

အရှင်ကေသရ (မော်ကွန်းထိန်း)
နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်(မန္တလေး)
အရှင်ပညာနန္ဒ (ပိဋကတ်တိုက်မှူး)
နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်(ရန်ကုန်)

ပူးတွဲပြုစုအပ်သော

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ

တိသနိပါတ်မှ ပဏ္ဏာသနိပါတ်အထိ

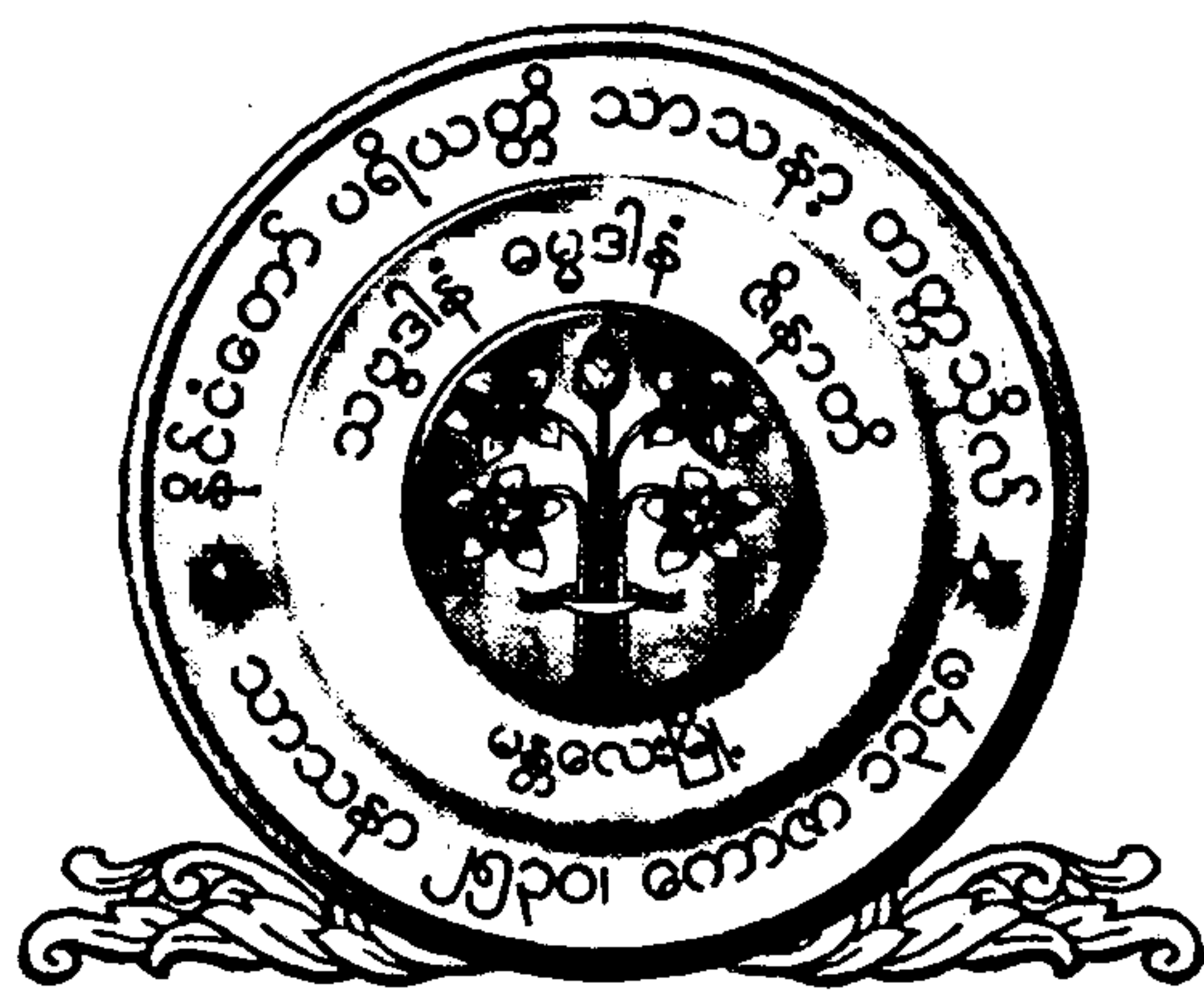
တာသာပြန်နှင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန
နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်
မန္တလေးမြို့

အရှင်ကေသရ (မော်ကွန်းထိန်း)
နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်(မန္တလေး)
အရှင်ပညာနန္ဒ (ပိဋကတ်တိုက်မှူး)
နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်(ရန်ကုန်)

ပူးတွဲပြုစုအပ်သော

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ

တိသနိပါတ်မှ ပဏ္ဏာသနိပါတ်အထိ

ဘာသာပြန်နှင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန
နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်
မန္တလေးမြို့

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဝင်းနိုင်
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၃၈၄၃/၀၂၄၀၅)က ထုတ်ဝေ၍
သာသနာရေးဦးစီးဌာနအတွက်

ဦးမောင်မောင်ထွဋ် (စံထားမိုးအောင်ဆက်)

အမှတ်-၂၇၊ မာန်ပြေ ၂၁-လမ်း (အရှေ့)၊ ၃-ရပ်ကွက်၊
သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့က ပုံနှိပ်သည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ပဉ္စမအုပ်

နိဿယ နိဒါန်း

ဇာတ်အဋ္ဌကထာမှာ ဆဋ္ဌမုဆိုင်အနေအားဖြင့် ဧကကနိပါတ်အဖွင့် စာမျက်နှာ (၅၃၈)ပါရှိသော အဋ္ဌကထာပထမအုပ်၊ ဒုက၊ တိကနိပါတ်အဖွင့် စာမျက်နှာ (၄၀၈) ပါရှိသော အဋ္ဌကထာဒုတိယအုပ်၊ စတုတ္ထနိပါတ်မှ နဝကနိပါတ် အထိဖွင့်ဆိုသော စာမျက်နှာ (၅၁၇)ပါရှိသော အဋ္ဌကထာ တတိယအုပ်၊ ဒသကနိပါတ်မှ ဝိသတိနိပါတ် အထိဖွင့်ဆိုသော စာမျက်နှာ (၅၀၄)ပါရှိသော အဋ္ဌကထာစတုတ္ထအုပ်၊ တိသနိပါတ်မှ အသီတိနိပါတ် အထိဖွင့်ဆိုသော စာမျက်နှာ (၅၅၃)ပါရှိသော အဋ္ဌကထာပဉ္စမအုပ်၊ မဟာနိပါတ် “တေ-ဇ-သု-နေ-မ” ဇာတ်တော်ကြီးငါးခုကို ဖွင့်ဆိုသော စာမျက်နှာ (၃၃၂)ပါရှိသော အဋ္ဌကထာ ဆဋ္ဌအုပ်၊ မဟာနိပါတ် “ဘူ-စံ-နာ-ဝိ-ဝေ” ဇာတ်တော်ကြီး ငါးခုကို ဖွင့်ဆိုသော စာမျက်နှာ (၃၈၇)ပါရှိသော အဋ္ဌကထာသတ္တမအုပ်အားဖြင့် (၇)အုပ်ရှိသည်။ စုစုပေါင်း စာမျက်နှာ (၃၂၃၉)မျက်နှာရှိသည်။

ဤဇာတ်အဋ္ဌကထာကို သီဟိုဠ်ပညာရှင်များက အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသ ရေးသည် ဟု လက်ခံယုံကြည်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓစာပေကိုလေ့လာသော အနောက်တိုင်း ပညာရှင်တို့ကမူ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရေးသည်ဟု ယုံကြည်မှုကို လက်မခံလိုကြပေ။ အနောက်တိုင်း ပညာရှင်တို့၏ အကြောင်းပြချက်များမှာ -

- ၁။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရေးသော အဋ္ဌကထာကြီးများကို “သမန္တပါသာဒိကာ၊ သုမင်္ဂလဝိလာသိနီ၊ အဋ္ဌသာလိနီ” စသောအားဖြင့် နာမည်ပေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ ထိုသို့နာမည်ပေးထားသည်ကို မတွေ့ရပေ။
- ၂။ ကျမ်းနိဂုံး၌ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်၏အမည်ကို “ပရမဝိသုဒ္ဓသဒ္ဓါဗုဒ္ဓိဝိရိယ-ဂုဏပွဋိ မဏ္ဍိတေန(လ) ဗုဒ္ဓယောသောတိ ဂဗ္ဘဟိဂဟိတနာမဓေယျေန ကတာ” ဟူသော စာပိုဒ်ကို ထည့်သွင်းရေးသားလေ့ရှိ၏။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ ထိုသို့ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်ကို ရည်ညွှန်းစာပိုဒ် မတွေ့ရပေ။
- ၃။ ကျမ်းပြီးဆုတောင်းခန်း၌လည်း အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသသည် “သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်၏အရသာကို

ခံစားသုံး ဆောင်နိုင်ကြပါစေ၊ ကောင်းသောတရားတော် ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ ပါစေ”စသည်ဖြင့် အများနှင့်ဆိုင်သော ဆုတောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိ၏။ ဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ ဆုတောင်းပုံမှာ ပုဂ္ဂလိကဆန်လှသည်။ “ငါသည် တုသိတာနတ် မှာမွေးဖွားပြီး အရိမေတ္တေယျ ဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါ ဘုရားဆု ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလို၏”ဟု ဆုတောင်းထား ပေသည်။

၄။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရေးသော အဋ္ဌကထာများ၏အစ၌ ရတနာသုံးပါးကို ချီးမွမ်းခြင်း၊ ဆရာသမားတို့၏ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းခြင်းတို့သည် ဂါထာဖွဲ့နွဲ့ပုံ အရသော် လည်းကောင်း၊ အတွေးအခေါ်ပိုင်းအရသော်လည်းကောင်း အလွန် စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းလှ သည်။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ ထိုသို့သဘောရှိသော အဖွဲ့အနွဲ့ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မတွေ့ရပေ။

၅။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသ၏ အဋ္ဌကထာနိဒါန်းတို့၌ ထိုကျမ်းကိုရေးသားရာ၌ တောင်းပန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဖော်ပြလေ့ရှိ၏။ ထိုတောင်းပန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အားလုံးသည် မဟာဝိဟာရဂိုဏ်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြ၏။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ရေးရန် တောင်းပန်သောပုဂ္ဂိုလ်(၃)ဦးတို့တွင် တစ်ဦးမှာ မဟိသာသကဂိုဏ်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

၆။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ပါဝင်သော ဘာသာစကား အသုံးအနှုန်းများနှင့် ရေးသားပုံ နည်းစနစ်များမှာ စရိုက်လက္ခဏာ အသွင်အပြင်သဘောအရ အရှင်ဗုဒ္ဓ ယောသ၏ အခြားသော အဋ္ဌကထာကြီးများနှင့်မတူ ကွဲပြားလျက်ရှိသည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာကို အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရေးသည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံသော ပညာရှင်များကမူ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရေးသည်ဟု အများလက်ခံထားသော “ပရမတ္ထဇောတိကာ” အမည်ရှိသော သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ၌ “သာ ပနေသာ ဇာတက အဋ္ဌကထာယံ ဝုတ္တာတိ ဣမ န ဝိတ္တာရိတာ၊ တတော တတ္ထ ဝိတ္တာရိတနယေနော ဝေဒိတဗ္ဗာ(နှာ-၃)”ဟု ဇာတ်အဋ္ဌကထာကို ညွှန်းဆိုထား သည်ကို ထောက်ပြကြ၏။

အနောက်တိုင်း ပညာရှင်များကမူ “ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ ကြည့်လေ’ဟု ညွှန်းဆိုမှု သက်သက်ကိုသာပြုသည်။ “မိမိရေးသော”ဟု စကားဝါကျ မပါရှိသည်ကို ထောက်ပြကြ၏။

အလားတူ ဇာတ်အဋ္ဌကထာကို ညွှန်းဆိုသော စကားရပ်များကို ရှင်ဓမ္မပါလရေး ‘ပရမတ္ထ-ဒီပနီ’ မည်သော စရိယာပိဋကအဋ္ဌကထာ(နှာ-၃)၊ ဥဒါန်းအဋ္ဌကထာ(နှာ-၁၀၉)၊ အမည်မသိဆရာရေး အပဒါန်အဋ္ဌကထာ(နှာ-၇၅)တို့၌ တွေ့ရသည်။ ဤဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဒါနကထာ၊ အဝိဒ္ဓုရေနိဒါန်း၌ “ယံ ပန ဇာတကဋ္ဌကထာယံ ‘တဒါ သတ္တာဟဇာတော ရာဟုလကုမာရော ဟောတီ’တိ ဝုတ္တံ၊ တံ သေသဋ္ဌကထာသု နတ္ထိ၊ တသ္မာ ဣဒမေဝ ဂဟေတဗ္ဗံ”ဟု ဇာတ်အဋ္ဌကထာကို ကိုးကားထားသော စာပိုဒ်ပါရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဇာတ်အဋ္ဌကထာ၏ရှေ့၌ အခြားဇာတ်အဋ္ဌကထာတစ်ခု ရှိခဲ့သည်မှာသေချာသည်။ ဤသို့လျှင် ဇာတ်အဋ္ဌကထာကို အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရေးဟု ယူဆသောပက္ခနှင့် မဟုတ် ဟုယူဆသော ပက္ခနှစ်ခုလုံးတို့၌ အကြောင်းပြကိုယ်စီ ရှိကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အခြား ထူးခြားချက်မှာ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ အဝိဒ္ဓုရေနိဒါန်းတစ်ခုလုံးလိုလို၌ ပါဝင်သောပုဒ်အများ စုမှာ အရှင်ဗုဒ္ဓဒတ္တ၏ မဓုရတ္ထဝိလာသိနီ(မဓုရတ္ထပကာသနီ)အဋ္ဌကထာ၌ ပါဝင်သော ပုဒ်များနှင့် တူညီနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့ကို “**ကလောင်တစ်ခုတည်းတ ရေးသား ခြင်းလော၊ (သို့မဟုတ်) ပို၍မူရင်းကျသော ကျမ်းတစ်ခုခုမှ ၎င်းတို့နှစ်ကျမ်းက ယူ၍ထား သလော**” ဆိုသည်ကို အတိအကျ မပြောနိုင်ပေ။

ဂန္ထဝံသကျမ်း(နှာ-၅၉)၌ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရေးသော ကျမ်းများစာရင်းတွင် ဇာတ် အဋ္ဌကထာကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့အပြင် ‘ဇာတတ္ထကီ- နိဒါန’ မည်သော ကျမ်းကို စူဠဗုဒ္ဓယောသမည်သော သီဟိုဠ်ဆရာတော်တစ်ပါး ရေးသားသည်ဟုလည်း ဖော်ပြထား၏။ ထိုဇာတတ္ထကီနိဒါနသည် ယခုအခါ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၏ နိဒါန်းအဖြစ် အသုံးပြုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် စူဠဗုဒ္ဓယောသသည်ပင် ဇာတ် အဋ္ဌကထာရေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေမည်လားဟု တွေးမိသူများလည်းရှိကြသည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၊ ဟတ္ထိပါလဇာတ်အဖွင့်၌ သီဟိုဠ်ကျွန်းရှိ ထင်ရှားသောမထေရ် (၆)ပါးတို့၏ ဘွဲ့အမည်များကို ဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအချက်ကိုထောက်၍ ဇာတကများ၌ အချို့သောအစိတ်အပိုင်းများမှာ သီဟိုဠ်ရောက်မှ ဖြည့်စွက်ထားခြင်း ဖြစ် မည်ဟု တွေးတောသူများလည်းရှိကြ၏။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယများ

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးယံ၏ ပိဋကတ်တော်သမိုင်း၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

၁။ **ဧကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - သက္ကရာဇ် ၁၁၄၄-ခုနှစ်၊ အမရပူရ မြို့တည်နန်းတည် သီရိပဝရဝိဇယာနန္တ ယသတြိဘဝနာဒိတျာဓိပတိ ပဏ္ဍိတ

မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ တံဆိပ်နာမံခံသော အောင်မြေလောကစေတီ ဒါယကာ မင်းလက်ထက် မဟာဒါနိဝန်တိုက်ကျောင်းနေ ကေတုဓဇမဟာဓမ္မ ရာဇဂူရု တောင်တွင်းဆရာတော် စီရင်သည်။ ဗာဟိရနိဒါန်းအဖွင့် ဇာတ် အဋ္ဌကထာ နိဿယကိုလည်း ဇာတတ္ထကီနိဿယဟု ခေါ်ကြသည်။

၂။ ဒုကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ခေမာ စာရာဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု ပလိင်းဆရာတော်စီရင်သည်။

၃။ တိကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် မုနိန္ဒာ ဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု မဲထီးဆရာတော်စီရင်သည်။

၄။ စတုတ္ထနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ဂုဏ သာမိပရမ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရု ရွှေတောင်ဆရာတော် စီရင်သည်။

၅။ ပဉ္စကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ဂုဏ သာမိပရမ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရု ရွှေတောင်ဆရာတော် စီရင်သည်။

၆။ ဆတ္တနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် အာဒိစ္စ ဝံသာဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု တောင်လေးလုံးဆရာတော်စီရင်သည်။ (ရတနာပူရ စတုတ္ထမြို့တည် မင်းလက်ထက်ဟု မြစ်ကွေ့ဆရာတော် ပြင်ထား သည်။)

၇။ သတ္တကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် အာဒိစ္စဝံသာဘိ ဓဇမဟာဓမ္မရာဇဂူရု တောင်လေးလုံးဆရာတော် စီရင်သည်။

၈။ အဋ္ဌကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် သာသနဝံသ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု ကတိုးဆရာတော် စီရင်သည်။

၉။ နဝကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် သာသန ဝံသ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု ကတိုးဆရာတော် စီရင်သည်။

၁၀။ ဒသကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ၎င်းမင်းလက်ထက် ပုခန်း ကြီးမြို့ စီရင်စု၊ မြိုင်ရွာဇာတိ၊ တိပိဋကာလင်္ကာရ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု ပထမ ဗားကရာဆရာတော် စီရင်သည်။ (သက္ကရာဇ် ၁၁၄၈-ခု စီရင်သည်။)

၁၁။ ဧကာဒသကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ပုခန်းကြီး မြို့စီရင်စု၊ မြိုင်ရွာဇာတိ၊ ပိဋကာလင်္ကာရ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု ပထမ ဗားကရာဆရာတော် စီရင်သည်။

၁၂။ ဒွါဒသနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် နရိန္ဒာဘိ သီရိ သဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရု ဆုံထားဆရာတော် စီရင်သည်။

- ၁၃။ **တေရသနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် နရိန္ဒာဘိသိရိ သဒ္ဓမ္မဓဇမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရု ဆုံထားဆရာတော် စီရင် သည်။
- ၁၄။ **ပကိဏ္ဏကနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ဉာဏာဘိဝံသ ဓမ္မသေနာပတိ မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော် စီရင် သည်။
- ၁၅။ **ဝိသတိနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ဝံသာ လင်္ကာရ သိရိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု မုံတောဆရာတော် စီရင်သည်။
- ၁၆။ **တိသနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ဝံသာ လင်္ကာရ သိရိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု မုံတောဆရာတော် စီရင်သည်။
- ၁၇။ **စက္ကာလီသနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ကဝိန္ဒာဘိ သဒ္ဓမ္မဓဇမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရု ညောင်ကန်ဆရာတော် စီရင်သည်။
- ၁၈။ **ပဏ္ဏာသနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ကဝိန္ဒာဘိ သဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂူရု ညောင်ကန်ဆရာတော် စီရင် သည်။
- ၁၉။ **သဌိနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ပရမ သိရိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု မင်းရွာဆရာတော် စီရင်သည်။
- ၂၀။ **သတ္တတိနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ပရမသိရိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု မင်းရွာဆရာတော် စီရင်သည်။
- ၂၁။ **အသီတိနိပါတ်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ပုခန်းကြီး မြို့ စီရင်စု၊ ဆင်တဲရွာဇာတိ၊ အမရပူရမြို့၊ မြောက်အတွင်းဝန်မင်းကြီး မဟာ သက်တော်ရှည် ဆောက်လုပ်သည့်ကျောင်းနေ ဉာဏာလင်္ကာရာဘိ သဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု ပထမဆင်တဲဆရာတော် စီရင်သည်။ (သက္ကရာဇ် ၁၁၄၈-ခု၊ တပေါင်းလဆန်း(၈)ရက်၊ စနေနေ့ ပြီးသည်။)
- ၂၂။ **ဧကနိပါတ်မှ အသီတိနိပါတ်အထိ အစ-အဆုံး ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယ**-မှာ ၎င်းမင်းလက်ထက် ပုခန်းကြီးမြို့စီရင်စု၊ ဝက်ခုတ်ရွာဇာတိ၊ မဏိသာရဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂူရု ဆရာတော်စီရင်သည်။ (သက္ကရာဇ် ၁၁၆၀- ပြည့်နှစ်ပြီးသည်။)
- ၂၃။ **ဇာတ်တော်ကြီး(၁၀)ခု၏ အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မှာ ပုခန်းကြီးမြို့စီရင်စု၊ မြိုင်ရွာဇာတိ၊ အမည်မသိမထေရ် စီရင်သည်။

၂၄။ **ဇာတ်တော်ကြီး(၁၀)ခု၏ အဋ္ဌကထာနိဿယသစ်** - မှာ သက္ကရာဇ် ၁၁၂၅-ခု၊ ရတနာပူရ တတိယမြို့တည်နန်းတည် သီရိပဝရသုဓမ္မမဟာရာဇာ ဇနိန္ဒာ မိပတိ တံဆိပ်နာမံခံသော ရတနာသိယံမြို့၊ နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ဦးစေတီဒါယကာ ကုန်းဘောင်ဆင်ဖြူရှင်မင်းလက်ထက် ပင်းတလဲမြို့စီရင်စု၊ လှည်းကူးရွာမ ဇာတိ ဒန့်တိုင်ဆရာတော် အရှင်ဂုဏာလင်္ကာရ စီရင်သည်။

ဦးညွန့်မောင်၏ ပိဋကတ်တော်သမိုင်းသစ် စာအုပ်၌ကား အောက်ပါအတိုင်း ဇာတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်များကို ဖော်ပြထားသည်။

၁။ **ဧကနိ ပါတ် ဇာတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ကန်တွင်းဆရာတော် အရှင်ဣန္ဒာသဘ ပြန်ဆို သည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၄၃၆၈)

* **၎င်းနိဿယ** - ညောင်ကန်ဆရာတော် အရှင်ကဝိန္ဒ (မင်္ဂလာဘုံကျော် ဆရာတော်ဟု လည်း ထင်ရှားသည်။) ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၁၅၂၀၅)

* **၎င်းနိဿယ** - ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် တောင်တွင်းဆရာတော် ရှင်ကေတု ပြန်ဆိုသည်။ ဇာတတ္ထကီနိဿယဟုလည်း ခေါ်သည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၈၅၀၁)

* **၎င်းနိဿယ** - ပိဋကနာထကျောင်းဆရာတော် ရှင်အဂ္ဂါစာရ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၁၃၃)

* **ဇာတတ္ထကီနိဿယ** - ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၁၄၃-ခု၊ ပိဋကနာထကျောင်းဆရာတော် ရှင်အဂ္ဂါစာရကဝိဓဇထေရ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၈၃၁၉)

* **ဧကနိ ပါတ် ဇာတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဗားကရာဆရာတော် ရှင်ဓမ္မာဘိနန္ဒ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၂၈၃၈)

* **၎င်းနိဿယ** - ရတနာသိယံမြို့ ဝေယန်ဘုံကျော်ဆရာတော် ဇနိန္ဒာဘိ သီရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာရာဇဂူရု ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၉၆၃၄၂)

- * **၎င်းနိဿယ** - ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၁၅၀-တွင် ပန်စွာ ဝက်ခုတ်ဆရာတော် မဏိမဇ္ဈသထေရ် ပြန်ဆိုသည်။ (ကမ္ဘာအေး ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်-၅၀၈)
- * **၎င်းနိဿယ** - အနောမဒဿီထေရ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၉၉၁)
- ၂။ **ဒုကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၁၄၃-ခုတွင် ပလိင်းဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (ရှင်ခေမာစာရ)
- * **၎င်းနိဿယ** - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၅၂-ခုနှစ်တွင် ပြန်ဆိုသည်။ (နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓ သာသနာအဖွဲ့စာကြည့်တိုက်-၃၀)
- * **၎င်းနိဿယ** - အနောမဒဿီထေရ် ပြန်ဆိုသည်။ (ရွှေတိဂုံစေတီတော် ပိဋကတ်တိုက်-၈၂)
- ၃။ **တိကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် ဒုတိယ မဲထီးဆရာတော် ရှင်ကဝိဝံသာဘိဓဇ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၁၉၉၈၄) ဦးယံ-၌ မုနိန္ဒာဘိဓဇဟု ဆို၏။ ဤအလို ပထမမဲထီး ဆရာတော်တည်း။
- * **၎င်းနိဿယ** - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၁-ခုနှစ်တွင် ပြန်ဆိုသည်။ (ကမ္ဘာအေးဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်-၃၇၉)
- ၄။ **စကုတ္တနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ရွှေတောင်ဆရာတော် ရှင်ဂုဏစာရီ ၁၁၄၈-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၄၃၀)
- * **၎င်းနိဿယ** - ပန်စွာဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၃-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၁၂၂၆၃)
- ၅။ **ပဉ္စကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ပန်စွာဝက်ခုတ်ဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၅၆၆၁၆)
- * **၎င်းနိဿယ** - ရွှေတောင်ဆရာတော် ၁၁၄၉-ခုနှစ်တွင် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၄၃၀)
- ၆။ **ဆက္ကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - တောင်လေးလုံးဆရာတော် ရှင်ကလျာဏ စက္က ၁၁၄၉-ခုနှစ်တွင် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊

ပေအမှတ်-၉၅၉၃) ဦးယံ၌ အာဒိစ္စဝံသာဘိဓဇ-ဟု ဆို၏။ တစ်ပါးတည်း နာမည်ကွဲ ဖြစ်ပုံရသည်။

- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၅-ခုနှစ်တွင် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၅၆၆၁၆)
- ၇။ သတ္တကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ညောင်ကန်ဆရာတော် ရှင်ကဝိန္ဒ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၆၉၅၉)
- * ၎င်းနိဿယ - တောင်လေးလုံးဆရာတော် ရှင်ကလျာဏစက္က ၁၁၄၉-ခုနှစ်တွင် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၉၅၉၃) ငါးခုန်ဆရာတော်ပင်ဖြစ်မည်။
- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၅-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၃၉၃၂၁)
- ၈။ အဋ္ဌကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ကတိုးဆရာတော် ရှင်သာသန ၁၁၄၈-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၅၉၁၅၂)
- * ၎င်းနိဿယ - ဆုံထားဆရာတော် ရှင်နန္ဒမာလာ ၁၁၄၄-ခုနှစ်တွင် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၁၆၂၄၇)
- * ၎င်းနိဿယ - ဗားကရာဆရာတော် ရှင်ဓမ္မဘိနန္ဒ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၄၁၆၆၀)
- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၅-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၅၆၀၂)
- ၉။ နဝကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ကတိုးဆရာတော် ရှင်သာသန ၁၁၄၈-ခုနှစ်ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၉၁၅၂)
- * ၎င်းနိဿယ - ဆုံထားဆရာတော် ၁၁၄၇-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၁၆၂၄၇)
- * ၎င်းနိဿယ - ပထမဗားကရာဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့် တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၄၆၆၀)
- * ၎င်းနိဿယ - ဗန့်ပိုးဆရာတော် ရှင်ဂုဏသိရီ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၇၄၄၃)
- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။

- ၁၀။ ဒသကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ဆုံထားဆရာတော် ၁၁၄၄-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၁၆၂၄၇)
- * ၎င်းနိဿယ - ဗားကရာဆရာတော် ၁၁၄၈-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၄၁၆၆၀)
 - * ၎င်းနိဿယ - ဗန့်ပိုးဆရာတော် ရှင်ဂုဏသိရီ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၇၄၄၃)
 - * ၎င်းနိဿယ - ရတနာသိယံမြို့ ဝေယန်ဘုံကျော်ဆရာတော် ရှင်ဇနိန္ဒ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၉၆၃၄၂)
 - * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။
- ၁၁။ ကောဒသကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ဆုံထားဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၁၉၁)
- * ၎င်းနိဿယ - ဗားကရာဆရာတော် ၁၁၄၈-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၂၈၃၈)
 - * ၎င်းနိဿယ - ဗန့်ပိုးဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၇၄၄၃)
 - * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၆-ခုနှစ်တွင် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၁၂၂၆၅)
- ၁၂။ ဒွါဒသကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ဆုံထားဆရာတော်ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၁၉၁)
- * ၎င်းနိဿယ - ဗန့်ပိုးဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၇၄၄၃)
 - * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၆-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၁၂၂၆၅)
- ၁၃။ တေရသကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ဆုံထားဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၁၉၁)
- * ၎င်းနိဿယ - ဗန့်ပိုးဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၇၄၄၃)

- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၇-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (ကမ္ဘာအေး ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်-၃၀၆)
- ၁၄။ ပကိဏ္ဏကနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ဆုံထားဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၁၉၁)
- * ၎င်းနိဿယ - သာသနာပိုင်မောင်းထောင်ဆရာတော် ဉာဏာဘိဝံသ ဓမ္မသေနာပတိ ၁၁၄၃-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။
- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၉၂-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၄၁၆၅၀)
- ၁၅။ ဝိသတိနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ညောင်ကန်ဆရာတော် ရှင်ကဝိန္ဒ ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၇၃၈၅)
- * ၎င်းနိဿယ - မုံတော်ဆရာတော် ရှင်ဝိရိယာရမ္မ ၁၁၄၉-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ မင်းပေး ဘွဲ့မှာ ဝံသာလင်္ကာရသီရိဓမ္မဟာရာဇဂုရု ဖြစ်သည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၄၉၁၅)
- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၉၂-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟို စာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၄၁၆၅၁)
- ၁၆။ တိသနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - မုံတော်ဆရာတော် ၁၁၄၉-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့စာကြည့်တိုက်၊ ကိုယ်ပိုင်မရှိ)
- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၅၅-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၀၆၂၄)
- ၁၇။ စက္ကာလိသနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ညောင်ကန်ဆရာတော် ရှင်ကဝိန္ဒ ၁၁၄၃-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၁၀၇၆၁)
- * ၎င်းနိဿယ - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၃၈-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (ကမ္ဘာအေး ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်၊ ၁၀၂၀)
- ၁၈။ ပဏ္ဏာသနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ညောင်ကန်ဆရာတော် ရှင်ကဝိန္ဒ ၁၁၄၃-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၇၃၈၅)

- * **၎င်းနိဿယ** - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (ကမ္ဘာအေးဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်၊ ၁၀၂၀)
- ၁၉။ **သဒ္ဓိနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မင်းရွာဆရာတော် ရှင်ဇာနည် ၁၁၄၃-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။
 - * **၎င်းနိဿယ** - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (ကမ္ဘာအေးဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်၊ ၁၀၂၀)
- ၂၀။ **သတ္တတိနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - မင်းရွာဆရာတော် ရှင်ဇာနည် ပြန်ဆိုသည်။
 - * **၎င်းနိဿယ** - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ပြန်ဆိုသည်။ (ကမ္ဘာအေးဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်၊ ၁၀၂၀)
- ၂၁။ **အသိတိနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဆင်တဲဆရာတော် ဉာဏသဒ္ဓမ္မ ထေရ် ၁၁၄၈-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (တက္ကသိုလ်ဗဟိုစာကြည့်တိုက်၊ ပေအမှတ်-၅၇၆၂)
 - * **၎င်းနိဿယ** - ဝက်ခုတ်ဆရာတော် ၁၁၄၈-ခုနှစ် ပြန်ဆိုသည်။ (နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့စာကြည့်တိုက်၊ ၃၇)
- ၂၂။ **တေ-ဇ-သု-နေ ဇာတ်တော်ကြီးအဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဒန့်တိုင်ဆရာတော် ရှင်ဂုဏာလင်္ကာရ၊ မြိုင်ရွာဆရာတော် ရှင်ဂုဏရံသာလင်္ကာရ၊ ရှင်ဥပါလိ။
 - **မဟောသဇဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဒန့်တိုင်၊ နေရင်းဆရာတော် ရှင်အရိယာလင်္ကာရ၊ မြိုင်ရွာဆရာတော်၊ ရေစကြိုဆရာတော် ရှင်ဂန္ဓသာရ၊ ရှင်ဥပါလိ။
 - **ဘူရိဒတ္တဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဒန့်တိုင်၊ ပိုက်သင်ဆရာတော် ရှင်နရိန္ဒ၊ မြိုင်ရွာ ဆရာတော်၊ ရေစကြိုဆရာတော် ရှင်ဂန္ဓသာရ၊ ရှင်ဥပါလိ။
 - **စန္ဒကုမာရဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဒန့်တိုင်ဆရာတော်၊ ပိုင်သင် ဆရာတော်၊ မြိုင်ရွာဆရာတော်၊ ရှင်ဥပါလိ။
 - **နာရဒဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဒန့်တိုင်၊ ပိုက်သင်၊ မြိုင်ရွာ၊ ရှင်ဥပါလိ။
 - **ဝိဓုရဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ** - ဒန့်တိုင်၊ ပိုက်သင်၊ မြိုင်ရွာ၊ ရေစကြို ဆရာတော် ရှင်ဂန္ဓသာရ၊ ရှင်ဥပါလိ။

- ဝေဿန္တရာဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ - ဒန့်တိုင်၊ ပိုက်သင်၊ မြိုင်ရွာ၊
ရေစကြို၊ ရှင်ဥပါလိ။

ဒန့်တိုင်ဆရာတော်

ဒန့်တိုင်ဆရာတော်သည် ပင်းတလဲစီရင်စု၊ လှည်းကူးမရွာဇာတိဖြစ်ပြီး ၎င်းရွာသည် ယခုခေတ် မြင်းခြံခရိုင်၊ တောင်သာမြို့နယ်အတွင်းရှိသည်။ သမီးမလည်ရွာလျှင် ဆွမ်းခံ မှီရာရှိသည်ဖြစ်၍ ဒန့်တိုင်၊ သစ်ညိုကျောင်း နှစ်တိုက်တို့၌ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။ ကျမ်းပြုသက္ကရာဇ်ကိုကြည့်၍ ကုန်းဘောင်ဆင်ဖြူရှင်မင်း လက်ထက်ဟုသိနိုင်သည်။ ဖွားသက္ကရာဇ်နှင့် သက်တော်တို့ကိုမူ အတိအကျ မသိရပေ။ ဆရာတော်ကြီးသည် စာပေ အလွန် ဝါသနာပါပြီး စာပေအရေးကိစ္စဖြင့်သာ သီတင်းသုံးနေထိုင်ပြီး အချိန်ကို ကုန်လွန် စေသဖြင့် ကုဋိတက်ခြင်းကိစ္စပင် အလွန်နည်းပါးသဖြင့် အတူနေတပည့်များက “ဒန့်တိုင် ဆရာတော်သည် တစ်လလောက်နေမှ တစ်ခါကုဋိတက်သည်”ဟု ပြောစမှတ်ပြုခြင်း ခံရကြောင်း ပါးစပ်ရာဇဝင်ရှိသည်။

ဒန့်တိုင်မူစိစစ်ချက်

ဒန့်တိုင်ဆရာတော်၏ဘွဲ့တော်ကို ဦးယံ၏ ပိဋကတ်တော်သမိုင်း၌ ရှင်ဂုဏာ လင်္ကာရဟု ဖော်ပြထားသည်။ ထိုဖော်ပြချက်ကို မြစ်ကွေ့ဆရာတော်က ရှင်ဂုဏရံသာ လင်္ကာရဟု ပြင်ဆင်ထား၏။ မြစ်ကွေ့ဆရာတော်၏ ပြင်ဆင်ချက်အရဆိုလျှင်မူကား ဒန့်တိုင်မူဖြစ်ပြီး ဘွဲ့တော်မှားနေ၍ ပြင်သည့်ပုံစံရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးညွန့်မောင်၏မှတ်စု၌ ဒန့်တိုင်ဆရာတော်မှာ ရှင်ဂုဏာလင်္ကာရဖြစ်ပြီး ရှင်ဂုဏရံသာ လင်္ကာရမှာ ဒန့်တိုင်မဟုတ်၊ ပုခန်းကြီးစီရင်စု၊ မြိုင်ရွာဆရာတော် ဖြစ်နေသည်။ ဦးယံ၏ ပိဋကတ် သမိုင်း၌ မြိုင်ရွာဆရာတော်ကို အမည်မသိဆရာတော်ဟု ဖော်ပြထား၏။ ကဝိမျက်မှန် ပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေထားသော ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့အဋ္ဌကထာ နိဿယနိဂုံး၌ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်၏အမည်ကို ရှင်ဂုဏရံသာလင်္ကာရဟု ဆိုထားသဖြင့် ဦးညွန့်မောင်၏ တွေ့ရှိချက်အရဆိုသော် ထိုကဝိမျက်မှန်မူမှာ ဒန့်တိုင်မူမဟုတ်ဘဲ မြိုင်မူဖြစ်သည်။ နံမော်ဆရာတော်၏ သီလဝိသောဓနီကျမ်း၌လည်း ဒန့်တိုင်ဆရာတော်၏ဘွဲ့ကို ရှင်ဂုဏာ လင်္ကာရဟုပင် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မုံရွေးဆရာတော်မှတ်စု၌ - ဝိဇ္ဇရဇာတ်တွင် အံရေးအံချင်း၌ “အာယာစ၊ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းတို့ကို။ စကုဝိသတိ၊ နှစ်ဆယ့်လေးပါးအပြားရှိကုန်၏ဟူ၍။ မုနိန္ဒေန၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပကာသိတာ၊ ပြအပ်ကုန်၏။”

ဤသို့ဆိုလျှင် ၂၄-ပါးကဲ့သို့ရှိ၏။ စတု၊ လေးပါးအပြားရှိကုန်သော။ အာယာစ၊ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းတို့ကို။ ဝိသတိ၊ နှစ်ဆယ်အပြားရှိကုန်၏ဟူ၍။ မုနိန္ဒေန ပကာသိတာ၊ ၏။ ဤအနက်သာ သင့်သောအနက်။ (မြိုင်နိဿယမှာစူ) “ဟု အဋ္ဌကထာနိဿယ အနက်ပေးမှားနေသည်ကို ညွှန်ပြထား၏။ ထိုညွှန်ပြချက်၌ “မြိုင်မူ နိဿယကိုကြည့်လေ”ဟု ဆိုထား၏။ အဋ္ဌကထာပါဌ်ကို အနက်ပေးထားပုံ ကြည့်သောအခါ ကဝိမျက်မှန်ပုံနှိပ်တိုက်ထုတ် နိဿယ၌ ပေးထားသောအနက်နှင့် လုံးဝ ထပ်တူဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကဝိမျက်မှန်ရိုက်နိဿယမှာ မြိုင်မူနိဿယဟု ဆိုရမည်။

ဒန့်တိုင်ဆရာတော်ရေးသောကျမ်းများ

- ၁။ ခုဒ္ဒကပါဌ ပါဠိတော်နိဿယ (၁၁၂၅-ခု)
- ၂။ ဥဒါန ပါဠိတော်နိဿယ
- ၃။ စရိယပိဋကတ် ပါဠိတော်နိဿယ
- ၄။ မိလိန္ဒပဉ္စာပါဠိတော်နိဿယ (၁၁၂၇-ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော်(၁)ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ပြီး) မိလိန္ဒပဉ္စာဝတ္ထုတော်ကြီးနာမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေထားသည်။ နိဿယမဟုတ်၊ စကားပြေအရေးအသားဖြစ်သည်။
- ၅။ သုတ္တနိပါတ ပါဠိတော်နိဿယ (၁၁၃၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း(၈)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ပြီး)
- ၆။ ခုဒ္ဒကပါဌအဋ္ဌကထာနိဿယ (၁၁၂၉-ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း)
- ၇။ သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ (၁၁၃၄-ခု)
- ၈။ စရိယပိဋကအဋ္ဌကထာနိဿယ (၁၁၂၅-ခု)
- ၉။ ဇိနာလင်္ကာရနှင့် ဇိနာလင်္ကာရဋီကာနိဿယ
- ၁၀။ စတုဘာဏဝါရနိဿယ
- ၁၁။ ဒုဋ္ဌဒေါသဝိသောဓနီ

၁၂။ ပရိတ်ကြီးနိဿယ

၁၃။ မိစ္ဆာဝိနောဒနိကျမ်းတို့ ဖြစ်သည်။

မြိုင်ရွာဆရာတော်

ပုခန်ကြီးမြို့စီရင်စု၊ မြိုင်ရွာဆိုသည်မှာ ပထမဗားကရာဆရာတော်၏ ဇာတိအရပ်ဖြစ်သည်။ (ယခုခေတ် မြိုင်မြို့နယ်၊ အလယ်ကန်ရွာ) ပထမဗားကရာ ဆရာတော်သည် ၁၁၄၈-ခုနှစ်တွင် ဒသကနိပါတ်နှင့် ဧကာဒသကနိပါတ် ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယကို ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က အမရပူရတွင် သီတင်းသုံးဆဲဖြစ်သည်။ ဘိုးတော်ဘုရင်သည် ထိုခေတ်အသုံးပြုနေသော ပြက္ခဒိန်အဟောင်းကို ပယ်ဖျက်၍ ပုံတော်ပြက္ခဒိန်ဟု အသစ်တီထွင်ခဲ့သည်။ ဘိုးတော်ဘုရင် တီထွင်သော ပုံတော်ပြက္ခဒိန်ကို ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိ အများစုတို့က လက်မခံလိုကြပေ။ ထိုအထဲတွင် ပထမဗားကရာဆရာတော်လည်း ပါဝင်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော်သည် ဘိုးတော်ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မသင့်မမြတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဘိုးတော်ဘုရင်သည် ဗားကရာဆရာတော်ကို ပိတ်ဖြူလဲ၊ နေရပ်မြိုင်ရွာသို့ ပြန်ပို့စေခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရာဇဒဏ်ကိုခံရင်း ပိတ်ဖြူအဝတ်ဖြင့်ပင် နေရပ်ဇာတိ မြိုင်ရွာ၌ အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။ အနိစ္စရောက်ချိန်ကို သက်တော်(၆၂)ဟု ဂန္ထဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ အတ္ထုပ္ပတ်၌ ဖော်ပြသည်။ မြစ်ကွေ့ဆရာတော်၏မှတ်စု၌ကား (၅၇)ဟု ဖော်ပြသည်။ ပခုက္ကူသာသနာဝင်ကျမ်း၌လည်း (၅၇)ဟုပင်ဖော်ပြ၏။ ပိတ်ဖြူ ဝတ်ဖြင့် မြိုင်ရွာ၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ဇာတ်အဋ္ဌကထာကို စာလိုက်တပည့်တို့အား ဆက်လက်ပို့ချခဲ့လေသလားဟု တွေးမိသည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယ ကျမ်းပြု ရှင်ဂုဏရံသာလင်္ကာရဆိုသည်မှာ ပထမဗားကရာဆရာတော်ကြီးထံ စာဝါတက် ခဲ့သော ဆရာတော်တပည့်တစ်ဦးများ ဖြစ်နေမလားဟုလည်း ဆက်၍တွေးမိ သည်။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပထမပြန်စာသင်သားများ လက်ကိုင်ထားအသုံးပြုနေသော ဗားကရာမူ သင်္ဂြိုဟ်နိဿယမှာ ဆရာတော်၏စာလိုက်တပည့် ကိုရင်ပုညသေဋ္ဌ ရေးမှတ်ခဲ့သော ကျမ်းဖြစ်သည်ကို ကြည့်၍ တွေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျမ်းပြီးခုနှစ်ပါလျှင် ထိုခုနှစ်ကို ကြည့်၍ တွေးတောချက် မှန်/မမှန် စဉ်းစားနိုင်၏။ သို့သော် ကျမ်းပြီးခုနှစ် မပါသဖြင့် မသေချာပေ။

မြိုင်ရွာဆရာတော်ရေးကျမ်းများ

- ၁။ ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ခု အဋ္ဌကထာနိဿယ (၁၀)ကျမ်း
- ၂။ ဝတ္ထဒီပနီ တို့ဖြစ်သည်။

ဥပါလိထေရ်

ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ခုတို့၏ အဋ္ဌကထာနိဿယ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်စာရင်းတွင် ဥပါလိထေရ်ဟု သာမန်အားဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ သုတ္တသင်္ဂဟပါဌ်နိဿယကျမ်းပြုကို ပင်းယဥပါလိဟု ပိဋကတ်တော်သမိုင်း၌ ဆိုထား၏။ ပခုက္ကူ အရှင်ကေလာသရေး ပင်းယသာသနာဝင်ကျမ်း၌ ပင်းယဥပါလိရေးကျမ်းကို စူဠနိရုတ္တိဟု ဖော်ပြထား၏။ ပါဠိဘာသာရေးကျမ်းဖြစ်သည်။ ပင်းယခေတ်တွင် ပါဠိမှ မြန်မာသို့ ဘာသာပြန်ဆိုသော နိဿယကျမ်းများ အထွက်နည်းသေး၏။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစားစရာရှိ၏။ ပါရာဇိကဏ် ပါဠိတော်နိဿယနှင့် ခုဒ္ဒသိက္ခာ၊ မူလသိက္ခာနိဿယ ရေးသော စကုမြို့ဇေတဝန်ကျောင်း ဥပါလိဟုလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းကို စကုခဲဘောင်ကြီး ရှင်မဟာဥပါလိဟုလည်းဆို၏။ ထို့ပြင် ပရိတ်ကြီးနိဿယရေး မြတောင်ဥပါလိဟူ၍လည်း ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယရေးသောဥပါလိမှာ မည်သည့်ဥပါလိဖြစ်မည်ကို သုတေသနပြုစရာရှိသည်။ အင်းဝခေတ် တောင်ဖိလာဆရာတော်ကိုလည်း ဂန္ထဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်၌ ဥပါလိဟု သုံးနှုန်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အနောမဒဿီထေရ်

သလ္လာဝတီချင်းတွင်းမြစ်ကမ်း၊ ကြုံကျူးရန်နှိပ်နိဂုမ်း သုံးလူ့အဘ ဇမ္ဗူလစေတီ တော်ခြေရင်း အနောက်တောင်အရပ်နေ အရှင်အနောမဒဿီထေရ်သည် ၁၀၃၄-ခု နန်းတက်၍ သီရိပဝရတိဘဝနသီဟသူရအဂ္ဂပဏ္ဍိတမဟာဓမ္မ ရာဇာဘွဲ့တံဆိပ်ခံ ရမည်းသင်း မင်းရဲကျော်ထင် နေထွက်ဘုရင်လက်ထက် ၁၀၃၈-ခု ဝါဆိုလပြည့်ကျော်(၆) ရက် အင်္ဂါနေ့ စီရင်၍ပြီးသော ဧကကနိပါတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယ။ [ရှေးခေတ်အခေါ် အားဖြင့် “ကြုံကူးကမ်းနိမ့်”၊ ယခုခေတ် အခေါ်အားဖြင့် “အနိမ့်”ဟု ခေါ်သည်။ မုံရွာခရိုင်၊ ချောင်းဦး မြို့နယ်အတွင်း၌ရှိသည်။ စေတီတော် ၏ဘွဲ့မှာ “သုံးလူ့အဘ သမ္ဘူလ”ဖြစ် သည်။ အနောမ ဒဿီထေရ် သီတင်းသုံးသောကျောင်းသည် ယခုအခေါ်အားဖြင့် ‘တံတိုင်းရှည်’ ကျောင်းဟု ခေါ်သည်။]

ဤနိဿယဖြစ်ပေါ်လာပုံ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ အိမ်တော်ရာစေတီတော်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ စိန်ရတနာပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး၏ ပဓာနနာယကဆရာတော် အရှင်သာသနသည် ပိဋကတ် သုံးပုံ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့ကို မှီရာနိဿယကျမ်းနှင့်တကွ ကွန်ပျူတာ တွင်ထည့်သွင်း၍ ပိဋကတ်စာပေကိုလေ့လာခြင်း၊ ပို့ချခြင်း၊ သင်ယူခြင်း လုပ်ငန်းများကို ခေတ်မီလွယ်ကူစွာ ပြုလုပ်နိုင်ရန် ‘ဗုဒ္ဓစေတမန်’ ဟု အမည်တပ်၍ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စည်းလျက် ကွန်ပျူတာဆော့ဝဲများ တီထွင်ပြုလုပ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးရှိ စာသင်တိုက်ကြီးများသို့ စီဒီဓာတ်ပြားများ လှူဒါန်းခြင်း၊ ပရိယတ္တိဝန်ဆောင် ဆရာတော်များအား အိပ်ဆောင်ကွန်ပျူတာနှင့် အိုင်ပက်များလှူဒါန်းခြင်းစသော ပရိယတ္တိသာသနာ ပြုလုပ်ငန်းကို ကြိုးကြိုး စားစား ဆောင်ရွက်နေသော ဆရာတော် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် အချို့သော အဋ္ဌကထာနှင့် ဋီကာကျမ်းများမှာ နိဿယ မရှိခြင်း၊ ရှေးကဆရာတော်များ ရေးသားပြုစုခဲ့ကြသော်လည်း ထိုနိဿယများမှာ ယခုအခါ ရှာဖွေ၍ မရနိုင်လောက်အောက် အခက်အခဲရှိခြင်းစသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးများမှ ပိဋကတ်စာပေကျမ်းကျင် တော်မူသော ပရိယတ္တိဝန်ဆောင် ဆရာတော်များကို မိမိကျောင်းတိုက်သို့ ပင့်ဖိတ်ပြီး နိဿယမရှိသေးသော အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာများကို စာရင်းပြုစုတင်ပြ၍ နိဿယကျမ်းများ ရေးသားတော်မူကြပါရန် ရိုသေစွာ လျှောက်ထား တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။ ဆရာတော် အရှင်သာသန၏ တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်အရ ကြွရောက်တော်မူကြသော ဆရာတော်များက နိဿယကျမ်းများ ရေးသား ပြုစုရန် အသီးအသီး တာဝန်ယူတော်မူခဲ့ ကြသည်။

လိုအပ်သော ၄-နိဿယနှင့် ကျမ်းပြုမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ

အစဉ်	ကျမ်းအမည်	ကျမ်းပြုမည့်ပုဂ္ဂိုလ်
(*)	ထေရီပဒါနဒီပနီ	ဗန်းမော်ဆရာတော်(မန္တလေး)
၁။	ထေရီဂါထာအဋ္ဌကထာ	ဒေါ်ကုသလဝတီ(စစ်ကိုင်း)
၂။	အပဒါန်အဋ္ဌကထာ(ပ)	အင်းစိန်ရွာမဆရာတော်
၃။	အပဒါန်အဋ္ဌကထာ(ဒု)	ဦးပါမောက္ခ(န-ပ-သ)
၄။	ဗုဒ္ဓဝံသအဋ္ဌကထာ	ဦးနာရဒါဘိဝံသ
၅။	စရိယာပိဋကအဋ္ဌကထာ	ဦးထေရ်နန္ဒ(န-ပ-သ)
၆။	ဇာတကအဋ္ဌကထာ(၁)	ဇယဝတီဆရာတော်
၇။	ဇာတကအဋ္ဌကထာ(၂)	ဦးကောဝိဒါဘိဝံသ
၈။	ဇာတကအဋ္ဌကထာ(၃)	ဦးဝိစာရ(ပုလဲမြို့သစ်)
၉။	ဇာတကအဋ္ဌကထာ(၄)	ဦးကောဝိဒါဘိဝံသ
၁၀။	ဇာတကအဋ္ဌကထာ(၅)	
၁၁။	မဟာနိဒ္ဒေသအဋ္ဌကထာ	ဦးကေတု(န-ပ-သ)
၁၂။	စူဠနိဒ္ဒေသအဋ္ဌကထာ	ထေရဝါဒ-ပါချုပ်ဆရာတော်

လိုအပ်သော ငို-နိဿယနှင့် ကျမ်းပြုမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ

အစဉ်	ကျမ်းအမည်	ကျမ်းပြုမည့်ပုဂ္ဂိုလ်
၁။	သီလက္ခန္ဓာသိက္ခာ(ဟောင်း)	ဦးသာသနဝရ
၂။	ပါထိကဝဂ္ဂသိက္ခာ	ဦးဂါရဝ
၃။	မူလပဏ္ဏာသသိက္ခာ(ပ)	မစိုးရိမ်နာယကအဖွဲ့
၄။	မူလပဏ္ဏာသသိက္ခာ(ဒု)	မစိုးရိမ်နာယကအဖွဲ့
၅။	မဇ္ဈိမနှင့်ဥပရိပဏ္ဏာသသိက္ခာ	မစိုးရိမ်နာယကအဖွဲ့
၆။	သံယုတ်သိက္ခာ(ပ)	ဦးဣန္ဒာစာရာလင်္ကာရာဘိဝံသ
၇။	သံယုတ်သိက္ခာ(ဒု)	ဦးဣန္ဒာစာရာလင်္ကာရာဘိဝံသ
၈။	အင်္ဂုတ္တရသိက္ခာ(ပ)	ဦးနန္ဒိမာလင်္ကာရ
၉။	အင်္ဂုတ္တရသိက္ခာ(ဒု)	ဦးနန္ဒိမာလင်္ကာရ
၁၀။	အင်္ဂုတ္တရသိက္ခာ(တ)	ဦးနန္ဒိမာလင်္ကာရ
၁၁။	ကင်္ခါသိက္ခာဟောင်း	
၁၂။	အနုသိက္ခာ၊ ၁	
၁၃။	အနုသိက္ခာ၊ ၂	
၁၄။	အနုသိက္ခာ၊ ၃	

အဆိုပါ ပရိယတ္တိဝန်ဆောင်ဆရာတော်များ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်(ရန်ကုန်)မှ ပိဋကတ်တိုက်မှူး ဦးပညာနန္ဒလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် ဇာတ်အဋ္ဌထကာ(ပဉ္စမအုပ်)မှာ နိဿယရေးမည့်ပုဂ္ဂိုလ်မရှိသဖြင့် ဇယားတွင် ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်။ ဦးပညာနန္ဒသည် ထိုကွက်လပ်ကို ဖြည့်စွက်ရန်ဆန္ဒ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူတစ်ဦးတည်းဖြင့် တာဝန်မကျေ ဖြစ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က မိမိ(န-ပ-သ(မန်း) မော်ကွန်းထိန်း)မှာ အစည်းအဝေးကိစ္စဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်သည်။ မိမိနှင့်တွေ့သည့်အခါ ထိုကိစ္စကိုပြောပြီး နှစ်ပါးပူးတွဲ တာဝန်ယူလိုကြောင်း ဆန္ဒပြုသဖြင့် မိမိကလည်း သဘောတူပါသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့သည်။

ဤနည်းဖြင့် မိမိတို့ နှစ်ပါးခွဲဝေ၍ ရှေ့ပိုင်း ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများကို ဦးပညာနန္ဒရေးပြီး နောက်ပိုင်းဂါထာအဖွင့်များကို မိမိရေးခဲ့သည်။ အဋ္ဌကထာ၌ပါသော ပါဠိတော် ဂါထာများကိုမူ မိမိနိဿယမရေးတော့ဘဲ မိုးထိမူနိဿယကိုပင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ လိုက်သည်။ သို့သော် မိုးထိမူသည် ဆဋ္ဌမူနှင့်ပါ၌အနေမတူသဖြင့် အချို့နေရာများတွင် အနက်ပေးကွဲပြားနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော နေရာများ၌ အောက်ခြေမှတ်ချက် ထည့်ပေးပါသည်။ အဋ္ဌကထာအဖွင့် မကိုက်ညီသော နေရာများ၌လည်း မှတ်ချက် ပြုထားပါသည်။ ပုဒ်ရှင်းလင်းရန် လိုအပ်သောနေရာများ၌ အောက်ခြေမှတ်ချက်ဖြင့် ရှင်းပြ ထားပါသည်။ နိဿယရေးသော မိမိတို့၏ဉာဏ်အားနည်းမှုကြောင့်လည်း အမှားအယွင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်၍ နိဿယမူကောင်းဖြစ်အောင် တည့်မတ်ပေးတော် မူကြပါဟု အသိပေးအပ်ပါသည်။

အရှင်ကေသရ

(မော်ကွန်းထိန်းဆရာတော်)

နှိုင်းတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်

မန္တလေး

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	၁၆။ တိသနိပါတ်	
၁။	ကိဆန္ဒဇာတ် (၅၁၁)	၁
၂။	ကုဗ္ဗဇာတ် (၅၁၂)	၃၁
၃။	ဇယဒ္ဓိသဇာတ် (၅၁၃)	၅၅
၄။	ဆဒ္ဒန္တဇာတ် (၅၁၄)	၉၂
၅။	သမ္ဘဝဇာတ် (၅၁၅)	၁၄၅
၆။	မဟာကပိဇာတ် (၅၁၆)	၁၇၅
၇။	ဒကရက္ခသဇာတ် (၅၁၇)	၁၉၆
၈။	ပဏ္ဍရနာဂရာဇဇာတ် (၅၁၈)	၁၉၆
၉။	သမ္ဗုဒ္ဓဇာတ် (၅၁၉)	၂၃၂
၁၀။	ဂန္ထတိန္ဒြကဇာတ် (၅၂၀)	၂၆၁

၁၇။ စတ္တာလိသနိပါတ်

၁။	တေသကုဏဇာတ် (၅၂၁)	-----	၂၈၈
၂။	သရဘင်္ဂဇာတ် (၅၂၂)	-----	၃၄၂
၃။	အလမ္ဗုသာဇာတ် (၅၂၃)	-----	၄၁၆
၄။	သင်္ခပါလဇာတ် (၅၂၄)	-----	၄၄၇
၅။	စူဠသုတသောမဇာတ် (၅၂၅)	-----	၄၈၆

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	၁၈။ ပဏ္ဍာသနိပါတ်	
၁။	နိဠိနိကာယာတ် (၅၂၆) -----	၅၂၄
၂။	ဥမ္မာဒန္တိယာတ် (၅၂၇) -----	၅၆၈
၃။	မဟာဗောဓိယာတ် (၅၂၈) -----	၆၂၁

အမြတ်ဆုံးအလှူ

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇီနာတိ၊
သဗ္ဗရသံ ဓမ္မရသော ဇီနာတိ။
သဗ္ဗရတိ ဓမ္မရတိ ဇီနာတိ၊
တဏှက္ခယော သဗ္ဗဒုက္ခံ ဇီနာတိ။
တရားအလှူသည် အလှူအားလုံးကို အောင်နိုင်၏။
တရားအရသာသည် အရသာ အားလုံးကို အောင်နိုင်၏။
တရား၌မွေ့လျော်ခြင်းသည် မွေ့လျော်ခြင်းအားလုံးကို အောင်နိုင်၏။
တဏှာကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်သည် အလုံးစုံဆင်းရဲကို အောင်နိုင်၏။

(ဓမ္မပဒ)

ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင်

ဖခင်ကြီး (ဦးတင်လှ) နှင့် မိခင်ကြီးဒေါ်စန်းရီ ကို
အမှူးထား၍
ဒေါက်တာခင်ခင်ရီ မိသားစု ကောင်းမှု။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

- ၁။ ဇာတကဋ္ဌကထာယာသုံ၊ ယေ ပေါရာဏကနိဿယာ၊
န ဒါနိ ပဿိတုံ သက္ကာ၊ ပေါတ္ထကတ္တံ အပတ္တတာ။
- ၂။ ဂန္ထာလယေသု အတ္ထိတိ၊ ဇာနန္တေဟိပိ ပဿိတုံ၊
သုဒ္ဓက္ကရာ ဂဟေတုံ စ၊ တတောဘိနဝ နိဿယံ။
- ၃။ ကာတုံ ယုဇ္ဇတိ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ကာလာနုရူပသုန္ဒရံ၊
မဟာထေရေ နိမန္တေတွာ၊ ယာစတိ ဘိက္ခု သာသနော။
- ၄။ သာသနဿ စိရဋ္ဌိတိ-ဝုမ္မိယာ အဘိကာမိနော၊
တတ္ထာဂတာ မဟာထေရာ၊ အကာသံ ပဋိဇာနနံ။
- ၅။ တေသန္တောဂတဘူတောဟံ၊ ကေသရောဏ္ဏတိ နာမကော၊
မမ မိတ္တေန သဒ္ဓိဝ၊ ပညာနန္တေန ဘိက္ခုနာ။
- ၆။ ယထာဗလံ ကရိဿာမိ၊ ဇာတကဋ္ဌကထာယိမံ၊
သောတူနမတ္ထမာဝဟံ၊ အဘိက္ကန္တံ နိဿယံ နဝန္တိ။

၁၆။ တိသနိပါတ်

၁။ ကိဆန္ဒဇာတ် (၅၁၁)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကိဆန္ဒော ကိမဓိပ္ပါယောတိ ဣဒံ- ကိဆန္ဒော ကိမဓိပ္ပါယော အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကိဆန္ဒ ဇာတ်တော်ကို၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဥပေါသထကမ္ပ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းအမှုကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်း

ပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောကြားတော်မူပြီ၊ ဟိ သစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ သတ္တာ- သည်၊ ဓမ္မဿဝနတ္ထာယ- တရားနာခြင်း၏ အကျိုးငှာ၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ ဓမ္မသဘာယံ- တရားသဘင်၌၊ နိသိန္ဓေ- ထိုင်နေကုန်သော၊ ဥပေါသထိကေ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်သော၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ ဥပါသကေ စ- ဒါယကာ ယောက်ျားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပါသိကာယောစ- ဒါယိကာမိန်းမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ “ဥပါသကာ- ဥပါသကာတို့ (တုမေ- သင် ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည်) ဥပေါသထိကာ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ကြကုန်သည်၊ အတ္ထ- ဖြစ်ကုန်သလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေးတော်မူ၍၊ “ဘန္တေ- ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ အာမ- ဥပုသ်ဆောက် တည်ကုန်သည် မှန်ပါကုန်၏” ။ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- နားတော်လျှောက်အပ်လတ် သော်၊ “ဥပေါသထံ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို၊ ကရောန္တေဟိ- ပြုကုန်သော၊ ဝေါ- သင်ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည်၊ သာဓု- ကောင်းသောအမှုကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ၊ ပေါရာဏကာ- ရှေးသူကောင်းတို့သည်၊ ဥပမူပေါသထကမ္မဿ- ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကံ၏၊ နိဿန္တေန- အကျိုးဆက်ကြောင့်၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ ယသံ- စည်းစိမ် အခြံအရံကို၊ ပဋိလဘိသု- ရဖူးကုန်ပြီ” ။ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊ တေဟိ- ထိုဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည်၊ ယာစိတော- တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တော- ဗြဟ္မဒတ်အမည်ရှိသောမင်းသည်၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ရဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ဝါ- တိုင်းပြည်ကို၊ ကာရောန္တော- ပြုစေသည်ရှိသော်၊ ဝါ- အုပ်ချုပ် သည်ရှိသော်၊ သဒ္ဓေါ- သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ဒါနသီလဥပေါသထ- ကမ္မေသု- အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း အမှုတို့၌၊ အပ္ပမတ္တော- မမေ့မလျော့သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ သေသေ- မင်းမှကြွင်းကုန်သော၊ အမစ္စာဒယောပိ- မျူးမတ်စသော သူတို့ကိုလည်း၊ ဒါနာဒိသု- အလှူပေးခြင်းအစရှိသည်တို့၌၊ သမာဒပေသိ- ဆောက်တည်စေပြီ၊ အဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ပုရောဟိတောပန- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်ကား၊ ပရပိဋိမံသိကော- သူတစ်ပါးတို့၏ ကျောက်ကုန်းသားကို စားတတ်သော၊ လဉ္စခါဒကော- တံစိုးစားတတ်သော၊ ကုဋ္ဌဝိနိစ္ဆယိကော- စဉ်းလဲသောတရားသူကြီးသည်၊ အဟောသိ-

ဖြစ်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ဥပေါသထဒိဝသေ- ဥပုသ်နေ့၌၊ အမစ္စာဒယော- မှူးမတ်အစရှိသော သူတို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ “(တုမေ- သင်တို့သည်၊) ဥပေါသထိကာ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ကြကုန်သည်၊ ဟောထ- ဖြစ်ကုန်လော့”၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ဥပေါသထံ- ဥပုသ်ကို၊ န သမာဒိယိ- မဆောက်တည်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဒိဝါ- နေ့အခါ၌၊ လဇ္ဇ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ကုဋ္ဌန္တု- စဉ်းလဲသောတရားကို၊ ကတွာ- စီရင်၍၊ ဥပဋ္ဌာနံ- အနီးကပ် ခစားရာ အရပ်သို့၊ အာဂတံ- လာသော၊ နံ- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ “တုမေ- သင်တို့သည်၊ ဥပေါသထိကာ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်၏လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အမစ္စေ- မှူးမတ်တို့ကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလတ်သော်၊ “အာစရိယ- ဆရာ၊ တံမ္ပိ- သင်ဆရာသည်လည်း၊ ဥပါသထိကာ- ဥပုသ်ဆောက်တည်၏လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ သော- ထိုပုရောဟိတ်သည်၊ အာမ- အရှင်မင်းကြီး ဆောက်တည် ပါ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မုသာဝါဒံ- မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းကို၊ ကတွာ- ဆို၍၊ ပါသာဒါ- ပြာသာဒ်မှ၊ ဩတရိ- သက်ဆင်းပြီ။။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုပုရောဟိတ်ကို၊ ဧကောအမစ္စေ- တစ်ယောက်သော အမတ်သည်၊ “တုမေ- သင်ဆရာတို့သည်၊ န ဥပေါသထိကာနန- ဥပုသ် မဆောက်တည်ကုန်သည်မဟုတ်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စောဒေသိ- မေးပြီ၊ သော- ထိုပုရောဟိတ်သည်၊ “အဟံ- ငါသည်၊ ဝေလာယမေဝ- နံနက်အခါ၌သာ၊ ဘုဉ္ဇိ- စားပြီ၊ ဂေဟံပန- အိမ်သို့ကား၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဝါ- ရောက်လတ်သော်၊ မုခံ- ခံတွင်းကို၊ ဝိက္ခာလေတွာ- ဆေးပြီး၍၊ ဥပေါသထံ- ဥပုသ်ကို၊ အဓိဋ္ဌာယ- ဆောက်တည်၍၊ သာယံ- ညအခါ၌၊ န ဘုဉ္ဇိဿာမိ- မစားအံ့၊ ရတ္တိံ- ညအခါ၌၊ သီလံ- သီလကို၊ ရက္ခိဿာမိ- စောင့်အံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့ စောင့်သည်ရှိသော်၊ မေ- ငါ့အား၊ ဥပမူပေါသထကမ္ပ- ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ဆောက်တည်မှုသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ အာစရိယ- ဆရာ၊ သာဓု- ကောင်းပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ) သော- ထိုပုရောဟိတ်သည်၊ ဂေဟံ- အိမ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ကထာ- ထိုဆိုသည့်အတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ တသ္မိံ- ထိုပုရောဟိတ်သည်၊ ဝိနိစ္ဆယေ- ဘုရားဆုံးဖြတ်ရာ၌၊ နိသိန္ဓေ- ထိုင်နေသည်ရှိသော်၊ အညတရာ- တစ်ယောက်သော၊ သီလဝတိ- သီလရှိသော၊ ဣတ္ထိံ- မိန်းမသည်၊ အဉ္စ- အမှုကို

(တရားကို)၊ ကရောန္တိ- ပြုသည်ရှိသော်၊ ယရံ- အိမ်သို့၊ ဂန္တံ- သွားခြင်းငှာ၊ အလဘမာနာ- မရသည်ဖြစ်၍၊ “အဟံ- ငါသည်၊ ဥပေါသထကမ္ပံ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းအမှုကို၊ နာတိက္ကမိဿာမိ- မလွန်စေအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊) ဥပကဋ္ဌေ- မွန်းတည့်ခါနီးသော၊ ကာလေ- အခါ၌၊ မုခံ- ခံတွင်းကို၊ ဝိက္ခာလေတုံ- ဆေးခြင်းငှာ၊ အာရဘိ- အားထုတ်ပြီ၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ဗြာဟ္မဏဿ- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအတွက်၊ သုပက္ကာနံ- ကောင်းစွာ မှည့်ကုန်သော၊ အမ္မဖလာနံ- သရက်သီးတို့၏၊ အမ္မပိဏ္ဍိ- သရက်ခိုင်ကို၊ အာဟရိယိတ္ထံ- ဆောင်ယူအပ်ခဲ့ပြီ၊ သော- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ တဿာ- ထိုမိန်းမ၏၊ ဥပေါသထိကဘာဝံ- ဥပုသ်ဆောက်တည်သည်၏ အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ “(တွံ- သင်သည်၊) ဣမာနိ (အမ္မဖလာနိ)- ဤသရက်သီးတို့ကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ ဥပေါသထိကာ- ဥပုသ်ဆောက်တည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (အမ္မဖလာနိ- သရက်သီးတို့ကို၊) အဒါသိ- ပေးပြီ၊ သာ- ထိုမိန်းမသည်၊ တထာ- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားဆိုတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ ဧတ္တကံ- ဤမျှသရက်သီးပေးခြင်းသည်၊ ဗြာဟ္မဏဿ- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏၊ ကမ္ပံ- ကောင်းမှုတည်း။

သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ ကာလံကတွာ- စုတေ၍၊ ဟိမဝန္တပဒေသေ- ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ ကောသိကိဂင်္ဂါယ- ကောသိကီမည်သော ဂင်္ဂါမြစ်၏၊ တီရေ- ကမ်းနား၌၊ တိယောဇနိကေ- သုံးယူဇနာရှိသော၊ အမ္မဝနေ- သရက်ဥယျာဉ်၌၊ ရမဏီယေ- မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဘူမိဘာဂေ- မြေအဖို့၌၊ သောဘဂ္ဂပ္ပတ္တေ- တင့်တယ်ခြင်းသို့ရောက်သော၊ ကနကဝိမာနေ- ရွှေဗိမာန်၌၊ အလင်္ကတသိရိသယနေ- တန်ဆာဆင်အပ်သော ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာ၌၊ အလင်္ကတပဋိယတ္တော- တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော၊ ဥတ္တမရူပဓရော- မြတ်သော အဆင်းကိုဆောင်သော၊ သောဠသသဟဿဒေဝကညာပရိဝါရော- တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော နတ်သမီးအခြံအရံရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သုတ္တပ္ပဗုဒ္ဓေါဝိယ- အိပ်ပျော်ရာမှန်းသောသူကဲ့သို့၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ။

သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ ရတ္တညေဝ- ညဉ့်၌သာလျှင်၊ တံသိရိသမ္ပတ္တိ- ထိုသို့သော ကျက်သရေနှင့်ပြည့်စုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနုဘောတိ- ခံစားရ၏၊ ဟိ သစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အဿ- ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဝေမာနိကပေတဘာဝေန- ဝေမာနိကပြိတ္တာ၏ အဖြစ်ဖြင့်၊ ကမ္မသရိက္ခကော- ကံနှင့်တူသော၊ ဝိပါကော- အကျိုးသည်၊

အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တသွာ- ထိုကြောင့်၊ အရုဏေ- အရုဏ်သည်၊ ဥဂ္ဂစ္ဆန္တေ- တက်လတ်
 သော်၊ အမွဝနံ- သရက်ဥယျာဉ်သို့၊ ပဝိသတိ- ဝင်ရ၏၊ ပဝိဋ္ဌက္ခဏေယေဝ- ထိုသို့
 ဝင်သောခဏ၌ပင်၊ အဿ- ထိုပုဏ္ဏား၏၊ ဒိဗ္ဗတ္တဘာဝေါ- နတ်၌ဖြစ်သော ကိုယ်အဖြစ်
 သည်၊ အန္တရဓာယတိ- ကွယ်ပျောက်၏၊ အသီတိဟတ္ထတာလက္ခန္ဓပ္ပမာဏော-
 အတောင်ရှစ်ဆယ်ထန်းပင် ပမာဏရှိသော၊ အတ္တဘာဝေါ- အတ္တဘောရှိသည်၊
 နိဗ္ဗတ္တတိ- ဖြစ်၏၊ သကလသရီရံ- အလုံးစုံသော ကိုယ်သည်၊ ဈာယတိ- လောင်၏၊
 သုပုပ္ဖိတကိသုကောဝိယ- ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော ပေါက်ပင်ကဲ့သို့၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊
 ဒွိသုဟတ္ထေသု- လက်နှစ်ဖက်တို့၌၊ ဧကေကာဝ- တစ်ချောင်းစီသာဖြစ်သော၊ အင်္ဂုလိ-
 လက်ချောင်းသည်၊ ဟောတိ- ရှိ၏၊ တတ္ထ- ထိုလက်ချောင်းတို့၌၊ မဟာကုဒ္ဒါလပ္ပမာဏာ-
 ပေါက်တူးကြီးပမာဏရှိကုန်သော၊ နခါ- လက်သည်းတို့သည်၊ ဟောန္တိ- ရှိကုန်၏၊
 တေဟိနခေဟိ- ထိုလက်သည်းတို့ဖြင့် အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိမံသံ- ကျောက်ကုန်းသားကို၊
 ဖာလေတွာ- ခွဲ၍၊ ဥပ္ပါဋ္ဌေတွာ- ထုတ်နုတ်၍၊ ခါဒန္တော- စားလျက်၊ ဝေဒနာပ္ပတ္တော-
 ဆင်းရဲဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာရဝံ- ကြီးစွာသော အသံကို၊ ရဝန္တော-
 မြည်တမ်းလျက်၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲကို၊ အနုဘောတိ- ခံရ၏၊ သူရိယေ- နေသည်၊
 အတ္ထင်္ဂတေ- ဝင်သည်ရှိသော်၊ တံသရီရံ- ထိုကိုယ်သည်၊ အန္တရဓာယတိ- ကွယ်၏၊
 ဒိဗ္ဗသရီရံ- နတ်၌ဖြစ်သောကိုယ်သည်၊ နိဗ္ဗတ္တတိ- ဖြစ်၏၊ အလင်္ကတပဋိယတ္တာ-
 တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော၊ ဒိဗ္ဗနာဋကိတ္တိယော- တစ်သောင်းခြောက်ထောင်
 ကုန်သော နတ်သမီးတို့သည်၊ နာနာတူရိယာနိ- အထူးထူးသော တီးမှုတ်မျိုးတို့ကို၊
 ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ ပရိဝါရေန္တိ- ခြံရံကုန်၏၊ သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာသမ္ပတ္တိ-
 ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို၊ အနုဘဝန္တော- ခံစားလျက်၊ ရမဏီယေ- မွေ့လျော်ဖွယ်
 ရှိသော၊ အမွဝနေ- သရက်ဥယျာဉ်၌၊ ဒိဗ္ဗပါသာဒံ- နတ်၏ပြာသာဒ်သို့၊ အဘိရုဟတိ-
 တက်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ ဥပေါသထိကာယ- ဥပုသ်ဆောက်
 တည်သော၊ ဣတ္ထိယာ- မိန်းမအား၊ အမွဖလဒါနဿ- သရက်သီးပေးလှူခြင်း၏၊
 နိဿန္တေန- အကျိုးဆက်ကြောင့်၊ တိယောဇနိကံ- သုံးယူဇနာရှိသော၊ အမွဝနံ- သရက်
 ဥယျာဉ်ကို၊ ပဋိလဘတိ- ရ၏၊ လဉ္စ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ကုဋေ-
 ကရဏနိဿန္တေန ပန- စဉ်းလဲသောတရားကို စီရင်သော အကျိုးဆက်ကြောင့်ကား၊
 ပိဋ္ဌိမံသံ- မိမိကျောက်ကုန်းသားကို၊ ဥပ္ပါဋ္ဌေတွာ- နုတ်၍၊ ခါဒတိ- စားရ၏၊ ဥပမူပေါ-
 သထဿ- ထက်ဝက်သော ဥပုသ်၏၊ နိဿန္တေန- အကျိုးဆက်ကြောင့်၊ ရတ္တိ-

ညဉ့်အခါ၌၊ သမ္ပတ္တိ- စည်းစိမ်ကို၊ အနုဘောတိ- ခံစားရ၏။ သောဠသသဟဿနာ-
ဋကိတ္တိဟိ- တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော နတ်သမီးကချေသည်အပေါင်းတို့သည်၊
ပရိဝုတော- ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပရိစာရေသိ- မွေ့လျော်ရပြီ။

တသ္မိကာလေ- ထိုအခါ၌၊ ဗာရာဏသီရာဇာ- ဗာရာဏသီမင်းသည်၊
ကာမေသု- ကာမဂုဏ်တို့၌၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ- ရသေ့
ရဟန်းကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- (ရသေ့ရဟန်း)ပြု၍၊ အဓောဂင်္ဂါယ- ဂင်္ဂါအကြွေ၌၊ ရမဏီယေ-
မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဘူမိပဒေသေ- မြေအရပ်၌၊ ပဏ္ဏသာလံ- သစ်ရွက်မိုးသော
ကျောင်းကို၊ ကာရေတွာ- ပြုစေ၍၊ ဥဇ္ဈာစရိယာယ- ဆွမ်းခံသော အကျင့်ဖြင့်၊
ယာပေန္တော- မျှတလျက်၊ ဝိဟာသိ- နေတော်မူပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကဒိဝသံ-
တစ်နေ့သ၌၊ တမ္ဘာ အဓ္မဝနာ- ထိုသရက်ဥယျာဉ်မှ၊ မဟာယဋ္ဌပုမာဏံ- အိုးစရည်းကြီး
ပမာဏရှိသော၊ အဓ္မပက္ကံ- သရက်သီးမှည့်သည်၊ ဂင်္ဂါယ- ဂင်္ဂါမြစ်၌၊ ပတိတွာ- ကျ၍၊
သောတေန- မြစ်ရေအလျဉ်ဖြင့်၊ ဝုယုမာနံ- မျောလျက်၊ တဿ တာပသဿ-
ထိုရသေ့၏၊ ပရိဘောဂတိတ္တာဘိမုခံ- နေရာကျောင်းသို့ ရှေးရှုလျက်၊ အဂမာသိ-
ရောက်လေပြီ၊ သော- ထိုရသေ့သည်၊ မုခံ- မျက်နှာကို၊ ဓာဝေန္တော- သစ်သည်ရှိသော်၊
နဒိယာ- မြစ်၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ အာဂစ္ဆန္တံ- မျော၍လာသော၊ တံ (အဓ္မဖလံ)-
ထိုသရက်သီးကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ ဥဒကံ- ရေသို့၊ တရန္တော- ကူးလျက်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊
အာဒါယ- ယူ၍၊ အဿမပဒံ- သင်္ခမ်းကျောင်းသို့၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ခဲ့ပြီး၍၊
အဂ္ဂာဂါရေ- မီးတင်းကုပ်၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ သတ္ထကေန- ဓားငယ်ဖြင့်၊ ဖာလေတွာ-
ခွဲ၍၊ ယာပနမတ္တံ- မျှလောက်ရုံကိုသာ၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ သေသံ- အကြွင်းကို၊
ကဒလိပဏ္ဏေဟိ- ငှက်ပျော်ရွက်တို့ဖြင့်၊ ပဋိစ္ဆာဒေတွာ- ဖုံးလွှမ်း၍၊ ပုနပုနံ-
အဖန်တလဲလဲ၊ ဒိဝသေဒိဝသေ- နေတိုင်း နေတိုင်း၊ ယာဝ ပရိက္ခယာ- ကုန်သည်တိုင်အောင်
ခါဒိ- စားရပြီ၊ တသ္မိ- ထိုသရက်သီးသည်၊ ခိဏေပန- ကုန်လတ်သော်ကား၊ အညံ-
တစ်ပါးသော၊ ဖလာဖလံ- သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ ခါဒိတုံ- စားခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ-
မစွမ်းနိုင်ပြီ၊ ရသတဏှာယ- ရသတဏှာဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓိတွာ- နှောင်ဖွဲ့၍၊ “တမေဝ အဓ္မပက္ကံ-
ထိုသရက်သီးမှည့်ကိုသာလျှင်၊ ခါဒိဿာမိ- ငါစားအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ-
ကြံ၍)၊ နဒီတီရံ- မြစ်ကမ်းနားသို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ နဒိ- မြစ်ကို၊ ဩလောကေန္တော-
ကြည့်လျက်၊ “အဓ္မ- သရက်သီးကို၊ အလဘိတွာ- မရမူ၍၊ န ဥဌဟိဿမိ- ငါ မထအံ့၊”
ဣတိ- ဤသို့၊ သန္နိဋ္ဌာနံ- ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ နိသိဒိ- ထိုင်နေပြီ။

သော- ထိုရသေ့သည်၊ တတ္ထ- ထိုမြစ်နား၌၊ နိရာဟာရော- အာဟာရ
 ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ဧကမ္ပိဒိဝသံ- တစ်နေ့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ ဒွေပိ ဒိဝသာနိ-
 နှစ်ရက်တို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ တိဏိပိဒိဝသာနိ- သုံးရက်တို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊
 စတုပိဒိဝသာနိ- လေးရက်တို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ ပဉ္စပိဒိဝသာနိ- ငါးရက်တို့ပတ်လုံး
 လည်းကောင်း၊ ဆပိဒိဝသာနိ- ခြောက်ရက်တို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ (နိရာဟာရော-
 အစာအာဟာရကင်းလျက်)၊ ဝါတာတပေန- လေ နေပူကြောင့်၊ ပရိသုဿန္တော-
 ခြောက်ကပ်လျက်၊ အမ္ပိ- သရက်သီးကို၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်လျက်၊ နိသီဒိ-
 ထိုင်နေပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ သတ္တမေဒိဝသေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၊
 နဒီဒေဝတာ- မြစ်စောင့်နတ်သမီးသည်၊ အာဝဇ္ဇမာနာ- ဆင်ခြင်လတ်သော်၊ တံ
 ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ “အယံ တာပသော- ဤရသေ့သည်၊
 တဏှာဝသိကော- တဏှာအလိုသို့ လိုက်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သတ္တာဟံ-
 ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ နိရာဟာရော- အစာကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ဂီ- မြစ်ကို၊ ဩလောကေန္တော-
 ကြည့်လျက်၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ ဣမဿ- (တာပသဿ)- ဤရသေ့အား၊ အမ္မပက္ကံ-
 သရက်သီးမှည့်ကို၊ အဒါတံ- မပေးခြင်းငှာ၊ န ယုတ္တံ- မသင့် (အမ္မပက္ကံ- ကို) အလဘန္တော-
 မရလတ်သော်၊ မရိဿတိ- သေလတ္တံ့၊ တဿ- ထိုရသေ့အား၊ ဒဿာမိ- ငါပေးအံ့”၊
 ဣတိ- သို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍) အာဂန္တာ- သွား၍၊ ဂင်္ဂါယ- ဂင်္ဂါမြစ်၏၊ ဥပရိ
 အာကာသေ- အထက်ကောင်းကင်၌၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ တေန- ထိုရသေ့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-
 အတူတကွ၊ သလ္လပန္နိ- စကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကိံ ဆန္တော (ပ) အတ္ထေန
 ဗြာဟ္မဏာ”တိ- ကိံ ဆန္တော (ပ) အတ္ထေန ဗြာဟ္မဏဟူသော၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာသော၊
 ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ (ကိံ- အဘယ်သို့၊ အာဟ- ဆိုသနည်း။)

၁။ ဗြာဟ္မဏ- မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသောရှင်ရသေ့၊ ကိံ ဆန္တော-
 အဘယ်ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကိံ အဓိပ္ပါယော- အဘယ်စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊
 ကိံ ပတ္တယာနော- အဘယ်ကိုတောင့်တသည်ဖြစ်၍၊ ကိံ- အဘယ်ကို၊ ဧသံ
 ဧသန္တော- ရှာသည်ဖြစ်၍၊ ကေန အတ္ထေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊
 (တွံ- သင်ရှင်ရသေ့သည်။) ဧကော- တစ်ယောက်အထီးတည်း၊ ယမ္ပနိ-
 ပူစွာသော နွေအခါ၌၊ သမ္ပသိ- နေဘိသနည်း။

တတ္ထ- ထိုကိဆန္ဒစသော ဂါထာ၌၊ ဆန္တောတိ- ဆန္တောဟူသည်ကား၊ အဇ္ဈာ-
 သယော- အလိုတည်း၊ အဓိပ္ပါယောတိ- အဓိပ္ပါယောဟူသည်ကား၊ စိတ္တံ- စိတ်တည်း၊

သမ္ပသီတိ- သမ္ပသီဟူသည်ကား၊* အတ္တသိ- နေ၏။ ယမ္ပနီတိ- ယမ္ပနီဟူသည်ကား၊
 ဂိမ္ပေ- နွေဥတု၌၊ ဇသန္တိ- ဇသံဟူသည်ကား၊ ဇသန္တော- ရှာမိုးလျက်၊ ပဗ္ဗဇိတတ္တာ-
 ရသေ့ပြုထားသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တာပသံ- ရသေ့ကို၊ ဗြာဟ္မဏာတိ- ဗြာဟ္မဏာ
 ဟူ၍၊ အာလပတိ- ခေါ်ဝေါ်၏။ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ-
 ဖြစ်၏။ ဗြာဟ္မဏ- အိုရသေ့၊ တံ- သင်သည်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ အဓိပ္ပါယ်-
 အလိုရှိသည်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ စိန္တေန္တော- ကြံစည်သည်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ပတ္တေန္တော-
 တောင့်တသည်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ဂဝေသေန္တော- ရှာမိုးသည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊)
 ကေနတ္ထေန- အဘယ်အကျိုးတရားကြောင့်၊ ဣမသ္မိ ဂင်္ဂါတီရေ- ဤဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနား၌၊
 ဂင်္ဂိ- ဂင်္ဂါမြစ်ကို၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်လျက်၊ နိသိန္တော- နေဘိသနည်း၊ တံ
 (ဝစနံ)- ထိုနတ်သမီးစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ တာပသော- ရသေ့သည်၊
 (နဒီဒေဝတာယ- မြစ်စောင့်နတ်သမီးအား၊)၊ နဝ- ကိုးပါးကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာ
 တို့ကို၊ အဘာသိ- မိန့်ဆိုပြီ၊ ကိ- အဘယ်သို့၊ အဘာသိ- မိန့်ဆိုသနည်း။

၂။ အမလမဇ္ဈိမေ- အညစ်အကြေးကင်းသော ခါးရှိသော နတ်သမီး၊
 [ဝါရိဓရော(ဝါရိဓရော)]- ရေကိုဆောင်သော၊ [သုပရိဏာဟဝါ(သုပရိဏာ-
 မဝါ)]- ကောင်းသောသဏ္ဌာန်ရှိသော၊ မဟာကုမ္ဘောယထာ- အိုးကြီးကဲ့သို့၊
 တထူပမံ- ထိုအိုးကြီးနှင့်တူသော၊ ဝဏ္ဏဂန္ဓရသုတ္တမံ- အဆင်းအနံ့ အရသာနှင့်
 ပြည့်စုံသော။

၃။ သောတေန- မြစ်ရေအလျဉ်သည်၊ ဝုယုမာနံ- မျှောအပ်သော၊ အဗ္ဗပက္ကံ-
 သရက်သီးမှည့်ကို၊ ဒိသ္မာန- မြင်သည်ဖြစ်၍၊ [တံ(နံ)]- ထိုသရက်သီးမှည့်ကို၊
 [ပဏီဘိ(ပါဏီဘိ)]- လက်တို့ဖြင့်၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ အဂ္ဂာယတနံ-
 မီးတင်းကုပ်သို့၊ [အာဟရိ(အာဟရိ)]- ဆောင်ပြီ။

၄။ ဒေဝဓိတေ- နတ်သမီး၊ တတော- ထိုသို့ဆောင်ယူပြီးမှ၊ ကဒလိ-ပတ္တေသု-
 ငှက်ပျောရွက်တို့၌၊ နိက္ခိပိတွာ- ထား၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊
 နံ- ထိုသရက်သီးကို၊ သတ္တေန- ဓားငယ်ဖြင့်၊ ဝိကပ္ပေတွာ- လှီး၍၊ ခါဒိ-
 စားပြီ၊ အဗ္ဗော- သက်သီးသည်၊ မေ- ငါ၏၊ ခုပ္ပိပါသံ- မွတ်သိပ်ခြင်းကို၊
 [အဟာသိ(ပဟာသိ)]- ပယ်ပြီ။

* သမ္ပသိ-သမိ ဇာတ်- ငြိမ်သက်ခြင်း၊ နေခြင်းအနက်ဟော၊ ဒွိဝါဒိ- မျှ-ကို မွပြု-
 ဝိဘက်ဆက်။

၅။ ဒေဝဓိတေ- နတ်သမီး၊ [အပေတဒရထော(အပေတဒရထော)]- ကင်းသောပူပန်ခြင်းရှိသော၊ သောအဟံ- ထိုငါသည်၊ [ဗျန္တိဘူတော (ဗျန္တိဘူတော)]- ကုန်ပြီးသောသရက်သီးရှိသည်ဖြစ်၍၊ [ဒုခက္ခမော (ဒုက္ခက္ခမော)]- ကောင်းသောအရသာကိုမရခြင်းကြောင့် ကိုယ်၏မခန့်ခြင်း ရှိလျက်၊ ကေသုစိ- အချို့ကုန်သော၊ အညေသု- သရက်သီးကြီးမှ တစ်ပါးကုန် သော၊ ဖလေသု- ငှက်ပျောသီး၊ ပိန္နသီးအစရှိသော သစ်သီးတို့၌၊ အဿာဒံ- ကောင်းမြတ်သော အရသာကို၊ နာမိဂစ္ဆာမိ- မရ။

၆။ ဒေဝဓိတေ- နတ်သမီး၊ ယံဖလံ- အကြင်သရက်သီးသည်၊ မမ- ငါ၏၊ သာဒု- ချို့မြိန်ခြင်းသည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ မဟဏ္ဏဝေ- နက်ကျယ်သော များသောရေရှိသော မြစ်ကြီး၌၊ ဝုယုမာနံ- မျှောသော၊ ယံ အမ္ပံ- အကြင် သရက်သီးကို၊ ဥဒဓိသွာ- မြစ်မှ၊ [ဥဒ္ဓရိ(ဥဒ္ဓရိ)]- ဆယ်တင်ပြီ၊ တံအမ္ပံ- ထိုသရက်သီးသည်၊ မမံ- ငါကို၊ သောသေတွာ- ခြောက်ကပ်စေ၍၊ မရဏံ- သေခြင်းသို့၊ အာဝဟိဿတိနုနု- ဆောင်အံ့သည်တကား။

၇။ ဒေဝဓိတေ- နတ်သမီး၊ ယသွာ- အကြင်ကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဥပဝဿာမိ- မွတ်သိပ်ခြင်း ချင်ခြင်းတို့ကြောင့် အနီးသို့ ကပ်၍နေ၏၊ တံ သဗ္ဗံ- ထိုအလုံးစုံသောအကြောင်းကို၊ တေ- သင်နတ်သမီးအား၊ မယာ- ငါသည်၊ အက္ခာတံ- ကြားအပ်ပြီ၊ အယံနဒီ- ဤမြစ်သည်၊ ပုထုလောမာ- ယုတာ- ကြီးစွာသော နှုတ်သီးအမွေးရှိကုန်သော ငါးတို့နှင့် ယှဉ်၏၊ ပုထု- အပြောကျယ်၏၊ ရမ္ပံ- မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော မြစ်ကို၊ [ပတိ(ပဋိ)]- စွဲ၍၊ နိသိန္နော- နေသည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏။

၈။ [အပလာယိနိ (အပလာယိနိ)]- မသွားမူ၍ ငါ၏ရှေးရှုရပ်သော နတ်သမီး၊ တွဉ္စခေါ- သင်သည်သာလျှင်၊ မေ- ငါအား၊ အတ္တာနံဇေ- မိမိကိုယ်ကို သာလျှင်၊ အက္ခာဟိ- ကြားလော၊ တံ- သင်သည်၊ ကာဝါ- အဘယ်သူသည်မူ လည်း၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ [ကလျာဏိ (ကလျာ-ဏေ)]- ကောင်းခြင်း ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ သုမဇ္ဈိမေ- တင့်တယ်သော ခါးရှိသော နတ်သမီး၊ တံ- သင်နတ်သမီးသည်၊ ကိဿဝါ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊ အာဂတာ- လာသနည်း။

၉။ ဒေဝဓိတေ- နတ်သမီး၊ တံ- နတ်သမီးသည်၊ [ရုပ္ပပဋ္ဌပလိမဋ္ဌိဝ (ရူပပဋ္ဌလမဋ္ဌိဝ)]- ကောင်းစွာ ချောမောပြေပြစ်သော ရွှေပျားကဲ့သို့လည်း

ကောင်း၊ [ဂိရိသာနဇာ(ဂိရိယာနဇာ)]- တောင်လျက် တောင်ဝှမ်း၌ဖြစ်သော၊
ဗျူကုဝ- တင့်တယ်စမွယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကျားမကဲ့သို့လည်းကောင်း၊
သောဘတိ- တင့်တယ်၏၊ ဒေဝေသု- နတ်တို့တွင်၊ ဒေဝါနံ- နတ်ပြည်
ခြောက်ထပ်နတ်တို့၏၊ ပရိစာရိကာ- အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော၊
[ယာနာရိယော(ယာနာရိယော)]- အကြင်မိန်းမတို့သည်လည်း ကောင်း။

၁၀။ မနုဿလောကသ္မိ- လူ့ပြည်၌၊ ယာနိရိယောစ- အကြင်မိန်းမတို့သည်
လည်းကောင်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ ဒေဝေသုစ- နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့၌
လည်းကောင်း၊ ဂန္ဓဗ္ဗေသုစ- အမြစ်နံ့သာ အရွက်နံ့သာ အခေါက်နံ့သာ အစရှိ
သည်တို့ကို မှီကုန်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၌လည်းကောင်း၊ မနုဿလောကေစ-
လူ့ပြည်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဇာတာသု- ဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့တွင်၊ တေ-
သင်နှင့်၊ ရူပေန- အဆင်းအားဖြင့်၊ အနုဂတာ- တူသောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်
သော၊ ဣတ္ထိယော- မိန်းမတို့ သည်၊ နတ္ထိ- မရှိကုန်၊ တေ- သင်နှင့်၊ ရူပေန-
အလုံးအရပ်သဏ္ဌာန်အားဖြင့်၊ သဒိသီ- တူသောမိန်းမတို့သည်၊ နတ္ထိ-
မရှိကုန်၊ [စာရူပဗ္ဗဂီ(စာရူပဗ္ဗဂီ)]- ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ဥရုလက္ခဏာနှင့်
ပြည့်စုံသော နတ်သမီး၊ တံ- သင်ကို၊ မေ- ငါသည်၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်သည်၊
အသိ- ဖြစ်၏၊ မေ- ငါအား၊ ဗြူဟိ- ဆိုဘိလော၊ နာမဉ္ဇ- အမည်အနွယ်ကို
လည်းကောင်း၊ ဗန္ဓဝေစ- အမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ မေ- ငါအား၊ အက္ခာဟိ-
ကြားဘိလော။

တတ္ထ- ထိုယထာမဟာဝါရိဓရောစသောဂါထာ၌၊ **ဝါရိဓရော ကုမ္ဘောတိ-**
ဝါရိဓရောကုမ္ဘောဟူသည်ကား၊ ဥဒကယဋ္ဌော- ရေအိုးတည်း၊ **သုပရိဏာဟဝါတိ-**
သုပရိဏာဟဝါဟူသည်ကား၊ သုသဏ္ဌာနော- ကောင်းသောသဏ္ဌာန်ရှိသော၊ **ဝဏ္ဏ-**
ဂန္ဓရသုတ္တမန္တိ- ဝဏ္ဏဂန္ဓရသုတ္တမံဟူသည်ကား၊ ဝဏ္ဏဂန္ဓရသေဟိ- အဆင်းအနံ့
အရသာတို့ဖြင့်၊ ဥတ္တမံ- မြတ်သော၊ **ဒိသ္မာနာတိ-** ဒိသ္မာနာဟူသည်ကား၊ ဒိသ္မာ-
မြင်၍၊ **အမလမဇ္ဈိမေတိ-** အမလမဇ္ဈိမေဟူသည်ကား၊ နိမ္မလမဇ္ဈေ- အညစ်အကြေး
ကင်းစင်သော ခါးရှိသောနတ်သမီး၊* ဒေဝတံ- နတ်သမီးကို၊ အာလပန္နော- ခေါ်ဆို
သည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍) ဧဝံ- ဤသို့ အာဟ- ဆိုပြီ၊ ပါဏီဘိတိ- ပါဏီဘိဟူသည်ကား၊

*နိမ္မလမဇ္ဈေ-အမလ-ကို နိမ္မလ-ဟုဖွင့်ခြင်းမှာ ရိုးရှင်းသော ဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ မဇ္ဈိမေ-
ကို မဇ္ဈေ-ဟုဖွင့်ခြင်းမှာ ထူးဆန်းသည်ဟုဆိုရမည်။ မဇ္ဈ-သဒ္ဒါ အလယ် အလတ်အရပ်-ကိုသာ
ဟောရိုးရှိ၏။ မဇ္ဈိမ-သဒ္ဒါကသာ ခါးကိုဟောရိုးတည်း။ အညစ်အကြေးဆိုသည်မှာ ခါးအရပ်၌

ဟတ္ထေဟိ- လက်တို့ဖြင့်၊ **အဂ္ဂာယတန မာဟရိန္ဒိ-** အဂ္ဂာယတ နမာဟရိ ဟူသည်ကား၊
 အတ္တနော- မိမိ၏၊ အဂ္ဂိဟုတသာလံ- ယဇ်ပူဇော်ရာ မီးတင်းကုပ်သို့၊ အာဟရိ-
 ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ **ဝိကပ္ပေတွာတိ-** ဝိကပ္ပေတွာဟူသည်ကား၊ ဝိစ္ဆိန္ဒိတွာ- ခွဲစိတ်၍၊
 “ဝိကန္တေတွာ”တိပိ- ဝိကန္တေတွာဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) “ခါဒိ”န္ဒိ-
 ခါဒိဟူသည်ကား၊ ပါဌသေသော- ပါဌကြွင်းတည်း၊ **အာဟာသိမေတိ-** အာဟာသိမေ
 ဟူသည်ကား၊ တံ- ထိုသရက်သီးကို၊ ဇိဝှဂ္ဂေ- လျှာဖြား၌၊ ဌပိတမတ္တမေဝ- ထားအပ်မျှ
 သော်သာ၊ သတ္တရသဟရဏိ သဟဿာနိ- ခုနစ်ထောင်သော အရသာကိုဆောင်သော
 အကြောတို့ကို၊ ဖရိတွာ- နှံ၍၊ မမ- ငါ၏၊ ခုဒ္ဒဉ္စ- ဆာလောင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊
 ပိပါသဉ္စ- မွတ်သိပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟရိ- ပယ်ရှားခဲ့ပြီ၊ **အပေတဒရထောတိ-**
 အပေတဒရထောဟူသည်ကား၊ ဝိဂတကာယစိတ္တဒရထော- ကင်းသော ကိုယ်စိတ်
 နှစ်ပါး ပူပန်ခြင်းရှိသည်၊ ဟိ- မှန်၏၊ သုဓာဘောဇနံ- သုဓာဘုတ်သည်၊ ဘုတ္တဿ-
 စားသော သူ၏၊ သဗ္ဗဒရထံ- အလုံးစုံသော ပူပန်ခြင်းကို၊ အပဟရိဝိယ- ပယ်ရှားဘိ
 သကဲ့သို့ (တထာ- ထို့အတူ၊) တဿ- ထိုသရက်သီးကို စားသောရသေ့၏၊ (သဗ္ဗဒရထံ-
 အလုံးစုံသော ပူပန်ခြင်းကို၊ အပဟရိ- ပယ်ရှားပြီ၊) **ဗျန္တိဘူတောတိ-** ဗျန္တိဘူတော
 ဟူသည်ကား၊ တဿ အဗ္ဗပက္ကဿ- ထိုသရက်သီးမှည့်၏၊ ဝိဂတန္တော- ကင်းကွာခြင်း
 သည်၊ ဇာတော- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ပရိက္ခိဏအဗ္ဗပက္ကော- ကုန်သော သရက်သီးမှည့်ရှိသည်၊
 ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ဒုခက္ခမောတိ-** ဒုခက္ခမော
 ဟူသည်ကား၊ ဒုက္ခေန- ဆင်းရဲသော၊ အသာတေန- သာယာဖွယ် မကောင်းသော၊
 ကာယက္ခမေနစေဝ- ကိုယ်၏သည်းခံမှုနှင့်လည်းကောင်း၊ စိတ္တက္ခမေနစ- စိတ်၏
 သည်းခံမှုနှင့် လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတော- ပြည့်စုံသည်၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊
 အညေသု- အခြားကုန်သော၊ ကဒလိပနသာဒိသု- ငှက်ပျော်သီး ပိန္နသီးအစရှိကုန်
 သော၊ ဖလေသု- သစ်သီးတို့၌၊ ပရိတ္တကမ္ပိ- အနည်းငယ်မျှလည်းဖြစ်သော၊ အဿာဒိ-
 သာယာမှုကို၊ နာဓိဂစ္ဆာမိ- ငါမရ၊ မေ- ငါ၏၊ ဇိဝှိယ- လျှာပေါ်၌၊ ဌပိတမတ္တာနိ-
 ထားအပ်ကာမျှဖြစ်ကုန်သော၊ သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံသော သစ်သီးတို့သည်၊ တိတ္တကာ-
 နေဝတိတ္တကာနိဇဝ- ခါးကုန်သည်သာလျှင်၊ သမ္ပန္နန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤအနက်
 ကို၊ ဒီပေတိ- ပြ၏။

စုဝေးတတ်သော အဆီပြင် များတည်း၊ ၎င်းတို့ကြောင့် ခါးမှာမသေးသွယ်ဘဲတုတ်ဝ၍နေသဖြင့်
 အမျိုးသမီးတို့အလှအပကို ဖျက်ဆီးရာရောက်သည်။

သောသေတွာတိ- သောသေတွာဟူသည်ကား၊ နိရာဟာရတာယ- အာဟာရ
 ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သောသေတွာ သုက္ခာပေတွာ- ခြောက်သွေ့စေ၍၊ တံ
 မမန္တိ- တံ မမံဟူသည်ကား၊ တံ- ထိုသရက်သီးသည်၊ မမ- ငါ၏၊ ယဿာတိ-
 ယဿဟူသည်ကား၊ ယံ- အကြင် သရက်သီးသည်၊ အဿ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ အဟောသိ-
 ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ-
 ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ယံ ဖလံ- အကြင်အသီးသည်၊ မမ- ငါ့ဖို့၊ သာဒု-
 သာယာဖွယ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဂမ္ဘိရေ- နက်စွာသော၊ ပုထုလဥဒကက္ခန္ဓ-
 သင်္ခါတေ- များသော ရေအစုဟုဆိုအပ်သော၊ မဟဏ္ဏဝေ- ကြီးစွာသော ရေအလျဉ်း၊
 ဝုယုမာနံ- မျောပါနေသော၊ ယံ- အကြင်သရက်သီးကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ တတော
 ဥဒဓိသွာ- ထိုရေအလျဉ်းမှ၊ ဥဒ္ဓရိ- ထုတ်ဆယ်ခဲ့ပြီ၊ တံ အမ္ပံ- ထိုသရက်သီးသည်၊
 မမ- ငါ၏၊ မရဏံ- သေခြင်းကို၊ အာဝဟိဿတိ- ဆောင်ယူလတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊
 မညာမိ- မှတ်ထင်၏၊ တံ- ထိုသရက်သီးကို၊ အလဘန္တဿ- မရသော်၊ မယံ- ငါ၏၊
 ဇီဝိတံ- အသက်ရှင်ခြင်းသည်၊ နပ္ပဝတ္တိဿတိ- မဖြစ်တော့လတ်၊ ဣတိ- ဤသို့ (ဝုတ္တံ-
 ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏) ဥပဝသာမိတိ- ဥပဝသာမိဟူသည်ကား၊ ခုပ္ပိပါသာဟိ-
 ဆာလောင်ခြင်း မှတ်သိပ်ခြင်းတို့မှ၊ ဥပဂတော- ကင်းလျက်၊ ဝသာမိ- နေရ၏၊ ရမ္မံ
 ပတိ နိသိန္နောသ္မိတိ- ရမ္မံပတိနိသိန္နောသ္မိဟူသည်ကား၊ ရမဏီယံ- မွေ့လျော်ဘွယ်
 ကောင်းသော၊ နဒီ- မြစ်ကို၊ ပတိ- စွဲ၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ နိသိန္နော- နေခဲ့၏၊
 ပုထုလောမာယုတာ ပုထူတိ- ပုထုလောမာယုတာပုထူဟူသည်ကား၊ အယံ နဒီ-
 ဤမြစ်သည်၊ ပုထုလောမေဟိ- များသောအမွှေးရှိကုန်သော၊* မစ္ဆေဟိ- ငါးတို့ဖြင့်၊
 အာယုတာ- ပြည့်နှက်၏၊ ပုထု- များ၏၊ ဝိပုလာ- ပြန့်ပြော၏၊ ဣတော- ဤမြစ်မှ၊
 မေ- ငါ၏၊ သောတ္ထိ- ချမ်းသာခြင်းသည်၊ အပိနာမ ဘဝေယျ- ဖြစ်ငြားအံ့လည်း
 မသိ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ အပလာယိနီတိ- အပလာယိနီ
 ဟူသည်ကား၊ အပလာယိတွာ- ထွက်မပြေးမူ၍၊ မမ- ငါ၏၊ သမ္ပုဓေ- မျက်မှောက်၌၊
 ဌိတေ- တည်သူ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တံဒေဝတံ- ထိုနတ်သမီးကို၊ အာလပတိ- ခေါ်ဝေါ်၏၊
 “အပလာသိနီ”တိပိ- အပလာသိနီဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊)
 ပလာသရဟိတေ- အညံ့အဖျင်းမှ ကင်းသော၊ အနဝဇ္ဇ သရီရေ- အပြစ်မရှိသော

* လောမသဒ္ဓါ အမွှေးကိုဟောသော်လည်း ငါးသတ္တဝါဖြစ်၍ ဆူးတောင် (သို့) ကြေးခွန်ကို
 ဟော၏ဟု ယူဆသင့်။

ကိုယ်ရှိသော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ကိဿဝါတိ**- ကိဿဝါ
ဟူသည်ကား၊ ကိဿ ဝါ ကာရဏာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊
အာဂတာ- လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏။

ရူပပဋ္ဌပလိမဋ္ဌိဝါတိ- ရူပပဋ္ဌပလိမဋ္ဌိဝါဟူသည်ကား၊ သုဋ္ဌ- ကောင်းစွာ၊
ပရိမဋ္ဌိတကဉ္စနပဋ္ဌသဒိသိ- ပွတ်တိုက်အပ်သော ရွှေအပြားနှင့်တူသော၊ **ဗျုပ္ပိဝါတိ**-
ဗျုပ္ပိဝါဟူသည်ကား၊ လီလာဝိလာသေန- မြူးတူးခြင်း တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့်၊
တရုဏဗျုပ္ပပေါတိကာဝိယ- နုပျိုသော ကျားပေါက်လေးကဲ့သို့၊ **ဒေဝါနန္တိ**- ဒေဝါနံဟူ
သည်ကား၊ ဆန္တိ- ခြောက်ပါးကုန်သော၊ ကာမာဝစရဒေဝါနံ- ကာမာဝစရနတ်တို့တွင်၊
ယာ စ မနုဿလောကသ္မိန္တိ- ယာ စ မနုဿလောကသ္မိဟူသည်ကား၊ မနုဿ-
လောကေ- လူလောက၌၊ ယာ စ- အကြင်အမျိုးသမီးတို့သည်လည်း၊ **ရူပေနာ-**
နွာဂတိတ္ထိယောတိ- ရူပေနာနွာဂတိတ္ထိယောဟူသည်ကား၊ ရူပေန- အဆင်းဖြင့်၊
အနွာဂတာ အနုအာဂတာ- အစဉ်လိုက်ကုန်သော၊ ဣတ္ထိယော- မိန်းမတို့သည်၊ နတ္ထိ
နသန္တိ- မရှိကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သမ္ဘာဝနာယ- ချီးမွမ်းလိုခြင်း
ကြောင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြ၊ ဟိ- မှန်၏၊ တဝ- သင်၏၊ ရူပသဒိသာယနာမ-
အဆင်းနှင့်တူသော သူမည်သည်၊ န ဘဝိတဗ္ဗ- မဖြစ်သင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အဿ-
ထိုရသေ့၏၊ အဓိပ္ပါယော- အလိုတည်း၊ **ဂန္ဓဗ္ဗမနုဿလောကေတိ**- ဂန္ဓဗ္ဗမနုဿ-
လောကေဟူသည်ကား၊ မူလဂန္ဓာဒိနိဿိတေသု- အမြစ်အနှံစသည်တို့၌မှီကုန်သော၊
ဂန္ဓဗ္ဗသုစ- ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၌လည်းကောင်း၊ မနုဿလောကေစ- လူလောက၌လည်း
ကောင်း၊ **စာရုပုဗ္ဗဂီတိ**- စာရုပုဗ္ဗဂီဟူသည်ကား၊ စာရုနာ- လှပသော၊ ပုဗ္ဗဂီန-
ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ရှေ့ပိုင်းအင်္ဂါဖြစ်သော၊ ဥရုလက္ခဏေန- ပေါင်လက္ခဏာနှင့်၊
သမန္ဓာဂတေ- ပြည့်စုံသော၊* **နာမဗ္ဗဗန္ဓဝေတိ**- နာမဗ္ဗဗန္ဓဝေဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-
မိမိ၏၊ နာမဂေါတ္တဗ္ဗ- အမည်အနွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗန္ဓဝေစ- အမျိုးကိုလည်း
ကောင်း၊ မယှံ- ငါ့အား၊ အက္ခာဟိ- ပြောပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

*စာရုပုဗ္ဗဂီ= ပုဗ္ဗ+အင်္ဂ+ဤ= ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့ပိုင်းဖြစ်သော ကိုယ်အင်္ဂါ၊ အမျိုးသမီးတို့၏
သားမြက်သည် ကိုယ်ရှေ့ပိုင်း၌ဖြစ်သော အင်္ဂါဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် လှပသောသားမြက်ရှိသူဟု
ဆိုလိုသည်၊ ဥရုလက္ခဏေနဟု အဋ္ဌကထာဖွင့်ခြင်းမှာ အဓိပ္ပါယ်တူမျှသာတည်း။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ ဒေဝဓိတာ- ရေစောင့်နတ်သမီးသည်၊ (တာပသဿ- ရသေ့အား၊ သလ္လပန္တိ- စကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ယံ တံ ပတိ နိသိန္နောသိ (ပ) အဋ္ဌဘူတာ ယသဿိနော”တိ- “ယံ တံ ပတိ နိသိန္နောသိ (ပ) အဋ္ဌဘူတာ ယသဿိနော”ဟူကုန်သော၊ အဋ္ဌ- ရှစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၁၁။ ပြာဟ္မဏ- မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့၊ တံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ ရမ္မ- မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ယံကောသိကံ- အကြင်ကောသိကံ မြစ်ကို၊ [ပတိ(ပဋိ)]- စွဲ၍၊ နိသိန္နော- နေသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ သာအဟံ- ထိုအကျွန်ုပ်သည်၊ တတ္ထ- ထိုမြစ်၌၊ ဘူသာလယေ- ပြင်းသော ရေအလျဉ်ရှိသော မြစ်၌တည်သော ဗိမာန်၌၊ အဝုတ္တာ- အဖို့ရသဖြင့်နေသော နတ်သမီးတည်း၊ ဝရဝါရိဝဟောယသာ- မြတ်သော ရေအလျဉ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။

၁၂။ နာနာဒုမဂဏာကိဏ္ဏာ- အထူးထူးသော သစ်ပင်အပေါင်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းထသော၊ ဗဟုကာ- များစွာကုန်သော၊ ဂိရိကန္တရာ- တောင် မြောင်ချောက်ကြားမှ စီးကုန်သော မြစ်တို့သည်၊ ပါဝုသေ- မိုးလအခါ၌၊ အဘိသန္တန္တိ- စီးဝင်လာကုန်၏၊ တာ- ထိုမြစ်တို့သည်၊ မမေဝ- ငါကိုသာလျှင်၊ ပမုခါ ပမုခံ- အကြီးအမြတ်ကို၊ ဟောန္တိကရောန္တိ- ပြုကုန်၏၊ အထော- ထိုမျိုး၊ ဗဟု- များစွာကုန်သော၊ ဝနတောဒါ- တောမှဖြစ်ကုန်သော ရေတို့သည်လည်း၊ မံ- ငါသို့၊ အဘိသန္တန္တိ- စီးဝင်လာကုန်၏။

၁၃။ နီလဝါရိဝဟိန္တရာ(ဝဟိဒ္ဓရာ)]- မြအဆင်းနှင့်တူသော စိမ်းညိုသော ရေနှင့်ယှဉ်သော ရေအစုဟု ဆိုအပ်သော အလျဉ်ကိုဆောင်ကုန်သော၊ ဗဟုကာ- များစွာကုန်သော မြစ်တို့သည်၊ မံ- ငါသို့၊ ဝါရိနာ- ရေဖြင့်၊ အဘိသန္တန္တိ- ပြည့်စေကုန်၏။

၁၄။ တာ- ထိုမြစ်တို့သည်၊ အဗ္ဗဇမ္ဗလဗုဇာ- သရက်သီး သပြေသီး တောင်ပိန္နသီးတို့၎င်း၊ [နီပါ(နိပါ)]- ကျည်းသီးတို့လည်းကောင်း၊ တာလစုဒ္ဓမ္မရာ- ထန်းသီး ရေသဖန်းသီးတို့လည်းကောင်း၊ ဗဟူနိ- များစွာကုန်သော၊ ဖလဇာတာနိ- သစ်သီးမျိုးတို့ကို၊ အဘိဏှသော- မပြတ်၊ အာဝဟန္တိ- မျှော်ခဲ့ကုန်၏။

၁၅။ ဥဘတောတီရေ- ကမ်းနားနှစ်ဘက်၌၊ ဇာတရုက္ခေဟိ- ပေါက်ရောက်ကုန်သော သစ်ပင်တို့မှ၊ ယံကိဉ္စိ- အလုံးစုံသော၊ ဖလံ- သစ်သီးသည်၊ အမ္ဗုနိ- ငါ၏ရေ၌၊ ပတတိ- ကျ၏၊ တံ ဖလံ- ထိုအလုံးစုံသော သစ်သီးသည်၊

အသံသယံ- ယုံမှားမဲ့၊ သောတဿ- မြစ်ရေအလျဉ်ဖြင့်၊ ဝဿနဝံ- ငါအလိုသို့ အစဉ်လိုက်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

၁၆။ ပုထုပည- ကြီးသော ပညာရှိတော်မူသော၊ ဇနာဓိပ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုဏောဟိ- နာတော်မူလော၊ အဘိသင်္ဂီ- အလွန်တပ်မက်မောသဖြင့် ကပ်ငြိခြင်းကို၊ မာရောစယ- နှစ်သက်တော်မမူလင့်၊ မေဓာဝိ- ပညာရှိတော်မူသော မင်းမြတ်၊ ဧတံ- ထိုအကျွန်ုပ်စကားကို၊ အညာယ- သိ၍၊ တံ- ထိုတပ်မက်မောသဖြင့် ကပ်ငြိခြင်းကို၊ ပဋိသေဓ- မြစ်တော်မူလော။

၁၇။ ရဋ္ဌာဘိဝဇန- ပြည်တိုင်းကား၏ အစီးအပွားကို လွန်စွာပွားစေတတ်သော၊ ရာဇိသိ- မင်းမြတ်၊ တွံ- သင်မင်းမြတ်သည်၊ ယံယသ္မာ- အကြံနှင့် ကြောင့်၊ [အာစေယျမာနော(အာစေယမာနော)]- အသားအသွေးတို့ဖြင့် ပွားသော ပျိုငယ်သောအရွယ်သည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်လျက်၊ မရဏံ- သစ်သီးကို တပ်မက်မောသဖြင့် သေခြင်းကို၊ အဘိကင်္ခသိ- အလိုတော်ရှိ၏၊ ဝေ- စင်စစ်၊ တဝ- သင်မင်းမြတ်၏၊ ဝဇဝံ- ပညာရှိသောအဖြစ်ကို၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ နမညေ- မအောက်မေ့နိုင်။

၁၈။ ဣသေ- ရှင်ရသေ့၊ ယော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ တဏှာဝသိကော- တဏှာအလိုသို့ လိုက်ပါသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ တဏှာဝသိကဘာဝံ- တဏှာသို့ လိုက်ပါသည်၏အဖြစ်ကို၊ ပိတရောစ- ဗြဟ္မာတို့သည်လည်းကောင်း၊ သဒေဝကာ- ကာမာဝစရနတ်နှင့် တကွသော၊ ဂန္ဓဗ္ဗာစ- ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လောကေ- လူ့ပြည်၌၊ သညတတ္တာ- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်ရှောက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တပဿိနော- ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိကုန်သော၊ ယေစာပိဣသယော- အကြင်ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ရသေ့တို့သည်လည်းကောင်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တေပိ- ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း၊ အသံသယံ- ယုံမှားမရှိ၊ ဇာနန္တိ- သိကုန်၏၊ တေသံ- ထိုသူတို့၏၊ ယဿသိနော- များသော အခြံအရံရှိကုန်သော၊ [ပဌဘူတာ (သဏှဘူတာ)]- အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း၊ ဇာနန္တိ- သိကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုယံတွံပတိစသော ဂါထာတို့၌၊ ကောသိကီန္တိ- ကောသိကီဟူသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏ- အိုရသေ့၊ ယံ တွံ- အကြင်သင်သည်၊ ရမ္မံ- မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းသော၊

ကောသိကီ- ကောသိကီအမည်ရှိသော၊ ဂင်္ဂ- ဂင်္ဂါမြစ်ကို၊ ပတိ- စွဲ၍၊ နိသိန္ဒော-
 နေ၏။ ဘုဿာလယာဝုတ္တာတိ- ဘုဿာလာယဝုတ္တာဟူသည်ကား၊ ယဿ ဝိမာနဿ-
 အကြင် ဗိမာန်၏၊ အာလယော- တည်ရာသည်၊ ဘုသေ- ပြင်းထန်သော၊
 စက္ကသောတေ- ကြမ်းသော ရေအလျဉ်ရှိသော ဂင်္ဂါမြစ်၌၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) တသ္မိ-
 ထိုဗိမာန်၌၊ အဓိဝတ္တာ- စိုးအုပ်၍နေသော နတ်သမီးတည်း၊ ဂင်္ဂဋ္ဌကဝိမာနဝါသိနီ-
 ဂင်္ဂါမြစ်၌တည်သော ဗိမာန်၌နေသော နတ်သမီးတည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း၊ **ဝရဝါရိဝဟောယသာတိ-** ဝရဝါရိဝဟောယသာဟူသည်ကား၊ ဝရဝါရိ
 ဝဟေန- မြတ်သော ရေအလျဉ်ဖြစ်သော၊ ဩယေန- ရေအလျဉ်နှင့်၊ သမန္တာဂတာ-
 ပြည့်စုံသော၊ ပမုခါတိ- ပမုခါဟူသည်ကား၊ ဝုတ္တပ္ပကာရာ- ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိ
 ကုန်သော၊ တာဂိရိကန္ဓရာ- ထိုတောင် ချောက်ကြားတို့သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပမုခံ-
 အကြီးအမှူးကို၊ ကရောန္တိ- ပြုကုန်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ တာသံ- ထိုတောင် ချောက်ကြား
 တို့၏၊ (ဝါ) တောင်ကျချောင်းတို့၏၊ ပါမောက္ခာ- အကြီးအမှူးသည်၊ ဟောမိ- ဖြစ်၏၊
 ဣတိ- ဤသို့၊ ဒဿေတိ- ပြ၏၊ **အဘိသန္တန္တိတိ-** အဘိသန္တန္တိဟူသည်ကား၊ သန္တန္တိ-
 စီးကုန်၏၊ ပဝတ္တန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော တတော- ထိုထိုတောင်ကျချောင်းမှ၊
 အာဂန္တာ- လာ၍၊ ကောသိကီဂင်္ဂ- ကောသိကီဂင်္ဂါမည်သော၊ မံ- ငါသို့၊ ပဝိသန္တိ-
 စီးဝင်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ဝနတောဒါတိ-** ဝနတောဒါ-
 ဟူသည်ကား၊ ကေဝလံ- သက်သက်၊ ကန္ဓရာဝ- တောင်ကျချောင်းတို့သည်သာလျှင်၊
 (မံ- ငါသို့) န ပဝိသန္တိ- ဝင်ကုန်သည် မဟုတ်သေး၊ အထ ခေါ- စင်စစ်သော်ကား၊
 ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ ဝနတောဒါ- တောမှဖြစ်သော ရေတို့သည်၊ တမှာ တမှာ
 ဝနမှာ- ထိုထိုတောမှ၊ ဗဟူနိ- များစွာကုန်သော၊ ဥဒကာနိပိ- ရေတို့သည်လည်း၊ မံ-
 ငါသို့၊ ပဝိသန္တိ- ဝင်ကုန်၏၊ **နီလဝါရိဝဟိန္ဒရာတိ-** နီလဝါရိဝဟိန္ဒရာဟူသည်ကား၊
 မဏိဝဏ္ဏေန- ပတ္တမြားအဆင်းရှိသော၊ နီလဝါရိနာ- စိမ်းညိုသော ရေနင့်၊ ယုတ္တေ-
 ယှဉ်ကုန်သော၊ ဥဒကက္ခန္ဓသင်္ခါတေ- ရေအစုဟု ဆိုအပ်ကုန်သော၊ ဝဟေ- ရေအလျဉ်တို့ကို
 ဓာရယန္တိယော- ဆောင်ယူကုန်သော၊ **နာဂဝိတ္ထောဒါတိ-** နာဂဝိတ္ထောဒါဟူသည်ကား၊
 နာဂါနံ- နဂါးတို့၏၊ ဝိတ္တိကာရေနဝါ- နှစ်သက်မှုကို ဖြစ်စေတတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊
 ဓနသင်္ခါတေနဝါ- ဥစ္စာဟု ဆိုအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဥဒကေန- ရေနင့်၊
 သမန္တာဂတာ- ပြည့်စုံကုန်သော၊ **ဝါရိနာတိ-** ဝါရိနာဟူသည်ကား၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဧဝရူပါ-
 ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ နဒိယော- မြစ်တို့သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊

ဝါရိနာဝ- ရေဖြင့်သာလျှင်၊ အဘိသန္တန္တိ- စီးဝင်ကုန်၏၊ ပူရေန္တိ- ပြည့်စေကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒဿေတိ- ပြ၏။

တာတိ- တာဟူသည်ကား၊ တာ နဒိယော- ထိုမြစ်တို့သည်၊ အာပဟန္တိတိ- အာပဟန္တိဟူသည်ကား၊ ဧတာနိ အမ္မာဒိနိ- ထိုသရက်သီးအစရှိသည်တို့ကို၊ အာကမန္တိ- ငင်ကုန်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ ဧတာနိ- အမ္မ အစရှိသော ပုဒ်တို့သည်၊ ဥပယောဂတ္ထေ- ဒုတိယာဝိဘက်အနက်၌၊ ပစ္စတ္တဝစနာနိ- ပထမာဝိဘတ် တို့တည်း၊ အထ ဝါ- တနည်းကား၊ ဘာတိ- တာဟူသည်ကား၊ ဥပယောဂဗဟုဝစနံ- ဒုတိယာဗဟုဝစိဘတ်တည်း၊ အာပဟန္တိတိ- အာပဟန္တိ ဟူသည်ကား၊ ဣမာနိ အမ္မာဒိနိ- ဤသရက်သီးအစရှိသည်တို့သည်၊ တာနဒိယော- ထိုမြစ်တို့သို့၊ အာဂစ္ဆန္တိ- ရောက်ကုန်၏၊ ဥပဂစ္ဆန္တိ- ကပ်ရောက်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဥပဂတာနိ- ကပ်ရောက်ကုန်သော သစ်သီးတို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ သောတံ- ရေအလျဉ်သို့ ပဝိသန္တိ- ဝင်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ သောတဿာတိ- သောတဿာဟူသည်ကား၊ ဥဘတော တီရေ- ကမ်းနှစ်ဖက်၌၊ ဇာတရုက္ခေဟိ- ဖြစ်သောသစ်ပင်တို့မှ၊ ယံ ဖလံ- အကြင်အသီးသည်၊ မမ- ငါ၏၊ အမ္မုနိ- ရေအပြင်၌၊ ပတတိ- ကျ၏၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ တံ- ထိုသစ်သီးသည်၊ မမ- ငါ၏၊ သောတဿေဝ- ရေအလျဉ်၏သာလျှင်၊ ဝဿာနုဂံ- အလိုသို့ပါရသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဧတ္ထ- ဤအရာ၌၊ သံသယော- ယုံမှားဖွယ်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ အမ္မုပက္ကဿ- သရက်သီးမှည့်၏၊ နဒိသောတေန- မြစ်ရေအလျဉ်ဖြင့်၊ အာဂမနကာရဏံ- ရောက်လာခြင်း၏အကြောင်းကို၊ ကထေသိ- ပြောခဲ့ပြီ။

မေဓာဝိပုထုပညာတိ- မေဓာဝိပုထုပညာဟူသည်ကား၊ ဥဘယံ- နှစ်ပုဒ်လုံး သည်၊ အာလပနမေဝ- အာလုပ်ပုဒ်သာတည်း၊ မာရောစယာတိ- မာရောစယာဟူသည် ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ တဏှာဘိသင်္ဂီ- တဏှာဖြင့် အလွန်ကပ်ငြိခြင်းကို၊ မာရောစယ- မနှစ်သက်ပါလင့်၊ ပဋိသေဓာတိ- ပဋိသေဓဟူသည်ကား၊ နံ- ထိုတဏှာဖြင့် ကပ်ငြိခြင်းကို ပဋိသေဓေဟိ- တားမြစ်ပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ သြဝဒတိ- ဆုံးမ၏၊ ဝမ္မဝန္တိ- ဝမ္မဝဟူသည်ကား၊ ပညာဝမ္မဘာဝံ- ပညာဖြင့် တိုးပွားသည်၏အဖြစ်ကို၊ ပဏ္ဍိတဘာဝံ- ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ရဋ္ဌာဘိဝမ္မနာတိ- ရဋ္ဌာဘိဝမ္မနဟူသည်ကား၊

ရဋ္ဌဿ- တိုင်းနိုင်ငံ၏၊ အဘိဝဓန- အကျိုးစီးပွားကို တိုးပွားစေတတ်သော သူတည်း၊
 အာစေယျမာနောတိ- အာစေယျမာနောဟူသည်ကား၊ မံသလောဟိတေဟိ- အသား
 အသွေးတို့ဖြင့်၊ အာစိယန္တော- ပွားစေလျက်၊ ဝဓန္တော- ပွားစေလျက်၊ တရုဏောဝ-
 နုပျိုသည်သာလျှင်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊
 ရာဇိသီတိ- ရာဇိသီဟူသည်ကား၊ တံ- ထိုဘုရင်မင်းမြတ်ကို၊ အာလပတိ- ခေါ်၏၊
 ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ယံ တွံ- အကြင် အရှင်ရသေ့
 သည်၊ နိရာဟာရတာယ- ကင်းသော အာဟာရရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
 သုဿမာနော- ခြောက်ကပ်လျက်၊ တရုဏောဝ- ငယ်ရွယ်သည်သာလျှင်၊ သမာနော-
 ဖြစ်လျက်၊ အဗ္ဗလောဘေန- သရက်သီး၌ဖြစ်သော လောဘဖြင့်၊ မရဏံ- သေခြင်းကို၊
 အဘိကင်္ခသိ- အလိုရှိဘိ၏၊ ဝေ- စင်စစ်၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဝ- သင်၏၊ ဣမံ
 ပဏ္ဍိတဘာဝံ- ဤပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ နမညာမိ- မထင်မိ၊ ဣတိ- ဤသို့ (ဝုတ္တံ-
 ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။)

တဿာတိ- တဿဟူသည်ကား၊ ယောပုဂ္ဂလော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
 တဏှာဝသိကော- တဏှာ၏အလိုသို့ လိုက်ပါသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တဿ-
 ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ တဏှာဝသိကဘာဝံ- တဏှာ၏အလိုသို့ လိုက်ပါသည်၏အဖြစ်ကို၊
 “ပိတရော”တိ- အဖဟူ၍၊ သဒ္ဓိံ- ရေတွက်ခြင်းသို့၊ ဂတာ- ရောက်ကုန်သော၊ ဗြဟ္မာနော
 စ- ဗြဟ္မာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကာမာဝစရဒေဝေဟိ- ကာမာဝစရနတ်တို့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ-
 အတူ၊ ဂန္ဓဗ္ဗာစ- ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝုတ္တပ္ပကာရာ- ဆိုအပ်ပြီးသော
 အပြားရှိကုန်သော၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုကာ- ဉာဏ်အမြင်ရှိကုန်သော၊ ဣသယောစ- ရသေ့တို့
 သည်လည်းကောင်း၊ အသံသယံ- ယုံမှားမဲ့၊ ဇာနန္တိ- သိကုန်၏၊ စ- ဆက်၍ ဆိုဦးအံ့၊
 တေ ဣဒ္ဓိမန္တော- ထိုတန်ခိုးရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ အသုကောဟိ နာမ-
 ဤအမည်ရှိသောသူသာလျှင်၊ တဏှာဝသိကော- တဏှာ၏အလိုသို့ လိုက်ပါသူသည်၊
 ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ယံ ဇာနေယျံ- အကြင်သိကုန်ငြားအံ့၊ ဧတံ- ဤသို့
 သိခြင်းသည်၊ အနစ္စရိယံ- အံ့ဖွယ်မဟုတ်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဘာသမာနာနံ- စကားပြောဆို
 ကုန်သော၊ တေသံ- ထိုတန်ခိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြားရ၍၊
 တေသံ- ထိုတန်ခိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ပဌဘူတာ- ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ဖြစ်ကုန်သော၊
 ယသဿိနော- များသော အခြံအရံရှိကုန်သော၊ ယေပိပရိစာရကာ- အကြင် အလုပ်
 အကျွေးတို့သည်လည်း၊ (သန္တိ- ရှိကုန်၏၊) တေပိ- ထိုအလုပ်အကျွေးတို့သည်လည်း၊

ဇာနန္ဒိ- သိကုန်၏။ ဟိ- မှန်၏။ ပါပကမ္မ- မကောင်းမှုကို၊ ကရောန္တဿ- ပြုသောသူ၏။
ရဟော နာမ- စိတ်ကွယ်ရာအရပ်မည်သည်။ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တာပဿဿ-
ရသေ့၏။ သံဝေဂံ- ထိတ်လန့်ခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒေန္တိ- ဖြစ်စေသော အားဖြင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊
အာဟ- ပြောခဲ့ပြီ။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ တာပသော- ရသေ့သည်၊ (ကာရဏံ- မိမိအကြောင်း
ကို၊ ဒေဝဓိတာယ- နတ်သမီးအား၊ သလ္လပန္နော- ပြောကြားလိုသည်ရှိသော်၊) “ဧဝံ
ဝိဒိတွာ (ပ) ပကုဋ္ဌာယိ မယိ မတေ”တိ- “ဧဝံ ဝိဒိတွာ (ပ) မယိ မတေ”ဟူကုန်သော
စတသော- လေးခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၉။ ဒေဝဓိတေ- နတ်သမီး၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊
သဗ္ဗဓမ္မံ- အလုံးစုံသော သုစရိုက်တရားကိုလည်းကောင်း၊ ဇီဝိတဿ-
အသက်၏၊ [ဝိဒ္ဓံသနံ(ဝိဓံသနံ)]- ပျက်စီးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ စဝနံ-
စုတေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဇာနာမိ- သိ၏။ ဧဝံ- ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့်၊
ဝိဒိတွာ- သိ၍၊ ဌိတဿ- တည်သော၊ ဝိဒ္ဓုဝိဒ္ဓုနော- ပညာရှိသော၊
တဿနရဿ- ထိုသူအား၊ သစေ- အကယ်၍၊ တဿပရပုဂ္ဂလဿ-
ထိုတစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဝဇာယ- သတ်ခြင်းငှာ၊ နစေတေတိ- လုံ့လမပြု၊
ပါပံ- မကောင်းမှုသည်၊ [နစိယတိ(နစိယုတိ)]- မပွား။

၂၀။ ဣသိပူဂဿမညာတေ- ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ကောင်း၏ဟု
သမုတ်အပ်သော နတ်သမီး၊ တံ- သင်ကို၊ လောကျာ- မကောင်းမှုကို
ဝေးစွာပြုသဖြင့် လောက၏ အစီးအပွားတည်း၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝိဒိတာ- ငါသိ၏။
အနရိယပရိသမ္ဘာသေ- မကောင်းသော အပြစ်တင်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံ
သော၊ [သတိ(ပတိ)]- တင့်တယ်သော နတ်သမီး၊ တွံ- သင်နတ်သမီးသည်၊
ပါပကမ္မံ- မကောင်းမှုကို၊ ဇိဂိသတိ- ဖြစ်စေဘိ၏။

၂၁။ [ပုထုသုသောဏိ(ပုထုသုသောဏိ)]- များသော ကောင်းသော
အသွေးအရည်နှင့် ပြည့်စုံသော နတ်သမီး၊ သစေ- အကယ်၍၊ အဟံ-
ငါသည်၊ တေ- သင်နတ်သမီး၏၊ တိရေ- မြစ်ကမ်းနား၌၊ မရိဿာမိ- သေအံ့၊
[မယိပေတေ(မယိမတေ)]- သရက်သီးကို မရ၍ ငါသေသည်ရှိသော်၊
အသံသယံ- ယုံမှားမဲ့ တံ- သင်နတ်သမီးသို့ အသိလောကော- ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည်၊
အာဂမိဿတိ- ရောက်လတ္တံ့။

၂၂။ သုမဇ္ဈိမေ- ခါးစည်းတင်ကျယ် ငယ်သောဝမ်းရှိသော နတ်သမီး၊
 တသ္မာဟိ တသ္မာဇေ- ထိုကြောင့်သာလျှင်၊ ပါပကံကမ္မ- မကောင်းသော
 ကဲ့ရဲ့အပ်သော အမှုကို၊ တံ- သင်သည်၊ ရက္ခဿေဝ- စောင့်ဘိလော၊ မယိ-
 ငါသည်၊ မတေ- သေသည်ရှိသော်၊ ပစ္ဆာ- နောက်၌၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံသော၊
 ဇနော- လူအပေါင်းသည်၊ တံ- သင့်ကို၊ [မာပကုဋ္ဌာယိ (မာပကုတ္တာသိ)]-
 မကဲ့ရဲ့စေလင့်။

တတ္ထ- ထိုဇဝံဝိဒိတွာအစရှိသော ဂါထာ၌၊ ဇဝံ ဝိဒိတွာတိ- ဇဝံ ဝိဒိတွာဟူ
 သည်ကား၊ ယထာ- အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ သီလဉ္စ-
 သီလကိုလည်းကောင်း၊ အနိစ္စတဉ္စ- အနိစ္စ၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇာနာမိ- သိ၏၊
 ဇဝံ- ဤအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ဇာနိတွာ- သိ၍၊ ဌိတဿ- တည်သော၊ ဝိဒူတိ-
 ဝိဒူဟူသည်ကား၊ ဝိဒူနော- ပညာရှိသော၊ သဗ္ဗဓမ္မန္တိ- သဗ္ဗဓမ္မဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗ-
 အလုံးစုံသော၊ သုစရိတဓမ္မ- သုစရိတ်တရားကို၊ ဟိ- မှန်၏၊ တိဝိဓံ- သုံးပါးအပြား
 ရှိသော၊ သုစရိတံ- သုစရိတ်တရားကို၊ ဣဓ- ဤနေရာ၌၊ သဗ္ဗဓမ္မောတိ- သဗ္ဗဓမ္မော
 ဟူ၍၊ အဓိပ္ပေတံ- အလိုရှိအပ်၏၊ ဝိဒ္ဓံသနန္တိ- ဝိဒ္ဓံသနံဟူသည်ကား၊ ဘင်္ဂီ- ပျက်စီးခြင်း
 တည်း၊ စဝနန္တိ- စဝနံဟူသည်ကား၊ စုတိ- သေခြင်းတည်း၊ ဇိဝိတဿာတိ- ဇိဝိတဿ-
 ဟူသည်ကား၊ အာယုနော- အသက်၏၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊
 ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဇဝံ- ဤအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ဝိဒိတွာ- သိ၍၊ ဌိတဿ- တည်သော၊
 ပဏ္ဍိတဿ- ပညာရှိသော သူအား၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊ သုစရိတဓမ္မစ- သုစရိတ်
 တရားကိုလည်းကောင်း၊ ဇိဝိတဿ စ- အသက်၏လည်းကောင်း၊ အနိစ္စတံစ- အနိစ္စ၏
 အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇာနန္တဿ- သိသော၊ ဇဝရူပဿ- ဤသို့ သဘောရှိသော၊
 နရဿ- လူအား၊ ပါပံ- မကောင်းမှုသည်၊ န စိယတိ- မတိုးပွား၊ န ဝဗတိ- မတိုးပွား၊
 သစေ န စေတေတိ ဝဓါယ တဿာတိ- သစေ န စေတေတိ ဝဓါယ တဿ-
 ဟူသည်ကား၊ သဒ္ဓိ- ရေတွက်ခြင်းသို့၊ ဂတဿ- ရောက်သော၊ တဿ ပရပုဂ္ဂလဿ-
 ထိုတစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဝဓာယ- သတ်ခြင်းငှာ၊ န စေတေတိ- မစေ့စော်၊ န
 ပကပ္ပေတိ- မကြံစည်၊ ပရပုဂ္ဂလံ- တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဝဓါယ- သတ်ခြင်းငှာ၊
 နေဝစေတေတိ- လုံးလမပြု၊ ပရသန္တကံ- သူတစ်ပါးဥစ္စာကို၊ နာပိ ဝိနာသေတိ-
 မဖျက်ဆီး၊ စ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကဿစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်ကို၊
 ဝဓါယ- သတ်ခြင်းငှာ၊ အစေတေတွာ- လုံးလမပြုမူ၍၊ ကေဝလံ- သက်သက်၊

အဗ္ဗပက္ခေ- သရက်သီးမှည့်၌၊ အာသင်္ဂီ- ကပ်ငြိခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဂင်္ဂီ- ဂင်္ဂါမြစ်ကို၊
ဩလောကေန္တော- ကြည့်လျက်၊ နိသိန္နော- ထိုင်နေ၏။ တွံ- သင်နတ်သမီးသည်၊
မယံ- ငါ၏။ ကိ နာမ အကုသလံ- အဘယ်မည်သော အကုသိုလ်ကို၊ ပဿသိ-
မြင်ဘိသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။)

ဣသိပူဂဿမညာတေတိ- ဣသိပူဂဿမညာတေဟူသည်ကား၊ ဣသိဂဏေန-
ရသေ့အပေါင်းသည်၊ သုဠ- ကောင်းစွာ၊ အညာတေ- သိအပ်သော နတ်သမီး၊ ဣသိနံ-
ရသေ့တို့သည်၊ သမ္ပတေ- ကောင်း၏ဟု သမုတ်အပ်သော နတ်သမီး၊ **ဧဝံလောကျာတိ-**
ဧဝံလောကျာဟူသည်ကား၊^၁ ပါပပဝါဟနေန- မကောင်းမှုကို မျှောသဖြင့်၊
လောကဿ- လောက၏၊ ဟိတာ- အစီးအပွားတည်း၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝိဒိတာ-
သိအပ်သော၊ တွံ နာမ- သင်မည်သည်ကား၊ **သတိတိ-** သတိဟူသည်ကား၊ သတိ-
တင့်တယ်သော အိုနတ်သမီးတည်း၊^၂ သောဘနေ- တင့်တယ်သော အိုနတ်သမီး၊
ဥတ္တမေ- မြတ်သော အိုနတ်သမီး၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧတံ- ဤသတိဟူသော ပုဒ်သည်၊
အာလပနံ- အာလုပ်ပုဒ်တည်း၊ **အနရိယပရိသမ္ဘာသေတိ-** အနရိယပရိသမ္ဘာသေ
ဟူသည်ကား၊ “တဿ ဇနန္တိပိတရော”တိအာဒိကာယ- တဿဇနန္တိပိတရောအစရှိသော၊
အသုန္ဒရာယ- မကောင်းသော၊ ပရိဘာသာယ- အပြစ်တင်သော စကားနှင့်၊
သမန္တာဂတေ- ပြည့်စုံသော၊ **ဇိဂီသသိတိ-** ဇိဂီသတိဟူသည်ကား၊ မယိ- ငါ၌၊ ပါပေ-
မကောင်းမှုသည်၊ အသံဝိဇ္ဇန္တေပိ- မရှိပါလျက်လည်း၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပရိဘာသန္တိ
စ- အပြစ်တင်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပရမရဏံ- သူတစ်ပါး၏ သေခြင်းကို၊
အဇ္ဈပေက္ခန္တိ စ- ကပ်၍ရှုသော အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပါပကမ္မံ-
မကောင်းမှုကို၊ ဂဝေသသိ- ရှာဘိ၏၊ ဥပ္ပါဒေသိ- ဖြစ်စေ၏၊ **တိရေ တေတိ-** တိရေတေ
ဟူသည်ကား၊ တဝ- သင်၏၊ ဂင်္ဂီတိရေ- ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌၊ **ပုထုသုဿောဏီတိ-**

၁။ လောကျာ= လောကဿဟိတာ-လောကျာ-ဟုဝိဂ္ဂဟကိုပြုသည်။ လောက+ဏျ
ကြား၌ ဣ-သရခံ၍ ဆက်လျှင် လောကိယာ-ဟုဖြစ်၏။ ဤ၌ ဣ-သရမခံဘဲပစ္စည်းကို
တိုက်ရိုက်ဆက်ထားသည်။

၂။ သတိ= သတ်-ဟူသော သက္ကတပုဒ်သည် ပါဠိ၌ သံ-ဟူ၍ ပုံစံပြောင်းသွား၏။
ကောင်းသော-ဟူသော အနက်ကိုဟော၏။ ၎င်း သတ်-ပုဒ်နောင် ဣ-ပစ္စည်းသက်၍ သတိဟု
ပုဒ်ဖြစ်လာ ကောင်းသော-ဟု အနက်ဟော၏။ ထို့ကြောင့် သောဘဏေ ဥတ္တမေ-ဟု အဋ္ဌကထာ
ဖွင့်သည်။

ပုထုသုဿောဏီဟူသည်ကား၊ ပုထုလာယ- ကြီးမားသော၊ သုန္ဒရာယ- ကောင်းသော၊ သောဏီယာ- တင်ပါးနှင့်၊ သမန္နာဂတေ- ပြည့်စုံသော အိုနတ်သမီး၊ ပေတေတိ- ပေတေဟူသည်ကား၊ အဓမ္မပက္ကံ- သရက်သီးမှည့်ကို၊ အလဘိတွာ- မရမူ၍၊ ပရလောကံ- တစ်ပါးသောလောကသို့၊ ဂတေ- သွားသော၊ မတေ- သေသော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပကုဋ္ဌာယီတိ- ပကုဋ္ဌာယီဟူသည်ကား၊ အက္ကောသိ- ဆဲရေးဘိ၏၊ ဂရဟိ- ကဲ့ရဲ့ဘိ၏၊ နိန္ဒိ- ကဲ့ရဲ့ဘိ၏၊ “ပက္ကတ္တာသီ”တိပိ- ပက္ကတ္တာသီ ဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏။)

တံ- ထိုစကားကို သုတွာ- ကြား၍၊ ဒေဝဓိတာ- နတ်သမီးသည်၊ “အညာတံမေတံ အဝိသ (ပ) ပက္ကတာလဝိလမ္ပိနော”တိ- “အညာတံမေတံ အဝိသ (ပ) ပက္ကတာလ- ဝိလမ္ပိနော”ဟူကုန်သော၊ ပဉ္စ- ငါးပါးကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၂၃။ အဝိသယုသာဟိ- သည်းခံနိုင်ခဲ့သည်ကို သည်းခံခြင်းရှိသော ရှင်ရသေ့၊ ဧတံ- ထိုသရက်သီးမှည့်အလို့ငှာ ဆိုသောအကြောင်းကို၊ မယာ- ငါသည်၊ အညာတံ- သိပြီ ယောတွံ- အကြင်ရှင်ရသေ့သည်၊ ဒုစ္စဇေ- စွန့်နိုင်ခဲ့ကုန်သော၊ ကာမဂုဏေ- ရွှေပန်း ထီးဖြူရွှေနန်းဟု ဆိုအပ်သော ဝတ္ထုကာမတို့ကို၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ သန္တိဉ္စ- မကောင်းသော အကျင့်ကို ငြိမ်းစေတတ်သော ကြောင့် သန္တိဟုဆိုအပ်သော သီလကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- သုစရိုက်တရားကို လည်းကောင်း၊ အဓိဋ္ဌိတော- ကပ်၍ရောက်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ တံ- ရှင်ရသေ့ကို၊ အာလင်္ဂေတွာ- ပိုက်ဖက်၍၊ အဓမ္မဝနံ- သရက်ဥယျာဉ်တောသို့၊ နယန္တိ- ဆောင်ယူသည်ဖြစ်၍၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံအဓမ္မ- ထိုသရက်သီးကိုလည်းကောင်း၊ တေ- ရှင်ရသေ့အား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒဒါမိ- ပေးပါအံ့။

၂၄။ ဘော တာပသ- အိုရှင်ရသေ့၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ပုဗ္ဗသညောဂံ- ရှေး၌ဖြစ်သော အနှောင်အဖွဲ့ကို၊ ဟိတွာ- စွန့်ပြီး၍၊ ပစ္စာသံယောဇနေ- နောက်ဖြစ်သော အနှောင်အဖွဲ့၌၊ [ဌိတော (ဌိတော)]- တည်၏၊ သော- ထိုသူသည်၊ အဓမ္မဉ္စေ- မကောင်းသော အကျင့်ကိုလည်း၊ စရတိ- ကျင့်၏၊ အဿ- ထိုသူအား၊ ပါပဉ္စ- မကောင်းမှုသည်လည်း၊ ပဝေတိ- ပွား၏။

၂၅။ တပသ- ရှင်ရသေ့၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ တံ- သင်ရှင်ရသေ့ကို၊ ပါပယိ- သာမိ- ပို့အံ့၊ ကာမံ- စင်စစ်သဖြင့်၊ [အပေါသုက္ကော (အပေါသုက္ကော)]-

သရက်သီးမှည့်၌ ကြောင့်ကြခြင်းကင်းသည်။ ၁၀- ဖြစ်လော၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဥပနယာမိ- ဆက်အံ့၊ သီတသ္မိ- ချမ်းမြေ့သော သရက်တော၌၊ [အနုဿုကော(အနုဿုက္ကော)]- ကြောင့်ကြမရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရာဟိ- နေတော်မူလော။

၂၆။ အရိန္ဒမ- ရန်သူကို ဆုံးမတတ်သော မင်းမြတ်၊ ပုပ္ဖရသမတ္တေဟိ- ပန်းရက်ဖြင့် ယစ်ကုန်သော၊ ဝက္ကဏေဟိ- ငှက်တို့ကြောင့်၊ အဘိနာဒိတံ- အလွန်ပဲ့တင်ထပ်သော၊ တံ- ထိုနတ်တို့၏ သရက်ဥယျာဉ်ကို၊ ပဿ- ရှုတော်မူလော၊ ကောဇ္ဇာ- ကြီးကြာတို့သည်လည်းကောင်း၊ မယူရာ- ဥဒေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကောလဋ္ဌိမဓုသာလိကာ- ဝန်လိုငှက် ဆက်ရက်ဖြစ်ကုန်သော ငှက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဧတေဒိဝိယာ- ထိုနတ်ငှက်တို့သည်၊ ဧတ္ထ- ဤသရက်ဥယျာဉ်၌၊ ဝသန္တိ- နေကုန်၏၊ ဟံသပူဂေဟိစ- ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည်လည်း၊ ကူဇိတာ- တွန်မြူးသော အသံတို့ဖြင့် ပဲ့တင်တပ်စေကုန်၏၊ ကောကိလာ- ဥဩတို့သည်၊ ဝသန္တိယော- တွန်မြူးကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ ပဗောဓရေ- သိစေကုန်၏။

၂၇။ အရိန္ဒမ- ရန်သူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော မင်းမြတ်၊ ဧတ္ထ- ဤသရက်ဥယျာဉ်၌၊ [ဝိပ္ပသာခဂ္ဂါ (ဝိပ္ပဩနဂ္ဂါ)]- အသီးဝန်ကြောင့် ညွတ်သော အဖျားရှိကုန်သော၊ အမ္မာ- သရက်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပလာလခလ- သန္တိဘာ- အပွင့်အပေါင်းဖြင့် သလေးကောက်လှိုင်းထားရာ တလင်းနှင့်တူသော၊ ပက္ကတာလဝိလမ္ဗိနော- ထန်းသီးမှည့်ကဲ့သို့ တွဲရရွဲ ဆွဲသော အသီးရှိကုန်သော၊ ကောသမ္ပသလဋ္ဌာ- ကြို့ပင်ထင်းရှူးပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နိပါ- ကျည်းပင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုအညာတမေတံစသော ဂါထာတို့၌၊ အညာတ‘မေတန္တိ’- အညာတမေတံဟူသည်ကား၊ တေ- သင့်အား၊ ဂရဟာ- ကဲ့ရဲ့ဖွယ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒန္တော- ဆိုလျက်၊ အမ္မပက္ကတ္တာယ- သရက်သီးမှည့်အကျိုးငှာ၊ (တွံ- သင်သည်၊) ဝဒသိ- ပြောဆို၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧတံ ကာရဏံ- ဤအကြောင်းကို၊ မယာ- ငါသည်၊ အညာတံ- သိအပ်၏၊ အဝိသယုသာဟီတိ- အဝိသယုသာဟိဟူသည်ကား၊ ရာဇာနောနာမ- မင်းတို့မည်သည်၊ ဒုဿဟံ- သည်းခံနိုင်ခဲ့သောအရာကို၊ သဟန္တိ- သည်းခံနိုင်ကုန်၏၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ နံ- ထိုရသေ့ကို၊ အာလပန္တိ- ခေါ်ဝေါ်လိုသည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ အတ္တာနန္တိ- အတ္တာနံ

ဟူသည်ကား၊ တံ- ထိုရသေ့ကို၊ အာလိဂီတွာ- ပွေဖက်၍၊ အမွဝနံ- သရက်တောသို့၊ နယန္တိ- ဆောင်ယူလျက်၊ အတ္တာနဉ္စ- မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တဉ္စ အမွ- ထိုသရက်သီးကိုလည်းကောင်း၊ တေ- သင့်အား၊ ဒဒါမိ- ပေးအံ့၊ ကာမဂုဏေတိ- ကာမဂုဏေဟူသည်ကား၊ ကဉ္စနမာလာသေတစ္ဆတ္ထပဋိမဏ္ဍိတေ- ရွှေပန်းကုံး ထီးဖြူတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်ကုန်သော၊ ဝတ္ထုကာမေ- ဝတ္ထုကာမတို့ကို၊ သန္တိဉ္စ ဓမ္မဉ္စာတိ- သန္တိဉ္စဓမ္မဉ္စဟူသည်ကား၊ ဒုဿီလျဝူပသမေန- ဒုဿီလ၏အဖြစ်ဟူသော ပူပန်မှုကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့်၊ သန္တိသင်္ခါတံ- အေးငြိမ်းခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ သီလဉ္စေဝ- သီလကိုလည်းကောင်း၊ သုစရိတဓမ္မဉ္စ- သုစရိတ်တရားကိုလည်းကောင်း၊ အဓိဋ္ဌိတောသီတိ- အဓိဋ္ဌိတောသီဟူသည်ကား၊ ယော တံ- အကြင်သင်သည်၊ ဣမေ ဂုဏေ- ဤဂုဏ်တို့သို့၊ ဥပဂတော- ကပ်ရောက်၏၊ ဧတေသု ဝါ- ထိုဂုဏ်တို့၌မူလည်း၊ ပတိဋ္ဌိတော- တည်၏၊ ဣတိ- ဤသည်ကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ပုဗ္ဗသညောဂန္တိ- ပုဗ္ဗသညောဂံဟူသည်ကား၊ ပုရိမဗန္ဓနံ- ရှေးဖြစ်သော နှောင်ဖွဲ့မှုကို၊ ပစ္ဆာသံယောဇနေတိ- ပစ္ဆာသံယောဇနေဟူသည်ကား၊ ပစ္ဆိမဗန္ဓနေ- နောက်ဖြစ်သောနှောင်ဖွဲ့မှု၌၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ အမ္ဘော တာပသ- အိုရသေ့၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ ရဇ္ဇသီရိဝိဘဝံ- မင်း၏အသရေဟူသော စည်းစိမ်ကို၊ ပဟာယ- ပယ်၍၊ အမ္မပက္က- မတ္တေ- သရက်သီးမျှ၌၊ ရသတဏှာယ- ရသတဏှာဖြင့်၊ ဗန္ဓိတွာ- နှောင်ဖွဲ့၍၊ ဝါတာတပံ- လေအပူကို၊ အဂဏေတွာ- မရေတွက်မူ၍၊ နဒီတီရေ- မြစ်ကမ်း၌၊ သုဿမာနော- ခြောက်ကပ်လျက်၊ နိသီဒတိ- ထိုင်နေ၏၊ သော- ထိုသူသည်၊ မဟာသမုဒ္ဒံ- မဟာသမုဒ္ဒရာကို၊ တရိတွာ- ကူးပြီး၍၊ ဝေလန္တေ- ကမ်း၏အစွန်၌၊ သံသီဒနပုဂ္ဂလသဒိသော- နစ်မြုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တူ၏၊ ယော ပုဂ္ဂလော- အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ရသတဏှာဝသိကော- ရသတဏှာ၏အလိုသို့ လိုက်ပါလျက်၊ အဓမ္မ- ဉ္စေဝ- အဓမ္မကိုမူလည်း၊ စရတိ- ကျင့်၏၊ ရသတဏှာဝသေန- ရသတဏှာ၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ကရိယမာနံ- ပြုအပ်သော၊ အဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ပါပဉ္စ- မကောင်းမှု သည်လည်း၊ ပဝေတိ- တိုးပွား၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ သာ- ထိုနတ်သမီးသည်၊ တာပသံ- ရသေ့ကို၊ ဂရဟန္တိ- ကဲ့ရဲ့လိုသည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောဆိုပြီ။

ကာမံ အပ္ပေါဿကော ဘဝတိ- ကာမံအပ္ပေါဿကောဘဝါဟူသည်ကား၊
 ဧကံသေနဝ- စင်စစ်အားဖြင့်သာလျှင်၊ အဗ္ဗပက္ကေ- သရက်သီးမှည့်၍၊ နိရာလယော-
 တပ်ခြင်းကင်းသည်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်လော့၊ သီတသ္မိန္နိ- သီတသ္မိဟူသည်ကား၊
 သီတလေ- အေးသော၊ အဗ္ဗဝနေ- သရက်ဥယျာဉ်၌၊ တန္တိ- တံဟူသည်ကား၊ ဧဝံ-
 ဤသို့၊ ဝဒမာနာဝ- ပြောဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်၊ ဒေဝတာ- နတ်သမီးသည်၊
 တာပသံ- ရသေ့ကို၊ အာလိဂီတွာ- ပွေဖက်၍၊ ဥရေ- ရင်၌၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ-
 လဲလျောင်းစေ၍၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ပက္ခန္တာ- ပျံလျက်၊ တိယောဇနိကံ-
 သုံးယူဇနာရှိသော၊ ဒိဗ္ဗအဗ္ဗဝနံ- နတ်တို့၏ သရက်ဥယျာဉ်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊
 သကုဏသဒ္ဓဉ္စ- ငှက်တို့၏အသံကိုလည်း၊ သုတွာ- ကြား၍၊ တာပသဿ- ရသေ့အား၊
 အာစိက္ခန္တိ- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “တ”န္တိ- တံဟူ၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောခဲ့ပြီ၊
 ပုပ္ဖရသမတ္တေဘိတိ- ပုပ္ဖရသမတ္တေဘိဟူသည်ကား၊ ပုပ္ဖရသေန- အသီးအရသာဖြင့်၊
 မတ္တေဟိ- ယဇ်မူးကုန်သော၊ ဝတ္တဇော်ဟိတိ- ဝတ္တဇော်ဟိဟူသည်ကား၊ ဝက်ဂီဝေဟိ-
 ကောက်သောလည်ရှိကုန်သော၊ သကုဏေဟိ- ငှက်တို့သည်၊ အဘိနာဒိတံ- တွန်မြူး
 အပ်သော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ တေ
 သကုဏေ- ထိုငှက်တို့ကို၊ အာစိက္ခန္တိ- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကောဉ္ဇာ”တိအာဒိ-
 ကောဉ္ဇာအစရှိသည်ကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တတ္ထ- ထိုကောဉ္ဇာအစရှိသော ဂါထာ၌၊
 ဒိဝိယာတိ- ဒိဝိယာဟူသည်ကား၊ ဒိဗျာ- နတ်၌ဖြစ်သော၊ ကောလဋ္ဌိမဓုသာဠိတာတိ-
 ကောလဋ္ဌိမဓုသာဠိကာဟူသည်ကား၊ ကောလဋ္ဌိသကုဏာ စ နာမ- ကောလဋ္ဌိသကုဏာ
 မည်ရှိသော၊ သုဝဏ္ဏသာဠိကာ- ရွှေသာဠိကာ ဖြစ်သော၊ သကုဏာစ- ငှက်တို့သည်
 လည်းကောင်း၊ ဧတေဒိဗ္ဗသကုဏာ- ထိုနတ်၌ဖြစ်သော ငှက်တို့သည်၊ ဧတ္ထ-
 ဤသရက်ဥယျာဉ်၌၊ ဝသန္တိ- နေကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒဿေတိ- ပြ၏၊ ကုဇိတာ-
 ဟံသပူဂေဟိတိ- ကုဇိတာဟံသပူဂေဟိဟူသည်ကား၊ ဟံသဂဏေဟိ- ဟင်္သာအပေါင်း
 တို့သည်၊ ဥပကုဇိတာ- တွန်ကျူးကုန်၏၊ ဝိရဝသံယဋ္ဌိတာ- မြည်တွန်သံတို့ဖြင့်
 ပဲ့တင်ထပ်ကုန်၏၊ ကောတိလေတ္ထပဗောဓရေတိ- ကောတိလေတ္ထပဗောဓရေ
 ဟူသည်ကား၊ ဧတ္ထ အဗ္ဗဝနေ- ဤသရက်ဥယျာဉ်၌၊ ကောကိလာ- ဥဩငှက်တို့သည်၊
 ဝသန္တိယော- တွန်ကျူးကုန်သည်ဖြစ်၍၊* အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ ပဗောဓေန္တိ-

* ဝသန္တိယော=ဝသ-ဓာတ်- မြည်တွန်ခြင်းအနက်ဟော- ဒိဝါဒိဂိုဏ်း- သျှ-ကိုသာပြု။

သိစေကုန်၏။ ဉာပေန္တိ- သိစေကုန်၏။ အမ္မေတ္တာတိ- အမ္မေတ္တာဟူသည်ကား၊ ဧတ္ထ-
ဤဥယျာဉ်၌၊ အမ္မာ- သရက်သီးတို့သည်၊ ဝိပ္ပသာခဂ္ဂါတိ- ဝိပ္ပသာခဂ္ဂါဟူသည်ကား၊
ဖလဘာရေန- အသီးတည်းဟူသော ဝန်ဖြင့်၊ ဩနမိတသာခဂ္ဂါ- ကိုင်းညွတ်သော
အကိုင်းအဖျားရှိကုန်၏။ ပလာလခလသန္နိဘာတိ- ပလာလခလသန္နိဘာဟူသည်ကား၊
ပုပ္ဖသန္နိစယေန- ပန်းတို့၏ အစုအဝေးဖြင့်၊ သာလိပလာလခလသဒိသာ- သလေး
ကောက်လှိုင်းထားရာ တလင်းပြင်နှင့် တူကုန်၏။ ပက္ကတာလဝိလမ္ဗိနောတိ- ပက္ကတာ-
လဝိလမ္ဗိနောဟူသည်ကား၊ ပက္ကတာလဖလဝိလမ္ဗိနော- ထန်းသီးမှည့်ကဲ့သို့ တွဲလျား
ကျသော အသီးရှိကုန်သော၊ ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ရက္ခာစ-
သစ်ပင်တို့သည်လည်း၊ ဧတ္ထ- ဤသရက်ဥယျာဉ်၌၊ အတ္ထိ- ရှိ၏။ ဣတိ- ဤသို့၊
အမ္မဝနံ- သရက်ဥယျာဉ်ကို၊ ဝဏ္ဏေတိ- ချီးမွမ်း၏။

ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ (သော- ထိုနတ်သမီးသည်၊ အမ္မဝနံ- သရက်ဥယျာဉ်တောကို၊)
ဝဏ္ဏယိတွာစ- ချီးမွမ်းပြီး၍သာလျှင်၊ တာပသံ- ရသေ့ကို၊ တတ္ထ- ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌၊
ဩတာရေတွာ- ထားခဲ့၍၊ “ဣမသ္မိ အမ္မဝနေ- ဤသရက်ဥယျာဉ်၌၊ အမ္မာနိ-
သရက်သီးတို့ကို၊ ခါဒန္တော- စားလျက်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ တဏှံ- တပ်မက်မောခြင်း
တဏှာကို၊ ပူရေဟိ- ပြည့်စေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ပက္ကာမိ-
ဖဲသွားလေပြီ၊ တာပသော- ရသေ့သည်၊ အမ္မာနိ- သရက်သီးတို့ကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊
တဏှံ- သရက်သီး၌ တပ်မက်ခြင်းတဏှာကို၊ ပူရေတွာ- ပြည့်စေပြီး၍၊ ဝိဿမိတွာ-
အပင်အပန်းဖြေ၍၊ အမ္မဝနေ- သရက်ဥယျာဉ်၌၊ ဝိစရန္တော- လှည့်လည်သည်ရှိသော်၊
ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲဝေဒနာကို၊ အနုဘဝန္တံ- ခံစားရသော၊ တံ ပေတံ- ထိုပြိတ္တာကို၊ ဒိသွာ-
မြင်၍၊ ကိပ္ပိ- တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကို၊ ဝတ္တံ- ဆိုခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မတတ်နိုင်၊
သူရိယေ- နေသည်၊ အတ္ထင်္ဂတေပန- ဝင်သည်ရှိသော်ကား၊ နာဋကိတ္ထိပရိဝါရိတံ-
ကချေသည် မိန်းမအပေါင်းသည် ခြံရံအပ်သော၊ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိ- နတ်စည်းစိမ်ကို၊
အနုဘဝမာနံ- ခံစားရသော၊ တံပေတံ- ထိုပြိတ္တာအသုရကာယ်ကို၊ ဒိသွာ- ဖြစ်၍၊
(ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသောကြောင့်၊) “မာလိကီရိဋ္ဌိကာယူရိ

*ဝိပ္ပသာခ= ဝိ+ပြ+သာခ= ဝိပ္ပသာခ- ဝိ-အထူးသဖြင့် ပြ-တစ်ပါးဆီသို့= သစ်ကိုင်း
မည်သည် နေရောင်ရှိရာ အရပ်ဆီသို့ တတ်သွားတတ်သည့် သဘောရှိသည်။ ထိုသို့မဟုတ်မူ၍
ညွတ်သွားသည်ကို ဆိုလိုသည်။

(ပ) ပိဋ္ဌိမံသာနိ ခါဒသီ”တိ- “မာလီ ကိရိဋ္ဌိ ကာယူရီ (ပ) ပိဋ္ဌိမံသာနိ ခါဒသီ”
ဟူကုန်သော၊ တိသော- သုံးပါးကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၂၈။ ဒေဝပုတ္တ- နတ်သား၊ တံ- သင်သည်၊ [မာလီ(မာလိ)]- နတ်ပန်းကို
ပန်လျက်၊ [ကိရိဋ္ဌိ(ကိရိဋ္ဌိ)]- နတ်ဦးရစ်ကို ပေါင်းလျက်၊ [ကာယူရီ(ကာယူရီ)]-
နတ်တန်ဆာတို့ကို ဆင်ယင်လျက်၊ [အင်္ဂီဒီ (အင်္ဂါရီ)]- နတ်တို့၏
အင်္ဂါကြီးငယ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ စန္ဒနုဿဒေါ- နတ်၏ စန္ဒကူးနံ့သာကို
လိမ်းကျံလျက်၊ ရတ္တိ- ညဉ့်၌၊ ပရိစာရေသိ- နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရ၏၊ ဒိဝါ-
နေ့၌ကား၊ ဝေဒနံ- ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဝေဒနာကို၊ ဝေဒေသိ- ခံရ၏။

၂၉။ ယာဏုမာ- အကြင်နတ်သမီးတို့သည်၊ တေ- သင်အား၊ ပရိစရိကာ-
လုပ်ကျွေးကုန်၏၊ တာနိသောဠသိတ္တိယဟဿာနိ- ထိုတစ်သောင်းခြောက်ထောင်
သော နတ်သမီးတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အဗျတော- မဖြစ်ဘူးမြဲ
သော၊ လောမဟံသနော- ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော၊
မဟာနုဘာဝေါ- ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏။

၃၀။ ပုဗ္ဗေ- ရှေးဘဝ၌၊ ကိံကမ္မံ- အဘယ်ကံကို၊ [အပရီ(အကရီ)]- သင်ပြုခဲ့ဘူး
သနည်း၊ မနုဿေသု- လူ့ပြည်တို့၌၊ [အတ္တဒုခါဝဟံ (အတ္တဒုက္ခာဝဟံ)]-
မိမိ၏ဆင်းရဲခြင်းကို ဆောင်တတ်သော၊ ယံပါပံ- အကြင်မကောင်းမှုကို၊
ကရိတွာ- ပြု၍၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိမံသာနိ-
ကျောက်ကုန်းသားတို့ကို၊ ခါဒသိ- သင်စားရ၏၊ တံပါပံ- ထိုမကောင်းမှုကား၊
ကိံ- အဘယ်နည်း။

တတ္ထ- ထိုမာလီကိရိဋ္ဌိအစရှိသော ဂါထာ၌၊ မာလီတိ- မာလီဟူသည်ကား၊
ဒိဗ္ဗမာလာဓရော- နတ်ပန်းကိုဆောင်လျက်၊ ကိရိဋ္ဌိတိ- ကိရိဋ္ဌိဟူသည်ကား၊
ဒိဗ္ဗဝေဠနဓရော- နတ်တို့၏ဦးရစ်ကိုဆောင်လျက်၊ ကာယူရီတိ- ကာယူရီဟူသည်ကား၊
ဒိဗ္ဗာဘရဏပဋိမဏ္ဍိတော- နတ်တို့၏ အဆင်တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်၊
အင်္ဂီဒီတိ- အင်္ဂီဒီဟူသည်ကား၊* ဒိဗ္ဗင်္ဂဒဿမန္နာဂတော- နတ်တို့၏လက်ကောက်ကို
ဝတ်ဆင်လျက်၊ စန္ဒနုဿဒေါတိ- စန္ဒနုဿဒေါဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗစန္ဒနဝိလိတ္တော-

* အင်္ဂီဒီ = အင်္ဂ-ရှေးရှိသော ဒါ-ဓာတ်၊ သောဓနတ္ထ။ အင်္ဂီဒီ-လက်ကြပ်၊ လက်မောင်း၌
ဝတ်ဆင်ရသော အဆင်တန်ဆာ။ ဤ-ပစ္စည်းဆက်-လက်ဝတ်တန်ဆာရှိသူ။ အင်္ဂီ = ကိုယ်ခန္ဓာ
အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သော လက်၊ ဒီ = ပေးအပ်သောအရာ၊ လက်၌ပေးထားအပ်သော
လက်ကောက်စသော ပစ္စည်းဝတ္ထု။

နတ်စန္ဒကူးလိမ်းကြံလျက်၊ ပရိစာရေသီတိ- ပရိစာရေသီဟူသည်ကား၊ ဣန္ဒြိယာနိ-
 စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့ကို၊ ဒိဗ္ဗဝိသယေသု- နတ်အာရုံတို့၌၊ စာရေသီ- လှည့်လည်
 စေပြီ၊ ဒိဝါတိ- ဒိဝါဟူသည်ကား၊ ဒိဝါ ပန- နေအခါ၌ကား၊ မဟာဒုက္ခံ- ကြီးစွာသော
 ဒုက္ခကို၊ အနုဘောတိ- ခံစားရ၏၊ ယာ တေမာတိ- ယာတေမာ ဟူသည်ကား၊ တေ-
 သင်၏၊ ယာဣမာ- အကြင်နတ်သမီးတို့သည်၊ အဗ္ဘတောတိ- အဗ္ဘတောဟူသည်ကား၊
 မနုဿလောကေ- လူလောက၌၊ အဘူတပုဗ္ဗေ- မဖြစ်ဘူးမြဲဖြစ်သော၊ လောမဟံ-
 သနောတိ- လောမဟံသနောဟူသည်ကား၊ ယေ- အကြင်သူတို့သည်၊ တံ- သင့်ကို၊
 ပဿန္တိ- မြင်ကုန်၏၊ တေသံ- ထိုသူတို့၏၊ လောမာနိ- အမွှေးတို့သည်၊ ဟံသန္တိ-
 ရွှင်ကုန်၏၊ ပုဗ္ဗေတိ- ပုဗ္ဗေဟူသည်ကား၊ ပုရိမဘဝေ- ရှေးဘဝ၌၊ အတ္တဒုခါဝဟန္တိ-
 အတ္တဒုခါဝဟံဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒုက္ခာဝဟံ- ဆင်းရဲကို ဆောင်တတ်
 သော၊ မနုဿေသုတိ- မနုဿေသုဟူသည်ကား၊ ယံ- အကြင်မကောင်းမှုကို၊
 မနုဿလောကေ- လူပြည်၌၊ ကတ္တာ- ပြုခဲ့၍၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ အတ္တနော-
 မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိမံသာနိ- ကျောက်ကုန်းသားတို့ကို၊ ခါဒသိ- စားဘိသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊
 ပုစ္ဆတိ- မေး၏။

ပေတော- ပြိတ္တာသည်၊ တံ- ထိုရသေ့ကို၊ သဉ္ဇာနိတွာ- ကောင်းစွာ သိ၍၊ “တုမေ-
 အရှင်မင်းကြီးတို့သည်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ န သဉ္ဇာနာထ- မသိကုန်လော၊ အဟံ-
 အကျွန်ုပ်သည်၊ တုမာကံ- အရှင်မင်းကြီးတို့၏၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်သည်၊
 အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ရတ္တိ- ည၌၌၊ ဣဒံ သုခါနုဘဝနံ-
 ဤချမ်းသာကို ခံစားရခြင်းကို၊ တုမေ- အရှင်မင်းကြီးတို့ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ကတဿ-
 ပြုအပ်သော၊ ဥပမူပေါသထဿ- ထက်ဝက်သော ဥပုသ်၏၊ နိဿန္နေန- အကျိုးဆက်
 ကြောင့်၊ လဒ္ဓံ- ရအပ်ပြီ၊ ဒိဝါ- နေ၌၊ ဒုက္ခာနုဘဝနံပန- ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို
 ခံရခြင်းကိုကား၊ မယာ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ပကတဿ- ပြုအပ်သော၊ ပါပဿေဝ-
 တံစိုးစားခြင်းဟူသော မကောင်းမှု၏သာလျှင်၊ နိဿန္နေန- အကျိုးဆက်ကြောင့်၊ လဒ္ဓံ-
 ရအပ်ပြီ၊ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ တုမေဟိ- အရှင်မင်းကြီး
 တို့သည်၊ ဝိနိစ္ဆယေ- တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌၊ ဌပိတော- ထားတော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍၊
 ကုဋ္ဌန္တံ- စဉ်းလဲသောတရားကို၊ ကရိတွာ- ပြု၍၊ လဒ္ဓံ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ ဂဟေတွာ-
 ယူ၍၊ (ယူခြင်းကြောင့်) ပရပိဋ္ဌိမံသိကော- သူတစ်ပါးတို့၏ ကျောက်ကုန်းသားကို
 စားသည်နှင့်တူသည်၊ ဟုတွာ- ၍၊ တဿကတဿ ကမ္မဿ- ထိုပြုအပ်သော

မကောင်းမှု၏။ နိဿဒွေန- အကျိုးဆက်ကြောင့်၊ ဒိဝါ- နေအခါ၌၊ ဣဒံ ဒုက္ခံ- ဤဆင်းရဲကို အနုဘဝါမိ- ခံစားရ၏။” ဣတိ- ဤသို့ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ (တံ- ထိုအကြောင်းကို တာပသဿ- ရှင်ရသေ့အား၊ သလ္လပန္နော- ပြောကြားလိုသည်ရှိသော်၊) “အဇ္ဈေနာနိ ပဋိဂ္ဂယ (ပ) ပိဋ္ဌိမံသာနိ အတ္တနော”တိ- အဇ္ဈေနာနိ ပဋိဂ္ဂယ (ပ) ပိဋ္ဌိမံသာနိ အတ္တနောဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၁။ ဘန္တေ- ရှင်ရသေ့၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ [အဇ္ဈေနာနိ (အဇ္ဈာနာနိ)]- ဗေဒင်တို့ကို၊ ပဋိဂ္ဂယ- သင်၍၊ ကာမေသု- ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာကာမတို့၌၊ [ဂမိတော(ဂိဒ္ဓိတော)]- တပ်မက်မော၏။ ဘန္တေ- ရှင်ရသေ့၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒီယမဒ္ဓါနံ- ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး၊ အဟိတာယ- မိမိကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ၊ ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့အား၊ [အစရိ(အစရိ)]- ကျင့်မိပြီ။

၃၂။ ဘန္တေ- ရှင်ရသေ့၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ပိဋ္ဌိမံသိကော- သူတစ်ပါးတို့၏ ကျောက်ကုန်းသားကို စားတတ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ သော- ထိုသူသည်၊ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိမံသာနိ- ကျောက်ကုန်းသားတို့ကို၊ ခါဒါမိယထာ- စားရသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိမံသာနိ- ကျောက်ကုန်းသားတို့ကို၊ ဥက္ကစ္စ- ခွါ၍၊ ခါဒတိ- စားရ၏။

တတ္ထ- ထိုအဇ္ဈေနာနိအစရှိသော ဂါထာတို့၌၊ အဇ္ဈေနာနီတိ- အဇ္ဈေနာနိဟူသည်ကား၊ ဝေဒေ- ဗေဒင်တို့ကို၊ ပဋိဂ္ဂယာတိ- ပဋိဂ္ဂယဟူသည်ကား၊ ပဋိဂ္ဂဟေတွာ- သင်ယူ၍၊ အဓိယိတွာ- သင်ယူ၍၊ အစရိန္တိ- အစရိဟူသည်ကား၊ ပဋိပဇ္ဇိ- ကျင့်ခဲ့ပြီ၊ အဟိတာယဟန္တိ- အဟိတာယဟံဟူသည်ကား၊ အဟိတာယ- စီးပွားမဲ့အလို့ငှာ၊ အတ္တနာသနာယ- အကျိုး၏ ပျက်စီးခြင်းအလို့ငှာ၊ အဟံ- ငါသည်၊ ယော ပိဋ္ဌိမံသိကောတိ- ယောပိဋ္ဌိမံသိကောဟူသည်ကား၊ ယော ပုဂ္ဂလော- အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့၏၊ ပိဋ္ဌိမံသါဒကော- ကျောက်ကုန်းသားကို စားတတ်သော သူသည်၊ ပိသုဏော- ဂုံးတိုက်တတ်သော သူသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ဥက္ကစ္စာတိ- ဥက္ကစ္စ ဟူသည်ကား၊ ဥက္ကန္တိတွာ- ကုတ်ခြစ်၍(ဝါ) ခွါ၍။

စ- ဆက်ဦးအံ၊ ဣဒံ- ဤသို့သောစကားကို၊ ဝတ္တာပန- ဆိုပြီး၍ကား၊ (သော- ထိုပြီတ္တာသည်၊) “တုမေ- အရှင်ဘုရားတို့သည်၊ ကထံ- အဘယ်ကြောင့်၊ ဣဓ-

ဤအရပ်သို့၊ အာဂတာ- ကြွလာတော်မူကုန်သနည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ တာပသံ- ရှင်ရသေ့ကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီး၊ တာပသော- ရှင်ရသေ့သည်၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော အကြောင်းကို၊ ဝိတ္တာရေန- အကျယ်အားဖြင့်၊ ကထေသိ- ပြောဆိုပြီး၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ဣဒါနိပန- ယခုအခါ၌ကား၊ ဣဓေဝ- ဤအရပ်၌သာ၊ ဝသိဿထ- နေတော်မူကုန်လတ္တံ့လော၊ ဂမိဿထ- ကြွကုန်လတ္တံ့လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီး (ဣဓေဝ- ဤအရပ်၌သာလျှင်၊) နဝသိဿာမိ- ငါမနေအံ့၊ အဿမပဒယေဝ- တောကျောင်းသို့သာလျှင်၊ ဂမိဿာမိ- သွားအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့ (အာဟ- ပြီ) ပေတော- ဝေမာနိကပြိတ္တာသည်၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ သာဓု- ကောင်းပြီ၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝေါ- အရှင်ဘုရားတို့အား၊ နိဗ္ဗံ- မပြတ်မလပ်၊ အဗ္ဗပက္ကေန- သရက်သီးမှည့်ဖြင့်၊ ဥပဋ္ဌဟိဿာမိ- လုပ်ကျွေးပါအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာနုဘာဝေန- အာနုဘော်ဖြင့်၊ အဿမပဒေယေဝ- တောကျောင်း၌သာလျှင်၊ ဩတာရေတွာ- ထားခဲ့၍၊ “အနုက္ကဏာ- မငြီးငွေ့ကုန်မူသည်ဖြစ်၍၊ ဣဓေဝ- ဤတောကျောင်း၌သာလျှင်၊ ဝသထ- နေတော်မူပါကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပဋိညံ- ဝန်ခံခြင်းကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဂတော- သွားပြီး၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ- စ၍၊ နိဗ္ဗံ- အမြဲ၊ အဗ္ဗပက္ကေန- သရက်သီးမှည့်ဖြင့်၊ ဥပဋ္ဌဟိ- လုပ်ကျွေးပြီး၊ တာပသော- ရသေ့သည်၊ တံ- ထိုသရက်သီးမှည့်ကို၊ ပရိဘုဉ္ဇန္တော- စားလျက်၊ ကသိဏပရိကမ္ပ- ကသိုဏ်း ပရိကံကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဈာနာဘိညာ- ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော- ဗြဟ္မာပြည်လျှင် လည်းလျောင်းရာရှိသည်၊ ဝါ- ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥပါသကာနံ- ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အား၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤ‘ကိဆန္ဒဇာတ်’တရားဒေသနာတော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ သစ္စာနိ- သစ္စာတို့ကို၊ ပကာသေတွာ- ပြတော်မူ၍၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီး၊ သစ္စပရိယောသာနေ- သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌၊ ကေစိ- အချို့ကုန်သော သူတို့သည်၊ သောတာပန္နာ- သောတာပန်တို့သည်၊ အဟေသုံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ကေစိ- တို့သည်၊ သကဒါဂါမိနော- သကဒါဂါမ်တို့သည်၊ အဟေသုံ- ကုန်ပြီ၊ ကေစိ- တို့သည်၊ အနာဂါမိနော- အနာဂါမ်တို့သည်၊ အဟေသုံ- ကုန်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဒေဝဓိတာ- မြစ်စောင့် နတ်သမီးသည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ- ဥပလဝဏ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ (တဒါ- ၌) တာပသောပန-

ရသေ့သည်ကား၊ (ဣဒါနိ- ဌှိ) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ-
ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့ (ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သဟေဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။)

ပဌမာ- ရှေးဦးစွာသော၊ ကိဆန္ဒဇာတကဝဏ္ဏနာ- ကိဆန္ဒဇာတ်၏အဖွင့်
သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။

၂။ ကုမ္ဘဇာတ် (၅၁၂)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

သတ္တာ- သည်၊ ကော ပါတုရာသိတိ ဣဒံ- ကို၊ ဇေတဝနေ- ဌှိ၊ ဝိဟရန္တော-
သော်၊ ဝိသာခါယ- ဝိသာခါဒါယိကာမ၏၊ သဟာယိကာ- အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော၊
သုရာပီတာ- သေရည်အရက်ကို သောက်ကုန်သော၊ ပဉ္စသတာ- ငါးရာကုန်သော၊
ဣတ္ထိယော- မိန်းမတို့ကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊
ကိရ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ သာဝတ္ထိယံ- ဌှိ၊ သုရာဆဏော- သေသောက်ပွဲသဘင်သည်၊
သံယုဋ္ဌေ- ကြွေးကြော်သည်ရှိသော်၊ ပဉ္စသတာ- ငါးရာကုန်သော၊ တာဣတ္ထိယော-
ထိုမိန်းမတို့သည်၊ ဆဏော- ပွဲသဘင်၌၊ ကိဋ္ဌမာနာနံ- ကစားကုန်သော၊ သာမိကာနံ-
မိမိလင်တို့အတွက်၊ တိက္ခသုရံ- ထက်စွာသော သေရည်အရက်ကို၊ ပဋိယာဒေတွာ-
စီရင်စေ၍၊ “ဆဏံ- ပွဲသဘင်ကို၊ ကိဋ္ဌိဿာမ- ကစားကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ-
ဆိုကုန်၍၊ သဗ္ဗာပိ- အလုံးစုံသော မိန်းမတို့သည်လည်း၊ ဝိသာခါယ- ဝိသာခါ၏၊
သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္တာ- သွားကုန်၍၊ “သဟာယိကေ- သူငယ်ချင်းမ၊ ဆဏံ-
သေသောက်ပွဲသဘင်ကို၊ ကိဋ္ဌိဿာမ- ကစားကုန်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊
“အယံ- ဤပွဲသဘင်သည်၊ သုရာဆဏော- သေသောက်ပွဲသဘင်တည်း၊ အဟံ-
ငါသည်၊ သုရံ- သေရည်အရက်ကို၊ န ပိဝိဿာမိ- မသောက်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊
ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ “တုမေ- သင်တို့သည်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ- မြတ်စွာဘုရား
အား၊ ဒါနံ- အလှူကို၊ ဒေထ- ပေးကုန်လော၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ဆဏံ- ပွဲသဘင်ကို၊
ကရိဿာမ- ကစားကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့ အာဟံသု- ဆိုကုန်ပြီ သာ- ထိုဝိသာခါသည်၊
“သာဓူ”တိ- ကောင်းပြီဟု၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ တာ- ထိုအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော
မိန်းမငါးရာတို့ကို၊ ဥယောဇေတွာ- လွှတ်လိုက်၍၊ သတ္တာရံ- မြတ်စွာဘုရားကို၊

နိမန္တာပေတွာ- ပင့်ဖိတ်၍၊ မဟာဒါနံ- အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္ထေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဗဟံ- များစွာသော၊ ဂန္ဓမာလံ- နံ့သာ၊ ပန်းကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ သာယန္တသမယေ- ညချမ်းသောအခါ၌၊ ဓမ္မကထံ- တရားစကားတော်ကို၊ သောတံ- နာခြင်းငှာ၊ တာဟိ- ထိုမိန်းမငါးရာတို့ကို၊ ပရိဝုတာ- ခြံရံအပ်လျက်၊ ဇေတဝနံ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊ တာပန ဣတ္ထိယော- ထိုမိန်းမတို့သည်ကား၊ သုရံ- သေရည် အရက်ကို၊ ပိဝမာနာဝ- သောက်ကုန်လတ်သော်သာလျှင်၊ တာယ- ထိုဝိသာခါနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ ဂန္ဓာ- သွားကုန်၍၊ ဒွါရကောဌကေ- တံခါးမုဒ်၌၊ ဌတွာ- ရပ်ကုန်၍၊ သုရံ- သေရည်အရက်ကို၊ ပိဝိတွာဝ- သောက်ကုန်၍သာလျှင်၊ တာယ- ထိုဝိသာခါနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ သတ္ထု- မြတ်စွာဘုရား၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အဂမံသု- သွားတုန်ပြီ၊ ဝိသာခါ- ဝိသာခါသည်၊ သတ္တာရံ- ဘုရားရှင်ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ဧကမန္တံ- တင့်အပ် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ ဣတရာသု- ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့တွင်၊ ဧကစွာ- အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည်၊ သတ္ထု- မြတ်စွာဘုရား၏၊ သန္တိကေယေဝ- အထံ၌သာလျှင်၊ နစ္စိသု- ကကုန်ပြီ၊ ဧကစွာ- အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည်၊ ဂါယိသု- သီချင်းကို သီဆိုကုန်ပြီ၊ ဧကစွာ- အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည်၊ ဟတ္ထကုက္ကုစ္စပါဒ- ကုက္ကုစ္စာနိ- လက်ကိုလှုပ်ကုန်၊ ခြေကိုလှုပ်ကုန်သည်တို့ကို၊ အကံသု- ပြုကြကုန်ပြီ၊ ဧကစွာ- အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည်၊ ကလဟံ- ငြင်းခုံခြင်းကို၊ အကံသု- ပြုကုန်ပြီ။

သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တာသံ- ထိုသေရည်အရက် မူးယစ်ကုန်သော မိန်းမတို့အား၊ သံဝေဂဇနနတ္ထာယ- ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဘမုက- လောမတော- မျက်မှောင်တော်အမွေးမှ၊ ရံသီ- ညိုသောရောင်ခြည်တော်ကို၊ ဝိဿဇ္ဇေသိ- လွှတ်တော်မူပြီ၊ အန္ဓကာရတိမိသာ- အမှိုက်မှောင်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တာ- ထိုမိန်းမတို့သည်၊ ဘီတာ- အလွန်ထိတ်လန့်ကုန်သည်၊ မရဏဘယ- တဇ္ဇိတာ- သေဘေးမှကြောက်ကုန်သည်၊ အဟေသံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ တာသံ- ထိုမိန်းမတို့အား၊ သုရာ- အရက်မူးယစ်ခြင်းသည်၊ ဇိရိ- ပြေပြီ၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ နိသိန္နပလ္လင်္ဂေ- နေတော်မူရာပလ္လင်၌၊ အန္တရဟိတော- ကွယ်တော်မူခဲ့ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သိနေရမုဒ္ဓနိ- မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌၊ ဌတွာ- ရပ်တော်မူ၍၊ ဥဏ္ဏလောမတော- ဥဏ္ဏလုံမွေးရှင်တော်မှ၊ ရံသီ- ရောင်ခြည်တော်ကို၊ ဝိဿဇ္ဇေသိ- လွှတ်တော်မူပြီ၊ စန္ဒသူရိယသဟဿဂ္ဂမနံဝိယ- လတစ်ထောင် နေတစ်ထောင်ထွက်သကဲ့သို့၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ တတ္ထ-

ထိုမြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌၊ ဌိတောဝ- ရပ်တော်မူလျက်သာလျှင်၊ တာသံ- ထိုမိန်းမတို့အား၊ သံဝေဂဇနနတ္ထာယ- ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေခြင်းအကျိုးငှာ၊ “ကောနုဟာသော (ပ) ပဒီပံ န ဂဝေသထာ”တိ- “ကောနုဟာသော (ပ) ပဒီပံ န ဂဝေသထာ”တိဟူသော၊ ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

နိစ္စံ- အမြဲ၊ ပဇ္ဇလိတေ- ရာဂအစရှိသော မီးတို့ဖြင့် တောက်လောင်သည်၊ သတိ- ဖြစ်လျက်၊ ဟာသော- ရယ်ရွှင်နှစ်သက်ခြင်းသည်၊ ကောနု- အဘယ်သဘောနည်း၊ အာနန္ဒော- နှစ်သက်ခြင်းသည်၊ ကိနု- အဘယ်သဘောနည်း၊ အန္ဓကာရေန- မောဟတည်းဟူသော အမှောင်တိုက်ဖြင့်၊ ဩနဒ္ဓါ- မြွေယှက်အပ်ကုန်သော၊ (တုမေ- သင်တို့သည်၊) ပဒီပံ- ပညာတည်းဟူသော ဆီမီးကို၊ န ဂဝေသထ- မရှာကြကုန် သနည်း။

ဂါထာပရိယောသာနေ- ဂါထာကိုဟောတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊ တာပဉ္စ- သတာပိ- ထိုငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့သည်လည်း၊ သောတာပတ္တိဖလေ- သောတာ ပတ္တိဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌဟိသု- တည်ကုန်ပြီ၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဂန္တာ- ကြွလာတော်မူ၍၊ ဂန္ဓကုဋိဆာယာယ- ဂန္ဓကုဋိအရိပ်၌၊ ဗုဒ္ဓါသနေ- ဘုရားနေရာ တော်၌၊ နိသီဒိ- နေတော်မူပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဝိသာခါ- ဝိသာခါအမျိုးသမီးသည်၊ နံ- ထိုမြတ်စွာဘုရားကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ “ဘန္တေ- ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား၊ ဟိရောတ္တပ္ပဘောဒကံ- အရှက်အကြောက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော၊ ဣဒံ သုရာပါနံနာမ- ဤသေရည်အရက်ကို သောက်ခြင်းမည်သည်၊ ကဒါ- ဘယ်အခါ၌၊ ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်ပါ သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးလျှောက်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားရှင်သည်၊ တဿာ- ထိုဝိသာခါအား၊ (တံ- ထိုအကြောင်းကို၊) အာစိက္ခန္တော- ဟောတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိက်ဝတ္ထု

အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တေ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ- ပြုစေလတ်သော်၊ ကာသိရဋ္ဌဝါသီ- ကာသိတိုင်း၌နေသော၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ သုရောနာမ- သုရာမည်သော၊ ဝနစရကော- မုဆိုးသည်၊ ဘဏ္ဍာပရိယေသနတ္ထာယ- ဆင်စွယ်၊ စာမရိအစရှိသော ဥစ္စာရှာခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဟိမဝန္တံ- ဟိမဝန္တာသို့၊ အဂမာသိ- သွားပြီ၊

တတ္ထ- ထိုဟိမဝန္တာ၌၊ ဧကော- တစ်ခုသော၊ ရုက္ခော- သစ်ပင်သည်၊ ဥဂ္ဂန္တာ- အထက်သို့ ရောက်၍၊ ပေါရိသမတ္ထေ- တစ်ရပ်တစ်သူ မျှရှိသော၊ ဌာနေ- အရပ်၌၊ တိဓာကပ္ပေါ- ခက်မသုံးခုသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဿ- ထိုသစ်ပင်၏၊ တိဏ္ဍံ ကပ္ပိနံ- ခက်မသုံးခုတို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ စာဋိပ္ပမာဏော- အိုးစရည်းပမာဏ ရှိသော၊ အာဝါဋ္ဌော- အခေါင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုအခေါင်းသည်၊ ဒေဝေ- မိုးသည်၊ ဝဿန္တေ- ရွာသည်ရှိသော်၊ ဥဒကေန- ရေဖြင့်၊ ပူရိတော- ပြည့်၏၊ တံ- ထိုသစ်ပင်ကို၊ ပရိဝါရေတွာ- ရံ၍၊ ဟရိတကိစ္စ- သဖန်းခါးပင်သည်လည်းကောင်း၊ အာမလကိစ္စ- ရှစ်ရှားပင်သည်လည်းကောင်း၊ မရိစ္ဆဂစ္ဆာစ- ငြုတ်ချိပင်သည်လည်းကောင်း၊ အဟောသိ- ရှိ၏၊ တေသံ- ထိုသဖန်းခါး၊ ရှစ်ရှား၊ ငြုတ်ချိပင်တို့၏၊ ပက္ကာနိ- မှည့်ကုန်သော၊ ဖလာနိ- အသီးတို့သည်၊ ဆိဇ္ဇိတွာ- ကြွေ၍၊ တတ္ထ- ထိုသစ်ပင်အခေါင်း၌၊ ပတန္တိ- ကျကုန်၏၊ တဿ- ထိုသစ်ပင်၏၊ အဝိဒူရေ- အနီး၌၊ သယံဇာတသာလိ- အလိုလိုသာလျှင်ဖြစ်သော သလေးခင်းသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်ပြီ၊ တတော- ထိုသလေး ခင်းမှ၊ သုဝကာ- ကျေးငှက်တို့သည်၊ သာလိသိသာနိ- သလေးနံတို့ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ယူ၍၊ တသ္မိရုက္ခေ- ထိုသစ်ပင်၌၊ နိသီဒိတွာ- နေ၍၊ ခါဒန္တိ- စားကုန်၏၊ ခါဒမာနာနံ- စားကုန်သော၊ တေသံ- ထိုကျေးငှက်တို့၏၊ သာလိပိ- သလေးစပါးတို့သည် လည်းကောင်း၊ တဏှုလာပိ- သလေးဆန်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တတ္ထ- ထိုသစ်ပင် အခေါင်း၌၊ ပတန္တိ- ကျကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တံဥဒကံ- ထိုရေသည်၊ သူရိယသန္တာ- ပေန- နေပူဖြင့်၊ ပစ္စမာနံ- ကျက်သော၊ ရသံ- အရည်သည်၊ လောဟိတဝဏ္ဏံ- နီသော အဆင်းရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ နိဒါယသမယေ- နွေလအခါ၌၊ ပါပိသိတာ- ရေငတ်ကုန်သော၊ သကုဏဂဏာ- ငှက်အပေါင်းတို့သည်၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ တံ- ထိုရေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်ကုန်၍၊ မတ္တာ- မူးယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပရိဝတ္တိတွာ- အထက်သို့ ပျံ၍၊ ရုက္ခမူလေ- သစ်ပင်ရင်း၌၊ ပတိသု- ကျကုန်ပြီ၊ တသ္မိ- ထိုသစ်ပင်ရင်း၌၊ (တေ- ထိုငှက်အပေါင်းတို့သည်၊) ထောကံ- အတန်ငယ်၊ နိဒ္ဒါယိတွာ- အိပ်ပျော်ကုန်၍၊ ဝိကူဇမာနာ- တွန်မြူးကုန်လျက်၊ ပက္ကမန္တိ- ဖဲသွားကုန်၏၊ ရုက္ခသုနခမက္ကဋ္ဌာဒိသုပိ- သစ်ပင်တက်နိုင်သော ခွေး၊ မျောက်အစရှိသည်တို့၌လည်း၊ ဧသေဝနယော- ဤနည်းကိုသာလျှင်၊ (ဝေဒိတဗ္ဗော- သိအပ်၏၊) ဝနစရကော- မုဆိုးသည်၊ တံ- ထိုအခြင်းအရာကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “ဣဒံ- ဤရေသည်၊ ဝိသံ- အဆိပ်သည်၊ သစောဝေယျ- အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဣမေ- ဤသတ္တဝါတို့သည်၊ မရေယျ-

သေကုန်ရာ၏။ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ ဣမေ- ဤသတ္တဝါတို့သည်၊ ထောကံ- အတန်ငယ်၊ နိဒ္ဒါယိတွာ- အိပ်ပျော်ကုန်၍၊ ယထာသုခံ- အလိုရှိရာသို့၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားကုန်၏။ ဣဒံ- ဤရေသည်၊ ဝိသံ- အဆိပ်သည်၊ န- မဟုတ်၊” ဣတိ- ဤသို့ ကြံ၍၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ ပိဝိတွာ- သောက်၍၊ မတ္တော- မူးယစ်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ မံသံ- အမဲကို၊ ခါဒိတုကာမော- စားခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တတော- ထိုနောင်မှ၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ ကတွာ- ညှိ၍၊ ရုက္ခမူလေ- သစ်ပင်ရင်း၌၊ ပတိတေ- ကျကုန်သော၊ တိတ္ထိရကုဏ္ဍဋ္ဌာဒယော- ခါ၊ ကြက်အစရှိသည်တို့ကို၊ မာရေတွာ- သတ်၍၊ မံသံ- အသားကို၊ အင်္ဂါရေ- မီးကျိုး၌၊ ပစိတွာ- ကင်၍၊ ဧကေန- တစ်ဖက်သော၊ ဟတ္ထေန- လက်ဖြင့်၊ နစ္စန္တော- ကလျက်၊ ဧကေန- လက်တစ်ဖက်ဖြင့်၊ မံသံ- အသားကင်ကို၊ ခါဒန္တော- စားလျက်၊ ဧကာဟဒ္ဒိဟံ- တစ်ရက် နှစ်ရက်ပတ်လုံး၊ တတ္ထေဝ- ထိုအရပ်၌သာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

တတော- ထိုသစ်ပင်ရင်းမှ၊ အဝိဒူရေပန- မနီးမဝေးသော အရပ်၌ကား၊ ဝရုဏောနာမ- ဝရုဏမည်သော၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ တာပသော- ရသေ့သည်၊ ဝသတိ- နေ၏၊ ဝနစရကော- ပုဆိုးသည်၊ အညဒါပိ- တစ်ပါးသော အခါ၌လည်း၊ တဿ- ထိုရသေ့၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂစ္ဆတိ- သွား၏၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုမုဆိုး၏၊ ဧတံ ဧသော- ဤသို့သော အကြံသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ “ဣဒံ ပါနံ- ဤအဖျော်ကို၊ တာပသေန- ရသေ့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ပိဝိဿာမိ- ငါသောက်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဧတံ ဧသော- ဤအကြံသည်၊ အဟောသိ- ပြီ၊ သော- ထိုမုဆိုးသည်၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ဝေဠုနာဠိကံ- ဝါးကျည်တောက်ကို၊ ပူရေတွာ- ပြည့်စေပြီး၍၊ ပက္ကမံသေန- အသားကင်နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ယူ၍၊ ပဏ္ဏာသာလံ- သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းသို့၊ ဂန္တာ- ဝင်သွား၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ဣမံ- ဤအဖျော်ကို၊ ပိဝထ- သောက်တော်မူကုန်လော့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဥဘောပိ- နှစ်ယောက်ကုန်သော မုဆိုး၊ ရသေ့တို့သည်လည်း၊ မံသံ- အသားကင်ကို၊ ခါဒန္တာ- စားကုန်လျက်၊ ပိဝိသု- သောက်ကုန်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ သုရေန စ- သုရာမည်သော မုဆိုးသည်လည်းကောင်း၊ ဝရုဏေနစ- ဝရုဏမည်သော ရသေ့သည်လည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌတ္တာ- မြင်အပ်ဖူးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တဿ ပါနဿ- ထိုအဖျော်အား၊ “သုရာ”တိစ- ‘သုရာ’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ဝရုဏာ”တိစ- ‘ဝရုဏ’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နာမံ- အမည်သည်၊ ဇာတံ- ဖြစ်ပြီ၊ တေ ဥဘောပိ-

ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သုရာမုဆိုး၊ ဝရုဏရသေ့တို့သည်လည်း၊ “ဧသောဥပါယော-
တစ်ခုသော ဤအကြောင်းသည်၊ အတ္တိ- ရှိ၏။” ဣတိ- ဤသို့။ (စိန္တေတွာ- ဤ)
ဝေဠုနာဠိယော- ဝါးကျည်တောက်တို့ကို၊ ပူရေတွာ- ပြည့်စေပြီး၍၊ ကာဇေန-
ထမ်းပိုးဖြင့်၊ အာဒါယ- ထမ်း၍၊ ပစ္စန္တနဂရံ- ပစ္စန္တရစ်မြို့သို့၊ ဂန္တာ- သွားကုန်၍၊
ပါနကာရကာနာမ- သေရည်အရက်ကို ပြုတတ်ကုန်သော သူတို့မည်သည်တို့သည်၊
အာဂတာ- လာကုန်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ရညော- မင်းအား၊ အာရောစာပေသုံး-
လျှောက်ကြားစေကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ နေ- ထိုသူတို့ကို၊ ပက္ခောသာပေသိ-
ခေါ်စေပြီ၊ တေ- ထိုသုရာမုဆိုး၊ ဝရုဏရသေ့တို့သည်၊ တဿ- ထိုမင်းအား၊ ပါနံ-
သေရည်အရက်ကို၊ ဥပနေသုံ- ဆက်သကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ဒွေတယောဝါရေ-
နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တို့ တိုင်တိုင်၊ ပိဝိတွာ- သောက်၍၊ မဇ္ဇိ- မူးယစ်ပြီ၊ တဿ- ထိုမင်းအား၊
တံ- ထိုသေရည်အရက်သည်၊ ဧကာဟဒ္ဒိဟမတ္တမေဝ- တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် သောက်ရုံမျှ
သည်သာ၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နေ- ထိုမုဆိုးရသေ့တို့ကို၊ “အညမ္ပိ- တစ်ပါးသော သေရည်
အရက်သည်လည်း၊ အတ္တိ- ရှိသေး၏လော”၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ ဒေဝ-
အရှင်မင်းကြီး၊ အတ္တိ- ရှိပါသေး၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝုတ္တေသု- ဆိုအပ်ကုန်လတ်သော်၊)
ကုဟိ- အဘယ်အရပ်၌၊ (အတ္တိ- ရှိသနည်း၊) ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊) ဒေဝ-
အရှင်မင်းကြီး၊ ဟိမဝန္တေ- ဟိမဝန္တာ၌၊ (သန္တိ- ရှိပါကုန်၏၊) ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝုတ္တေသု-
ဆိုအပ်ကုန်လတ်သော်၊) တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ အာနေထ- ဆောင်ကြကုန်လော၊
ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ)၊ တေ- ထိုမုဆိုး၊ ရသေ့တို့သည်၊ ဂန္တာ- သွားကုန်၍၊
ဧကဒွေဝါရေ- တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မြောက်၊ အာနေတွာ- ဆောင်ယူခဲ့၍၊ “နိဗဒ္ဓံ-
အမြဲမပြတ်၊ ဂန္တံ- သွားခြင်းငှာ၊ နသက္ခိဿာမ- မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့။” ဣတိ- ဤသို့၊
(စိန္တေတွာ- ကြံ၍) သမ္ဘာရေ- သေ၏ အဆောက်အဦးတို့ကို၊ သလ္လက္ခေတွာ-
မှတ်ခဲ့ပြီး၍၊ တဿရက္ခဿ- ထိုသစ်ပင်၏၊ တစံ- အခေါက်ကို၊ အာဒိကတွာ-
အစပြု၍၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရေ- အလုံးစုံသော သေရည်အရက်၏ အဆောက်အဦးတို့ကို၊
ပက္ခိပိတွာ- ထည့်၍၊ နဂရေ- မြို့၌၊ သုရံ- သေရည်အရက်ကို၊ ကရိသု- ပြုကုန်ပြီ၊
နာဂရာ- မြို့သူမြို့သားတို့သည်၊ သုရံ- သေရည်အရက်ကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်ကုန်၍၊
ပမာဒံ- မေ့လျော့ခြင်းသို့၊ အာပန္နာ- ရောက်ကုန်သည်၊ ဒုဂ္ဂတာ- ဆင်းရဲကုန်သည်၊
အဟောသုံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ နဂရံ- မြို့သည်၊ သုညဝိယ- ဆိတ်သုဉ်းသကဲ့သို့၊ အဟောသိ-

ဖြစ်ပြီ၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ ပါနကာရကာ- သေရည်အရက်ကို လုပ်တတ်သော မုဆိုး၊ ရသေ့တို့သည်၊ တတော- ထိုမြို့မှ၊ ပလာယိတွာ- ပြေးကုန်၍၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီမြို့သို့၊ ဂန္ဒာ- ရောက်ကုန်၍၊ “ပါနကာရကာ- သေရည်အရက်ပြုတတ် ကုန်သော သူတို့သည်၊ အာဂတာ- လာကုန်ပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ ရညော- မင်းအား၊ အာရောစာပေသုံး- လျှောက်ကြားစေကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ ပရိဗ္ဗယံ- စားနပ်ရိက္ခာကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ တေ- ထိုမုဆိုး၊ ရသေ့တို့သည်၊ တတ္ထာပိ- ထိုဗာရာဏသီမြို့၌လည်း၊ သုရံ- သေရည်အရက်ကို၊ အကံသု- ပြုကုန်ပြီ၊ တမ္ပိနဂရံ- ထိုဗာရာဏသီမြို့သည်လည်း၊ တထေဝ- ထိုရှေးအတူသာလျှင်၊ ဝိနဿိ- ပျက်စီးပြီ၊ တတော- ထိုဗာရာဏသီမြို့မှ၊ ပလာယိတွာ- ပြေးလေ၍၊ သာကေတံ- သာကေတမြို့သို့၊ အဂမံသု- ရောက်ကုန်ပြီ၊ သာကေတတော- သာကေတမြို့မှ၊ သာဝတ္ထိ- သာဝတ္ထိမြို့သို့၊ အဂမံသု- ရောက်ကုန်ပြီ။

တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သာဝတ္ထိယံ- သာဝတ္ထိမြို့၌၊ သဗ္ဗမိတ္တာနာမ- သဗ္ဗမိတ္တ မည်သော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုမင်းသည်၊ တေသံ- ထိုမုဆိုး၊ ရသေ့တို့အား၊ သင်္ဂဟံ- ထောက်ပံ့ခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြုပြီး၍၊ “ဝေါ- သင်တို့အား၊ ကေန- အဘယ်ဝတ္ထုဖြင့်၊ အတ္ထော- အလိုရှိသနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ “သမ္ဘာရမူလေနစေဝ- သေရည်၏ အဆောက်အဦဖြစ်သော အမြစ်အခေါက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သာလိပိဋ္ဌေနစ- သလေးမုံညက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပဉ္စဟိ စာဋိသတေဟိစ- အိုးစရည်းကြီးငါးရာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊” အတ္ထော- အလိုရှိ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ ဒါပေသိ- ပေးစေပြီ၊ တေ- ထိုမုဆိုး၊ ရသေ့တို့သည်၊ ပဉ္စသု စာဋိသတေသု- အိုးစရည်းကြီး ငါးရာတို့၌၊ သုရံ- သေရည်ကို၊ သဏ္ဌာပေတွာ- ထည့်၍၊ မူသိကဘယေန- ကြွက်တို့၏ ဘေးရန်ကြောင့်၊ စာဋိရက္ခဏတ္ထာယ- သေရည်အိုးကို စောင့်ခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဧကေကာယ- တစ်လုံးလုံးသော၊ စာဋိယာ- အိုး၏၊ သန္တိကေ- အနီး၌၊ ဧကေကံ- တစ်ကောင်ကောင်စီသော၊ ဗိဋ္ဌာရံ- ကြောင်ကို၊ ဗန္ဓိသု- ချည်ကုန်ပြီ၊ တေ- ထိုကြောင် တို့သည်၊ ပစ္စိတွာ- သေရည်ကျက်၍၊ ဥတ္တရဏကာလေ- အထက်သို့ ဝေသောအခါ၌၊ စာဋိကုစ္ဆိသု- အိုးနံပါးတို့၌၊ ပဉ္ဇရန္တံ- ယိုစီးသော၊ သုရံ- သေရည် အရက်ကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်ကုန်၍၊ မတ္တာ- မူးယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ နိဒ္ဒါယိသု- အိပ်ပျော်ကုန်ပြီ၊ မူသိကာ- ကြွက်တို့သည်၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ တေသံ- ထိုကြောင်တို့၏၊ ကဏ္ဏနာသိဒါဠိက-

နဂုံဌေ- နား၊ နှာခေါင်း၊ အစွယ်၊ အမြီးတို့ကို၊ ခါဒိတွာ- စားကုန်၍၊ အဂမံသု- သွားကုန်ပြီ၊ “ဗိဠာရာ- ကြောင်တို့သည်၊ သုရံ- သေရည်အရက်ကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်ကုန်၍၊ မတ္တာ- သေကုန်ပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ အာယုတ္တကပုရိသာ- အမှုထမ်း ယောက်ျားတို့သည်၊ ရညော- မင်းအား၊ အာရောစေသုံ- ကြားလျှောက်ကြကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ “ဧတေ- ဤမုဆိုး၊ ရသေ့တို့သည်၊ ဝိသကာရကာ- အဆိပ်ကို ပြုကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ဒန္တမ္ပိ- နှစ်ယောက်ကုန်သည် လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ တေသံ ဇနာနံ- ထိုမုဆိုးနှင့် ရသေ့တို့၏၊ သီဿာနိ- ဦးခေါင်းတို့ကို ဆိန္ဒာပေသိ- ဖြတ်စေပြီ၊ တေ- ထိုမုဆိုးနှင့် ရသေ့တို့သည်၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ သုရံ- သေရည်ပါတည်း၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ မဓုရံ- အလွန်ချိုမြိန်၏” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝိရဝန္တာဝ- ဆိုမြည်တမ်းကုန်လျက်သာ၊ မရိသု- သေကုန်ပြီ။

ရာဇာ- မင်းသည်၊ တေ- ထိုမုဆိုးနှင့် ရသေ့တို့ကို၊ မာရာပေတွာ- သတ်စေ ပြီး၍၊ “စာဋိယော- သေရည်အိုးတို့ကို၊ ဘိန္ဒုထ- ခွဲလေကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဏာပေသိ- စေခိုင်းပြီ၊ ဗိဠာရာပိ- ကြောင်တို့သည်လည်း၊ သုရာယ- သေရည် အရက်သည်၊ ဇိဏ္ဌာယ- ပြေလတ်သော်၊ ဥဌဟိတွာ- ထ၍၊ ကိဠန္တာ- ကစားမြူးတူး ကုန်လျက်၊ ဝိစရိသု- သွားကုန်ပြီ၊ တေ- ထိုသို့သွားကုန်သော ကြောင်တို့ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ရညော- မင်းအား၊ အာရောစေသုံ- လျှောက်ကြားကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ဝိသံ- အဆိပ်သည်၊ သစေအဿ- အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧတေ- ဤကြောင်တို့သည်၊ မရေယျံ- သေကုန်ရာ၏၊ မဓုရေနေဝ- အလွန်ချိုမြိန်သည်သာလျှင်၊ ဘဝိတဗ္ဗံ- ဖြစ်ထိုက်ရာ၏၊ နံ- ထိုသေရည်အရက်ကို၊ “ပိဝိဿာမိ- ငါသောက်အံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍) နဂရံ- မြို့ကို၊ အလင်္ကာရာပေတွာ- တန်ဆာဆင်စေပြီး၍၊ ရာဇင်္ဂဏေ- မင်းယင်ပြင်၌၊ မဏ္ဍပ်- မဏ္ဍပ်ကို၊ ကာရာပေတွာ- ဆောက်လုပ်စေ၍၊ အလင်္ကာတမဏ္ဍပေ- တန်ဆာဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ်၌၊ သမုဿိတသေတစ္ဆတ္တေ- ကောင်းစွာ စိုက်ထူအပ်သော ထီးဖြူရှိသော၊ ရာဇပလ္လင်- ရာဇပလ္လင်၌၊ နိသီဒိတွာ- နေ၍၊ အမစ္စဂဏပရိဝုတော- မှူးမတ်အပေါင်းသည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ သုရံ- သေရည် အရက်ကို၊ ပါတုံ- သောက်အံ့ခြင်းငှာ၊ အာရဘိ- အားထုတ်ပြီ။

တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဒေဝရာဇာ- နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကော- သိကြား သည်၊ “ကေ- အဘယ်သူတို့သည်၊ မာတုပဌာနာဒိသု- အမိအဘတို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်း အစရှိသည်တို့၌၊ အပ္ပမတ္တာ- မမေ့မလျော့ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တိဏိ- သုံးပါးအပြား

ရိုကုန်သော၊ သုစရိတာနိ- သုစရိတ်တရားတို့ကို၊ ပုရေန္တိနုခေါ- ဖြည့်ကျင့်ကုန် သနည်း။”
 က္ကတိ- ဤသို့၊ လောကံ- လူ့ပြည်ကို၊ ဝေါလောကေန္တော- ကြည့်လတ် သော်၊ သုရံ-
 သေရည်အရက်ကို၊ ပါတုံ- သောက်ခြင်းငှာ၊ နိသိန္နံ- နေသော၊ တံရာဇာနံ- ထိုမင်းကို၊
 ဒိသွာ- မြင်၍၊ “အယံ- ဤမင်းသည်၊ သုရံ- သေရည်အရက် ကို၊ သစေပိဝိဿတိ-
 အကယ်၍သောက်အံ့၊ (ဧဝံ သတိ- ဤသို့သောက်သည်ရှိသော်၊) သကလဇမ္ပဒိပေါ-
 အလုံးစုံသော ဇမ္ပဒိပိကျွန်းကြီးသည်၊ နဿိဿတိ- ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ယထာ- အကြင်
 အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ (ကရောန္တေ- ပြုသည်ရှိသော်၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ သုရံ- သေရည်
 အရက်ကို၊) နပိဝိဿတိ- မသောက်လတ္တံ့၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ နံ-
 ထိုမင်းကို၊ ကရိဿမိ- ငါပြုအံ့။” က္ကတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊) သုရာပုဏ္ဏံ-
 သေရည်အရက်ဖြင့်ပြည့်သော၊ ဧကံကုမ္ဘံ- အိုးတစ်လုံးကို၊ ဟတ္ထတလေ- လက်ဝါးပြင်၌၊
 ဌပေတွာ- ထား၍၊ ဗြာဟ္မဏဝေသေန- ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့်၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ရညော-
 မင်း၏၊ သမ္ပုဓဌာနေ- ရှေးရှုတည်ရာဖြစ်သော၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ဌတွာ-
 ရပ်၍၊ “ဣမံ ကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော၊ ဣမံ ကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊
 ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော၊” က္ကတိ- ဤသို့ အာဟ- ဆိုပြီ သဗ္ဗမိတ္တရာဇာ- သဗ္ဗမိတ္တမင်း
 သည်၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ဝဒန္တံ- ဆိုလျက်၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊
 ဌိတံ- တည်သော၊ တံ- ထိုသိကြာမင်းကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “ဗြာဟ္မဏော- ပုဏ္ဏားသည်၊
 ကုတော- အဘယ်အရပ်မှ၊ အာဂစ္ဆတိနုခေါ- လာသနည်း။” က္ကတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိတွာ-
 မေး၍၊) တေန- ထိုသိကြားမင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိံ- အတူ၊ သလ္လပန္တော- စကားပြောလိုသည်
 ရှိသော်၊ “ကောပါတုရာသီ (ပ) ဧတမတ္ထ”န္တိ- “ကောပါတုရာသီ (ပ) ဧတမတ္ထ”-
 ဟူကုန်သော၊ တိဿော- သုံးခုကုန်သော၊ (ဣမာ) ဂါထာ- ဤဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ-
 ဆိုပြီ။

၃၃။ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏာ၊ တံ- သင်သည်၊ ကော- အဘယ်အရပ်မှ၊ အာဂတော-
 လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ကိ- အသို့နည်း၊ တိဒိဝါ- တာဝတိံသာနတ်
 ပြည်မှ၊ အာဂန္တာ- လာလတ်၍၊ နဘမိ- ကောင်းကင်း၌၊ ပါတု- ထင်ရှားဖြစ်
 သည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ [သံဝရိ(သံဝရိ)]- ညဉ့်၌၊ ဩဘာသယံ- ထွန်းပသော၊
 စန္ဒိမာဝ- လကဲ့သို့ အန္တလိက္ခေ- ကောင်းကင်၌၊ [သတေရတာ(သတေရိတာ)]-
 သတေရိတမည်သော၊ ဝိဇ္ဇရိဝ- လျှပ်စက်ကဲ့သို့၊ တေ- သင်၏၊ ဂတ္တေဟိ-
 ကိုယ်တို့မှ၊ ရသ္မိယော- အရောင်တို့သည်၊ နိစ္ဆရန္တိ- ထွက်ကုန်၏။

၃၄။ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ သောတုံ- ထိုသင်သည်၊ အယမိ- ကောင်းကင်၌၊ ဆိန္ဒဝါတံ- ပြတ်သောလေရှိသည်ကို၊ [ကမသိ(ကပ္ပသိ)]- ဖြစ်စေ၏၊ ဝေဟာယသံ- ကောင်းကင်၌၊ ဂစ္ဆသိစ- သွားလည်း သွား၏၊ [တိဌသိစ (တိဌတိစ)]- ရပ်လည်း ရပ်၏၊ တတ္ထ- ထိုကောင်းကင်၌၊ [အနဒ္ဓဂူနံ (အနဒ္ဓဂုဏံ)]- ခြေဖြင့်ခရီးကို မသွားကုန်သော၊ ဒေဝတာနံ- နတ်တို့၏၊ ယာဏ္ဏဒ္ဓိ- အကြင်တန်ခိုးသည်လည်းကောင်း၊ တေ- သင်၏၊ သုဘာဝိ-တာ- ကောင်းစွာ ပွားစေအပ်သော၊ [ယာပိ ဣဒ္ဓိ(ယာပိဣဒ္ဓိ)]- အကြင် တန်ခိုးသည် လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တာယ- ထိုတန်ခိုးဖြင့်၊ ဝတ္ထုကတာနု- တည်ရာကဲ့သို့ ပြုအပ်သလော။

၃၅။ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ ဝေဟာယသံ- ကောင်းကင်၌ဖြစ်သော၊ ဂမ္မ- ခြေဖြင့် နင်းသွားခြင်းကို၊ အာဂမ္မ- စွဲ၍၊ တိဌသိတိဌမာနော- ရပ်သော၊ တုဝံ- သင်ကား၊ ကောဝါ- အဘယ်သူနည်း၊ ဧတမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ မေ- ငါအား၊ အက္ခာဟိ- ကြားလော၊ ကုမ္ဘံ- အိုကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ယံအတ္ထံ- အကြင် အကြောင်းကို၊ မေ- ငါအား၊ ဝဒေသိ- သင်ဆို၏၊ တံအတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ မေ- ငါအား၊ အက္ခာဟိ- ကြားလော၊ တေ- သင်၏၊ အယံ- ဤအိုးသည်၊ ကိဿ- အဘယ်ဝတ္ထု၏၊ ကုမ္ဘော- အိုးနည်း။

တတ္ထ- ထိုကောပါတုရာသိစသော ဂါထာတို့၌၊ ကော ပါတုရာသိတံ- ကောပါ- တုရာသိဟူသည်ကား၊ ကုတော- အဘယ်မှ၊ ပါတုဘူတော- ထင်ရှားဖြစ် သည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ကုတော- အဘယ်မှ၊ အာဂတော- လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ တိဒိဝါ နဘမ္ပိတံ- တိဒိဝါနဘမ္ပိဟူသည်ကား၊ ကိ- အသို့နည်း၊ တာဝတိံသဘဝနာ- တာဝတိံသာဘုံမှ၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ဣမ- ဤအရပ်၌၊ နဘမ္ပိ- ကောင်းကင်၌၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ပါကဋ္ဌော- ထင်ရှားသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏၊ သံဝရိန္တိ- သံဝရိဟူသည်ကား၊ ရတ္ထိ- ည၌၊ သတေရတာတိ- သတေရတာ ဟူသည်ကား၊ ဧဝံနာမိကာ- ဤသို့သတေရတာအမည်ရှိသော၊ သောတိ- သော ဟူသည်ကား၊ သော တုံ- ထိုသင်သည်၊ ဆိန္ဒဝါတန္တိ- ဆိန္ဒဝါတံဟူသည်ကား၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဝလာဟကောပိ- တိမ်တိုက်သည်ပင်လည်း၊ ဝါတေန- လေကြောင့်၊ ကမတိ- သွားရ၏၊ (ဝါ) ရွေ့လျား၏၊ တဿ ပန- ထိုနတ်သား၏ကား၊ သောပိ ဝါတော-

ထိုလေသည်လည်း၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြ၊
 ကမသီတိ- ကမသီဟူသည်ကား၊ ပဝတ္ထေသိ- ဖြစ်စေ၏၊ အယမ္ပိတိ- အယမ္ပိဟူသည်
 ကား၊ အပ္ပဋိယေ- ထိခိုက်အပ်သော ဝတ္ထုမရှိသော၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊
 ဝတ္ထုကတာတိ- ဝတ္ထုကတာဟူသည်ကား၊ ဝတ္ထု ဝိယ- တည်ရာကဲ့သို့၊ ပတိဌာ ဝိယ-
 တည်ရာကဲ့သို့ ကတာ- ပြုအပ်ပြီ၊ **အနဒ္ဒဂ္ဂနံ အပိ ဒေဝတာနန္တိ**- အနဒ္ဒဂ္ဂနံအပိဒေဝတာနံ
 ဟူသည်ကား၊ ပဒသာ- ခြေဖြင့်၊ အဒ္ဓါနံ- အဝှန်းရှည်သော ခရီးကို၊ အဂမနေန-
 မသွားခြင်းကြောင့်၊ အနဒ္ဒဂ္ဂနံ- အနဒ္ဒဂ္ဂဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်ကုန်သော၊ (ဝါ) ခြေဖြင့်
 ခရီးကို မသွားတတ်ကုန်သော၊* ဒေဝတာနံ- နတ်တို့၏၊ ယာဏ္ဏဒ္ဓိ- အကြင်တန်ခိုးသည်၊
 (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) တဝ- သင်၏၊ သာ အပိ(ဏ္ဏဒ္ဓိ)- ထိုတန်ခိုးမျိုးသည်လည်း၊ သုဘာဝိတာ-
 ကောင်းစွာ ပွားစေအပ်သလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏၊ **ဝေဟာယသံ ဂမ္မမာ-**
ဂမ္မာတိ- ဝေဟာယသံ ဂမ္မမာဂမ္မဟူသည်ကား၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ပဝတ္ထံ-
 ဖြစ်သော၊ ပဒဝီတိဟာရံ- ခြေလှမ်းကို၊ ပဋိစ္စ- စွဲ၍၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ “တိဌသီ”တိ-
 တိဌသီဟူသော၊ ဣမဿ- ဤပုဒ်၏၊ “ကော ဝါ တုဝ”န္တိ- ကောဝါ တုဝဟူသော၊
 ဣမိနာ- ဤပုဒ်နှင့်၊ သမ္ပန္နော- ဆက်စပ်ခြင်းသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဧဝံ- ဤသို့၊
 တိဌမာနော- တည်သော၊ တံ- သင်သည်၊ ကော ဝါ- အဘယ်သူနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊
 အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ယမေတမတ္ထန္တိ**- ယမေတမတ္တံဟူသည်ကား၊ ယံ ဧတံ-
 အကြင်စကားကို၊ ဝဒသိ- ဆို၏၊ ဣမဿ- ဤယမေတမတ္တံဟူသော ပုဒ်၏၊ “ကိဿ
 ဝါ တာယ”န္တိ- ကိဿ ဝါ တာယဟူသော၊ ဣမိနာ- ဤပုဒ်နှင့်၊ သမ္ပန္နော- စပ်ခြင်းသည်၊
 (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) ယံ ဧတံ ကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြပါ၊ ဣတိ- ဤသို့၊
 ဝဒသိ- ဆိုဘိ၏၊ တေ- သင်၏၊ အယံ ကုမ္ဘော- ဤအိုးသည်၊ ကိဿဝါ- အဘယ်
 ဝတ္ထု၏မူလည်း၊ (ကုမ္ဘော- အိုးနည်း၊) ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ (ဒေဝ- မြတ်သော မင်းကြီး၊)
 “တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ သုဏာဟိ- နာလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊
 သုရာယ- သေရည်ကို သောက်ခြင်း၏၊ ဒေါသေ- အပြစ်တို့ကို၊ ဒဿေန္တော-
 ပြလိုသည်ရှိသော်၊ “န သပ္ပကုမ္ဘော (ပ) သဗ္ဗ မိတ္တာ”တိ- “န သပ္ပကုမ္ဘော (ပ)

* အဒ္ဓ- ခရီး-ဂူ-သွားသူ-ခရီးကိုခြေဖြင့် သွားသောသတ္တဝါ။ နတ်တို့ကား ခရီးကိုခြေဖြင့်
 မသွားသောကြောင့် အနဒ္ဒဂ္ဂဟုဆိုသည်။

သဗ္ဗမိတ္တာ"-ဟူသော၊ (စတုဝိသတိ- နှစ်ဆယ့်လေးခုသော၊ ဣမာဂါထာ- ဤဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၆။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အယံ- ဤအိုးသည်၊ နသပ္ပိကုမ္ဘော- ထောပတ်အိုးလည်းမဟုတ်၊ နာပိတေလကုမ္ဘော- ဆီအိုးလည်းမဟုတ်၊ ဖာဏိတဿ- တင်လဲ၏၊ ကုမ္ဘော- အိုးသည်၊ မရဓဿ- ပျား၏၊ ကုမ္ဘော- အိုးသည်၊ န- မဟုတ်၊ ကမ္ဘဿ- အိုး၏၊ ဝဇ္ဇာနိ- အပြစ်တို့သည်၊ အနပ္ပကာနိ- များစွာကုန်၏၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ ကမ္ဘဂတေ- အိုး၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ဒေါသေ- အပြစ်တို့ကို၊ သုဏာထ- နာကုန်လော။

၃၇။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်၍၊ ဂစ္ဆန္တော- သွားသည်ရှိသော်၊ ဂဠေယျ- ဖဝါးလှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်းလည်းရာ၏၊ ပပါတံ- ကမ်းပါးပြတ်သို့လည်းကောင်း၊ သောတ္တံ- တွင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဂုဟံ- လိုက်ဂူသို့လည်းကောင်း၊ [စန္ဒနိယံ (စန္ဒနိယံ)]- ညွှန်စေ့သို့လည်းကောင်း၊ သြဠိဂလ္လံ- ဆန်ဆေးရေ စသည်တို့ကို သွန်ရာခရီးသို့လည်းကောင်း၊ ပတေ- ကျရာ၏၊ အဘောဇနေယျံ- မစားသင့်သော ဝတ္ထုကို၊ ဗဟုံပိ- များစွာလည်း၊ ဘုဠေယျ- စားမိရာ ၏၊ ယာကုမ္ဘိ- အကြင်အိုးသည်၊ ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိ၏၊ တဿာကုမ္ဘိယာ- ထိုအိုး၏၊ ဝဇ္ဇာနိ- အပြစ်တို့ကို၊ သုဏာထ- နာကုန်လော၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်။

၃၈။ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ယံ- အကြင်သေကို၊ [ပိတွာ (ပိဝိတွာ)]- သောက်သောကြောင့်၊ စိတ္တသ္မိ- စိတ်၌၊ အနေသမာနော- အစိုးမရသည် ဖြစ်၍၊ [ဘက္ခသာဒီ(ဘက္ခသာရီ)]- အဟောင်းဖြစ်သော မြက်ဖက်ကို စားသော၊ ဂေါရိဝ- နွားကဲ့သို့၊ ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိ၏၊ အနာထမာနော- ကိုးကွယ်ရာမရှိသောသူကဲ့သို့၊ [အာဟိဏ္ဍတိ (အာဟိဏ္ဍတိ)]- လည်းတတ်၏၊ ဥပဂါယတိစ- သီလည်း သီတတ်၏၊ နစ္စတိစ- ကလည်း ကတတ်၏၊ ယာသုရာ- အကြင်သေသည်၊ ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိ၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၃၉။ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ အစေလောဝ- တက္ကတွန်းကဲ့သို့၊ နဂ္ဂေါ- အဝတ်မဝတ်ဘဲ၊ ဂါမေ- ရွာ၌လည်းကောင်း၊ ဝိသိခန္တရာနိ- လမ်းခရီးအလယ်သို့

လည်းကောင်း၊ စရေယျ- သွားမိရာ၏၊ [သမ္ပုဇ္ဈစိတ္တော (သံမုဇ္ဈစိတ္တော)]-
တွေဝေသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ အတိဝေလသာယီ- အတိုင်းအရှည်ထက်
လွန်စွာအိပ်ခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏၊ တဿာ- ထိုများသော အပြစ်ရှိသော
သေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်
လော။

၄၀။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိတ္တာ (ပိဝိတ္တာ)]-
သောက်သောကြောင့်၊ ဥဌာယ- ထ၍၊ ပဝေဓမာနော- တုန်လှုပ်လျက်၊
သီသဉ္စ- ဦးခေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ [ဗဟုဉ္စ(ဗဟုစ)]- လက်ရုံးကိုလည်း
ကောင်း၊ ပစာလယန္တော- လှုပ်လျက်၊ သော- ထိုသေ သောက်သောသူသည်၊
ဒါရုကဋ္ဌလ္လကောဝ- သစ်သားဖြင့် လုပ်အပ်သော ယန္တရားရုပ်ကဲ့သို့၊ နစ္စတိ-
က၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊
ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၁။ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတ္တာ-
သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ အဂ္ဂိဒမာ- မီးလောင်ကုန်လျက်၊ သယန္တိ-
အိပ်ရကုန်၏၊ အထော- ထိုမှတစ်ပါး၊ သိဂီလေဟိပိ- မြေခွေးတို့ သည်လည်း၊
[ခါဒိတာသေ(ခါဒိတာ)]- စားအပ်ကုန်၏၊ ဗန္ဓံ- နှောင်ဖွဲ့ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊
ဝဓံ- သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဘောဂဇာနိစ- စည်းစိမ်
ယုတ်ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဥပေန္တိ- ရောက်ကုန်၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊
ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၂။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတ္တာ- သောက်သောကြောင့်၊ သဘာယံ-
သဘင်၌၊ အဘာသနေယျံ- မဆိုအပ်သော စကားကို၊ ဘာသေယျ-
ဆိုမိရာ၏၊ အပေတဝတ္ထော- အဝတ်မှကင်းသည်၊ သမာနော- ဖြစ်လျက်၊
ဝန္တဂတော- မိမိအန်ဖတ်၌လည်းသည်ဖြစ်၍၊ [သမ္ပကိတော (သမကိ-
တော)]- အန်ဖတ်ဖြင့် လိမ်းကျံလျက်၊ ဗျသန္ဓော- နစ်သောအဖြစ်သို့
ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ သယတိ- အိပ်ရ၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ-
ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၃။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတ္တာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊
ဥက္ကဋ္ဌော- ငါးကား အလွန်မြတ်သောသူတည်း (ဝါ) ငါနှင့်တူသော သူမရှိဟု၊
ဘာသေယျ- ကြိုးဝါးပြောဆိုရာ၏၊ အာဝိလက္ခော- နီသော မျက်စိရှိသည်

ဖြစ်၍၊ [သဗ္ဗပထဝီ(သဗ္ဗာပထဝီ)]- အလုံးစုံသော မြေသည်၊ မမေဝ- ငါ၏ သာလျှင်၊ ပထဝီ- မြေတည်း၊ မေ- ငါနှင့်၊ သမော- တူသော၊ စာတုရန္တော- သမုဒ္ဒရာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသော မြေ၌အစိုးရသော၊ ရာဇာပိ- မင်းသည်လည်း၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညေ- ထင်မှတ်တတ်၏၊ တဿာ- ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ကုမ္ဘံ- အိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၄။ ယာသုရာ- အကြင်သေသည်၊ မာနာတိမာနာ- ပကတိသောမာန် အလွန်သောမာန်မူခြင်းတို့ကိုပြုတတ်ကုန်၏၊ ကလဟာနိ- ငြင်းခုံခြင်းတို့ကို လည်း ပြုတတ်ကုန်၏၊ ပေသုဏီ- ဂုံးတိုက်ချောပစ်ခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ဒုဗ္ဗဏ္ဏိနီ- အဆင်းမလှခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ နိဂ္ဂိယိနီ- အဝတ် မရှိသည်ကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ပလာယိနီ- ပြေးခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ စောရာနံ- ခိုးသူတို့၏လည်းကောင်း၊ ဓုတ္တာနံ- သေသောက်ကြူးတို့၏ လည်းကောင်း၊ [ဂတိ(ဂတိ)]- ရောက်ရာလည်းဖြစ်၏၊ နိကေတော- နေရာလည်း ဖြစ်၏၊ တဿာ- ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၅။ လောကေ- လူ့ပြည်၌၊ ဣဒ္ဓါနိ- ပြည့်စုံကုန်သော၊ ဖိတာနိ- အဝတ်တန်းဆာ ထက်ဝန်းကျင်ဥစ္စာတို့ဖြင့် ပွင့်လန်းကုန်သော၊ အနေက- သဟဿဓနာနိ- အထောင်မကများစွာသော ဥစ္စာရှိကုန်သော၊ ယာနိကု- လာနိ- အကြင်အမျိုးတို့သည်၊ [အဿု(အာသု)]- ဖြစ်ကုန်၏၊ တာနိကု- လာနိ- ထိုအမျိုးတို့ကို၊ ဣမာယ- ဤသေသည်၊ ဥစ္ဆိန္နဒါယဇူကတာနိ- ပြတ်သော အမွေခံရှိသည်တို့ကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ တဿာ- ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၆။ ယံ- အကြင်အမျိုးကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ယတ္ထ- အကြင်အမျိုး၌၊ ဓညံ- စပါးသည်လည်းကောင်း၊ ဓနံ- ဥစ္စာသည်လည်းကောင်း၊ ရဇတံ- ငွေသည် လည်းကောင်း၊ ဇာတရူပံ- ရွှေသည်လည်းကောင်း၊ ခေတ္တံ- လယ်သည်လည်း ကောင်း၊ ဂဝံ- နွားသည်လည်းကောင်း၊ ပတိဋ္ဌိတာ- တည်ကုန်၏၊ တတ္ထ- ထိုအမျိုး၌၊ တဿ- ထိုသူ၏၊ ဗဟူနိ- များစွာကုန်သော ဥစ္စာတို့သည်၊ ဣမာယ- ဤသေကြောင့်၊ ဝိနာသယန္တိ- ပျက်စီးကုန်၏၊ ကုလာနံ-

အမျိုးတို့၏၊ [ဥစ္ဆေဒနိဝိတ္တဝတံ (ဥစ္ဆေဒနိဝိတ္တဂတံ)]- ပြတ်ခြင်း ဥစ္စာမရှိခြင်းသို့
ရောက်ခြင်းကို ဣမာယ- ဤသေသည်၊ ကတံ- ပြုအပ်၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊
ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၇။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊
ပေါသော- ယောက်ျားသည်၊ ဒိတ္တရူပေါ- မာန်စောင်တတ်သော သဘောရှိသည်
ဖြစ်၍လျှင်၊ မာတရဉ္စ- အမိကို လည်းကောင်း၊ ပိတရဉ္စ- အဘကိုလည်း
ကောင်း၊ အက္ကောသတိ- ဆဲရေးမိတတ်၏၊ [သဿုမ္ဗိ (သဿုရံပိ)]-
ယောက္ခမကိုလည်း၊ ဂဏေယျ- ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဆွဲငင်မိရာ၏၊
အထော- ထိုမှတစ်ပါး၊ သုဏ္ဍုမ္ဗိ- ချွေးမကိုလည်း၊ ဂဏေယျ- ကိလေသာ၏
အစွမ်းဖြင့် ဖမ်းမိရာ၏၊ တဿာ- ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ-
ပြည့်သော၊ ဣမံ ကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၈။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊
နာရီ- မိန်းမသည်၊ ဒိတ္တရူပေါ- စောင်းမာန်တတ်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍
လျှင်၊ သဿုရဉ္စ- ယောက္ခမတို့လည်းကောင်း၊ သာမိကဉ္စ- လင်ကိုလည်း
ကောင်း၊ အက္ကောသတိ- ဆဲရေးမိတတ်၏၊ [ဒါသုမ္ဗိ (ဒါသံပိ)]-
မိမိကျွန်ကိုသော်လည်း၊ ဂဏေယျ- ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် လင်ထင်မှတ်၍
ဖမ်းငင်မိရာ၏၊ [ပရိစာရိကမ္ဗိ(ပရိစာရိကံပိ)]- အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော
သူကိုလည်း၊ ဂဏေယျ- ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် ဆွဲငင်မိရာ၏၊ တဿာ-
ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊
ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၄၉။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊
ပေါသော- ယောက်ျားသည်၊ ဓမ္မေ- မြတ်သော အကျင့်တရား၌၊ [ဌိတံ(ဌိတံ)]-
တည်သော၊ သမဏံဝါ- ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏံဝါ- ပုဏ္ဏားကို
လည်းကောင်း၊ ဟနေယျ- သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲရာ၏၊ တတောနိဒါနံ- ထိုသို့
သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ အပါယမ္ဗိ-
အပါယ်လေးပါးသို့၊ [ဂစ္ဆေ(ဂစ္ဆေယျ)]- ရောက်ရာ၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊
ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၅၀။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊
ကာယေနစ- ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါစာယစ- နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊

စေတသာစ- စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒုစ္စရိတ်- မကောင်းသော အကျင့်ကို၊ စရန္တိ- ကျင့်မိတတ်ကုန်၏၊ ဒုစ္စရိတ်- မကောင်းသော အကျင့်ကို၊ စရိတွာ- ကျင့်မိသောကြောင့်၊ နိရယံ- ငရဲသို့၊ ဝဇန္တိ- ရောက်ရကုန်၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၅၁။ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ သုရံ- သေကို၊ အပိဝန္တံ- မသောက်သော၊ ယံပုရိသံ- အကြင်ယောက်ျားကို၊ ဗဟံ- များစွာသော၊ [ဟိရညဗ္ဗိ (ဟိရညံပိ)]- ရွှေကိုလည်း၊ ပရိစ္စဇန္တာ- ပေးကုန်လျက်၊ အလိကံ- မဟုတ်မမှန်သော စကားကို၊ ဘဏာသင်ဆိုလော၊ ဣတိ- ဤသို့ဆိုကုန်၍၊ ယာစမာနာပိ- တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း၊ နလဘန္တိ- မရကုန်၊ တံ- ထိုသေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်ပြီး၍၊ ဌိတော- တည်သော၊ သော- ထိုယောက်ျားသည်၊ အလိကံ- မဟုတ်မမှန်သော စကားကို၊ [ဘဏာတိ (ဘဏတိ)]- ဆိုတတ်၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၅၂။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ ပေသနေ- စေပါးဖွယ်၌၊ ပေသိယန္တော- စေသည်ရှိသော်၊ အစွာယိကေ- အဆောတလျင်ပြုအပ်သော၊ ကရဏီယမ္ပိ- ပြုဘွယ်ကိစ္စသည်၊ ဇာတေ- ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်၊ ကေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ အာဂတော- လာသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့ ဝုတ္တော- ဆိုအပ်သော၊ သော- ထိုသေသောက်သော သူသည်၊ အတ္ထံပိ- မှာလိုက်သောစကား အနက်မျှကိုလည်း၊ [နပ္ပဇာနာတိ (နာဝဇာနာတိ)]- မသိ၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၅၃။ [ဟိရိမနာပိ (ဟိရိမနာပိ)]- ရှက်ကြောက်တတ်ကုန်သော သူတို့ သည်လည်း၊ မဒနာယ- သေဖြင့်၊ မတ္တာ- ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အဟိရိက- ဘာဝံ- အရှက်အကြောက်ကင်းသောအဖြစ်ကို၊ [ပါတု ကရောန္တိ (ပါတုက- ရောန္တိ)]- ထင်ရှားပြုတတ်ကုန်၏၊ ဓီရာ- ပညာရှိတို့သည်၊ သန္တာပိ- ရှိကုန် လျက်လည်း၊ ဗဟုကံ- များစွာသော စကားကို၊ ဘဏန္တိ- ဆိုမိတတ်ကုန်၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၅၄။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊
ဧကထူပါ- ဝက်သငယ်တို့ကဲ့သို့ အမျိုးယုတ်သောသူနှင့် တပေါင်းတည်းဖြစ်
ကုန်၍၊ သယန္တိ- အိပ်ကုန်၏၊ အနာသကာ- ကင်းသောမိမိ အာဟာရရှိကုန်
သည်ဖြစ်၍၊ [ထဏှိလဒုက္ခသေယျ(ထဏှိလဒုက္ခသေ- ယဉ္ဇ)]- မြေ၌
ဆင်းရဲစွာသော အိပ်ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဒုဗ္ဗဏှိယဉ္ဇ- အဆင်းမလှခြင်းသို့
လည်းကောင်း၊ အာယသကျဉ္ဇ- ကဲ့ရဲ့ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဥပေန္တိ-
ရောက်ကုန်၏၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊
ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၅၅။ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊
ပတ္တက္ခန္ဓာ- ငိုက်ဆိုက်ကျသောလည်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကုဋ္ဌဟတာ-
လည်၌ဖွဲ့အပ်သော ယန္တရားဖြင့် ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်သော၊ ဂါဝေါဂါဝိဣဝ-
နွားမတို့ကဲ့သို့၊ သယန္တိ- အိပ်ကုန်၏၊ ဝါရုဏိယာ- လေ၏၊ ဝေဂေါဣဝ-
အဟုန်ကဲ့သို့၊ [နရေန(နရေ)]- လူတို့ကို၊ သုသဟော- ပြင်းစွာနှိပ်စက်
တတ်သော၊ ဝေဂေါ- အဟုန်သည်၊ နဟိအတ္ထိ- မရှိသလျှင်ကတည်း၊
တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ- ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ-
ဝယ်ကြကုန်လော။

၅၆။ ယံသုရံ- အကြင်သေကို၊ ယောရဝိသံ- ပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော၊
သပ္ပဏ္ဏဝ- မြွေကဲ့သို့၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ ဝိဝဇ္ဇန္တိ- ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏၊
လောကေ- လူ့ပြည်၌၊ ဝိသသမာနံ- အဆိပ်နှင့်တူသော၊ တံသုရံ- ထိုသေကို၊
ကောနရော- အဘယ်သူသည်၊ ပါတု- သောက်ခြင်းငှာ၊ အရဟတိ-
ထိုက်အံ့နည်း။

၅၇။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိဝိတွာ-
သောက်သောကြောင့်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ [အန္ဓကဝေဏှပုတ္တာ (အဏှကဝေဏှ-
ပုတ္တာ)]- အဏှကဝေဏှသားဖြစ်ကုန်သော တစ်ကျိတ်ကုန်သော မင်းညီနောင်
တို့သည်၊ သမုဒ္ဒတိရေ- သမုဒ္ဒရာကမ်းနား၌၊ [ပရိစာရယန္တာ (ပရိဝါရ-ယန္တာ)]-
ခြံရံကုန်လျက်၊ မုသလေဟိ- ကျည့်ပွေ့တို့ဖြင့်၊ အညမညံ- အချင်းချင်း၊
ဥပက္ကမံ- ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၊ တဿာ- ထိုသေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သော၊ ဣမံကုမ္ဘံ-
ဤအိုးကို၊ ကိဏာထ- ဝယ်ကြကုန်လော။

၅၈။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယံ- အကြင်သေကို၊ ပိတွာ (ပိဝိတွာ)- သောက်သောကြောင့်၊ သမာယ(သမာယာ)- မယားနှင့်တကွ ကုန်သော၊ ပုဗ္ဗဒေဝါ- အသူရာနတ်တို့သည်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ ပမတ္တာ- သေယစ်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ သဿတိယာ- နှစ်လရှည်လျားသောကြောင့် မြဲသည်ဟု သမုတ်အပ် သော၊ တိဒိဝါ- တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ၊ စုတာ- ရွှေလျှော၍ကျကုန်၏၊ တာဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဣမံမဇ္ဇံ- ဤသေ ကို၊ တံ- ထိုသေသည်၊ နိရတ္ထကံ- အကျိုးမရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာနဇာနန္တော- သိသော သင်မင်းကြီး သည်၊ ကထံ- အဘယ်ကြောင့်၊ ပိဝေယျ- သောက်အံ့နည်း။

၅၉။ သဗ္ဗမိတ္တ- သဗ္ဗမိတ္တအမည်တော်ရှိသော၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တေ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ဣမသ္မိ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဣမံကုမ္ဘိ- အိုး၌၊ ဒမိဝါ- နို့ဓမ်းသည်လည်းကောင်း၊ မဓုဝါ- ပျားသည်လည်းကောင်း၊ န- မဟုတ်၊ ဧဝံ- ဤသို့အပြစ်များသောအဖြစ်ကို၊ အဘိညာယ- သိ၍၊ ကိဏာဟိ- ဝယ်လော၊ ဧဝံဟိ- ဤသို့လျှင်၊ ကုမ္ဘဂတာ(ကုမ္ဘဂတံ)- အိုး၌ တည်သောအဖြစ်ကို၊ ဣမံ- ဤသေကို၊ တဝ- အရှင်မင်းကြီးအား၊ မယာ- ငါသည်၊ အက္ခာတရူပံ- သဘော အားဖြင့်ကြားအပ်ပြီ။

တတ္ထ- ထိုနသပွဲကုမ္ဘောစသော ဂါထာတို့၌၊ ဝဇ္ဇာနီတိ- ဝဇ္ဇာနီဟူသည်ကား၊ အာဒိနဝါ- အပြစ်တို့သည်၊ ဂဠေယျာတိ- ဂဠေယျဟူသည်ကား၊ ဂစ္ဆန္တော- သွားသည်ရှိသော်၊ ပဒေ ပဒေ- ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း၌၊ ပရိဝတ္တေယျ- ယိုင်ထိုး ရာ၏၊ ယံ ပိတွာ ပတေတိ- ယံပိတွာ ပတေဟူသည်ကား၊ ယံ- အကြင်အရာကို၊ ပိဝိတွာ- သောက်၍၊ ပတေယျ- လဲကျရာ၏၊ သောဗ္ဗန္တိ- သောဗ္ဗဟူသည်ကား၊ အာဝါဋ်- တွင်းသို့၊ စန္ဒနိယောဠိဂလ္လန္တိ- စန္ဒနိယောဠိကလွဲဟူသည်ကား၊ စန္ဒနိကဗ္ဗ- ရွံ့ညွန်အိုင်သို့လည်းကောင်း၊ ဩဠိဂလ္လဗ္ဗ- ဆန်ဆေးရေစသည်တို့ကို သွန်ရာ ရွံ့ညွန်အိုင်သို့လည်းကောင်း၊ အဘောဇနေယျန္တိ- အဘောဇနေယျဟူသည်ကား၊ ဘုဂ္ဂိတုံ- စားခြင်းငှာ၊ အယုတ္တံ- မသင့်သော၊ အနေသမာနောတိ- အနေသမာနော ဟူသည်ကား၊ အနိဿရော- အစိုးမရသည်ဖြစ် ၍၊ ဂေါရိဝါတိ- ဂေါရိဝါဟူသည်ကား၊ ဂေါဏောဝိယ- နွားကဲ့သို့၊ ဘက္ခသာဒိတိ- ဘက္ခသာဒိဟူသည်ကား၊ ပုရာဏကသ- ဋ္ဌခါဒကော- အဟောင်းဖြစ်သော မြက်ဖတ်ကိုစားတတ်သော၊ သော- ထိုနွားသည်၊ တတ္ထ တတ္ထ- ထိုထိုအရပ်၌၊ ဘက္ခသံ- အစာကို၊ ပရိယေသန္တော- ရှာလျက်၊

အာဟိဏ္ဍတိယထာ- လှည့်လည်ဘိသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ အာဟိဏ္ဍတိ- လှည့်လည်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **အနာထမာနောတိ-** အနာထမာနောဟူသည်ကား၊ နိရဝဿယော- မှီခိုရာမရှိသော၊ အနာထော ဝိယ- ခိုကိုးရာမဲ့သကဲ့သို့၊ **ဥပဂါယတီတိ-** ဥပဂါယတိဟူသည်ကား၊ အညံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါယန္တိ- သီဆိုသူကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဥပဂန္တာ- အနီးသို့သွား၍၊ ဂါယတိ- သီဆို၏၊ **အစေလောဝါတိ-** အစေလောဝါဟူသည်ကား၊ အစေလကော ဝိယ- အဝတ်မဝတ်သော အစေလကကဲ့သို့၊ **ဝိသိခန္တရာနီတိ-** ဝိသိခန္တရာနီဟူသည်ကား၊ အန္တရဝိထိယော- ခရီးလမ်းအကြားတို့သို့၊ အတိဝေလသာယီတိ- အတိဝေလသာယီဟူသည်ကား၊ အတိစိရမ္ပိ- အလွန်ကြာမြင့်စွာလည်း၊ နိဒ္ဒ- အိပ်ပျော်ခြင်းသို့၊ ဩက္ကမေယျသက်ရောက်ရာ၏၊ “အတိဝေလစာရီ”တိပိ- အတိဝေလစာရီဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) အတိဝေလစာရီ- အချိန်အခါမဲ့၌သွားလာသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ စရေယျ- လှည့်လည်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဒါရုကဋ္ဌလ္လကောဝါတိ- ဒါရုကဋ္ဌလ္လကောဝါဟူသည်ကား၊ ဒါရုမယယန္တရူပကံ ဝိယ- သစ်သားဖြင့်ပြီးသော စက်ရုပ်ကဲ့သို့၊ ဘောဂဇာနိဉ္စူပေန္တိတိ- ဘောဂဇာနိဉ္စူပေန္တိဟူသည်ကား၊ ဘောဂဇာနိဉ္စ- စည်းစိမ်၏ယုတ်လျော့ခြင်းသို့လည်း၊ ဥပေန္တိ- ကပ်ရောက်ကုန်၏၊ ပါဏာတိပါတာဒီနိ- ပါဏာတိပါတအစရှိသည်တို့ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဒဏ္ဍပီဠိတာ- ဒဏ်ဖြင့်နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဓနဇာနိဉ္စ- ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ အညံ- အခြားသော၊ ဝဗေဇ္ဇနာဒိဒုက္ခံ- အသတ်ခံရခြင်း အနှောင်အဖွဲ့ခံရခြင်းအစရှိသော ဆင်းရဲသို့လည်းကောင်း၊ ပါပုဏန္တိ- ရောက်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ဝန္တဂတောတိ-** ဝန္တဂတောဟူသည်ကား၊ အတ္တနောမိမိ၏၊ ဝန္တသ္မိ- အန်ဖတ်၌၊ ဂတော- လဲကျသည်၊ **ဗျသန္နောတိ-** ဗျသန္နောဟူသည်ကား၊ ဗျသနာပန္နော- ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သည်၊ “ဝိသန္နော”တိပိ- ဝိသန္နောဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တသ္မိ ဝန္တေ- ထိုအန်ဖတ်၌၊ ဩသန္နော- နစ်သည်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ဥက္ကဋ္ဌောတိ-** ဥက္ကဋ္ဌောဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ မဟာယောဓော- စစ်သူကြီးတည်း၊ မယာ- ငါနှင့်၊ သဒိသော- တူသော၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ အတ္ထိ- ရှိအံ့နည်း၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဥက္ကံသဂတော- ကြိုးဝါးခြင်းသို့ ရောက်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ **အာဝိလက္ခောတိ-** အာဝိလက္ခောဟူသည်ကား၊ ရတ္တက္ခော- နီသောမျက်လုံးရှိသည်ဖြစ်၍၊ **သဗ္ဗပထဝီတိ-** သဗ္ဗပထဝီ

ဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗာ- အလုံးစုံသော၊ ပထဝီ- မြေသည်၊ “သဗ္ဗပုထုဝီ”တိပိ- သဗ္ဗပုထုဝီ
 ဟူ၍လည်း၊ ပါဠာ- ပါဠိသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ စာတုရန္တောတိ- စာတုရန္တောဟူသည်ကား၊
 စတုသမုဒ္ဒပရိယန္တယ- သမုဒ္ဒရာလေးစင်းအဆုံးရှိသော၊ ပထဝီယာ- မြေပြင်၏၊
 ကုဿရော- အစိုးရသူသည်၊ မာနာတိမာနာတိ- မာနာတိမာနာဟူသည်ကား၊
 မာနကာရိကာ- မာနကိုပြုတတ်ကုန်၏၊ သေသပဒေသုပိ- ကြွင်းသောပုဒ်တို့၌လည်း၊
 ဒေသဝနယော- ဤနည်းသည်သာလျှင်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) ဂတိတိ- ဂတိဟူသည်ကား၊
 နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ခြင်းတည်း၊ နိဂေတောတိ- နိဂေတောဟူသည်ကား၊ နိဝါသော-
 နေရာတည်း၊ တဿာ ပုဏ္ဏန္တိ- တဿာပုဏ္ဏဟူသည်ကား၊ ယာ- အကြင် အရာဝတ္ထုသည်၊
 ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိ၏၊ တဿာ- ထိုအရာဝတ္ထု၏၊ ပုဏ္ဏံ- ပြည့်သောအိုးတည်း၊
 ကုဒ္ဒါနိတိ- ကုဒ္ဒါနိဟူသည်ကား၊ သမိဒ္ဒါနိ- ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဖိတာနိတိ- ဖိတာနိဟူ
 သည်ကား၊ ဝတ္ထာလင်္ကာရကပ္ပဘဏ္ဍေဟိ- အဝတ်တန်ဆာ အပ်စပ်သောဘဏ္ဍာတို့ဖြင့်၊
 ပုပ္ဖိတာနိ- ပွင့်လန်းကုန်သော၊ ဥစ္ဆိန္နဒါယဇ္ဇကတာနိတိ- ဥစ္ဆိန္နဒါယဇ္ဇကတာနိ
 ဟူသည်ကား၊ ဥစ္ဆိန္နဒါယာဒါနိ- ပြတ်သောအမွေခံရှိသည်တို့ကို၊ နိဒ္ဒနာနိ- ဥစ္စာမရှိ
 သည်တို့ကို၊ ကတာနိ- ပြုတတ်ကုန်၏၊ ယတ္ထ ဝိနာသယန္တိတိ- ယတ္ထဝိနာသယန္တိ
 ဟူသည်ကား၊ ယံ- အကြင် အမျိုးကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ယတ္ထ- အကြင်အမျိုး၌၊
 ပတိဋ္ဌိတာ- တည်ကုန်၏၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဗဟုမ္ပိ- များစွာလည်းဖြစ်သော၊ ဓနဓညာဒိ-
 သာပတေယျံ- ဥစ္စာစပါးအစရှိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို၊ နာသယန္တိ- ပျက်စီးစေကုန်၏၊
 ကပဏာ- အထီးကျန်သူတို့သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။

ဒိတ္တရူပေါတိ- ဒိတ္တရူပေါဟူသည်ကား၊ ဒပ္ပိတရူပေါ- ထောင်လွှားသော
 သဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဂဏှေယျာတိ- ဂဏှေယျဟူသည်ကား၊ ဘရိယသညာယ-
 မယားဟူသော အမှတ်ဖြင့်၊ ကိလေသဝသေန- ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဟတ္ထေ-
 လက်၌၊ ဂဏှေယျ- ကိုင်ဆွဲရာ၏၊ ဒါသမ္ပိ ဂဏှေတိ- ဒါသမ္ပိ ဂဏှေဟူသည်ကား၊
 အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒါသမ္ပိ- ကျွန်ကိုလည်း၊ ကိလေသဝသေန- ကိလေသာ၏
 အစွမ်းဖြင့်၊ မေ- ငါ၏၊ သာမိကော- အရှင်တည်း၊ ကုတိ- ဤသို့မှတ်ထင်၍၊ ဂဏှေယျ-
 ဆွဲငင်ရာ၏၊ ပိဝိတွာနာတိ- ပိဝိတွာနဟူသည်ကား၊ ပိဝိတွာ- သောက်၍၊ ဒုစ္စရိတံ
 စရိတွာတိ- ဒုစ္စရိတံ စရိတွာဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ တိဟိ- သုံးပါးကုန်သော၊
 ဒွါရေဟိ- ဒွါရတို့ဖြင့်၊ ဒသဝိဓမ္မိ- ဆယ်ပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ အကုသလံ-
 အကုသိုလ်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ယံယာစမာနာတိ- ယံယာစမာနာ ဟူသည်ကား၊ ပုဗ္ဗေ-

ရှေး၌၊ သုရံ- သေကို၊ အပိဝန္တံ- မသောက်သော၊ ယံ ပုရိသံ- အကြင်ယောက်ျားကို၊
ဗဟုံ- များစွာသော၊ ဟိရညံ- ရွှေငွေကို၊ ပုရိစ္စဇန္တာ- စွန့်၍၊ မုသာဝါဒံ- မုသာဝါဒကို၊
ကရောဟိ- ပြုလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ယာစမာနာ- တောင်းခံသော်လည်း၊ န လဘန္တိ-
မရကုန်၊ ပိတ္တာတိ- ပိတ္တာဟူသည်ကား၊ ပိဝိတ္တာ- သောက်၍၊ ဌိတော- တည်သော၊
နပ္ပဇာနာတိ ဝုတ္တောတိ- နပ္ပဇာနာတိ ဝုတ္တောဟူသည်ကား၊ ကေနဌေန- အဘယ်
အကျိုးဖြင့်၊ အာဂတော- ရောက်လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တော-
မေးသည်ရှိသော်၊ သာသနဿ- အမှာစကား၏၊ ဒုဂ္ဂဟိတတ္တာ- မကောင်းသဖြင့်
ယူအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ တံ အတ္ထံ- ထိုမှာလိုက်သော စကား၏အနက်ကို၊ န
ဇာနာတိ- မသိ၊ **ဟိရိမနာပိတိ**- ဟိရိမနာပိဟူသည်ကား၊ ဟိရိယုတ္တစိတ္တာပိ- ဟိရိနှင့်
ယှဉ်သော စိတ်ရှိကုန်သော၊ **ဧကထူပါတိ**- ဧကထူပါဟူသည်ကား၊ သူကရပေါတကာ
ဝိယ- ဝက်ကလေးတို့ကဲ့သို့၊ ဟိနဇစ္စေဟိပိ- ယုတ်ညံ့သော ဇာတ်ရှိသောသူတို့နှင့်လည်း၊
သဒ္ဓိ- အတူ၊ ဧကရာသိ- တပေါင်းတည်းသည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ **အနာသကာတိ**-
အနာသကာဟူသည်ကား၊ နိရာဟာရာ- အစာအာဟာရ မရှိသည်ဖြစ်၍၊
ထက္ကိလဒုက္ခသေယန္တိ- ထက္ကိလဒုက္ခ-သေယံဟူသည်ကား၊ ဘူမိယံ- မြေပြင်၌၊
ဒုက္ခသေယံ- ဆင်းရဲစွာ အိပ်ရခြင်းကို၊ သယန္တိ- အိပ်ရကုန်၏၊ အာယသကျန္တိ-
အာယသကျံဟူသည်ကား၊ ဂရဟံ- ကဲ့ရဲ့ခြင်းသို့။

ပတ္တခန္ဓာတိ- ပတ္တခန္ဓာဟူသည်ကား၊ ပတိတက္ခန္ဓာ- ကျသောပခုံးရှိ သည်ဖြစ်၍၊
ကုဋ္ဌဟကာဝါတိ- ကုဋ္ဌဟတာဝါဟူသည်ကား၊ ဂိဝါယ- လည်၌၊ ဗဒ္ဒေန- ဖွဲ့အပ်သော၊
ကုဋေန- ယန္တရားဖြင့် (ဝါ) ဒုတ်ကောက်ဖြင့်* ဟတာ- ညှင်းဆဲအပ်သော၊ ဂါဝေါ
ဝိယ- နွားကဲ့သို့၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုသည်ရှိသော်၊ တာ-
ထိုနွားမသည်၊ တိဏံ- မြက်ကို၊ အခါဒန္တိယော- မစားနိုင်မူ၍၊ ပါနီယံ- သောက်ရေကို၊
အပိဝန္တိယော- မသောက်နိုင်မူ၍၊ သယန္တိ- အိပ်ရ၏၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊
သယန္တိ- အိပ်ရ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ယောရဝိသမိဝါတိ**-
ယောရဝိသမိဝဟူသည်ကား၊ ယောရဝိသံဝိယ- ပြင်းသော အဆိပ်ကဲ့သို့၊ **ဝိသသမာနန္တိ**-

* နွားသည်မြက်စားသည့်အခါ၊ ရေသောက်သည့်အခါတို့၌ အောက်သို့ခေါင်းငုံ့၍
စားရသောက်ရ၏၊ ထိုသို့ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ငုံ့၍ မရအောင် ဒုတ်ကောက်ကို လည်ပင်းနှင့်
ပူးတွဲ၍ ချည်နှောင်ထားကြ ထိုဒုတ်ကောက်ကခုခံနေသဖြင့် ငုံ့၍မရဘဲဖြစ်နေသည် ထို့ကြောင့်
စားမရ သောက်မရဖြစ်ရသည်။

ဝိသသမာနံဟူသည်ကား၊ ဝိသသဒိသံ- အဆိပ်နှင့် တူသော၊ **အန္ဓကဝေဏ္ဍပုတ္တာတိ-** အန္ဓကဝေဏ္ဍပုတ္တာဟူသည်ကား၊ ဒသ- တစ်ကျိပ်ကုန်သော၊ ဘာတိကရာဇာနော- ညီအစ်ကိုတော်သော မင်းတို့သည်၊ **ဥပက္ကမုန္တိ-** ဥပက္ကမံဟူသည်ကား၊ ပဟရိသု- ပုတ်ခတ်ကြကုန်ပြီ၊ **ပုဗ္ဗဒေဝါတိ-** ပုဗ္ဗဒေဝါဟူသည်ကား၊ အသုရာ- အသုရာနတ် တို့သည်၊ တိဒိဝါတိ- တိဒိဝါဟူသည်ကား၊ တာဝတိံသဒေဝလောကာ- တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ၊ **သဿတိယာတိ-** သဿတိယာဟူသည်ကား၊ သဿတာ- မြို့သည်ဟု သမုတ်အပ်သော၊ ဒီယာယုကဘာဝေန- ရှည်သောအသက်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ **နိစ္စသမ္ပတာ-** မြှင့်တင်သမုတ်အပ်သော၊ ဒေဝလောကာ- နတ်ပြည်မှ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **သမာယာတိ-** သမာယာဟူသည်ကား၊ အသုရမာယာဟိ- အသုရာတို့၏ မာယာတို့နှင့်၊* သဒ္ဓိ- အတူ၊ **ဇာနန္တိ-** ဇာနံဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဧတံ- ဤအရာသည်၊ နိရတ္ထကံ- အကျိုးမရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ **ဇာနန္တော-** သိလျက်၊ တုမှာဒိသော- သင်သို့ သဘောရှိသော၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊ ကထံ- အဘယ့်ကြောင့်လျှင်၊ ပိဝေယျ- သောက်ရအံ့နည်း၊ **ကုမ္ဘဂတာ မယာတိ-** ကုမ္ဘဂတာ မယာဟူသည်ကား၊ ကုမ္ဘဂတံ- အိုး၌တည်သော အရာကို၊ မယာ- ငါသည်၊ အယမေဝ ဝါ- ဤကုမ္ဘဂတာမယာဟူသည်ပင်လျှင်၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏။) **အက္ခာတဇ္ဈပန္တိ-** အက္ခာတဇ္ဈပံဟူသည်ကား၊ သဘာဝတော- သဘောအားဖြင့်၊ (ဝါ) အမှန်အားဖြင့်၊ အက္ခာတံ- ပြောကြားအပ်ပြီ။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ရာဇာ- သဗ္ဗမိတ္တမင်းကြီးသည်၊ သုရာယ- သေရည်အရက်၏၊ အာဒိနဝံ- အပြစ်ကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ တုဌော- နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ သက္ကဿ- သိကြားမင်းအား၊ ထုတိ- ချီးမွမ်းခြင်းကို၊ ကရောန္တော- ပြုလိုသည်ရှိသော်၊ “န မေ ပိတာ (ပ) မမတ္ထကာမော” တိ- “န မေ ပိတာ (ပ) မမတ္ထကာမော”ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၆၀။ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ မေ- ငါ၏၊ ပိတာဝါ- အဘသည်လည်းကောင်း၊ အထ- ထိုမြို့၊ မာတာဝါပိ- အမိသည်လည်းကောင်း၊ ဧတာဒိသာ- ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သည်၊ နဟောန္တိ- မဖြစ်ကုန်၊ ယာဒိသကော- အကြင်သို့သော

* အသုရမာယာဟိ- အသုရာတို့ယာ-ဟူသည် အသုရာနတ်တို့တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ်(ဝါ) တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းထားအပ်သော ဥယျာဉ် ဘုံ ဗိမာန်စသည်တို့တည်း။

သဘောရှိသော၊ တုဝံ- သင်သည်၊ မေ- ငါ၏၊ [ဟိတာနု-ကမ္မိ(ဟိတာနုကမ္မိ)]-
အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ တာဒိသာ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊
တုဝံ- သင်သည်၊ မေ- ငါ၏၊ ပရမတ္ထကာမော- မြတ်သော အကျိုးကို
အလိုရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ သော အဟံ- ထိုငါသည်၊ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊
တဝ- သင်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ကရိသံ- လိုက်နာပါအံ့။

၆၁။ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ ပဉ္စဂါမဝရာနိ- အခွန်တစ်သိန်းထွက်သော
ငါးရွာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါသီသတံ- ကျွန်မတစ်ရာကိုလည်းကောင်း၊
သတ္တဂဝံသတနိ- ခုနှစ်ရာသောနွားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အာဇညယုတ္တေ-
အာဇာနည်မြင်းကကုန်သော၊ ဣမေဒသရထေစ- ဤဆယ်စီးကုန်သော
ရထားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တေ- သင်အား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဒဒါမိ- ပေး၏၊
တွံ- သင်သည်၊ မမ- ငါ၏၊ အတ္ထကာမော- အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော၊
အာစရိယော- ဆရာသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပေ၏။

တတ္ထ- ထိုနမေပိတာစသော ဂါထာ၌၊ ဂါမဝရာနီတိ- ဂါမဝရာနီဟူသည်ကား၊
ဗြာဟ္မဏ- အိုပုဏ္ဏား၊ အာစရိယဿ- ဆရာအတွက်၊ အာစရိယဘာဝေါ နာမ-
ဆရာ၏အဖို့မည်သည်ကို၊ ဣစ္ဆိတဗ္ဗော- အလိုရှိအပ်၏၊ သံဝစ္ဆရေ သံဝစ္ဆရေ- နှစ်စဉ်
နှစ်စဉ်၊ သတသဟဿုဌာနကေ- အသပြာတစ်သိန်းထွက်သော၊ ပဉ္စ- ငါးခုကုန်သော၊
ဂါမေ- ရွာတို့ကို၊ တုယံ- သင့်အား၊ ဒဒါမိ- ငါပေး၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ပြောဆို၏၊
ဒသ ဣမေတိ- ဒသဣမေဟူသည်ကား၊ ပုရတော- ရွှေ၌၊ ဌိတေ- တည်ကုန်သော၊
ကဉ္စနဝိစိတ္တေ- ရွှေဖြင့် အဆန်းတကြယ်ပြုအပ်ကုန်သော၊ ဒသ- ဆယ်ခုကုန်သော၊
ဣမေ ရထေ- ဤရထားတို့ကို၊ ဒသေန္တော- ပြုလျက်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ။
တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သက္ကော- သိကြား မင်းသည်၊ ဒေဝတ္တဘာဝံ-
နတ်၏ကိုယ်အဖြစ်ကို၊ ဒသေတွာ- ပြ၍၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ ဇာနာပေန္တော-
သိစေလိုသည်ရှိသော်၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ “တဝေဝ
ဒါသီသတမတ္ထုရာဇ (ပ) သဂ္ဂမုပေဟိ ဌာန”န္တိ- “တဝေဝ ဒါသီသတမတ္ထုရာဇ (ပ)
သဂ္ဂမုပေဟိ ဌာန”ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၆၂။ ရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဒါသီသတံ- သင်မင်းမြတ်၏ ကျွန်မတစ်ရာသည်၊
တဝေဝ- သင်မင်းမြတ်အားသာလျှင်၊ အတ္ထု- ဖြစ်စေသတည်း၊ ဂါမာစ-
ရွာငါးရွာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဂါဝေါစ- ခုနှစ်ရာသော နွားတို့သည်

လည်းကောင်း၊ တဝေဝ- သင်မင်းမြတ်အားသာလျှင်၊ ဟောန္တ- ဖြစ်စေ
ကုန်လော၊ အာဇညယုတ္တာ- အာဇာနည်မြင်းကကုန်သော၊ ရထားစ-
ရထားတို့သည်လည်း၊ တဝေဝ- သင်မင်းမြတ်အားသာလျှင်၊ ဟောန္တ-
ဖြစ်စေကုန်လော၊ အဟံ- ငါသည်၊ တိဒသာနံ- တာဝတိံသာနတ်တို့ကို၊
ဣန္ဒြော- အစိုးရသော၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ [အသ္မိ(အသ္မိ)]- ဖြစ်၏။
၆၃။ ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်၊ တံ- သင်မင်းမြတ်သည်၊
မံသောဒနံ- သားပြွမ်းထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ သပ္ပိပါယာသံ- ယနာထမင်းကို
လည်းကောင်း၊ ဘုဉ္ဇ- စားလော၊ [မဓမာသ(မဓနာ)]- ပျားနှင့်၊ (သဟ)-
တကွ၊ ပူဝေဝ- မှီတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခါဒဿု- စားလော၊ ဧဝံ- ဤသို့
အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို စား၍
သောက်ခြင်းမှ ကြဉ်ရွှောင်လျက်၊ ဓမ္မရတော- သုစရိတ်တရား၌
မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍၊ အနိန္ဒိတော- မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍၊ တုဝံ-
သင်မင်းမြတ်သည်၊ သဂ္ဂံ- ရူပါရုံစသည်ဖြင့် မြတ်သော၊ ဌာနံ- နတ်ပြည်သို့၊
[ဥပေဟိ(ဥပေတိ)]- ရောက်ရလတ္တံ့၊

တတ္ထ- ထိုတဝေဝသော ဂါထာတို့၌၊ ဧဝံ တုဝံ ဓမ္မရတောတိ- ဧဝံ တုဝံ
ဓမ္မရတောဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ တံ- သင်သည်၊ နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ-
အမျိုးမျိုးသော ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို၊ ဘုဉ္ဇန္တော- စားလျက်၊
သုရာပါနာ- သေသောက်ခြင်းမှ၊ ဝိရတော- ရှောင်ကြဉ်လျက်၊ တီဏိ- သုံးပါးကုန်
သော၊ ဒုစ္စရိတာနိ- ဒုစရိတ်တရားတို့ကို၊ ပဟာယ- ပယ်၍၊ တိဝိဓသုစရိတဓမ္မ-
ရတော- သုံးပါးအပြားရှိသော သုစရိတ်တရားနှင့် မွေ့လျော်သည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊
ကေနစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သည်၊ အနိန္ဒိတော- မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍၊ သဂ္ဂဌာနံ-
နတ်ပြည်သို့ ဥပေဟိ- ကပ်ရောက်ပါလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ သက္ကော- သိကြားနတ်မင်းသည်၊ တဿ- ထိုသဗ္ဗမိတ္တ
မင်းအား၊ ဩဝါဒံ- အဆုံးအမကို၊ ဒတွာ- ပေးပြီး၍၊ သကဌာနမေဝ- မိမိနေရာ
တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတော- သွားလေပြီ၊ သောပိ- ထိုသဗ္ဗမိတ္တမင်း
သည်လည်း၊ သုရံ- သေရည်အရက်ကို၊ အပိဝိတွာ- မသောက်မူ၍၊ သုရာဘာဇ-
နာနိ- သေရည်အိုးတို့ကို၊ ဘိန္ဒာပေတွာ- ခွဲစေပြီး၍၊ သီလံ- သီလကို၊ သမာဒါယ-
ဆောက်တည်၍၊ ဒါနံ- အလှူကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ သဂ္ဂပရာယဏော- နတ်ပြည်လျှင်

လည်းလျောင်းရာရှိသည်။ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ဇမ္ဗုဒီပေပိ- ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ လည်း၊ အနုက္ကမေန- အစဉ်သဖြင့်၊ သုရာပါနံ- သေရည်အရက်ကို သောက်ခြင်းသည်၊ ဝေပုလ္လပုတ္တံ- ပြန့်ပွားသည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်သည်၊ ဇာတံ- ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤကုမ္ဘဇာတ် ဓမ္မဒေသနာ တော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ “တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ- သဗ္ဗမိတ္တမင်း သည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အာနန္ဒော- အရှင်အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (တဒါ- ၌) သက္ကောပန- သိကြားနတ်မင်းသည်ကား၊ (ဣဒါနိ- ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။ ဒုတိယာ- နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော၊ ကုမ္ဘဇာတက- ဝဏ္ဏနာ- ကုမ္ဘဇာတကအဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။

၃။ ဇယဒ္ဓိသဇာတ် (၅၁၃)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

သတ္တာ- သည်၊ စိရဿ ဝတ မေတိဣဒံ- ကို၊ ဇေတဝနေ- ၌၊ ဝိဟရန္တော- သော်၊ ဧကံ- တစ်ပါးသော၊ မာတုပေါသကဘိက္ခု- အမိအဘကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းကို၊ အာရဗ္ဗ- ၍၊ ကထေသိ- ပြီ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု- ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည်၊ သာမဇာ- တကသဒိသံ- သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်နှင့်တူ၏၊ ပန- အထူးကား၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “(ဘိက္ခဝေ- တို့) ပေါရာဏကပဏ္ဍိတာ- ရှေးပညာရှိတို့သည်၊ ကဉ္စနမာလံ- ရွှေပန်းကိုလည်းကောင်း၊ သေတစ္ဆတ္တံ- ထီးဖြူကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ မာတာပိတရော- မိဘတို့ကို၊ ပေါသေသံ- လုပ်ကျွေးဖူးကုန်ပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတီတေ- ၌၊ ကပိလရဌေ- ကပိလတိုင်း၌၊ ဥတ္တရပဉ္စာလနဂရေ- ဥတ္တရ ပဉ္စာလမြို့၌၊ ပဉ္စာလောနာမ- ပဉ္စာလမည်သော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဿ- ထိုမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိ- မိဖုရားကြီးသည်၊ ဂဗ္ဘံ- ကိုယ်ဝန်ကို၊

ပဋိလဘိတွာ- ရ၍၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ ဝိဇာယိ- မွေးဖွားပြီ၊ တဿာ- ထိုမိဖုရားကြီးအား၊ ပုရိမဘဝေ- ရှေးဘဝ၌၊ ဧကာ- တစ်ယောက်သော၊ သပတ္တိကာ- ရန်သူမိန်းမသည်၊ ကုဇ္ဈိတွာ- အမျက်ထွက်၍၊ “တုယံ- သင်၏၊ ဇာတံဇာတံ- ဖွားတိုင်း ဖွားတိုင်းသော၊ ပဇံ- သားကို၊ ခါဒိတုံ- စားခြင်းငှာ၊ သမတ္တာ- စွမ်းနိုင်သည်၊ ဘဝိဿာမိ- ဖြစ်ရလိုအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ပတ္တနံ- ဆုတောင်းခြင်းကို၊ ဌပေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ယက္ခိနီ- ဘီလူးမသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တာ- ထိုဘီလူးမသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ လဘိတွာ- ရ၍၊ တဿာ- ထိုမိဖုရားကြီးသည်၊ ပဿန္တိယာဝ- မြင်စဉ်သာလျှင်၊ အလ္လမံသပေသိဝဏ္ဏံ- စိုသော အသားစိုင်နှင့်တူသော၊ တံကုမာရကံ- ထိုသားငယ်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ မုရုမုရာယန္တိ- ကျွတ်ကျွတ်ဝါးလျက်၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ ပက္ကာမိ- သွားလေပြီ၊ ဒုတိယဝါရေပိ- နှစ်ကြိမ်မြောက် သားဖွားရာ၌လည်း၊ တထေဝ- ထိုအတူသာလျှင်၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ တတိယဝါရေပန- သုံးကြိမ်မြောက်၌ကား၊ တဿာ- ထိုမိဖုရားကြီးအား၊ ပသုတိယရံ- သားဖွားအိမ်သို့၊ ပဝိဋ္ဌကာလေ- ဝင်သောအခါ၌၊ ဂေဟံ- အိမ်ကို၊ ပရိဝါရေတွာ- ခြံရံ၍၊ ဂါဠံ- မြဲမြံစွာ၊ အာရက္ခံ- စောင့်ရှောက်ခြင်းကို၊ အကံသု- ပြုကုန်ပြီ၊ ဝိဇာတဒိဝသေ- သားဖွားသော နေ၌၊ ယက္ခိနီ- ဘီလူးမသည်၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဒါရကံ- သူငယ်ကို၊ အဂ္ဂဟေသိ- ယူပြီ၊ ဒေဝီ- မိဖုရားကြီးသည်၊ “ယက္ခိနီ- ဘီလူးမ” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာသဒ္ဓံ- ကျယ်စွာသော အသံကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ အာဝုဓဟတ္တာ- လက်နက်လက်၌ရှိကုန်သော၊ ပုရိသာ- ယောက်ျားတို့သည်၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ ဒေဝိယာ- မိဖုရားကြီးသည်၊ ဒိန္နသညာယ- ပေးအပ်သော အမှတ်ဖြင့်၊ ယက္ခိနီ- ဘီလူးမကို၊ အနုဗန္ဓိသု- လိုက်ကုန်ပြီ။

သာ- ထိုဘီလူးမသည်၊ ခါဒိတုံ- စားခြင်းငှာ၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ အလဘန္တိ- မရသည်ဖြစ်၍၊ တတော- ထိုနေရာမှ၊ ပလာယိတွာ- ပြေး၍၊ ဥဒကနိဒ္ဓမနံ- ရေပြွန်ပေါက်သို့၊ ပါဝိသိ- ဝင်ပြီ၊ ဒါယကော- သူငယ်သည်၊ မာတုသညာယ- အမိအမှတ်ဖြင့်၊ တဿာ- ထိုဘီလူးမ၏၊ ထနံ- နို့ကို၊ မုခေန- ခံတွင်းဖြင့်၊ ဂဏှိ- ယူပြီ၊ သာ- ထိုဘီလူးမသည်၊ ပုတ္တသိနေဟံ- သားကဲ့သို့ချစ်ခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ တတော- ထိုနေရာမှ၊ ပလာယိတွာ- ပြေး၍၊ သုသာနံ- သုသာန်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ဒါရကံ- သူငယ်ကို၊ ပါသာဏလေဏေ- ကျောက်ဂူလိုဏ်ခေါင်း၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ပဋိဇဂ္ဂိ- ကျွေးမွေးပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အနုက္ကမေန- အစဉ်သဖြင့်၊ ဝမမာနဿ-

ကြီးလာသော၊ အဿ- ထိုသူငယ်အား၊ မနုဿမံသံ- လူသားကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်၍၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ ဥဘောပိ- နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း၊ မနုဿမံသံ- လူသားကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ တတ္ထ- ထိုကျောက်ဂူလိုက်ခေါင်း၌၊ ဝသီသု- နေကုန်ပြီ၊ ဒါရကော- သူငယ်သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ မနုဿဘာဝံ- လူ၏အဖြစ်ကို၊ န ဇာနာတိ- မသိ၊ “ယက္ခိနိပုတ္တော- ဘီလူးမ၏သားသည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သညာယ- အမှတ်ဖြင့်၊ (ဇာနာတိ- သိ၏၊) သော- ထိုမင်းသားသည်၊ အတ္တဘာဝံ- မိမိကိုယ်အဖြစ်ကို၊ ဇဟိတွာ- စွန့်၍၊ အန္တရဓာယိတုံ- ကွယ်ပျောက်ခြင်းငှာ၊ န သက္ကောတိ- မတတ်နိုင်၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုမင်းသားအား၊ သာ- ထိုဘီလူးမသည်၊ အန္တရဓာနတ္ထာယ- ကွယ်ပျောက်ခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ မူလံ- ဆေးမြစ်ကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ သော- ထိုမင်းသားသည်၊ မူလာနုဘာဝေန- ဆေးမြစ်၏ အာနုဘော်ကြောင့်၊ အန္တရဓာယိတွာ- ကွယ်ပျောက်၍၊ မနုဿမံသံ- လူ၏အသားကို၊ ခါဒန္တော- စားလျက်၊ ဝိစရတိ- သွားလာ၍နေလေ၏၊ ယက္ခိနိ- ဘီလူးမသည်၊ ဝေဿဝဏဿ- ဝေဿဝဏ်မည်သော၊ မဟာရာဇဿ- နတ်မင်းကြီး၏၊ ဝေယျာဝစ္စတ္ထာယ- အမှုကိစ္စကို ဆောင်ခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဂတာ- သွားသည်ရှိသော်၊ တတ္ထေဝ- ထိုဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးအထံ၌သာလျှင်၊ ကာလံ- သေခြင်းကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ ဒေဝီပိ- မိဖုရားကြီးသည်လည်း၊ စတုတ္ထဝါရေ- လေးကြိမ်မြောက်သောအခါ၌၊ အညံ- တစ်ပါးတစ်ယောက်သော၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ ဝိဇာယိ- ဖွားပြန်ပြီ၊ သော- ထိုမင်းသားသည်၊ ယက္ခိနိယာ- ဘီလူးမမှ၊ မုတ္တတ္တာ- လွတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အရောဂေါ- ရောဂါမရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အဿ- ထိုမင်းသားအား၊ ပစ္စာမိတ္တံ- ရန်သူဖြစ်သော၊ ယက္ခိနိ- ဘီလူးမကို၊ ဇိနိတွာ- အောင်၍၊ ဇာတတ္တာ- ဖွားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ “ဇယဒ္ဓိသကုမာရော”တိ နာမံ- ဇယဒ္ဓိသမင်းသားဟူသော အမည်ကို၊ အကံသု- မှည့်ကုန်ပြီ၊ သော- ထိုမင်းသားသည်၊ ဝယပ္ပတော- အရွယ်ရောက်သည် ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗသိပ္ပေသု- အလုံးစုံသော အတတ်တို့၌၊ နိပ္ပတ္တိ- အပြီးသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ဆတ္တံ- ထီးဖြူကို၊ ဥဿာပေတွာ- ဆောင်၍၊ ရဇ္ဇံ- တိုင်းပြည်ကို၊ အနုသတိ- ဆုံးမ၏။

တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ- ထိုမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ- မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆမိ- ဝမ်း၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊ အဿ- ထိုဘုရား လောင်းအား၊ “အလီနသတ္တု ကုမာရော”တိနာမံ- “အလီနသတ္တုမင်းသား”ဟူသော အမည်ကို၊ ကရိသု- မှည့်ကုန်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ဝယပ္ပတ္တော-

အရွယ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဥဂ္ဂဟိတ သဗ္ဗသိပေါ- အလုံးစုံသင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဥပရာဇာ- အိမ်ရှေ့မင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ယက္ခိနိ- ပုတ္တော- ဘီလူးမ၏သားဖြစ်သော၊ သောပိ- ထိုမင်းသားသည်လည်း၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဘို့၌၊ ပမာဒေန- မေ့လျော့သဖြင့်၊ တံ မူလံ- ထိုဆေးမြစ်ကို၊ နာသေတွာ- ပျက်စီးစေ၍၊ အန္တရ ဓာယိတုံ- ကွယ်ပျောက်ခြင်းငှာ၊ အသက္ကေန္တော- မတတ်နိုင် သည်ဖြစ်၍၊ ဒိဿမာနရူပေါ- ကိုယ်ထင်ပြုလျက်သာလျှင်၊ သုသာနေ- သုသာန်၌၊ မနုဿမံသံ- လူ၏အသားကို၊ ခါဒိ- စားပြီ၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ တံ- ထိုဘီလူး ကို၊ ဒိသွာ- မြင်ကုန်၍၊ ဘိတာ- ကြောက်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အာဂန္တာ- လာလတ် ၍၊ ရညော- မင်းအား၊ ဥပက္ကောသိသု- လျှောက်ကြားကုန်ပြီ၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ယက္ခော- ဘီလူးသည်၊ ဒိဿမာနရူပေါ- ကိုယ်ထင်ပြု သည်ဖြစ်၍၊ သုသာနေ- သုသာန်၌၊ မနုဿမံသံ- လူ၏အသားကို၊ ခါဒတိ- စား၏၊ သော- ထိုဘီလူးသည်၊ အနုက္ကမေန- အစဉ်သဖြင့်၊ နဂရံ- မြို့တွင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ မနုဿေ- လူတို့ကို၊ မာရေတွာ- သတ်၍၊ ခါဒိဿတိ- စားလတ္တံ့၊ တံ- ထိုဘီလူးကို၊ ဂါဟာပေတုံ- ဖမ်းစေခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- သင့်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဥပက္ကောသိသု- လျှောက်ကြားကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ “သာဓူ”တိ- ကောင်းပြီဟု၊ ပဋိသုဏိတွာ- ဝန်ခံပြီး၍၊ “နံ- ထိုဘီလူးကို၊ ဂဏှထ- ဖမ်းကြကုန်လော၊” ဣတိ- သို့၊ အာဏာပေသိ- စေခိုင်းပြီ၊ ဗလကာယော- ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည်၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ သုသာနံ- သုသာန်ကို၊ ပရိဝါရေတွာ- ဝန်းရံ၍၊ အဋ္ဌာသိ- တည်နေပြီ၊ ယက္ခိနိပုတ္တော- ဘီလူးမသားသည်၊ နဂေါ- အဝတ်မရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဥဗ္ဗိဂ္ဂရူပေါ- ထိတ်လန့်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ မရဏဘယဘိတော- သေဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိရဝန္တော- မြည်တမ်းလျက်၊ မနုဿာနံ- လူတို့၏၊ အန္တရံ- အကြားသို့၊ ပက္ခန္တိ- ပြေးပြီ၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ “ယက္ခော”တိ- ဘီလူးဟူ၍၊ မရဏဘယဘိတာ- သေဘေးမှ ကြောက်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဒွိဓာ- နှစ်ဖြာအားဖြင့်၊ ဘိဇ္ဇိသု- ကွဲကုန်ပြီ၊ သောပိ- ထိုဘီလူးမသားသည်လည်း၊ တတော- ထိုသုသာန်မှ၊ ပလာယိတွာ- ပြေး၍၊ အရညံ- တောသို့၊ ပါဝိသိ- ဝင်ပြီ၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ မနုဿပထံ- လူတို့၏ ခရီးသို့၊ န အာဂစ္ဆိ- မသွားပြီ၊ သော- ထိုဘီလူးမသားသည်၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ မဟာဝတ္တနိ အဋ္ဌဝိ- မဟာဝတ္တနိမည်သော တောအုပ်ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ မဂ္ဂဗ္ဗိပန္နေသု- ခရီးသွားကုန်သော၊ မနုဿေသု- လူတို့တွင်၊ ဧကေကံ- တစ်ယောက်စီကို၊ ဂဟေတွာ- ဖမ်းယူ၍၊ အရညံ-

တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ မာရေတွာ- သတ်၍၊ ခါဒန္တော- စားလျက်၊ ဧကသ္မိ- တစ်ခုသော၊ နိဂြောဓမူလေ- ပညောင်ပင်ရင်း၌၊ ဝါသံ- နေခြင်းသို့၊ ကပ္ပေသိ- ပြုပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ သတ္တဝါဟဗြာဟ္မဏော- လှည်း ကုန်သည်မှူးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည်၊ အဋ္ဌဝိပါလာနံ- တောအုပ်ကို စောင့်ကုန်သော လူတို့အား၊ သဟဿံ- တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ပဉ္စဟိ သကဋသတေဟိ- လှည်းငါးရာတို့ဖြင့်၊ တံ မဂ္ဂံ- ထိုခရီးကို၊ ပဋိပဇ္ဇိ- သွားပြီ၊ မနုဿ- ယက္ခာ- လူဖြစ်သော ဘီလူးသည်၊ ဝိရဝန္တော- ကြွေးကြော်လျက်၊ ပက္ခန္တိ- ပြေးလာပြီ၊ ဘိတာ- ကြောက်ကုန်သော၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ ဥရေန- ရင်ဖြင့်၊ နိပဇ္ဇိသု- ဝပ်ကုန်ပြီ၊ သော- ထိုလူဖြစ်သော ဘီလူးသည်၊ ဗြာဟ္မဏံ- ပုဏ္ဏားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ပလာယန္တော- ပြေးသည်ရှိသော်၊ ခါဏုနာ- ရှားငုတ်ဖြင့်၊ ပါဒေ- ခြေတို့ကို၊ ဝိဒ္ဓေါ- ထိုးမိသည်ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌဝိပါလေသု- တောအုပ်စောင့်ကုန်သော လူတို့သည်၊ အနုဗန္ဓန္တေသု- လိုက်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ဗြာဟ္မဏံ- ပုဏ္ဏားကို၊ ဆဋေတွာ- စွန့်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသနဌာနရက္ခမူလေ- နေရာအရပ် ပညောင်ပင်ရင်း၌၊ နိပဇ္ဇိ- အိပ်ပြီ၊ တတ္ထ- ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌၊ နိပန္နဿ- အိပ်သော၊ တဿ- ထိုဘီလူးအား၊ သတ္တမေဒိဝသေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၊ ဇယဒ္ဓိသရာဇာ- ဇယဒိသမင်းသည်၊ မိဂဝဓံ- သမင်ကိုသတ်ခြင်းကို၊ အာဏာပေတွာ- စေခိုင်း၍၊ နဂရာ- မြို့မှ၊ နိက္ခမိ- ထွက်ပြီ၊ နဂရာ- မြို့မှ၊ နိက္ခန္တမတ္တမေဝ- ထွက်ကာမျှသာလျှင်ဖြစ်သော၊ တံ- ထိုမင်း ကို၊ တက္ကသိလဝါသီ- တက္ကသိုလ်ပြည်၌နေသော၊ နန္ဒောနာမ- နန္ဒမည်သော၊ ပါတုပေါသကဗြာဟ္မဏော- အမိအဘကို လုပ်ကျွေးသော ပုဏ္ဏားသည်၊ စတသော- လေးခုကုန်သော၊ သတာရဟဂါထာယော- တစ်ဂါထာလျှင် တစ်ရာစီထိုက်ကုန်သော ဂါထာတို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အာဂန္တာ- လာလတ်၍၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အဒ္ဓသ- ဖူးမြင်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ “နိဝတ္ထိတွာ- ပြန်နစ်၍၊ သုဏိဿာမိ- ငါနားအံ့၊” ဣတိ- သို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) တဿ- ထိုနန္ဒပုဏ္ဏားအား၊ နိဝါသဂေဟံ- နေရာအိမ်ကို၊ ဒါပေတွာ- ပေးစေပြီး၍၊ မိဂဝံ- သမင်တောသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ “ယဿ- အကြင်သူ၏၊ ပဿေန- နံပါးဖြင့်၊ မိဂေါ- သမင်သည်၊ ပလာယတိ- ပြေးအံ့၊ တဿေဝ- ထိုသူအား သာလျှင်၊ ဂီဝါ- အစားတည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကော- တစ်ကောင်သော၊ ပသဒမိဂေါ- သမင်ပြောက်သည်၊ ဥဋ္ဌဟိတွာ- ထ၍၊ ရညော- မင်း၏၊ အဘိမုခေါ- ရှေးရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ပလာယိ- ပြေးပြီ။

အမစွာ- မျှမတ်တို့သည်၊ ပရိဟာသံ- ပြက်ရယ်ခြင်းကို၊ ကရိသု- ပြုကုန်ပြီ၊ ရာဇာ-
ဇယဒိသမင်းသည်၊ ခဂ္ဂံ- သန်လျက်ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ တံ- ထိုချေကောင်ကို၊
အနုဗန္ဓိတွာ- လိုက်သည်ရှိသော်၊ တိယောဇနမတ္ထကေ- သုံးယူဇနာထက်၌၊ ပတွာ-
ရောက်၍ (မှီ၍)၊ ခဂ္ဂေန- သန်လျက်ဖြင့်၊ ပဟရိတွာ- ခုတ်သတ်၍၊ ဒွေ ခဏ္ဍာနိ-
နှစ်ပိုင်းတို့ကို၊ ကရိတွာ- ပြုပြီး၍၊ ကာဇေန- ထမ်းပိုးဖြင့်၊ အာဒါယ- ထမ်း၍၊
အာဂစ္ဆန္တော- လာလတ်သော်၊ မနုဿယက္ခဿ- လူဖြစ်သော ဘီလူး၏၊ နိပန္နဌာနံ-
လျောင်းနေရာအရပ်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ဒိဗ္ဗတိဏေသု- နေဇာမြက်ပေါ်တို့၌၊
နိသီဒိတွာ- နေ၍၊ ထောက်- အတန်ငယ်၊ ဝိဿမိတွာ- အပန်းဖြေပြီး၍၊ ဂန္တု-
သွားခြင်းငှာ၊ အာရဘိ- အားထုတ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထို ဇယဒိသမင်းကို၊
သော- ထိုဘီလူးသည်၊ ဥဌာယ- ထ၍၊ “တိဌ- ရပ်လော၊ ကုဟိ- အဘယ်သို့၊ ဂစ္ဆတိ-
သွားအံ့နည်း၊ မေ- ငါ၏၊ ဘက္ခော- အစာသည်၊ အသိ- ဖြစ်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊
(ဝတွာ- ဆို၍)၊ ဟတ္ထေ- လက်၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ (တဿ- ထိုမင်းအား၊ ပုစ္ဆန္တော-
မေးလိုသည်ရှိသော်) “စိရသံဝတ (ပ) ဝိဒိတော ယထာသိ”တိ- “စိရသံဝတ (ပ)
ဝိဒိတော ယထာ”-ဟူသော၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆို၏။

၆၄။ ဘောပုရိသ- အိုယောက်ျား၊ စိရသံဝတ- ကြာမြင့်လေ့တကား၊ မေ-
ငါအား၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ [သတ္တမိ(သတ္တမီ)]- အစာမစားရသည် ခုနှစ်ရက်ရှိပြီ၊
ဘတ္တကာလေ- အစာစားချိန်ကာလ၌၊ မဟာဘက္ခော- မြတ်သောအစာသည်၊
ဥဒပါဒိ- ဖြစ်ပေ၏၊ တွံ- သင်သည်၊ ကုတော- အဘယ်မှ၊ အာဂတော-
လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ တွံ- သင်သည်၊ ကောဝါ- အဘယ်သူသည်
မူလည်း၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣယံ- ငါတိုက်တွန်း၏၊ တံ- ထိုငါမေးသော
အကြောင်းကို၊ ဗြူဟိ- သင်ဆိုလော၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ တယာ-
သင်သည်၊ ဇာတိ- ဇာတ်ကို၊ ဝိဒိတော- သိအပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ တထာ-
ထိုအခြင်းဖြင့်၊ အာစိက္ခ- ငါအားကြားလော။

တတ္ထ- ထိုစိရသံဝတစသော ဂါထာ၌၊ ဘက္ခော မဟာတိ- ဘက္ခောမဟာဟူ
သည်ကား၊ မဟာဘက္ခော- ကောင်းမြတ်သော အစာသည်၊ သတ္တမိဘတ္တကာလေတိ-
သတ္တမိဘတ္တကာလေဟူသည်ကား၊ ပါဠိပဒတော- အထွက်တစ်ရက်နေ့မှ၊ ပဌာယ-
စ၍၊ နိရာဟာရဿ- အစားအစာကင်းသော ငါ့အဖို့၊ သတ္တမိယံ- ခုနှစ်ရက်မြောက်
သော၊ ဘတ္တကာလေ- အစာစားချိန်၌၊ ကုကောသိတိ- ကုတောသိဟူသည်ကား၊

ကုတော- အဘယ်အရပ်မှ၊ အာဂတော- လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

ရာဇာ- ဇယဒ္ဓိသမင်းသည်၊ ယက္ခံ- ဘီလူးကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဘီတော- ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဥရုတ္တမ္ဘံ- ပေါင်၏တောင့်တင်းခြင်းသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ပလာယိတုံ- ပြေးခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မတတ်နိုင်ပြီ၊ ပန- ထိုသို့ ပေါင်တောင့်တင်းသဖြင့် ပြေးသွားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော်လည်း၊ သတိ- သတိကို၊ ပစ္စုဋ္ဌာပေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ (ယက္ခဿ- ဘီးလူး၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ အဘိယာ- စန္ဒော- တောင်းပန်လိုသည်ရှိသော်၊) “ပဉ္စာလရာဇာ (ပ) မမ’ဇ္ဇမုဉ္ဇာ”တိ- “ပဉ္စာလရာဇာ (ပ) မမ’ဇ္ဇမုဉ္ဇာ”ဟူသော၊ ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၆၅။ ယက္ခံ- ဘီလူး၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဉ္စာလရာဇာ- ပဉ္စာလမင်းသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ မိဂဝံ- သမင်တောသို့၊ ပဝိဋ္ဌော- ဝင်လာ၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ [ဇယဒ္ဓိသောနာမ(ဇယဒ္ဓိသောနာမ)]- ဇယဒ္ဓိသအမည်ရှိ၏၊ ယဒိ- အကယ်၍၊ တေ- သင်သည်၊ သုတော- ကြားဘူးအံ့သတည်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကစ္ဆာနိစ- တောင်ခြေရင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဝနာနိစ- တောသို့ လည်းကောင်း၊ စရာမိ- သွား၏၊ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊ ဣမံပသဒံ- ဤချေကို၊ ခါဒ- စားလော၊ မမ- ငါအား၊ မုဉ္ဇ- လွှတ်လော။

တတ္ထ- ထိုပဉ္စာလရာဇာစသော ဂါထာ၌၊ မိဂဝံ ပဝိဋ္ဌောတိ- မိဂဝံပဝိဋ္ဌောဟူသည်ကား၊ မိဂဝဓာယ- သားကောင်ကို သတ်ရန်အလို့ငှာ၊ ရဋ္ဌာ- တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ နိက္ခန္ဓော- ထွက်၍၊ ကစ္ဆာနိတိ- ကစ္ဆာနိဟူသည်ကား၊ ပဗ္ဗတပဿာနိ- တောင်ခြေရင်းတို့သို့၊ ပသဒန္တိ- ပသဒံဟူသည်ကား၊ ပသဒမိဂံ- ချေကို။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ယက္ခော- ဘီလူးသည်၊ (ရညော- မင်းအား၊ ပဋိဘာသန္တော- စကားတုံ့ပြောလိုလတ်သော်၊) “သေနော တံ ပဏသိ (ပ) န ဝိလာပကာလော”တိ- “သေနော တံ ပဏသိ (ပ) န ဝိလာပကာလော” ဟူသော၊ တတိယံ- သုံးခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၆၆။ ဇယဒ္ဓိသ- ဇယဒ္ဓိသမင်းမြတ်၊ တံ- သင်သည်၊ [သဿမာနော (သယုမာနော)]- ငါ့ကို နှိပ်စက်လိုသည်ဖြစ်၍၊ သေနော- ငါ့ဥစ္စာဖြင့်သာ

လျှင်၊ ပဏသိ- မိမိကိုယ်ကို ဖလှယ်၏။ သောပသဒေါ- ဤချေသည်။ မမ-
 ငါ၏။ ဘက္ခော- အစာတည်း။ ယံပသဒံ- အကြင်ချေကို၊ ခါဒ- စားပါလော၊
 ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒေသိ- ဆို၏။ တံပသဒံ- ထိုချေကို၊ ခါဒိယာန- စားဦး၍၊
 ဇိယညံ- စားခြင်းငှာ အလိုရှိသောအခါ၌၊ တံ- သင့်ကို၊ ပစ္ဆာ- နောက်၌၊
 ခါဒိသံ- စားအံ့၊ အယံကာလော- ဤအခါသည်၊ နဝိလာပကာလော-
 ငိုမြည်တမ်းရအံ့သောအခါမဟုတ်။

တတ္ထ- ထိုသေနေဝစသော ဂါထာ၌၊ သေနဝါတိ- သေနေဝဟူသည်ကား၊
 မမ- ငါ၏။ သန္တကေနဝ- ဥစ္စာဖြင့်သာလျှင်၊ ပဏသိတိ- ပဏသိဟူသည်ကား၊
 ဝေါဟရသိ- အရောင်းအဝယ်ပြုဘိ၏။ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ ဝိက္ကိဏာသိ- ဝယ်ဘိ
 ၏။ သဿမာနောတိ- သဿမာနောဟူသည်ကား၊ ဝိဟိသယမာနော- ညှင်းဆဲလို
 သည်ဖြစ်၍၊ တံ ခါဒိယာနာတိ- တံခါဒိယာနဟူသည်ကား၊ တံ- ထိုချေကို၊ ပဌမံ-
 ရှေးဦးစွာ၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ ဇိယညန္တိ- ဇိယညံဟူသည်ကား၊ ယသိတုကာမော-
 စားခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ ခါဒိသန္တိ- ခါဒိသံဟူသည်ကား၊ ဧတံ- ထိုဇယဒ္ဓိသမင်းကို၊
 ပစ္ဆာ- နောက်ကာလ၌၊ ခါဒိဿာမိ- စားအံ့၊ န ဝိလာပကာလောတိ- နဝိလာပ-
 ကာလောဟူသည်ကား၊ မာ ဝိလပိ- မမြည်တမ်းပါလင့်၊ အယံ- ဤအချိန်သည်၊
 နဝိလာပကာလော- မြည်တမ်းရမည့်အချိန်မဟုတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ရာဇာ- ဇယဒိသမင်းသည်၊ နန္ဒြာဟု-
 ကံ- နန္ဒပုဏ္ဏားကို၊ သရိတွာ- အောက်မေ့၍၊ (ယက္ခံ- ဘီလူးကို၊ အဘိယာစန္ဒော-
 တောင်းပန်လိုသည်ရှိသော်၊) “န စတ္ထိ မောက္ခော (ပ) ပုနရာဝဇိဿ”န္တိ- “န စတ္ထိ
 မောက္ခော (ပ) ပုနရာဝဇိဿ”ဟူသော၊ စတုတ္ထံ- လေးခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊
 အာဟ- ဆိုပြီ။

၆၇။ ယက္ခံ- ဘီလူး၊ မမ- ငါအား၊ နိက္ကယေန- ဝယ်သဖြင့်၊ မောက္ခော-
 လွတ်ခြင်းသည်၊ နစအတ္ထိ- မရှိသလျှင်ကတည်း၊ ဂန္ဓာန- ပြည်သို့သွား၍၊
 ပဏော- နက်ဖြန်နံနက်စောစော၌၊ ပစ္စာဂမနာယ- တစ်ဖန်ပြန်လာခြင်းငှာ၊
 ပဋိညံ- ဝန်ခံခြင်းကို၊ ဂဏှာဟိ- ယူလော၊ ပြာဟု-ဏဿ- နန္ဒပုဏ္ဏားအား၊
 [ယံသင်္ဂရံ(ယံသင်္ဂရံ)]- အကြင်အချိန် အချက်ကို၊ မယာ- ငါသည်၊ ကတံ-
 ပြုအပ်၏၊ တံသင်္ဂရံ- ထိုအချိန်အချက်ကို၊ [ပဒါယ(သမ္ပဒါယ)]-

ပြည့်စုံစေ၍၊ သစ္စာနုရက္ခိ- သစ္စာကို စောင့်လျက်၊ ပုနရာဝဇိဿံ- တစ်ဖန်
ငါလာအံ့။

တတ္ထ- ထိုနစတ္ထိစသော ဂါထာ၌၊ န စတ္ထိတိ- နစတ္ထိဟူသည်ကား၊ မယံ- ငါ့အဖို့
နိက္ကယေန- ဝယ်သဖြင့်၊ ဝိမောက္ခော- လွတ်ခြင်းသည်၊ န စေ အတ္ထိ- အကယ်၍မရှိအံ့၊
ဂန္ဓာနာတိ- ဂန္ဓာနဟူသည်ကား၊ ဧဝံ သန္တေ- ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ အဇ္ဇ- ယနေ၊
ဣမံ မိဂမံသံ- ဤချေသားကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ မမ- ငါ၏၊ နဂရံ- မြို့သို့၊ ဂန္ဓာ-
သွား၍၊ ပဏှေတိ- ပဏှေဟူသည်ကား၊ ပဂေယေဝ- စောစော၌ပင်လျှင်၊ သွေဝ-
နက်ဖြန်၌သာလျှင်၊ ပါတရာသကာလေ- နံနက်စောစောအခါ၌၊ ပစ္စာဂမနတ္ထာယ-
တစ်ဖန် ပြန်လာခြင်းငှာ၊ ပဋိညံ- ဝန်ခံခြင်းကို၊ ဂဏှာဟိ- ယူလော၊ ဣတိ- ဤကား၊
အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ တံ သင်္ဂရန္တိ- တံသင်္ဂရံဟူသည်ကား၊ မယာ- ငါသည်၊
တေ- သင့်အား၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ ဒဿာမိ- ပေးအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဗြာဟ္မဏဿ-
ပုဏ္ဏားအား၊ သင်္ဂရော- အချိန်းအချက်ကို၊ ကတော- ပြုအပ်ပြီ၊ တံ- ထိုဥစ္စာကို၊ တဿ-
ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ် သော၊ ဣဒံ သစ္စံ-
ဤသစ္စာစကားကို၊ အနုရက္ခန္တော- စောင့်လျက်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊
အာဂမိဿာမိ- ပြန်လာအံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ယက္ခော- ဘီလူးသည်၊ (ကာရဏံ-
အကြောင်းကို၊ သလ္လာပေတွာ- ပြောဆိုစေ၍၊ အဘိ ယာစနံ- တောင်းပန်ခြင်းကို၊
ပဋိဇာနန္တော- ဝန်ခံလိုသည်ရှိသော်၊) “ကိံ ကမ္မဇာတံ (ပ) အာဂမနာယ ပဏှေ”တိ-
“ကိံ ကမ္မဇာတံ (ပ) အာဂမနာယ ပဏှေ”ဟူသော၊ ပဉ္စမံ- ငါးခုမြောက်သော၊ ဂါထံ-
ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၆၈။ ဇယဒ္ဓိသ- ဇာယဒ္ဓိသမင်းမြတ်၊ မရဏဿ- သေခြင်း၏၊ သမိပံ- အနီးသို့
ပတ္တံ- ရောက်ပြီးသော၊ ရာဇာ- ပြည်ရှင်မင်းဖြစ်သော၊ တံ- သင်မင်းမြတ်သည်၊
ကမ္မဇာတံ- ကံသည်လျှင်ပြုပြင်အပ်သော အမှုကို၊ ကိံ- အဘယ်ကြောင့်၊
[အနုတပ္ပတေ(အနုတပ္ပသိ)]- စိုးရိမ်ဘိသနည်း၊ ဧတံ- ထိုစိုးရိမ်ခြင်း၏
အကြောင်းကို၊ မေ- ငါအား၊ အာစိက္ခ- ကြားလော၊ တံ- ထိုအကြောင်းကို၊
သုတွာ- ကြားရ၍၊ ပဏှေ- နက်ဖြန်နံနက်အခါ၌၊ အာဂမနာယ- လာခြင်းကို၊
အနုဇာနိတံ- ခွင့်ပြုခြင်းငှာ၊ အပိသက္ကုဏေမု- တတ်နိုင်ကုန်ငြားအံ့လည်း
မသိ။

တတ္ထ- ထိုကိစ္စကမ္မဇာတ်စသော ဂါထာ၌၊ ကမ္မမေဝ- ကံသည်ပြုအပ်သော အမှုသည်ပင်လျှင်၊ ကမ္မဇာတ်- ကမ္မဇာတ်မည်၏။ အနုကပ္ပတေတိ- အနုကပ္ပတေဟူ သည်ကား၊ တံ- ထိုကံသည်ပြုအပ်သောအမှုကို၊ အနုကပ္ပတိ- စိုးရိမ်ဘိ၏။ ပတ္တန္တိ- ပတ္တဟူသည်ကား၊ ဥပဂတံ- ရောက်လာသော၊ အပိ သက္ကုဏေမူတိ- အပိ သက္ကုဏေမူ ဟူသည်ကား၊ တဝ- သင်၏။ တံသောကကာရဏံ- ထိုသောကဖြစ်ခြင်းအကြောင်းကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ပါတောဝ- စောစော၌သာလျှင်၊ အာဂမနာယ- ပြန်လာခြင်းငှာ၊ တံ- သင့်ကို၊ အနုဇာနိတုံ- ခွင့်ပြုခြင်းငှာ၊ အပိ နာမ သက္ကုဏေယျာမ- ခွင့်ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ငြားအံ့လည်းမသိ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ရာဇာ- ဇယဒိသမင်းသည်၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ (ယက္ခဿ- ဘီလူးအား၊) ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ရှိသော်၊ “ကတာ မယာ (ပ) ပုနရာဇိဿ”န္တိ- “ကတာမယာ (ပ) ပုနရာဇိဿ”ဟူသော၊ ဆဌံ- ခြောက်ခုမြောက် သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၆၉။ ယက္ခ- ဘီလူး၊ မယာ- ငါသည်၊ ဗြဟ္မဏဿ- နန္ဒပုဏ္ဏားအား၊ ဓနဿ- ဥစ္စာ၌တပ်မက် မောခြင်းကို၊ ကတာ- ပြုအပ်၏။ သင်္ကရံ- ဥစ္စာ ပေးအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းကို၊ ပဋိမုတ္တံ- ကိုယ်၌စွပ်ထားအပ်၏။ [တံသင်္ကရံ (တံသင်္ကရံ)]- ထိုကိုယ်၌စွပ်၍ ထားအပ်သော ဝန်ခံခြင်းမှ၊ နမုတ္တံ- မလွတ်ပါသေး၊ ဗြဟ္မဏဿ- နန္ဒပုဏ္ဏားအား၊ [တံသင်္ကရံ(တံသင်္ကရံ)]- ထိုဝန်ခံခြင်းကို၊ [ပဒါယ(သမ္ပဒါယ)]- ပြည့်စုံစေ၍၊ သစ္စနုရက္ခိ- သစ္စာကိုစောင့်လျက်၊ ပုနရာဇိဿံ- တစ်ဖန် သင့်ထံသို့ ငါလာအံ့။

တတ္ထ- ထိုကတာမယာစသော ဂါထာ၌၊ ပဋိမုတ္တံ န မုတ္တန္တိ- ပဋိမုတ္တံ န မုတ္တံဟူသည်ကား၊ စတသော- လေးပါးကုန်သော၊ သတာရဟာ- အသပြာတရာ ထိုက်တန်ကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ သုတွာ- ကြားနာရ၍၊ တေ- သင့်အား၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ ဒဿာမိ- ပေးအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပဋိညာယ- ဝန်ခံခြင်းဖြင့်၊ မယာ- ငါသည်၊ အတ္တနိ- မိမိ၌၊ ပဋိမုတ္တိတွာ- စွပ်၍၊ ဌပိတံ- ထားအပ်ပြီး၊ ဓနဿ- ဥစ္စာ၏၊ အဒိန္နတ္တာ- မပေးအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တံ- ထိုစွပ်ထားအပ်သော ဝန်ခံမှုသည်၊ န ပန မုတ္တံ- မလွတ်သေး။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ယက္ခော- ဘီလူးသည်၊ (တံ ရာဇာနံ- ထိုမင်းကို၊ မောစေန္ဒော- လွတ်လိုသည်ရှိသော်၊) “ယာ တေ ကတာ (ပ) ပုနရာဝဇဿူ”တိ- “ယာ တေ ကတာ (ပ) ပုနရာဝဇဿူ”ဟူသော၊ သတ္တမံ- ခုနစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၇၀။ ဇယဒိသ- မင်းမြတ်ဇယဒိသ၊ ဗြဟ္မဏဿ- နန္ဒပုဏ္ဏားအား၊ ယာဓနဿ- အကြင်ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မောခြင်းကို၊ တေ- သင်သည်၊ ကတာ- ပြုအပ်၏၊ [တံသင်္ဂရံ(တံသင်္ဂရံ)]- ထိုဥစ္စာပေးအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းကို၊ ပဋိမုက္ကံ- ကိုယ်၌စွပ်၍ထားအပ်၏၊ တံ- ထိုကိုယ်၌စွပ်၍ ထားအပ်သော ဝန်ခံခြင်းကို၊ ကတံ- သင်ပြုအပ်၏၊ တံ- ထိုဝန်ခံခြင်းကို၊ [ပဒါယ (သမ္ပဒါယ)]- [ပဒါယ (သမ္ပဒါယ)]- ပြည့်စုံစေပြီး၍၊ သစ္စာနုရက္ခိ- သစ္စာကိုစောင့်လျက်၊ ပုနရာဝဇဿူ- သင်လာခဲ့လော။

တတ္ထ- ထိုယာတေစသော ဂါထာ၌၊ ပုနရာဝဇဿူတိ- ပုနရာဝဇဿူဟူသည်ကား၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ အာဂစ္ဆဿူ- ပြန်လာလော့။

ပန- အဖို့တစ်ပါးကား၊ ဧဝဉ္စ- ဤသို့သော စကားကိုလည်း၊ ဝတွာ- ဆိုပြီး၍၊ ရာဇာနံ- ဇယဒိသမင်းကို၊ ဝိဿဇေသိ- လွတ်လိုက်ပြီ၊ သော- ထိုဇယဒိသမင်းကို၊ တေန- ထိုဘီလူးသည်၊ ဝိဿဋ္ဌော- လွတ်အပ်သည်ရှိသော်၊ “တွံ- သင် ဘီလူးသည်၊ မာစိန္တယိ- မစိုးရိမ်လင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပါတောဝ- နံနက်စောစော၌ပင်၊ အာဂမိဿာမိ- လာအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ မဂ္ဂနိမိတ္တာနိ- ခရီးနိမိတ်တို့ကို၊ သလ္လက္ခေန္တော- မှတ်လျက်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဗလကာယံ- ဗိုလ်ပါရှိရာသို့၊ ဥပဂန္တာ- သွား၍၊ ဗလကာယပရိဝုတော- ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည်ခြံရံလျက်၊ နဂရံ- မြို့သို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ နန္ဒဗြာဟ္မဏံ- နန္ဒပုဏ္ဏားကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေပြီး၍၊ မဟာရဟေ- မြတ်သော အဖိုးများစွာထိုက်သော၊ အာသနေ- နေရာ၌၊ နိသီဒါပေတွာ- နေစေ၍၊ တာဂါထာ- ထိုလေးဂါထာတို့ကို၊ သုတွာ- နာပြီး၍၊ စတ္တာရိသဟဿာနိ- လေးထောင်ကုန်သော ဥစ္စာတို့ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ယာနံ- ယာဉ်ထက်သို့၊ အာရောပေတွာ- တက်စေ၍၊ “ဣမံ- ဤပုဏ္ဏားကို၊ တက္ကသိလမေဝ- တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သာလျှင်၊ နေထ- ဆောင်ကြကုန်လော့” ဣတိ- ဤသို့၊ မနုဿေ- လူတို့ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ဗြာဟ္မဏံ- ပုဏ္ဏားကို၊ ဥယျောဇေတွာ- လွတ်လိုက်၍၊ ဒုတိယဒိဝသေ- နက်ဖြန်နေ့၌ (ယက္ခဿသန္တိကံ- ဘီလူးထံသို့) ပဋိဂန္တု-

ကာမော- ပြန်သွားခြင်းငှာ အလိုရှိသည်။ ဟုတ္တာ- ဤ၊ ပုတ္တံ- သားတော် အလီနသတ္တု မင်းသားကို အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ အနုသာသီ- ဆုံးမတော်မူပြီ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို ဒီပန္နော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်။ “မုတ္တော စ သော (ပ) ပေါရိသာဒဿ ဥတ္တေ”တိ- “မုတ္တော စ သော (ပ) ပေါရိသာဒဿ ဥတ္တေ”ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဟောတော်မူပြီ။

၇၁။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ပေါရိသာဒဿ- ပေါရိသာဒ၏၊ ဟတ္တာ- လက်မှ၊ မုတ္တော- လွတ်ပြီးသော၊ သောစ- ထိုဇယဒိသမင်းသည်ကား၊ [ကာမကာမိ (ကာမကာမိ)]- ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ သကံမန္တိရံ- မိမိနန်းသို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဩဟုဏဿ- နန္ဒပုဏ္ဏားအား၊ [တံသင်္ဂရံ (တံသင်္ဂရံ)]- ထိုအချိန်အချက်ကို၊ သမ္ပဒါယ- ပြည့်စုံစေ၍၊ အလီနသတ္တု- အလီနသတ္တုအမည်ရှိသော၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ [အာမန္တယီ (အာမန္တေသိ)]- ခေါ်၏။

၇၂။ ပုတ္တ- ချစ်သား၊ တေ- သင်ချစ်သားအား၊ ရညံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ဒဒါမိ- ငါပေး၏၊ အဇ္ဇေဝ- ယနေ့ပင်လျှင်၊ အဘိသိဉ္ဇယဿ- အဘိသိက် သွန်းစေလော၊ [သေသုစ(သေသေစ)]- မိမိကိုယ်၌လည်းကောင်း၊ ပရေသုစ- သူတစ်ပါးတို့၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရေ- ကျင့်လော၊ ရဋ္ဌေ- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ အဓမ္မကာရော- မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည်၊ တေ- သင်ချစ်သားအား၊ မာအဟု- မဖြစ်စေလင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပေါရိသာ- ဒဿ- ပေါရိသာဒ၏၊ [ဥတ္တေ(ဥပန္တေ)]- အထံသို့၊ ဂစ္ဆာမိ- သွားရအံ့။

တတ္ထ- ထိုမုတ္တောစသော ဂါထာတို့၌၊ အလီနသတ္တုန္တိ- အလီနသတ္တုဟူသည် ကား၊ ဧဝံနာမကံ- ဤသို့ အလီနသတ္တုဟု အမည်ရှိသော၊ ကုမာရံ- မင်းသားကို၊ ပါဠိယံ ပန- ပါဠိတော်၌ကား၊ “အရိနသတ္တု”န္တိ- အရိနသတ္တုဟူ၍၊ လိခိတံ- ရေးအပ်၏၊ အဇ္ဇေဝရဇ္ဇန္တိ- အဇ္ဇေဝရဇ်ဟူသည်ကား၊ ပုတ္တ- ချစ်သား၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ တေ- သင့်အား၊ ဒမ္ပိ- ပေး၏၊ တံ- သင်သည်၊ အဇ္ဇေဝ- ယနေ့၌ပင်၊ မုဒ္ဒနိ- ဦးထိပ်၌၊ အဘိသေကံ- အဘိသိက်ကို၊ အဘိသိဉ္ဇယဿ- သွန်းလော၊ ဥတ္တေတိ- ဥတ္တေ ဟူသည်ကား၊ အဘျာသေ- အထံသို့၊ သန္တိကေ- အနီးသို့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုအကြောင်းကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ကုမာရော- သားတော် အလီနသတ္တ၊ မင်းသားသည်၊ (ရာဇာနံ- ခမည်းတော်မင်းကြီးကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလျှောက်လို လတ်သော်၊) “ကိံ ကမ္မ ကြုပ္ပံ (ပ) တယာ ဝိနာဟ”န္တိ- “ကိံ ကမ္မ ကြုပ္ပံ (ပ) တယာ ဝိနာဟံ”ဟူသော၊ ဒသမံ- ဆယ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၇၃။ ဒေဝ- ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ တဝ- သင်ခမည်းတော်မင်းကြီး၏၊ [ပါဝ (ပါဒေ)]- ခြေတော်ရင်း၌၊ ကိံကမ္မံ- အဘယ်အမှုကို၊ [ကုပ္ပံ(ကြုပ္ပံ)]- ပြုမိသည်ဖြစ်၍၊ နာရာဇေယံ- နှစ်သက်တော်မမူသနည်း၊ ယံယေန- အကြင် မနှစ်သက်ကြောင်းဖြစ်သော အမှုကြောင့်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ တုဝံ- ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ ရဇ္ဇမိ- မင်းအဖြစ်၌၊ ဥဒဿယေ- တည်စေ၏၊ တံ- ထိုမနှစ်သက်ကြောင်းဖြစ်သော အမှုကို၊ အဟံ- အကျွန်ုပ် သည်၊ သောတု- နာခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆာမိ- အလိုရှိပါ၏၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တယာ- ခမည်းတော်မင်းကြီးနှင့်၊ ဝိနာ- ကင်း၍၊ ရဇ္ဇပိ- မင်းအဖြစ်ကိုလည်း၊ [နိစ္ဆေယျံ(နဣစ္ဆေယျ)]- အလိုမရှိနိုင်။

တတ္ထ- ထိုကိံကမ္မစသော ဂါထာ၌၊ ကြုပ္ပန္တိ- ကြုပ္ပံဟူသည်ကား၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ ယမဇ္ဇာတိ- ယမဇ္ဇာဟူသည်ကား၊ ယေနအနာရာဇကမ္ပေန- အကြင် မနှစ်သက်ကြောင်းဖြစ်သော အမှုကြောင့်၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ မံ- ငါ့ကို၊ ရဇ္ဇမိ- မင်းအဖြစ်၌၊ တံ- သင်သည်၊ ဥဒဿယေ- တည်စေဘိ၏၊ ဥဿာပေသိ- တည်စေဘိ၏၊ ပတိဌာ- ပေသိ- တည်စေဘိ၏၊ တံ- ထိုမနှစ်သက်ကြောင်းဖြစ်သောအမှုကို၊ မေ- ငါ့အား၊ အာစိက္ခ- ပြောကြားလော့၊ ဟိ- အကြောင်းကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ တယာ- သင်ဘခင်နှင့်၊ ဝိနာ- ကင်း၍၊ ရဇ္ဇမိ- မင်းအဖြစ်ကိုလည်း၊ န ဣစ္ဆာမိ- အလိုမရှိ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ရာဇာ- ခမည်းတော် ဇယဒ္ဓိသမင်းကြီး သည်၊ (အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ကုမာရဿ- သားတော်အား၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ရှိသော်၊) “န ကမ္မနာ ဝါ (ပ) ပုနာဟံ ဂမိဿ”န္တိ- “န ကမ္မနာ ဝါ (ပ) ပုနာဟံ ဂမိဿ”ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမဲ့သော၊ ဂါထာ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၇၄။ တာတ- ချစ်သား၊ ကမ္မနာဝါ- ကိုယ်အမှုအရာမှလည်းကောင်း၊ ဝစသာဝါ- စကားမှလည်းကောင်း၊ ဣတော- ဤကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးမှ၊ တုဝိယံ-

သင့်အထံ၌ဖြစ်သော၊ [အပရာဓိတော(အပရာဓံ)]- အပြစ်ကို၊ အဟံ- ငါသည်၊
နသရာမိ- ရှိ၏ဟူ၍မအောက်မေ့၊ ပေါရိသာဒကေနစ- ပေါရိသာဒနှင့်မူကား၊
[သန္တိ(သန္တိ)]- တကွ၊ သစ္စံ- သစ္စာကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အာဂတော- လာ၏၊
သစ္စာနုရက္ခိ- ပြုအပ်သော သစ္စာကို စောင့်လိုသည်ဖြစ်၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊
အဟံ- ငါသည်၊ ဂမိဿံ- ပေါရိသာဒအထံသို့ သွားအံ့။

တတ္ထ- ထိုကမ္မနာစသော ဂါထာ၌၊ အပရာဓိတောတိ- အပရာဓိတော
ဟူသည်ကား၊ ဣတော- ဤကိုယ်နှုတ်အမှုမှ၊ အပရာဓံ- အပြစ်သည်၊ တုဝိယန္တိ-
တုဝိယံဟူသည်ကား၊ တဝ- သင်၏၊ သန္တကံ- ဥစ္စာဖြစ်သော၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊
ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တာတ- ချစ်သား၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဝ-
သင်၏၊ ဣတော ကမ္မတော ဝါ- ဤကိုယ်ဖြင့် ပြုအပ်သောအမှုမှလည်းကောင်း၊
တဝ- သင်၏၊ ဣတော ဝစနတော ဝါ- ဤနှုတ်ဖြင့်ပြောအပ်သော စကားမှလည်းကောင်း၊
ကိစ္ဆိ- တစ်စုံတစ်ခုသော၊ မမ- ငါသည်၊ အပ္ပိယံ- မနှစ်သက်အပ်သော၊ အပရာဓံ-
အပြစ်ကို၊ န သရာမိ- မအောက်မေ့ (ဝါ) အမှတ်မရ၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော-
အနက်တည်း၊) သန္တိန္ဒ ကတွာတိ- သန္တိန္ဒ ကတွာဟူသည်ကား၊ ပန- စင်စစ်သော်
ကား၊ မိဂဝံ- သားကောင်ရှိရာတောသို့၊ ဂတံ- သွားသော၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဧကော-
တစ်ယောက်သော၊ ယက္ခော- ဘီလူးသည်၊ “ခါဒိဿာမိ”တိ- စားအံ့ဟူ၍၊ ဂဏှိ-
ဖမ်းခဲ့ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဗြာဟ္မဏဿ- ပုဏ္ဏား၏၊ ဓမ္မကထံ-
တရားစကားကို၊ သုတွာ- ကြားရ၍၊ တဿ- ထိုပုဏ္ဏားအား၊ သက္ကာရံ- အရိုအသေ
ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ သွေ- နက်ဖြန်၊ ပါတရာသကာလေ- နံနက်စောစောအချိန်၌၊
တဝ- သင်၏၊ (သန္တိကံ- အထံသို့) အာဂမိဿာမိ- ပြန်လာအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တေန
ပုရိသာဒကေန- ထိုပေါရိသာဒအမည်ရှိသော ဘီလူးနှင့်၊ သန္တိ- အစပ်ကို၊ သစ္စံ-
သစ္စာကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အာဂတော- ပြန်လာ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တံ သစ္စံ-
ထိုသစ္စာကို၊ အနုရက္ခန္တော- စောင့်လိုသည်ဖြစ်၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ တတ္ထ-
ထိုပေါရိသာဒရှိရာတောသို့ ဂမိဿာမိ- ပြန်သွားအံ့၊ တံ- သင်သည်၊ ရန္တံ- မင်းအဖြစ်ကို၊
ကာရေဟိ- ပြုစေလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ပြောဆို၏။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ကုမာရော- သားတော် အလီနသတ္တု
မင်းသည်၊ (ပိတရံ- ခမည်းတော်ကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ပေါရိသာဒဿ- ပေါရိသာဒ
၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဂစ္ဆန္တံ- သွားလိုကြောင်းကို၊ ကထေန္တော-

တင်လျှောက်လိုသည်ရှိသော်) “အဟံ ဂမိဿာမိ (ပ) ဥဘော န ဟောမာ”တိ- “အဟံ ဂမိဿာမိ (ပ) ဥဘော န ဟောမာ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၇၅။ မဟာရာဇ- မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဂမိဿာမိ- ပေါရိသာဒအထံသို့ သွားပါအံ့၊ တုဝံ- သင် ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်၊ ဣဓေဝ- ဤနန်းတော်၌သာလျှင်၊ ဟောတိ- ဖြစ်တော်မူလော၊ တုဝံ- သင်ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်၊ သဓေဂစ္ဆသိ- အကယ်၍ သွားတော်မူအံ့၊ တတော- ထိုပေါရိသာဒအထံမှ၊ ဇီဝတော- အသက်ရှင်သော ခမည်းတော် မင်းကြီးအား၊ ဝိပ္ပမောက္ခော- သေးဘေးမှလွတ်ခြင်း မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ရာဇ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ တုဝံ- သင်ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်၊ သဓေဂစ္ဆသိ- အကယ်၍သွားတော်မူအံ့၊ အဟံပိ- အကျွန်ုပ်သည်လည်း၊ ဂစ္ဆာမိ- သွားအံ့၊ ဥဘော- နှစ်ယောက်ကုန်သော သားအဘတို့သည်၊ နဟောမ- ဘီလူးစာ မဖြစ်ကြစေကုန်လင့်၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ အဟံဇေဝ- အကျွန်ုပ်သည်သာလျှင်၊ ဂစ္ဆာမိ- သွားပါအံ့။

တတ္ထ- ထိုအဟံဂမိဿာမိစသော ဂါထာ၌၊ ဣဓေဝါတိ- ဣဓေဝဟူသည်ကား၊ တံ- သင်သည်၊ ဣဓေဝ- ဤနန်းတော်၌သာလျှင်၊ ဟောတိ- ဖြစ်ပါလော၊ တတောတိ- တတောဟူသည်ကား၊ တဿ- ထိုဘီလူး၏၊ သန္တိကာ- အထံမှ၊ ဇီဝန္တဿ- အသက်ရှင် လျက်၊ မောက္ခော နာမ- လွတ်သောသူမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ (တတော- ထိုကြောင့်၊) ဥဘောတိ- ဥဘောဟူသည်ကား၊ ဧဝံ သန္တေ- ဤသို့ဖြစ် သည်ရှိသော်၊ ဥဘောပိ- အကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးသည်လည်း၊ န ဘဝိဿာမ- ဘီလူးစာမဖြစ်ကုန်အံ့။

တံ- သားတော်တင်လျှောက်သော ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ရာဇ- ခမည်းတော် ဇယဒိသမင်းကြီးသည်၊ (ဂမနေ- သွားခြင်း၌၊ အပရာဓံ- အပြစ်ကို၊ ကုမာရဿ- သားတော်အား၊ သလ္လပန္တော- ပြောလိုသည်ရှိသော်) “အဒ္ဓါ ဟိ တာတ (ပ) ဘိဒါ ရုက္ခမူလေ”တိ- “အဒ္ဓါဟိ တာတ (ပ) ဘိဒါ ရုက္ခမူလေ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၇၆။ တာတ- ချစ်သား၊ ဧသဇသော- ဤသို့ အဘကိုယ်စားသွား၍ ဘီလူးအစားခံခြင်းသည်၊ အဒ္ဓါ ဟိ- စင်စစ်လျှင်၊ [သတာနံ(သန္တာနံ)]- ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏၊ ဓမ္မော- သဘောတည်း၊ အပိစ- ထိုသို့ ဖြစ်ငြားသော်လည်း၊ ယဒါ- အကြင်အခါ၌၊ တံ- သင်ချစ်သားကို၊ ကမ္မာသ-

ပါဒေါ- ကွဲသောခြေရှိသော ပေါရိသာဒသည်၊ ရုက္ခသူလေ- ထက်စွာသော
တစို့၌၊ ဘိဒါ- ထိုး၍၊ ပစိတွာ- ကင်၍၊ ပသယု- နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍၊ ခါဒေ-
စားရာ၏၊ တဒါ- ထိုသို့စားသောအခါ၌၊ မေ- ငါ၏၊ မရဏာစ- သေသည်
ထက်လည်း၊ တဝ- သင်ချစ်သား၏၊ မရဏံ- သေခြင်းသည်၊ ဒုက္ခတရံ-
အလွန်ဆင်းရဲစွာသည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ တာတ- ချစ်သား၊ အဒ္ဓါ
ဧကံသေန- စင်စစ်အားဖြင့်၊ ဒေ- ဤသည်ကား၊ သတာနံ ပဏ္ဍိတာနံ- ပညာရှိ
သူတော်ကောင်းတို့၏၊ ဓမ္မော သဘာဝေါ- ပင်ကိုသဘောတည်း၊ တွံ- သင်သည်၊
ယုတ္တံ- သင့်သည်ကို၊ ဝဒသိ- ဆိုဘိ၏၊ အပိ စ- သို့သော်လည်း၊ ခေါ ပန- စင်စစ်၊
ဧတံ- ထိုသင်ချစ်သား၏သေခြင်းသည်၊ မယံ- ငါ၏၊ မရဏတောပိ- သေခြင်း
ထက်လည်း၊ ဒုက္ခတရံ- ပို၍ဆင်းရဲသည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ ယဒါ- အကြင်အခါ၌၊
တံ- သင်ချစ်သားကို၊ သော ကမ္မာသပါဒေါ- ထိုပြောက်ကျားသော ခြေရှိသော
ပေါရိသာဒသည်၊ ဘိဒါ ရုက္ခသူလေတိ- ဘိဒါရုက္ခသူလေဟူသည်ကား၊ တိဓိဏရုက္ခ-
သူလေ- ထက်သောသစ်သားတံကျင်၌၊ ဘိတွာ- ထိုးစိုက်၍၊ ပစိတွာ- ကျက်စေ၍၊
ပသယု- အနှိုင်းအထက်ပြု၍၊ ဗလက္ကာရေန- အင်အားသုံး၍၊ ခါဒေယု- ခဲစားရာ၏၊
ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ကုမာရော- သားတော် အလီနသတ္တု
မင်းသားသည်၊ (ပုန- တစ်ဖန်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဂစ္ဆန္တံ- သွားလိုသောအကြောင်းကို၊
ရညော- ခမည်းတော်မင်းကြီးအား၊ ပဋိကထေန္တော- လျှောက်တင်ပြန်လိုသည်ရှိသော်၊)
“ပါဏေန တေ ပါဏမဟံ (ပ) ဇီဝိတဿ ဝဏ္ဏေမိ”တိ- “ပါဏေန တေ ပါဏမဟံ
(ပ) ဇီဝိတဿ ဝဏ္ဏေမိ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၇၇။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ပါဏေန-
အကျွန်ုပ်အသက်ဖြင့်၊ တေ- သင်ခမည်းတော်မင်းကြီး၏၊ ပါဏံ- အသက်ကို၊
နိမိဿံ- ဖလှယ်ပါအံ့၊ တွံ- ခမည်းတော်မင်းကြီး သည်၊ ပေါရိသာဒဿ-
ပေါရိသာဒ၏၊ [ဥတ္တေ(ဥပန္တေ)]- အထံသို့၊ မာအဂါ- သွားတော်မမူပါလင့်၊
ဧတံပါဏံ- ထိုအကျွန်ုပ်အသက်ကို၊ တေ- သင်ခမည်းတော်မင်းကြီး၏၊
ပါဏေန- အသက်ဖြင့်၊ နိမိဿံ- ဖလှယ်အံ့၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ တဝ-

သင်ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏။ ဇီဝိတဿ- အသက်ရှင်ခြင်း၏။ အတ္ထာယ- အကျိုးငှာ၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏။ မတံ- သေခြင်းကို၊ ဝဏ္ဏေမိ- အလိုရှိပါ၏။

တတ္ထ- ထိုပါဏေကစသော ဂါထာ၌၊ နိမိဿန္တိ- နိမိဿဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဣဓေဝ- ဤတောအရပ်၌ပင်၊ တဝ- သင်မင်းကြီး၏။ ပါဏေန- အသက်ဖြင့်၊ မမ- ငါ၏။ ပါဏံ- အသက်ကို၊ ပရိဝတ္တေဿံ- ဖလှယ်အံ့၊ တသ္မာတိ- တသ္မာဟူသည်ကား၊ ယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ ဧတံ ပါဏံ- ထိုငါ၏အသက် ကို၊ တဝ- သင်မင်းကြီး၏။ ပါဏေန- အသက်ဖြင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ နိမိဿံ- ဖလှယ်အံ့၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တဝ- သင်ဖခင်၏။ ဇီဝိတဿ- အသက်၏။ အတ္ထာယ- အကျိုးငှာ၊ မမ- ငါ၏။ မရဏံ- သေခြင်းကို၊ ဝဏ္ဏေမိ- ချီးမွမ်း၏။ မရဏမေဝ- သေခြင်းကိုသာလျှင်၊ ဝရေမိ- တောင့်တ၏။ ဣစ္ဆာမိ- အလိုရှိ၏။ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- သားတော်လျှောက်တင်သော ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ရာဇာ- ခမည်းတော် ဇယဒ္ဓိသမင်းကြီးသည်၊ ပုတ္တဿ- သားတော်၏။ ဗလံ- အစွမ်းကို၊ ဇာနန္တော- သိတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ “တာတ- ချစ်သား၊ သာဓု- ကောင်းပြီ၊ (တွံ- သင်ချစ်သားသည်၊) ဂစ္ဆာဟိ- သွားလေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သမ္ပဋိန္တိ- ဝန်ခံပြီ၊ သော- ထိုသားတော် အလိနသတ္တုမင်းသားသည်၊ မာတာပိတရော- မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ နဂရမ္မာ- မြို့မှ၊ နိက္ခမိ- ထွက်ပြီ၊ တမတ္ထံ (တံ+အတ္ထံ)- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “တတော ဟဝေ (ပ) ပိတုစ ပါဒေ”တိ- “တတော ဟဝေ (ပ) ပိတုစ ပါဒေ”ဟူသော၊ ဥပမဂါထံ- ထက်ဝက်သော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၇၈။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တတောတဒါကာလေ- ထိုအခါ၌၊ ဟဝေ- စင်စစ်သဖြင့်၊ မိတိမာ- ပညာရှိသော၊ ရာဇပုတ္တော- အလိနသတ္တုမင်းသားသည်၊ မာတုစ- မယ်တော်၏လည်းကောင်း၊ ပိတုစ- ခမည်းတော်မင်းကြီး၏လည်းကောင်း၊ ပါဒေ- ခြေတော်တို့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးပြီး၍၊ နိက္ခန္တော- မြို့မှထွက်လေ၏။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ အဿ- ထိုအလိနသတ္တုမင်းသား၏၊ မာတာ- မယ်တော်မိဘုရားကြီးသည်၊ [ဒုခိနိ(ဒုက္ခိနိ)]- စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဆင်းရဲသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပထဗျာ- မြေ၌၊ [နိပတာ(နိပတိတာ)]- လဲကျ၏။ အဿ- ထို အလိနသတ္တုမင်းသား၏၊ ပိတု-

ခမည်းတော်ဇယဒိသမင်းကြီးသည်လည်း၊ ဘုဇာနိ- လက်နှစ်ဘက် တို့ကို၊
ပဂ္ဂယု- မြှောက်၍၊ ကန္တတိ- ငိုကြွေး၏။

တတ္ထ- ထိုတတောဟဝေသော ဂါထာ၌၊ ပါဒေတိ- ပါဒေဟူသည်ကား၊ ပါဒေ-
ခြေတို့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ နိက္ခန္ဓော- ထွက်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။

အထ- ထိုသို့ အလီနသတ္တုမင်းသား မြို့မှထွက်သောအခါ၌၊ အဿ-
ထိုမင်းသား၏၊ မာတာပိတရောပိ- မယ်တော်မိဖုရား၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးတို့သည်
လည်းကောင်း၊ ဘဂိနိပိ- နှမတော်သည်လည်းကောင်း၊ ဘရိယာပိ- မယားသည်
လည်းကောင်း၊ အမစ္စပရိဇနေဟိ- မှူးမတ်အခြံအရံအပေါင်းတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိယေဝ-
အတူတကွသာလျှင်၊ နိက္ခမိသု- ထွက်ကြကုန်ပြီ၊ သော- ထိုမင်းသားသည်၊ နဂရာ-
မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ပိတရံ- ခမည်းတော်ကို၊ မဂ္ဂ- လမ်းခရီးကို၊ ပုစ္ဆိတွာ-
မေးပြီး၍၊ သုဠ- ကောင်းစွာ၊ ဝဝတ္ထပေတွာ- ပိုင်းခြားသတ်မှတ်စေ၍၊ မာတာ-
ပိတရော- မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ သေသာနံ- (မယ်တော်
ခမည်းတော်တို့မှ) ကြွင်းကုန်သော၊ (ပရိသာနံ- ပရိသတ်တို့အား၊) ဩဝါဒံ- အဆုံး
အမကို၊ ဒတွာ- ပေးပြီး၍၊ အစ္ဆမ္ဘိတော- မကြောက်မရွံ့သော၊ ကေသရသီဟော-
ဝိယ- ကေသရရာဇာခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့၊ မဂ္ဂ- ခရီးကို၊ အာရယု- သက်၍၊ ယက္ခာ-
ဝါသံ- ဘီလူး၏ နေရာသို့၊ ပါယာသိ- ရောက်လေပြီ၊ ဂစ္ဆန္တံ- သွားလေသော၊ တံ-
ထိုသားတော်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ မာတာ- မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည်၊ သကဘာဝေ-
နံ- မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့်၊ သဏ္ဌာတုံ- ကောင်းစွာတည်ခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တိ- မတတ်နိုင်
သည်ဖြစ်၍၊ ပထဝိယံ- မြေ၌၊ ပတိ- လဲကျ၏၊ ပိတာ- ခမည်းတော်မင်း ကြီးသည်၊
ဗာဟာ- လက်မောင်းနှစ်ဖက်တို့ကို၊ ပဂ္ဂယု- မြှောက်ချီ၍၊ မဟန္တေန- ကြီးစွာသော၊
သဒ္ဓေန- အသံဖြင့်၊ ကန္တိ- ငိုကြွေးပြီ၊ တမ္ပိ အတ္ထံ- ထိုအကြောင်း ကိုလည်း၊
ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္ထာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊
“သုခိနိဿမာတာ (ပ) ဘုဇာနိ ကန္တတိ”တိ- သုခိနိဿမာတာ (ပ) ဘုဇာနိ ကန္တတိ
ဟူသော၊ (ဥပဗဂါထံ- ထက်ဝက်သောဂါထာကို) အာဟာ- ဟောတော်မူပြီ။)

ဥပဗဂါထံ- ထက်ဝက်သော ဂါထာကို၊ ဝတွာ- ဟောတော်မူပြီး၍၊ တဿ-
ထိုအလီနသတ္တုမင်းသား၏၊ ပိတရာ- ခမည်းတော် ဇယဒိသမင်းကြီးသည်၊ ပယုတ္တံ-

အားထုတ်အပ်သော၊ အာသီသဝါဒိဉ္စ- တောင့်တခြင်းနှင့် ယှဉ်သော စကားကိုလည်း
 ကောင်း၊ အဘိဝါဒနဝါဒဉ္စ- အရိုအသေပြုခြင်းနှင့် ယှဉ်သော စကားကိုလည်းကောင်း၊
 မာတရာစ- မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ဘဂိနီဘရိယာဟိစ- နှမတော်၊
 မင်းသား၏ မယားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ သစ္စကိရိ-ယံ-
 သစ္စာပြုခြင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ (သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊)
 “တံ ဂစ္ဆန္တိ တာဝ ပိတာ (ပ) သောတ္ထိ ပစ္စေဟိ သာမီ”တိ- “တံ ဂစ္ဆန္တိ တာဝ ပိတာ
 (ပ) သောတ္ထိ ပစ္စေဟိ သာမိဟူ”ကုန်သော၊ အပရာပိ- အခြားလည်းဖြစ် ကုန်သော၊
 စတသောဂါထာ- လေးဂါထာတို့ကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၇၉။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ပိတာ- ခမည်းတော် ဇယဒ္ဓိသ
 မင်းကြီးသည်၊ သော- ထိုငါသားတော်သည်၊ ပရမ္ပုခေါ- တစ်ပါးသို့ မျက်နှာမူ
 လျက်၊ ဂစ္ဆတိ- သွား၏၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားလေသော၊ တံ- ထိုသားတော်ကို၊ ဝိဒိတွာ-
 သိ၍၊ [ပဉ္စလိကော(အဉ္စလိ)]- လက်အုပ်ချီလျက်၊ ဒေဝတာ- သောမနတ်
 စသော နတ်တို့ကို၊ ဝန္တတိ- ရှိခိုး၏၊ သောမော- သောမအမည်ရှိသော၊
 ရာဇာစ- နတ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝရုဏော- ဝရုဏအမည်ရှိသော၊
 ရာဇာစ- နတ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပဇာပတိ- ပဇာပတ်အမည်ရှိသော၊
 ရာဇာစ- နတ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ စန္ဒိမာစ- လနတ်သားသည်လည်း
 ကောင်း၊ သူရိယောစ- နေနတ်သားသည်လည်းကောင်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊
 ဧတေ- ထိုနတ်တို့ကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဝန္တာမိ- ရှိခိုး၏၊ တာတ- ချစ်သား၊
 ဧတေဟိ- ထိုနတ်တို့သည်၊ ဂုတ္တော- စောင့်ရှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊
 အနုညာတော- ပေါရိသာဒသည် အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊
 တံ- သင်ချစ်သားသည်၊ သောတ္ထိ- ချမ်းသာစွာ၊ ပေါရိသာဒကမ္ဘာ-
 ပေါရိသာဒအထံမှ၊ [ပစ္စေဟိ(မုဉ္ဇေဟိ)]- လွှတ်စေသတည်း။

၈၀။ ဒဏ္ဍကိရညော- ဒဏ္ဍကိမင်း၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံ၌၊ ကုမ္ဘဝတီနဂရံ-
 ကုမ္ဘဝတီပြည်သို့ ဂတဿ- သွားသော၊ ရာမဿ- အမိအဘကို လုပ်ကျွေးသော
 ရာမမင်း၏၊ မာတာ- အမိသည်၊ သုဂုတ္တာ- ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်အပ်သည်
 ဖြစ်၍၊ ယံ- အကြင်သို့သဘောရှိသော၊ သောတ္တာနံ- ချမ်းသာသည်၏
 အဖြစ်ကို၊ အကာသိ- ပြုဖူးလေပြီ၊ ပုတ္တ- ချစ်သား၊ တေ- သင်ချစ်သားအား၊
 တံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ သောတ္တာနံ- ချမ်းသာသည်၏အဖြစ်ကို၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ ကရောမိ- ပြု၏၊ ဧတေန-သစ္စေန- ထိုမှန်သော စကားကြောင့်၊

ဒေဝါ- နတ်တို့သည်၊ သရဇ္ဈ- အောက်မေ့စေကုန်သတည်း၊ အနုညာတော- ပေါရိသာဒသည် အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ သောတ္ထိ- ချမ်းသာစွာ၊ တွံ- သင်ချစ်သားသည်၊ [ပစ္စေဟိ(မုဉ္ဇေဟိ)]- လွတ်စေသတည်း။

၈၁။ ဇာတု- စင်စစ်သဖြင့်၊ အလီနာသတ္တေ- ငါမောင်တော် အလီနသတ္တ၊ မင်းသား၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ အာဝိဝါ- မျက်မှောက်၌လည်းကောင်း၊ ရဟောဝါပိ- မျက်ကွယ်၌လည်းကောင်း၊ မနောပဒေါသံပိ- စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းကိုလည်း၊ နသရေ- မအောက်မေ့၊ [ဘာတိက(ဘာတု)]- မောင်ကြီး နန်းလျာဥပရာ၊ ဧတေနသစ္စေန- ဤသစ္စာကြောင့်၊ ဒေဝါ- နတ်တို့သည်၊ သရဇ္ဈ- အောက်မေ့စေကုန်သတည်း၊ အနုညာတော- ပေါရိသာဒသည် အနူးအညွတ် ခွင့်ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍၊ သောတ္ထိ- ချမ်းသာစွာ၊ တွံ- သင် မောင်ကြီးနန်းလျာဥပရာသည်၊ [ပစ္စေဟိ(မုဉ္ဇေဟိ)]- လွတ်ပါစေသတည်း။

၈၂။ သာမိ- ချစ်လင်နန်းလျာဥပရာ၊ ယသ္မာစ- အကြံကြောင့်လည်း၊ မေ- ငါ၏၊ တွံ- သင်ချစ်လင်သည်၊ အနဓိမာနောပိ- ကျွန်ုပ်ကို တို့လွှတ်၍ သူတစ်ပါးကို စိတ်နှလုံးဖြင့်လည်း မတောင့်တစဘူး၊ ယသ္မာစ- အကြံကြောင့်လည်း၊ မေ- ငါအား၊ မနသာပိ- စိတ်နှစ်လုံးဖြင့်လည်း၊ အပ္ပိယော- မုန်းခြင်းသည်၊ နစအသိ- မဖြစ်ဘူးသည်သာတည်း၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ဧတေနသစ္စေန- ဤသစ္စာကြောင့်၊ ဒေဝါ- နတ်တို့သည်၊ သရဇ္ဈ- အောက်မေ့စေကုန်တည်း၊ သာမိ- ချစ်လင်နန်းလျာဥပရာ၊ အနုညာတော- ပေါရိသာဒသည် အနူးအညွတ်ခွင့်ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍၊ သောတ္ထိ- ချမ်းသာစွာ၊ တွံ- သင်လင်နန်းလျာဥပရာသည်၊ [ပစ္စေဟိ(မုဉ္ဇေဟိ)]- လွတ်ပါစေသတည်း။

တတ္ထ- ထိုတံဂစ္ဆန္တံသော ဂါထာတို့၌၊ ပရမ္ပုခေါတိ- ပရမ္ပုခေါဟူသည်ကား၊ မေ- ငါ၏၊ အယံ ပုတ္တော- ဤသားသည်၊ ပရမ္ပုခေါ- မျက်ကွယ်ပြုလျက်၊ မာတာပိတရော- မိဘတို့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ဂစ္ဆတိ- သွား၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧတံ ပရမ္ပုခံ- ထိုမျက်ကွယ်ပြုလျက်၊ ဂစ္ဆန္တံ- သွားသောသားကို၊ ဒိသ္မာ- ကြည့်၍၊ ဝိဒိတွာ- သိ၍၊ ပဉ္စလီကောတိ- ပဉ္စလီကောဟူသည်ကား၊ တသ္မိ ကာလေ- ထိုအချိန်၌၊ သိရသိ- ဦးခေါင်း၌၊ အဉ္စလီ- လက်အုပ်ကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ဝန္တတိ- ရှိခိုး၏၊ ဒေဝတာ- နတ်တို့ကို၊ နမဿတိ- ရှိခိုး၏၊ ပုရိသာဒကမ္ဘာတိ- ပုရိသာဒကမ္ဘာဟူသည်ကား၊ ပုရိသာဒဿ- ပေါရိသာဒ၏၊ သန္တိကာ- အထံမှ၊ တေန- ထိုပေါရိသာဒသည်၊

အနုညာတော- ခွင့်လွတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ သောတ္ထိနာ- ချမ်းသာစွာ၊ ပစ္စေဟိ- ပြန်လာပါလော့။

ရာမဿကာသီတိ- ရာမဿကာသီဟူသည်ကား၊ ရာမဿ- ရာမမင်း၏၊ (သောတ္ထာနံ- ချမ်းသာသည်၏အဖြစ်ကို) အကာသိ- ပြုခဲ့ဘူးပြီ ကိရ- ကြားဖူးသည်ကား၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ဗာရာဏသီဝါသီ- ဗာရာဏသီမြို့၌နေသော၊ မာတုပေါ- သကော- အမိကိုမွေးမြူသော၊ ရာမော နာမ- ရာမအမည်ရှိသော မင်းသည်၊ မာတာပိ- တရော- အမိအဘတို့ကို၊ ပဋိဇ္ဇေန္တော- ကျွေးမွေးပြုစုလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဝေါဟာရတ္ထာယ- အရောင်းအဝယ်အလို့ငှာ၊ ဂတော- သွားသည်ရှိသော်၊ ဒဏ္ဍကိရညော- ဒဏ္ဍကိမင်း၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံ၌၊ ကုမ္ဘဝတီနဂရံ- ကုမ္ဘဝတီမြို့သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ နဝဝိဓေန- ကိုးပါး အပြားရှိသော၊ ဝဿေန- မိုးသည်၊ သကလရဋ္ဌေ- အလုံးစုံသောတိုင်းနိုင်ငံကို၊ ဝိနာသိ- ယမာနေ- ပျက်စီးစေအပ်သည်ရှိသော်၊ မာတာပိတူနံ- အမိအဘတို့၏၊ ဂုဏံ- ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ သရိ- အောက်မေ့မိ၏၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုရာမမင်းကို၊ မာတုပဋ္ဌာနကမ္မဿ- အမိကို လုပ်ကျွေးသော ကံ၏၊ ဖလေန- အကျိုးကြောင့်၊ ဒေဝတာ- နတ်တို့သည်၊ သောတ္ထိနာ- ချမ်းသာစွာ၊ အာနယိတွာ- ဆောင်ယူ၍၊ မာတု- အမိကို၊ အဒံသု- ပေးခဲ့ဘူးကြပြီ၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းအရာကို၊ သုတဝဿေန- အကြား၏အစွမ်းဖြင့်၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုခဲ့ပြီ၊ **သောတ္ထာနန္တိ-** သောတ္ထာနံဟူသည်ကား၊ သောတ္ထိဘာဝံ- ချမ်းသာသည်၏အဖြစ်ကို၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ တံ- ထိုချမ်းသာသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒေဝတာ- နတ်တို့သည်၊ ကိဉ္ဇာပိ ကရိသု- အကယ်၍ကား ပြုခဲ့ကုန်အံ့၊ မာတုပဋ္ဌာနံ- အမိကို လုပ်ကျွေးခြင်းကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ နိဗ္ဗတ္တတ္တာ ပန- ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား၊ မာတာ- အမိသည်၊ အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်ပြီ၊ တံ တေ အဟန္တိ- တံတေအဟံ ဟူသည်ကား၊ အဟမ္မိ- ငါသည်လည်း၊ တေ- သင်ချစ်သား၏၊ တမေဝ သောတ္ထာနံ- ထိုချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်ကိုသာလျှင်၊ ကရောမိ- ပြု၏၊ မံ- ငါ့ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ တထေဝ- ထိုရာမမင်းအတူ၊ တဝ- သင်ချစ်သား၏၊ သောတ္ထိဘာဝေါ- ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်သည်၊ ဟောတု- ဖြစ်စေသတည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ အထ ဝါ- တနည်းကား၊ ကရောမိတိ- ကရောမိဟူသည်ကား၊ ဣစ္ဆာမိ- အလိုရှိ၏၊ ဧတေန သစ္စေနာတိ- ဧတေနသစ္စေနာဟူသည်ကား၊ ဒေဝတာဟိ- နတ်တို့သည်၊ တဿ- ထိုရာမမင်း၏၊ သောတ္ထိနာ- ချမ်းသာစွာ၊ အာနိတဘာဝေါ- ဆောင်ယူအပ်

သည်၏အဖြစ်သည်။ သစေ သစွော- အကယ်၍မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဧတေန သစွေန-
 ထိုမှန်သော သစွာစကားကြောင့်၊ မမ- ငါ၏၊ ပုတ္တံပိ- သားကိုလည်း၊ ဒေဝိ-
 နတ်တို့သည်၊ သရန္တု- အမှတ်ကြစေကုန်သတည်း၊ ရာမံ ဝိယ- ရာမမင်းကဲ့သို့၊ တမ္ပိ-
 ထိုငါ့သား အလီနသတ္တုကိုလည်း၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ယူ၍၊ မမ- ငါ့အား၊ ဒဿန္တု-
 ပြကုန်လော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ အနုညာတောတိ-
 အနုညာတော ဟူသည်ကား၊ ပုတ္တ- ချစ်သား၊ ပေါရိသာဒေန- ပေါရိသာဒသည်၊
 ဂစ္ဆ- သွားလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အနုညာတော- ခွင့်ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝတာနံ-
 နတ်တို့၏၊ အာနုဘာဝေန- အာနုဘော်ဖြင့်၊ သောတ္ထိ- ချမ်းသာစွာ၊ ပဋိအာဂစ္ဆ-
 ပြန်လာခဲ့လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

ဇာတု မလီနသတ္တေတိ- ဇာတုမလီနသတ္တေဟူသည်ကား၊ ဇာတု ဧကံသေန-
 စင်စစ်အားဖြင့်၊ မမ- ငါ၏၊ ဘာတိကေ- အစ်ကိုဖြစ်သော၊ အလီနသတ္တေ-
 အလီနသတ္တုမင်းသား၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ သမ္ပုခါ ဝါ- မျက်မှောက်၌လည်းကောင်း၊
 ပရမ္ပုခါ ဝါ- မျက်ကွယ်၌လည်းကောင်း၊ မနောပဒေါသံ- စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းကို၊ န
 သရာမိ- အမှတ်မရ၊ မယာ- ငါသည်၊ တမ္ပိ- ထိုအလီနသတ္တုမင်းသား၌၊ မနောပ-
 ဒေါသော- စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းကို၊ နကတပုဗ္ဗော- မပြုခဲ့ဘူး၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊
 အဿ- ထိုအလီနသတ္တုမင်းသား၏၊ ကနိဋ္ဌာ- နှမငယ်သည်၊ သစ္စံ- သစ္စာကို၊
 အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ ယသ္မာ စ မေ အနုမိမနောသိ သာမီတိ- ယသ္မာစမေ အနုမိမ-
 နောသိ သာမိ ဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ သာမိ- အရှင်သခင်ဖြစ်သော၊ အလီနသတ္တု-
 အလီနသတ္တုမင်းသား၊ ယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ တွံ- သင်သည်၊ အနုမိမနော-
 ငါ့ကိုလွန်၍သူတစ်ပါးကိုစိတ်ဖြင့် မတောင့်တဘူးသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ မံ- ငါ့ကို၊
 အဘိဘဝိတွာ- လွမ်းမိုး၍၊ အတိက္ကမိတွာ- ကျော်လွန်၍၊ အညံ- အခြားသော သူကို၊
 မနေန- စိတ်ဖြင့်၊ န ပတ္ထေသိ- မတောင့်တဘူး၊ န စာပိ မေ မနသာ အပ္ပိယောသိတိ-
 န စာပိ မေ မနသာ အပ္ပိယောသိဟူသည်ကား၊ မယုမ္ပိ စ- ငါ့အားလည်း၊ မနသာ-
 စိတ်ဖြင့်၊ တွံ- သင်သည်၊ အပ္ပိယော- မုန်းသည်၊ န ဟောသိ- မဖြစ်ဘူး၊ မယံ-
 ငါတို့သည်၊ အညမညံ- အချင်းချင်း၊ ပိယသံဝါသာဝ- ချစ်သဖြင့်တကွ
 ပေါင်းဖော်ကြကုန်သည်သာ၊ (ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊) ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ အဿ-
 ထိုအလီနသတ္တုမင်းသား၏၊ အဂ္ဂမဟေသိ- အဂ္ဂမဟေသိသည်၊ သစ္စံ- သစ္စာကို၊
 အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ။

ကုမာရောပိ- သားတော်အလီနသတ္တုမင်းသားသည်လည်း၊ ပိတရာ- ခမည်းတော်
မင်းကြီးသည်၊ အက္ခာတနယေန- ကြားအပ်သော နည်းဖြင့် ယက္ခာဝါသမဂ္ဂ- ပေါရိသာဒ
ဘီလူးနေရာခရီးသို့၊ ပဋိပဇ္ဇိ- သွားပြီ၊ ယက္ခောပိ- ဘီလူးသည်လည်း၊ “ခတ္တိယာ နာမ-
မင်းမည်သည်တို့ကား၊ ဗဟုမာယာ- များသော မာယာရှိကုန်သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊
ကော- အဘယ်သူသည်၊ ဇာနာတိ- သိနိုင်အံ့နည်း၊ ကိ- အဘယ်သို့၊ ဘဝိဿတိ-
ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ စိန္တေတွာ- ၍၊) ရုက္ခံ- သစ်ပင်သို့၊
အဘိရဟိတွာ- တက်၍၊ ရညော- မင်း၏၊ အာဂမနံ- လာခြင်းကို၊ ဩလောကေန္တော-
မျှော်ကြည့်လျက်၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ သော- ထိုဘီလူးသည်၊ အာဂစ္ဆန္တံ- လာသော၊
ကုမာရံ- မင်းသားကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “ပိတရံ- အဘကို၊ နိဝတ္တေ တွာ- ပြန်စေ၍၊
ပုတ္တော- သားသည်၊ အာဂတော- လာသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ မေ- ငါ့အား၊
ဘယံ- ဘေးသည်၊ နတ္ထိ- မရှိပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊) ရုက္ခာ- သစ်ပင်မှ၊
ဩတရိတွာ- သက်ဆင်း၍၊ တဿ- ထိုမင်းသားအား၊ ပိဋ္ဌံ- ကျောကို၊ ဒသေန္တော-
ပြုလျက်၊ နိသီဒိ- နေလင့်ပြီ၊ သော- ထိုမင်းသားသည်၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ တဿ-
ထိုဘီလူး၏၊ ပုရတော- ရှေ့၌၊ အဋ္ဌာသိ- ရပ်ပြီ၊ အထ- ထိုသို့ရပ်သော အရပ်၌၊
ယက္ခော- ဘီလူးသည်၊ (တံ- ထိုမင်းသားကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဗြဟ္မာ
ဥဇ္ဇ စာရမုခေါ (ပ) မိဓာ ဝဇေယျာ”တိ- “ဗြဟ္မာ ဥဇ္ဇ စာရမုခေါ (ပ) ပိဓာ’ ဝဇေယျ”
ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၈၃။ မာဏဝ- လူလင်၊ တွံ- သင်ကား၊ ဗြဟ္မာ- ကြီးသော ကိုယ်လည်းရှိ၏၊
ဥဇ္ဇ- ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်လည်းရှိ၏၊ စာရမုခေါ- ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော
မျက်နှာလည်းရှိ၏၊ ကုတော- အဘယ်အရပ်က၊ အာဂတော- လာသည်၊
အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဝနေ- တောအရပ်၌၊ ဝသန္တံ- နေသော၊ မံ- ငါ့ကို၊
နပဇာနာသိ- သင်မသိလော၊ လုဒ္ဓံ- ကြမ်းကြုတ်စွာသော၊ မံ- ငါ့ကို၊
ပေါရိသာဒကောတိ- လူသားစားဟူ၍၊ ဥတွာ- သိပြီးလျက်၊ သောတ္ထိ-
ချမ်းသာသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဇာနံဇာနန္တော- သိသည်ဖြစ်၍၊ ဣစ္ဆန္တော-
ချမ်းသာကို အလိုရှိအပ်သော၊ ကော- အဘယ် သူသည်၊ ဣဓ- ဤငါနေရာ
အရပ်သို့၊ အာဝဇေယျ- လာရာအံ့နည်း။

တတ္ထ- ထိုဗြဟ္မာ ဥဇ္ဇစသော ဂါထာ၌၊ ကော သောတ္ထိမာဇာန မိဓာဝဇေယျာတိ-
ကောသောတ္ထိမာဇာန မိဓာဝဇေယျာဟူသည်ကား၊ ကုမာရ- မင်းသား၊ ကော နာမ-

အဘယ်မည်သော၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သောတ္တိဘာဝံ-
ချမ်းသာသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဇာနန္တော- သိလျက်၊ ဣစ္ဆန္တော- အလိုရှိလျက်၊ ဣဓ-
ဤအရပ်သို့၊ အာဂစ္ဆေယျ- လာရာသနည်း၊ တံ- သင်သည်၊ အဇာနန္တော- မသိသည်
ဖြစ်၍၊ အာဂတော မညေ- လာသည်ထင်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်
တည်း။)

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ကုမာရော- အလိနသတ္တုမင်းသားသည်၊
(အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာဂတံကာရဏံ- လာသောအကြောင်းကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊
ယက္ခဿ- ဘီလူးအား၊ ခါဒိတုံ- စားခြင်းငှာ၊ ပဋိဇာနန္တော- ခွင့်ပြုလတ်သော်၊) “ဇာနာမိ
လုဒ္ဒ၊ (ပ) ပိတုနော ပမောက္ခာ”တိ- “ဇာနာမိ လုဒ္ဒ၊ (ပ) ပိတုနော ပမောက္ခာ”
ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၈၄။ လုဒ္ဒ- သွေးရှင်သောက်ထုတ်လွန်ကြမ်းကြုတ်သည့် တော်အုပ်ပျော်မြူး
နောင်ဘီလူး၊ တံ- သင့်ကို၊ ပေါရိသာဒကောတိ- လူသားစားဟူ၍၊ ဇာနာမိ-
ငါသိ၏၊ ဝနေ- တော၌၊ ဝသန္တံ- နေသော၊ တံ- သင့်ကို၊ [နဇာနာမိ(နပဇာနာမိ)]-
မသိသည်ကား၊ န- မဟုတ်၊ ဇာနာမိဇဝ- သိသည်သာလျှင်တည်း၊ အဟဉ္ဇ-
ငါသည်ကား၊ [ဇယဒ္ဒိသဿ (ဇယဒိသဿ)]- မင်းမြတ်ဇယဒိသ၏၊ ပုတ္တော-
ရွှေရင်တော်နှစ် သားတော်စစ်သည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊
ပိတုနော- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏၊ ပမောက္ခာ- သင့်လက်မှ လွတ်ခြင်းဟူသော
အကြောင်းကြောင့်၊ အာဂတော- လာ၏၊ မံ- ငါ့ကို၊ ခါဒ- သင်စားလော။

တတ္ထ- ထိုဇာနာမိစသော ဂါထာ၌၊ ပမောက္ခာတိ- ပမောက္ခာဟူသည်ကား၊
ပမောက္ခဟေတု- ဖခင်၏အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဟူသောအကြောင်း
ကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပိတု- ဖခင်အား၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ ဒတ္တာ- ပေး၍၊
ဣဓ- ဤအရပ် သို့၊ အာဂတော- လာခဲ့၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တံ- ထိုဘခင်ကို၊
မုဉ္ဇ- လွတ်လော၊ မံ- ငါ့ကို၊ ခါဒါဟိ- စားလော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ ယက္ခော- ဘီလူးသည်၊ (ကုမာရံ- မင်းသားကို၊
ဝဏ္ဏယန္တော- ချီးမွမ်းလိုလတ်သော်) “ဇာနာမိ ပုတ္တောသိ (ပ) ပိတုနော ပမောက္ခာ”
တိ- “ဇာနာမိ ပုတ္တောသိ (ပ) ပိတုနော ပမောက္ခာ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ-
ဆိုပြီ။

၈၅။ ရာဇပုတ္တ- အရှင်မင်းသား၊ တံ- သင့်ကို၊ ဇာနာမိ- ငါသိ၏၊ တံ- သင်သည်၊ [ဇယဒ္ဓိသဿ(ဇယဒိသဿ)]- ဇယဒိသမင်း၏၊ [ပုတ္တောတိ] (ပုတ္တော)- သားတော်သည်၊ (အသိ)- ဖြစ်၏၊ ဥဘိန္ဒ- နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဝေါ- သင်သားအဘတို့၏၊ မုခဝဏ္ဏော- မျက်နှာအဆင်းသဏ္ဌာန်သည်၊ တထာဟိ- တူကြသလျှင်ကတည်း၊ ယောတံ- အကြင် သင်သည်၊ ပိတုနော- ခမည်းတော်၏၊ ပမောက္ခာ- လွတ်ခြင်းဟူသော ကြောင်းကြောင့်၊ [မတ္တိ(မတံ)]- သေခြင်းကို၊ ဣစ္ဆေ- အလိုရှိ၏၊ တဝ- အရှင်မင်းသား၏၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ဣဒံ- ဤအမှုသည်၊ [သုဒုက္ကရဉ္စေဝ(သုဒုက္ကရဉ္စေဝ)]- အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့သည်သာလျှင်တည်း။

တတ္ထ- ထိုဇာနာမိစသော ဂါထာ၌၊ တထာ ဟိ ဝေါတိ- တထာ ဟိ ဝေါဟူ သည်ကား၊ ဥဘိန္ဒမ္ပိ- နှစ်ဦးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဝေါ တုမှာကံ- သင်သားအဖတို့၏၊ တာဒိသော- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ မုခဝဏ္ဏော- မျက်နှာအဆင်းသည်၊ သဒိသော- ဝ- တူသည်သာလျှင်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ကတံ တဝေဒန္တိ- ကတံ တဝေဒံဟူသည်ကား၊ တဝ- သင်၏၊ ဣဒံ ကမ္ပံ- ဤအမှုသည်၊ သုဒုက္ကရံ- ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုတည်း။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ ကုမာရော- အလိနသတ္တုမင်းသားသည်၊ (တံ ဝစနံ- ထိုဘီလူးချိုးမွမ်းသော စကားကို၊ ဗျာကရောန္တေန- ဖြေဆိုသဖြင့်၊ ပတိပိတုနော- အဘ ၏ကိုယ်စား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာဂမနေ- လာခြင်း၌၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ယက္ခဿ- ဘီလူးအား၊ ဘာသန္တော- ပြောကြားလိုလတ်သော်၊) “န ဒုက္ကရံ ကိဉ္စိ (ပ) သဂ္ဂေန စ သမ္ပယုတ္တော”တိ- “န ဒုက္ကရံ ကိဉ္စိ (ပ) သဂ္ဂေန စ သမ္ပယုတ္တော”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၈၆။ ပေါရိသာဒ- လူသားစားတတ်သော ပေါရိသာဒ၊ ယော- အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ပိတုနော- အဘ၏၊ [မတ္တိ(မတံ)]ပမောက္ခာ- သေဘေးမှ လွတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မာတု- အမိ၏၊ ဟေတု- အကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပရလောကံ- တမလွန်ဘဝသို့၊ ဂန္တာ- သွားရသည်ရှိသော်၊ သဂ္ဂေန- နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော၊ သုခေန- ချမ်းသာနှင့်၊ သမ္ပယုတ္တော- ယှဉ်သည်၊ ဘဝိတံ- ဖြစ်ခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆေ- အလိုရှိ၏၊ တဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ကိဉ္စိ- တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကို၊ ဒုက္ကရံ- ပြုနိုင်ခဲ့၏ဟူ၍၊

နမညေ- မအောက်မေ့၊ မယုံပိ- ငါသည်လည်း၊* ဧတ္ထ- ဤအမိ အဖတို့၏
အကျိုးငှာ အသက်ကိုစွန့်ရာ၌၊ ကိဗ္ဗိ- တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ဒုက္ကရံ- ပြုနိုင်ခဲ့၏ဟူ၍၊
နမညေ- မအောက်မေ့။

တတ္ထ- ထိုနဒုက္ကရံစသောဂါထာ၌၊ ကိဗ္ဗိ မဟေတ္ထ မညေတိ- ကိဗ္ဗိ မဟေတ္ထ
မညေဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧတ္ထ- ဤအဘအတွက်အသက်ကိုစွန့်ရာ၌၊ ကိဗ္ဗိ-
တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ၊ န မညာမိ- မအောက်မေ့၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်
သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ယက္ခ- ဘီလူး၊ ယော ပုဂ္ဂလော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ပိတု-
ဘခင်၏၊ ပမောက္ခတ္တာယ ဝါ- အသက်ဘေးမှလွတ်ခြင်းအကျိုးငှာလည်း ကောင်း၊
မာတု- အမိ၏၊ ဟေတု ဝါ- အကြောင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပရလောကံ-
တမလွန်လောကသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ သုခေန- ချမ်းသာစွာ၊ သဂ္ဂေ- နတ်ပြည်၌၊
နိဗ္ဗတ္တနကသုခေန- ဖြစ်သောချမ်းသာဖြင့်၊ သမ္ပယုတ္တော- ယှဉ်သည်၊ ဘဝိတုံ-
ဖြစ်ခြင်းငှာ၊ မတ္တံ- သေခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆေ- အလိုရှိ၏၊ မရိတုံ- သေခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆတိ-
အလိုရှိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ မာတာပိတုနံ- အမိအဘ တို့၏၊
အတ္တာယ- အကျိုးငှာ၊ ဧတ္ထ ဇီဝိတပရိစ္စာဂေ- ဤအသက်ကိုစွန့်ရာ၌၊ ကိဗ္ဗိ-
တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ၊ ဒုက္ကရံ- ခဲယဉ်း၏ဟူ၍၊ န မညာမိ- မထင်၊ ဣတိ- ဤကား၊
(အတ္ထော- အနက်တည်း။)

တံ- ထိုစကားကို သုတ္တာ- ကြား၍၊ ယက္ခော- ပေါရိသာဒဘီလူးသည်၊ “ကုမာရ-
မင်းသား၊ မရဏဿ- သေခြင်းမှ၊ အဘယာနကသတ္တောနာမ- မကြောက်သော
သတ္တဝါမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ တံ- သင်မင်းသားသည်၊ ကသ္မာ- အဘယ်ကြောင့်၊
(မရဏမှ- သေခြင်းမှ) န ဘာယသိ- မကြောက်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ-
မေးပြီ၊ သော- ထိုမင်းသားသည်၊ တဿ- ထိုဘီလူးအား၊ (မရဏဿ- သေခြင်းမှ၊
အဘယနကကာရဏံ- မကြောက်သောအကြောင်းကို) ကထေန္တော- ပြောကြားလို
သောကြောင့်၊ “အဟဉ္စ ခေါ အတ္တနော (ပ) မယံ တွမဒေသိ မံသ”န္တိ- အဟဉ္စ ခေါ
အတ္တနော (ပ) မယံ တွ မဒေသိ မံသံ- ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊
အဘာသိ- ဆိုပြီ။

* ဆဋ္ဌမူ၌ မဟေတ္ထ-ဟုပါဠိရှိ မ-ဗျည်းကား အာဂုံတည်း၊ အဟံ+ဧတ္ထ-ဟု ပုဒ်ဖြတ်ရမည်၊
ထို့ကြောင့် မယုံပိ-ဟု နိဿယ၌ ပါဠိရှိခြင်းသည်မကောင်းပေ။

၈၇။ ယက္ခ- ဘီလူး၊ အဟဉ္ဇခေါ- ငါသည်ကား၊ အာဝိဝါ- မျက်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊ ရဟောဝိပိ- မျက်ကွယ်၌လည်းကောင်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပါပကိရိယံ- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးဖြောင့်စွာ မကျင့်ခြင်းကို၊ ဇာတု- စင်စစ်သဖြင့်၊ နသရေ- မအောက်မေ့၊ အဟံ- ငါသည်၊ [သင်္ခါတဇာတိမရဏော (သင်္ခါတဇာတိမရဏော)]- ဉာဏ်ဖြင့်ကောင်းစွာ ပိုင်းခြားအပ်သော ဇာတိမရဏရှိသော သူသည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ မေ- ငါအား၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌၊ မရတော- သေခြင်းမှ၊ မုတ္တိ- လွတ်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိယထာ- မရှိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ပရတ္ထ- တမလွန်လောက၌လည်း၊ မရတော- သေခြင်းမှ၊ မုတ္တိနာမ- လွတ်ခြင်းမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ။

၈၈။ မဟာနုဘာဝ- ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊ ယက္ခ- ဘီလူး၊ အဇ္ဇယခု မံ- ငါ့ကို ခါဒ- စားလော၊ ကိစ္စာနိ- ငါ၏ကိုယ်ဖြင့် ပြုအပ်သော အမှုတို့ကို ဒါနိဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ကရဿု- သင်ပြုလော၊ တေ- သင်အား၊ ဣမံသရိရံ- ဤငါ၏ကိုယ်ကို၊ နိဿဌာ- ငါစွန့်၏၊ ရုက္ခဿ- သစ်ပင်၏၊ အဂ္ဂါဝါ- အဖျားမှ မူလည်း၊ ပပတာမိ- ငါခုန်ချ၍သေအံ့၊ တံ- သင်သည်၊ ဆာဒယမာနော- နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ မယံ- ငါ၏၊ မံသံ- အသားကို၊ အဒေသိ- စားရာ၏။

တတ္ထ- ထိုအဟဉ္ဇခေါစသော ဂါထာတို့၌၊ သရေ န ဇာတုတိ- သရေ န ဇာတု ဟူသည်ကား၊ ဧကံသေနဝ- စင်စစ်အားဖြင့်သာလျှင်၊ န သရာမိ- မအောက်မေ့၊ သင်္ခါတဇာတိမရဏောဟမသ္မိတိ- သင်္ခါတဇာတိမရဏောဟမသ္မိဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဉာဏေန- ဉာဏ်ဖြင့်၊ သုပရိစ္ဆန္ဒဇာတိမရဏော- ကောင်းစွာ ပိုင်းဖြတ်အပ်ပြီးသော မွေးခြင်း သေခြင်းရှိ၏၊ ဇာတသတ္တော- မွေးဖွားသော သတ္တဝါသည်၊ အမရဏဓမ္မော နာမ- မသေသောသဘောရှိသည်မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာနာမိ- သိ၏၊ ယထေဝ မေ ဣဓာတိ- ယထေဝ မေ ဣဓာဟူသည်ကား၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ မမ- ငါ၏၊ (မရဏတော- သေခြင်းမှ၊ မုတ္တိနာမ- လွတ်ခြင်း မည်သည်၊) နတ္ထိ ယထေဝ- မရှိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ပရလောကေ- တမလွန်လောက၌၊ (မရဏတော- သေခြင်းမှ၊ မုတ္တိနာမ- လွတ်ခြင်းမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ) ပရလောကေ- တမလွန်လောက၌၊ (မရဏတော- သေခြင်းမှ၊ မုတ္တိနာမ- လွတ်ခြင်းမည်သည်၊) နတ္ထိယထာ စ- မရှိသကဲ့သို့လည်း၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ဣဓာပိ- ဤဘဝ၌လည်း၊ မရဏတော- သေခြင်းမှ၊ မုတ္တိ နာမ- လွတ်ခြင်းမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊

ဣဒမ္ပိ- ဤသေခြင်းမှ မလွတ်ခြင်းကိုလည်း၊ မမ- ငါ၏၊ ဉာဏေန- ဉာဏ်ဖြင့်၊ သုပရိစ္ဆန္ဒ- ပိုင်းခြားအပ်ပြီ၊ **ကရဿု ကိစ္စာနီတိ-** ကရဿု ကိစ္စာနီဟူသည်ကား၊ ဣမိနာ သရီရေန- ဤငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်၊ ကတ္တဗ္ဗကိစ္စာနီ- ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို၊ ကရ- ပြုလော့၊ တေ- သင့်အား၊ မယာ- ငါသည်၊ ဣမံ သရီရံ- ဤခန္ဓာကိုယ်ကို၊ နိဿဋ္ဌ- စွန့်အပ်ပြီ၊ **ဆာဒယမာနော မယံ တွမဒေသိ မံသန္တိ-** ဆာဒယမာနော မယံ တွမဒေသိ မံသံဟူသည်ကား၊ မယိ- ငါသည်၊ ရုက္ခဂ္ဂါ- သစ်ပင်အဖျားမှ၊ ပတိတွာ- ကျ၍၊ မတေ- သေသည်ရှိသော်၊ မမ- ငါ၏၊ သရီရတော- ကိုယ်မှ၊ တံ- သင်သည်၊ ဆာဒယမာနော- ဆာသည်ဖြစ်၍၊ ရောစယမာနော- နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ ယံ ယံ- အကြင် အကြင် အသားကို၊ ဣစ္ဆသိ- အလိုရှိ၏၊ တံ တံ မံသံ- ထိုထို အသားကို၊ အဒေသိ- စားလော၊ ခါဒေယျာသိ- စားလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ယက္ခော- ပေါရိသာဒဘိလူးသည်၊ တဿ- ထိုအလီနသတ္တုမင်းသား၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ဘိတော- အလွန်ကြောက်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ “(အဟံ- ငါသည်) ဣမဿ- ဤမင်းသား၏၊ မံသံ- အသားကို၊ ခါဒိတံ- စားခြင်းငှာ၊ န သက္ကာ- မတတ်ကောင်း၊ ဥပါယေန- တစ်စုံတစ်ခုသော ဥပါယ်တမျှ ဖြင့်၊ နံ- ထိုမင်းသားကို၊ ပလာပေဿာမိ- ပြေးစေအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ (ပလာပေန္တော- ပြေးစေလိုလတ်သော်၊) “ဣဒဉ္စ တေ ရုစ္စတိ (ပ) ဇလေဟိ အဂ္ဂိ”န္တိ- ဣဒဉ္စ တေ ရုစ္စတိ (ပ) ဇလေဟိ အဂ္ဂိ- ဟူသော၊ ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၈၉။ ရာဇပုတ္တ- မင်းသား၊ တေ- သင်၏၊ ဣဒဉ္စ- ဤစကားသည်လျှင်၊ ရုစ္စတိ- သင့်လျော်ပေ၏၊ ပိတုနော- အဘ၏၊ ပမောက္ခာ- သေဘေးမှ လွတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ ပါဏံ- မိမိအသက်ကို၊ စဇေသိ- သင်စွန့်၏၊ တဿ- ထိုကြောင့်လျှင်၊ သောတွံ- ထိုသင်သည်၊ တရမာန- ရှုပေါ- လျင်မြန်စွာ၊ ကဌာနိ- ထင်းတို့ကို၊ [သမ္ဘူ(သမ္ဘူဝိ)]- ချိုးလော၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ [ဇလေဟိ(ဇလေဟိ)]- ညှို့လော။

တတ္ထ- ထိုဣဒဉ္စစသော ဂါထာ၌၊ ဇလေဟိတိ- ဇလေဟိဟူသည်ကား၊ အရည်- တောသို့- ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ သာရဒါရူနိ- အနှစ်ရှိသော ထင်းတို့ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်၍၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ ဇလေတွာ- တောက်စေ၍၊ နိဒ္ဒူမေ- အခိုးမရှိသော၊ အင်္ဂါရေ- မီးကျိုးတို့ကို၊ ကရ- ပြုလော့၊ တတ္ထ- ထိုမီးကျိုးထဲ၌၊ တေ- သင်၏၊ မံသံ- အသားကို၊ ပစိတွာ- ကျက်စေ၍၊ ခါဒိဿာမိ- စားအံ့၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေတိ- ပြ၏။

သော- ထိုအလီနသတ္တုမင်းသားသည်၊ တထာ- ထိုဘီလူးဆိုတိုင်း၊ ကတွာ- ပြု၍၊ တဿ- ထိုဘီလူး၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အဂမာသိ- သွားပြီ၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “တတော ဟဝေ (ပ) မဟာ’ယ မဂ္ဂီ”တိ- “တတော ဟဝေ (ပ) မဟာ’ယ မဂ္ဂီဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၉၀။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တတော- ထိုနောင်မှ၊ ဟဝေ- စင်စစ်သဖြင့်၊ ဇီတိမာ- ပညာရှိသော၊ ရာဇပုတ္တော- မင်းသားသည်၊ ဒါရံ- ထင်းကို၊ သမာဟရိတွာ- ဆောင်ယူ၍၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ [သန္တိပယိတွာ(သဒိပယိတွာ)]- ပြင်းစွာ ပွားစေပြီး၍၊ မဟာယက္ခ- ဘီလူးကြီး၊ ဒါနိဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ အဒိပိတော- ညှိအပ်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပဋိဝေဒယိတ္ထ- ကြားလေ၏။

ယက္ခော- ပေါရိသာဒဘီလူးသည်၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ ကတွာ- ညှိပြီး၍၊ အာဂတံ- လာသော၊ ကုမာရံ- မင်းသားကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်၍၊ “အယံ- ဤမင်းသား သည်၊ ပုရိသသီဟော- ကေသရရာဇာခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်ခြင်းရှိသော ယောက်ျား တည်း၊ အဿ- ထိုမင်းသား၏၊ မရဏာပိ- သေခြင်းမှလည်း၊ ဘယံ- ကြောက်ခြင်း သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ မယာ- ငါသည်၊ ဧတ္တကံ- ဤမျှလောက်သော၊ ကာလံ- ကာလပတ်လုံး၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ နိဗ္ဗယော နာမ- ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသူမည်သည်ကို၊ ဝါ- ကြောက်ခြင်းမှ ကင်းသောသူမည်သည်ကို၊ န ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗော- မမြင်အပ်စဘူး၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဈာယိတွာ- ကြံ့မိုင်၍၊) လောမဟံသဇာတော- ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်းရှိ သည်ဖြစ်၍၊ ကုမာရံ- မင်းသားကို၊ ပုနပ္ပုနံ- အဖန်တလဲလဲ၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်လျက်၊ နိသီဒိ- နေပြီ၊ ကုမာရော- မင်းသားသည်၊ တဿ- ထိုဘီလူး၏၊ ကိရိယံ- အမှုအရာကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ (တံ- ထိုဘီလူးကို၊ ခါဒိတံ- စားခြင်းငှာ၊ ဥယျောဇေန္တော- တိုက်တွန်းလိုသည်ရှိသော်၊) “ခါဒ’ဇ္ဇ မံ ဒါနိ (ပ) ဆာဒယမာနော အဒေသီ”တိ- ခါဒ’ဇ္ဇ မံ ဒါနိ (ပ) ဆာဒယမာနော အဒေသီ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၉၁။ [ပသယုကာရိ(ပသယုကာရိ)]- နိုင်ထက်ကလူမူတတ်သော ဘီလူး၊ မံ- ငါကို၊ မုဟံ- အဖန်တလဲလဲ၊ ဟဋ္ဌလောမော- ကြက်သီးမွေးညှင်းထလျက်၊ ကိ- အဘယ်ကြောင့်၊ ပေက္ခသိ- ကြည့်ဘိသနည်း၊ ဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ မံ-

ငါ့ကို၊ [ဆာဒယမာနော(ခါဒမာနော)]- စားလိုသောသင်သည်၊ ယထာ
ယထာ- အကြင်အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့်၊ [အဒေသိ(ခါဒေသိ)]-
စားလတ္တံ့၊ တထာတထာ- ထိုထိုသို့သော သင်စားလိုသောအခြင်းအရာဖြင့်၊
ဝဒေဟိ- ဆိုလော၊ တုယံ- သင်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ အဟံ- ငါသည်၊
ကရောမိ- လိုက်နာ၍ပြုအံ့၊ အဇ္ဇ- ယခု၊ ခါဒ- စားလော။

တတ္ထ- ထိုခါဒဇ္ဇမံစသော ဂါထာ၌၊ မဟန္တိ- မဟုတ်ဟူသည်ကား၊ ပုနပ္ပုနံ- အဖန်ဖန်၊
တထာ တထာ တုယုမဟန္တိ- တထာ တထာ တုယုမဟုတ်ဟူသည်ကား၊ ယထာ ယထာ-
အကြင် အကြင်အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဆာဒယမာနော- စာလောင်သည်
ဖြစ်၍၊ ရောစယမာနော- နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ (တွံ- သင်သည်) အဒေသိ- စားလတ္တံ့၊
ခါဒိဿသိ- စားလတ္တံ့၊ တထာ တထာ- ထိုထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊
တုယံ- သင်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ကရောမိ- ပြုအံ့၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ကိ-
အဘယ်ကို၊ ကရိဿာမိ- ပြုရအံ့နည်း၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ အဇ္ဇ- ယခု၊ မံ- ငါ့ကို၊
ခါဒ- စားလော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုသို့တိုက်တွန်းသောအခါ၌၊ အဿ- ထိုမင်းသား၏၊ ဝစနံ- စကား
ကို သုတ္တာ- ကြား၍၊ ယက္ခော- ပေါရိသာဒဘိလူးသည်၊ (အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကာရဏံ-
မဝံသောအကြောင်းကို၊ ကုမာရဿ- မင်းသားအား၊ ကထေန္တော- ပြောဆိုလိုသည်
ရှိသော်) “ကော တာဒိသံ (ပ) သစ္စဝါဒီ အဒေယျာ”တိ- “ကော တာဒိသံ (ပ) သစ္စဝါဒီ
အဒေယျာ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၉၂။ ရာဇပုတ္တ- မင်းသား၊ ဓမ္မေ- သူတော်ကောင်းတရား၌၊ ဌိတံ- တည်သော၊
သစ္စဝါဒီ- မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဝဒညံ- သူတစ်ပါး ပြောဆိုသော
စကားကို သိလွယ်တတ်သော၊ တာဒိသံ- သင်ကဲ့သို့သောသူကို၊ ကော-
အဘယ်သူသည်၊ ခါဒိတာယေ- စားခြင်းငှာ၊ အရဟတိ- ထိုက်အံ့နည်း၊
ယော- အကြင်သူသည်၊ တာဒိသံ- သင်ကဲ့သို့သဘောရှိသော၊ သစ္စဝါဒီ-
မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိသောသူကို၊ ခါဒေယျ- စားငြားအံ့၊ တဿ-
ထိုသူ၏၊ မုဒ္ဒါပိ- ဦးခေါင်းသည်လည်း၊ သတ္တဓာ- ခုနှစ်စိတ်၊ [ဝိဖလေယျ
(ဖာလေယျ)]- ကွဲရာ၏။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ကုမာရော- အလီနသတ္တမင်းသားသည်၊
“(တွံ- သင်ဘိလူးသည်) မံ- ငါ့ကို၊ န ခါဒိတုကာမော- စားခြင်းငှာ အလိုမရှိသည်၊

သစေ အသိ- အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ အထ- ထိုသို့မစားလိုဘဲလျက်၊ ကသွာ- အဘယ်ကြောင့်၊ ဒါရူနိ- ထင်းတို့ကို၊ ဘဉ္ဇာပေတွာ- ချိုးစေ၍၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ ကာရေသိ- ညှိစေဘိသနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ “ပလာယိဿတိနုခေါ- ပြေးလတ္တံလော၊ နော ပလာယိဿတိနုခေါ- မပြေးလတ္တံလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တဝသင့်ကို၊ ပရိဂ္ဂဏှနတ္ထာယ- စုံစမ်းခြင်းအကျိုးငှာ၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ ကာရေသိ- ညှိစေပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ “တွံ- သင်သည်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ မံ- ငါ့ကို၊ ကထံ- အဘယ်ကြောင့်၊ ပရိဂ္ဂဏှိဿတိ- စုံစမ်းဘိသနည်း၊ ယောဟံ (ယော အဟံ)- အကြင်ငါသည်၊ တိရစ္ဆာနယောနိယံ- တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တော- ဖြစ်လျက်၊ ဒေဝရညော- နတ်မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကဿ- သိကြားမင်းအား၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိဂ္ဂဏှိတံ- စုံစမ်းခြင်းငှာ၊ နာဒါသိ- မပေးစဘူး၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (တံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပေါရိသာဒဿ- ပေါရိသာဒအား၊ ကထေန္တော- ပြောဆိုလတ်သော်၊) “ဣဒံ ဟိ သော ဗြာဟ္မဏံ (ပ) ကာမဒုဟဇ္ဇ ယက္ခ”တိ- “ဣဒံ ဟိ သော ဗြာဟ္မဏံ (ပ) ကာမဒုဟဇ္ဇ ယက္ခ”ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

၉၃။ ယက္ခ- ဘီလူး၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊ သောသသော- ထိုယုန် ပညာရှိသည်၊ ဗြာဟ္မဏံ- ပုဏ္ဏားဟူသောအမှတ်ကို၊ မညမာနော- ထင်မှတ်၍၊ [ဣဒံ(ဣမံ)]- ဤငါ၏ ကိုယ်ကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ ဣဓ- ဤအရပ်၌၊ ဝဿဟိ- နေလော၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ သကေသရီရေ- မိမိကိုယ်ကို၊ ခါဒိတွာ- စားစေ၍၊ အဝါသေသိ- နေစေ၏၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ ပဗ္ဗတရသံ- တောင်၏အရည်ကို၊ ပီလေတွာ- ညှစ်ယူ၍၊ စန္ဒမဏ္ဍလေ- လဝန်း၌၊ သသလက္ခဏံ- ယုန်ရေးတံဆိပ်ကို၊ အကာသိ- ပြု၏၊ တေနေဝ- ထိုယုန်ရေးတံဆိပ်ကြောင့်လျှင်၊ သောစန္ဒိမာဒေဝပုတ္တော- ထိုလနတ်သားသည်၊ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊ [သသတ္ထုကော (သသတ္တကော)]- ယုန်တံဆိပ်အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သသိ- သသိအမည်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ [ကာမဒုဟဇ္ဇ(ကာမရူဟော)]- လူအပေါင်း၏ ချစ်ခြင်းကို ပွားစေလျက်၊ ဝိရောစတိ- ထွန်းပ၏။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ ဟိ- မှန်၏၊ သော သသ- ပုဏ္ဏိတော- ထိုယုန်ပညာရှိသည်၊ ဒေသော- ဤအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဗြာဟ္မဏော- ပုဏ္ဏားတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဗြာဟ္မဏံ- ပုဏ္ဏားဟူသော အမှတ်ကို၊ မညမာနော-

မှတ်ထင်သည်ဖြစ်၍၊ “အဇ္ဇ- ယနေ၊ ဣမံ သရီရံ- ဤငါ၏ကိုယ်ကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ ဣဓေဝ- ဤအရပ်၌ပင်၊ ဝသ- နေလော၊” ဣတိ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်ပြီ၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သကေ- မိမိဥစ္စာဖြစ်သော၊ သရီရေ- ကိုယ်ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သရီရံ- ကိုယ်ကို၊ ဒါတုံ- ပေးခြင်းငှာ၊ အဝါသေသိ ဝသာပေသိ- နေစေခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ယက္ခ- ဘီလူး၊ စ- ထို့အပြင်၊ သရီရဉ္စ- ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း၊ အဿ- ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဘက္ခတ္တာယ- စားခြင်းငှာ၊ အဒါသိ- ပေးခဲ့ပြီ၊ သက္ကော- သိကြားသည်၊ ပဗ္ဗတရသံ- မြင်းမိုရ်တောင်အဆီကို၊ ပိဋေတွာ- ညှစ်၍၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ စန္ဒမဏ္ဍလေ- လဝန်း၌၊ သသလက္ခဏံ- ယုံအမှတ်ကို၊ အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ။ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ တေနေဝ သသလက္ခဏေန- ထိုယုန်အမှတ်ဖြင့်သာလျှင်၊ သော စန္ဒိမာ ဒေဝပုတ္တော- ထိုလနတ်သားကို၊ “သသိ သသိ”တိ- “သသိ သသိ”ဟူ၍၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သသတ္ထုတော- ယုံအမှတ်တံဆိပ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ လောကဿ- လူအပေါင်း၏၊ ကာမဒုဟော ပေမဝမနော- ချစ်ခြင်းကို ပွားစေသည်ဖြစ်၍၊* အဇ္ဇ- ယနေတိုင်၊ ဝိရောစတိ- တင့်တယ်၏။ ဟိ- မှန်၏၊ ဧတံ ပါဠိဟာရိယံ- ယုန်အမှတ်တံဆိပ်တည်းဟူသော တန်ခိုးသည်၊ ကပ္ပဋိယံ- ကမ္ဘာတည်သ၍ တည်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ယက္ခော- ပေါရိသာဒဘီလူးသည်၊ ကုမာရံ- မင်းသားကို၊ ဝိဿဇ္ဇေန္တော- လွတ်လိုလတ်သော်၊ “စန္ဒော ယထာ ရဟုမုခါ (ပ) သဗ္ဗော စ တေ နန္ဒတု ဉာတိပေက္ခော”တိ- “စန္ဒော ယထာ ရဟုမုခါ (ပ) သဗ္ဗော စ တေ နန္ဒတု ဉာတိပေက္ခော”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၉၄။ မဟာနုဘာဝ- ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသောမင်းသား၊ ပန္နရသေ- တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌၊ ရာဟုမုခါ- ရာဟုခံတွင်းမှ၊ ပမုတ္တော- လွတ်သော၊ စန္ဒောဝါ- လသည်လည်းကောင်း၊ [ဘာဏုမာဝါ(ဘာနုမာ-ဝါ)]- နေသည်လည်းကောင်း၊ ဝိရောစတိယထာ- တင့်တယ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ တုဝံ- သင်သည်၊ ပေါရိသာဒါ- လူသားစားသော ငါ၏ထံမှ၊

* ကာမဒုဟော- ဒုဟ - ဓာတ် ညှစ်ခြင်း၊ ပြည့်စေခြင်းကိုဟော ဤ၌ပြည့်စေခြင်း အနက်ကိုယူ၊ မိမိ အပေါ်သတ္တဝါတို့ တိုးပွားများပြားလာအောင် ပြုလုပ်တတ်သည်ဟုဆိုလိုသည်။

ပမုတ္တာ- လွတ်သည်ဖြစ်၍၊ ကပိလေ- ကပိလတိုင်း၌၊ ဝိရောစ- ထွန်းပ
လေလော၊ ပိတရဉ္စ- အဘကိုလည်းကောင်း၊ မာတရဉ္စ- အမိကိုလည်း
ကောင်း၊ အာမောဒယံ- ဝမ်းမြောက်စေလျက်၊ တေ- သင်၏၊ သဗ္ဗော-
အလုံးစုံသော၊ ဉာတိပက္ခော- အဆွေအမျိုး အဆွေခင်ပွန်း အပေါင်းသည်
လည်း၊ နန္ဒတု- နှစ်သက်စေသတည်း။

တတ္ထ- ထိုစန္ဒောစသော ဂါထာ၌၊ ဘာဏုမာတိ- ဘာဏုမာဟူသည်ကား၊
သူရိယော- နေသည်၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊
ပန္နရသေ- တဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌၊ ရာဟုမုခါ- ရာဟုခံတွင်းမှ၊ မုတ္တာ-
လွတ်သော၊ စန္ဒော ဝါ- လသည်လည်းကောင်း၊ ဘာဏုမာ ဝါ- နေသည်လည်း
ကောင်း၊ ဝိရောစတိယထာ- တင့်တယ်ဘိသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ တွမ္မိ- သင်သည်
လည်း၊ မမ- ငါ၏၊ သန္တိကာ- အထံမှ၊ မုတ္တာ- လွတ်၍၊ ကပိလရဋ္ဌေ- ကပိလတိုင်း၌၊
ဝိရောစ- တင့်တယ်လော့၊ မဟာနုဘာဝ- ကြီးသောအာနုဘော်ရှိလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊
(ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏) နန္ဒတူတိ- နန္ဒတုဟူသည်ကား၊ တုဿတု-
နှစ်သက်လော။

(ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆိုပြီး၍၊ ယက္ခော- ပေါရိသာဒဘိလူးသည်၊) မဟာဝိရ-
ကြီးမြတ်သော ဝိရိယရှိသော မင်းသား၊ ဂစ္ဆ- သွားလေလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္တာ-
ဆို၍၊) မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်းအလီနသတ္တုမင်းသားကို၊ ဥယောဇေသိ-
လွတ်လိုက်ပြီ၊ သောပိ- ထိုဘုရားလောင်းအလီနသတ္တုမင်းသားသည်လည်း၊ တံ-
ထိုဘိလူးကို၊ နိဗ္ဗိသေဝနံ- ယဉ်ကျေးသည်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပဉ္စသီလာနိ-
ငါးပါးကုန်သော သီလတို့ကို၊ ဒတ္တာ- ပေးပြီး၍၊ “ဧသ ဧသော- ဤပေါရိသာဒသည်၊
ယက္ခောနုခေါ- ဘိလူးစင်စစ်ပင်လော၊ နော ယက္ခောနုခေါ- ဘိလူးစင်စစ်ပင်
မဟုတ်သလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပရိဂ္ဂဏှန္တော- စုံစမ်းသည်ရှိသော်၊ “ယက္ခာနံ-
ဘိလူးတို့၏၊ အက္ခိနိ- မျက်လုံးတို့သည်၊ ရတ္တာနိစ- နီကုန်သည်လည်းကောင်း၊
အနိမ္မိသာနိစ- မမှိတ်ကုန်သည်လည်းကောင်း၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ ဆာယာ-
အရိပ်သည်၊ န ပညာယတိ- မထင်၊ အတ္ထမ္ဘိတာ- မကြောက်မလန့်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-
ဖြစ်ကုန်၏၊ အယံ- ဤပေါရိသာဒသည်၊ န ယက္ခော- ဘိလူးစစ်မဟုတ်၊ ဧသော-
ဤပေါရိသာဒသည်၊ မနုဿော- လူသားစင်စစ်တည်း၊ မယံ- ငါ၏၊ ပိတု-
ခမည်းတော်၏၊ တယောဘာတရော- နောင်တော်သုံးယောက်တို့ကို၊ ယက္ခိနိယာ-

ဘီလူးမသည်၊ ဂဟိတာကိရ- ယူအပ်ကုန်သတတ်၊ တေသု- ထိုနောင်တော်
သုံးယောက်တို့တွင်၊ ဧတာယ- ဤဘီလူးမသည်၊ ဒွေ- နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့ကို၊
ခါဒိတာ- စားအပ်ကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဧကော- တစ်ယောက်သည်၊
ဝါ- တစ်ယောက်ကို၊ ပုတ္တသိနေဟေန- သားကဲ့သို့ချစ်ခြင်းသည်၊ ပဋိဇ္ဇေတော-
ကျွေးမွေးအပ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣမိနာ- ဤပေါရိသာဒသည်၊ တေန-
ထိုကျွေးမွေးသော သူသည်ပင်၊ ဘဝိတဗ္ဗ- ဖြစ်ရာ၏၊ ဣမံ- ဤပေါရိသာဒကို၊ နေတွာ-
ဆောင်ယူ၍၊ မယံ- ငါ၏၊ ပိတု- ခမည်းတော်မင်းကြီးအား၊ အာစိက္ခိတွာ-
လျှောက်ကြား၍၊ ရဇေ- မင်းအဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌာပေဿာမိ- တည်စေအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့
စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ “အမ္ဘော- အချင်းပေါရိသာဒ၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ တံ- သင်သည်၊ န
ယက္ခော- ဘီလူးစင်စစ်မဟုတ်၊ (တံ- သင်သည်) မေ- ငါ၏၊ ပိတု- ခမည်းတော်မင်းကြီး၏၊
ဇေဋ္ဌဘာတိကော- အစ်ကိုကြီးသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ မယာ- ငါနှင့်၊
သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ကုလသန္တကေ- အမျိုးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော၊ ရဇေ-
မင်း၏အဖြစ်၌၊ ဆတ္တံ- ထီးဖြူကို၊ ဥဿာပေဟိ- ဆောင်းလော့၊” ဣတိ- ဤသို့၊
ဝတွာ- ဆို၍၊ ဣတရေန- တစ်ပါးသော ပေါရိသာဒသည်၊ “အဟံ- ငါသည်ကား၊ န
မနုဿော- လူမဟုတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ “တံ- သင်သည်၊
မယံ- ငါ့အား၊ ဝါ- ငါ၏၊ (ဝစနံ- စကားကို၊ န သဒ္ဓဟသိ- မယုံကြည်အံ့၊ ယဿ-
အကြင်သူအား၊ (တံ- သင်သည်) သဒ္ဓဟသိ- ယုံကြည်၏၊ သော- ထိုယုံကြည်သော
သူသည်၊ အတ္ထိပန- ရှိသလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ “အသုကဋ္ဌာနေ-
ဤမည်သော အရပ်၌၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုကတာပသော- ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊”
ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ တံ- ထိုပေါရိသာဒကို၊ အာဒါယ- ခေါ်၍၊
တတ္ထ- ထိုဒိဗ္ဗစက္ခု ရသေ့အထံသို့ အဂမာသိ- သွားပြီး တာပသော- ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့သည်၊
တေ- ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ကို၊ ဒိသ္မာဝ- မြင်၍သာလျှင်၊ “ကိ- အဘယ်အမှုကို၊
ကရောန္တာ- ပြုလိုကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပိတာပုတ္တာ- ဘကြီး၊ သားတို့သည်၊ အရညေ-
တော၌၊ စရထ- လှည့်လည်ကြကုန်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ တေသံ-
ထို နှစ်ယောက်တို့၏၊ ဉာတိဘာဝံ- ဆွေမျိုးအဖြစ်ကို၊ ကထေသိ- ပြောဆိုပြီး၊
ပေါရိသာဒေါ- ပေါရိသာဒသည်၊ တဿ- ထိုဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့၏၊ (ဝစနံ- စကားကို၊)
သဒ္ဓဟိတွာ- ယုံကြည်၍၊ “တာတ- ချစ်သား၊ တံ- သင်ချစ်သားသည်၊ ဂစ္ဆ- သွားလေ
လော့၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧကသ္မိညေဝ- တစ်ဘဝတည်း၌သာလျှင်၊ အတ္တဘာဝေ-

အတ္တဘောဌ၊ ဒွိဓာ- နှစ်ပါးပြားသောအားဖြင့်၊ ဇာတော- ဖြစ်ပြီ၊ မေ- ငါ့အား၊ ရဇ္ဇေန-
မင်းအဖြစ်ဖြင့်၊ န အတ္ထော- အလိုမရှိပြီ၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုအံ့”
ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္တာ- ဆို၍) တာပသဿ- ဒိဗ္ဗစက္ခု ရသေ့၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊
ဣသိပဗ္ဗဇံ- ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိ- ပြုပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ကုမာရော-
သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သော အလိနသတ္တုမင်းသားသည်၊ နံ- ထိုဘကြီးတော်
ပေါရိသာဒကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ နဂရံ- နေပြည်တော်သို့၊ အဂမာသိ- ပြန်ခဲ့ပြီ၊ တမတ္ထံ-
ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင် သည်၊
“တတော ဟဝေ (ပ) ကပိလ’မလိနသတ္တာ”တိ- “တတော ဟဝေ (ပ)
ကပိလ’မလိနသတ္တာ”ဟူသော၊ (ဂါထံ- ဂါထာကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၉၅။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တတောတဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဟဝေ- စင်စစ်သဖြင့်၊
မိတိမာ- ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ အလိနသတ္တာ- အလိနသတ္တု အမည်ရှိသော၊
ရာဇပုတော- မင်းသားသည်၊ ပေါရိသာဒံ- ပေါရိသာဒကို၊ [ကတဇ္ဇလီ
(ကတဇ္ဇလီ)]- လက်အုပ်ကို၊ [ပရိယာယ(ပဂ္ဂယ)]- ချီ၍၊ အနုညာတော-
ပေါရိသာဒသည် အနူးအညွတ် လွတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ သောတ္ထိ- ချမ်းသာစွာ၊
သုခိ- ဆင်းရဲခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ အရောဂါ- အနာမရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကပိလံ-
ကပိလတိုင်းသို့၊ ပစ္စာဂမာ- တစ်ဖန် ပြန်လာ၏။

ဂါထံ- ဂါထာတော်ကို၊ ဝတ္တာ- ဟောတော်မူပြီး၍၊ နဂရံ- နေပြည်တော်သို့၊
ဂတဿ- တစ်ဖန်ပြန်လာသော၊ တဿ- ထိုအလိနသတ္တုမင်းသားအား၊ နေဂမာ-
ဒီဟိ- ရွာနိဂုံးနေသူအစရှိသော သူတို့သည်၊ ကတကိရိယံ- ပြုအပ်သော အခြင်းအရာ
ကို၊ ဒဿေန္တော- ပြတော်မူလိုသော၊ (သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်) “တံ နေဂမာ (ပ)
တေ ဒုက္ကရကာရကောသိ”တိ- “တံ နေဂမာ (ပ) တေ ဒုက္ကရကာရကောသိ”ဟူသော၊
ဩသာန ဂါထံ- အဆုံးဖြစ်သော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၉၆။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သဗ္ဗေ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ နေဂမာစ- နိဂုံးရွာသူ
တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဇနပဒါစ- ဇနပုဒ်ရွာသူတို့သည်လည်းကောင်း၊
ဟတ္တာရောဟာစ- ဆင်းစီးသူရဲတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရထိကာစ- ရထားစီး
သူရဲတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တိကာစ- ခြေသည်သူရဲတို့သည်လည်းကောင်း၊
နမဿမာနာ- ရှိခိုးကုန်လျက်၊ ပဉ္စလိကာ- လက်အုပ်ချီကုန်လျက်၊ တေ-
ရှင်မင်းသားအား၊ နမော- ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု- ဖြစ်စေသတည်း။

ဒုက္ကရကာရကော- အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြသည်။ အသိ- ဖြစ်၏။
ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆိုကုန်၍၊ တံ- ထိုအလီနသတ္တမင်းသားသို့၊ ဥပါဂမုံ-
ကပ်လာကုန်၏။

ရာဇာ- ခမည်းတော်ဇယဒိသမင်းကြီးသည်။ “ကုမာရော- သားတော်မင်းသား
သည်။ အာဂတောကိရ- လာပြီသတတ်။” ဣတိ- ဤသို့၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ပစ္စုဂ္ဂမနံ-
ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို၊ အကာသိ- ပြုတော်မူပြီ၊ ကုမာရော- သားတော် အလီနသတ္တ
မင်းသားသည်။ မဟာဇနပရိဝါရော- များစွာသော လူအပေါင်း ခြံရံသည်ဖြစ်၍၊ ဂန္ဓာ-
လာလတ်၍၊ ရာဇာနံ- ခမည်းတော်မင်းကြီးကို၊ ဝန္တိ- ရှိခိုးပြီ၊ အထ- ထိုသို့ရှိခိုးသော
အခါ၌၊ နံ- ထိုသားတော်ကို၊ သော- ထိုခမည်းတော်ဇယဒိသမင်းကြီး သည်။ “တာတ-
အမောင်၊ (တံ- သင်သည်။) ကထံ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ တာဒိသာ- ထိုသို့
ကြမ်းကြုတ်စွာသော၊ ပေါရိသာဒါ- ပေါရိသာဒဘိလူးလက်မှ၊ မုတ္တော- လွတ်သည်။
အသိ- ဖြစ်သနည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ။ “တာတ- မြတ်သော ခမည်းတော်
မင်းကြီး၊ အယံ- ဤပေါရိသာဒသည်။ နယက္ခော- ဘိလူးမဟုတ်၊ တုမ္ဘာကံ-
ခမည်းတော်ဘုရားတို့၏၊ ဇေဋ္ဌဘာတိကော- နောင်တော်တည်း၊ ဧသ ဧသော-
ဤပေါရိသာဒသည်။ မယံ- အကျွန်ုပ်၏၊ ပေတ္တေယျော- ဘကြီးတော်တည်း။” ဣတိ-
ဤသို့၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ ပဝတ္တိ- အကြောင်းကို၊ အာရောစေတွာ- လျှောက်တင်၍၊
“တုမေဟိ- ခမည်းတော်မင်းကြီးတို့သည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ပေတ္တေယျံ- ဘကြီးတော်ကို
ဒဋ္ဌံ- ဖူးမြင်ခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ- သင့်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ၊ ရာဇာ-
ခမည်းတော်ဇယဒိသမင်းကြီးသည်။ တင်္ခဏညေဝ- ထိုခဏ၌ပင်၊ ဘေရိ- စည်ကို၊
စရာပေတွာ- လည်စေ၍၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံဖြင့်၊
တာပသာနံ- ရသေ့တို့၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အဂမာသိ- သွားပြီ၊ မဟာတာပသော-
ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ကြီးသည်။ တဿ- ထိုပေါရိ သာဒအား၊ ယက္ခိနိယာ- ဘိလူးမသည်။
အာနေတွာ- ဆောင်ယူ၍၊ အခါဒိတွာ- မစားမူ၍၊ ပေါသိတကာရဏဉ္စ- ကျွေးမွေးထား
အပ်သောအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယက္ခာဘာဝကာရဏဉ္စ- ဘိလူးမဟုတ်ခြင်း၏
အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တေသံ- ထိုပေါရိသာဒနှင့် ဇယဒိသမင်းတို့၏၊ ဉာတိဘာဝဉ္စ-
ဆွေမျိုးအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ ဝိက္ခာရတော- အကျယ်အားဖြင့်၊
ကထေသိ- ပြောဆိုပြီ၊ ရာဇာ- ဇယဒိသမင်းကြီးသည်။ “ဘာတိက- နောင်တော်
မင်းမြတ်၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ ရဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေဟိ- ပြုစေလော၊” ဣတိ-

ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အလံ- မသင့်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ပဋိပက္ခိ- ပယ်ပြီ၊) တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ ဧထ- လာလှည့်ကုန်၊ ဥယျာနေ- ဥယျာဉ်တော် ၌၊ ဝသိဿထ- နေတော်မူကုန်လော၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝေါ- သင်နောင် တော်တို့အား၊ စတူဟိပစ္စယေဟိ- ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့်၊ ဥပဋ္ဌဟိဿာမိ- လုပ်ကျွေး ပါအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ၊) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ (အဟံ- ငါသည်၊) န အာဂစ္ဆာမိ- မလိုက်ပါ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ၊) ရာဇ- ဇယဒ္ဓိသမင်းကြီးသည်၊ တေသံ- ထိုရသေ့တို့၏၊ အဿမပဒတော- သင်္ခမ်းကျောင်း မှ၊ အဝိဒူရေ- မနီးမဝေးသော အရပ်၌၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ပဗ္ဗတန္တရံ- တောင်ကြားကို၊ ဗဒ္ဓိတွာ- ဆည်ဖွဲ့၍၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ တဠာကံ- တစ်ဘက်ဆည်ကန်ကို၊ ကာရေတွာ- ပြုစေပြီး၍၊ ကေဒါရေ- လယ်တို့ကို၊ သမ္ပါဒေတွာ- ပြည့်စေ၍၊ မဟမ- ကုလသဟဿံ- မြတ်သော ကြွယ်ဝ(ချမ်းသာ)သော အမျိုးတစ်ထောင်ကို၊ အာနေ- တွာ- ဆောင်ယူပြီး၍၊ မဟာဂါမံ- ကြီးစွာသောရွာကို၊ နိဝါသေတွာ- တည်ထောင်၍၊ တာပသာနံ- ရသေ့တို့၏၊ ဘိက္ခာစာရံ- ဆွမ်းဝတ်ကို၊ ပဋ္ဌပေသိ- ဖြစ်စေပြီ၊ သောဂါမော- ထိုရွာသည်၊ စူဠကမ္မာသဒမ္ပနိဂမောနာမ- ပြောက်ကျားသော ခြေရှိသော ပေါရိသာဒဇယံကို ဆုံးမရာနိဂုံးမည်သည်၊ ဇာတော- ဖြစ်ပြီ၊ သုတသောမ- မဟာသတ္တေန- သုတသောမအမည်ရှိသော ဘုရားလောင်းသည်၊ ပေါရိသာဒဿ- ပေါရိသာဒကို၊ ဒမိတပဒေသော ပန- ဆုံးမအပ်သော အရပ်ကိုကား၊ မဟာကမ္မာ- သဒမ္ပနိဂမောတိ- မဟာကမ္မာသဒမ္ပနိဂုံးမည်၏ဟူ၍၊ ဝါ- ပေါရိသာဒကြီးကို ဆုံးမရာ နိဂုံးမည်၏ဟူ၍၊ ဝေဒိတဗ္ဗော- သိအပ်၏။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤ“ဇယဒ္ဓိသဇာတ်”တရား ဒေသနာတော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူပြီး၍၊ သစ္စာနိ- သစ္စာတို့ကို၊ ပကာသေတွာ- ပြတော်မူ၍၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်း တော်မူပြီ၊ သစ္စပရိယောသာနေ- သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊ မာတုပေါသ- ကတ္ထေရော- အမိအဘကို လုပ်ကျွေးသော မထေရ်သည်၊ သောတာပတ္တိဖလေ- သောတာပတ္တိဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌဟိ- တည်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ မာတာပိတရော- မယ်တော်ခမည်းတော်တို့သည်၊ (ဧတရဟိ- ယခုအခါ၌၊) မဟာရာဇကုလာနိ- မြတ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည်၊ အဟေသု- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ (တဒါ- ၌၊) တာပသော- ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့သည်၊ (ဧတရဟိ- ၌၊) သာရိပုတ္တော- သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊

(အဟောသိ- ပြီ) (တဒါ- ဌ) ပေါရိသာဒေါ- ပေါရိသာဒသည်၊ (ဧတရဟိ- ဌ) အင်္ဂုလိမာလော- အင်္ဂုလိမာလမထေရ်သည်၊ (အဟောသိ- ပြီ) (တဒါ- ဌ) ကနိဋ္ဌာ- နမငယ်သည်၊ (ဧတရဟိ- ဌ) ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ- ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ (အဟောသိ- ပြီ) (တဒါ- ဌ) အဂ္ဂမဟေသိ- အိမ်ရှေ့မိဖုရားကြီးသည်၊ (ဧတရဟိ- ဌ) ရာဟုလမာတာ- ရာဟုလမယ်တော်သည်၊ (အဟောသိ- ပြီ) (တဒါ- ဌ) အလီနသတ္တုကုမာရောပန- အလီနသတ္တုမင်းသားသည်ကား၊ (ဧတရဟိ- ဌ) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။ တတိယာ- သုံးခုမြောက်သော၊ ဇယဒ္ဓိသဇာတကဝဏ္ဏနာ- ဇယဒိသဇာတ်၏ အဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။

၄။ ဆဒ္ဓန္တဇာတ် (၅၁၄)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

သတ္တာ- သည်၊ ကိနုသောစသီတိ ဣဒံ- ကို၊ ဇေတဝနေ- ဌ၊ ဝိဟရန္တော- စဉ်၊ ဧကံ- တစ်ပါးသော၊ ဒဟရဘိက္ခုနီ- ရဟန်းမငယ်ကို၊ အာရဗ္ဗ- ဤ၊ ကထေသိ- ပြီ၊ ကိရ- ခဲ့ဦးအံ့၊ သာ- ထိုရဟန်းမငယ်သည်၊ သာဝတ္ထိယံ- သာဝတ္ထိပြည်၌၊ ကုလဓိ- တာ- အမျိုးကောင်းသမီးသည်၊ (ဟုတွာ- ဤ) ယရာဝါသေ- အိမ်ရာတည်ထောင် လှူဘောင်၌၊ အာဒိနဝံ- အပြစ်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ သာသနေ- သာသနာတော်၌၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရဟန်းပြု၍၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ ဘိက္ခုနီဟိ- ရဟန်းမတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ဓမ္မသဝနာယ- တရားနာခြင်းငှာ၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ အလင်္ကတဓမ္မာသနေ- တန်ဆာဆင်အပ်သော တရားဟောပလ္လင်၌၊ နိသီဒိတွာ- နေ၍၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ အပရိမာဏပုညပဘာဝါဘိနိဗ္ဗတ္တံ- အတိုင်းအရှည်မရှိသော ဘုန်းတော် ပါရမီတော်ကြောင့် ဖြစ်သော၊ ဥတ္တမရူပသမ္ပတ္တိ ယုတ္တံ- မြတ်သောအဆင်းတော်၏ ပြည့်စုံခြင်းနှင့် ယှဉ်သော၊ အတ္တဘာဝံ- ကိုယ်တော်ကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်၍၊ “ဘဝသ္မိ- သံသရာ၌၊ ဝိစရန္တိယာ- ကျင်လည်ရသော၊ မေ- ငါသည်၊ ဣမဿမဟာပုရိသဿ- ဤယောက်ျားမြတ်၏၊ ပါဒပရိစာရိကာ- ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးသည်၊ ဝါ- မယားသည်၊ ပရိစိဏ္ဏပုဗ္ဗာနုခေါ- ဖြစ်ခဲ့ဘူးသလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊

အထ တင်္ခဏညေဝ- ထိုသို့ကြံသော ခဏ၌သာလျှင်၊ အဿာ- ထိုရဟန်းမငယ်၏၊
ဇာတိဿရဉာဏံ- ဘဝဟောင်းကို အောက်မေ့နိုင်သော ဉာဏ်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ- ဖြစ်ပြီ၊
(ကိ ဥပ္ပဇ္ဇိ- နည်း၊) “ဆဒ္ဒန္တဝါရဏကာလေ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဖြစ်တော်မူသော အခါ၌၊
အဟံ- ငါသည်၊ ဣမဿ မဟာပုရိသဿ- ဤယောက်ျားမြတ်၏၊ ပါဒပရိ-စာရိကာ-
မယားသည်၊ ဘူတပုဗ္ဗာ- ဖြစ်ဘူးပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတိဿရဉာဏံ-
ဇာတိဿရဉာဏ်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ- ဖြစ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ သရန္တိယာ- ဇာတိဿရ
ဉာဏ်ဖြင့် အောက်မေ့သော၊ အဿာ- ထိုရဟန်းမငယ်အား၊ မဟန္တံ- အားကြီးစွာ
သော၊ ပီတိပါမောဇ္ဇံ- နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ- ဖြစ်ပြီ။

သာ- ထိုရဟန်းမငယ်သည်၊ ပီတိဝေဂေန- ဖြစ်သောပီတိအဟုန်ဖြင့်၊ မဟာ-
ဟသိတံ- ပြင်းစွာသော ရယ်ခြင်းကို၊ ဟသိတွာ- ရယ်ပြီး၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ စိန္တေသိ-
ကြံပြန်ပြီ၊ (ကိ စိန္တေသိ- နည်း၊) “ပါဒပရိစာရိကာ နာမ- မယားမည်သည်ကား၊
သာမိကာနံ- လင်တို့၏၊ ဟိတဇ္ဈာသယာ- အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်၊ အပ္ပကာ-
နည်းလှစွာ၏၊ အဟိတဇ္ဈာသယာဝ- အစီးအပွားကို အလိုမရှိသည်သာ၊ ဗဟုတရာ-
အလွန်များလှစွာ၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဣမဿ မဟာပုရိသဿ- ဤယောက်ျား
မြတ်၏၊ ဟိတဇ္ဈာသယာ- အစီးအပွားကိုအလိုရှိသည်၊ အဟောသိနုခေါ- ဖြစ်လေ
သလော၊ အဟိတဇ္ဈာသယာ- အစီးအပွားကို အလိုမရှိသည်၊ အဟောသိနုခေါ-
ဖြစ်လေသလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေသိ- ပြီ) သာ- ထိုမိန်းမငယ်သည်၊ အနုဿ-
ရမာနာ- အစဉ်အတိုင်း အောက်မေ့သည်ရှိသော်၊ “အဟံ- ငါသည်၊ အပ္ပမတ္တကံ-
အနည်းငယ်မျှဖြစ်သော၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ ဟဒယေ- စိတ်၌၊ ဌပေတွာ- အငြိုးထား
၍၊ ဝိသရတနသတိကံ- အတောင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသော၊ ဆဒ္ဒန္တမဟာဂဇီဿရံ-
များစွာသော ဆင်တို့ကို အစိုးရသောဆဒ္ဒန်ဆင်ကို၊ သောနုတ္တရံနာမ- သောနုတ္တရ
မည်သော၊ နေသာဒံ- မုဆိုးကို၊ ပေသေတွာ- စေလွှတ်၍၊ ဝိသပီတသလ္လေန-
အဆိပ်လူးသော မြားဖြင့်၊ ဝိဇ္ဈာပေတွာ- ပစ်ခတ်စေ၍၊ ဇီဝိတက္ခယံ- အသက်ကုန်ခြင်းသို့
ပါပေသိ- ရောက်စေမိပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အဒ္ဓသ- မြင်လေပြီ၊ အထ- ထိုသို့
မြင်သောအခါ၌၊ အဿာ- ထိုရဟန်းမငယ်အား၊ သောကော- စိုးရိမ်ခြင်းသည်၊
ဥဒပါဒိ- ဖြစ်ပြီ၊ ဟဒယံ- စိတ်နှလုံးသည်၊ ဥဏှံ- ပူသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (သာ-
ရဟန်းမငယ်သည်၊) သောကံ- စိုးရိမ်ခြင်းကို၊ သန္ဓာရေတုံ- တည်စေခြင်းငှာ၊
အသက္ကောန္တိ- မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ အဿသိတွာ- ထွက်သက်ကို ပြင်းစွာရှု၍၊

ပဿသိတွာ- ဝင်သက်ကို ပြင်းစွာရှု၍၊ မဟာသဒ္ဓေန- ကြီးစွာသော အသံဖြင့်၊
 ပရောဒိ- ငိုပြီ၊ တံ- ထိုရဟန်းမငယ်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်တော်မူ၍၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်
 သည်၊ သိတံ- ပြုံးခြင်းကို၊ ပါတု- ထင်ရှားစွာ၊ ကရိတွာ- ပြု၍၊ “ဘန္တေ- ဘုန်းတော်
 ကြီးသော အရှင်ဘုရား၊ ဟေတု- အကြောင်းကား၊ ကောနုခေါ- အဘယ်နည်း၊
 သိတဿ- ပြုံးတော်မူခြင်း၏၊ ပါတုကမ္မာယ- ထင်စွာပြုခြင်းငှာ၊ ပစ္စယော-
 အထောက်အပံ့သည်၊ ကောနုခေါ- အဘယ်နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဘိက္ခုသံယေန-
 ရဟန်းအပေါင်းသည်၊ ပုဋ္ဌော- မေးလျှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ “ဘိက္ခဝေ- တို့၊ အယံ
 ဒဟရ ဘိက္ခုနီ- ဤရဟန်းမငယ်သည်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးဘဝ၌၊ မယိ- ငါ၌၊ ကတံ-
 ပြုမိအပ်သော၊ အပရာဓံ- အပြစ်ကို၊ သရိတွာ- အောက်မေ့၍၊ ရောဒတိ- ငို၏၊”
 ဣတိ- ဤသို့ ဝတွာ- မိန့်တော်မူပြီး၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဟိမဝန္တပဒေသေ- ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊
 ဆဒ္ဓန္တဒဟံ- ဆဒ္ဓန်အိုင်ကို၊ ဥပနိဿာယ- မှီ၍၊ အဋ္ဌသဟဿာ- ရှစ်ထောင်ကုန်
 သော၊ ဣဒ္ဓိမန္တာ- တန်ခိုးကြီးကုန်သော၊ ဝေဟာသင်္ဂမာ- ကောင်းကင်၌ ပျံသွားနိုင်
 ကုန်သော၊ ဟတ္ထိနာဂါ- ဆဒ္ဓန်ဆင်မျိုးတို့သည်၊ ဝသီသု- နေကုန်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ
 ၌၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ဇေဋ္ဌဝါရဏဿ- အကြီးဖြစ်သောဆင်မင်း
 ၏၊ ပုတ္တော- သားသည်၊ ဟုတွာ- ၍၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း
 သည်၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ ဝုဒ္ဓိပ္ပတ္တော- ကြီးခြင်းသို့ရောက်သည်၊ အဋ္ဌာ-
 သီတိဟတ္ထုဗ္ဗေဓော- ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် အစောက်မြင့်သည်၊ ဝိသရတနသတာ-
 ယာမော- အလျားအတောင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အဋ္ဌပဏ္ဏာ-
 သဟတ္တာယ- ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိသော၊ ရဇတဒါမသဒိသာ- ငွေပန်းဆိုင်နှင့်တူသော၊
 သောဏ္ဏာယ- နှာမောင်းနှင့်၊ သမန္နာဂတော- ပြည့်စုံသည်၊ (အဟောသိ- ပြီ) အဿ-
 ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ဒန္တာပန- အစွယ်တို့သည်ကား၊ ပရိက္ခေပတော- လုံးပတ်အားဖြင့်၊
 ပန္နရသဟတ္တာ- တစ်ဆယ့်ငါးတောင်ရှိကုန်သည်၊ အဟောသု- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဒီဃတော-
 အလျားအားဖြင့်၊ တိသဟတ္တာ- အတောင်သုံးဆယ်ရှိကုန်သည်၊ ဆဗ္ဗဏ္ဏရံသီဟိ-
 ခြောက်ပါးသော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တို့နှင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံကုန်သည်၊
 အဟောသု- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သော- ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်၊ အဋ္ဌန္တနာဂသဟဿာနံ-

ရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့၏၊ ဇေဋ္ဌကော- အကြီးသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊
 ပဉ္စသတေ- ငါးရာကုန်သော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ- ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို၊ ပူဇေသိ- ပူဇော်ပြီ၊
 တဿ- ထိုဘုရားလောင်းဆင်မင်းအား၊ စူဠသုဘဒ္ဓါစ- စူဠသုဘဒ္ဓါလည်းကောင်း၊
 မဟာသုဘဒ္ဓါ- မဟာသုဘဒ္ဓါလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒွေ အဂ္ဂမဟေသိယော-
 မိဖုရားကြီးနှစ်ယောက်တို့သည်၊ အဟေသု- ရှိကုန်ပြီ၊ နာဂရာဇာ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊
 အဋ္ဌနာဂသဟဿပရိဝါရော- ရှစ်ထောင်သော ဆင်အပေါင်းကို ခြံရံသည်ဖြစ်၍၊
 ကဗ္ဗနဂုဟာယံ- ရွှေဂူ၌၊ ဝသတိ- နေ၏၊ သော ပန ဆဒ္ဒန္တဒဟော- ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်သည်ကား၊
 အာယာမတောစ- အလျားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိတ္တာရတောစ- အနံအားဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဏာသယောဇနော- ယူဇနာငါးရာစီရှိသည်၊ ဟောတိ- ၏၊ တဿ-
 ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ဒွါဒသယောဇနပုမာဏော- တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ
 အတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ဌာနေ- အရပ်၌၊ သေဝါလောစ- မှော်သည်လည်းကောင်း၊
 ပဏကံဝါ- ရေညှိသည်လည်းကောင်း၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ မဏိက္ခန္ဓဝဏ္ဏဥဒကမေဝ- မြဲ
 မြဲတုံးအဆင်းနှင့် တူသောရေသည်သာလျှင်၊ သန္တိဌတိ- ကောင်းစွာ တည်၏၊
 တဒနန္တရံ- ထိုမြဲ မြဲတုံးအဆင်းနှင့်တူသော ရေ၏အခြားမဲ့၌၊ ယောဇနဝိတ္ထတံ-
 တစ်ယူဇနာအနံရှိသော၊ သုဒ္ဓံ- သက်သက်သော၊ ကလ္လဟာရဝနံ- ကြာသိမ်တောသည်၊
 (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) တံ ဥဒကံ- ထိုမြဲ မြဲတုံးအဆင်းနှင့်တူသော ရေကို၊ ပရိက္ခိပိတွာ-
 ခြံရံ၍၊ ဌိတံ- တည်ပြီ၊ တဒနန္တရံ- ထိုကြာသိမ်တော၏ အခြားမဲ့၌၊ ယောဇနဝိတ္ထတမေဝ-
 အနံတစ်ယူဇနာရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ သုဒ္ဓံ- သက်သက်သော၊ နီလုပ္ပလဝနံ-
 ကြာညိုတောသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) တံ- ထိုကြာညိုတောကို၊ ပရိက္ခိပိတွာ- ခြံရံ၍၊
 ဌိတံ- တည်ပြီ၊ တတော- ထိုနောင်မှ၊ ယောဇနဝိတ္ထတာနေဝ- အနံတစ်ယူဇနာစီရှိသည်
 သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော၊ ရတ္တုပ္ပလသေတုပ္ပလရတ္တ ပဒုမသေတပဒုမကုမုဒဝနာနိ-
 ကြာနီတော၊ ကြာပုဏ္ဏရိက်တော၊ ကြာပဒုမာနီတော၊ ကြာပဒုမာဖြူတော၊
 ကုမုဒြာကြာတောတို့သည်၊ ပုရိမံ ပုရိမံ- ရှေးရှေးဖြစ်သော ကြာတောကို၊ ပရိက္ခိပိတွာ-
 ခြံရံ၍၊ ဌိတာနိ- တည်ကုန်၏၊ သတ္တန္တံ- ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ဣမေသံ ဝနာနံ-
 ဤကြာတောတို့၏၊ အနန္တရံ ပန- အခြားမဲ့၌ကား၊ သဗ္ဗေသမ္ပိ- အလုံးစုံလည်း
 ဖြစ်ကုန်သော၊ တေသံ ကလ္လဟာရာဒိဝနာနံ- ထိုကြာသိမ်တောအစရှိကုန်သော
 ကြာတို့၏၊ ဝသေန- အစွမ်းအားဖြင့်၊ ဩမိဿကဝနံ- အရောဖြစ်သောတောသည်၊
 ယောဇနဝိတ္ထတမေဝ- အနံတစ်ယူဇနာရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ တာနိ- ထိုခုနစ်ထပ်

ကုန်သော ကြာတောတို့ကို၊ ပရိက္ခိပိတွာ- ခြံရံ၍၊ ဌိတံ- တည်ပြီ၊ တဒနန္တရံ-
 ထိုအရောဖြစ်သော ကြာတောတို့၏ အခြားမဲ့၌၊ နာဂါနံ- ဆင်တို့၏၊ ကဋ္ဌိပ္ပမာဏေ-
 ခါးအတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ဥဒကေ- ရေ၌၊ ယောဇနဝိတ္ထတမေဝ- အနံတစ်ယူဇနာ
 ရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ရတ္တသာလိဝနံ- သလေးနီတောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊)
 တဒနန္တရံ- ထိုသလေးနီတော၏ အခြားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဥဒကပရိယန္တေ- ရေ၏အဆုံး၌၊
 ယောဇနဝိတ္ထတမေဝ- အနံတစ်ယူဇနာရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ နီလပီတလော-
 ဟိတဩဒါတသုရဘိသုခုမကုသုမသမာကိဏ္ဏံ- အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူဖြစ်သော
 ကောင်းစွာ ပျံ့လှိုင်သော သိမ်မွေ့သော ပန်းတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်ပြွမ်းသော၊
 ခုဒ္ဒကဂစ္ဆဝနံ- ပန်းချုံငယ်တောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊) ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝုတ္တမာနာနိ-
 ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးကုန်သော၊) ဒသ- ဆယ်ထပ်ကုန်သော၊ ဣမာနိဝနာနိ- ဤတောတို့သည်၊
 ယောဇနဝိတ္ထ-တာနေဝ- အနံတစ်ယူဇနာစီ ရှိကုန်သည်သာလျှင်။ (ဟောန္တိ- ကုန်၏။)

တတော- ထိုပန်းချုံငယ်တော၏အပြင်မှ၊ ခုဒ္ဒကရာဇမာသ မဟာရာဇမာသ
 မုဂ္ဂဝနံ- ပဲလွန်းငယ်၊ ပဲလွန်းကြီး၊ ပဲနောက်တောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊) တဒနန္တရံ-
 ထိုပဲနောက်တော၏ အခြားမဲ့၌၊ တိပုသလောလုကလာဗုကုမဏ္ဍဝလ္လိဝနာနိ- သခွါး
 ငပြုတ်၊ သခွါးငကြောင်၊ အိမ်ဗူး၊ ဖရုံနွယ်တောတို့သည်၊ ဌိတာနိ- တည်ကုန်ပြီ၊
 တတော- ထိုသခွါး၊ ဗူး၊ ဖရုံတောတို့၏အပြင်မှ၊ ပူဂရုက္ခပ္ပမာဏံ- ကွမ်းသီးပင်
 အတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ဥဗ္ဗဝနံ- ကြံတောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊) တတော- ထိုကြံတော၏
 အပြင်မှ၊ ဟတ္ထိဒန္တပ္ပမာဏဖလံ- ဆင်စွယ်(ဆင်သွား) အတိုင်းအရှည်ရှိသော အသီးရှိသော၊
 ကဒလိဝနံ- ငှက်ပျောတောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊) တတော- ထိုငှက်ပျောတော၏
 အပြင်မှ၊ သာလဝနံ- အင်ကြင်းတောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊) တဒနန္တရံ- ထိုအင်ကြင်း
 တော၏ အခြားမဲ့၌၊ စာဋ္ဌိပ္ပမာဏဖလံ- အိုးစရည်းကြီးအတိုင်းအရှည် အသီးရှိသော၊
 ပနသဝနံ- ပိနွဲတောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊) တတော- ထိုပိနွဲတော၏အပြင်မှ၊
 မဓုရဖလံ- ချိုသော အသီးရှိသော၊ စိဗ္ဗဝနံ- မန်ကျည်းတောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊)
 တတော- ထိုမန်ကျည်းတော၏ အပြင်မှကား၊ (မဓုရဖလံ- ချိုသော အသီးရှိသော၊)
 အဗ္ဗဝနံ- သရက်တောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊) တတော- ထိုသရက်တော၏ အပြင်မှကား၊
 ကပိဋ္ဌဝနံ- သီးတောသည်၊ (ဌိတံ- တည်ပြီ၊) တတော- ထိုသီးတော၏ အပြင်မှကား၊
 ဩမိဿကော- အရောဖြစ်သော၊ မဟာဝနသဏ္ဍော- ကြီးစွာသော တောအုပ်သည်၊

(ဌိတော- တည်ပြီ) တတော- ထိုတောအုပ်၏ အပြင်မှကား၊ ဝေဠုဝနံ- ဝါးတောသည်၊ (ဌိတံ- တည်၏။) အယံ- ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား၊ တသ္မိကာလေ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဖြစ်တော်မူသောကာလ၌၊ အဿ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏၊ သမ္ပတ္တိ- ပြည့်စုံခြင်းတည်း၊ သံယုတ္တဌကထာယံပန- သံယုတ္တနိကာယ်အဌကထာ၌ကား၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ပဝတ္တမာနသမ္ပတ္တိယေဝ- ဖြစ်သောပြည့်စုံခြင်းကိုသာလျှင်၊ ကထိတာ- ဆိုအပ်ပြီ။

ဝေဠုဝနံပန- ထိုဝါတောကိုကား၊ သတ္တ- ခုနစ်လုံးကုန်သော၊ ပဗ္ဗတာ- တောင်တို့သည်၊ ပရိက္ခိပိတ္တာ- ခြံရံ၍၊ ဌိတာ- တည်ကုန်ပြီ၊ တေသံ- ထိုတောင် ခုနစ်လုံးတို့၏၊ ဗာဟိရန္တတော- အစွန်အပမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ပဌမော- ရှေးဦးစွာသော တောင်သည်၊ စူဠကာဠပဗ္ဗတောနာမ- စူဠကာဠတောင်မည်၏၊ ဒုတိယော- နှစ်ခု မြောက်သော တောင်သည်၊ မဟာကာဠပဗ္ဗတောနာမ- မဟာကာဠတောင်မည်၏၊ တတော- ထိုနောင်မှ၊ (တတိယော- သုံးခုမြောက်သောတောင်သည်၊) ဥဒကပဗ္ဗ- တောနာမ- ဥဒကပဗ္ဗတောင်မည်၏၊ တတော- ထိုဥဒကပဗ္ဗတောမှ၊ (အဗ္ဘန္တရိ- မော- အတွင်း၌ဖြစ်သော တောင်သည်၊) စန္ဒိမပဿပဗ္ဗတောနာမ- စန္ဒိမပဿတောင် မည်၏၊ တတော- ထိုစန္ဒိမပဿတောင်မှ၊ (အဗ္ဘန္တရိမော- အတွင်းဖြစ်သောတောင် သည်၊) သူရိယပဿပဗ္ဗတော နာမ- သူရိယပဿတောင်မည်၏၊ တတော- ထိုသူရိယပဿ တောင်မှ၊ (အဗ္ဘန္တရိမော- အတွင်းဖြစ်သောတောင်သည်၊) မဏိပဿ- ပဗ္ဗတောနာမ- မဏိပဿတောင်မည်၏၊ သတ္တမော- ခုနစ်ခုမြောက်သော တောင် သည်၊ သုဝဏ္ဏပဿပဗ္ဗတောနာမ- သုဝဏ္ဏပဿတောင် မည်၏။

သော- ထိုသုဝဏ္ဏပဿတောင်သည်၊ ဥဗ္ဗေဓတော- အစောက်အားဖြင့်၊ သတ္တယောဇနိကော- ခုနစ်ယူဇနာရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဆဒ္ဒန္တဒဟံ- ဆဒ္ဒန်အိုင်ကို၊ ပရိက္ခိ- ပိတ္တာ- ခြံရံ၍၊ ပတ္တဿ- သပိတ်၏၊ မုခဝဋ္ဋိဝိယ- အနာရေးကဲ့သို့၊ ဌိတော- တည်ပြီ၊ တဿ- ထိုသုဝဏ္ဏပဿတောင်၏၊ အဗ္ဘန္တရိမံ- အတွင်းဖြစ်သော၊ ပဿံ- နံပါးသည်၊ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏံ- ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏၊ တတော- ထိုတောင်၏နံပါးမှ၊ နိက္ခန္ဓေန- ထွက်သော၊ ဩဘာသေန- အရောင်ဖြင့်၊ ဆဒ္ဒန္တဒဟော- ဆဒ္ဒန်အိုင်သည်၊ သမုဂ္ဂတဗာလသူရိယောဝိယ- ထွက်သစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဗာဟိရပဗ္ဗတေသု- သုဝဏ္ဏပဿတောင်မှ အပဖြစ်သော တောင်စဉ်ခြောက် ထပ်တို့တွင်၊ ဧကော ပန- တစ်ထပ်သော တောင်သည်ကား၊ ဥဗ္ဗေဓတော- အစောက်

အားဖြင့်၊ ဆယောဇနိကော- ခြောက်ယူဇနာရှိ၏။ ဧကော- တစ်ထပ်သောတောင်သည်။ (ဥဗ္ဗေဓတော- အစောက်အားဖြင့်) ပုဗ္ဗယောဇနိကော- ငါးယူဇနာရှိ၏။ ဧကော- တစ်ထပ်သောတောင်သည်။ (ဥဗ္ဗေဓတော- အားဖြင့်) စတ္တာရိယောဇနိကော- လေးယူဇနာရှိ၏။ ဧကော- တစ်ထပ်သောတောင်သည်။ တိဏိယောဇနိကော- သုံးယူဇနာရှိ၏။ ဧကော- တစ်ထပ်သောတောင်သည်။ ဒွေ ယောဇနိကော- နှစ်ယူဇနာရှိ၏။ ဧကော- တစ်ထပ်သောတောင်သည်။ ယောဇနိကော- တစ်ယူဇနာ ရှိ၏။ ပန- ဆက်ဦးအံ့။ ဧဝံ- ဤသို့၊ သတ္တပဗ္ဗတပရိက္ခိတ္တဿ- တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော၊ တဿဒဟဿ- ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်၏။ ပုဗ္ဗတ္တရကဏ္ဏေ- အရှေ့မြောက်ထောင့်၌၊ ဥဒကဝါ- တပွဟရဏောကာသေ- ရေမှတက်သောလေဖြင့်ခပ်ရာ အရပ်၌၊ မဟာနိဂြောဓ- ရုက္ခော- ပညောင်ပင်ကြီးသည်။ အတ္ထိ- ရှိ၏။ တဿ- ထိုပညောင်ပင်၏။ ခန္ဓော- ပင်စည်သည်။ ပရိက္ခေပတော- လုံးပတ်အားဖြင့်၊ ပုဗ္ဗယောဇနိကော- ငါးယူဇနာရှိ၏။ ဥဗ္ဗေဓတော- အစောက်အားဖြင့်၊ သတ္တယောဇနိကော- ခုနစ်ယူဇနာရှိ၏။ စတူသုဒိသာသု- အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌၊ စတဿော- လေးခုကုန်သော၊ သာခါ- ခက်မတို့သည်။ ဆယောဇနိကာ- ခြောက်ယူဇနာစီရှိကုန်၏။ ဥဒ္ဓံ- အထက်သို့၊ ဥဂ္ဂတသာခါပိ- တက်သောခက်မတို့သည်လည်း၊ ဆယောဇနိကာဝ- ခြောက်ယူဇနာရှိကုန်သည်သာလျှင် တည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝါ- ဤသို့ပင်စည် ခုနစ်ယူဇနာ၊ အထက်သို့တက်သော ခက်မခြောက်ယူဇနာရှိသောကြောင့်၊ သော- ထိုပညောင်ပင်သည်။ မူလတော- အမြစ်ရင်းမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ဥဗ္ဗေဓေန- အစောက်အားဖြင့်၊ တေရသယောဇနိကော- တစ်ဆယ့်သုံးယူဇနာရှိ၏။ သာခါနံ- ခက်မလေးဖြာတို့၏။ ဩရိမန္တတော- ဤမှာ ဘက်အစွန်းမှ၊ ယာဝ ပါရိမန္တာ- ထိုမှာဘက်အစွန်းတိုင်အောင်၊ ဒွါဒသယောဇနိကော- တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏။ အဋ္ဌဟိ ပါရောဟ သဟဿဟိ- ရှစ်ထောင်ကုန်သော ပါးပျဉ်းတို့ဖြင့်၊ ပဋိမဏ္ဍိတော- တန်ဆာဆင်အပ်၏။ မုဏ္ဍမဏိပဗ္ဗတောဝိယ- ဦးပြည်းသော မြတောင်ကဲ့သို့၊ ဝိလာသမာနော- တင့်တယ်လျက်၊ တိဋ္ဌတိ- တည်၏။ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ ဆဒ္ဒန္တဒဟဿ- ဆဒ္ဒန်အိုင်၏။ ပစ္ဆိမဒိသာ ဘာဂေ- အနောက်အရပ် မျက်နှာအဖို့ဖြစ်သော၊ သုဝဏ္ဏပဿပဗ္ဗတေ- ရွှေနံပါးတောင်၌၊ ဒွါဒသယောဇနိကာ- တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော၊ ကမ္မနဂူဟာ- ရွှေဂူသည်။ တိဋ္ဌတိ- တည်၏။ ဆဒ္ဒန္တောနာမ- ဆဒ္ဒန်အမည်ရှိသော၊ နာဂရာဇာ- ဆင်မင်းသည်။ ဝဿာရတ္ထေ- မိုးလအခါ၌လည်းကောင်း၊ ဟေမန္တေ- ဆောင်းလအခါ၌လည်းကောင်း၊ အဋ္ဌသ-

ဟဿ- နာဂပရိဝုတော- ရှစ်ထောင်သောဆင်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက်၊ ကဉ္စနဂူဟာယံ- ရွှေဂူ၌၊ ဝသတိ- နေ၏၊ ဂိမ္မကာလေ- နွေအခါ၌၊ ဥဒကဝါတံ- ရေမှတက်သော လေညှင်းကို၊ သမ္ပဋိစ္ဆမာနော- ခံလျက်၊ နိဂြောဓမူလေ- ပညောင်ပင်ကြီးရင်း၌၊ ပါရောဟန္တရေ- ပါးပျဉ်းကြား၌၊ တိဌတိ- တည်၏။

အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအား၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ “မဟာသာလဝနံ- များစွာသော အင်ကြင်းတောသည်၊ ပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ တရုဏနာဂါ- အခြံအရံဆင်ပျိုတို့သည်၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ အာရောစယံသု- ပြောကြားကုန်ပြီ၊ သော- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ သပရိဝါရော- အခြံအရံနှင့် တတွဲဖြစ်သည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) “သာလကီဠံ- အင်ကြင်းပင်တော သဘင် ကစားခြင်းကို၊ ကီဠိဿာမိ- ကစားအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သာလဝနံ- အင်ကြင်းတောသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်သော၊ ဧကံ- တစ်ခု သော၊ သာလရုက္ခံ- အင်ကြင်းပင်ကို၊ ကုမ္ဘေန- ဦးကင်းဖြင့်၊ ပဟရိ- ခိုက်(ခတ်)ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ စူဠသုဘဒ္ဒါ- စူဠသုဘဒ္ဒါမည်သော မိဖုရားသည်၊ ပဋိဝါတပဿေ- လေညာနံပါး၌၊ ဌိတာ- တည်နေ၏၊ တဿာ- ထိုစူဠသုဘဒ္ဒါ မိဖုရား၏၊ သရီရေ- ကိုယ်ပေါ်၌၊ သုက္ခဒဏ္ဍကမိဿကာနိ- ခြောက်သောသစ်ခက်နှင့်ရောကုန်သော၊ ပုရာဏပဏ္ဏာနိစေတီ- သစ်ရွက်ရော်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တမ္ပကိပိလ္လိကာနိစ- ခါချဉ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပတိံသု- ကျကုန်ပြီ၊ မဟာသုဘဒ္ဒါ- မဟာသုဘဒ္ဒါ မိဖုရားသည်၊ အဓောဝါတပဿေ- လေကြောနံပါး၌၊ ဌိတာ- တည်နေပြီ၊ တဿာ- ထိုမဟာသုဘဒ္ဒါမိဖုရား၏၊ သရီရေ- ကိုယ်ပေါ်၌၊ ပုပ္ဖရေဏုကိဉ္စကပ္ပတ္တာနိ- ပန်းဝတ်မှု၊ ဝတ်ဆံ၊ ပွင့်ချပ်တို့သည်၊ ပတိံသု- ကျကုန်ပြီ၊ စူဠသုဘဒ္ဒါ- စူဠသုဘဒ္ဒါ သည်၊ “အယံ နာဂရာဇာ- ဤဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပိယဘရိယာယ- ချစ်သော မယား၏၊ ဥပရိ- အပေါ်၌၊ ပုပ္ဖရေဏုကိဉ္စကပ္ပတ္တာနိ- ပန်းဝတ်မှု၊ ဝတ်ဆံ၊ ပွင့်ချပ်တို့ကို၊ ပါတေသိ- ကျစေပြီ၊ မမ- ငါ၏၊ သရီရေ- ကိုယ်ပေါ်၌၊ သုက္ခဒဏ္ဍကမိဿကာနိ- သစ်ခက်ခြောက်နှင့် ရောကုန်သော၊ ပုရာဏပဏ္ဏာနိစေတီ- သစ်ရွက်ရော်တို့ကို လည်းကောင်း၊ တမ္ပကိပိလ္လိကာနိစ- ခါချဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပါတေသိ- ကျစေဘိပြီ၊ ဟောတု- ဖြစ်စေ၊ ကာတဗ္ဗံ- ပြုသင့်သောအမှုကို၊ ဇာနိဿာမိ- သိရလတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာသတ္တေ- ဘုရားလောင်း၌၊ ဝေရံ- ရန်ငြိုးကို၊ ဗန္ဓိ- ဖွဲ့ပြီ။

အပရမ္ပိဒိဝံ- တစ်ပါးသော နေ၌လည်း၊ နာဂရာဇာ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ သပရိဝါရော- အခြံအရံနှင့် တကွဖြစ်သည်၊ (ဟုတွာ- ချ) နာနတ္ထာယ- ရေချိုးခြင်း အကျိုးငှာ၊ ဆဒ္ဒန္တဒဟံ- ဆဒ္ဒန်အိုင်သို့၊ ဩတရိ- သက်ဆင်းပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဒွေ- နှစ်ဦးကုန်သော၊ တရုဏနာဂါ- ဆင်ပျိုတို့သည်၊ သောဏ္ဍာဟိ- နှာမောင်းတို့ဖြင့်၊ ဥသိရကလာပေ- ပန်းရင်စည်းတို့ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ ကေလာသကူဋ်- ငွေတောင် ထွင်ကို၊ မဇ္ဇန္တာဝိယ- သုတ်သင်ကုန်သကဲ့သို့၊ နှာပေသုံ- ရေချိုးစေကုန်ပြီ၊ တသ္မိ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ နှတွာ- ရေချိုးပြီး၍၊ ဥတ္တိဏ္ဏေ- တက်လတ်သော်၊ ဒွေ- နှစ်ဦးကုန်သော၊ ကရေဏုယော- စူဠသုဘဒ္ဒါ၊ မဟာသုဘဒ္ဒါ ဆင်မမိဖုရားတို့ကို၊ နှာပေသုံ- ရေချိုးစေကုန်ပြီ၊ တာပိ- ထိုမိဖုရားဆင်မတို့သည်လည်း၊ (နှတွာ- ရေချိုးပြီး၍) ဥတ္တရိတွာ- တက်လတ်၍၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ အဋ္ဌသု- နေကုန်ပြီ၊ တတော- ထိုနောင်မှ၊ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ- ရှစ်ထောင် ကုန်သော ဆင်တို့သည်၊ သရံ- ဆဒ္ဒန်အိုင်သို့၊ ဩတရိတွာ- သက်ဆင်းကုန်၍၊ ဥဒကကီဠ- ရေကစားခြင်းကို၊ ကီဠိတွာ- ကစားပြီး၍၊ သရတော- အိုင်မှ၊ နာနာပုပ္ဖာနိ- အထူးထူးသော ပန်းတို့ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ခဲ့ကုန်၍၊ ရဇတထူပံ- ငွေစေတီကို၊ အလင်္ကာရေန္တာဝိယ- တန်ဆာဆင်ကုန်သကဲ့သို့၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်းကို၊ အလင်္ကာရိတွာ- တန်ဆာဆင်ကုန်ပြီး၍၊ ပစ္ဆာ- နောက်မှ၊ ဒွေ- နှစ်ဦးကုန်သော၊ ကရေဏုယော- စူဠသုဘဒ္ဒါ၊ မဟာသုဘဒ္ဒါ မိဖုရားတို့ကို၊ အလင်္ကာရိသု- တန်ဆာဆင် ကုန်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကော- တစ်ဦးသော၊ ဟတ္ထိ- ဆင်သည်၊ သရေ- ဆဒ္ဒန်အိုင်၌၊ ဝိစရန္တော- လှည့်လည်လတ်သော်၊ သတ္တုဒ္ဒယံနာမ- ပွင့်ချပ် ခုနစ်ဆင့်ရှိသော သတ္တုဒ္ဒယမည်သော၊ မဟာပဒုမံ- ကြီးစွာသော ပဒုမာကြာပွင့်ကို၊ လဘိတွာ- ရ၍၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ယူခဲ့၍၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်းအား၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ ဝါ- ဆက်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားလောင်းဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ တံ- ထိုကြာပွင့်ကို၊ သောဏ္ဍာယ- နှာမောင်းဖြင့်၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ရေဏု- ဝတ်မှု ဝတ်ဆံကို၊ ကုမ္ဘေ- ဦးကင်း၌၊ ဩကိရိတွာ- ကြံပြီး၍၊ ဇေဋ္ဌကာယ- မိဖုရားကြီးဖြစ်သော၊ မဟာသုဘဒ္ဒါယ- မဟာသုဘဒ္ဒါအား၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ တံ- ထိုသို့ပေးသည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဣတရာ- တစ်ပါးသော စူဠသုဘဒ္ဒါသည်၊ “သတ္တုဒ္ဒယံ- ပွင့်ချပ်ခုနစ်ဆင့်ရှိသော၊ ဣဒမ္ပိ မဟာပဒုမံ- ဤပဒုမာကြာပွင့်ကြီးကိုလည်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပိယဘရိယာယဇဝ- ချစ်မြတ်နိုးသော မယားအားသာလျှင်၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ မယံ- ငါ့အား၊ န အဒါသိ-

မပေးပြီ” က္ကတိ- ဤသို့ (ဟဒယေ- နှလုံး၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊) ပုနပိ- တစ်ဖန်လည်း၊
တသ္မိ- ထိုဘုရားလောင်း၌၊ ဝေရံ- ရန်ငြိုးကို၊ ဗန္ဓိ- ဖွဲ့ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ ဗောဓိသတ္တေ- ဘုရားလောင်း
သည်၊ မဓုရဖလာနိစေဝ- ချိုစွာသော သစ်သီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဘိသမုဋ္ဌာလာ-
နိစ- ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပေါက္ခရမဓုနာ- ကြာပျားရည်နှင့်၊
ယောဇေတွာ- ယှဉ်စေ၍၊ ပဉ္စသတေ- ငါးရာကုန်သော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ- ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
တို့ကို၊ ဘောဇေန္တေ- လုပ်ကျွေးလတ်သော်၊ စူဠသုဘဒ္ဓါ- စူဠသုဘဒ္ဓါသည်၊ အတ္တနာ-
မိမိသည်၊ လဒ္ဓဖလာဖလံ- ရအပ်သော သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနံ- အရှင်
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား၊ ဒတွာ- လှူ၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရားတို့ (အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊)
က္ကတော- ဤဘဝမှ၊ စဝိတွာ- စုတေ၍၊ မဒ္ဒရာဇကုလေ- မဒ္ဒရာဇ်မင်းမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ-
ဖြစ်၍၊ သုဘဒ္ဓါနာမ- သုဘဒ္ဓါအမည်ရှိသော၊ ရာဇကညာ- မင်းသမီးသည်၊ ဟုတွာ-
ဖြစ်၍၊ ဝယပ္ပတ္တာ- အရွယ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဗာရာဏသီရညော- ဗာရာဏသီမင်း၏၊
အဂ္ဂမဟေသိဘာဝံ- မိဖုရားကြီး၏အဖြစ်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ တဿ- ထိုဗာရာဏသီ
မင်း၏၊ ပိယာ- ချစ်အပ်သူသည်၊ မနာပါ- နှလုံးကို တိုးပွားစေတတ်သူသည်၊ (ဟုတွာ-
၍၊) တံ- ထို ဗာရာဏသီမင်းကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ရုစိံ- နှစ်သက်သော အလိုကို၊
ကာရေတုံ- ပြုစေခြင်းငှာ၊ သမတ္တာ- စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ တဿ- ထိုဗာရာဏသီမင်းအား၊
အာစိက္ခိတွာ- ပြောကြား၍၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ လုဒ္ဓကံ- မုဆိုးကို၊ ပေသေတွာ-
စေလွှတ်၍၊ က္ကမံဟတ္ထိံ- ဤ ဆင်မင်းကို၊ ဝိသပီတေန- အဆိပ်လူးသော၊ သလ္လေန-
မြားဖြင့်၊ ဝိဇ္ဈာပေတွာ- ပစ်သတ်၍၊ ဇိဝိတက္ခယံ- အသက်ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေတွာ-
ရောက်စေပြီး၍၊ ဆဗ္ဗဏ္ဏရံသိံ- ခြောက်သွယ်သောအဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော်ကို၊
ဝိဿဇေန္တေ- လွှတ်ကုန်သော၊ ယမကဒန္တေ- အစုံဖြစ်ကုန်သော စွယ်တော်တို့ကို၊
အာဟရာပေတုံ- ဆောင်ယူစေခြင်းငှာ၊ သမတ္တာ- စွမ်းနိုင်သည်၊ ဟောမိ- ဖြစ်ရပါလိ၏။”
က္ကတိ- ဤသို့၊ ပတ္ထနံ- ဆုတောင်းခြင်းကို၊ ဌပေသိံ- ထားပြီ၊ သာ- ထိုစူဠသုဘဒ္ဓါသည်၊
တတော- ထိုဆုတောင်းသောအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ဂေါစရံ- အစာကို၊ အဂ္ဂဟေတွာ-
မယူမူ၍၊ သုဿိတွာ- ခြောက်ကပ်၍၊ နစိရဿေဝ- မကြာမြင့်မီသာလျှင်၊ ကာလံ-
သေခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ မဒ္ဒရဋ္ဌေ- မဒ္ဒရာဇ်တိုင်း၌၊ ရာဇအဂ္ဂမဟေသိယာ-
မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမိံ- ဝမ်း၌၊ နိဗ္ဗတ္တိံ- ဖြစ်ပြီ၊ အဿာ-
ထိုမင်းသမီးအား၊ သုဘဒ္ဓါတိ- သုဘဒ္ဓါဟူသော၊ နာမံ- အမည်ကို၊ ကရိံသု- မှည့်ကုန်

ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဝယပ္ပတ္တံ- အရွယ်သို့ ရောက်သော၊ နံ- ထိုသုဘဒ္ဓါမင်းသမီးကို၊ ဗာရာဏသီရဉ္ဇော- ဗာရာဏသီမင်းအား၊ အဒါသံ- ပေးကုန်ပြီ၊ သာ- ထိုသုဘဒ္ဓါမင်းသမီးသည်၊ တဿ- ထိုဗာရာဏသီမင်း၏၊ ပိယာ- ချစ်အပ်သူသည်၊ မနာပါ- စိတ်နှလုံးကို တိုးပွားစေတတ်သူသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သောဠသန္တံ- ကုက္ကုတ္တိသဟဿာနံ- တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော မိန်းမတို့၏၊ ဇေဋ္ဌကာ- အကြီးသည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ ဇာတိဿရဉာဏဉ္စ- ရှေးအဖြစ်ကို သိတတ်သော ဇာတိဿရဉာဏ်ကိုလည်း၊ ပဋိလဘိ- ရပြီ။

သာ- ထိုသုဘဒ္ဓါ မိဖုရားသည်၊ “မေ- ငါ၏၊ ပတ္တနာ- ဆုတောင်းခြင်းသည်၊ သမိဒ္ဓါ- ပြည့်စုံပြီ၊ ကုဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ တဿနာဂဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ယမက- ဒန္တေ- အစုံဖြစ်ကုန်သော အစွယ်တို့ကို၊ အာဟာရာပေဿာမိ- ဆောင်ယူစေအံ့၊” ကုတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ တတော- ထိုသို့ ကြံပြီးသည်မှ၊ သရီရံ- ကိုယ်ကို၊ တေလေန- ဆီဖြင့်၊ မက္ခေတွာ- လိမ်းကျံ၍၊ ကိလိဌဝတ္ထံ- ညစ်နွမ်းသော အဝတ်ကို၊ နိဝါသေတွာ- ဝတ်၍၊ ဂိလာနာကာရံ- ဖျားနာသောအခြင်းအရာကို၊ ဒဿေတွာ- ပြ၍၊ သိရိဂဗ္ဘံ- ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပဉ္စကေ- ညောင်စောင်းငယ်၌၊ နိပဇ္ဇိ- အိပ်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ “သုဘဒ္ဓါ- သုဘဒ္ဓါသည်၊ ကုဟိ- အဘယ်မှာနည်း၊” ကုတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မေး၍၊ “ဂိလာနာ- ဖျားနာသည်၊ (အသိ- ဖြစ်၏၊)” ကုတိ- ဤသို့၊ သုတွာ- ကြားရ၍၊ သိရိဂဗ္ဘံ- ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ မဉ္စကေ- ညောင်စောင်းငယ်၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်၍၊ တဿာ- ထိုမိဖုရား၏၊ ပိဋ္ဌိ- ကျောကို၊ ပရိမဇ္ဇန္တော- သုံးသပ်လျက်၊ (ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကိ နု သောစသိ’နုစ္စဂီ (ပ) ပရိမဒ္ဓိတာ” တိ- “ကိ နု သောစသိ’နုစ္စဂီ (ပ) ပရိမဒ္ဓိတာ”ဟူသော၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၉၇။ [အနုစ္စဂီ(အနုစ္စဂီ)]- ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းငြီးသော ကိုယ်ရှိသော သုဘဒ္ဓါမိဖုရား၊ တံ- ရှင်မိဖုရားသည်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ သောစသိနု- စိုးရိမ်ဘိသနည်း၊ [ဝရဝဏ္ဏနိ(ဝရဝဏ္ဏနိ)]- မြတ်သော အဆင်းရှိသော မိဖုရား၊ တံ- ရှင်မိဖုရားသည်၊ ပဏ္ဍု- ဖက်ရွက်ကဲ့သို့ ဖြော့တော့သော ကိုယ်ရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်ဘိ၏၊ ဝိဿာလကွံ- တင့်တယ်သောမျက်နှာရှိသော သုဘဒ္ဓါ

မိဖုရား၊^၁ တံ- ရှင်မိဖုရားသည်၊ ပရိမဒ္ဒိတာ- လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်အပ်သော၊
မာလာဝ- ပဒုမ္မာကြာပန်းကဲ့သို့၊ မိလာယသိ- ညှိုးနွမ်း ဘိ၏။

တတ္ထ- ထိုကိန္ဒသောစသိစသော ဂါထာ၌၊ အနုစ္စဂီတိ- အနုစ္စဂီဟူသည်ကား၊^၂
ကဉ္စနသန္နိဘသရီရေ- ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တောက်ပသော ကိုယ်ရှိသော မိဖုရား၊
မာလာဝ ပရိမဒ္ဒိတာတိ- မာလာဝပရိမဒ္ဒိတာဟူသည်ကား၊ ဟတ္ထေဟိ- လက်တို့ဖြင့်၊
ပရိမဒ္ဒိတာ- ဆုပ်နယ်အပ်သော၊ ပဒုမမာလာ ဝိယ- မဒုမ္မာကြာပန်းကဲ့သို့။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ သာ- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ ဣတရံ-
တစ်ပါးသောမင်းကို၊ (ကာရဏံ- မိမိအကြောင်းကို၊ ကထေန္တော- ပြောကြား
လိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဒေါဟဋ္ဌော မေ မဟာရာဇ (ပ) ယာဒိသော မမ ဒေါဟဋ္ဌော”တိ-
“ဒေါဟဋ္ဌော မေ မဟာရာဇ (ပ) ယာဒိသော မမ ဒေါဟဋ္ဌော”ဟူသော၊ ဂါထံ-
ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၉၈။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဒေါဟဋ္ဌော-
ချင်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ- ဖြစ်၏၊ သုပိနန္တေန- အိမ်မက်၌၊ ဥပဇ္ဈဂါ- မြင်မက်
သော၊ မယာ- ကျွန်ုပ်သည်၊ ဒိဋ္ဌော- မြင်မက်သော၊ အစ္စရိယော- အံ့ဘွယ်
သရဲသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ ယာဒိသော- အကြင်သို့သဘောရှိသော၊ မမ-
အကျွန်ုပ်၏၊ ဒေါဟဋ္ဌော- ချင်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ- ဖြစ်၏၊ သော-တာဒိသော-
ထိုသို့သဘောရှိသော ချင်ခြင်းသည်၊ သုလဘရူပေါဝ- ရလွယ်သော သဘောရှိ
သကဲ့သို့၊ နဟောတိ- မဖြစ်။

တတ္ထ- ထိုဒေါဟဋ္ဌောစသော ဂါထာ၌၊ န သောတိ- နသောဟူသည်ကား၊
ယာဒိသော- အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊ မမ- ငါ၏၊ သုပိနန္တေန- အိမ်မက်၌၊ ဥပဇ္ဈဂါ-
မြင်မက်သော၊ သုပိနေ- အိမ်မက်၌၊ ပဿန္တိယာ- မြင်မက်သော၊ မယာ- ငါသည်၊
ဒိဋ္ဌော- မြင်အပ်သော၊ ဒေါဟဋ္ဌော- ချင်ခြင်းသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) သော- ထိုချင်ခြင်းသည်။

၁။ ဝိသာလ- ကျယ်ပြန့်သော၊ အက္ခိ- မျက်စိ၊ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ကျက်သရေရှိသော
မျက်လုံးပိုင်ဟု ဆိုလိုသည်။

၂။ အနုစ္စဂီ-အနု+ဥဇု+အင်္ဂ+ဤ =အနုဇ္ဇဂီ-ဟုရှိသော်လည်း ဇဗျည်းမှ ဇ-ဗျည်းသို့
အသံပြောင်းသွားသည်၊ မပြောင့်သော ခန္ဓာကိုယ်ပုံစံရှိသူ၊ အက္ခေ.အဂ္ဂိက်တို့ဖြင့် လှပသော
ခန္ဓာကိုယ်ရှိသော အမျိုးသမီးဟု ဆိုလိုသည်၊ အဋ္ဌကထာအဖွင့်ကား အဓိပ္ပါယ်ထွာသာ။

သုလဘရူပေါ ဝိယ- ရလွယ်သော သဘောရှိသကဲ့သို့၊ န ဟောတိ- မဖြစ်၊ သော- ထိုချင်ခြင်းသည်၊ ဒုလ္လဘော- ရနိုင်ခဲ့၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ တံ- ထိုချင်ခြင်းကို၊ အလဘန္တိယာ- မရသော၊ မယံ- ငါ၏၊ ဇီဝိတံ- အသက်ရှင်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဝစ- ပြောပြီ။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ရာဇာ- မင်းကြီးသည်၊ (မဟေသိယာ- မိဖုရားကြီး၏၊ ဒေါဟဠ- ချင်ခြင်းကို၊ ပဋိဇာနန္တော- ဝန်ခံလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ယေ ကေစိ မာနုသာ ကာမာ (ပ) အဟံ တေ ဒမ္ပိ ဒေါဟဠ”န္တိ- “ယေ ကေစိ မာနုသာ ကာမာ (ပ) အဟံ တေ ဒမ္ပိ ဒေါဟဠ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၉၉။ သုဘဒ္ဒေ- သုဘဒ္ဒါမိဖုရား၊ ဣဓလောကမ္ပိ- ဤလူ့ရွာ၌၊ မာနုသာ- လူတို့သည်၊ ကာမာ- တောင့်တအပ်ကုန်သော၊ ယေကေစိ- ခပ်သိမ်းကုန်သော ရတနာခုနစ်ပါး ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ နန္ဒနေ- နှစ်သက်ဖွယ် ရှိသော သုဘဒ္ဒါမိဖုရား၊ သဗ္ဗေ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ တေ- ထိုဝတ္ထုကာမဂုဏ် ကိလေသာကာမဂုဏ်တို့သည်၊ မယံ- ငါအား၊ ပစုရာ- များစွာ ရလွယ်ကုန်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ တေ- သင်အား၊ ဒေါဟဠ- ချင်ခြင်းဖြစ်သော ဝတ္ထုကို၊ ဒမ္ပိ- ပေးအံ့။

တတ္ထ- ထိုယေကေစိစသော ဂါထာ၌၊ ပစုရာတိ- ပစုရာဟူသည်ကား၊ ဗဟူ- များစွာ၊ သုလဘာ- ရလွယ်ကုန်၏။

တံ- မင်းကြီးဆိုသော ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ဒေဝီ- သုဘဒ္ဒါမိဖုရား သည်၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဒေါဟဠော- ချင်ခြင်း သည်၊ ဒုလ္လဘော- အလွန်ရခဲ့၏၊ (အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊) တံ- ထိုချင်ခြင်းကို၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ နကထေမိ- မပြောဆိုသေး၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ တေ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံတော်အတွင်း၌၊ ယာဝတ္ထကာ- အကြင်မျှလောက်ကုန်သော၊ လုဒ္ဒါ- မုဆိုးတို့သည်၊ (သန္တိ- ရှိကုန်၏၊) (တုမေ- သင်အရှင်မင်းကြီးတို့သည်၊) တေသဗ္ဗေ- ထိုအလုံးစုံကုန်သော မုဆိုးတို့ကို၊ သန္တိပါတေထ- စည်းဝေးစေတော်မူကုန်လော့၊ တေသံ- ထိုမုဆိုးတို့၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ကထေသာမိ- ပြောဆိုပါအံ့” ဣတိ- ဤသို့ ဒီပေန္တိ- ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ “လုဒ္ဒါ ဒေဝ သမာယန္တု (ပ) ယာဒိသော မမ ဒေါဟဠော”တိ- “လုဒ္ဒါ ဒေဝ သမာယန္တု (ပ) ယာဒိသော မမ ဒေါဟဠော”ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၀၀။ ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ တဝ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံတော်၌၊
ယေကေစိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ လုဒ္ဒါ- မုဆိုးတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊
တေသဗ္ဗေ- ထိုအလုံးစုံသော မုဆိုးတို့သည်၊ သမာယန္တု- ညီညွတ်လာစေကုန်
သတည်း၊ ဧတေသံ- ထိုမုဆိုးတို့အား၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ယာဒိသော-
အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊ ဒေါဟဋ္ဌော- ချင်ခြင်းသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊
တာဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိသော ချင်ခြင်းကို၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊
အက္ခိသံ- ကြားပါအံ့။

ရာဇာ- မင်းကြီးသည်၊ “သာဓူ”- ကောင်းပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္တာ- ဆို၍၊)
သိရိဂတ္တာ- ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းမှ၊ နိက္ခမိတ္တာ- ထွက်ခဲ့ပြီး၍၊ “ယာဝတိကာ-
အကြင်မျှလောက်ကုန်သော၊ တိယောဇနသတိကေ- ယူဇနာသုံးရာရှိသော၊ ကာသိ-
ကရဋ္ဌေ- ကာသိတိုင်း၌၊ လုဒ္ဒါ- မုဆိုးတို့သည်၊ (သန္တိ- ရှိကုန်၏၊) တေသံ- ထိုအလုံးစုံ
ကုန်သော မုဆိုးတို့အား၊ သန္တိပါတတ္ထာယ- စည်းဝေးခြင်း၏အကျိုးငှာ၊ ဘေရိ- စည်ကို၊
စရာပေထ- လည်စေကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အမစ္စေ- မျိုးတော်မတ်တော်တို့ကို၊
အာဏာပေသိ- စေခိုင်းပြီ၊ တေ- ထိုမျိုးတော်မတ်တော်တို့သည်၊ တထာ- ထိုမင်းကြီး
ဆိုတိုင်း၊ အကံသု- ပြုကုန်ပြီ၊ နစိရဿေဝ- မကြာမြင့်မီသာလျှင်၊ ကာသိရဋ္ဌဝါသိနော-
ကာသိတိုင်း၌နေကုန်သော၊ လုဒ္ဒါ- မုဆိုးတို့သည်၊ ယထာဗလံ- အစွမ်းအားအလျောက်၊
ပဏ္ဏကာရံ- လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို၊ ဂဟေတွာ- ယူကုန်၍၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊
အာဂတဘာဝံ- လာသည်၏အဖြစ်ကို၊ ရညော- မင်းကြီးအား၊ အာရောစာပေသုံ-
လျှောက်တင်စေကုန်ပြီ၊ တေ သဗ္ဗေပိ- ထိုအလုံးစုံကုန်သော မုဆိုးတို့သည်လည်း၊
သဋ္ဌိသဟဿမတ္တာ- ခြောက်သောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သည်၊ အဟေသုံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ
ရာဇာ- မင်းကြီးသည်၊ တေသံ- ထိုမုဆိုးတို့၏၊ အာဂတဘာဝံ- လာသည်၏အဖြစ်ကို၊
ဥတွာ- သိ၍၊ ဝါတပါနေ- လေသာပြုတင်း၌၊ ဌိတော- ရပ်လျက်၊ ဟတ္ထံ- လက်ကို၊
ပသာရေတွာ- ဆန့်၍၊ တေသံ- ထိုမုဆိုးတို့၏၊ အာဂတဘာဝံ- လာသည်၏အဖြစ်ကို၊
ဒေဝိယာ- မိဖုရား အား၊ ကထေန္တော- ပြောလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဣမေ တေ လုဒ္ဒကာဒေဝိ
(ပ) မမ’တ္ထေ စတ္ထဇီဝိတာ”တိ- “ဣမေ တေ လုဒ္ဒကာဒေဝိ (ပ) မမ’တ္ထေ စတ္ထဇီဝိတာ”
ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၀၁။ ဒေဝိ- မိဖုရား၊ ဣမေလုဒ္ဒကာ- ဤမုဆိုးတို့သည်၊ ကတ-ဟတ္တာ-
ထိုးပစ်ခြင်း သတ်ဖြတ်ခြင်းတို့၌ ကောင်းစွာ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိကုန်၏။

ဝိသာရဒါ- ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ အလွန်ရဲရင့်ကုန်၏။
 ဝနညူစ- တောကိုလည်း သိကုန်၏။ မိဂညူစ- သားကိုလည်း သိကုန်၏။
 တေ- ထိုအလုံးစုံသော မုဆိုးတို့သည်၊ မမ- ငါ၏။ အတ္ထေ- အကျိုးစီးပွားတော်၌၊
 စတ္တဇီဝိတာ- စွန့်အပ်ပြီးသော အသက်ရှိကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုဣမေတေစသော ဂါထာ၌၊ ဣမေ တေတိ- ဣမေတေဟူသည်
 ကား၊ ယေ- အကြင်မုဆိုးတို့ကို၊ တံ- သင်သည်၊ သန္နိပါတာပေသိ- စုဝေးစေခဲ့ပြီ၊
 တေ- ထိုမုဆိုးတို့သည်၊ ဣမေ- ဤသူတို့တည်း၊ ကတဟတ္ထာတိ- ကတဟတ္ထာဟူ
 သည်ကား၊ ဝိဇ္ဇနဆေဒနေသု- ထိုးပစ်ခြင်း ဖြတ်တောက်ခြင်းတို့၌၊ ကတဟတ္ထာ-
 ပြုအပ်ပြီးသော လက်ရှိကုန်၏။ ကုသလာ- ကျွမ်းကျင်ကုန်၏။ သုသိက္ခိတာ- ကောင်းစွာ
 လေ့ကျင့်အပ်ပြီးကုန်၏။ ဝိသာရဒါတိ- ဝိသာရဒါဟူသည်ကား၊ နိဗ္ဗယာ-
 ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းကုန်၏။ ဝနညူ စ မိဂညူ စာတိ- ဝနညူ စ မိဂညူစဟူသည်
 ကား၊ ဝနာနိ စ- တောတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိဂေ စ- သားကောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
 ဇာနန္တိ- သိကုန်၏။ မမတ္ထေတိ- မမတ္ထေဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗေပိစ- အလုံးစုံလည်း
 ဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတေ- ထိုမုဆိုးတို့သည်၊ မမတ္ထေ- ငါ၏အကျိုးစီးပွား၌၊ စတ္တဇီဝိတာ-
 စွန့်အပ်ပြီးသော အသက်ရှိကုန်၏။ ယံ- အကြင်အရာကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဣစ္ဆာမိ-
 အလိုရှိ၏။ တံ- ထိုအရာကို၊ ကရောန္တိ- ပြုကုန်၏။ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း။

တံ- မင်းကြီးဆိုသော ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ဒေဝီ- သုဘဒ္ဒါမိဖုရား
 သည်၊ တေ- ထိုမုဆိုးတို့ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ (တေသံ- ထိုမုဆိုးတို့အား၊
 အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒေါဟဠ- ချင်ခြင်းကို၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊)
 “လုဒ္ဒပုတ္တာ နိဿမေထ (ပ) အလာဘေ နတ္ထိ ဇီဝိတ”န္တိ- “လုဒ္ဒပုတ္တာ နိဿမေထ
 (ပ) အလာဘေ နတ္ထိ ဇီဝိတ”ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊
 အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၀၂။ ဘောန္တောလုဒ္ဒပုတ္တာ- အိုမုဆိုးသားတို့၊ ဧတ္ထ- ဤအရပ်၌၊ ယာဝန္တာ-
 အကြင်မျှလောက်ကုန်သော သင်တို့သည်၊ သမာဂတာ- အညီအညွတ်
 စည်းဝေးကုန်၏။ တာဝန္တာ- ထိုမျှလောက်ကုန်သော သင်တို့သည်၊ မေ- ငါ၏။
 ဝစနံ- စကားကို၊ နိဿမေထ- နာကြကုန်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဆဗ္ဗိသာဏံ-
 ခြောက်ပါးသော အရောင်နှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော၊ သေတံ-

ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ဂဇံ- ဆင်မင်းကို၊ သုပိနေ- အိပ်မက်၌၊ အဒ္ဓသံ- မြင်မက်၏။
တဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဒန္တေဟိ- အစွယ်တို့ဖြင့်၊ မေ- ငါသည်၊ အတ္ထော-
အလိုရှိ၏၊ အလာဘေ- မရသည်ရှိသော်၊ ဇီဝိတံ- ငါ၏အသက်သည်၊ နတ္ထိ-
မရှိပြီ။

တတ္ထ- ထိုလုဒ္ဒပုတ္တာစသော ဂါထာ၌၊ နိဿာမေထာတိ- နိဿာမေထဟူသည်
ကား၊ သုဏာထ- နားထောင်ကြကုန်လော၊ ဆဗ္ဗိသာဏန္တိ- ဆဗ္ဗိသာဏံဟူသည် ကား၊
ဆဗ္ဗဏ္ဍဝိသာဏံ- အရောင်ခြောက်မျိုးရှိသော အစွယ်ရှိသော။

တံ- ထိုမိဖုရားစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ လုဒ္ဒပုတ္တာ- မုဆိုးသားတို့သည်၊
(တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ဒေဝိယာ- မိဖုရားအား၊ ပုစ္ဆန္တာ- မေးလျှောက်
လိုကုန်သည်ဖြစ်၍၊ “န နော ပိတူနံ (ပ) ယာဒိသော ဟတ္ထိနာဂေါ”တိ- “န နော
ပိတူနံ (ပ) ယာဒိသော ဟတ္ထိနာဂေါ”ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊) အာဟံသု-
ဆိုကုန်ပြီ။

၁၀၃။ [ရာဇပုတ္တိ(ရာဇပုတ္တိ)]- မင်းသမီး၊ ယံ- အကြင်သို့ သဘောရှိသော
ဆင်ကို၊ တွံ- အရှင်မိဖုရားသည်၊ သုပိနေ- အိပ်မက်၌၊ [အဒ္ဓသာ (အဒ္ဓသံ)]-
မြင်မက်၏၊ သော- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဆဗ္ဗိသာဏော- ခြောက်ပါးသော
အဆင်းရှိသော အရောင်နှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော၊ ကုဉ္ဇရော- ဆင်ကို၊
နော- အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ပိတူနံ- အဘတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပိတာမဟာနံ-
အဘိုးတို့သည်လည်းကောင်း၊ နဒိဌော- မြင်လည်း မမြင်စဘူး၊ နသုတော-
ကြားလည်း မကြားစဘူး၊ ယာဒိသော- အကြင်သို့သဘောရှိသော၊ ဟတ္ထိနာဂေါ-
ဆင်မင်းကို၊ တယာ- အရှင်မိဖုရားသည်၊ ဒိဌော- မြင်အပ်၏၊ တာဒိသံ-
ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဟတ္ထိနာဂံ- ဆင်မင်းကို၊ နော- အကျွန်ုပ်တို့အား၊
အက္ခာဟိ- ကြားတော်မူလော။

တတ္ထ- ထို န နော ပိတူနံစသော ဂါထာ၌၊ ပိတူနန္တိ- ပိတူနံဟူသည်ကား၊
ကရုဏတ္ထေ- ကရုဏ်းအနက်၌၊ သာမိဝစနံ- ဆဋ္ဌိဝိဘတ်သက်သော ပုဒ်တည်း၊ ဣဒံ-
ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဒေဝိ- မိဖုရား၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊
ပိတူဟိ- အဘတို့သည်၊ ဧဝရူပေါ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ကုဉ္ဇရော- ဆင်ကို၊ နေဝ
ဒိဌပုဗ္ဗော- မမြင်ဘူးချေ၊ ပိတာမဟေဟိ- အဘိုးတို့သည်၊ ဧဝရူပေါ- ဤသို့သဘော
ရှိသော၊ ကုဉ္ဇရော- ဆင်ကို၊ န ဒိဌပုဗ္ဗော- မမြင်ဘူးချေ၊ အမေဟိ- ငါတို့သည်၊ ပဂေဝ-

အဘယ်မှာမြင်ဘူးပါအံ့နည်း၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ အတ္တနာ- ကိုယ်တိုင်၊ ဒိဋ္ဌလက္ခဏာ-
ဝသေန- မြင်အပ်သော အမှတ်အသား၏ အစွမ်းဖြင့်၊ နော- ငါတို့အား၊ အက္ခာဟိ-
ပြောကြားပါလော့၊ တယာ- သင်သည်၊ ဒိဋ္ဌော- မြင်အပ်ဘူးသော၊ ဟတ္ထိနာဂေါ-
ဆင်ပြောင်ကြီးသည်၊ ယာဒိသော- အကြင်သို့ သဘောရှိ၏၊ (တာဒိသော-
ထိုသို့သဘောရှိသော ဆင်ပြောင်ကြီးကို၊ အက္ခာဟိ- ပြောကြားပါလော့၊) ဣတိ- ဤသို့
ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

(ဣမာယ ဂါထာယ- ဤဂါထာဖြင့်၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေးလျှောက်ကုန်ပြီး၍၊ ပုန-
တစ်ဖန်၊ တံ ဟတ္ထိဌာနံ- ထိုဆင်ရှိရာအရပ်ကို၊ ပုစ္ဆန္တာ- မေးလျှောက်ပြန်ကုန်သည်ဖြစ်
၍၊) “ဒိသာ စတဿော ဝိဒိတာ (ပ) သုပိနေ ဆဗ္ဗိသာဏ”န္တိ- “ဒိသာ စတဿော
ဝိဒိတာ (ပ) သုပိနေ ဆဗ္ဗိသာဏ”ဟူသော၊ အနန္တရဂါထာပိ- အခြားမဲ့ဂါထာကိုလည်း၊
တေဟေဝ- ထိုမုဆိုးတို့သည်သာလျှင်၊ ဝုတ္တာ- ဆိုအပ်ပြန်ကုန်ပြီ။

၁၀၄။ ဒေဝိ- ရှင်မိဖုရား၊ စတဿော- လေးပါးကုန်သော၊ ဒိသာ- တူရူအရပ်
မျက်နှာတို့လည်းကောင်း၊ စတဿော- လေးပါးကုန်သော၊ ဝိဒိသာ-
အထောင့်အရပ်တို့လည်းကောင်း၊ ဥဒ္ဓံ- အထက်အရပ်လည်းကောင်း၊
အဓော- အောက်အရပ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့ ဒသ- ဆယ်ပါးကုန်သော၊
ဣမာယောဒိသာ- ဤအရပ်မျက်နှာတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တံ-
အရှင်မိဖုရားသည်၊ ယံ- အကြင်သို့သဘောရှိသော၊ ဆဗ္ဗိသာဏံ- အရောင်
ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော ဆင်မင်းကို၊ သုပိနေ- အိပ်မက်၌၊
[အဒ္ဓသာ(အဒ္ဓသံ)]- မြင်မက်တော်မူ၏၊ သောနာဂ-ရာဇာ- ထိုဆင်မင်းသည်၊
တာဒိသာနိ- ထိုဆယ်ပါးသော အရပ်မျက်နှာတို့တွင်၊ ကတမံဒိသံ- အဘယ်
အရပ်၌၊ တိဋ္ဌတိ- တည်သနည်း။

တတ္ထ- ထိုဒိသာစတဿောစသော ဂါထာ၌၊ ဒိသာတိ- ဒိသာဟူသည်ကား၊
ဒိသာသု- အရပ်မျက်နှာတို့၌၊ ကတမန္တိ- ကတမံဟူသည်ကား၊ ဧတာသု ဒိသာသု-
ထိုအရပ်မျက်နှာတို့၌၊ ကတမာယ- အဘယ်မည်သော၊ ဒိသာယ- အရပ်မျက်နှာ၌၊
ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝုတ္တော- မုဆိုးတို့သည် မေးလျှောက်အပ်သည်ရှိသော်၊ သုဘဒ္ဓါ-
သုဘဒ္ဓါမိဖုရားသည်၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော၊ လုဒ္ဓေ- မုဆိုးတို့ကို၊ ဩလောကေတွာ-
ကြည့်၍၊ တေသံ- ထိုမုဆိုးတို့၏၊ အန္တရေ- အလယ်၌၊ ပတ္ထဋ္ဌပါဒံ- ကြီးသော

ခြေဖဝါးရှိသော၊ ဘတ္တပုဋေသဒိသဇယံ- ထမင်းထုပ်နှင့်တူသော သလုံးသားရှိသော၊
မဟာဇာဏုကံ- ကြီးစွာသော ပုဆစ်ဒူးရှိသော၊ မဟာဗာသုကံ- ကြီးသော နံရိုးရှိသော၊
ဗဟလမဿုတမ္ဗဒါဌိကံ- တခဲနက်ထူသော ဖွားရများထသော မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်
ရှိသော၊ နိဗ္ဗိဒ္ဓပိင်္ဂလံ- ထုတ်ချင်းလျှိုကြောင်သော မျက်စိရှိသော၊ ဒုဿဏ္ဍာနံ-
မကောင်းသော အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိသော၊ ဗိဘန္တံ- ကြောက်မက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသော၊
သဗ္ဗေသံ- အလုံးစုံကုန်သော မုဆိုးတို့၏၊ မတ္တကမတ္တကေန- ဦးခေါင်းအထက်ဖြင့်၊
ပညာယမာနံ- ထင်ရှားသော၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း ၏၊ ပုဗ္ဗဝေရိ- ရှေးဘဝ၌
ရန်သူဖြစ်ဘူးသော၊ သောနုတ္တရံနာမ- သောနုတ္တိရ်မည်သော၊ နေသာဒံ- မုဆိုးကို၊
ဒိသွာ- မြင်၍၊ “ဧသဧသော- ဤမုဆိုးသည်၊ မမ- ငါ၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ကာတံ-
လိုက်နာခြင်းငှာ၊ သက္ခိဿတိ- တတ်နိုင်လတ္တံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊)
ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အနုဇာနာပေတွာ- ခွင့်ပြုစေပြီး၍၊ တံ- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးကို၊
အာဒါယ- ခေါ်၍၊ သတ္တဘူမိကပါသာဒဿ- ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ သောပြာသာဒ်၏၊
ဥပရိမတလံ- အထက်အပြင်သို့၊ အာရယျ- တက်ပြီး၍၊ ဥတ္တရ-သီဟပဉ္စရံ-
ခြင်္သေ့ခံသောမြောက်လေသွန်တံခါးကို၊ ဝိဝရိတွာ- ဖွင့်၍၊ ဥတ္တရဟိမ- ဝန္တာဘိမုခံ-
မြောက်ဟိဝမန္တာသို့ရှေးရှု၊ ဟတ္ထံ- လက်ကို၊ ပသာရေတွာ- ဆန့်၍၊ (နာဂရာဇဌာနံ-
ဆင်မင်းရှိရာအရပ်ကို၊) သောနုတ္တရဿ- သောနုတ္တိရ်မုဆိုးအား၊ နိဒ္ဒိသန္တော-
ညွှန်ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဣတော ဥဇုံ ဥတ္တရယံ (ပ) နာဿ ရဇောပိ တဿာ”တိ-
“ဣတော ဥဇုံ ဥတ္တရယံ (ပ) နာဿ ရဇောပိ တဿာ”ဟူကုန်သော၊
စတဿောဂါထာ- လေးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၁၀၅။ လုဒ္ဒပုတ္တ- အိုအမောင်မုဆိုးသား၊ သောတွံ- ထိုသင်သည်၊ ဣတော-
ဤအရပ်မှ၊ ဥတ္တရယံ- မြောက်ဖြစ်သော၊ ဒိဿာယံ- အရပ်မျက်နှာသို့၊ ဥဇုံ-
ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ဂစ္ဆဟိ- သွားလေလော၊ ဗြဟန္တေ- ကြီးကျယ်ကုန်သော၊
သတ္တဂိရိ- တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်တို့ကို၊ အတိက္ကမ္မ- လွန်၍၊ သုဝဏ္ဏပဿော
နာမ- သုဝဏ္ဏပဿမည်သော၊ [ဂရီ(ဂိရိ)]- တောင်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ သော-
ထိုသုဝဏ္ဏပဿတောင်သည်၊ ဥဌာရော- ခြောက်ထပ်သော တောင်တို့ထက်
ကြီးမြင့်၏၊ သုပုပ္ဖတော- ကောင်းစွာပွင့်သော ပန်းရှိသော တောအုပ်လည်း
ရှိ၏၊ [ကိမျှရိသာနုစိန္တော(ကိပုရိသာနု-စိန္တော)]- ကိနုရာတို့၏ မပြတ်ကျက်
စားရာလည်း ဖြစ်၏။

၁၀၆။ ကိန္နရာနံ- ကိန္နရာတို့၏။ ဘဝနံ- နေရာဖြစ်သော၊ သေလံ- သုဝဏ္ဏ
 ပဿတောင်ထိပ်သို့၊ အာရုယျ- တက်၍၊ ပဗ္ဗတပါဒမူလံ- တောင်ခြေရင်းသို့၊
 ဩလောကယ- သင်ကြည့်လော၊ အထ- ထိုသို့ကြည့်သည်ရှိသော်၊ မေဃ-
 သမာနဝဏ္ဏံ- တိမ်ညိုအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော၊ [အဋ္ဌသဟဿပါဒံ
 (အဋ္ဌသဟဿပေါရံ)]- ရှစ်ထောင်သော ပါးပျဉ်းရှိသော၊ နိဂြောဓရာဇံ-
 ပညောင်ပင်မင်းကို၊ [ဒက္ခသီ(ဒက္ခသီ)]- သင်မြင်ရလတ္တံ့။

၁၀၇။ တတ္ထ- ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌၊ ဆဗ္ဗိသာဏော- အရောင်ခြောက်ပါးနှင့်
 ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော၊ သဗ္ဗသေတော- ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ပရေဘိ-
 သူတစ်ပါးတို့သည်၊ ဒုပ္ပဟော- နှိပ်စက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ခဲ့သော၊ ကုဉ္ဇရော-
 ဆင်းမင်းသည်၊ ဂိမ္မသမယေ- နွေကာလ၌၊ [အစ္ဆတီ (အစ္ဆတိ)]- နေ၏၊ နံ-
 ထိုဆင်မင်းကို၊ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ- ရှစ်ထောင်သောဆင်တို့သည်၊ ရက္ခန္တိ-
 စောင့်ရှောက်ကုန်၏၊ တေနာဂါ- ထိုရှစ်ထောင်သော ဆင်တို့သည်၊
 ဤသာဒန္တာ- ရထားလှည်းသန်နှင့် တူသော အစုံဖြစ်သော အစွယ်ရှိကုန်၏၊
 ဝါတဇဝပ္ပဟာရိနော- လေ၏လျင်ခြင်းနှင့် တူသော လျင်ခြင်းဖြင့် လိုက်၍
 ရန်သူတို့ကို သတ်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။

၁၀၈။ တေ- ထိုဆင်တို့သည်၊ တုမူလံ- ကြောက်မက်ဘွယ်သော ပြင်းစွာသော
 အသံကို အစဉ်လိုက်သော ထွက်သက်ကို၊ ပဿသန္တာ- လွှတ်ကုန်လျက်၊
 တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ ဧရိတဿ- လေခတ်သော မြက် သစ်ရွက်အစရှိသည်
 ၏၊ ယံဧရိတံ- အကြင်အသံသို့ အစဉ်လိုက်သော တုန်လှုပ်ခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-
 ရှိ၏၊ တဿပိဝါ- ထိုမြက်သစ်ရွက်စသည်၏ အသံဖြင့် တုန်လှုပ်ခြင်းကိုလည်း၊
 ကုပ္ပန္တိ- အမျက်ထွက်ကုန်၏၊ တတ္ထ- ထိုအရပ်သို့၊ အာဂတံ- ရောက်လာ
 သော၊ မနုဿဘူတံပန- လူဖြစ်သောသူကိုကား၊ ဒိသွာ- မြင်သည်ရှိသော်၊
 ဘသ္မံ- ပြာကို၊ ကရေယျံ- ပြုကုန်ရာ ၏၊ တဿ- ထိုနှာခေါင်းလေဖြင့်
 ဖျက်၍ ပြာကို ပြုအပ်သော လူ၏၊ ရဇောပိ- မြူမျှသည်လည်း၊ တတ္ထ-
 ထိုအရပ်၌၊ နအဿ- ရှိသည်မဖြစ်ရာ။

တတ္ထ- ထိုဣတော ဥဇုံစသော ဂါထာတို့၌၊ ဣတောတိ- ဣတောဟူသည်
 ကား၊ ဣမမှာ ဌာနာ- ဤနေရာမှ၊ ဥတ္တရိယန္တိ- ဥတ္တရိယံဟူသည်ကား၊ ဥတ္တရာယ-
 မြောက်အရပ်၌၊ ဥဠာရောတိ- ဥဠာရောဟူသည်ကား၊ မဟာ- ကြီးမား၏၊ ဣတရေ-
 ဟိ- အခြားကုန်သော၊ ဆဟိ- ခြောက်ခုကုန်သော၊ ပဗ္ဗတေဟိ- တောင်တို့ထက်၊

ဥစ္စတရော- မြင့်၏။ ဩလောကယာတိ- ဩလောကယာဟူသည်ကား။ အာလော-
ကေယျာသိ- ကြည့်လော့၊ တတ္ထစ္စတီတိ- တတ္ထစ္စတိဟူသည်ကား။ တသ္မိံ နိဂြောဓမ္မ-
လေ- ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌၊ ဂိမှသမယေ- နွေဥတု၌၊ ဥဒကဝါတံ- ရေနှင့်တကွ
သောလေကို၊ သမ္ပဋိစ္စန္တော- ခံလင့်လျက်၊ တိဌတိ- တည်၏။ ဒုပ္ပသဟောတိ-
ဒုပ္ပသဟောဟူသည်ကား။ အညေ- အခြားသော ဆင်တို့သည်၊ တံ- ထိုဆင်ပြောင်
ကြီးသို့၊ ဥပဂန္တာ- ကပ်၍၊ ပသယုကာရံ- အနိုင်အထက် ပြုမူခြင်းကို၊ ကာတံ- ပြုခြင်း
ငှာ၊ သမတ္တာ နာမ- စွမ်းနိုင်သည်မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ ပရေဟိ-
တစ်ပါးသောသူတို့သည်၊ ဒုပ္ပသဟော- နှိပ်စက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ဤသာဒန္တာတိ-
ဤသာဒန္တာဟူသည်ကား။ ရထိသာယ- ရထားလှည်းသံနှင့်၊ သမာနဒန္တာ- တူသော
အစွယ်ရှိကုန်၏။ ဝါတဇဝပ္ပဟာရိနောတိ- ဝါတဇဝပ္ပဟာရိနောဟူသည်ကား။ ဝါတဇ-
ဝေန- လေအဟုန်ဖြင့်၊ ဂန္တာ- ပြေးသွား၍၊ ပစ္စာမိတ္တေ- ရန်သူတို့ကို၊ ပဟရဏသီ-
လာ- ပုတ်ခတ်ခြင်း အလေ့ရှိကုန်သော၊ ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ အဋ္ဌ-
သဟဿနာဂါ- ရှစ်ထောင်သော ဆင်တို့သည်၊ နာဂရာဇာနံ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို၊
ရက္ခန္တိ- စောင့်ရှောက်ကြကုန်၏။ တုမူလန္တိ- တုမူလံဟူသည်ကား။ ဘိသနကံ-
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော၊ မဟာသဒ္ဓါနုဗန္ဓံ- ကြယ်လောင်သော အသံသို့ အစဉ်
လိုက်သော၊ အဿာသံ- ထွက်သက်ကို၊ မုဉ္ဇန္တာ- လွတ်ကုန်လျက်၊ တိဌန္တိ- တည်ကုန်၏။
ဧရိတဿာတိ- ဧရိတဿဟူသည်ကား။ ဝါတပဟရိတဿ- လေသည် တိုက်ခိုက်
အပ်သော သစ်ခက်သစ်ရွက်၏။ သဒ္ဓါနုဗန္ဓံ- အသံသို့ အစဉ်လိုက်သော၊ ယံ ဧရိတံ
စလနံ ကမ္ပနံ- အကြင် လှုပ်ခတ်ခြင်းသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏။) တဿပိ- ထိုလေကြောင့်
လှုပ်ခတ်အပ်သော သစ်ခက် သစ်ရွက်ကိုလည်း၊ ကုပ္ပန္တိ- အမျက်ထွက်တတ်ကုန်၏။
တေ နာဂါ- ထိုဆင်တို့သည်၊ ဧဝံဖရဿာ- ဤမျှကြမ်းတမ်းကုန်၏။ နာဿာတိ- နာဿာ
ဟူသည်ကား။ တဿ- ထိုဆင်၏။ နာသဝါတေန- နှာမောင်လေဖြင့်၊ ဝိဒ္ဓံသေတွာ-
ဖျက်ဆီး၍၊ ဘသ္မံ- ပြာကို၊ ကတဿ- ပြုအပ်သော၊ တဿ- ထိုယောက်ျား၏။
ရဇောပိ- မြူမှိုသည်လည်း၊ န ဘဝေယျ- မရှိနိုင်ရာ၊ ဣတိ- ဤကား။ (အတ္ထော-
အနက်တည်း။)

တံ- ထိုမိဖုရားစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သောနုတ္တရော- သောနုတ္တိရ်
မုဆိုးသည်၊ မရဏဘယဘီတော- သေဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ (တဿာ-
ထိုမိဖုရားအား၊ ပဋိကထေန္တော- ပြန်လျှောက်လိုသည်ရှိသော်။) “ဗဟုဟိ’မေ

ရာဇကုလမိ (ပ) ယတေဿသိ လုဒ္ဒပုတ္တေ”တိ- “ဗဟုဟိ’မေ ရာဇကုလမိ (ပ) ယတေဿသိ လုဒ္ဒပုတ္တေ”ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၀၉။ ဒေဝီ- အရှင်မိဖုရား၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊ ရာဇကုလမိ- မင်း၏နန်းတော်၌၊ ဇာတရူပဿ- ရွှေငွေ၏၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ ပိဠန္ဓနာ- တန်ဆာတို့သည်လည်းကောင်း၊ မုတ္တာမဏိဝေဠုရိယာမယာစ- ပုလဲ ပတ္တမြား ကျောက်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးကုန်သော၊ ပိဠန္ဓနာ- တန်ဆာတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဣမေ- ဤအလုံးစုံသော ရတနာတန်ဆာတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တသွာ- ထိုကြောင့်၊ ဒန္တပိဠန္ဓနေန- ဆင်စွယ်တန်ဆာဖြင့်၊ ကိ ကာဟသိ- အသို့ပြုအံ့နည်း၊ ဆဗ္ဗိသာဏံ- ရောင်ခြည်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော၊ ကုဉ္ဇရံ- ဆင်မင်းကို၊ မာရေတုကာမာ- သေစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယာတေဿသိ- သတ်စေသလော၊ ဥဒါဟု- ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ ပိဠန္ဓနာပ- ဒေသေန- တန်ဆာကို အကြောင်းပြုသဖြင့်၊ လုဒ္ဒပုတ္တေ- မုဆိုးသားတို့ကို၊ ယာတေဿသိ- သတ်စေလိုသလော။

တတ္ထ- ထိုဗဟူ ဟိမေစသော ဂါထာ၌၊ ပိဠန္ဓနာတိ- ပိဠန္ဓနာဟူသည်ကား၊ အာဘရဏာနိ- အဆင်တန်ဆာတို့သည်၊ ဝေဠုရိယာမယာတိ- ဝေဠုရိယာမယာဟူ သည်ကား၊ ဝေဠုရိယမယာနိ- ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးကုန်သော၊ ယာတေဿသိတိ- ယာတေဿသိဟူသည်ကား၊ ဥဒါဟု- ထိုသို့မဟုတ်၊ ပိဠန္ဓနာပဒေသေန- အဆင် တန်ဆာကိုအကြောင်းပြု၍၊ လုဒ္ဒပုတ္တေ- မုဆိုးသားတို့ကို၊ ယာတာပေတုကာမာ- သတ်စေခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်သလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ ဒေဝီ- သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ (အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဆန္တံ- အလိုကို၊ သောနုတ္တရဿ- သောနုတ္တိုရ်မုဆိုးအား၊ သာဝေတွာ- ကြားစေ၍၊ ပယောဇေန္တော- တိုက်တွန်းလိုသည်ဖြစ်၍) “သာ ဣဿိတာ ဒုက္ခိတာ (ပ) ဒဿာမိ တေ ဂါမဝရာနိ ပဉ္စာ”တိ- “သာ ဣဿိတာ ဒုက္ခိတာ (ပ) ဒဿာမိ တေ ဂါမဝရာနိ ပဉ္စာ”ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၁၀။ လုဒ္ဒ- အမောင်မုဆိုး၊ သာအဟံ- ထိုငါသည်၊ ဣဿိတာ- ငြူစုခြင်းရှိ သည်ဖြစ်၍၊ ဒုက္ခိတာစ- စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ တေန- ထိုဆင်းမင်းသည်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ဝေရံ- ရန်ကို၊ [အနုဿရန္တိ(အနုဿရန္တိ)]- အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့သော ငါသည်၊

ဣဿာဝသေန- ငြူစူခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်၊ [ဥဒ္ဓစ္စ(ဥဒ္ဓစ္စ)]- ငါပျံ့လွင့်၍၊
သုဿာမိ- ခြောက်ကပ်၏၊ လုဒ္ဓက- အမောင် မုဆိုး၊ မေ- ငါ၏၊ ဧတမတ္ထံ-
ဤအကျိုးစီးပွားကို၊ ကရောဟိ- သင်ပြုလော၊ တေ- သင်အား၊ ပဉ္စဂါမဝရာနိ-
တစ်နှစ်လျှင် အခွန်တစ်သိန်းစီထွက်သော ငါးရွာတို့ကို၊ ဒဿာမိ- ငါပေးအံ့။

တတ္ထ- ထိုသာ ဣဿိတာစသော ဂါထာ၌၊ သာတိ- သာဟူသည်ကား၊ သာ
အဟံ- ထိုငါသည်၊ အနုဿရန္တိတိ- အနုဿရန္တိဟူသည်ကား၊ တေန ဝါရဏေန-
ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည်၊ ပုရေ- ရှေးအခါ၌၊ မယိ- ငါ့အပေါ်၌၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊
ဝေရံ- ရန်ကို၊ အနုဿရမာနာ- အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့သော၊ ဒဿာမိ တေတိ-
ဒဿာမိ တေဟူသည်ကား၊ ဧတသ္မိ အတ္ထေ- ထိုအကျိုးတရားကို၊ နိပ္ပာဒိတေ- ပြီးစေ
အပ်သည်ရှိသော်၊ တေ- သင့်အား၊ သံဝစ္ဆရေ- တစ်နှစ်၌၊ သတသဟဿုဋ္ဌာ- နကေ-
အခွန်အတုတ်တစ်သိန်းထွက်သော၊ ပဉ္စ- ငါးခုကုန်သော၊ ဂါမဝရေ- ရွာကြီးတို့ကို၊
ဒဒါမိ- ပေးအံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

စပန- ဆက်၍ ဆိုဦးအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့သော စကားကို၊ ဝတ္တာ- ဆိုပြီး၍၊
“သမ္ပလုဒ္ဓပုတ္တ- အမောင်မုဆိုး၊ အဟံ- ငါသည်၊ ‘ဧတံ ဆဒ္ဒန္တဟတ္ထိ- ထိုဆဒ္ဓန်
ဆင်မင်းကို၊ မာရာပေတွာ- သတ်စေ၍၊ ယမကဒန္တေ- စွယ်တော်အစုံတို့ကို၊ အာဟာ-
ရာပေတုံ- ဆောင်ယူစေခြင်းငှာ၊ သမတ္တာ- စွမ်းနိုင်သည်၊ ဟောမိ- ဖြစ်ရလိ၏၊” ဣတိ-
ဤသို့၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးအခါ၌၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနံ- အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား၊ ဒါနံ- အလှူကို၊
ဒတ္တာ- ပေး၍၊ ပတ္တနံ- ဆုတောင်းခြင်းကို၊ ပဋ္ဌပေသိ- ဖြစ်စေပြီ၊ မယာ- ငါသည်၊
သုပိနန္တေန- အိပ်မက်ဖြင့်၊ ဒိဋ္ဌနာမ- မြင်မက်အပ်သောမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ မယာပန-
ငါသည်ကား၊ သာ ပတ္ထိတပတ္တနာ- ထိုတောင့်တအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းသည်၊
သမိဇ္ဈိဿတိ- ပြည့်စုံလတ္တံ့၊ တံ- သင်သည်၊ ဂစ္ဆန္တော- သွားလတ်သော်၊ မာ ဘာယိ-
မကြောက်လင့်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ တံ- ထိုမုဆိုးကို၊ သမဿာပေတွာ- နှစ်သိမ့်စေ၍၊
ပေသေသိ- စေလွှတ်ပြီ၊ သော- ထိုသောနုတ္တိရ် မုဆိုးသည်၊ “အယျေ- အရှင်မိဖုရား၊
သာဓု- ကောင်းပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ တဿ- ထိုသုဘဒ္ဓါမိဖုရား၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊
သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ “တေန ဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ပါကဋ္ဌ-
ထင်ရှားစွာ၊ ကတွာ- ပြု၍၊ တဿ- ထို ဆင်မင်း၏၊ ဝသနဌာနံ- နေရာအရပ်ကို၊
ကထေဟိ- ပြောကြားတော်မူလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္တာ- ဆို၍)၊ ပုစ္ဆန္တော-
မေးလျှောက်လိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကတ္ထ’စ္ဆတိ ကတ္ထမူပေတိ ဌာနံ (ပ) ဝိဇာနေမု ဂတိံ

ဂဇဿာ”တိ- “ကတ္ထ’စ္ဆတိ ကတ္ထမုပေတိ ဌာနံ (ပ) ဝိဇာနေမု ဂတိံ ဂဇဿာ”တိ ဟူသော၊ ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၁၁။ ဒေဝိ- အရှင်မိဖုရား၊ နာဂရာဇာ- ဆင်မင်းသည်၊ ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်၌၊ [အစ္ဆတိ(အစ္ဆတိ)]- နေသနည်း၊ ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်၌၊ ဌာနံ- တည်ရာသို့၊ ဥပေတိ- ကပ်သနည်း၊ နာဂဂတဿ- ရေချိုးသွားသော၊ အဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ကာဝိထိ- အဘယ်ခရီးသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်သနည်း၊ ကထံဟိ- အသို့လျှင်၊ သောနာဂရာဇာ- ထိုဆင်မင်းသည်၊ နာယတိ- ရေချိုးသနည်း၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ ဂဇဿ- ဆင်မင်း၏၊ ဂတိံ- ရေချိုးသွားရာကို၊ မယံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ဝိဇာနေမု- သိရကုန်အံ့နည်း။

ကတ္ထ- ထိုကတ္ထစ္ဆတိစသော ဂါထာ၌၊ ကတ္ထစ္ဆတိတိ- ကတ္ထစ္ဆတိဟူသည်ကား၊ ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်၌၊ ဝသတိ- နေသနည်း၊ ကတ္ထ မုပေတိတိ- ကတ္ထ မုပေတိဟူသည်ကား၊ ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်၌၊ ဥပေတိ- ချဉ်းကပ်သနည်း၊ ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်၌၊ တိဌတိ- တည်သနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဝိထိဿကာတိ- ဝိထိဿကာဟူသည်ကား၊ နာဂဂတဿ- ရေချိုးသွားသော၊ တဿ- ထိုဆင်ပြောင်ကြီး၏၊ ဝိထိ- သွားရာလမ်းသည်၊ ကာ- အဘယ်မည်သော လမ်းသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်သနည်း၊ ကတရမဂ္ဂေန- အဘယ်လမ်းဖြင့်၊ သော- ထို ဆင်ပြောင်ကြီး သည်၊ ဂစ္ဆတိ- သွားသနည်း၊ ကထံ ဝိဇာနေမု ဂတိန္တိ- ကထံ ဝိဇာနေမု ကတိဟူသည် ကား၊ တယာ- သင်မိဖုရားသည်၊ အကထိတေ- မပြောသည်ရှိသော်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ကထံ- အဘယ်သို့လျှင်၊ တဿ နာဂရာဇဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဂတိံ- သွားရာလမ်းကို၊ ဝိဇာနိဿာမ- သိနိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ နော- ငါတို့အား၊ ကထေဟိ- ပြောပါလော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက် တည်း။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ သာ- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ ဇာတိဿရဉာဏေန- ရှေးအဖြစ်ကိုသိသော ဇာတိဿရဉာဏ်ဖြင့်၊ ပစ္စက္ခတော- မျက်မှောက်အားဖြင့်၊ ဒိဌဌာနံ- မြင်အပ်သော အရပ်ကို၊ တဿ- ထိုမုဆိုးအား၊ အာစိက္ခန္တိ- ပြောကြားလို သည်ဖြစ်၍၊ “တတ္ထေဝ သာ ပေါက္ခရဏီ (ပ) မဟေသီ သဗ္ဗဘဒ္ဒ”န္တိ- “တတ္ထေဝ သာ ပေါက္ခရဏီ (ပ) မဟေသီ သဗ္ဗဘဒ္ဒ”ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၁၁၂။ လုဒ္ဒ- အမောင်မုဆိုး၊ တတ္ထေဝ- ထိုဆင်မင်းနေရာအရပ်၌လျှင်၊
 အဝိဒူရေ- အနီး၌၊ သာပေါက္ခရဏီ- ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ ရမ္မာစ-
 မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏၊ သုတိတ္တာစ- သာယာသော ဆိပ်လည်း ရှိ၏၊ [မဟောဒိကာစ
 (မဟောဒကာစ)]- များသောရေလည်းရှိ၏၊ [သမ္ပပိတာ (သံပုပိတာ)]-
 ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ ပွင့်ခြင်းရှိ၏၊ ဘမရဂဏာ-
 နှစ်ဏှာ- ပျားပိတုန်းအပေါင်းတို့၏ မပြတ်ကျက်စားရာဖြစ်၏၊ ဧတ္ထ-
 ဤဆဒ္ဒန်အိုင်၌၊ သောနာဂရာဇာ- ထိုဆင်းမင်းသည်၊ နာယတိ- ရေချိုး၏။
 ၁၁၃။ [သီသံ နဟာတော(သီသံနာတော)]- ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးပြီး၍၊
 ဥပ္ပလမာလဘာရီ- ကြာအစရှိသော ရေပန်းကြည်ပန်းတို့ကို ဆင်ယင်လျက်၊
 ပုဏ္ဏရီကတ္တစင်္ဂီ- ကြာဖြူအဆင်းနှင့်တူသော အရေဟုဆိုအပ်သော ဖြူသော
 အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗသေတော- ကိုယ်လုံးဖြူသော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း
 သည်၊ အာမောဒမာနော- နှစ်လိုမ်းသာ၊ သဗ္ဗဘဒ္ဒံ- သဗ္ဗဘဒ္ဒါ အမည်ရှိသော၊
 မဟေသီ- မိဖုရားကြီးကို၊ [ပုရက္ခတွာ(ပုရေက္ခိတွာ)]- ရှေ့ထား၍၊ သန္တိကေတံ-
 မိမိနေရာအရပ်သို့၊ ဂစ္ဆတိ- သွား၏။

တတ္ထ- တတ္ထေဝသာစသော ဂါထာတို့၌၊ တတ္ထေဝါတိ- တတ္ထေဝဟူသည်ကား၊
 တဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဝသနဌာနေယေဝ- နေရာအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ပေါက္ခရဏီတိ-
 ပေါက္ခရဏီဟူသည်ကား၊ ဆဒ္ဒန္တဒဟံ- ဆဒ္ဒန်အိုင်ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ အာဟ-
 ပြောပြီ၊ သမ္ပပိတာတိ- သမ္ပပိတာဟူသည်ကား၊ ဒုဝိဓေဟိ- နှစ်ပါးအပြားရှိကုန်သော၊
 ကုမုဒေဟိ- ကုမုဒ္ဒရာကြာတို့ဖြင့်၊ တိဝိဓေဟိ- သုံးပါးကုန်သော၊ ဥပ္ပလေဟိ- ဥပ္ပလကြာ
 တို့ဖြင့်၊ ပဉ္စဝဏ္ဏေဟိ- အဆင်းငါးမျိုးရှိကုန်သော၊ ပဒုမေဟိ စ- ပဒုမ္မာကြာတို့ဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ သမန္တတော- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ပုပ္ပိတာ- ပွင့်ခြင်းရှိ၏၊ ဧတ္ထ ဟိ သောတိ-
 ဧတ္ထ ဟိ သောဟူသည်ကား၊ သော နာဂရာဇာ- ထိုဆင်မင်းသည်၊ ဧတ္ထ ဆဒ္ဒန္တဒဟေ-
 ဤဆဒ္ဒန်အိုင်၌၊ နာယတိ- ရေချိုး၏၊ ဥပ္ပလမာလဘာရီတိ- ဥပ္ပလမာလဘာရီ
 ဟူသည်ကား၊ ဥပ္ပလာဒီနံ- ဥပ္ပလအစရှိကုန်သော၊ လလထလဇာနံ- ရေ၌ဖြစ်ကုန်
 ကုန်း၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ပုပ္ဖါနံ- ပန်းတို့၏၊ မာလံ- ပန်းကုံးကို၊ ဓာရေန္တော- ဆောင်လျက်၊
 ပုဏ္ဏရီကတ္တစင်္ဂီတိ- ပုဏ္ဏရီကတ္တစင်္ဂီဟူသည်ကား၊ ပုဏ္ဏရီကသဒိသတစေန- ပုဏ္ဏရီတ်
 ကြာနှင့် တူသော အရေအဆင်းရှိသော၊ ဩဒါတေန- ဖြူဖွေးသော၊ အင်္ဂေန-
 ကိုယ်အင်္ဂါနှင့်၊ သမန္ဓာဂတော- ပြည့်စုံသော၊ အာမောဒမာနောတိ- အမောဒမာနော

ဟူသည်ကား၊ အာမောဒိတပမောဒိတော- ဝမ်းသာပျော်မြူးသည်ဖြစ်၍၊ သန္နိကေတန္တိ- သန္နိကေတံဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနံ- နေရာအရပ်သို့၊ ပုရက္ခတ္တာတိ- ပုရက္ခတ္တာဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗဘဒ္ဒံ နာမ- သဗ္ဗဘဒ္ဒအမည်ရှိသော၊ မဟေသီ- မိဖုရားကို၊ ပုရတော- ရှေ့မှ၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အဋ္ဌဟိ နာဂသဟဿေဟိ- ရှစ်ထောင်သောဆင်တို့သည်၊ ပရိဝုတော- ခြံရံ လျက်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနံ- နေရာအရပ်သို့၊ ဂစ္ဆတိ- သွား၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သောနုတ္တရော- သောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊ “အယျေ- အရှင်မိဖုရား၊ သာဓု- ကောင်းပြီ၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တံ ဝါရဏံ- ထိုဆင်မင်းကို၊ မာရေတွာ- သတ်၍၊ တဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဒန္တေ- အစွယ်တို့ကို၊ အာဟရိဿာမိ- ဆောင်ပါအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သမ္ပဋိစ္ဆံ- ဝန်ခံပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုမုဆိုးအား၊ သာ- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ တုဋ္ဌာ- အလွန်နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍၊ သဟဿံ- အသပြာတစ်ထောင်ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ “တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဂေဟံ- အိမ်သို့၊ ဂစ္ဆ- သွားချေဦးလော၊ ဣတော- ဤနေ့မှ၊ သတ္တာဟစ္စယေန- ခုနစ်ရက်လွန် သဖြင့်၊ တတ္ထ- ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်သို့၊ ဂမိဿတိ- သွားရ လတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) တံ- ထိုမုဆိုးကို၊ ဥယျောဇေတွာ- လွှတ်လိုက်ပြီး၍၊ ကမ္မာရေ- ပန်းဘဲတို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ “တာတာ- အမောင်တို့၊ အမှာကံ- ငါတို့အား၊* ဝါသိဖရသုကုဒ္ဒါလနိခါဒနမုဋ္ဌိက ဝေဠုဂုမ္မစ္ဆေဒန သတ္တတိဏလာယန အသိလောဟ- ဒဏ္ဍကကစခါဏုကအယသိယံာဋ္ဌကေဟိ- ပဲခွပ်၊ ပုဆိန်၊ ပေါက်တူး၊ ဆောက်၊ ဆောက်ပုတ်၊ ဝါးရုံဖြတ်စရာ ဓားမ၊ မြက်ရိုက်စရာ တံစဉ်၊ သံမယ်န၊ လွှ၊ သံတံတင်း၊ သံကတ္တုဆူးတို့ဖြင့်၊ အတ္ထော- အလိုရှိ၏၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ သီယံ- လျင်မြန်စွာ၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အာဟရထ- ဆောင်ခဲ့လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဏာပေတွာ- စေခိုင်း၍၊ စမ္ပကာရေ- သားရေနယ်သမားတို့ကို၊ ပက္ခောသာ- ပေတွာ- ခေါ်စေပြီး၍၊ “တာတာ- အမောင်တို့၊ အမှာကံ- ငါတို့အား၊ ကုမ္ဘာဘာရဂါဟိတံ- တစ်ကုမ္ဘာသောဝန်ကို ဆောင်နိုင်သော၊ စမ္ပဘဉ္စံ- သားရေအိပ် ကို၊ ကာတံ- ပြုခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- သင့်၏၊ စမ္ပယောတ္တဝရတ္ထ ဟတ္ထိပါဒဥပါဟန စမ္ပဆတ္တေဟိပိ- သားရေလွန်ကြီး၊ သားရေ

* အမှာကံ- ရှေးနိဿယတို့၌ စတုတ္ထိဝိဘတ်ဟု မှတ်ယူ၍ ငါတို့အားဟု အနက်ပေးလေ့ရှိ ဆဋ္ဌိဝိဘတ်ဟု မှတ်ယူမှသင့်သည်၊ ငါတို့အတွက်ဟု အနက်ပေးရမည်။

လွန်ငယ်၊ ဆင်ခြေဖိနပ်၊ သားရေထီးတို့ဖြင့်လည်း၊ နော- ငါတို့အား၊ အတ္ထော- အလိုရှိ၏။ သဗ္ဗ- အလုံးစုံကို၊ သီယံ- လျင်မြန်စွာ၊ ကတွာ- ပြုလုပ်၍၊ အာဟရထ- ဆောင်ခဲ့လော့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဏာပေသိ- စေခိုင်းပြီ၊ တေဥဘောပိ- ထိုနှစ်ဦး ကုန်သော ပန်းဘဲ၊ သားရေနယ် သမားတို့သည်လည်း၊ သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ တာနိ- ထိုအဆောက်အဦတို့ကို၊ သီယံ- လျင်မြန်စွာ၊ ကတွာ- ပြုလုပ်၍၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ယူခဲ့၍၊ အဒံသု- ပေးဆက်ကုန်ပြီ၊ သာ- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ တဿ- ထိုမုဆိုးအား၊ ပါထေယျ- ရိက္ခာကို၊ သံဝိဒဟိတွာ- စီရင်၍၊ အရဏိသဟိတံ- ပွတ်ခုံ ပွတ်ကျည်ကို၊ အာဒိကတွာ- အစပြု၍၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊ ဥပကရဏဉ္စ- အဆောက် အဦကိုလည်းကောင်း၊ ဗဒ္ဒသတ္တမံ- လှော်သောမုံလုံး (မုံဆုပ်)ကို၊ အာဒိကတွာ- အစပြု၍၊ ပါထေယျဉ္စ- ရိက္ခာကိုလည်းကောင်း၊ စမ္မဘဿာယံ- သားရေအိပ်၌၊ ပက္ခိပိ- ထည့်ပြီ၊ တံ သမ္ပမ္ပိ- ထိုအလုံးစုံသည်လည်း၊ ကုမ္ဘာရာမတ္တံ- တစ်ကုမ္ဘာအတိုင်းအရှည် ရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ (တစ်ကုမ္ဘာကား နှစ်ဆယ့်ခုနစ်တင်း နှစ်စိတ်ရှိသည်ဟူ၏။)

သောနုတ္တရောပိ- သောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်လည်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပရိ-ဝစ္ဆ- ခရီးအဆောက်အဦကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ သတ္တမေဒိဝသေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၊ အာဂန္တာ- လာပြီး၍၊ ဒေဝီ- မိဖုရားကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ အဋ္ဌာသိ- တည်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုမုဆိုးကို၊ သာ- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ “သမ္ပ- အမောင်မုဆိုး၊ တေ- သင်၏၊ သဗ္ဗပကရဏံ- အလုံးစုံသော အဆောက်အဦသည်၊ နိဋ္ဌိတံ- ပြီးပြီ၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဣမံ ပသိဗ္ဗကံ- ဤသားရေအိပ်ကို၊ ဂဏှ- သင်ယူလော့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ သော ပန- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်ကား၊ မဟာထာမော- ကြီးသော ခွန်အားရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပဉ္စန္ဒ- ငါးစီးကုန်သော၊ ဟတ္ထိနံ- ဆင်ပြောင်တို့၏၊ ဗလံ- အားကို၊ ဓာရေတိ- ဆောင်နိုင်၏၊ တဿ- ထိုကြောင့်၊ တမ္မုလပသိဗ္ဗကံ- ကွမ်းအိတ်(ကွမ်းထုပ်)ကိုကဲ့သို့၊ ဥက္ခိပိတွာ- ကောက်ယူ၍၊ ဥပကစ္ဆန္တရေ- လက်ကတီး ကြား၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ရိတ္တဟတ္ထောဝိယ- လက်ချည်းသည်ကဲ့သို့၊ အဋ္ဌာသိ- တည်ပြီ၊ သုဘဒ္ဒါ- သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ လုဒ္ဒဿ- မုဆိုး၏၊ ပုတ္တဒါရာနံ- သားမယား တို့အား၊ ပရိဗ္ဗယံ- ရိက္ခာကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ရညော- မင်းအား၊ အာစိက္ခိတွာ- လျှောက်ကြားပြီး၍၊ သောနုတ္တရံ- သောနုတ္တိရ်မုဆိုးကို၊ ဥယျောဇေသိ- လွှတ်လိုက်ပြီ။

သောပိ- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်လည်း၊ ရာဇာနဉ္စ- မင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒေဝိဉ္စ- မိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ရာဇနိဝေသနာ- နန်းတော်မှ၊

သြရုယု- သက်ဆင်းခဲ့ပြီး၍၊ ရထေ- ရထား၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ (တစ်နည်း)
 ရထေဌတွာ- ရထားစီး၍၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံဖြင့်၊ နဂရာ-
 မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ဂါမနိဂမဇနပဒပရမ္ပရာယ- ရွာ၊ မြို့ကလေး၊ လူနေ ကျေးရွာ
 အဆက်ဆက်ဖြင့်၊ ပစ္စန္တိ- ပစ္စန္တိရစ်သို့၊ (ဝါ- မြို့စွန်သို့) ပတွာ- ရောက်၍၊ ဇာနပဒေ-
 ဇနပုဒ်သားတို့ကို၊ နိဝတ္တေတွာ- ပြန်လည်စေ၍၊ ပစ္စန္တဝါသီဟိ- ပစ္စန္တရစ်ရွာသားတို့နှင့်၊
 သဒ္ဓိ- တကွ၊ အရည်- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ မနုဿပထ- လူတို့၏ခရီးကို၊
 အတိက္ကမ္ပ- လွန်၍၊ ပစ္စန္တဝါသီနောပိ- ပစ္စန္တရစ် ရွာသားတို့ကိုလည်း၊ နိဝတ္တေတွာ-
 ပြန်လည်စေ၍၊ ဧကကောဝ- မိမိတစ်ယောက်တည်း၊ ဂစ္ဆန္တော- သွားသည်ရှိသော်၊
 တိသယောဇနံ- ယူဇနာသုံးဆယ်သို့ ပတွာ- ရောက်လေ၍၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ ဒဗ္ဗဂဟနံ-
 နေဇာမြက်တောလည်းကောင်း၊ ကာသဂဟနံ- သမန်းမြက်တောလည်းကောင်း၊
 တိဏဂဟနံ- မြက်သာမညတောလည်းကောင်း၊ တုလသိဂဟနံ- ရုံးရိုင်းတောလည်း
 ကောင်း၊ သရဂဟနံ- ကုလားမြက် တောလည်းကောင်း၊ တိရိဝစ္ဆဂဟနံ- ကြာမြက်
 တောလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဆဂဟနာနိ- ခြောက်ပါးကုန်သော တောတို့လည်း
 ကောင်း၊ ကဏ္ဍကဝေဠုဂုမ္မဂဟနာနိ- ကြခပ်၊ ဝါးရုံတောတို့လည်းကောင်း၊ ဝေတ္တဂဟနံ-
 ကြိမ်ပိုက်တောလည်းကောင်း၊ သြမိဿကဂဟနံ- အရောဖြစ်သောတောလည်းကောင်း၊
 နဠဂဟနံ- ကျူတောလည်းကောင်း၊ သရဂဟနသဒိသံ- ကုလားမြားတောနှင့်တူသော၊
 ဥရဂေနပိ- မြွေသည်လည်း၊ ဒုဗ္ဗိနိဝိဇ္ဇံ- ထွင်နိုင်ခဲ့သော မြက်တောလည်းကောင်း၊
 ယနဝနဂဟနံ- တစ်ခဲနက်သော တောအုပ်လည်းကောင်း၊ ရုက္ခဂဟနံ- မထူလွန်းသော
 သစ်ပင်တောလည်းကောင်း၊ ဝေဠုဂဟနံ- ဝါးတောလည်းကောင်း၊ အပရမ္ပိ-
 ထိုမှတစ်ပါးလည်း၊ ဝေဠုဂုမ္မဂဟနံ- ဝါးရုံချုံတောလည်းကောင်း၊ ကလလဂဟနံ-
 ညွန်တောလည်းကောင်း၊ ဥဒကဂဟနံ- ရေတောလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတဂဟနံ-
 တောင်ခုနစ် ထပ်ထူသော တောလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဋ္ဌာရသ- တစ်ဆယ့်
 ရှစ်ထပ်ကုန်သော၊ ဂဟနာနိ- တောတို့သို့၊ ပဋိပါဋိယာ- အစဉ်အားဖြင့်၊ ပတွာ-
 ရောက်၍၊ (ဥပဂန္တာ- ချဉ်းကပ်၍) ဒဗ္ဗဂဟနာဒိနိ- နေဇာမြက်တောအစရှိသည်တို့ကို၊
 အသိတေန- တံစဉ်ဖြင့်၊ လာယိတွာ- ရိတ်၍၊ တုလသိဂဟနာဒိနိ- ရုံးရိုင်းတောအစရှိ
 သည်တို့ကို၊ ဝေဠုဂုမ္မစ္ဆေဒနသတ္ထေန- ဝါးရုံဖြတ်သော ဓားဖြင့်၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊
 ရုက္ခေ- သစ်ပင်တို့ကို၊ ဖရသုနာ- ပုဆိန်ဖြင့်၊ ကောဋေတွာ- ပေါက်၍၊ အတိမဟန္တေ-
 အလွန်ကြီးကုန်သော၊ ရုက္ခေ- သစ်ပင်တို့ကို၊ နိခါဒနေန- ဆောက်ဖြင့်၊ ဝိဇ္ဇိတွာ-

ထွင်း၍၊ မဂ္ဂ- ခရီးလမ်းကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ ဝေဠုဝနေ- ဝါးတော၌၊ နိဿေဏိ-
 လှေကားကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဝေဠုဂုမ္ဘ- ဝါးရုံချုံသို့၊ အာရုယျ- တက်ပြီး၍၊ ဝေဠု-
 ဝါးရုံချုံကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊ အပရဿ- တစ်ပါးသော၊ ဝေဠုဂုမ္ဘဿ- ဝါးရုံချုံ၏၊
 ဥပရိ- အပေါ် ၌၊ ပါတေတွာ- ကျစေ၍၊ ဝေဠုဂုမ္ဘမတ္ထကေန- ဝါးရုံချုံတို့၏ အပေါ်ဖြင့်၊
 ဂန္တာ- သွား၍၊ ကလလဂဟနေ- ညွှန်တော၌၊ သုက္ကရုက္ခပဒရံ- ခြောက်သော သစ်သားကို၊
 အတ္ထရိတွာ- ခင်း၍၊ တေန- ထိုသစ်သားတို့၏ အပေါ်ဖြင့်၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ အပရံ-
 တစ်ခုသော ပျဉ်ချပ်ကို၊ အတ္ထရိတွာ- ခင်းပြန်၍၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော နင်း၍
 လာခဲ့သော ပျဉ်ချပ်ကို၊ ဥက္ခိပိတွာ- မြှောက်ချီယူ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ပုရတော- ရှေ့မှ၊
 အတ္ထရန္တော- ခင်းလျက်၊ တံ- ထိုညွှန်တောကို၊ အတိက္ကမိတွာ- လွန်၍၊ ဥဒကဂဟနေ-
 ရေတော၌၊ ဒေါဏိ- ပျဉ်ချပ်ကို၊ ကတွာ- စားကျင်းထွင်း၍၊ တာယ- ထိုစားကျင်းဖြင့်၊
 ဥဒကဂဟနံ- ရေတောကို၊ တရိတွာ- ကူး၍၊ ပဗ္ဗတပါဒေ- တောင်ခြေရင်း၌၊ ဌတွာ-
 ရပ်၍၊ အယသိယံဋကံ- သံချပ်ကို၊ ဝါ- သံဆူးကို၊ ယောတ္ထေန- လွန်ဖြင့်၊ ဝါ- ကြိုး
 ဖြင့်၊ ဗန္ဓိတွာ- ချည်ပြီး၍၊ ဥဒ္ဓံ- တောင်ထိပ်သို့၊ ခိပိတွာ- ပစ်လိုက်၍၊ ပဗ္ဗတေ- တောင်၌၊
 လဂ္ဂါပေတွာ- ငြိစေ၍၊ ယောတ္ထေန- လွန်ဖြင့်၊ အာရုယျ- တက်၍၊ ဝဇိရ-ဂ္ဂေန-
 ဝရဇိန်အဖျားနှင့် တူသော၊ လောဟဒဏ္ဍေန- တံစို့ဖြင့်၊ ပဗ္ဗတံ- တောင်ကို၊ ဝိဇ္ဈိတွာ-
 ထွင်း၍၊ ခါဏုကံ- သံတံသင်းကို၊ ကောဋေတွာ- နှက်ပြီး၍၊ တတ္ထ- ထိုသံတံတင်း၌၊
 ဌတွာ- ရပ်၍၊ သိယံဋကံ- သံချပ်ကို၊ အာကမိတွာ- ဆွဲငင်၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဥပရိ-
 အထက်၌၊ လဂ္ဂါပေတွာ- ငြိပြန်စေ၍၊ တတ္ထ- တိုသံတံသင်း၌၊ ဌိကော- ရပ်လျက်၊
 စမ္ပယောတ္တံ- သားရေလွန်ကို၊ ဩလမ္ပေတွာ- ဆွဲ၍၊ တံ- ထို သားရေလွန်ကို၊ အာဒါယ-
 ယူပြီး၍၊ ဩတရိတွာ- သက်ဆင်း၍၊ ဟေဌိမခါဏုကေ- အောက်သံတင်း၌၊ ဗန္ဓိတွာ-
 ချည်၍၊ ဝါမဟတ္ထေန- လက်ဝဲလက်ဖြင့်၊ ယောတ္တံ- လွန်ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊
 ဒက္ခိဏဟတ္ထေန- လက်ျာလက်ဖြင့်၊ မုဂ္ဂရံ- ဆောက်ပုတ်ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ယောတ္တံ-
 လွန်ကို၊ ပဟရိတွာ- ခတ်၍၊ ခါဏုကံ- သံတံသင်းကို၊ နိဟရိတွာ- နုတ်၍၊ ပုန-
 တစ်ဖန်၊ အဘိရုဟတိ- တက်ပြန်၏၊ ဧတေန ပါယေန- ဤနည်းဖြင့်၊ ပဗ္ဗတမတ္ထကံ-
 တောင်ထိပ်သို့၊ အဘိရုယျ- တက်၍၊ ပရတော- ဟိုမှာဘက်သို့၊ ဩတရန္တော-
 သက်သည်ရှိသော်၊ ပုရိမနယေနဝ- ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊
 ပဗ္ဗတမတ္ထကေ- တောင်ထိပ်၌၊ ခါဏုကံ- သစ်ငုပ်ကို၊ ကောဋေတွာ- နှက်၍၊
 စမ္ပပသိဗ္ဗကေ- သားရေအိတ်၌၊ ယောတ္တံ- လွန်ကို၊ ဗန္ဓိတွာ- ချည်၍၊ ခါဏုကေ-

သစ်ငုတ်တို့ကို၊ ဝေဌေတွာ- ရစ်၍၊ သယံ- မိမိသည်၊ အန္တောပသိဗ္ဗကေ- အိတ်တွင်း၌၊ နိသီဒိတွာ- နေ၍၊ မက္ကဋ္ဌကာနံ- ပင့်ကူ တို့၏၊ မက္ကဋ္ဌသုတ္တဝိဿဇ္ဇနာကာရေန- ပင့်ကူချည်လွှတ်သော အခြင်းအရာဖြင့်၊ ယောတ္တံ- လွန်ခွေကို၊ ဝိနိဝေဌေန္တော- ဖြေသည်ဖြစ်၍၊ ဩတရတိ- သက်ဆင်း၏၊ စမ္မဆတ္တေန- သားရေထီးဖြင့်၊ ဝါတံ- လေကို၊ ဂါဟာပေတွာ- ယူစေ၍၊ သကုဏောဝိယ- ငှက်သည်ကဲ့သို့၊ ဩတရတိ- သက်ဆင်း၏၊ ဣတိပိ- ဤသို့လည်း၊ ဝဒန္တိယေဝ- ဆိုကြကုန်၏သာလျှင်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ တဿ- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုး၏၊ (အာရုဋ္ဌဘာဝံ-၌စပ်) သုဘဒ္ဒါယ- သုဘဒ္ဒါမိဖုရား၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ အာဒါယ- ယူပြီး၍၊ နဂရာ- မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့၍၊ သတ္တရသဂဟနာနိ- တစ်ဆယ့်ခုနစ်ထပ်ကုန်သော တောတို့ကို၊ အတိက္ကမိတွာ- လွန်၍၊ ပဗ္ဗတဂဟနံ- တောင်တောသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ တတြာပိ- ထိုတောင်တော၌လည်း၊ ဆပဗ္ဗတေ- တောင်ခြောက်ထပ်တို့ကို၊ အတိက္ကမိတွာ- လွန်၍၊ သုဝဏ္ဏပဿပဗ္ဗတမတ္ထကံ- သုဝဏ္ဏပဿ တောင်ထိပ်သို့၊ အာရုဋ္ဌဘာဝံ- တက်သည်၏ အဖြစ်ကို၊ အာဝိကရောန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ “တတ္ထေဝ သော (ပ) ပယောဇိတော စိတ္တဝသာ နုယာဂါ”တိ- “တတ္ထေဝ သော (ပ) ပယောဇိတော စိတ္တဝသာနုယာဂါ”ဟူကုန်သော၊ (ပဉ္စဂါထာ- ငါးဂါထာတို့ကို) အာဟာဟောတော်မူပြီ။

၁၁၄။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သောလုဒ္ဒေါ- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊ တတ္ထေဝ- ထိုဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်အပြင်၌လျှင်၊ ဌိတာယ- တည်သော၊ တဿာ- ထိုမိဖုရား၏၊ ဝါကျံ- စကားကို၊ ဥဂ္ဂဟေတွာန- ယူ၍၊ [တူဏိဉ္စ(တုဏ္ဏိဉ္စ)]- မြားတောင့်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓနုဉ္စ- ဗိုလ်တစ်ထောင်တင်သောလေးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ပဗ္ဗတဂဟနံ- တောင်တောသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ဗြဟန္တေ- ကြီးမြင့်ကုန်သော၊ သတ္တဂိရိ- တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်တို့ကို၊ [ဝိတုရိယတိ(ဝိတုရိယတိ)]- စုံစမ်း၏၊ တီရေန္တော- စုံစမ်းသည်ရှိသော်၊ သုဝဏ္ဏပဿနာမ- သုဝဏ္ဏပဿအမည်ရှိသော၊ ဥဋ္ဌာရံ- ကြီးမြင့်စွာသော၊ ဂိရိ- တောင်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍။

၁၁၅။ ကိန္နရာနံ- ကိန္နရာတို့၏၊ ဘဝနံ- နေရာဖြစ်သော၊ သေလံ- သုဝဏ္ဏပဿတောင်ထိပ်သို့၊ အာရုယျ- တက်၍၊ ပဗ္ဗတပါဒမူလံ- တောင်ခြေရင်းသို့၊ [ဩလောကယိ(ဩလောကယိ)]- ကြည့်၏၊ တတ္ထ- ထိုတောင်ခြေရင်း၌၊

မေဃသမာနဝဏ္ဏံ- တိမ်ညိုအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော၊ [အဋ္ဌသ-
ဟဿပါဒ်(အဋ္ဌသဟဿပေါရ်)]- ရှစ်တောင်သော ပါးပျဉ်းရှိသော၊ နိဂြောဓရာဇ-
ပညောင်ပင်မင်းကို၊ [အဒ္ဓသာ (အဒ္ဓသ)]- မြင်လေ၏။

၁၁၆။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တတ္ထ- ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌၊ ဌိတံ- တည်သော၊
ဆဗ္ဗိသာဏံ- ရောင်ခြည်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော၊
သဗ္ဗသေတံ- ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ကုဉ္ဇရံ- ဆင်မင်းကို၊ [အဒ္ဓသာ (အဒ္ဓသ)]-
မြင်လေ၏။ ပရေဘိ- သူတစ်ပါးတို့သည်၊ ဒုဗ္ဗသဟံ- နှိပ်စက် ခြင်းငှာ
မတတ်ကောင်းသော၊ ဤသာဒန္တာ- ရထားလှည်းသန်နှင့် တူသော
အစုံဖြစ်သော အစွယ်ရှိကုန်သော၊ ဝါတဇဝပ္ပဟာရိနော- လေ၏လျင်ခြင်းနှင့်
တူသော လျင်ခြင်းဖြင့် လိုက်၍ ရန်သူတို့ကို သတ်တတ်သော သဘောရှိ
ကုန်သော၊ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ- ရှစ်ထောင်သော ဆင်တို့သည်၊ နံ-
ထိုဆင်မင်းကို၊ ရက္ခန္တိ- စောင့်ကုန်၏။

၁၁၇။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တတ္ထ- ထိုသုဝဏ္ဏပဿတောင်၏ အတွင်း၌၊
[အဒ္ဓရေ(အဝိဒ္ဓရေ)]- ပညောင်ပင်မင်း၏အနီးသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ယတ္ထ-
အကြင်ဆဒ္ဒန်အိုင်၌၊ သောနာဂရာဇာ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ နှာယတိ-
ရေချိုး၏၊ ရမ္ပံ- မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ သုတိတ္ထဉ္စ- ကောင်း သောဆိပ်လည်း
ရှိသော၊ [မဟောဒိကဉ္စ(မဟောဒကဉ္စ)]- များသောရေလည်း ရှိသော၊
သမ္ပုပ္ဖိတံ- ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာပွင့်သော၊
ဘမရဂဏာနုစိဏ္ဏံ- ဖျားပိတုန်းအပေါင်းတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြည့်သော၊
တံပေါက္ခရဏီ- ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်ကို၊ [အဒ္ဓသာ (အဒ္ဓသ)]- မြင်လေ၏။

၁၁၈။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ နာဂဿ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏၊ ဂတိဉ္စ- သွားရာကို
လည်းကောင်း၊ [ဌိတိဉ္စ(ဌိတဉ္စ)]- တည်ရာကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝိထိ-
အကြင်ခရီးသည်၊ နှာနဂတဿ- ရေချိုးသွားသော၊ အဿ- ထို ဆင်မင်း၏၊
ဝိထိ- ခရီးသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တဉ္စ- ထိုရေချိုးသွားရာ ခရီးကိုလည်း
ကောင်း၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ ဒိသ္မာန- မြင်ပြီး၍၊ အနရိယရူပေါ- မကောင်းမှုကို
မရှက်မကြောက်တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ယုတ်မာသော သဘောရှိသော
မုဆိုးကို၊ စိတ္တဝသာနုဂါယ- စိတ်၏အလိုသို့ လိုက်တတ်သော၊ တာယ-
ထိုသူဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ ပယောဇိတော- စေအပ်သောကြောင့်၊ ဩပါတံ-
တွင်းကို၊ အာဂစ္ဆိ- စီရင်၏။

တတ္ထ- ထိုတတ္ထေဝ သောစသော ဂါထာ၌၊ သောတိ- သောဟူသည်ကား၊
ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သော လုဒ္ဒေါ- ထိုမုဆိုးသည်၊ တတ္ထေဝ- ထိုအရပ်၌ပင်၊
သတ္တဘူမိကပါသာဒတလေ- ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒအပြင်၌၊ ဌိတာယ- တည်
သော၊ တဿာ သုဘဒ္ဒါယ- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရား၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ဥဂ္ဂဟေတွာ-
နာယူ၍၊ သရတူဏိဉ္စ- မြားတောင့်ကိုလည်းကောင်း၊ မဟာဓနုဉ္စ- လေးကြီးကိုလည်း
ကောင်း၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ပဗ္ဗတဂဟနံ- တောင်တောသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊
သုဝဏ္ဏပဿပဗ္ဗတော နာမ- သုဝဏ္ဏပဿအမည်ရှိသော တောင်မည်သည်၊
ကတရော န ခေါ- အဘယ်တောင်ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သတ္တ- ခုနစ်ခုကုန်
သော၊ မဟာပဗ္ဗတေ- တောင်ကြီးတို့ကို၊ ဝိတုရိယတိ- စုံစမ်း၏၊ တသ္မိံ ကာလေ-
ထိုအခါ၌၊ တုလေတိ- ချိန်ဆ၏၊ တီရေတိ- စုံစမ်း၏၊ သော- ထိုမုဆိုးသည်၊ ဧဝံ-
ဤသို့၊ တီရေန္တော- စုံစမ်းသည်ရှိသော်၊ သုဝဏ္ဏပဿံ နာမ- သုဝဏ္ဏပဿအမည်
ရှိသော၊ ဥဠာရံ- မြတ်သော၊ ဂိရိ- တောင်ထွဋ်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ အယံ- ဤ
တောင်ထွဋ်သည်၊ သော- ထိုသုဝဏ္ဏပဿမည်သောတောင်ထွဋ်သည်၊ ဘဝိဿတိ-
ဖြစ်လတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံစည်မိ၏၊ ဩလောကယိတိ- ဩလောကယိ
ဟူသည်ကား၊ ကိန္နရာနံ- ကိန္နရာတို့၏၊ ဘဝနဘူတံ- နေရာဘုံဌာနဖြစ်သော၊ တံ
ပဗ္ဗတံ- ထိုသုဝဏ္ဏပဿတောင်သို့၊ အာရယု- တက်၍၊ သုဘဒ္ဒါယ- မိဖုရားသည်၊
ဒိန္နသညာဝသေန- ပေးအပ်သော အမှတ်သညာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဟေဋ္ဌာ- အောက်သို့၊
ဩလောကေသိ- ကြည့်ခဲ့ပြီ၊ တတ္ထာတိ- တတ္ထာဟူသည်ကား၊ တသ္မိံ ပဗ္ဗတပါဒ-မူလေ-
ထိုတောင်ခြေ၌၊ အဝိဒူရေယေဝ- အနီး၌ပင်လျှင်၊ တံ နိဂြောဓံ- ထိုပညောင်ပင်ကို၊
အဒ္ဓသ- မြင်လေပြီ။

တတ္ထာတိ- တတ္ထာဟူသည်ကား၊ တသ္မိံ နိဂြောဓရုက္ခမူလေ- ထိုပညောင်ပင်
ရင်း၌၊ ဌိတံ- တည်သော၊ တတ္ထာတိ- တတ္ထာဟူသည်ကား၊ တတ္ထေဝ အန္တောပဗ္ဗတေ-
ထိုတောင်၏အနီး၌ပင်လျှင်၊ တဿ နိဂြောဓဿ- ထိုပညောင်ပင်၏၊ အဝိဒူရေ-
အနီး၌၊ ယတ္ထ- အကြင်ဆဒ္ဒန်အိုင်၌၊ သော- ထိုဆင်မင်းသည်၊ နှာယတိ- ရေချိုး၏၊
တံ ပေါက္ခရုဏိ- ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်ကို၊ အဒ္ဓသ- မြင်လေပြီ၊ ဒိသ္မာနာတိ- ဒိသ္မာနဟူ
သည်ကား၊ သုဝဏ္ဏပဿပဗ္ဗတာ- သုဝဏ္ဏပဿတောင်မှ၊ ဩရယု- ဆင်းသက်၍၊
ဟတ္ထိနံ- ဆင်တို့၏၊ (သန္တိကေ- အထံသို့) ဂတကာလေ- သွားသောအခါ၌၊ ဟတ္ထိ-

ပါဒဥပါဟနံ- ဆင်ခြေသဏ္ဌာန်ရှိသော ဖိနပ်ကို၊ အာရယျ- စီး၍၊ တဿနာဂရညော-
ထိုဆင်မင်း၏၊ ဂတဌာနံ- သွားရာအရပ်ကို၊ နိဗဒ္ဓဝသနဌာနံ- အမြဲနေရာအရပ်ကို၊
ဥပဓာရေန္တော- စူးစမ်းသည်ရှိသော်၊ ဣမိနာ မဂ္ဂေန- ဤလမ်းဖြင့်၊ ဂစ္ဆတိ- သွား၏၊
ဣဓ- ဤအရပ်၌၊ နှာယတိ- ရေချိုး၏၊ နုတ္တာ- ရေချိုးပြီး၍၊ ဥတ္တိဏ္ဏော- ကမ်းသို့
တတ်၏၊ ဣဓ- ဤအရပ်၌၊ တိဌတိ- တည်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊
ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ အဟိရိကဘာဝေန- အရှက်မရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အနရိယရူ-
ပေါ- ယုတ်မာသော သဘောရှိသော မုဆိုးကို၊ စိတ္တဝသာနုဂါယ- စိတ်အလိုသို့
လိုက်သော၊ တာယ- ထိုသုဘဒ္ဓါမိဖုရားသည်၊ ပယောဇိတော- စေခိုင်းအပ်ပြီ၊ တဿ-
ထိုသို့မိဖုရား၏ စေခိုင်းအပ်သောကြောင့်၊ ဩပါတံ- တွင်းကို၊ အာဂစ္ဆိ- တူးခဲ့ပြီ၊ ပဋိပဇ္ဇိ-
တူးခဲ့ပြီ၊ အာဝါဋံ- တွင်းကို၊ ခဏိ- တူးခဲ့ပြီး၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတြ- ထိုသို့သောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည် တွင်းကိုစီရင်ရာ၌၊ အယံ- ဤဆိုလတ္တံ့
သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ- အစဉ်ဖြစ်သောစကားတည်း၊ “ကိရ- တစ်ဆင့်စကား
ကြားဖူးသည်ကား၊ သော- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရား
လောင်းဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏၊ ဝသနောကာသံ- နေရာအရပ်သို့၊ သတ္တမာသာမိကေဟိစ-
ခုနစ်လအလွန်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတ္တဟိ သံဝစ္ဆရေဟိစ- ခုနစ်နှစ်တို့ဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ သတ္တဟိ ဒိဝသေဟိ စ- ခုနစ်ရက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပတွာ- ရောက်၍၊
ဝုတ္တနယေနော- ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်သာ၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်းဆင်မင်း
၏၊ ဝသနောကာသံ- နေရာအရပ်သို့၊ သလ္လက္ခေတွာ- မှတ်၍၊ “ဣဓ- ဤအရပ်၌၊
အာဝါဋံ- တွင်းကို၊ ခဏိတွာ- တူး၍၊ တသ္မိ- ထိုတွင်း၌၊ ဌိတော- နေလျက်၊
ဝါရဏာဓိပတိ- ဆင်မင်းကို၊ ဝိသပီတေန- အဆိပ်လူးသော၊ သလ္လေန- မြားဖြင့်၊
ဝိဇ္ဇိတွာ- ပစ်ပြီး၍၊ ဇီဝိတက္ခယံ- အသက်ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေဿာမိ- ရောက်စေအံ့၊”
ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဝတ္ထပေတွာ- မှတ်၍၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ထမ္ဘာ-
ဒီနံ- တိုင်အစရှိသည်တို့၏၊ အတ္ထာယ- အကျိုးငှာ၊ ရုက္ခေ- သစ်ပင်တို့ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ-
ခုတ်ဖြတ်၍၊ ဒဗ္ဗသမ္ဘာရေ- အဆောက်အဦတို့ကို၊ သဇ္ဇေတွာ- စီရင်၍၊ ဟတ္ထိသု-
ဆင်တို့သည်၊ နှာနတ္ထာယ- ရေချိုးခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဂတေသု- သွားကုန်လတ်သော်၊
တဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဝသနောကာသေ- နေရာအရပ်၌၊ မဟာကုဒ္ဓါလေန- ကြီးစွာ
သောပေါက်တူးဖြင့်၊ စတုရသံ- လေးထောင့်ရှိသော၊ အာဝါဋံ- တွင်းကို၊ ခဏိတွာ-

တူး၍၊ ဥဒ္ဓတပံသုံ- တူးအပ်သော တွင်းစာဖြစ်သော မြေမှုန့်ကို၊ ဗီဇ်- မျိုးစေ့ကို၊ ဝပန္တောဝိယ- ကြံသကဲ့သို့၊ ဥဒကေန- ရေ၌၊ ဝိကိရိတွာ- ကြံ၍၊ ဥဒုက္ခလပါသာဏာနံ- ကျောက်ဆုံတို့၏၊ ဥပရိ- အပေါ်၌၊ ထမ္ဘေ- တိုင်တို့ကို၊ ပတိဋ္ဌပေတွာ- စိုက်၍၊ တုလာစ- ထုပ်လျောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ကာဇေစ- ထမ်းပိုးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ဝါ- တင်၍၊ ပဒရာနိ- ပျဉ်ချပ်တို့ကို၊ အတ္တရိတွာ- ခင်းပြီး၍၊ ကဏ္ဍပုမာဏံ- မြားထွက်လောက်ရုံမျှသော၊ ဆိဒ္ဓံ- အပေါက်ကို၊ ကတွာ- ဖောက်၍၊ ဥပရိ- အပေါ်၌၊ ပံသုဉ္စ- မြေမှုန့်ကိုလည်းကောင်း၊ ကစဝရဉ္စ- အမှိုက်ကို လည်းကောင်း၊ ပက္ခိပိတွာ- ဖုံးလွှမ်း၍၊ ဧကေန- တစ်ဖက်သော၊ ပဿေန- နံပါးဖြင့်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပဝိသနဋ္ဌာနံ- ဝင်ရာအရပ်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဝါဋေ- တွင်းသည်၊ နိဋ္ဌိတေ- ပြီးလတ်သော်၊ ပစ္စုသကာလေယေဝ- မိုးလင်းသောအချိန်၌သာ၊ ပတိသီသကံ- ခေါင်းစွပ်ကို၊ ပဋိမုဋ္ဌိတွာ- စွပ်ပြီး၍၊ ကာသာယာနိ- ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို၊ ပရိဒဟိတွာ- ဝတ်၍၊ ဝိသပိတေန- အဆိပ်လူးသော၊ သလ္လေန- မြားနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ဓနံ- လေးကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အာဝါဋံ- တွင်းသို့၊ သြတရိတွာ- သက်ဆင်း၍၊ အဋ္ဌာသိ- တည်နေပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ “ခဏိတွာန ကာသုံ မလကေဟိ (ပ) အရဟဒ္ဓဇော သမ္ဘိ အဝဇ္ဈရူပေါ”တိ- “ခဏိတွာန ကာသုံ မလကေဟိ (ပ) အရဟဒ္ဓဇော သမ္ဘိ အဝဇ္ဈရူပေါ”ဟူကုန်သော၊ (ဣမာတိဿောဂါထာ- ဤသုံးဂါထာတို့ကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၁၉။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဒုက္ကဋကမ္မကာရီ- မကောင်းသောအမှုကို ပြုလေ့ရှိသော၊ လုဒ္ဓေါ- သောနုတ္တိရှိမှုဆိုးသည်၊ ကာသုံ- တွင်းကို၊ ခဏိ- တွာန- တူးပြီး၍၊ ဓနုဉ္စ- လေးကိုလည်းကောင်း၊ သရဉ္စ- မြားကိုလည်းကောင်း၊ အဗ္ဘန္တေရေ- တွင်းထဲ၌၊ ကတွာ- ထားသည်ကိုပြု၍၊ ဖလကေဟိ- ပျဉ်တို့ဖြင့်၊ ဆာဒယိ- မိုး၏၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ သြဓာယ- သွင်း၍၊ ပဿာဂတံ- မိမိ၏တွင်းအနီးသို့လာသော၊ နာဂံ- ဆင်မင်းကို၊ ပုထုသလ္လေန- ကြီးသောဆိပ်လူးမြားဖြင့်၊ [သမပ္ပယိ(သမ္ပပ္ပယိ)]- ပစ်၏။

၁၂၀။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဝိဒ္ဓေါ- သောနုတ္တိရှိမှုဆိုးသည် ပစ်အပ်သော၊ နာဂေါစ- ဆင်မင်းသည်လည်း၊ ယောရံ- ပြင်းစွာသော၊ ကောဉ္စံ- ကြီးကြာသံကို၊ တိက္ခတ္တံ- သုံးကြိမ်၊ အနာဒိ- ဟိ၏၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော၊ နာဂါစ-

ရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်လည်း၊ ယောရရူပံ- ကြောက်မက်ဖွယ်သော သဘောရှိသော၊ [နိန္ဒဒံ(နိန္ဒာဒံ)]- ပဲ့တင်သံကို၊ ကရိသု- ပြုကုန်၏။ တေ- ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်၊ တိဏဉ္စ- မြက်ကိုလည်းကောင်း၊ ကဋ္ဌဉ္စ- သစ်ခက်သစ်ရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ [ရဏံ (စုဏ္ဏံ)]- မှန်မှန်ညက်ညက်၊ ကရောန္တာ- ပြုကုန်လျက်၊ သမန္တတော- ထက်ဝန်းကျင်မှာ၊ အဋ္ဌဒိသာ- အရပ် ရှစ်မျက်နှာတို့သို့၊ ဓာဝိသု- ပြေးကုန်၏။

၁၂၁။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့ သော- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ နံ- ထိုသောနုတ္တိရ် မုဆိုးကို၊ ဝဓိဿာမိတိ- သတ်အံ့ဟူ၍၊ ပရာမသန္တော- သုံးသပ်သည်ရှိသော်၊ ဣသိနံ- သီလက္ခန္ဓာအစရှိသော ကျေးဇူးအပေါင်းကို ရှာမှီးလေ့ရှိကုန်သော ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာတို့၏၊ ဓဇံ- တံခွန်သဖွယ်ဖြစ်သော၊ ကာသာဝံ- သင်္ကန်းကို၊ အဒ္ဓကိ- မြင်လေ၏။ အထ- ထိုသို့မြင်သည်ရှိသော်၊ ဒုက္ခေန- ဆင်းရဲသည်၊ ဖုဋ္ဌဿ- နှိပ်စက်အပ်သော ဘုရားလောင်းအား၊ အရဟဒ္ဓဇော- အရဟတ္တဖိုလ်၏ တံခွန်မည်သည်ကို၊ သတ္တိ- ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်၊ အဝဇ္ဈရူပေါ- မသတ်အပ်သော သဘောရှိ၏။ အညဒတ္တု- စင်စစ်သဖြင့်ကား၊ သက္ကာတဗ္ဗောယေဝ- ပူဇော်အပ်သည်သာလျှင်တည်း၊ ဣတိ အယံသညာ- ဤသို့သောအမှတ်သည်၊ ဥဒပါဒိ- ထင်ရှားဖြစ်၏။

တတ္ထ- ထိုခဏိတွာနစသော ဂါထာတို့၌၊ ဩဓာယာတိ- ဩဓာယဟူသည်ကား၊ ဩဒဟိတွာ- ထား၍၊ ပဝေသေတွာ- သွင်း၍၊ ပဿာဂတန္တိ- ပဿာဂတံဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာဝါဠဿ- တွင်း၏၊ ပဿံ- နဘေးသို့၊ အာဂတံ- ရောက်လာ သော၊ ကိရ- ဆိုဦးအံ့၊ သော- ထိုဆင်မင်းသည်၊ ဒုတိယဒိဝသေ- နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ နုတွာ- ရေချိုးပြီး၍၊ ဥတ္တိဏ္ဏော- တတ်လတ်သော်၊ တသ္မိ မဟာဝိသာလမာလကေ နာမ- ထိုမဟာဝိသာလမာလက အမည်ရှိသော၊ ပဒေသေ- အရပ်၌၊ အဌာသိ- ရပ်တည်ခဲ့ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ သရီရ- တော- ကိုယ်မှာ၊ ဥဒကံ- ရေသည်၊ နာဘိပဒေသေန- ချက်အရပ်ဖြင့်၊ ဩဂလိတွာ- တွဲလျားကျ၍၊ တေန ဆိဒ္ဓေန- ထိုမုဆိုးဖောက်ထားသော အပေါက်ဖြင့်၊ လုဒ္ဓဿ- မုဆိုး၏၊ သရီရေ- ကိုယ်ပေါ်၌၊ ပတိ- ကျခဲ့ပြီ၊ တာယ သညာယ- ထိုအမှတ်ဖြင့်၊ သော- ထိုမုဆိုးသည်၊ မဟာသတ္တဿ- အလောင်းတော်ဆင်မင်း၏၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ဌိတဘာဝံ- တည်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ တံ ပဿာဂတံ- ထိုအနီးသို့

ရောက်လာသော ဆင်ကို၊ ပုထုနာ- ကြီးစွာသော၊ သလ္လေန- မြားဖြင့်၊ သမပ္ပယိ- ပြစ်ခဲ့ပြီ* ဝိဇ္ဇိ- ထိုးပစ်ခဲ့ပြီ၊ ဒုက္ကဋ္ဌကမ္မကာရီတိ- ဒုက္ကဋ္ဌကမ္မကာရီဟူသည်ကား၊ တဿမဟာသတ္တဿ- ထိုအလောင်းတော်ဆင်မင်း၏၊ ကာယိကစေတသိကဿ- ကိုယ်စိတ်၌ဖြစ်သော၊ ဒုက္ခဿ- ဆင်းရဲ၏၊ ဥပ္ပါဒနေန- ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ဒုက္ကဋ္ဌဿ- မကောင်းသဖြင့်ပြုအပ်သော၊ ကမ္မဿ- အမှုကို၊ ကာရကော- ပြုတတ်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏။)

ကောဉ္ဇမနာဒီတိ- ကောဉ္ဇမနာဒီဟူသည်ကား၊ ကောဉ္ဇနာဒံ- ကြီးကြာမည်သံကို၊ အကရိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ ကိရ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ တဿ- ထိုမုဆိုး၏၊ တံ သလ္လံ- ထိုမြားသည်၊ နာဘိယံ- ချက်၌၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပိဟကာဒီနိ- အဖြင်းအစရှိသည်တို့ကို၊ သဉ္စုဏ္ဏေ- တွာ- မှုန့်မှုန့်ညက်ကြစေ၍၊ အန္တာနိ- အူတို့ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊ ပိဌိဘာဂံ- ကျောကုန်းအဘို့ကို၊ ဖရသုနာ- ပုဆိန်ဖြင့်၊ ပဒါလေန္တံ ဝိယ- ခွဲဖြတ်ဘိသကဲ့သို့၊ ဥဂ္ဂန္တာ- အထက်သို့တတ်၍၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ပက္ခန္ဒိ- ပြေးသွားခဲ့ပြီ၊ ဘိန္ဒုရဇတ- ကုမတော- ကွဲသောဆိုးရည်အိုးမှ၊ ရဇနံ ဝိယ- ဆိုးရည်ကဲ့သို့၊ ပဟာရမုခေန- မြားဖောက်ထွင်းသော အပေါက်ဖြင့်၊ လောဟိတံ- သွေးသည်၊ ပဉ္စရိ- ယိုကျခဲ့ပြီ၊ ဗလဝဝေဒနာ- ပြင်းထန်သော ဝေဒနာသည်၊ ဥပ္ပဇိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ သော- ထိုဆင်မင်းသည်၊ ဝေဒနံ- ဝေဒနာကို၊ အဓိဝါသေတုံ- သည်းခံခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော- မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်၍၊ ဝေဒနာပုတ္တော- ဆင်းရဲသော ဝေဒနာသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ သကလပဗ္ဗတံ- အလုံးစုံသောတောင်ကို၊ ဧကနိန္ဒာဒံ- တခဲနက်သော မည်သံကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ တိက္ခတ္တံ- သုံးကြိမ်၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ ကောဉ္ဇနာဒံ- ကြီးကြာမည်သံကို၊ နဒိ- မည်ခဲ့ပြီ၊ သဗ္ဗေစာတိ- သဗ္ဗေစဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗေပိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ တေအဋ္ဌသဟဿနာဂါ- ထိုရှစ်ထောင်သောဆင်တို့သည်၊ တံ သဒ္ဓံ- ထိုဆင်မင်း၏ မည်သံကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ မရဏဘယဘီတာ- သေဘေးဖြင့် ကြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ယောရရူပံ- ကြောက်မက်ဖွယ်သော သဘောရှိသော၊ နိန္ဒဒံ- ပဲ့တင်သံကို၊ အနုရဝံ- အတုလိုက်၍မြည်ဟီးခြင်းကို၊ ကရိသု- ပြုခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ရဏံ ကရောန္တာတိ- ရဏံကရောန္တာဟူသည်ကား၊ တေန သဒ္ဓေန- ထိုဆင်မင်း၏ မြည်သံကြောင့်၊ ဂန္တာ-

* သမပ္ပယိ- သမ်+အာပ+အယ=ဤ- အာ-ကို အ-ပြု- ပ-ဒွေးဘောလာ- ဤ-ဝိဘက်ကို ကု-သို့ကျ၍ ရုပ်ပြီးသည်။

သွား၍၊ ဆဒ္ဒန္တဝါရဏံ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို၊ ဝေဒနာပုတ္တံ- ဆင်းရဲသောဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ပစ္စာမိတ္တံ- ရန်သူကို၊ ဂဏိဿာမ- ဖမ်းကုန်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တိဏဉ္စ- မြက်ကိုလည်းကောင်း၊ ကဋ္ဌဉ္စ- သစ်သားကိုလည်းကောင်း၊ စုဏ္ဏဝိ- စုဏ္ဏံ- မှန်မှန်ညက်ညက်၊ ကရောန္တာ- ပြုကုန်လျက်၊ သမန္တာ- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဓာဝိသု- ပြေးသွားကြကုန်ပြီ။

ဝဓိဿမေတန္တိ- ဝဓိဿမေတံဟူသည်ကား၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သော ဆဒ္ဒန္တဝါရဏော- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ ဒိသာ- အရပ်မျက်နှာတို့သို့၊ နာဂေသု- ရှစ်ထောင်သော ဆင်တို့သည်၊ ပက္ကန္တေသု- ဖဲသွားကုန်သည်ရှိသော်၊ သုဘဒ္ဒါယ- မဟာသုဘဒ္ဒါအမည်ရှိသော၊ ကရေဏုယာ- ဆင်မသည်၊ ပဿေ- နဘေး၌၊ ဌတွာ- ရပ်တည်၍၊ သန္ဓာရေတွာ- ကောင်းစွာ ဆောင်ထား၍၊ သမဿာ သယမာနာယ- သက်သာရာရစေသည်ရှိသော်၊ ဝေဒနံ- ဆင်းရဲဝေဒနာကို၊ အဓိဝါသေတွာ- သည်းခံ၍၊ ကဏ္ဍဿ- မြား၏၊ အာဂတဌာနံ- လာရာအရပ်ကို၊ သလ္လက္ခေန္တော- စူးစမ်းသည် ရှိသော်၊ သစေ- အကယ်၍၊ ဣဒံ- ဤမြားသည်၊ ပုရတ္ထိမဒိသာဒီဟိ- အရှေ့အရပ် စသည်တို့မှ၊ အာဂတံ- လာသည်၊ အဘဝိဿ- ဖြစ်အံ့၊ ကုမ္ဘာဒီဟိ- ဦးကင်းအစရှိ သည်တို့မှ၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပစ္ဆိမကာယာဒီဟိ- နောက်ပိုင်းကိုယ် အစရှိသည်တို့မှ၊ နိက္ခမိဿ- ထွက်ရာ၏၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ ဣဒံ- ဤမြားသည်၊ နာဘိယာ- ချက်မှ၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ အာကာသံ- ကောင်းကင်သို့၊ ပက္ခန္တိ- ပြေးသွားခဲ့ပြီ၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ပထဝိယံ- မြေ၌၊ ဌိတေန- တည်သောသူသည်၊ ဝိဿဌံ- ပစ်အပ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဥပဓာရေတွာ- မှတ်သား၍၊ ဌိတဌာနံ- တည်ရာ အရပ်ကို၊ ဥပပရိက္ခိတုကာမော- စူးစမ်းခြင်း ဌာအလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ ဇာနာတိ- သိသနည်း၊ ကိ- အဘယ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်နည်း၊ သုဘဒ္ဒံ- မဟာသုဘဒ္ဒါကို၊ အပနေတုံ- ဖယ်ရှားခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- သင့်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံစည်၍၊ ဘဒ္ဒေ- ရှင်မသုဘဒ္ဒါ၊ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ- ရှစ်ထောင်သော ဆင်တို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ ပစ္စာမိတ္တံ- ရန်သူကို၊ ပရိယေသန္တာ- ရှာကုန်လျက်၊ ဒိသာ- အရပ်မျက်နှာတို့သို့၊ ပက္ခန္တာ- ပြေးသွားကြကုန်ပြီ၊ တံ- သင်သည်၊ ဣဓ- ဤအရပ်၌၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ကရောသိ- ပြုဘိသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဒေဝ- အရှင်၊ အဟံ- ငါသည်၊ တုမေ- သင်တို့ကို၊ သန္ဓာရေတွာ- ဆောင်ထား၍၊ သမဿာသေန္တိ- သက်သာရာရစေလျက်၊ ဌိတာ- တည်နေပါ၏၊ မေ- ငါ့အား၊ ခမထ-

သည်းခံပါ။ ဣတိ- ဤသို့၊ တိက္ခတ္တံ- သုံးကြိမ်၊ ပဒက္ခိဏံ- အရိုအသေကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ စတုသု- လေးပါးကုန်သော၊ ဌာနေသု- အရပ်တို့၌၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ တာယ- ထိုမဟာသုဘဒ္ဒါဆင်မသည်၊ အာကာသံ- ကောင်းကင်သို့၊ ပက္ခန္ဓာယ- ပျံသွားသည် ရှိသော်၊ နာဂရာဇာ- အလောင်းတော်ဆင်မင်းသည်၊ ဘူမိ- မြေကို၊ ပါဒနဓေန- ခြေသည်းဖြင့်၊ ပဟရိ- ယက်ခဲ့ပြီ၊ ပဒရံ- ပျဉ်ချပ်သည်၊ ဥပ္ပတိတွာ- ကွာကျ၍၊ ဂတံ- သွားခဲ့ပြီ၊ သော- ထိုဆင်မင်းသည်၊ ဆိဒ္ဓ္ဌေန- အပေါက်ဖြင့်၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်သည်ရှိသော်၊ သောနုတ္တရံ- သောနုတ္တိရ်မုဆိုးကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ နံ- ထိုမုဆိုးကို၊ ဝဓိဿာမိ- သတ်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ- ဖြစ်စေပြီ၍၊ ရဇတဒါမဝဏ္ဏသောဏ္ဏံ- ငွေပန်းဆိုင်အဆင်းရှိသော နှာမောင်းကို၊ ပဝေသေတွာ- သွင်း၍၊ ပရာမသန္တော- သုံးသပ်သည်ရှိသော်၊ ဗုဒ္ဓါနံ- ဘုရားရှင်တို့၏၊ ဣသီနံ- ရသေ့ သူတော်စင်တို့၏၊ ဓဇံ- တံခွန်သဖွယ်ဖြစ်သော၊ ကာသာဝံ- သင်္ကန်းကို၊ အဒ္ဓက္ခိ- မြင်ခဲ့ပြီ၊ လုဒ္ဓေါ- မုဆိုးသည်၊ ကာသာဝံ- သင်္ကန်းကို၊ မဟာသတ္တဿ- အလောင်းတော် ဆင်မင်း၏၊ ဟတ္ထေ- လက်၌၊ ဌပေသိ- ထားခဲ့ပြီ၊ သော- ထိုဆင်မင်းသည်၊ တံ- ထိုသင်္ကန်းကို၊ ဥက္ခိပိတွာ- မြှောက်၍၊ ပုရတော- ရှေ့၌၊ ဌပေသိ- ချထားပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ တထာရူပေန- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ တေန ဒုက္ခေနပိ- ထိုပြင်းပြသော ဆင်းရဲဝေဒနာဖြင့်လည်း၊ ဖုဋ္ဌဿ- ထိတွေ့အပ်သော၊ အဿ- ထိုအလောင်းတော် ဆင်မင်း၏(ဝါ) ဆင်မင်းအဖို့၊ အရဟဒ္ဓဇော နာမ- အရဟတ္တဖိုလ်၏တံခွန်မည် သည်ကို၊ သဒ္ဓိ- သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ပဏ္ဍိတေဟိ- ပညာရှိတို့သည်၊ အဝဇ္ဈရူ- ပေါ- မပြစ်မှားအပ်သော သဘောရှိ၏၊ အညဒတ္ထု- စင်စစ်၊ သက္ကာတဗ္ဗော- အရိုအသေ ပြုအပ်သည်သာ၊ ဂရုကာတဗ္ဗောယေဝ- အလေးအမြတ် ပြုအပ်သည်သာ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အယံ သညာ- ဤအမှတ်သညာသည်၊ ဥဒပါဒိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သော- ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ တေန- ထိုမုဆိုးနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ သလ္လပန္တော- စကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ (ပ) သ ဝေ ကာသာဝမရဟတိ” တိ- “အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ (ပ) သ ဝေ ကာသာဝမရဟတိ”ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်တို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၂၂။ သမ္ဗုဒ္ဓပုတ္တ- အချင်းမုဆိုးသား၊ အနိက္ကသာဝေါ- မကင်းသော ရာဂရှိသော ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်လည်းရှိသော၊ ဒမသစ္စေန- စက္ခုစသော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သစ္စာစောင့်ခြင်းမှ၊ အပတော- ကင်းသော၊

ယော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ကာသဝံ- ဖန်ရည်စွန်းသော၊ ဝတ္ထံ- အဝတ်ကို၊
[ပရိဒဟိဿတိ(ပရိဒဟတိ)]- ဝတ်ရုံ၏၊ သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ကာသာဝံ-
သင်္ကန်းကို၊ နအရဟတိ- မထိုက်။

၁၂၃။ သမ္ပလုဒ္ဓပုတ္တ- အချင်းမုဆိုးသား၊ ယောစ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား၊
ဝန္တကာသာဝေါ- အန်အပ်ပြီးသော ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်ရှိသည်၊
အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ သီလေသု- စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလတို့၌၊ သုသမာဟိတော-
ပြည့်စုံသော သီလအကျင့်ရှိသည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ ဒမသစ္စေန-
စက္ခုစသော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သစ္စာစောင့်ခြင်းနှင့်၊ ဥပေတော- ပြည့်စုံ
သည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ သော- ထိုအန်အပ်ပြီးသော ကိလေသာဟူသော
ဖန်ရည်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ ကာသာဝံ- သင်္ကန်းကို၊ အရဟတိ-
ထိုက်၏။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ သမ္ပ လုဒ္ဓပုတ္တ- အချင်းမုဆိုး၊
ယော ပုရိသော- အကြင်ယောက်ျားသည်၊ ရာဂါဒိဟိ- ရာဂအစရှိကုန်သော၊
ကာသာဝေဟိ- ဖန်ရည်တို့မှ၊ အနိက္ကသာဝေါ- မထုတ်ပယ်အပ်သော ဖန်ရည်ရှိသည်၊
ဣန္ဒြိယဒမေန စေဝ- ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းမှလည်းကောင်း၊ ဝစီသစ္စေန စ- မှန်သော
စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှလည်းကောင်း၊ အပေတော- ကင်းသည်၊ တေဟိ ဂုဏေဟိ-
ထိုဂုဏ်တို့ဖြင့်၊ အနုပဂတော- မပြည့်စုံသည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ ကသာဝရသပိတံ-
ဖန်ရည်ကိုသောက်သော၊ ကာသာဝဝတ္ထံ- ဖန်ရည်ဆိုးထားသော အဝတ်ကို၊ ပရိဒဟတိ-
ဝတ်ရုံ၏၊ သော- ထိုယောက်ျားသည်၊ တံ ကာသာဝံ- ထိုဖန်ရည်ဆိုးထားသော
အဝတ်ကို၊ နာရဟတိ- မထိုက်၊ သော- ထိုယောက်ျားသည်၊ တဿ ဝတ္ထဿ- ထိုဖန်ရည်
ဆိုးထားသော အဝတ်အား၊ နာနုစ္ဆဝိကော- မလျှောက်ပတ်၊ ပန- အဖို့တစ်ပါးကား၊
ယော- အကြင်ယောက်ျားသည်၊ တေသံ ကသာဝါနံ- ထိုရာဂအစရှိသော ဖန်ရည်တို့ကို၊
ဝန္တတ္တာ- ထွေအန်ပြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝန္တကာသာဝေါ- ထွေးအန်အပ်ပြီးသော
ဖန်ရည်ရှိသည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ သီလေသု- သီလတို့၌၊ သုသမာဟိ-တော
သုပတိဋ္ဌိတော- ကောင်းစွာတည်သည်၊ ပရိပုဏ္ဏသီလာစာရော- ပြည့်စုံသော
သီလအကျင့်ရှိသည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ သော- ထိုယောက်ျားသည်၊ တံ ကာသာဝံ-
ထိုဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကို၊ အရဟတိ နာမ- ထိုက်သည်မည်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊
အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝတ္ထု- ဆိုပြီး၍၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ တသ္မိ- ထိုမုဆိုး၌၊ (ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်သော၊) စိတ္တံ- ဒေါသစိတ်ကို၊ နိဗ္ဗာပေတွာ- ငြိမ်းစေ၍၊ “သမ္မ- အချင်းမုဆိုး၊ တံ- သင်သည်၊ ကိမတ္ထံ- အဘယ်အကျိုးငှာ၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဝိဇ္ဇသိ- ပစ်သနည်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အတ္ထာယ- အစီးအပွားအလိုငှာ၊ ကိ- အဘယ်နည်း၊ ဥဒါဟု- ထိုသို့မဟုတ်၊ အညေန- တစ်ပါးသော သူသည်၊ ပယောဇိတော- စေခိုင်းအပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီး၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အာဝီကရောန္တော- ထင်စွာပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ “သမပ္ပိတော ပုထုသလ္လေန (ပ) ကဿဝါ’ယံ ပယောဂေါ”တိ- “သမပ္ပိတော ပုထု သလ္လေန (ပ) ကဿဝါ’ယံ ပယောဂေါ”ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၂၄။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့ ပုထုသလ္လေန- ကြီးစွာသော မြားဖြင့်၊ သမပ္ပိတော- မုဆိုးသည်ပစ်အပ်သော၊ နာဂေါ- ဆင်မင်းသည်၊ အဒုဋ္ဌ-စိတ္တော- ပြစ်မှားခြင်း ကင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ လုဒ္ဒကံ- မုဆိုးကို၊ အဇ္ဈဘာသိ- ဆို၏၊ သမ္မ- အချင်းမုဆိုး၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ [အတ္ထယံ (ပတ္ထယံ)]- တောင့်တသည်ဖြစ်၍၊ မမံ- ငါ့ကို၊ အဝဓိ- သတ်ဘိသနည်း၊ ကိဿဝါဟေတု- အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်မူလည်း၊ အဝဓိ- သတ်ဘိသနည်း၊ အယံ- ဤပယောဂသည်၊ ကဿဝါ- အဘယ်သူ၏လည်း၊ ပယောဂေါ- ပယောဂနည်း။

တတ္ထ- ထိုသမပ္ပိတောစသော ဂါထာ၌၊ ကိမတ္ထယန္တိ- ကိမတ္ထယံဟူသည်ကား၊ အာယတိ- နောင်အခါ၌ဖြစ်လတုံသော၊ ကိ- အဘယ်အကျိုးကို၊ ပတ္ထေန္တော- တောင့်တသည်ဖြစ်၍၊ ကိဿ ဝါတိ- ကိဿဝါဟူသည်ကား၊ ကိဿ ဟေတု- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ကေန- အဘယ်မည်သော၊ ကာရဏေန- အကြောင်း ကြောင့်၊ တဝ- သင်၏၊ မယာ- ငါနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊ ဝေရံ- ရန်သည်၊ ကိ နာမ- အဘယ်မည်သနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ ကဿ ဝါတိ- ကဿဝါဟူသည်ကား၊ ကဿ ဝါ- အဘယ်မည်သော၊ အညဿ- အခြားသောသူ ၏၊ အယံ ပယောဂေါ- ဤပယောဂသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်သလော၊) ကေန- အဘယ်သူသည်၊ ပယောဇိတော- စေခိုင်းအပ်သည်ဖြစ်၍၊ မံ- ငါ့ကို၊ အဝဓိ- သတ် သနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုသို့ ဘုရားလောင်းဆင်မင်း မေးသောအခါ၌၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်းအား၊ အာစိက္ခန္ဓော- ပြောဆိုလိုသော၊ လုဒ္ဒေါ- မုဆိုးသည်၊ “ကာသိဿ ရညော (ပ) ဒန္တေဟိ အတ္ထောတိစ မံ အဝေါစာ”တိ- “ကာသိဿ ရညော (ပ) ဒန္တေဟိ အတ္ထောတိစ မံ အဝေါစာ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၂၅။ [ဘဒန္တ(ဘဒ္ဒန္တ)]- အရှင်ဆင်းမင်း၊ ကာသိကရညော- ကာသိကမင်း၏၊ မဟေသီ- မိဖုရားကြီးသည်၊ သုဘဒ္ဒါ- သုဘဒ္ဒါအမည်ရှိ၏၊ သာ- ထိုသုဘဒ္ဒါ မိဖုရားကြီးကို၊ ရာဇကုလေ- မင်းအိမ်၌၊ ပူဇိတာ- ပူဇော်အပ်၏၊ သာ- ထိုမိဖုရားသည်၊ တံ- ထိုအရှင်ဆင်မင်းကို၊ အဒ္ဓသ- အိပ်မက်၌မြင်မက်၏၊ [သာစ(သာဝ)]- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီးသည်လျှင်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ အသံသိ- ပြောဆို၏၊ ဒန္တေဟိ- အရောင်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်တို့ဖြင့်၊ အတ္ထော- ငါအလိုရှိ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မမံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ အဝေါစ- ဆို၏။

တတ္ထ- ထိုကာသိဿရညောစသော ဂါထာ၌၊ ပူဇိတာတိ- ပူဇိတာဟူသည်ကား၊ အဂ္ဂမဟေသိဌာနေ- အဂ္ဂမဟေသိရာထူး၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ပူဇိတာ- ပူဇော်အပ်ပြီ၊ အဒ္ဓသာတိ- အဒ္ဓသာဟူသည်ကား၊ သာ- ထိုမိဖုရားခေါင်ကြီးသည်၊ တံ- ထိုဆင်မင်းကို၊ သုပိနန္တေ- အိပ်မက်၌၊ အဒ္ဓသ ကိရ- မြင်ခဲ့သတဲ့၊ အသံသီတိ- အသံသီဟူသည်ကား၊ သာ စ- ထိုမိဖုရားခေါင်ကြီးသည်လည်း၊ မမ- ငါ့အတွက်၊ သက္ကာရံ- ပူဇော်သက္ကာရကို၊ ကာရေတွာ- ပြုစေ၍၊ ဟိမဝန္တပဒေသေ- ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ ဧဝရူပေါနာမ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ နာဂေါ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ အသုကသ္မိံ နာမ- ဤမည်သော၊ ဌာနေ- အရပ်၌၊ ဝသတိ- နေ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မမံ- ငါ့ကို၊ အာစိက္ခံ- ပြောကြားခဲ့ပြီ၊ ဒန္တေဟိတိ- ဒန္တေဟိဟူသည်ကား၊ တဿ နာဂဿ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏၊ ဆဗ္ဗဏ္ဏရံသိ- သမုဇ္ဈလာ- ခြောက်ပါးသောရောင်စဉ် တို့ဖြင့်တောက်ပသော၊ ဒန္တာ- အစွယ်တို့သည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏)၊ တေဟိ- ထိုအစွယ် တို့ဖြင့်၊ မမ- ငါ၏၊ အတ္ထော- အလိုသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏)၊ ပိဋန္ဓနံ- ပန်ဆင်ခြင်း ကို၊ ကာရေတုကာမာ- ပြုစေခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊ တေ- ထိုအစွယ်တို့ ကို၊ မေ- ငါ့အတွက်၊ အာဟရ- ဆောင်ယူခဲ့ပါ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မံ- ငါ့ကို၊ အဝေါစ- ပြောခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုမုဆိုးပြောဆိုသော စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ “ဣဒံ- ဤအမှုသည်၊ စူဠသုဘဒ္ဒါယ- စူဠသုဘဒ္ဒါ၏၊ ကမ္မံ- အမှုတည်း” ဣတိ- ဤသို့၊ ဥတွာ- သိ၍၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ဝေဒနံ- ပြင်းစွာသော ဝေဒနာကို၊ အဓိဝါသေတွာ-

သည်းခံ၍၊ “တဿာ- ထိုသူဘဒ္ဒါသည်၊ မမ- ငါ၏၊ ဒန္တေဟိ- အစွယ်တို့ဖြင့်၊ အတ္ထော- အလိုရှိသည်၊ နတ္ထိ- မဟုတ်၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ မံ- ငါ့ကို၊ မာရေတုကာမတာယ- သတ်ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပဟိဏိ- စေခိုင်းပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (နေသာဒဿ- မုဆိုးအား၊) ဒီပေန္တော- ပြောပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဗဟူဟိမေ ဒန္တယုဂါ သဠာရာ (ပ) နာဂေါ ဟတော ဟန္တ ဣမံဿ ဒန္တာ”တိ- “ဗဟူဟိမေ ဒန္တယုဂါ သဠာရာ (ပ) နာဂေါ ဟတော ဟန္တ ဣမံဿ ဒန္တာ”ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခု တို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၂၆။ သမ္ပလုဒ္ဒ- အချင်းမုဆိုး၊ ဟိ- စင်စစ်၊ မေ- ငါ၏၊ ပိတူနဉ္စ- အဘတို့၏ လည်းကောင်း၊ ပိတာမဟာနဉ္စ- အဘိုးတို့၏လည်းကောင်း၊ ဥဠာရာ- ကောင်းမြတ်ကုန်သော၊ ယေဒန္တယုဂါ- အကြင်ရွှေဂူ၌ ကောင်းစွာ စု၍ ထားအပ်ကုန်သော အစွယ်အစုံတို့သည်၊ ဗဟူ- များစွာကုန်၏၊ တေ- ထိုအစွယ်တို့ကို၊ ကောဓနာ- အမျက်ဒေါသနိုင်ငံသို့ လိုက်တတ်သော၊ သာရာဇပုတ္တိ- ထိုမင်းသမီးသူဘဒ္ဒါသည်၊ ဇာနာတိ- သိသည်သာတည်း၊ ဝဇတ္ထိကာ- သတ်ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဗာလာ- အမှိုက်မသည်၊ ဝေရံ- ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို၊ အကာသိ- ပြု၏။

၁၂၇။ သမ္ပလုဒ္ဒ- အချင်းမုဆိုး၊ တံ- သင်သည်၊ ဥဋ္ဌေဟိ- ထလော၊ ခရံ- လွှဲကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ [ပုရာ မရာမိ(ပုရာမရာမိ)]- ငါမသေမီ၊ ဣမေဒန္တေ- ဤငါအစွယ်တို့ကို၊ ဆိန္တ- ဖြတ်လော၊ ကောဓနံ- အမျက် ဒေါသနိုင်ငံသို့ လိုက်တတ်သော၊ တံရာဇပုတ္တိ- ထိုမင်းသမီးသူဘဒ္ဒါကို၊ နာဂေါ- ဆင်မင်းကို၊ ဟတော- ငါသတ်ခဲ့ပြီ၊ ဟန္တ- ယခု၊ ဣမေ- ဤ အစွယ်တို့သည်၊ အဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဒန္တာ- အစွယ်တို့တည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဇာသိ- ငါမှာ လိုက်သည်ဟု သင်ပြောလော။

တတ္ထ- ထိုဗဟူဟိမေစသော ဂါထာ၌၊ ဣမေတိ- ဣမေဟူသည်ကား၊ ကိရ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ တဿ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏၊ ပိတု ပိတာမဟာနံ- အဘ အဘိုးတို့ ၏၊ ဒန္တာ- အစွယ်တို့သည်၊ မာ ဝိနဿန္တု- မပျက်စီးစေကုန်သတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဂုဟာယံ- လိုက်ဂူ၌၊ သန္နိစိတာ- သိုမှီးထားခဲ့ပြီ၊ တေ- ထိုသိုမှီးထားသောအဘ အဘိုးတို့၏အစွယ်တို့ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ ဇာနာတိတိ- ဇာနာတိဟူသည်ကား၊ ဗဟူနံ- များစွာကုန်သော၊ ဝါရဏာနံ- ဆင်တို့

၏။ ဣဓ- ဤအရပ်၌၊ သန္တိစိဟေ- သိုမှီးထားအပ်ကုန်သော၊ ဒန္တေ- အစွယ်တို့ကို၊
 ဇာနာတိ- သိ၏။ ဝဓတ္ထိကာတိ- ဝဓတ္ထိကာဟူသည်ကား၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊
 ကေဝလံ- သက်သက်၊ သာ- ထိုစူဠသုဘဒ္ဒါသည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ မာရေတုကာမာ-
 သတ်ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ အပ္ပမတ္တကံ- အနည်းငယ်သော၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊
 ဟဒယေ- နှလုံး၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝေရံ- ရန်ကို၊ အကာသိ-
 ပြုခဲ့ပြီ၊ ဧဝရူပေန- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဖရုသကမ္ပေန- ကြမ်းကြုတ်သောအမှုဖြင့်၊
 မတ္တကံ- အထွတ်အထိပ်သို့ ပါပေသိ- ရောက်စေခဲ့ပြီ၊ ခရန္တိ- ခရံဟူသည်ကား၊ ကကစံ-
 လွှဲကို၊ ပုရာ မရာမိတိ- ပုရာ မရာမိဟူသည်ကား၊ ယာဝ န မရာမိ- ငါမသေမီ၊
 ဝဇ္ဇာသီတိ- ဝဇ္ဇာသီဟူသည်ကား၊ ဝဒေယျာသိ- ပြောလော့၊ ဟန္တ ဣမဿ ဒန္တာတိ-
 ဟန္တ ဣမဿ ဒန္တာဟူသည်ကား၊ မယာ- ငါသည်၊ သော နာဂေါ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို၊
 ဟတော- သတ်အပ်ပြီ၊ တေ- သင်မိဖုရား၏၊ မနောရထော- စိတ်အလိုသည်၊
 မတ္တကပ္ပတ္တော- အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပြီ၊ ဂဏှ- ယူပါလော့၊ ဣမေ- ဤသည်တို့
 ကား၊ တဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဒန္တာ- အစွယ်တို့ပါတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့ ဝေဒေယျာသိ-
 ပြောလော့။

သော- ထိုသောနုတ္တိရုံမုဆိုးသည်၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ဝစနံ-
 စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ နိသီဒနဌာနာ- ထိုင်နေရာမှ၊ ဝုဋ္ဌာယ- ထ၍၊ ကကစံ-
 လွှဲကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ “ဒန္တေ- အစွယ်တို့ကို၊ ဆိန္ဒိဿာမိ- ဖြတ်အံ့” ဣတိ- ဤသို့
 (စိန္တေတွာ- ကြံ၍) တဿ- ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဥပဂ-တော-
 ချဉ်းကပ်ပြီ၊ သော ပန- ထိုဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်ကား၊ ဥဗ္ဗေဓတော- အစောက်
 အားဖြင့်၊ အဌာသီတိဟတ္ထော- အတောင်ရှစ်ဆယ့် ရှစ်တောင်ရှိသည်၊ ရဇတပဗ္ဗ-
 တောဝိယ- ငွေတောင်ကြီးကဲ့သို့၊ ဌိတော- တည်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏) တေန-
 ထို့ကြောင့်၊ သော- ထိုသောနုတ္တိရုံမုဆိုးသည်၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ဒန္တဌာနံ-
 အစွယ်ရှိရာသို့၊ န ပါပုဏိ- မရောက်နိုင်၊ အထ- ထိုသို့မရောက်နိုင်သောကြောင့်၊
 မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်၊ ကာယံ- ကိုယ်ကို၊ ဥပနာမေန္တော-
 ညွတ်စေလျက်၊ ဟေဌာသီသကော- အောက်၌ ဦးခေါင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝါ-
 ဦးစောက်သည်၊ နိပဇ္ဇိ- ဝပ်ပြီ၊ တဒါ- ထိုဦးစောက် ဝပ်သောအခါ၌၊ နေသာဒေါ-
 သောနုတ္တိရုံမုဆိုးသည်၊ မဟာ သတ္တဿ- ဘုရားလောင်း၏၊ ရဇတဒါမသဒိသံ-
 ငွေပန်းဆိုင်းနှင့်တူသော၊ သောဏှံ- နှာမောင်းကို၊ မဒ္ဒန္တော- နင်းလျက်၊ အဘိရုဟိ-

တွာ- တက်၍၊ ကေလာသကုဋေဝိယ-၊ ငွေတောင်ထွတ်၌ရပ်သကဲ့သို့၊ ကုမ္ဘေ-
ဦးကင်းပေါ်၌၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ မုခကောဋိမံသံ- ခံတွင်းအစွန်းသားကို၊ ဓနုကေန-
လေးဖြင့်၊ ပဟရိတွာ- ပစ်ခတ်၍၊ (ဇာဏုနာ- ပုဆစ်ဖြင့်၊ ပဟရိတွာ- ကန်၍) အန္တော-
ခံတွင်းထဲသို့၊ ပက္ခိပိတွာ- ထည့်၍၊ ကုမ္ဘတော- ဦးကင်းပေါ်မှ၊ ဩရုယု- သက်၍၊
ကကဓံ- လွှဲကို၊ အန္တောမုခေ- ခံတွင်းထဲ၌၊ ပဝေသေသိ- သွင်းပြီး၊ ဥဘောဟိ ဟတ္ထေဟိ-
လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့်၊ ဒဠ္ဗ- မြီမြီစွာ၊ အပရာပရံ- ထိုမှ ဤမှ၊ ကမိ- ချီငင်ပြီး၊
မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်းအား၊ ဗလဝဝေဒနာ- ပြင်းစွာသော ဝေဒနာသည်၊
ဥပ္ပဇ္ဇိ- ဖြစ်ပြီး၊ မုခံ- ခံတွင်းသည်၊ လောဟိတေန- သွေးဖြင့်၊ ပူရိ- ပြည့်ပြီး၊ နေသာဒေါ-
မုဆိုးသည်၊ ဣတောစိတောစ- ထိုမှ ဤမှ၊ သဗ္ဗာရန္တော- တိုက်သည်ရှိသော်၊
ကကဓေန- လွှဲဖြင့်၊ ဆိန္ဒိတုံ- ဖြတ်ခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မတတ်နိုင်၊ အထ- ထိုအခါ၌၊
နံ- ထိုမုဆိုးကို၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ မုခတော- ခံတွင်းမှ၊ လောဟိတံ-
သွေးကို၊ ဆဉ္စေတွာ- ထွေး၍၊ ဝေဒနံ- ဆင်းရဲဝေဒနာကို၊ အဓိဝါသေတွာ- သည်းခံ၍၊
“သမ္ပ- အချင်းမုဆိုး၊ ကိ- အသို့နည်း၊ ဆိန္ဒိတုံ- ဖြတ်ခြင်းငှာ၊ န သက္ကောသိ-
မတတ်နိုင်သလော” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီး၊ သာမိ- အရှင်၊ အာမ- မတတ်နိုင်ပါ၊
ဣတိ- ဤသို့ (အာဟ- ဆိုပြီး) မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ သတိ- သတိကို၊
ပစ္စုပဋ္ဌပေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ “သမ္ပ- အချင်းမုဆိုး၊ တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ မမ- ငါ၏၊
သောဏ္ဍံ- နှာမောင်းကို၊ ဥက္ခိပိတွာ- ချီ၍၊ ကကဓကောဋိ- လွှဲအစွန်းကို၊ ဂဏှာပေဟိ-
ကိုင်စေလော၊ မမ- ငါ့အား၊ သယံ- မိမိအလိုလို၊ သောဏ္ဍံ- နှာမောင်းကို၊ ဥက္ခိပိတုံ-
ချီခြင်းငှာ၊ ဗလံ- အားသည်၊ နတ္ထိ- မရှိပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီး၊ နေသာဒေါ-
မုဆိုးသည်၊ တထာ- ထိုဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ။

မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ သောဏ္ဍာယ- နှာမောင်းဖြင့်၊ ကကဓံ-
လွှဲကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ အပရာပရံ- ထိုမှ ဤမှ၊ စာရေသိ- ဖြတ်ပြီး၊ ဒန္တာ-
အစွယ်တို့သည်၊ ကဠိရာဝိယ- သစ်မြစ်နုတို့ကဲ့သို့၊ ဆိဇ္ဇိသု- ပြတ်ကုန်ပြီး၊ အထ-
ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုမုဆိုးကို၊ တေ- ထိုအစွယ်တို့ကို၊ အာဟာရာပေတွာ- ဆောင်စေပြီး၍၊
ဂဏှိတွာ- (နှာမောင်းဖြင့်)ကိုင်၍၊ “သမ္ပလုဒ္ဒပုတ္တ- အချင်းမုဆိုး၊ ဣမေဒန္တေ-
ဤအစွယ်တို့ကို၊ တုယံ- သင်အား၊ ဒဒမာနော- ပေးလှူသော၊ အဟံ- ငါသည်၊ ‘မယံ-
ငါ့အား၊ အပ္ပိယာ- မချစ်မနှစ်သက်အပ်သော အစွယ်တို့တည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊
(မနသိကတွာ- နှလုံးသွင်း၍) နေဝဒမ္ပိ- ငါ မပေး၊” သက္ကတ္တမာရတ္တဗြဟ္မတ္တာနိ-

သိကြားမင်းအဖြစ်၊ မာရ်မင်းအဖြစ်၊ ဗြဟ္မာမင်းအဖြစ်တို့ကို၊ ဝါ- သိကြားမင်းစည်းစိမ်၊
မာရ်နတ်မင်းစည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာမင်းစည်းစိမ်တို့ကို၊ ပတ္တယန္တော- တောင့်တသည်ဖြစ်၍၊
နဒမ္ပိ- ငါမပေး၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ မေ- ငါသည်၊ ဣမေဟိဒန္တေဟိ- ဤအစွယ်တို့
ထက်၊ သတဂုဏေန- အဆအရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟဿဂုဏေန- အဆအထောင်
ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတသဟဿဂုဏေန- အဆအသိန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညု-
တဉာဏဒန္တာဝ- သဗ္ဗညုတဉာဏ်တည်းဟူသော အစွယ်တို့ကိုသာလျှင်၊ ပိယတရာ-
အလွန်ချစ်မြတ်နိုးအပ်ကုန်၏၊ မေ- ငါ၏၊ ဣဒံ ပုညံ- ဤကောင်းမှုသည်၊ သဗ္ဗညုတ-
ဉာဏပုဋိဝေဓာယ- သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း၏၊ ပစ္စယော- အကြောင်း
သည်၊ ဟောတု- ဖြစ်စေသတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္တာ- ဆို၍) ဒန္တေ- အစွယ်တို့ကို၊
ဒတ္တာ- ပေး၍၊ “သမ္ပ- အချင်းမုဆိုး၊ (တံ- သင်သည်)၊ ဣဒံ ဌာနံ- ဤအရပ်သို့၊
ကိတ္တကေန- အဘယ်မျှလောက်သော၊ ကာလေန- အချိန်ကာလဖြင့်၊ အာဂတော-
လာရသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတ္တာ- မေး၍၊ “သတ္တမာသသတ္တ-
ဒိဝသာဓိကေဟိ- ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက် အပိုအလွန်ရှိကုန်သော၊ သတ္တဟိသံဝစ္ဆရေဟိ-
ခုနစ်နှစ်တို့ဖြင့်၊ ဝါ- ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ အာဂတော- လာရပါသည်၊ (အမှီ- ဖြစ်၏)”
ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ (တံ- သင်သည်)၊ “ဂစ္ဆ- သွားလေလော၊
ဣမေသံ ဒန္တာနံ- ဤအစွယ်တို့၏၊ အာနုဘာဝေန- အာနုဘော်ကြောင့်၊ သတ္တဒိဝ-
သဗ္ဗန္တရေယေဝ- ခုနစ်ရက်အတွင်း၌သာလျှင်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊
ပါပုဏိဿသိ- ရောက်လတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ တဿ- ထိုမုဆိုးအား၊
ပရိတ္တံ- ပရိတ်အရံအတားကို၊ ကတ္တာ- ပြု၍၊ တံ- ထိုမုဆိုးကို၊ ဥယျောဇေသိ-
လွတ်လိုက်ပြီ၊ စ- ဆက်ဦးအံ့၊ ဥယျောဇေတွာပန- လွတ်လိုက်ပြီး၍ကား၊ တေသုနာ-
ဂေသုစ- ရှစ်ထောင်ကုန်သော အခြံအရံ ဆင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အနာဂတေသု-
ယေဝ- မလာကုန်မီသာလျှင်၊ သုဘဒ္ဒါယစ- မဟာသုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီး ဆင်မသည်
လည်းကောင်း၊ အနာဂတာယ- မလာမီ (နာဂရာဇာ- ဆင်မင်းသည်) ကာလံ- သေခြင်းကို
အကာသိ- ပြုပြီ။

တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ-
ဘုရားရှင်သည်၊ “ဥဌာယသော လုဒ္ဒေါ (ပ) တတောဟိ ခိပ္ပန္တိ- ဥဌာယ သော လုဒ္ဒေါ
(ပ) တတောဟိ ခိပ္ပံ-ဟူသော၊ (ဣမံဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၂၈။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သောလုဒ္ဒေါ- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊ ဥဋ္ဌာယ- ထလတ်၍၊ ခရံ- လွှဲကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဂဇတ္တမဿ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏၊ ဒန္တာနိ- အစွယ်တို့ကို၊ ဆေတွာန- ဖြတ်ပြီး၍၊ ဝဂ္ဂ- တင့်တယ်စမှယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ သုဘေ- ကောင်းမွန် တင့်တယ်ကုန်သော၊ ပထဗျာ- မြေအပြင်၌၊ အပ္ပဋ္ဌိမေ- တစ်ပါးသောအစွယ်နှင့် မတူကုန်သော အစွယ်တို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ တတော- ထိုဝိသာလမာလက အမည်ရှိသော အရပ်မှ၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ ပက္ကာမိ- ဖဲသွားလေ၏။

တတ္ထ- ထိုဥဋ္ဌာယသောစသော ဂါထာ၌၊ ဝဂ္ဂတိ- ဝဂ္ဂဟူသည်ကား၊ ဝိလာသဝန္တေ- တင့်တယ်ခြင်းရှိကုန်သော၊ သုဘေတိ- သုဘေဟူသည်ကား၊ သန္တရေ- ကောင်းကုန်သော၊ အပ္ပဋ္ဌိမေတိ- အပ္ပဋ္ဌိမေဟူသည်ကား၊ ဣမိဿံ ပထဝိယံ- ဤမြေအပြင်၌၊ အညေဟိ- အခြားကုန်သော၊ ဒန္တေဟိ- အစွယ်တို့ဖြင့်၊ အသဒိသေ- မတူကုန်သော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တသ္မိ- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊ ပက္ကန္တေ- သွားသည်ရှိသော်၊ တေ နာဂါ- ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သောဆင်တို့သည်၊ ပစ္စာမိတ္တံ- ရန်သူကို၊ အဒိသ္မာ- မမြင်ကုန်၍၊ အာဂမိသု- လာကုန်ပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြ တော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “ဘယဋ္ဌိတာ နာဂဝေဓေန (ပ) သော နာဂ ရာဇာ”တိ- ဘယဋ္ဌိတာ နာဂဝေဓေန (ပ) သော နာဂရာဇာ-ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၂၉။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ နာဂဝေဓေန- ဆင်သတ်မုဆိုးသည်၊ ဘယဋ္ဌိတာ- သေဘေးဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌါ- ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော၊ ယေနာဂါ- အကြင်ရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်၊ အဋ္ဌဒိသာ- အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့သို့ ဝိဇာဝု- ပြေးလာကုန်၏၊ တေနာဂါ- ထိုရှစ်ထောင်ကုန် သော ဆင်တို့သည်၊ ဂဇပစ္စာမိတ္တံ- ဆင်မင်းရန်သူဖြစ်သော၊ ပေါသံ- လူကို၊ အဒိသ္မာန- မမြင်သောကြောင့်၊ ယေန- အကြင်ဝိသာလမာလက အမည်ရှိ သော အရပ်၌၊ သောနာဂရာဇာ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တံဋ္ဌာနံ- ထိုဆင်မင်းရှိရာအရပ်သို့၊ ပစ္စာဂမု- ပြန်ခဲ့ကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုဘယဋ္ဌိတာစသော ဂါထာ၌၊ ဘယဋ္ဌိတာတိ- ဘယဋ္ဌိတာဟူသည်ကား၊ မရဏဘယေန- သေဘေးဖြင့်၊ ဥပဒ္ဒုတာ- နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌာတိ-

အဋ္ဌာဟူသည်ကား၊ ဒုက္ခိတာ- ဆင်းရဲခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဂဇပစ္စမိတ္တန္တိ- ဂဇပစ္စမိတ္တံဟူသည်ကား၊ ဂဇဿ- ဆင်မင်း၏၊ ပစ္စာမိတ္တံ- ရန်သူကို၊ ယေန သောတိ- ယေန သောဟူသည်ကား၊ ယတ္ထ- အကြင်အရပ်၌၊ ဝိသာလမာလကေ- ဝိသာလ- မာလကအမည်ရှိသော အရပ်၌၊ သော နာဂရာဇာ- ထိုဆင်မင်းသည်၊ ကာလံ- သေခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ကေလာသပဗ္ဗတော ဝိယ- ကေလာသတောင်ထွဋ်ကဲ့သို့၊ ပတိတော- တည်ခဲ့ပြီ၊ တံ ဌာနံ- ထိုဝိသာလမာလကအမည်ရှိသော အရပ်သို့၊ ပစ္စာဂမု- ပြန်ခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ တေဟိ- ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ မဟာသုဘဒ္ဓါပိ- မဟာသုဘဒ္ဓါမိဖုရားကြီး ဆင်မသည်လည်း၊ အာဂတာ- လာပြီ၊ သဗ္ဗေပိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ တေ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ- ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်၊ တတ္ထ- ထိုဝိသာလမာလကအရပ်၌၊ ရောဒိတွာ- ငိုကြွေးကုန်၍၊ ကန္တိတွာ- မြည်တမ်းကုန်၍၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်းဆင်မင်း၏၊ ကုလုပကာနံ- အိမ်သို့ ကပ်လေ့ရှိတော်မူကုန်သော၊ ဝါ- ဆရာဖြစ်ကုန်သော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနံ- အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့ ဂန္ဓာ- သွားကုန်၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရားတို့ တုမ္မာကံ- အရှင်ဘုရားတို့၏၊ ပစ္စယဒါယကော- ပစ္စည်းလေးပါးကို လှူဒါန်းသော ဒါယကာဆင်မင်းသည်၊ ဝါ- ကို၊ ဝိသပီတေန- အဆိပ်လူးသော၊ သလ္လေန- မြားဖြင့်၊ (လုဒ္ဒေန- မုဆိုးသည်၊) ဝိဒ္ဓေါ- ပစ်အပ်သည် ဖြစ်၍၊ ကာလကတော- သေခဲ့ပြီ၊ အဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ သီဝထိကဒဿနံ- သင်္ချိုင်း၌ အသုဘရှုခြင်းကို၊ (ကာတံ- ပြုခြင်းငှာ၊) အာဂစ္ဆထ- ကြွတော်မူပါကုန်လော့၊” ဣတိ- ဤသို့ ဝဒီသု- ပင့်လျှောက်ကုန်ပြီ၊ ပဉ္စသတာ- ငါးရာကုန်သော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါပိ- အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်း၊ အာကာသေန- ကောင်းကင်ဖြင့်၊ အာဂန္ဓာ- ကြွလာတော်မူကုန်၍၊ ဝိသာလမာလကေ- ဝိသာလမာလက အရပ်၌၊ ဩတရီသု- သက်ဆင်းတော်မူကုန်ပြီ၊ တသ္မိ ခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ဒွေ- နှစ်ကောင်ကုန်သော၊ တရုဏနာဂါ- ဆင်ပျိုတို့သည်၊ နာဂရဉ္စော- ဆင်မင်း၏၊ သရီရံ- အလောင်းကို၊ ဒန္တေဟိ- အစွယ်တို့ဖြင့်၊ ဥက္ခိပိတွာ- ချီမ၍၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ- အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို၊ ဝန္တာပေတွာ- ရှိခိုးစေပြီး၍၊ စိတကံ- ထင်းပုံထက်သို့ အာရောပေတွာ- တင်စေ၍၊ ဈာပယိသု- မီးသဂြိုဟ်ကုန်ပြီ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ- အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်၊ သဗ္ဗရတ္တိ- ညဉ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး၊ အာဠာဟနေ- ဆင်မင်း သင်္ချိုင်း၌၊ ဓမ္မသဇ္ဈာယံ- တရားသရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို၊ အကံသု- ပြုကုန်ပြီ၊ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ- ရှစ်ထောင်ကုန်သော

ဆင်တို့သည်၊ အာဠာဟနံ- သင်္ချိုင်းမီးကို၊ နိဗ္ဗာပေတွာ- ငြိမ်းစေ၍၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ နှတွာ- ရေချိုးပြီ၍၊ မဟာသုဘဒ္ဒံ- မဟာသုဘဒ္ဒါမိဖုရားကြီးဆင်မကို၊ ပုရတော- ရွှေမျှ၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသနဌာနံ- နေရာအရပ်သို့၊ အဂမိသု- သွားကုန်ပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “တေ တတ္ထ ကန္တိတွာ (ပ) ပုရက္ခတွာ မဟေသိ သဗ္ဗဘဒ္ဒန္တိ- တေ တတ္ထ ကန္တိတွာ (ပ) ပုရက္ခတွာ မဟေသိ သဗ္ဗဘဒ္ဒံ- ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၃၀။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တေနာဂါ- ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်၊ တတ္ထ- ထိုဝိသာလမာလကအရပ်၌၊ ကန္တိတွာ- မြည်တမ်းကုန်၍၊ ရောဒိတွာန- ငိုကြွေးကုန်၍၊ သကေသိသေ- မိမိတို့ဦးခေါင်း၌၊ ပံသုကံ- သင်းချိုင်းပြာကို၊ သြကိရိတွာ- ကြံမြောက်ကုန်၍၊ သဗ္ဗဘဒ္ဒံ- သဗ္ဗဘဒ္ဒအမည်ရှိသော၊ မဟေသိ- မိဖုရားကြီးကို၊ ပုရက္ခတွာ- ခြံရံကုန်၍၊ သကံနိကေတံ- မိမိ နေရာသို့၊ [အဂမိသု(အာဂမိသု)]- လာလတ်ကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုတေ တတ္ထစသော ဂါထာ၌၊ ပံသုကန္တိ- ပံသုကံဟူသည်ကား၊ အာဠာဟနံပံသုကံ- သင်္ချိုင်းမြေမှုန့်ကို။

သောနုတ္တရောပိ- သောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်လည်း၊ သတ္တမေဒိဝသေ- ခုနစ်ရက် မြောက်သော နေ့သည်၊ အပ္ပတ္တေယေဝ- မရောက်မီပင်၊ ဒန္တေ- ဆင်မင်းအစွယ်တို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ သမ္မာပုဏိ- ကောင်းစွာ ရောက်လေပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “အာဒါယ ဒန္တာနိ (ပ) နာဂေါ ဟတောဟန္တ ဣမံဿဒန္တာ”တိ- အာဒါယ ဒန္တာနိ (ပ) နာဂေါဟတော ဟန္တ ဣမံဿ ဒန္တာ- ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၃၁။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သောလုဒ္ဒကော- ထိုမုဆိုးသည်၊ ဂဇုတ္တမဿ- ဆင်မင်း၏၊ ဝဂ္ဂူ- တင့်တယ်စမွယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ သုဘေ- ကောင်းမွန် တင့်တယ်ကုန်သော၊ ပထဗျာ- မြေအပြင်၌၊ အပ္ပဋ္ဌိမေ- တစ်ပါးသော ဆင်စွယ်တို့နှင့် မတူကုန်သော၊ သုဝဏ္ဏရာဇိဟိ- ရွှေအရေးတို့မှ ထွက်သော ရောင်ခြည်တို့ဖြင့်၊ သမန္တမောဒရေ- ထက်ဝန်းကျင်မှ ထွန်းတောက်ပလျက် အလုံးစုံသော တောအုပ်တို့ကို ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ပြုတတ်ကုန်သော၊ ဒန္တာနိ-

အစွယ်တို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ကာသိပုရံ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဥပါဂမိ-
ရောက်လေ၏။ သော- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊ အယျေ- အရှင်မိဖုရား၊
နာဂေါ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို၊ မယာ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဟတော- သတ်အပ်ခဲ့ပြီ၊
ဟန္တ- ယခု၊ ဣမေ- ဤအစွယ် တို့သည်၊ အဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဒန္တာ-
အစွယ်တို့တည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ ရာဇကညာယ- မင်းသမီး
သုဘဒ္ဒါမိဖုရားအား၊ ဒန္တေ- အစွယ်တို့ကို၊ ဥပနေသိ- ဆက်၏။

တတ္ထ- ထိုအာဒါယ ဒန္တာနိစသော ဂါထာ၌၊ သုဝဏ္ဏရာဇိဟိတိ- သုဝဏ္ဏရာဇိဟိ
ဟူသည်ကား၊ သုဝဏ္ဏရာဇိရံသီဟိ- ရွှေအရေးတို့မှထွက်သော အရောင်တို့ဖြင့်၊
သမန္တမောဒရေတိ- သမန္တမောဒရေဟူသည်ကား၊ သမန္တတော- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊
ဩဘာသန္တေ- တောက်ပကုန်လျက်၊ သကလဝနသဏ္ဌံ- တစ်ခဲနက်သော တောအုပ်ကို၊
သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏံ ဝိယ- ရွှေအဆင်းရှိဘိသကဲ့သို့၊ ကရောန္တေ- ပြုကုန်လျက်၊ ဥပနေသိတိ-
ဥပနေသိဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဆဒ္ဒန္တဝါရဏဿ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏၊
ဆဗ္ဗဏ္ဏရံသိဝိဿဇ္ဇနေ- ခြောက်ပါးသော ရောင်စဉ်တို့ကို လွတ်တတ်သော၊
ယမကဒန္တေ- အစုံဖြစ်သော အစွယ်တို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အာဂစ္ဆာမိ- ပြန်လာပါ၏၊
နဂရံ- မြို့ကို၊ အလင်္ကာရာပေထ- တန်းဆာဆင်စေပါလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒေဝိယာ-
မိဖုရား၏အထံသို့၊ သာသနံ- သတင်းစကားကို၊ ပေသေတွာ- စေ၍၊ တာယ-
ထိုမိဖုရားသည်၊ ရညော- မင်းအား၊ အာရောစာပေတွာ- တင်လျှောက်စေ၍၊ ဒေဝနဂရံ
ဝိယ- နတ်မြို့ကဲ့သို့၊ နဂရေ- မြို့၌၊ အလင်္ကာရာပိတေ- တန်းဆာဆင်အပ်ပြီးသည်
ရှိသော်၊ သောနုတ္တရောပိ- သောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်လည်း၊ နဂရံ- မြို့သို့၊ ပဝိသိတွာ-
ဝင်၍၊ ပါသာဒံ- ပြာသာဒ်သို့၊ အာရဟိတွာ- တက်၍၊ ဒန္တေ- အစွယ်တို့ကို၊ ဥပနေသိ-
ဆက်သခဲ့ပြီ၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဥပနေတွာ စ- ဆက်သပြီး၍ကား၊ အယျေ-
အရှင်မ၊ တုမေ- အရှင်မတို့သည်၊ ယဿ- အကြင်ဆင်မင်း၏၊ အပ္ပမတ္တကံ-
အနည်းငယ်မျှသော၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ ဟဒယေ- နှလုံး၌၊ ကရိတ္တ ကိရ- ပြုခဲ့သတဲ့၊
သော နာဂေါ- ထိုဆင်မင်းသည်၊ မယာ- ငါသည်၊ ဟတော- သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊
မတော- သေခဲ့ပြီ၊ မေ- ငါ၏၊ မတဘာဝံ- သေသည်၏အဖြစ်တို့၊ အာရောစေယျာသိ-
မိဖုရားအားပြောကြားပါလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောခဲ့ပြီ၊ တဿ- ထို
ဆင်မင်း၏၊ မတဘာဝံ- သေသည်၏အဖြစ်ကို၊ တုမေ- သင်တို့သည်၊ ဇာနာထ-
သိတော်မူလော့၊ တဿ- ထိုဆင်မင်း၏၊ ဣမေ ဒန္တာ- ဤအစွယ်တို့ကို၊ ဂဏှထ-
ယူတော်မူလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒန္တေ- အစွယ်တို့ကို၊ အဒါသိ- ဆက်သခဲ့ပြီ။

သာ- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း၏၊ ဆဗ္ဗဏ္ဏရံသိ
ဝိစိတ္တဒန္တေ- ခြောက်ပါးသော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်ကုန်သော
အစွယ်တို့ကို၊ မဏိတာလဝဏ္ဏေန- ပတ္တမြားစီယပ်ဖြင့်၊ ဂဟေတွာ- ခံ၍၊ ဥရုသု-
ပေါင်ပေါ်၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ပုရိမဘဝေ- ရှေးဘဝ၌၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
ပိယသာမိကဿ- ချစ်လှစွာသော လင်၏၊ ဒန္တေ- ဆင်မင်း အစွယ်တို့ကို၊
ဩလောကေန္တိ- ကြည့်သည်ရှိသော်၊ “ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ သောဘဂ္ဂပတ္တံ-
တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သော၊ ဝါရဏံ- ချစ်လင်ဆင်မင်းကို၊ ဝိသပိဟေန-
အဆိပ်လူးသော၊ သလ္လေန- မြားဖြင့်၊ ဇီဝိတက္ခယံ- အသက်၏ ကုန်ခြင်းသို့ ပါပေတွာ-
ရောက်စေပြီး၍၊ ဣမေဒန္တေ- ဤအစွယ်တို့ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်ယူ၍၊ သောနုတ္တရော-
သောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊ အာဂတော- လာခဲ့ပြီတကား၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဈာယိတွာ-
ကြံ့မိုင်၍၊) မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်းကို၊ အနုဿရန္တိ- အောက်မေ့လျက်၊ သောကံ-
စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ အဓိဝါသေတုံ- သည်းခံခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ-
မတတ်နိုင်ပြီ၊ အထ- ထိုသို့ မတတ် နိုင်သောအခါ၌၊ အဿာ- ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရား၏၊
ဟဒယံ- နှလုံးသည်၊ တတ္ထေဝ- ထိုအရပ်၌ပင်၊ ဖလိ- ကွဲပြီ၊ တံဒိဝသမေဝ-
ထိုနေ၌ပင်လျှင်၊ ကာလံ- သေခြင်းသို့၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊
ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ အာဟ-
မိန့်တော်မူပြီ၊ (ကိ အာဟ- နည်း၊) “ဒိသ္မာန ဒန္တာနိ ဂဇုတ္တမဿ (ပ) ဧဝံ ဓာရေထ
ဇာတက”န္တိ- ဒိသ္မာန ဒန္တာနိ ဂဇုတ္တမဿ (ပ) ဧဝံ ဓာရေထ ဇာတကံ-ဟူကုန်သော၊
ဣမာဂါထာ- ဤဂါထာတို့ကို၊ ဒသဗလဿ- ဘုရားရှင်၏၊ ဂုဏေ- ဂုဏ်တော်တို့ကို၊
ဝဏ္ဏေန္တေဟိ- ဖွင့်ဆိုကုန်သော၊ ဓမ္မသင်္ဂါဟကတ္ထေရေဟိ- တရားတော်တို့ကို သိမ်းကျုံး
စုပေါင်းကုန်သော ထေရ်တို့သည်၊ ဝါ- သင်္ဂါယနာတင်ထေရ်တို့သည်၊ ဌပိတာ-
ထားအပ်ကုန်ပြီ။

၁၃၂။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ပုရိမာယဇာတိယာ- ရှေးဘဝ၌၊ ဘတ္တု- လင်ဖြစ်
ဘူးသော၊ ပိယဿ- ချစ်စွာသော၊ ဂဇုတ္တမဿ- ဆင်မင်း၏၊ ဒန္တာနိ-
အစွယ်တို့ကို၊ ဒိသ္မာန- မြင်ရ၍၊ တတ္ထေဝ- ထိုနေရာ၌လျှင်၊ တဿ-
ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုရား၏၊ ဟဒယံ- နှလုံးသည်၊ အဖာလိ- ကွဲ၏၊ တေနေဝ-
ထိုနှလုံးသည်ကွဲသောကြောင့်သာလျှင်၊ သာဗာလာ- ထို အမှိုက်မသည်၊
ကာလမကာသိ- သေ၏။

၁၃၃။ သမ္မောဓိပတ္တော- သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်တော်ပြီးသော၊
သမဟာနုဘာဝေါ- ကြီးသော အာနုဘော်ရှိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား
သည် ပရိသာယမဇ္ဈေ- ပရိသတ်လေးပါးအလယ်၌၊ သိတံ- ပြီးခြင်းကို အကာသိ-
ပြုတော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓါ- မြတ်စွာဘုရားတို့သည်၊ အကာရဏေ- အကြောင်းမရှိဘဲ၊
နပါတုကရောန္တိ- ပြီးခြင်းကိုပြုတော်မမူကုန်၊ သုဝိမုတ္တစိတ္တာ- ကိလေသာမှ
ကောင်းစွာ လွတ်ပြီးသော စိတ်ရှိကုန်သော၊ ဘိက္ခု- ရဟန္တာကြီးတို့သည်၊
ပုစ္ဆိသု- မေးလျှောက်ကုန်၏။

၁၃၄။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဧတရဟိ- ယခုအခါ၌၊ ဒဟရိ- အရွယ်သို့
ရောက်သော၊ ကာသာယဝတ္ထံ- ဖန်းရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကိုဝတ်သော၊
အနဂါရိယံ- ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်သော၊ စရန္တိ- ငါဘုရား အဆုံးအမကို
ကျင့်သော၊ ယံကုမာရိ- အကြင်ရဟန်းမိန်းမငယ်ကို၊ [အဒ္ဓသထ
(အဒ္ဓသထ)]- မြင်ကြကုန်၏လော၊ သာ- ထိုရဟန်းမငယ်သည်၊ ခေါ- စင်စစ်၊
တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ရာဇကညာ- မင်းသမီးသုဘဒ္ဒါသည်၊ အဟောသိ-
ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဧတရဟိ- ယခုအခါ၌၊ အဟံ- ငါဘုရားသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊
နာဂရာဇာ- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ဘူးပြီ။

၁၃၅။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဝဂ္ဂု- တင့်တယ်ခြင်းရှိကုန်သော၊ သူဘေ-
ကောင်းမွန်စွာ တင့်တယ်ကုန်သော၊ ပထဗျာ- မြေအပြင်၌၊ အပ္ပဋ္ဌိမေ-
တစ်ပါးသော ဆင်တို့၏အစွယ်နှင့် မတူကုန်သော၊ ဂဇုတ္တမဿ- ဆင်မင်း၏၊
ဒန္တာနိ- အစွယ်တို့ကို၊ ယောလုဒ္ဓကော- အကြင် သောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊
အာဒါယ- ယူ၍၊ ကာသိပုရံ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဥပါဂမိ- သွားလေ၏၊
တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သောခေါလုဒ္ဓကော- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်လျှင်၊
ဧတရဟိ- ယခုအခါ၌၊ ဒေဝဒတ္တော- ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ဘူးပြီ။

၁၃၆။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ စိရရတ္တသံသိတံ- တစ်ပါးမကများစွာသော
နှစ်ကုဋေထက်၌ ကျင်လည်လေ့ကျက်ဖူးသည်ကို၊ ပုဗ္ဗဇ္ဇေ- နံနက်အခါ၌၊
ကတံ- ပြုအပ်သည်ကို၊ အနာဝသုရံ- နေမဝင်မီ၊ သရတိဝိယ- အောက်မေ့နိုင်
သကဲ့သို့၊ ဝီတဒ္ဓရော- ရာဂအစရှိသော ပူပန်ခြင်းတို့၏ ကင်းခြင်းကြောင့်
ဝီတဒ္ဓရမည်တော်မူသော၊ ဝီတသောကော- အဆွေအမျိုး စည်းစိမ်အစရှိသည်
တို့ကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း၏ မရှိခြင်းကြောင့် ဝီတသောက မည်တော်မူသော၊
[ဝိသလ္လော(ဝီတသလ္လော)]- ရာဂအစရှိသော မြားတို့၏ ကင်းခြင်းကြောင့်

ဝိတသလ္လမည်တော်မူသော၊ ဗုဒ္ဓေါ- သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည်၊ ပုရာဏ- ရှေး၌ဖြစ်သော၊ [ဥစ္စာဝစံ(ဥစ္စာနိစံ)]- မိမိ၏ အကျင့်၏ အစွမ်းဖြင့် မြင့်မြတ်သည်၏အဖြစ် သုဘဒ္ဒါမိဖုရား သောနတ္ထိရ် မုဆိုးတို့၏ ကျင့်အားဖြင့် ယုတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အယုတ်အမြတ်ဖြစ်သော၊ ဣဒံစရိတံ- ဤအကျင့်ကို၊ သယံ- ကိုယ်တော်တိုင်၊ အဘိညာယ- သိ၍၊ အဘာသိ- ဟောတော်မူ၏။

၁၃၇။ ဘိက္ခဝေါ- ရဟန်းတို့၊ တေကာလေန- ထိုအခါ၌၊ တတ္ထ- ထိုဆဒ္ဒန် အိုင်၌၊ အဟံ- ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်တော်မူပြီ၊ ဟောန္တောစပန- ဖြစ်တော်မူသော်လည်း၊ အညော- မထင်ရှားသော၊ ကောစိ- အမှတ်မရှိသော ဆင်သည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ နအဟောသိ- မဖြစ်၊ အထခေါ- စင်စစ်သော်ကား၊ နာဂရာဇာ- ဆင်မင်းသည်၊ [ဟောမိ(အဟောမိ)]- ဖြစ်၏၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဝေါတုမေ- သင် ရဟန်းအပေါင်းတို့သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်ပေါင်းခြင်းကို၊ ဓာရေထ- မှတ်လေကုန်။

ဣမာ ဂါထာ- ဤဂါထာတို့ကို၊ ဒသဗလဿ- မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဂုဏေ- ဂုဏ်တို့ကို၊ ဝဏ္ဏေန္တေဟိ- ချီးမွမ်းကုန်သော၊ ဓမ္မသင်္ဂါဟကတ္ထေရေဟိ- သင်္ဂါယနာ တင်မထေရ်တို့သည်၊ ဌပိတာ- ထားအပ်ပြီ။

တတ္ထ- ထိုဒိသွာန ဒန္တာနိစသော ဂါထာတို့၌၊ သိတံအကာသီတိ- သိတံ- အကာသီဟူသည်ကား၊ သမ္မောဓိပ္ပတ္တော- ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သော၊ မဟာနုဘာဝေါ- ကြီးမားသောအာနုဘော်ရှိသော၊ သော သတ္တာ- ထိုဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ အလင်္ကတဓမ္မသဘာယံ- တန်းဆာဆင်အပ်သော ဓမ္မသဘင်၌၊ အလင်္ကတဓမ္မသနေ- တန်းဆာဆင်အပ်သော တရားပလ္လင်ထက်၌၊ ပရိသမဇ္ဈေ- ပရိသတ်အလယ်၌၊ နိသိန္နော- ထိုင်နေတော်မူလျက်၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ သိတံ- ပြီးခြင်းကို၊ အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ နာကာရဏေတိ- နာကာရဏေ ဟူသည်ကား၊ ဘန္တေ- မြတ်စွာဘုရား၊ ဗုဒ္ဓါ နာမ- ဘုရားရှင်တို့မည်သည်၊ အကာရဏေ- အကြောင်းမဲ့၊ သိတံ- ပြီးခြင်းကို၊ န ကရောန္တိ- ပြုတော်မမူကုန်၊ တုမေဟိ စ- အရှင်တို့သည်လည်း၊ သိတံ- ပြီးခြင်းကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ၊ ကေန န ခေါ- အဘယ်မည်သော၊ ကာရဏေန- အကြောင်းကြောင့်၊ သိတံ- ပြီးခြင်းကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပါသည်နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာခိဏာသဝါ- ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော၊ ဘိက္ခု- ရဟန်းတို့သည်၊ ပုစ္ဆိသု-

မေးလျှောက်ကုန်ပြီ၊ ယမဒ္ဒသာထာတိ- ယမဒ္ဒသာထဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပုဋ္ဌော- မေးလျှောက်အပ်သည်ရှိသော်၊ အာဝုသော- ငါ့ရှင်တို့၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သိတကာရဏံ- ပြုံးခြင်း၏အကြောင်းကို၊ အာစိက္ခန္ဓော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ ဒဟရဘိက္ခုနီ- ငယ်ရွယ်သော ဘိက္ခုနီမကို၊ ဒသေတွာ- ညွှန်ပြ၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- မိန့်ခဲ့ပြီ၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ ဒဟရံ- ငယ်သော၊ ယောဗ္ဗနပ္ပတ္တံ- နုပျိုသောအရွယ်သို့ ရောက်သော၊ ကာသာယဝတ္ထံ- ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကိုဝတ်သော၊ အနဂါရိယံ- ရဟန်းဘောင်သို့ ဥပေတံ- ကပ်ရောက်သော၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရဟန်းပြု၍၊ ဣမသ္မိံ သာသနေ- ဤသာသနာတော်၌၊ စရန္တိ- ကျင့်သော၊ ယံ ကုမာရိ- အကြင် အမျိုးသမီးငယ်ကို၊ အဒ္ဓသာထ ပဿထ- မြင်ကြသလော၊ သာ- ထိုအမျိုးသမီးငယ်သည်၊ တဒါ- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဖြစ်သော ဘဝ၌၊ ဝိသပိတေန- အဆိပ်သောက်အပ်သော၊ သလ္လေန- မြားဖြင့်၊ နာဂရာဇံ- ဆင်မင်းကို၊ ဝိဇ္ဇိတွာ- ထိုးပစ်၍၊ ဝဓေဟိ- သတ်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သောနုတ္တရဿ- သောနုတ္တိရ်မုဆိုးကို၊ ပေသေတာ- စေခိုင်းသော၊ ရာဇကညာ- မင်းသမီးသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ တေန- ထိုသို့စေခိုင်းသောကြောင့်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဇီဝိတက္ခယံ- အသက်ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပိတော- ရောက်စေအပ်သော၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သော နာဂရာဇာ- ထိုဆင်မင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဒေဝဒတ္ထောတိ- ဒေဝဒတ္ထောဟူသည်ကား၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဒေဝဒတ္ထော- ဒေဝဒတ်သည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သော လုဒ္ဒကော- ထိုသောနုတ္တိရ်မုဆိုးသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

အနာဝသုရန္တိ- အနာဝသုရ်ဟူသည်ကား၊ အဝသုရံ- နေ၏ကွယ်ပျောက်ခြင်းသို့ န- မရောက်မီ၊ အနုတ္တင်္ဂတသုရိယံ- နေမဝင်မီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ စိရရတ္တသံသိတန္တိ- စိရရတ္တသံသိတံဟူသည်ကား၊ ဣတော- ဤကမ္ဘာမှ၊ စိရရတ္တေ- ကြာမြင့်စွာသော ညဉ့်ရှိသော၊ အနေကဝဿကောဋီမတ္ထကေ- များစွာသော နှစ်ကုဋေ၏ အထက်၌၊ သံသိတံ သံသရိတံ- ကျင်လည်ခဲ့ပြီ၊ အနုစိဏ္ဏံ- လေ့ကျက်ခဲ့ပြီ၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ အာဝုသော- ငါ့ရှင်တို့၊ ဣတော- ဤမှ၊ အနေကဝဿကောဋီမတ္ထကေ- နှစ်ကုဋေပေါင်းများစွာ၏ အထက်၌၊ သံသရိတမ္ပိ- ကျင်လည်အပ်သည်ဖြစ်ပါသော်လည်း၊ ပုဗ္ဗဏှေ- နံနက်အခါ၌၊ ကတံ- ပြုအပ်သောအမှုကို၊ တံ ဒိဝသမေဝ- ထိုနေ့၌ပင်လျှင်၊ သာယနေ-

ညချမ်းအခါ၌၊ သရန္တော ဝိယ- အမှတ်ရာဘိသကဲ့သို့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ စရိတဝသေန- အကျင့်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဥစ္စတ္တာ- မြင့်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ တာယ ရာဇဓိတာယ စ- ထိုမင်းသမီး၏လည်းကောင်း၊ သောနုတ္တရဿ စ- သောနုတ္တိုရ်၏လည်းကောင်း၊ စရိတဝသေန- အကျင့်၏အစွမ်းအားဖြင့်၊ နိစ္စတ္တာ- နိမ့်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဥစ္စာနိစ္စ- အမြင့်အနိမ့်ဖြစ်သော၊ ပုရာဏံ- အဟောင်းဖြစ်သော၊ ဣဒံ စရိတံ- ဤအကျင့်ကို၊ ရာဂါဒီနံ- ရာဂအစရှိကုန်သော၊ ဒရာနံ- ပူပန်ခြင်းတို့၏၊ ဝိဂတတာယ- ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝိတဒ္ဓရော- ကင်းသော ပူပန်ခြင်းရှိသော၊ ဉာတိဓနသောကာဒီနံ- ဆွေမျိုးဥစ္စာကြောင့်ဖြစ်သော ပူပန်မှုအစရှိသည်တို့၏၊ အဘာဝေန- မရှိခြင်းကြောင့်၊ ဝိတသောကော- ကင်းသောဗိုးရိမ်ခြင်းရှိသော၊ ရာဂသလ္လာဒီနံ- ရာဂငြောင့်အစရှိသည်တို့၏၊ ဝိဂတတ္တာ- ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝိသလ္လော- ကင်းသောရာဂတည်းဟူသော ငြောင့်ရှိသော၊ ဗုဒ္ဓေါ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အတ္တနာဝ- ကိုယ်တိုင်ပင်၊ ဇာနိတ္တာ- သိ၍၊ အဘာသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အဟံ ဝေါတိ ဧတ္ထ- အဟံဝေါဟူသော ဤပါဌ၌၊ ဝေါတိ- ဝေါဟူသည်ကား၊ နိပါတမတ္တံ- နိပါတ်မျှတည်း၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ အဟံ- ငါသည်၊ တေန ကာလေန- ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဖြစ်ရာအခါ၌၊ တတ္ထ ဆဒ္ဒန္တဒဟေ- ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်၌၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ နာဂရာဇာတိ- နာဂရာဇာဟူသည်ကား၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဟောန္တော စ- ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်၌ဖြစ်စဉ် အခါ၌လည်း၊ အညော- မထင်ရှားသော၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ခုသော ဆင်သည်၊ န ဟောမိ- မဖြစ်၊ အထ ခေါ- စင်စစ်သော်ကား၊ နာဂရာဇာ- ဆင်မင်းသည်၊ ဟောမိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဧဝံ ဓာရေထာတိ- ဧဝံ ဓာရေထဟူသည်ကား၊ တုမေ- သင်တို့သည်၊ တံ ဇာတကံ- ထိုဇာတ်ကို၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဓာရေထ- ဆောင်ကြကုန်လော၊ ဥဂ္ဂဏှာထ- မှတ်ကြကုန်လော၊ ပရိယာပုဏှာထ- သင်ယူကြကုန်လော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ပန- အကျိုးကိုဆိုဦးအံ့၊ ဣမဉ္စ ဓမ္မဒေသနံ- ဤတရားဒေသနာတော်ကိုလည်း၊ သုတ္တာ- ကြားနာရသောကြောင့်၊ ဗဟု- များစွာကုန်သော သူတို့သည်၊ သောတာပန္နာဒယော- သောတာပန်အစရှိသည်တို့သည်၊ အဟေသု- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သာပန ဘိက္ခုနီ- ထိုရဟန်းမငယ်သည်ကား၊ ပစ္စာ- နောက်မှ၊ ဝိပဿိတ္တာ- ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍၊ အရဟတ္တံ- အရဟတ္တဖိုလ်သို့၊ ပတ္တာ- ရောက်ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား အပြီးတည်း။

စတုတ္ထာ- လေးခုမြောက်သော၊ ဆဒ္ဒန္တဇာတကဝဏ္ဏနာ- ဆဒ္ဒန္တဇာတ်၏ အဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။

၅။ သမ္ဘဝဇာတ် (၅၁၅)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

ရဇ္ဇေ ပဋိပန္နာသ္မာတိ- ရဇ္ဇေ ပဋိပန္နာသ္မာအစရှိသော၊ ဣဒံ- ဤသမ္ဘဝဇာတ်ကို၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- နေတော်မူစဉ်၊ ပညာပါရမီ- ပညာပါရမီကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောကြားတော်မူပြီး၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု- ပစ္စုပ္ပန်ဇာတ်ကြောင်းသည်၊ မဟာဥမင်္ဂဇာတကေ- မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌၊ (ဇာ၊ ၂၊ ၂၂၊ ၅၉၀-အာဒယော) အာဝိ- ထင်စွာ၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်။

အတိတ်ဝတ္ထု

ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ကုရုရဋ္ဌေ- ကုရုတိုင်း၌၊ ဣန္ဒပတ္တနဂရေ- ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်မြို့၌၊ ဓနုဇ္ဈယကောရဗျောနာမ- ဓနုဇ္ဈယကောရဗျ မည်သော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကရေသိ- ပြုစေပြီး၊ တဿ- ထိုဓနုဇ္ဈယကောရဗျမင်းအား၊ သုစိရတောနာမ- သုစိရတမည်သော၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ ဗြာဟ္မဏော- ပုဏ္ဏားသည်၊ အတ္ထဓမ္မာနုဿာသကော- အကြောင်း အကျိုးကို ဆုံးမတတ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီး၊ ရာဇာ- ဓနုဇ္ဈယကောရဗျ မင်းသည်၊ ဒါနာဒီနိ- ဒါနအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ- ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ- တိုင်းပြည်ကို၊ အနုဿာသိ- ဆုံးမပြီး၊ သော- ထိုဓနုဇ္ဈယ- ကောရဗျမင်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ ဓမ္မယာဂံနာမ- တရားကို ပူဇော်ကြောင်း မည်သော၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ အဘိသင်္ခရိတွာ- စီရင်ပြီး၍၊ သုစိရတံ နာမ- သုစိရတမည်သော၊ ပုရောဟိတံ- ပုရောဟိတ်မည်သော၊ ဗြာဟ္မဏံ- ဆရာပုဏ္ဏားကို၊ အာသနေ- နေရာ၌၊ နိသီဒါပေတွာ- နေစေ၍၊ သက္ကာရံ- ပူဇော်သက္ကာရကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ရဇ္ဇေ ပဋိပန္နာ’သ္မ (ပ)

ဗြာဟ္မဏ'က္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော"တိ- ရဇ္ဇေ ပဋိပန္နာ'သ္မ (ပ) ဗြာဟ္မဏ' က္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော-
ဟူကုန်သော၊ စတသော- လေးခု ကုန်သော၊ ဂါထာယော- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ-
ဆိုပြီ။

၁၃၈။ [သုစိရတ(သုစိရတ)]- ဆရာသုစိရတ၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ရဇ္ဇေ-
ခုနစ်ယူဇနာရှိသော ကုန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊
အာဓိပစ္စန္ဓ- ယူဇနာသုံးရာရှိသော ကုရုတိုင်း၌ အစိုးရသောအဖြစ်ကိုလည်း
ကောင်း၊ ပဋိပန္နာ- ရကုန်သည်၊ အသ္မာ- ဖြစ်ကုန်၏၊ မဟတ္တံ- မြတ်သော
အဖြစ်သို့၊ ပတ္တံ- ရောက်ခြင်းငှာ၊ ကုစ္ဆာမိ- ငါအလိုရှိ၏၊ ကုမံပထဝီ- ဤမြေ
အပြင်ကို၊ ဝိဇေတုံ- တရားနှင့်အညီအောင်ခြင်းငှာ၊ ကုစ္ဆာမိ- ငါအလိုရှိ၏။

၁၃၉။ သုစိရတ- ဆရာသုစရိတ- ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ဝိဇေတုံ-
အောင်ခြင်းငှာ၊ ကုစ္ဆာမိ- ငါအလိုရှိ၏၊ အဓမ္မေန- မတရားသဖြင့်၊ ဝိဇေတုံ-
အောင်ခြင်းငှာ၊ နောကုစ္ဆာမိ- ငါအလိုမရှိ၊ အဓမ္မော- တရားမဟုတ်သည်ကို
မေ- ငါသည်၊ နရစ္ဆတိ- မနှစ်သက်အပ်၊ စရိတော- ကျင့်အပ်သော၊ ဓမ္မော-
တရားသည်၊ ရညော- မင်း၏၊ ကိစ္စောဝ- ပြုအပ်သောအမှုသည် သာလျှင်၊
ဟောတိ- ဖြစ်၏။

၁၄၀။ ဗြာဟ္မဏ- ဆရာပုဏ္ဏား၊ ယေန- အကြင်အကြောင်းဖြင့်၊ မယံ-
ငါတို့သည်၊ ကုဓစေဝ- ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌လည်း၊ အနိန္ဒိတာ- သူတော်ကောင်း
တို့သည် မကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်၊ ယေန- အကြင်အကြောင်းဖြင့်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊
ပေစ္စ- တမလွန်ဘဝ၌လည်း၊ အနိန္ဒိတာ- သူတော်ကောင်းတို့သည် မကဲ့ရဲ့
အပ်ကုန်၊ ယေန- အကြင်အကြောင်းဖြင့်၊ ဒေဝမနုဿေသု- နတ်လူတို့၌၊
ယသံ- အစိုးရခြင်းတင့်တယ်ခြင်းသို့၊ ပပေါမု- ရောက်ရကုန်၏၊ တံ-
ထိုအကြောင်းကို၊ နော- ငါတို့အား၊ ကထေဟိ- ဟောပါလော။

၁၄၁။ ဗြာဟ္မဏ- ဆရာပုဏ္ဏား၊ ယောအဟံ- အကြင်ငါသည်၊ အတ္တဉ္စ-
အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကတ္တံ-
ဆောက်တည်၍ကျင့်ခြင်းငှာ၊ ကုစ္ဆာမိ- အလိုရှိ၏၊ ဗြာဟ္မဏ- ဆရာပုဏ္ဏား၊
တံအတ္တဉ္စ- ထိုအကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ တံဓမ္မဉ္စ- ထိုအကြောင်းကို
လည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော၊ တွံ- သင်ဆရာပုဏ္ဏားသည်၊ မေ-
ငါအား၊ အက္ခာဟိ- ကြားလော။

တတ္ထ- ထိုရဇ္ဇေ စသော ဂါထာတို့၌၊ ရဇ္ဇန္တိ- ရဇ္ဇံဟူသည်ကား၊ အာစရိယ- ဆရာ၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ သတ္တယောဇနိကေ- ခုနစ်ယူဇနာရှိသော၊ ဣမသ္မိ- ဣန္ဒြိယပစ္စုပ္ပန်ဂရေ- ဤဣန္ဒြိယပစ္စုပ္ပန်၌၊ ရဇ္ဇေ- မင်း၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ တိယောဇန- သတိကေ- ယူဇနာသုံးရာရှိသော၊ ကုရုရဋ္ဌေ- ကုရုတိုင်း၌၊ ဣဿရဘာဝသင်္ခါတံ- အစိုးရသည်၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော၊ အာဓိပစ္စေ- အကြီးအမှူးအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိပန္နာသ္မာတိ- ပဋိပန္နာသမာဟူသည်ကား၊ အဓိဂတာ- ရကုန်သည်၊ ဘဝါမ- ဖြစ်ကုန်၏၊ မဟတ္တန္တိ- မဟတ္တံဟူသည်ကား၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ မဟန္တဘာဝံ- မြတ်သောအဖြစ်သို့၊ ပတ္တုမိစ္ဆာမိ ဝိဇေတုန္တိ- ပတ္တုမိစ္ဆာမိ ဝိဇေတုံဟူသည်ကား၊ ဣမံ ပထဝီ- ဤမြေအပြင်ကို၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ အဘိဘဝိတုံ- လွှမ်းမိုးခြင်းငှာ၊ အဇ္ဈောတ္တရိတုံ- လွှမ်းမိုးခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆာမိ- အလို့ရှိ၏၊ ကိစ္စောဝါတိ- ကိစ္စောဝဟူသည်ကား၊ အဝသေသဇနေဟိ- ကြွင်းသော လူတို့ထက်၊ ရညော- မင်း၏၊ စရိတော- ကျင့်အပ်သော၊ ဓမ္မော- တရားသည်၊ ကိစ္စော- ပြုအပ်သော အမှုသည်၊ ကရဏီယတရော- သာလွန်၍ ပြုအပ်သောအမှုသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဟိ- မှန်၏၊ လောကော- လောကသည်၊ ရာဇာနုဝတ္တကော- မင်းသို့အစဉ်လိုက်၏၊ တသ္မိ- ထိုမင်းသည်၊ ဓမ္မိကေ- တရားစောင့်သည်ရှိသော်၊ သော သဗ္ဗောပိ- ထိုမင်းမှကြွင်းသော အလုံးစုံသော လူအပေါင်းသည်လည်း၊ ဓမ္မိကော- တရားစောင့်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဒေသ ဓမ္မောနာမ- ဤတရားမည်သည်၊ ရညောဝ- မင်း၏သာလျှင်၊ ကိစ္စော- ပြုဘွယ်ကိစ္စတည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဣဓ စေဝါနိန္ဒိတာတိ- ဣဓ စေဝါနိန္ဒိတာဟူသည်ကား၊ ယေန- အကြင် အကြောင်းဖြင့်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ဣဓလောကေစ- ဤလောက၌လည်းကောင်း၊ ပရလောကေ စ- တမလွန်လောက၌လည်းကောင်း၊ အနိန္ဒိတာ- သူတော်ကောင်းတို့သည် မကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်၊ ယေန ပပေါမူတိ- ယေန ပပေါမူဟူသည်ကား၊ ယေန- အကြင်အကြောင်းဖြင့်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ နိရယာဒီသု- ငရဲအစရှိသည်တို့၌၊ အနိဗ္ဗတ္တိတွာ- မဖြစ်မူ၍၊ ဒေဝေသု စ- နတ်ပြည်တို့၌လည်းကောင်း၊ မနုဿေသု စ- လူ့ပြည်တို့၌လည်းကောင်း၊ ယသံ- အခြံအရံများခြင်းသို့၊ ဣဿရိယံ- အစိုးရသူ၏ အဖြစ်သို့၊ သောဘဂ္ဂံ- တင့်တယ်ခြင်းသို့၊ ပါပုဏေယျာမ- ရောက်ရကုန်ရာ၏၊ နော- ငါတို့အား၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ကထေဟိ- ပြောပါလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ယောဟန္တိ- ယောဟံဟူသည်ကား၊ ပြာဟုဏ- ဆရာပုဏ္ဏား၊

ယော အဟံ- အကြင်ငါသည်၊ ဖလဝိပါကုသင်္ခါတံ- အကျိုးတရားဟု ဆိုအပ်သော၊
 အတ္တဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ တဿ အတ္တဿ- ထိုအကျိုးတရား၏၊ ဟေတုဘူတံ-
 အကြောင်းဖြစ်သော၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းတရားကိုလည်းကောင်း၊ ကတ္တံစ- ပြုခြင်းငှာ
 လည်းကောင်း၊ သမာဒါယ- ဆောက်တည်၍၊ ဝတ္တိတုံစ- ကျင့်ခြင်းငှာလည်းကောင်း၊
 ဥပ္ပါဒေတုဉ္စ- ဖြစ်စေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ ဣစ္ဆာမိ- အလိုရှိ၏၊ တံ တွန္တိ- တံ
 တုံဟူသည်ကား၊ တဿ တံ- ထိုသင်သည်၊ သုခေနေဝ- ချမ်းသာစွာသာလျှင်၊ နိဗ္ဗာန-
 ဂါမိမဂ္ဂံ- နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းလမ်းသို့ အာရယု- တက်ရောက်၍၊ အပဋိသန္ဓိကာဘာဝံ-
 တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေမနေရသည်၏ အဖြစ်ကို၊ ပတ္တေန္တဿ- တောင့်တသော၊ မယံ-
 ငါ့အား၊ တံ အတ္တဉ္စ- ထိုအကျိုးတရားကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- ထိုအကြောင်းတရားကို
 လည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သည်ဖြစ်၍၊ အက္ခာဟိ- ကြားပါလော၊ ပါကဋ္ဌ-
 ထင်ရှားသည်ကို၊ ကတ္တာ- ပြု၍၊ ကထေဟိ- ပြောပါလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဗြာဟ္မဏံ-
 ပုဏ္ဏားကို၊ ဓမ္မယာဂပဉ်- တရားနှင့်ယှဉ်သော ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ။

အယံ ပန ပညော- ဤဓမ္မယာဂပြဿနာသည်ကား၊ ဂမ္ဘီရော- အလွန်နက်နဲ၏၊
 ဗုဒ္ဓဝိသယော- သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့၏ အရာဖြစ်၏၊ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓမေဝ- သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကို
 သာလျှင်၊ တံ- ထိုဓမ္မယာဂပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတုံ- မေးခြင်းငှာ၊ ယုတ္တံ- သင့်၏၊ တသ္မိ-
 ထိုသဗ္ဗညုဘုရားရှင်သည်၊ အသတိ- မရှိလတ်သော်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏပရိယေသကံ-
 သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရှာသော၊ ဗောဓိသတ္တံ- ဘုရားလောင်းကို၊ (တံ- ထိုဓမ္မယာဂ
 ပြဿနာကို) ပုစ္ဆိတုံ- မေးခြင်းငှာ၊ ယုတ္တံ- သင့်၏၊ ဣတိ- ဤသည်ကားအဖြေတည်း၊
 သုစိရတောပန- သုစိရတပုဏ္ဏားသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အဗောဓိသတ္တတာယ-
 ဘုရားလောင်းမဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ပဉ်- ဓမ္မယာဂပြဿနာကို၊ ကထေတုံ-
 ဖြေခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မတတ်နိုင်ပြီ၊ အသက္ခောန္တောစ- မတတ်နိုင်သော်လည်း၊
 ပဏ္ဍိတမာနံ- ငါပညာရှိဟူသော မာန်ကို၊ အကတ္တာ- မပြုမူ၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
 အသမတ္တဘာဝံ- မစွမ်းနိုင်သည်၏အဖြစ်ကို၊ (ရညော- မင်းအား၊) ကထေန္တော-
 တင်လျှောက်လိုသည် ဖြစ်၍၊ “နာညတြ ဝိဓုရာ ရာဇ (ပ) ကတ္တုမိစ္ဆသိ ခတ္တိယာ”တိ-
 “နာညတြ ဝိဓုရာ ရာဇ (ပ) ကတ္တုမိစ္ဆသိ ခတ္တိယာ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ-
 ဆိုပြီ။

၁၄၂။ ရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ယံအတ္တဉ္စ- အကြင်အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊
 ယံဓမ္မဉ္စ- အကြင်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကတ္တံ- ဆောက်တည်၍

ကျင့်ခြင်းငှာ၊ တံ- သင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣစ္ဆသိ- အလိုရှိတော်မူ၏၊ ခတ္တိယ- ရေမြေရှင်ဖြစ်တော်မူသော မင်းမြတ်၊ ဧတံ- ထို အကြောင်းကို၊ ဝိဇ္ဇရာ- ဝိဇ္ဇာအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကို၊ အညတြ- ထား၍၊ အညော- ဝိဇ္ဇာမှ တစ်ပါးသော သူသည်၊ အက္ခာတုံ- ဖြေခြင်းငှာ၊ န အရဟတိ- မထိုက်။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ဒေပနော- ဤပြဿနာသည်၊ မာဒိသာနံ- ငါကဲ့သို့သော သူတို့၏၊ အဝိသယော- အရာမဟုတ်၊ ဟိ- မှန်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ အဿ- ထိုပြဿနာ၏၊ အာဒိ- အစကို၊ န ပဿာမိ- မမြင်၊ ပရိယောသာနံ- အဆုံးကို၊ န ပဿာမိ- မမြင်၊ အန္ဓကာရံ- အမှိုက်မှောင်သို့၊ ပဝိဋ္ဌော ဝိယ- ဝင်ရောက်သူကဲ့သို့၊ ဟောမိ- ဖြစ်၏၊ ပန- ဆက်ဦးအံ၊ ဗာရာဏသီရညော- ဗာရာဏသီမင်း၏၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ ဝိဇ္ဇရာ နာမ- ဝိဇ္ဇာမည်သော၊ ဗြာဟ္မဏော- ပုဏ္ဏားသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ ဧတံ- ဤပြဿနာကို၊ အာစိက္ခေယျ- ပြောနိုင်ရာ၏။ ယံ တံ- အကြင် သင်သည်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးတရားကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းတရားကို လည်းကောင်း၊ ကတ္တံ- ပြုကျင့်ခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆသိ- အလိုရှိ၏၊ တံ- ထိုပုဏ္ဏားကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ဧတံ- ဤပြဿနာကို၊ အက္ခာတုံ- ဖြေကြားခြင်းငှာ၊ အညော- အခြားသူ သည်၊ န အရဟတိ- မထိုက်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ရာဇာ- ဓနုဿကောရဗျမင်းသည်၊ တဿ- ထိုသုစိရတပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ “ဗြာဟ္မဏ- ဆရာပုဏ္ဏား၊ တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ တဿ- ထိုဝိဇ္ဇာ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂစ္ဆာဟိ- သွားချေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) ပဏ္ဏာကာရံ- လက်ဆောင်ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ တံ- ထိုပုရောဟိတ် သုစိရတပုဏ္ဏားကို၊ ပေသေတုကာမော- စေခိုင်းခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ ဟုတွာ- ၍၊ “ဧဟိ ခေါ ပတိစတာ ဂစ္ဆ (ပ) အတ္ထဓမ္မာ နုသိဌိယာ”တိ- ဧဟိ ခေါ ပတိစတာ ဂစ္ဆ (ပ) အတ္ထဓမ္မာနုသိဌိယာ- ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၄၃။ သုစိရတ- ဆရာသုစိရတ၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ ပဟိတော- စေအပ်သော သင်သည်၊ ဝိဇ္ဇာဿ- ဝိဇ္ဇာပညာရှိ၏၊ ဥပန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂစ္ဆ- သွားချေ၊ သုဝဏ္ဏဿ- ရွှေ၏၊ ဣမံနိက္ခဉ္စ- ဤနိက္ခတထောင် ကိုလည်း၊ ဟရံ ဟရန္တော- ဆောင်လျက်၊ ဂစ္ဆ- သွားချေ၊ အတ္ထဓမ္မာ နုသိဌိယာ- အကျိုးအကြောင်းဖြင့် ဆုံးမစိမ့်သောငှာ၊ ဣမံ အဘိဟာရံ- ဤဆောင်သောရွှေနိက္ခ တစ်ထောင်ကို၊ ဒဇ္ဇ- ပေးပါလော။

တတ္ထ- ထိုဧဟိ ခေါ် စသော ဂါထာ၌၊ ဥပန္နိကန္တိ- ဥပန္နိကံဟူသည်ကား၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ နိက္ခန္တိ- နိက္ခံဟူသည်ကား၊ ပံဉ္စသုဝဏ္ဏော- ရွှေချိန်ငါးခုသည်၊ ဧကော- တစ်ခုသော၊ နိက္ခော- နိက္ခတည်း၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ အယံ- ဤမင်းသည်၊ ရတ္တသုဝဏ္ဏဿ- နိသောရွှေ၏၊ နိက္ခသဟဿံ- နိက္ခတစ်ထောင်ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ ဣမံ ဒဇ္ဇာတိ- ဣမံ ဒဇ္ဇာဟူသည်ကား၊ တေန- ထိုဝိဓုရပညာရှိသည်၊ ဣမသ္မိ ဓမ္မယာဂပဓေ- ဤတရားနှင့်ယှဉ်သော ပြဿနာကို၊ ကထိတေ- ပြောကြားအပ်သည်ရှိသော်၊ တဿ- ထိုဝိဓုရပညာရှိအား၊ အတ္ထဓမ္မာ- နုသိဌိယာ- အကျိုးအကြောင်းနှင့် စပ်သော တရားစကားကို ဆုံးမခြင်းကြောင့်၊ အဘိဟာရပူဇံ- ဆောင်ယူအပ်သော ဉာဏ်ပူဇော်မှုကို၊ ကရောန္တော- ပြုသည်ဖြစ်၍၊ ဣမံ နိက္ခသဟဿံ- ဤနိက္ခတစ်ထောင်ကို၊ ဒဒေယျာသိ- ပေးပါလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ပန- ဆက်၍ ဆိုဦးအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့သော စကားကိုလည်း၊ ဝတွာ- ဆိုပြီး၍၊ ပဉ္စဝိဿဇ္ဇနဿ- ပြဿနာအဖြေကို၊ လိခနတ္ထာယ- ရေးခြင်း၏အကျိုးငှာ၊ သတ- သဟဿဂ္ဂနကံ- အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော၊ သုဝဏ္ဏပဋ္ဌေ- ရွှေပြားကိုလည်းကောင်း၊ ဂမနတ္ထာယ- သွားခြင်း၏အကျိုးငှာ၊ ယာနဉ္စ- ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရိဝါရတ္ထာယ- အခြံအရံ၏အကျိုးငှာ၊ ဗလကာယဉ္စ- ဗိုလ်ပါအပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ တဉ္စ ပဏ္ဏာကာရံ- ထိုလက်ဆောင်ပဏ္ဏာကိုလည်းကောင်း၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ တခံဏညေဝ- ထိုခဏ၌ပင်၊ ဥယျောဇေသိ- လွတ်လိုက်ပြီ၊ သော ပန- ထိုသုစိရတပုဏ္ဏားသည်ကား၊ ဣန္ဒပတ္တနဂရာ- ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့ပြီး၍၊ ဥဇုကမေဝ- ဖြောင့်ဖြောင့်သာလျှင်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ အဂန္တာ- မသွားမူ၍၊ ယတ္ထ ယတ္ထ- အကြင် အကြင်အရပ်၌၊ ပဏ္ဍိတာ- ပညာရှိတို့သည်၊ ဝသန္တိ- နေကုန်၏၊ သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ တာနိ ဌာနာနိ- ထိုအရပ်တို့သို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ် လေ၍၊ သကလဇမ္ဗဒိပေ- အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်း၌၊ ပဉ္စဿ- အမေးပြဿနာ၏၊ ဝိဿဇ္ဇေတာရံ- ဖြေရှင်းခြင်း၏ အကြောင်းကို၊ အလဘိတွာ- မရ၍၊ အနုပုဗ္ဗေန- အစဉ်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ဧကသ္မိ ဌာနေ- တစ်ခုသောအရပ်၌၊ နိဝါသံ- နေရာကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ကတိပယေဟိ- နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကုန်သော၊ ဇနေဟိ- လူတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ပါတရာသဘူဉ္စနဝေလာယ- နံနက်စာစားချိန်အခါ၌၊ ဝိဓုရဿ- ဝိဓုရ၏၊ နိဝေသနံ- အိမ်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊

အာဂတဘာဝံ- လာသည်၏အဖြစ်ကို၊ အာရောစာပေတွာ- ကြားစေ၍၊ တေန- ထိုဝိဇ္ဇာသည်၊ ပက္ခောသာပိတော- ခေါ်စေအပ်သော၊ (ဗြာဟ္မဏော- သုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊) သကေယဇေ- မိမိအိမ်၌၊ ဘုဉ္ဇမာနံ- နံနက်စာစားနေသော၊ တံ- ထိုဝိဇ္ဇာကို၊ အဒ္ဓသ- မြင်လေပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အာဝိကရောက္ခော- ထင်စွာပြတော်မူလိုသော၊ သတ္ထာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “သွာ’ဓိပ္ပါဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော (ပ) အသမာနံ သကေယဇေ”တိ- “သွာ’ဓိပ္ပါဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော (ပ) အသမာနံ သကေယဇေ”ဟူသော သတ္တမံ- ခုနစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၄၄။ ဘိက္ခုဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဘာရဒ္ဒါဇော- ဘာရဒ္ဒါဇောအနွယ်ဖြစ်သော၊ သော- ထိုသုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊ ဝိဇ္ဇာဿ- ဝိဇ္ဇာပညာရှိ၏၊ ဥပန္တိကံ- အထံသို့၊ အဓိပ္ပါဂါ- သွားလေ၏၊ မဟာဗြဟ္မာ- မြတ်သောပုဏ္ဏားဖြစ်သော သုစိရတသည်၊ သကေယဇေ- မိမိအိမ်၌၊ အသမာနံ- နံနက်စာစားသော၊ တံ- ထိုဝိဇ္ဇာကို၊ အဒ္ဓသ- မြင်လေ၏။

တတ္ထံ- ထိုသွာဓိပ္ပါဂါစသော ဂါထာ၌၊ သွာဓိပ္ပါဂါတိ- သွာဓိပ္ပါဂါဟူသည်ကား၊ ဘာရဒ္ဒါဇောဂေါတ္တော- ဘာရဒ္ဒါဇောအနွယ်၌ဖြစ်သော၊ သော သုစိရတော- ထိုသုစိရတသည်၊ အဓိပ္ပါဂါ- သွားခဲ့ပြီ၊* ဂတော- သွားခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ မဟာဗြဟ္မာတိ- မဟာဗြဟ္မာဟူသည်ကား၊ မဟာဗြဟ္မဏော- မြတ်သောပုဏ္ဏားဖြစ်သော၊ အသမာနန္တိ- အသမာနံဟူသည်ကား၊ ဘုဉ္ဇမာနံ- နံနက်စာစားနေစဉ်။

သော ပန- ထိုဝိဇ္ဇာသည်ကား၊ တဿ- ထိုသုစိရတပုဏ္ဏား၏၊ ဗာလသဟာယကော- ငယ်အခါမှ ပေါင်းဖော်ခဲ့သော အဆွေခင်ပွန်းသည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) ဧကာစရိယကုလေ- တစ်ဆရာတည်းအမျိုး၌၊ ဥဂ္ဂဟိတသိပ္ပေါ- သင်အပ် ပြီးသော အတတ်ရှိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တေန- ထိုသုစိရတပုဏ္ဏားနှင့်၊ သဒ္ဓိံ- အတူတကွ၊ ဧကတော- တပေါင်းတည်း၊ ဘုဉ္ဇိတွာ- စား၍၊ ဘတ္တကိစ္စ ပရိယောသာနေထမ်းစားခြင်းကိစ္စ၏ အဆုံး၌၊ သုခနိသိန္ဓော- ချမ်းသာစွာ နေလျက်၊ “သမ္မ- အဆွေ သုစိရတ၊ ကိမတ္ထံ- အဘယ်အကျိုးငှာ၊ အာဂတော- လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်ခဲ့သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုဋ္ဌော- ပေးအပ်လတ်သော်၊ အာဂမနကာရဏံ- မိမိလာခြင်း၏

* အဓိပ္ပါဂါ- အဓိ+ပြ+အဂါ၊ ပြ-ကို ပွ-ပြု- အ-ကို အာ-ပြု အဓိပ္ပါဂါပြီး၏၊ အဂါ- ဂမ်-ဓာတ်-အဇ္ဇတနီ တ်-ဗျည်းဝိဘတ်ဆက်- ဓာတ်၏အဆုံး ဗျည်းချေ၊ ရှေ့သရ ဒိယပြု- အဂါတ်-ဟု သက္ကတရုပ်ဖြစ်- ပါဠိ၌ ဗျည်းဆုံးကို ချေထားသည်။

အကြောင်းကို၊ အာစိက္ခန္ဓော- (ဝိဓုရအား) ပြောလို သည်ဖြစ်၍၊ “ရညောဟံ ဂဟိတော ဒူတော (ပ) ဝိဓုရ’က္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော”တိ- “ရညောဟံ ဂဟိတော ဒူတော (ပ) ဝိဓုရ’က္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော”ဟူသော၊ အဋ္ဌမံ- ရှစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၄၅။ သမ္ပ- အဆွေဝိဓုရ- အဟံ- ငါသည်၊ ကောရဗျဿ- ကောရဗျ အမည်ရှိသော၊ ယသဿိနော- များသောအခြံအရံရှိသော၊ ရညော- ငါတို့ အရှင်မင်းသည်၊ ပဟိတော- စေတော်မူအပ်သော၊ ဒူတော- တမန်တည်း၊ ယုဓိဋ္ဌိလော- ယုဓိဋ္ဌိလအနွယ်ဖြစ်သော ဓနုဗ္ဗယကောရဗျမင်းသည်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆေသိ- မေးချေလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဗြဝိ- ဆို၏၊ [ဝိဓုရ(ဝိဓုရ)]- ဝိဓုရပညာရှိ၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော၊ တံ- သင်သည်၊ တံအတ္ထဉ္စ- ထိုအကျိုးကို လည်းကောင်း၊ တံဓမ္မဉ္စ- ထိုအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မေ- ငါအား၊ အက္ခာဟိ- ကြားပါလော။

တတ္ထ- ထိုရညောဟံစသော ဂါထာ၌၊ ရညောဟန္တိ- ရညောဟံဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကောရဗျဿ- ကောရဗျအမည်ရှိသော၊ ယသဿိနော- များသော အခြံအရံရှိသော၊ ရညော- မင်း၏၊ ဒူတော- တမန်တည်း၊ ပဟိတောတိ- ပဟိတော ဟူသည်ကား၊ တေန- ထိုကောရဗျမင်းသည်၊ ပေသိတော- စေခိုင်းအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊ အာဂမိ- ရောက်လာပါ၏၊ ပုစ္ဆေသိတိ- ပုစ္ဆေသိဟူသည်ကား၊ ယုဓိဋ္ဌိလဂေါတ္တာ- ယုဓိဋ္ဌိလအနွယ်၌ဖြစ်သော၊ သော ဓနုဗ္ဗယရာဇာ- ထိုဓနုဗ္ဗယမင်း သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဓမ္မယာဂပဉ္စ နာမ- တရားနှင့်ယှဉ်သော ပြဿနာမည်သည်ကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီ၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကထေတံ- ပြောကြားခြင်းငှာ၊ အသက္ခောန္တော- မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ တံ- သင်ဝိဓုရသည်၊ သက္ခိဿသိ- စွမ်းနိုင်လတံ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဥတွာ- သိ၍၊ တဿ- ထိုမင်းအား၊ အာရောစေသိ- ပြောကြားခဲ့ပြီ၊ သော စ- ထိုမင်းသည်လည်း၊ ပဏ္ဏာကာရံ- လက်ဆောင်ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ပဉ္စပုစ္ဆနတ္ထာယ- ပြဿနာမေးမြန်းခြင်းအကျိုးငှာ၊ မံ- ငါ့ကို၊ တဝ- သင်၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့ ပေသေန္တော- စေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဓုရဿ- ဝိဓုရ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ဣမဿ ပဉ္စဿ- ဤပြဿနာ၏၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကို လည်းကောင်း၊ ပါဠိဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆေယျာသိ- မေးလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဗြဝိ- ပြောခဲ့ပြီ၊ တံ တံ- ထိုဝိဓုရပညာရှိသည်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ မယာ- ငါသည်၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သည် ဖြစ်၍၊ အက္ခာဟိ- ပြောပါလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တဒါပန- ထိုအခါ၌ကား၊ သော ဗြဟ္မဏော- ထိုဝိဇ္ဇာပုဏ္ဏားသည်၊ “မဟာဇနဿ- လူများ၏၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ ဂဏှိဿာမိ- ယူအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊) ဂင်္ဂ- ဂင်္ဂါမြစ်ကို၊ ပိဒဟန္တောဝိယ- ပိတ်သကဲ့သို့၊ ဝိနိစ္ဆယံ- အဆုံး အဖြတ်ကို၊ ဝိစာရေတိ- စီရင်၏၊ တဿ- ထိုဝိဇ္ဇာပုဏ္ဏား၏၊ ပဉ္စဝိဿဇ္ဇနေ- အမေးကိုဖြေခြင်း၌၊ ဩကာသော- အခွင့်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ သော- ထိုဝိဇ္ဇာပုဏ္ဏားသည်၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အာစိက္ခန္တော- (သုစိရတပုဏ္ဏားအား) ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဂင်္ဂ မေ ပိဒဟိဿန္တိ (ပ) အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော”တိ- “ဂင်္ဂ မေ ပိဒဟိဿန္တိ (ပ) အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော” ဟူသော၊ နဝမံ- ကိုးခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၄၆။ ဗြဟ္မဏ- သုစိရတပုဏ္ဏား၊ ဂင်္ဂ- လူအပေါင်း၏ အထူးထူးသော စိတ်အလိုဟု ဆိုအပ်သော မြစ်ကြီးကို၊ ပိဒဟိဿံ- ငါပိတ်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မေ- ငါ၏၊ ဗျာပါရော- ကြောင့်ကြသည်၊ ဥပ္ပန္နော- ဖြစ်၏၊ တံမဟာသိန္ဓု- ထိုလူအပေါင်း၏ အထူးထူးသော စိတ်အလိုဟု ဆိုအပ်သော မြစ်ကြီးကို၊ အပိဓေတုံ- ပိတ်ခြင်းငှာ၊ နသက္ကောမိ- ငါမတတ်နိုင်၊ ယသ္မာ- အကြင် ကြောင့်၊ အတ္ထဉ္စ- အနက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- ပါဠိကိုလည်းကောင်း၊ တေ- သင်သည်၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော ငါသည်၊ အက္ခာတုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ နသက္ကောမိ- မတတ်နိုင်၊ တံ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ သော ဩကာသော- ထိုဖြေအံ့သော အခွင့်သည်၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ ဗြဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ “မဟာဇနဿ- လူအများ၏၊ နာနာစိတ္တဂတိသင်္ခါတံ- အမျိုးမျိုးသောစိတ်ဖြစ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ ဂင်္ဂ- ဂင်္ဂါမြစ်ကို၊ ပိဒဟိဿံ- ပိတ်ဆိုအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မယံ- ငါ၏၊ ဗျာပါရော- ကြောင့်ကြသည်၊ ဥပ္ပန္နော- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ မဟာသိန္ဓု- များစွာသော ရေရှိသော ထိုဂင်္ဂါမြစ်ကို၊ အပိဓေတုံ- ပိတ်ဆိုခြင်းငှာ၊ န သက္ကောမိ- မစွမ်းနိုင်၊ ယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ တေ- သင်၏၊ ပန- ပြဿနာကို၊ ဝိဿဇ္ဇေယျံ- ဖြေဆိုအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စိတ္တေကဂ္ဂတဉ္စေ- စိတ်၏ တည်ကြည်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဩကာသဉ္စ- ပြောဆိုခွင့်ကိုလည်းကောင်း၊ အလဘန္တော- မရသည်ဖြစ်၍၊ တေ- သင်သည်၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော၊ အတ္ထံ- အကြောင်းတရားကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကျိုးတရားကိုလည်းကောင်း၊ အက္ခာ-တုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ န သက္ကောမိ- မစွမ်းနိုင်၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ သော ဩကာသော- ထိုပြဿနာကို ဖြေဆိုခွင့်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ပန- အဖို့တစ်ပါးကား၊ ဧဝံ- ဤသို့သော စကားကိုလည်း၊ ဝတ္တာ- ဆိုပြီး၍၊
မေ- ငါ၏၊ ပုတ္တော- သားသည်၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိ၏၊ မယာ- ငါထက်၊ ဉာဏဝန္တ-
တရော- အထူးသဖြင့် ပညာရှိ၏၊ သော- ထိုငါ့သားသည်၊ တေ- သင့်အား၊ ဗျာက-
ရိဿတိ- ဖြေဆိုလတ္တံ့ (တသွာ- ထို့ကြောင့်) တဿ- ထိုငါ့သား၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့
(တံ- သင်သည်) ဂစ္ဆာဟိ- သွားချေလော၊” ဣတိ- ဤသို့ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ (ဂစ္ဆာပေန္တော-
သွားစေလိုသည်ဖြစ်၍) “ဘဒြကာရောစ မေ ပုတ္တော (ပ) ဂန္နာ ပုစ္ဆဿု ဗြာဟ္မဏာ”တိ-
ဘဒြကာရောစ မေ ပုတ္တော (ပ) ဂန္နာ ပုစ္ဆဿု ဗြာဟ္မဏာ- ဟူသော၊ ဒသမံ-
ဆယ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၄၇။ ဗြာဟ္မဏ- အဆွေသုစိရတပုဏ္ဏား၊ ဘဒြကာရော- ဘဒြကာရအမည်
ရှိသော၊ မေ- ငါ၏၊ ဩရသော- ရင်၌ဖြစ်သော၊ အတြဇော- မိမိကိုယ်မှဖြစ်သော၊
မေပုတ္တော- ငါသားတမူကား၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိ၏၊ တံ- သင်သည်၊ ဂန္နာ-
သွား၍၊ တံ- ထိုငါ့သားကို၊ အတ္တဉ္စ- အနက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- ပါဠိကို
လည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆဿု- မေးချေ လော့။

တတ္ထ- ထိုဘဒြကာရောစသော ဂါထာ၌၊ ဩရသောတိ- ဩရသောဟူ
သည်ကား၊ ဥရေ- ရေ၌၊ သံဝဇော- ကောင်းစွာကြီးပွားသော၊ အတြဇောတိ- အတြဇော
ဟူသည်ကား၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်စေအပ်သော၊ ဣတိ- ဤကား၊
အတ္တော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ သုစိရတော- သုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊
ဝိဓုရဿ- ဝိဓုရပုဏ္ဏား၏၊ ယရာ- အိမ်မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ- ထွက်ခဲ့၍၊ ဘုတ္တပါတရာသဿ-
နံနက်စာစားပြီးသော၊ ဘဒြကာရဿ- ဘဒြကာရလူလင်၏၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
ပရိသမဇ္ဈေ- ပရိသတ်၏အလယ်၌၊ နိသိန္နကာလေ- နေသောအခါ၌၊ နိဝေသနံ-
အိမ်သို့၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊ တမတ္ထံ- ထို အကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော-
ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင် သည်၊ “သွာ’မိပ္ပါဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော
(ပ) နိသိန္နံ သမ္ပိ ဝေသုနီ”တိ- သွာ’မိပ္ပါဂါ ဘာရ ဒ္ဒါဇော (ပ) နိသိန္နံ သမ္ပိ ဝေသုနီ-
ဟူသော၊ ဧကာဒသမံ- တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ-
ဆိုပြီ။

၁၄၈။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဘာရဒ္ဒါဇော- ဘာရဒ္ဒါအနွယ်ဖြစ်သော၊ သော-
ထိုသုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊ ဘဒြကာရဿ- ဘဒြကာရလူလင်၏၊ ဥပန္တိကံ-

အထံသို့၊ အဓိပ္ပါနိ- သွားလေ၏။ မဟာဗြဟ္မာ- မြတ်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်သော
သုစီရတသည်။ သမ္ပိ ဝေသုနိ- မိမိအိမ်၌၊ နိသိန္နံ- နေလင့်သော၊ တံ-
ထိုဘဒြကာရလုလင်ကို၊ အဒ္ဓသ- တွေ့မြင်လေ၏။

တတ္ထ- ထိုသွာဓိပ္ပါနိသော ဂါထာ၌၊ ဝေသုနိတိ- ဝေသုနိဟူသည်ကား၊ ယရေ-
အိမ်၌။

သော- ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားသည်၊ တတ္ထ- ထိုဘဒြကာရလုလင်အိမ်သို့၊ ဂန္ဓာ-
သွား၍၊ ဘဒြကာရမာဏဝေန- ဘဒြကာရလုလင်သည်၊ ကတာသနာဘိဟာရ
သက္ကာရော- ပြုအပ်သော နေရာခင်းခြင်း၊ ပူဇော်သက္ကာရရှိသည်ဖြစ်၍၊ နိသိဒ္ဓိတွာ-
နေထိုင်၍၊ အာဂမနကာရဏံ- လာခြင်း၏အကြောင်းကို၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်သည်
ရှိသော်၊ (တဿ- ထိုဘဒြကာရလုလင်အား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာဂမနကာရဏံ-
လာခြင်း၏အကြောင်းကို၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ရညောဟံ
ပဟိတော ဒူတော (ပ) ဘဒြကာရ ပဗြူဟိ မေ”တိ- ရညောဟံ ပဟိတော ဒူတော
(ပ) ဘဒြကာရ ပဗြူဟိ မေ-ဟူသော၊ ဒွါဒသမံ- တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ-
ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၄၉။ ဘဒြကာရ- အမောင်ဘဒြကာရ၊ အဟံ- ငါသည်၊ ယသဿိနော-
များသော အခြံအရံရှိသော၊ ကောရဗုဿ- ကောရဗု အမည်ရှိသော၊ ရညော-
မင်း၏၊ ပဟိတော- စေအပ်သော၊ ဒူတော- တမန်တည်း၊ ယုဓဋ္ဌိလော-
ယုဓိဋ္ဌိလအနွယ်ဖြစ်သော ကောရဗုမင်းသည်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊
ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆေသိ- သင်မေးချေလော၊ ဣတိ-
ဤသို့ အဗြဝိ- ဆို၏။ ဘဒြကာရ- အမောင်ဘဒြကာရ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော၊
တွံ-သင်သည်၊ တံအတ္ထဉ္စ- ထိုအကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ တံဓမ္မဉ္စ-
ထိုအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မေ- ငါအား၊ ပဗြူဟိ- ဟောပါလော။

အထ- ထိုသို့ဆိုသည်ရှိသော်၊ နံ- ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားကို၊ ဘဒြကာရော-
ဘဒြကာရလုလင်သည်၊ “တာတ- ဖခင်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဣမေသု ဒိဝသေသု-
ဤနေတို့၌၊ ပရဒါရိကကမ္မေ- သူတစ်ပါးမယားကို ပြစ်မှားသော အမှု၌၊ အဘိနိဝိဋ္ဌော-
နှလုံး၌သက်ဝင်၏၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ စိတ္တံ- စိတ်သည်၊ ဗျာကုလံ- နှောက်ယှက်၏၊
တေန- ထို့ကြောင့်၊ တေ- ထိုဘခင်အား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝိဿဇ္ဇေတု-
ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ န သက္ခိဿာမိ- မတတ်နိုင်ပါအံ့၊ သဗ္ဗယ-ကုမာရောနာမ-

သဗ္ဗယသတို့သားအမည်ရှိသော၊ မယံ- အကျွန်ုပ်၏၊ ကနိဋ္ဌောပန- ညီသည်ကား၊
မယာ- အကျွန်ုပ်ထက်၊ အတိဝိယ- အလွန်လျှင်၊ ဉာဏဝန္တတရော- အထူးသဖြင့်
ပညာရှိ၏၊ တံ- ထိုသဗ္ဗယလုလင်ကို၊ ပုစ္ဆ- မေးလေ လော၊ သော- ထိုသဗ္ဗယလုလင်သည်၊
တေ- ထိုဘခင်အား၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ဝိဿဇေဿတိ- ဖြေဆိုပါလတ္တံ့၊” ဣတိ-
ဤသို့ (ဝတ္ထု- ဆို၍) တဿ- ထိုသဗ္ဗယ လုလင်၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့ ပေသေန္တော-
ခိုင်းစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ “မံသကာဇံ အဝဟာယ (ပ) ဂန္ဓာ ပုစ္ဆဿ ဗြာဟ္မဏာတိ”-
မံသကာဇံ အဝဟာယ (ပ) ဂန္ဓာ ပုစ္ဆဿ ဗြာဟ္မဏ- ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ-
နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၁၅၀။ ဗြာဟ္မဏ- သုစီရတပုဏ္ဏား၊ အဟံ- ငါသည်၊ မံသကာဇံ- ဆူသောအမဲကို
ထမ်းခဲ့သော တမ်းပိုးကို၊ အဝဟာယ- စွန့်၍၊ ဂေါမံ- ဖွတ်ငယ်ကို၊ အနုပကာမိ-
လိုက်မိချေ၏၊ တေ- သင်သည်၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သောငါသည်၊ အတ္ထဉ္စ-
အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အက္ခာတံ-
ဖြေဆိုအံ့သောငှာ၊ နသက္ကောမိ- မတတ်နိုင်၊

၁၅၁။ သုစီရတ- သုစီရတအမည်ရှိသော၊ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ မေ- ငါ၏၊
ဘာတာ- ညီဖြစ်သော၊ သဗ္ဗယောနာမ- သဗ္ဗယအမည်ရှိသော သတို့သားသည်၊
မေ- ငါ၏၊ ကနိဋ္ဌော- ညီတည်း၊ တံ- သင်သည်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တံ- ထိုသဗ္ဗယ
လုလင်ကို၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်း
ကောင်း၊ ပုစ္ဆဿ- မေးလေလော။

တတ္ထ- ထိုမံသကာဇံစသော ဂါထာတို့၌၊ မံသကာဇန္တိ- မံသကာဇံဟူ သည်ကား၊
ယထာ နာမ- ဥပမာမည်သည်ကား၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊ ထူလမိဂမံသံ-
ဆူဖြိုးသော သမင်သားကို၊ ကာဇေန- ထမ်းပိုးဖြင့်၊ အာဒါယ- ယူဆောင်၍၊ ဂစ္ဆန္တော-
သွားနေစဉ်၊ အန္တရာမဂ္ဂေ- လမ်းခရီးအကြား၌၊ ဂေါမ-ပေါတကံ- ဖွတ်ငယ် တစ်ကောင်ကို
ဒိသွာ- မြင်၍၊ မံသကာဇံ- အသားထမ်းပိုး ကို၊ ဆဉ္စေတွာ- စွန့်၍၊ တံ- ထိုဖွတ်ငယ်
နောက်သို့၊ အနုပန္နဿ- အစဉ်လိုက်ရာ၏၊ ဧဝမေဝ- ဤအတူပင်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
ယရေ- အိမ်၌၊ ဝသဝတ္တိနိ- အလိုသို့ လိုက်ပါသော၊ ဘရိယံ- မယားကို၊ ဆဉ္စေတွာ-
စွန့်၍၊ ပရဿ- သူတစ်ပါး၏၊ ရက္ခိတဂေါပိတံ- စောင့်ထိန်းအပ်သော၊ ဣတ္ထိ- မိန်းမသို့
အနုပန္နန္တော- အစဉ်လိုက် သည်၊ ဟောမိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေန္တော-
ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့ အာဟ- ပြောပြီ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သော- ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားသည်၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊ သဗ္ဗယဿ- သဗ္ဗယလုလင်၏၊ နိဝေသနံ- အိမ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တေန- ထိုသဗ္ဗယလုလင်သည်၊ ကတသက္ကဓရာ- ပြုအပ်သော ပူဇော်သက္ကာရရှိသည်ဖြစ်၍၊ အာဂမန ကာရဏံ- လာခြင်း၏အကြောင်းကို၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်လတ်သော်၊ အာစိက္ခံ- ပြောဆိုပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “သွာ’ဓိပ္ပါဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော (ပ) သဗ္ဗယ’ကာဟိ ပုစ္ဆိတော” တိ- သွာ’ဓိပ္ပါဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော (ပ) သဗ္ဗယ’ကာဟိ ပုစ္ဆိတော-ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၅၂။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဘာရဒ္ဒါဇော- ဘာရဒ္ဒါဇအနွယ်ဖြစ်သော၊ သော- ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားသည်၊ သဗ္ဗယဿ- သဗ္ဗယလုလင်၏၊ ဥပန္တိကံ- အထံသို့၊ အဓိပ္ပါဂါ- သွားလေ၏၊ မဟာဗြဟ္မာ- မြတ်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်သော သုစီရတသည်၊ [သမ္ပိဝေသ္မနိ(သမ္ပိပရိသတိ)]- မိမိ ပရိသတ်အလယ်၌၊ နိသိန္နံ- နေသော၊ တံ- ထိုသဗ္ဗယလုလင်ကို၊ အဒ္ဓသ- မြင်လေ၏။

၁၅၃။ သဗ္ဗယ- သဗ္ဗယလုလင်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ယသသိနော- များသော အခြံအရံရှိသော၊ ကောရဗျဿ- ကောရဗျအမည်ရှိသော၊ ရညော- မင်း၏၊ ပဟိတော- စေအပ်သော၊ ဒူတော- တမန်တည်း၊ ယုဓိဋ္ဌိလော- ယုဓိဋ္ဌိလအနွယ် ဖြစ်သော ငါတို့ အရှင်ကောရဗျမင်းသည်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆေသိ- သင်မေးချေလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဗြဝိ- ဆို၏၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော၊ တံ- သင်သည်၊ တံအတ္ထဉ္စ- ထိုအကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ တံဓမ္မဉ္စ- ထိုအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကာဟိ- ဖြေပါလော။

သဗ္ဗယကုမာဓရာပန- သဗ္ဗယလုလင်သည်ကား၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ပရဒါရမေဝ- သူတစ်ပါးမယားကိုသာလျှင်၊ သေဝတိ- မှီဝဲမိ၏၊ အထ- ထိုသို့ မှီဝဲမိသောကြောင့်၊ အဿ- ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားအား၊ သော- သဗ္ဗယလုလင်သည်၊ “တာတ- ဘခင်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ပရဒါရံ- သူတစ်ပါးမယားကို၊ သေဝါမိ- မှီဝဲမိ၏၊ စ- ဆက်၍ ဆိုဦးအံ့၊ သေဝန္တောပန- မှီဝဲမိသော အကျွန်ုပ်သည်ကား၊ ဂင်္ဂီ- ဂင်္ဂါမြစ်ကို၊ ဩတရိတွာ- ကူး၍၊ ပရတိရံ- ကမ်းတစ်ဘက်သို့၊ ဂစ္ဆာမိ- သွား၏၊ သာယဉ္စ- ညချမ်းအခါ၌လည်းကောင်း၊ ပါတောစ- နံနက်အခါ၌လည်းကောင်း၊ နဒီ- မြစ်ကို၊ တရန္တံ- ကူးသော၊ တံမံ-

ထိုအကျွန်ုပ်ကို၊ မစ္စု- သေမင်းသည်၊ ဂိလတိနာမ- မျိုးသည်မည်၏၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊
မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ စိတ္တံ- စိတ်သည်၊ ဗျာကုလံ- နှောက်ယှက်၏၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊
တေ- ထိုဘခင်အား၊ အာစိက္ခိတုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ န သက္ခိဿာမိ- မတတ်နိုင်လတ္တံ၊
မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ကနိဋ္ဌော- ညီဖြစ်သော၊ သမ္ဘဝကုမာရေနာမ- သမ္ဘဝကုမာရမည်သည်၊
ဇာတိယာ- ဖွားသည်မှ၊ သတ္တဝဿိကောပန- ခုနစ်နှစ်ရှိသည်သာ၊ အတ္ထိ- ဖြစ်၏၊
မယာ- အကျွန်ုပ်ထက်၊ သတဂုဏေန- အဆအရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟဿဂုဏေန-
အဆအထောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတသဟဿဂုဏေန- အဆအသိန်းဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ အဓိကဉာဏတရော- အထူးသဖြင့်သာလွန်သော ဉာဏ်ပညာရှိ၏၊ သော-
ထိုသမ္ဘဝလုလင်သည်၊ တေ- ထိုဘခင်အား၊ အာစိက္ခိဿတိ- ဖြေဆိုပါလတ္တံ၊ ဂစ္ဆ-
သွားချေ၊ တံ- ထိုသမ္ဘဝလုလင်ကို၊ ပုစ္ဆာဟိ- မေးပါလေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ-
ဆိုပြီ၊ ဣမ မတ္တံ (ဣမံ အတ္တံ)- ဤအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှား
ပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “သဒါမံဂိလတေ မစ္စု (ပ) ဂန္တာ ပုစ္ဆဿု
ဗြာဟ္မဏာ”တိ- သဒါမံဂိလတေ မစ္စု (ပ) ဂန္တာ ပုစ္ဆဿု ဗြာဟ္မဏာ- ဟူကုန်သော၊
ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၅၄။ သုစီရတ- ဆရာသုစီရတ၊ သာယံ- ညအခါ၌လည်းကောင်း၊ ပါတော-
နံနက်အခါ၌လည်းကောင်း၊ မံ- ငါ့ကို သဒါ- အခါခပ်သိမ်း၊ မစ္စု- သေမင်းသည်၊
ဂိလတေ- မျိုး၏၊ တေ- သင်သည်၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော ငါသည်၊ အတ္ထဉ္စ-
အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အက္ခာတုံ-
ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ နသက္ကောမိ- မတတ်နိုင်။

၁၅၅။ သုစီရတ- ဆရာသုစီရတ၊ သမ္ဘဝေါနာမ- သမ္ဘဝအမည်ရှိသော၊ မေ-
ငါ၏၊ ကနိဋ္ဌော- ညီငယ်ဖြစ်သော၊ ဘာတာ- ညီသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊
ဗြာဟ္မဏာ- ပုဏ္ဏား၊ ကံ- သင်သည်၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ တံ- ထိုငါညီသမ္ဘဝကို၊
အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊
ပုစ္ဆဿု- မေးလေလော။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ သုစီရတော- သုစီရတပုဏ္ဏားသည်၊
“အယံပဉ္စော- ဤပြဿနာသည်၊ ဝါ- ဤအမေးသည်၊ ဣမသ္မိံ လောကေ- ဤလောက၌၊
အဗ္ဘူတော- မဖြစ်ဘူးသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ၊ ဣမံ ပဉ္စံ- ဤပြဿနာကို၊
ဝိဿဇ္ဇေတုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ သမက္ကောနာမ- စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည်၊ နတ္ထိ မညေ-

မရှိယောင်တကား၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ “အဗ္ဘတော ဝတ ဘော ဓမ္မော (ပ) အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော”တိ- အဗ္ဘတော ဝတ ဘော ဓမ္မော (ပ) အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော-ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၁၅၆။ ဘော- အချင်းတို့၊ အယံ ဓမ္မော- ဤပြဿနာသည်၊ အဗ္ဘတောဝတ- လူ၌မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ အယံ- ဤသူငယ်ကို၊ အသ္မာကံ- ဤငါတို့သည်၊ နရုစ္စတိ- မနှစ်သက်နိုင်၊ ပိတာ- အဘဖြစ်သော ဝိဒူရသုခမိန်လည်းကောင်း၊ ပုတ္တာ- သားဖြစ်သော ဘဒြကာရ သဗ္ဗယတို့လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တေသုပိတယောဇနာ- ထိုသားအဖသုံးယောက်တို့ စင်လျက်လည်း၊ ပညာယ- ပညာဖြင့်၊ ဣမံဓမ္မံ- ဤပြဿနာကို၊ နောဝိဒု- မသိကုန်။

၁၅၇။ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆိတာ- မေးအပ်သော သားအဘသုံးယောက်တို့သည်၊ တံ- ထိုပြဿနာကို၊ အက္ခာတုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ နသက္ကောထ- မတတ်နိုင်ကုန်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကို လည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော၊ ဒဟရော- ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသော သူငယ်သည်၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ ဇညာနု- သိနိုင်ရာအံ့နည်း။

တတ္ထ- ထိုအဗ္ဘတောစသော ဂါထာ၌၊ နာယန္တိ- နာယံဟူသည်ကား၊ အယံ ပဉ္စဓမ္မော- ဤတရားနှင့် စပ်ယှဉ်သော ပြဿနာသည်၊ အဗ္ဘတော- မဖြစ်ဘူးမြဲ ထူး၏၊ ဣမံ- ဤပြဿနာကို၊ ကထေတုံ- ပြောကြားခြင်းငှာ၊ သမတ္ထေန နာမ- စွမ်းနိုင်သူ မည်သည်၊ န ဘဝိတဗ္ဗံ- မရှိနိုင်၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ယံ တွံ- အကြင်သင်သည်၊ ကုမာရော- ကလေးငယ်သည်၊ ကထေဿတိ- ဖြေဆိုလတုံ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ပြောဘိ၏၊ အယံ- ဤစကားကို၊ အသ္မာကံ- ငါတို့သည်၊ နရုစ္စတိ- မနှစ်သက်၏၊ တေသုတိ ဇတ္ထ- တေသုဟူသော ဤပါဌ၌၊ သုကာရော- သုအက္ခရာသည်၊ နိပါတမတ္တံ- နိပါတ်မျှတည်း၊ ပိတာတိ- ပိတာဟူသည်ကား၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော၊ ဝိဇုရောစ- ဝိဇုရလည်းကောင်း၊ ပုတ္တာ- သားဖြစ်ကုန်သော၊ ဘဒြကာရောစ- ဘဒြကာရလည်းကောင်း၊ သဗ္ဗယော စ- သဗ္ဗယလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တယော- သုံးယောက်ကုန် သော၊ တေပိ ပိတာပုတ္တာ- ထိုသားအဖတို့သည်လည်း၊ ပညာယ- ပညာအားဖြင့်၊ ဣမံ ဓမ္မံ- ဤပြဿနာကို၊ နော ဝိဒု- မသိကြကုန်၊ န ဝိဇာနန္တိ- မသိကြကုန်၊ အညော- အခြားသော၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ ဇာနိဿတိ- သိနိုင်လတုံနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊

အတ္ထော- အနက်တည်း၊ န တန္တိ- နတံဟူသည်ကား၊ ပုစ္ဆိတာ- မေးမြန်းအပ်ကုန်သော၊
တယော ဇနာ- သားအဖ သုံးယောက်ဖြစ်ကုန်သော၊ တုမေ- သင်တို့သည်၊ ဧတံ-
ဤပြဿနာကို၊ အက္ခာတုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ န သက္ကောထ- မစွမ်းနိုင်ကြကုန်၊ ဒဟရော-
ငယ်သော၊ သတ္တဝသိကော- ခုနစ်သားရှိသော၊ ကုမာရော- ကလေးငယ်သည်၊
ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ကထံ န- အသို့လျှင်၊ ဇညာ- သိပါအံ့နည်း၊ ကေန
ကာရဏေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဇာနိတုံ- သိခြင်းငှာ၊ သက္ခိဿတိ- စွမ်းနိုင်ပါ
အံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သဗ္ဗယကုမာရော- သဗ္ဗယ လုလင်သည်၊
“တာတ- ဘခင်၊ သမ္ဘဝကုမာရံ- သမ္ဘဝသတို့သားကို၊ ‘ဒဟရော’တိ- ငယ်သည်ဟူ၍၊
မာ ဥညာသိ- မထီမဲ့မြင် မပြုလင့်၊ ပဥဝိဿဇနေန- ပြဿနာ ဖြေခြင်းဖြင့်၊ သစေပိ
အတ္ထိကော- အကယ်၍ အလိုရှိငြားအံ့၊ ဂစ္ဆ- သွားချေ၊ နံ- ထိုသမ္ဘဝလုလင်ကို၊ ပုစ္ဆ-
မေးချေလော၊” ဣတိ- ဤသို့ (ဝတွာ- ဆို၍)၊ အတ္ထ-ဒီပနာဟိ- အနက်ကိုပြတတ်ကုန်
သော၊ ဥပမာဟိ- ဥပမာတို့ဖြင့်၊ ကုမာရဿ- သမ္ဘဝလုလင်၏၊ ဝဏ္ဏံ- ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊
ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ “မာ နံ ဒဟရောတိ ဥညာသိ (ပ) အတ္ထံ
ဓမ္မဉ္စ ဗြာဟ္မဏာ”တိ- မာ နံ ဒဟရောတိ ဥညာသိ (ပ)အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ဗြာဟ္မဏေ-
ဟူကုန်သော၊ ဒွါဒသ- တစ်ဆယ့်နှစ်ခုကုန်သော၊ ဂါ ထာ- ဂါတာတို့ကို၊ အဘာသိ-
ဆိုပြီ။

၁၅၈။ ဗြာဟ္မဏ- ဆရာသုစီရတပုဏ္ဏား၊ နံသမ္ဘဝံ- ထိုသမ္ဘဝသတို့သားကို၊
အပ္ပတ္တိတွာန- မမေးမူ၍၊ ဒဟရောတိ- ငယ်၏ဟူ၍၊ မာဥညာသိ- အယုတ်အားဖြင့်
မအောက်မေ့လင့်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကို
လည်းကောင်း၊ သမ္ဘဝံ- ငါညီသမ္ဘဝသတို့သားကို၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ ဇညာ-
သိပါလတ္တံ့။

၁၅၉။ ဗြာဟ္မဏ- ဆရာသုစီရတပုဏ္ဏား၊ ယထာပိ- ဥပမာမည် သည်ကား၊
အာကာသဓာတုယာ- ကောင်းကင်၌၊ ဂစ္ဆံ ဂစ္ဆန္တော- သွားသော၊ ဝိမလော-
တိမ်တိုက်အစရှိသောအညစ်အကြေးကင်းသော၊ စန္ဒော- လပြည့်ဝန်းသည်၊
လောကေ- လောက၌၊ သဗ္ဗတာရာဂဏေ- အလုံးစုံသော ကြယ်အပေါင်း
တို့ကို၊ အာဘာယ- မိမိအရောင်ဖြင့်၊ အတိ-ရောစတိယထာ- လွန်၍
တင့်တယ်သကဲ့သို့။

၁၆၀။ ဧဝံပိ- ဤအတူလည်းကောင်းလျှင်၊ သမ္ဘဝေါ- သမ္ဘဝေသတို့သားသည်၊
ဒဟရူပေတော- ငယ်သောအဖြစ်နှင့်ယှဉ်လျက်၊ ပညာ-ယောဂေန- ပညာ
အထူးဖြင့်၊ အတိရောစတိ- ပညာရှိအပေါင်းကို လွန်၍တင့်တယ်၏။ နံသမ္ဘဝံ-
ထိုသမ္ဘဝသတို့သားကို၊ အပုစ္ဆိတွာန- မမေးမူ၍၊ ဒဟရောတိ- ငယ်၏ဟူ၍၊
မာဥညာသိ- အယုတ်အားဖြင့် မအောက် မေ့လင့်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်း
ကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သမ္ဘဝံ- ငါ့ညီသမ္ဘဝကို၊ ပုစ္ဆိတွာ-
မေး၍၊ ဇညာ- သိပါလတ္တံ့။

၁၆၁။ ဗြာဟ္မဏ- ဆရာသုစိရတ ပုဏ္ဏား၊ ယထာပိ- ဥပမာတစ်ပါးလည်း၊
ဂိမ္မာနံ- နွေလတို့၏၊ ရမ္မကောမာသော- မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော တန်ခူး
လသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ သောရမ္မကော- ထိုမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော
တန်ခူးလသည်၊ အညေဟိ- တစ်ပါးကုန်သော၊ မာသေဟိ- တစ်ဆယ့်တစ်လ
တို့ထက်၊ အတေဝ အတိဇဝ- အလွန်လျှင်၊ ဒုမပုပ္ဖေဟိ- သစ်ပင်တောပန်း
တို့ဖြင့်၊ သောဘယိယထာ- တင့်တယ်သကဲ့သို့၊

၁၆၂။ ဧဝံမိ- ဤအတူလည်းကောင်း၊ သမ္ဘဝေါ- ငါ့ညီသမ္ဘဝသည်၊
ဒဟရူပေတော- ငယ်သောအဖြစ်နှင့် ယှဉ်လျက်၊ ပညာယောဂေန- ပညာ
အထူးဖြင့်၊ သောဘတိ- တင့်တယ်၏၊ ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစိရတပုဏ္ဏား၊
တွံ- သင်ဘခင်သည်၊ နံသမ္ဘဝံ- ထိုသမ္ဘဝသတို့သားကို၊ အပုစ္ဆိတွာန- မမေးမူ၍၊
ဒဟရောတိ- ငယ်၏ဟူ၍၊ မာဥညာသိ- အယုတ်အားဖြင့် မအောက်မေ့လင့်၊
အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊
သမ္ဘဝံ- ငါ့ညီသမ္ဘဝကို၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ ဇညာ- သိပါလတ္တံ့။

၁၆၃။ [ဗြဟ္မေ(ဗြာဟ္မဏ)]- ဘခင်သုစိရတပုဏ္ဏား၊ ယထာပိ- ဥပမာတ
ပါးလည်း၊ ဟိမဝါ- ဆီးနှင်းရှိသော၊ ပဗ္ဗတော- တောင်သည်လည်းကောင်း၊
ဂန္ဓမာဒနော- ရောက်လာသော လူအပေါင်းကိုနံ့သာဖြင့် ဝမ်းပြောက်စေတတ်
သော၊ ပဗ္ဗတော- တောင်သည်လည်းကောင်း၊ နာနာရုက္ခေဟိ- အထူးထူးသော
သစ်ပင်တို့ဖြင့်၊ သစ္ဆန္ဓောယထာ- ကောင်းစွာဖုံးလွှမ်း သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊
မဟာဘူတဂဏာလယောယထာ- များစွာသော နတ်အပေါင်းတို့၏ နေရာဖြစ်
သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဒိဗ္ဗေဟိ- နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ဩသဓေဟိ- ဆေးတို့ဖြင့်
သစ္ဆန္ဓောယထာစ- ဖုံးလွှမ်းကုန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဒိသာ- အရပ်မျက်နှာ
တို့ကို၊ ဘာတိယထာစ- ထွန်းပကုန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပဝါတိယထာစ-
အနံ့ကြိုင်ကြိုင်လှိုင် သကဲ့သို့လည်းကောင်း။

၁၆၄။ ဧဝံပိ- အတူလျှင်၊ သမ္ဘဝေါ- ငါညီသမ္ဘဝသည်၊ ဒဟရူပေတော-
 ငယ်သောအဖြစ်နှင့် ယှဉ်လျက်၊ ပညာယောဂေန- ပညာအထူးဖြင့်၊ ဘာတိစ-
 ထွန်းပလည်း ထွန်းပ၏၊ ပဝါတိစ- ဂုဏ်နံတကြိုင်ကြိုင် လှိုင်လည်း လှိုင်၏၊
 ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား၊ တံ- သင်ဘခင် ပုဏ္ဏားသည်၊ နံသမ္ဘဝံ-
 ထိုငါညီသမ္ဘဝကို၊ အပုစ္ဆိတွာန- မမေးမူ၍၊ ဒဟရောတိ- ငယ်၏ဟူ၍၊
 မာဥညာသိ- အယုတ်အားဖြင့် မအောက်မေ့လင့်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကို
 လည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ သမ္ဘဝံ- ငါညီသမ္ဘဝကို၊
 ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ ဇညာ- သိပါလတ္တံ့။

၁၆၅။ ဗြဟ္မေ- ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား၊ ယထာပိ- ဥပမာတစ်ပါးလည်း၊
 [အစွိမာလိ (အစွိမာလိ)]- မီးတောက် မီးလျှံတည်းဟူသော ပန်းရှိသော၊
 ယသသိမာ- တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဂစ္ဆေ- ဂစ္ဆဟုဆိုအပ်သော၊ ဝနေ-
 တောကြီး၌၊ ဇလမာနော- ထွန်းတောက်ပသော၊ အနုလော- ဇီဝာ၌ ရောင့်ရဲခြင်း
 မရှိသော၊ ကဏ္ဍဝတ္တနီ- သွားရာခရီး၏ မည်းခြင်းကို ဖြစ်စေ တတ်သော။

၁၆၆။ ယတာသနော- ယဇ်ပူဇော်သော ထောပတ်ကိုစားတတ်သော၊
 ဓူမကေတု- အခိုးတည်းဟူသော မှန်ကင်းအထွဋ်ရှိသော၊ ဥတ္တမာဟေဝနံ-
 မြတ်သော တောအုပ်ကို၊ ဒဟော- လောင်တတ်သော၊ [ပဟူတေဇော
 (ဗဟူတေဇော)]- များသော တန်ခိုးရှိသော၊ ပါဝကော- မီးသည်၊ [နိသီထေ
 (နိသီဝေ)]- ညည့်သန်းခေါင်အခါ၌၊ ပဗ္ဗတဂ္ဂသ္မိ- တောင်ထိပ်၌၊ ဝိရောစတိယထာ-
 တင့်တယ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံပိ- ဤအတူလျှင်၊ သမ္ဘဝေါ- ငါညီသမ္ဘဝသည်၊
 ဒဟရူပေတော- ငယ်သောအဖြစ်နှင့် ယှဉ်လျက်၊ ပညာ-ယောဂေန-
 ပညာအထူးဖြင့်၊ ဝိရောစတိ- တင့်တယ်၏။

၁၆၇။ ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား၊ နံသမ္ဘဝံ- ထိုငါညီသမ္ဘဝကို၊
 အပုစ္ဆိတွာန- မမေးဦးဘဲ၊ ဒဟရောတိ- ငယ်၏ဟူ၍၊ မာဥညာသိ-
 အယုတ်အားဖြင့် မအောက်မေ့လင့်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ-
 အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သမ္ဘဝံ- ငါညီသမ္ဘဝကို၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ ဇညာ-
 သိပါလတ္တံ့၊

၁၆၈။ ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား၊ ဇဝေန- လျင်မြန်ခြင်းဖြင့်၊ ဘဒြိ-
 မြင်းကောင်းကို၊ ဇာနန္တိ- သိရကုန်၏၊ ဗလီဗဒ္ဓဉ္စ- နွားကောင်းကိုလည်း၊
 [ဝါဟိယေ(ဝါဟနေ)]- ဝန်ကို ရွက်ဆောင်ရာ၌၊ ဇာနန္တိ- သိရကုန်၏၊ ဓေနံ-

နွားမကို၊ ဒေါဟေန- နို့ညှစ်သဖြင့်၊ ဇာနန္တိ- သိရကုန်၏။ ပဏ္ဍိတံ- ပညာရှိကို၊
ဘာသမာနဉ္စ- စကားပြောဆိုမှလျှင်၊ ဇာနန္တိယထာ- သိရကုန် သကဲ့သို့။
၁၆၉။ ဧဝံပိ- ဤအတူလျှင်၊ သမ္ဘဝေါ- ငါညီသမ္ဘဝသည်၊ ဒဟရူပေတော-
ငယ်သောအဖြစ်နှင့် ယှဉ်လျက်၊ ပညာယောဂေန- ပညာအထူးဖြင့်၊ ဇာနာတိ-
သိ၏။ နံသမ္ဘဝံ- ထိုငါညီသမ္ဘဝကို၊ အပုစ္ဆိတွာန- မမေးဦးလဲ၊ ဒဟရောတိ-
ငယ်၏ဟူ၍၊ တံ- သင်ဘခင် သည်၊ မာဥညာသိ- အယုတ်အားဖြင့်
မအောက်မေ့ပါလင့်၊ ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကို
လည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သမ္ဘဝံ- ငါညီသမ္ဘဝကို၊
ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ ဇညာ- သိပါလတ္တံ့။

တတ္ထ- မာနံဒဟရောစသော ဂါထာတို့၌၊ ဇညာတိ- ဇညာဟူသည်ကား၊
ဇာနိဿသိ- သိလတုံ၊ စန္ဒောတိ- စန္ဒောဟူသည်ကား၊ ပုဏ္ဏစန္ဒော- လပြည့်ဝန်းသည်၊
ဝိမလောတိ- ဝိမလောဟူသည်ကား၊ အဗ္ဘာဒိမလဝိရဟိတော- တိမ်တိုက်အစရှိသော
အညစ်အကြေးမှကင်းသော၊ ဧဝမ္ပိ ဒဟရူပေတောတိ- ဧဝမ္ပိ ဒဟရူပေတော
ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သမ္ဘဝကုမာရော- သမ္ဘဝလုလင်သည်၊ ဒဟရဘာဝေန-
ငယ်ရွယ်သူ၏အဖြစ်နှင့်၊ ဥပေတောပိ- ပြည့်စုံပါလျက်လည်း၊ ပညာယောဂေန-
ပညာနှင့် ယှဉ်သဖြင့်၊ သကလဇမ္ဗုဒ္ဓိပတလေ- အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒ္ဓိပံ၌၊ အဝသေသေ-
ကြွင်းကုန်သော၊ ပဏ္ဍိတေ- ပညာရှိတို့ကို၊ အတိက္ကမိတွာ- ကျော်လွန်၍၊ ဝိရောစတိ-
တင့်တယ်၏၊ ရမ္မကောတိ- ရမ္မကောဟူသည်ကား၊ စိတ္တမာသော- တန်ခူးလသည်၊
အတေဝညေဟိတိ- အတေဝညေဟိဟူသည်ကား၊ အညေဟိ- အခြားကုန်သော၊
ဧကာဒသဟိ- ဆယ့်တစ်ပါးကုန်သော၊ မာသေဟိ- လတို့ထက်၊ အတိဝိယ-
အလွန်လျှင်၊ ဧဝန္တိ- ဧဝံဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ သမ္ဘဝေါပိ- သမ္ဘဝလုလင်
သည်လည်း၊ ပညာယောဂေန- ပညာနှင့် ယှဉ်သဖြင့်၊ သောဘတိ- တင့်တယ်၏၊
ဟိမဝါတိ- ဟိမဝါဟူသည်ကား၊ ဟိမပါတသမယေ- ဆီးနှင်းကျသောအခါ၌၊
ဟိမယုတ္တာ- ဆီးနှင်းနှင့် ယှဉ်၏၊ ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ ဟိမဝါ- ဟိမဝါမည်၏၊
ဂိမ္မကာလေ- နွေအခါ၌၊ ဟိမံ- ဆီးနှင်းကို၊ ဝမတိ- အန်ထုတ်၏၊ ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊
ဟိမဝါ- ဟိမဝါမည်၏၊ သမ္ပတ္တံ- ရောက်လာသော၊ ဇနံ- လူအပေါင်းကို၊ ဂန္ဓေန-
နံသာဖြင့်၊ မဒယတိ- ယဇ်ဗူးစေတတ်၏၊ ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ ဂန္ဓမာဒနော- ဂန္ဓမာဒန
မည်၏၊ မဟာဘူတဂဏာလယောတိ- မဟာဘူတဂဏာလယော ဟူသည်ကား၊

ဒေဝဂဏာနံ- နတ်အပေါင်းတို့၏။ နိဝါသော- နေရာဖြစ်သော၊ **ဒိသာ ဘာတိတိ-**
 ဒိသာဘာတိဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗဒိသာ- အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို၊ ဧကော-
 ဘာသာ ဝိယ- တခဲနက်သော အရောင်ကဲ့သို့၊ ကရောတိ- ပြုတတ်၏။ **ပဝါတိတိ-**
 ပဝါတိဟူသည်ကား၊ ဂန္ဓေန- နံသာဖြင့်၊ သဗ္ဗဒိသာ- အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့
 ဝါယတိ- ကြိုင်လှိုင်၏။ ဧဝန္တိ- ဧဝံဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ သမ္ဘဝေါပိ-
 သမ္ဘဝလုလင်သည်လည်း၊ ပညာယောဂေန- ပညာနှင့် ယှဉ်သဖြင့်၊ သဗ္ဗဒိသာ-
 အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို၊ ဘာတိ စေဝ- တောက်လည်း တောက်ပ၏။ ပဝါတိ
 စ- ကြိုင်လည်း ကြိုင်လှိုင်၏။

ယသဿိမာတိ- ယသဿိမာဟူသည်ကား၊ တေဇသမ္ပတ္တိယာ- တန်ခိုးနှင့်
 ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ယသဿိမာ- တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ **အစ္စိမာလီတိ-**
 အစ္စိမာလီဟူသည်ကား၊ အစ္စိဟိ- မီးလျှံတို့နှင့်၊ ယုတ္တော- ယှဉ်သော၊ **လေမာနော**
ဝနေ ဂစ္ဆေတိ- လေမာနော ဝနေ ဂစ္ဆေဟူသည်ကား၊ ဂစ္ဆသင်္ခါတေ- ဂစ္ဆဟု ဆိုအပ်သော၊
 မဟာဝနေ- တောကြီး၌၊ လေန္တော- တောက်ပလျက်၊ စရတိ- ကျက်စား၏။ အနလောတိ-
 အနလောဟူသည်ကား၊ အတိတ္တော- ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသော၊ ဂတမဂ္ဂဿ- သွားရာ
 လမ်း၏။ ကဏ္ဍဘာဝေန- မည်းနက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ **ကဏ္ဍဝတ္ထနိ-** သွားရာ
 ခရီး၏ မည်းခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော၊ ယညေ- ယဇ်၌၊ အာဟုတိဝသေန- ပူဇော်သည်၏
 အစွမ်းအားဖြင့်၊ အာဟုတံ- ပူဇော်အပ်သော၊ ယတံ- ထောပတ်ကို၊ အသ္မာတိ-
 စားတတ်၏။ ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ ယဘာသနော- ယဘာသနမည်၏။ (ယဘာသနော-
 ယဇ်ပူဇော်သော ထောပတ်ကို စားတတ်သော)၊ အဿ- ထိုတောမီး၏၊ ဓူမော-
 အခိုးအလျှံသည်၊ ကေတုကိစ္စံ- အထွဋ်ဟူသော ကိစ္စကို၊ သာဓေတိ- ပြီးစေတတ်၏။
 ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ ဓူမကေတု- ဓူမကေတုမည်၏။ (ဓူမကေတု- အခိုးတည်းဟူသော
 အထွဋ်ရှိသော)၊ **ဥတ္တမာဟေဝနန္ဒဟောတိ-** ဥတ္တမာဟေဝနန္ဒဟောဟူသည်ကား၊
 ဝနသဏ္ဍော- တောအုပ်ကို၊ အဟေဝနံ- အဟေဝနံဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။ ဥတ္တမံ-
 မြတ်သော၊ ဝနသဏ္ဍံ- တောအုပ်ကို၊ ဒဟတိ- လောင်တတ်၏။ ဣတိ- ဤကား၊
 အတ္တော- အနက်တည်း၊ **နိသီထေတိ-** နိသီထေဟူသည်ကား၊ ရတ္တိဘာဂေ- ညဉ့်အဖို့၌၊
ပဗ္ဗတဂ္ဂသ္မိန္တိ- ပဗ္ဗတဂ္ဂသ္မိဟူသည်ကား၊ ပဗ္ဗတသိခရေ- တောင်ထိပ်၌၊ **ပဟူတေဓောတိ-**
 ပဟူတေဓောဟူသည်ကား၊ ပဟူတဣန္ဒနော- များသော မီးစာရှိသော၊ **ဝိရော စတိတိ-**
 ဝိရောစတိဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗဒိသာသု- အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌၊ ဩဘာသတိ-

တောက်ပ၏။ **ဇေတိ**- ဧဝံဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မမ- ငါ၏၊ ကနိဋ္ဌော- ညီဖြစ်သော၊ သမ္ဘဝကုမာရော- သမ္ဘဝလုလင်သည်၊ ဒဟရောပိ- ငယ်သော်လည်း၊ ပညာယောဂေန- ပညာနှင့် ယှဉ်သဖြင့်၊ ဝိရောစတိ- တင့်တယ်၏၊ **ဘဒြန္တိ**- ဘဒြိဟူသည်ကား၊ ဘဒြိ- ကောင်းသော၊ အဿာဇနိယံ- အာဇနိမြင်းကို၊ ဇေသမ္ပတ္တိယာ- လျင်မြန်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်းဖြင့်၊ **ဇာနန္တိ**- သိရကုန်၏၊ သရီရေန- ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့်၊ **နဇာနန္တိ**- မသိနိုင်ကုန်၊ **ဝါဟိယေတိ**- ဝါဟိယေဟူသည်ကား၊ ဝဟိတဗ္ဗဘာရေ- ဆောင်အပ်သော ဝန်သည်၊ သတိ- ရှိသော၊ ဘာရဝဟတာယ- ဝန်ကိုဆောင်တတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အယံ- ဤနွားသည်၊ ဥတ္တမော- မြတ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဗလိဗဒ္ဓန္တားကောင်းကို၊ **ဇာနန္တိ**- သိရကုန်၏၊ **ဒေါဟေနာတိ**- ဒေါဟေနာဟူသည်ကား၊ ဒေါဟသမ္ပတ္တိယာ- နို့ရည်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ခေန- နွားမကို “**သုခိရာ**”တိ- ကောင်းသော နို့ရည်ရှိသောနွားမဟူ၍၊ **ဇာနန္တိ**- သိရကုန်၏၊ **ဘာသမာနန္တိ** ဧတ္ထ- ဘာသမာနဟူသော ဤပါဌ၌၊ ဗာလေဟိ- ပညာမဲ့သော သူတို့နှင့်၊ မိသံ- ရောနှော၍ နေသော၊ အဘာသမာနံ- စကားမပြောဆိုသော၊ ပဏ္ဍိတံ- ပညာရှိကို၊ နဇာနန္တိ- မသိကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သုတ္တံ- သံယုတ္တနိကာယ်လာသုတ်ကို၊ (သံ၊ နိ၊ ၂၊ ၂၄၁) အာဟရိတဗ္ဗံ- ဆောင်ယူအပ်၏။

သုစိရတော- သုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ တသ္မိ- ထိုသဗ္ဗယလုလင်သည်၊ သမ္ဘဝံ- သမ္ဘဝသတို့သားကို၊ ဝဏ္ဏန္တေ- ချီးမွမ်းလတ်သော်၊ “ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ ဇာနိဿာမိ- သိရလတ္တံ” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) “ကုမာရ- သဗ္ဗယလုလင်၊ တေ- သင်၏၊ ကနိဋ္ဌော- ညီဖြစ်သော၊ (သမ္ဘဝေါ- သမ္ဘဝသတို့သားသည်) ကဟံ ပန- အဘယ်မှာနည်း” ဣတိ- ဤသို့ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ အထ- ထိုသို့မေးသည်ရှိသော်၊ အဿ- ထိုသုစိရတပုဏ္ဏားအား၊ သော- သဗ္ဗယလုလင်သည်၊ သီဟပဉ္စရံ- ခြင်္သေ့ခံသော လေသာတံခါးကို၊ ဝိဝရိတွာ- ဖွင့်၍၊ ဟတ္ထံ- လက်ကို၊ ပသာရေတွာ- ဆန့်၍၊ “ယော ဧသ ယော ဧသော- အကြင် အကျွန်ုပ်၏ညီ သမ္ဘဝသတို့သားသည်၊ ပါသာဒဒွါရေ- ပြာသာဒ်တံခါးအဝ၌၊ အန္တရဝိထိယာ- ခရီးလမ်းမကြား၌၊ ကီဠတိ- ကစား၏၊ အယံ- ဤကစားသော သူငယ်သည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ကနိဋ္ဌော- ညီငယ်တည်း၊ တံ- ထိုညီငယ်သမ္ဘဝသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်၍၊ ပုစ္ဆ- မေးလေလော၊ ဗုဒ္ဓကိဋ္ဌာယ- ဘုရားကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၊ တေ- ထိုသင်ဘခင်၏၊ ပဉ္စ- အမေးကို၊ ကထေဿတိ- ဖြေဆိုပါလတ္တံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ သုစိရတော- သုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊

တဿ- ထိုသဉ္ဇယလုလင်၏။ ဝစနံ- စကားကို သုတ္တာ- ကြား၍၊ ပါသာဒါ- ပြာသာဒ်ထက်မှ၊
 ဩရုယု- ဆင်းသက်၍၊ ကုမာရဿ- သမ္ဘဝသတို့သား၏။ သန္တိကံ- အထံသို့ အဂမာသိ-
 သွားလေပြီ၊ ကာယ ဝေလာယ- အဘယ်အခါ၌၊ (အဂမာသိ- သွားလေသနည်း၊) ဣတိ-
 ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊) ကုမာရဿ- သမ္ဘဝသတို့သား၏။ နိဝတ္ထသာဠကံ- ဝတ်သော
 ပုဆိုးကို၊ မောစေတွာ- ချွတ်၍၊ ခန္ဓေ- ပခုံး၌၊ ခိပိတွာ- တင်၍၊ ဥဘောဟိ-
 နှစ်ဖက်ကုန်သော၊ ဟတ္ထေဟိ- လက်တို့ဖြင့်၊ ပံသု- မြေမှုန့်ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊
 ဌိတဝေလာယ- ရပ်နေသောအခါ၌၊ (အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊) တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို
 အာဝိကရောန္တော- ထင်စွာပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “သွာ’ဓိပ္ပါဂါ
 ဘာရဒ္ဒါဇော၊ (ပ) ကိဠမာနံ ဗဟိပုရေ”တိ- သွာ’ဓိပ္ပါဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော၊ (ပ) ကိဠမာနံ
 ဗဟိပုရေ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ ဝါ- သီဆိုအပ်သော ကဗျာကို၊ အာဟ-
 ဟောတော်မူပြီ။

၁၇၀။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဘာရဒ္ဒါဇော- ဘာရဒ္ဒါဇောအနွယ်ဖြစ်သော၊ သော-
 ထိုသုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊ သမ္ဘဝဿ- သမ္ဘဝသတို့သား၏။ ဥပန္တိကံ- အထံသို့
 အဓိပ္ပါဂါ- သွားလေ၏။ မဟာဗြာဟ္မာ- သုစိရတ အမည်ရှိသောပုဏ္ဏားသည်၊
 ဗဟိပုရေ- အိမ်၏ အပ၌၊ ကိဠမာနံ- မြေမှုန့် ကစား၍နေသော၊ တံ-
 ထိုသမ္ဘဝသတို့သားကို၊ အဒ္ဒသ- မြင်လေ၏။

တတ္ထ- ထိုသွာဓိပ္ပါဂါစသော ဂါထာ၌၊ ဗဟိပုရေတိ- ဗဟိပုရေဟူသည်ကား၊
 ဗဟိနိဝေသနေ- အိမ်၏အပ၌။

မဟာသတ္ထောပိ- ဘုရားလောင်း သမ္ဘဝလုလင်သည်လည်း၊ ဗြာဟ္မဏံ- သုစိရတ
 ပုဏ္ဏားကို၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ပုရတော- ရှေ့၌၊ ဌိတံ- တည်သည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊
 “တာတ- ဘခင်၊ ကေန အတ္ထေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ အာဂတော-
 ကြွလာတော်မူသည်၊ အာသိ- ဖြစ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ “တာဝ
 ကုမာရ- ချစ်သား သမ္ဘဝသတို့သား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဇမ္ဗုဒီပတလေ- ဇမ္ဗုဒီပကျွန်း
 အပြင်၌၊ အာဟိဏ္ဏန္တော- လှည့်လည်လျက်၊ မယာ- ငါသည်၊ ပုစ္ဆိတံ- မေးအပ်သော၊
 ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ကထေတုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ သမတ္ထံ- စွမ်းနိုင်သော သူကို၊
 အလဘိတွာ- မရသောကြောင့်၊ တဝ- သင်ချစ်သား၏။ သန္တိကံ- အထံသို့ အာဂတော-
 လာသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ “သကလဇမ္ဗုဒီပေ-
 အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒီပကျွန်း၌၊ အဝိနိစ္ဆယော- မဆုံးဖြတ်နိုင်သော၊ ပဉ္စော- ပြဿနာ

သည်၊ မမ- ငါ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အာဂတော- ရောက်လာ၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဉာဏေန- ဉာဏ်ဖြင့်၊ မဟလ္လကောကိရ- ကြီးမြတ်သည် ဖြစ်သတတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဟိရောတ္တပုံ- ရှက်ကြောက်ခြင်းကို၊ ပဋိလဘိတွာ- ရ၍၊ ဟတ္ထဂတံ- လက်၌ရှိသော၊ ပံသုံ- မြေမှုန့်ကို၊ ဆဋ္ဌေတွာ- စွန့်ပြီး၍၊ ခန္ဓတော- ပခုံးမှ၊ သာဋကံ- ပုဆိုးကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ နိဝါသေတွာ- ဝတ်၍၊ “ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစိရတပုဏ္ဏား၊ ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူလော၊ ဗုဒ္ဓကိဋ္ဌာယ- ဘုရားရှင်၏ တင့်တယ်စမှယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဇံတ- သင်ဘခင်၏၊ (ပဉ္စ- ပြဿနာကို) ကထေဿာမိ- ဖြေဆိုပါအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) သဗ္ဗညုပ- ဝါရဏံ- သဗ္ဗညုဘုရား၏ ဖိတ်ခြင်းကို၊ ပဝါရေသိ- ဖိတ်ကြားပြီး၊ တတော- ထို့နောင်မှ၊ ဗြာဟ္မဏော- သုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊ “ရညောဟံ ပဟိတော ဒူတော (ပ) သမ္ဘဝ’က္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော” တိ- ရညောဟံ ပဟိတောဒူတော (ပ) သမ္ဘဝ’က္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော- ဟူသော၊ ဂါထာယ- ဂါထာဖြင့်၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီး။

၁၇၁။ ကုမာရ- သမ္ဘဝသတို့သား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ယသဿိနော- များသော အခြံအရံရှိသော၊ ကောရဗျဿ- ကောရဗျအမည်ရှိသော၊ ရညော- ပြည့်ရှင်မင်း၏၊ ပဟိတော- စေအပ်သော၊ ဒူတော- တမန်တည်း၊ ယုမိဋ္ဌိလော- ယုဓဋ္ဌိလအနွယ်ဖြစ်သော ငါတို့ အရှင်ကောရဗျမင်းသည်၊ အတ္တဉ္စ- အကျိုးကို လည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆေသိ- သင်မေးချေ လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဗြဝိ- ဆို၏။

တဿ- ထိုအမေးပြဿနာ၏၊ အတ္ထော- အနက်သည်၊ သမ္ဘဝပဏ္ဍိတဿ- သမ္ဘဝပညာရှိအား၊ ဂဂနမဇ္ဈေ- ကောင်းကင်အလယ်၌၊ ပုဏ္ဏစန္ဒော ဝိယ- လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့၊ ပါကဋော- ထင်ရှားသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီး၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုသုစိရတပုဏ္ဏားကို၊ “(တာတ- ဘခင်) တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ သုဏောဟိ- နာလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဓမ္မယာဂပဉ္စ- တရားကို ပူဇော်ကြောင်းဖြစ်သော အမေးပြဿနာကို၊ ဝိဿဇေန္တော- ဖြေလိုသည် ဖြစ်၍၊ “တဋ္ဌတေ အဟမက္ခိဿံ (ပ) ယဒိ ကာဟတိဝါ န ဝါ”တိ- တဋ္ဌတေ အဟမက္ခိဿံ (ပ) ယဒိ ကာဟတိဝါ န ဝါ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီး။

၁၇၂။ သမ္ဘဝ- အမောင်သမ္ဘဝ၊ ပုစ္ဆိတော- ငါမေးအပ်သော၊ တုံ- သင်သည်၊
 တံအတ္ထဉ္စ- ထိုအကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ တံဓမ္မဉ္စ- ထိုအကြောင်းကို
 လည်းကောင်း၊ အက္ခာဟိ- ဖြေပါလော၊ ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား၊
 ကုသလော- တရားဟောခြင်း၌ လိမ္မာတော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား
 သည်၊ အာစိက္ခတိယထာ- ဖြေသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ တဣ- စင်စစ်၊
 တေ- သင်ဘခင်အား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ အက္ခိဿံ- ဖြေပါအံ့၊ ဝေါ-
 သင်ဘခင်တို့၏၊ ရာဇာစ- မင်းသည်မူကား၊ တံ- ထိုအကျွန်ုပ်ဖြေဆိုသော
 တရားကို၊ ယဒိဇာနာတိ- အကယ်၍သိအံ့၊ ကာဟတိဝါ- ဟောတိုင်းပြုမူလည်း
 ပြုလတ္တံ့၊ နကာဟတိဝါ- ဟောတိုင်း မပြုမူလည်း မပြုလတ္တံ့၊ ကရောန္တဿဝါ-
 ပြုသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ အကရောန္တဿဝါ- မပြုသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊
 တဿေဝ- ထိုမင်းအားသာလျှင်၊ တံ- ထိုပြုမပြုအားဖြင့် နှစ်ပါးသည်၊
 ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ မယံပန- အကျွန်ုပ်အားကား၊ ဒေါသော- အပြစ်သည်၊
 နတ္ထိ- မရှိ။

အန္တရိထိယံ- ခရီးလမ်းမအလယ်၌၊ ဌတ္တာ- ရပ်၍၊ မဓုရဿရေန- သာယာစွာသော
 အသံဖြင့်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ဒေသေန္တဿ- ဟောကြားသော၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း၏၊
 သဒ္ဓေါ- အသံသည်၊ ဒွါဒသယောဇနိကံ- တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော၊ သကလဗာရာ-
 ဏသိနဂရံ- အလုံးစုံသော ဗာရာဏသီမြို့ကို၊ အဝတ္ထရိ- လွှမ်းမိုးပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊
 ရာဇာစ- မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဥပရာဇာဒယောစ- အိမ်ရှေ့မင်း အစရှိကုန်သော
 သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည်၊ သန္နိပတိသု-
 စည်းဝေးကုန်ပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ မဟာဇနဿ- လူအများ၏၊
 မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ဓမ္မဒေသနံ- တရားဟောခြင်းကို၊ ပဌပေသိ- ဖြစ်စေပြီ။

တတ္ထ- ထိုတဏှစသော ဂါထာ၌၊ တဏှီတိ- တဏှဟူသည်ကား၊ ဧကံသဝစနံ-
 စင်စစ်ဟူသော အနက်ကိုဟောသော ပုဒ်တည်း၊ ယထာပိ ကုသလောတိ- ယထာပိ
 ကုသလောဟူသည်ကား၊ အတိကုသလော- အလွန်ကျွမ်းကျင်သော၊ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓေါ-
 သဗ္ဗညုဘုရားရှင်သည်၊ အာစိက္ခတိ ယထာ- ဟောကြားတိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊
 တေ- သင့်အား၊ ဧကံသေနေဝ- စင်စစ်အားဖြင့်သာလျှင်၊ အဟံ- ငါသည်၊ အက္ခိဿံ-
 ပြောကြားပေအံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ရာဇာ စ ခေါ် တန္တိ-
 ရာဇာစ ခေါ်တံဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ ပန- ထိုပြဿနာကို၊ ယထာ-

အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြောသည်ရှိသော်၊ တုမှာကံ- သင်တို့၏၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ဇာနိတုံ- သိခြင်းငှာ၊ သက္ကောတိ- စွမ်းနိုင်၏၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာ အားဖြင့်၊ ကထေဿာမိ- ပြောပေအံ့၊ တတော- ထို့ထက်၊ ဥတ္တရိ- အလွန်၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ တံ- ထိုငါဖြေဆိုသော တရားကို၊ ဇာနာတိဇေ- သိသည်သာ၊ ယဒိ- အကယ်၍၊ ကရိဿတိ ဝါ- သိသည့်အတိုင်းပြုမူလည်းပြုလတ်၊ န ဝါ ကရိဿတိ- မပြုမူလည်း မပြုလတ်၊ ကရောန္တဿ ဝါ- ပြုသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ အကရောန္တဿ ဝါ- မပြုသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ တဿေဝ- ထိုမင်း၏သာလျှင်၊ ဧတံ- ထိုပြု မပြုနှစ်မျိုးသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ မယံ ပန- ငါ့အားကား၊ ဒေါသော- အပြစ်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤအနတ်ကို၊ ဒီပေတိ- ပြ၏။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဣမာယ ဂါထာယ- ဤဂါထာဖြင့်၊ ပဉ္စကထနံ- ပြဿနာ ဖြေဆိုခြင်းကို၊ ပဋိဇာနိတွာ- ဝန်ခံပြီး၍၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဓမ္မယာဂပဉ္စ- တရားကို ပူဇော်ကြောင်းဖြစ်သော အမေးပြဿနာကို၊ ကထေန္တော- ဖြေကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အဇ္ဇ သုဝေတိ သံသေယျ (ပ) သဂ္ဂံ သော ဥပပဇ္ဇတိ”တိ- အဇ္ဇ သုဝေတိ သံသေယျ (ပ) သဂ္ဂံ သော ဥပပဇ္ဇတိ-ဟူကုန်သော၊ (ပဉ္စဂါထာ- ငါးဂါထာတို့ကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၇၃။ တာတသုစီရတ- ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား၊ ရညာ- ဘခင်တို့အရှင် မင်းသည်၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ ကုသလံ- ကုသိုလ်ကို၊ ကရိဿာမ- ပြုကုန် လတ္တံ့လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်ကို၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်သည်ရှိသော်၊ သုဝေတိ- နက်ဖြန်မှပြုကုန်အံ့ဟူ၍၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သည်၊ သံသေယျ- ဆိုရာ၏၊ ယုဓိဋ္ဌိလော- ယုဓိဋ္ဌိလ အနွယ်ဖြစ်သော၊ ရာဇာ- ဘခင်တို့အရှင်မင်းသည်၊ အတ္ထေ- အကျိုးစီးပွား သည်၊ ဇာတေ- ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ တဿ- ထိုမေ့လျော့သော သူ၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ကတွာ- လိုက်နာ၍၊ တံဒိဝသံ- ထိုနေ့ကို၊ ပမာဒေန- မေ့လျော့ခြင်းဖြင့်၊ မာအဝသီ- မေ့လျော့သောသူ၏ အလိုသို့မလိုက်ပါ စေလင့်။

၁၇၄။ သုစီရတ- ဘခင်သုစီရတ ပုဏ္ဏား၊ ရညာ- ဘခင်တို့ အရှင်မင်းသည်၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်သော ဘခင်သည်၊ အဇ္ဈတ္တညေဝ- ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အပေါင်းကိုလျှင်၊ သံသေယျ- အနိစ္စဟူ၍ဟောပါလေ၊ မုဋ္ဌော- တွေဝေသော၊ အစေတနော- ကောင်းသော အယူနှင့်ယှဉ်သော စိတ်မရှိသော ပုထုဇဉ်မိုက်

သည်၊ ကုမ္ပုလ်- ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟု ဆိုအပ်သော မကောင်းသော ခရီးကို၊ သေဝတိယထာ- မှီဝဲသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ ရာဇာ- ဘခင်တို့ အရှင်မင်းသည်၊ ကုမ္ပုလ်- ခြောက်ဆယ့်နှစ် ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဟု ဆိုအပ်သော မကောင်းသော ခရီးကို၊ န နိသေဝေ-ယျ- မမှီဝဲရာ။

၁၇၅။ ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစိရတပုဏ္ဏား၊ အတ္တာနံ- သုဂတိဘဝ၌ တည်သော မိမိကိုယ်ကို၊ နာတိဝတ္ထေယျ- လူနတ်ချမ်းသာကိုလွန်၍ အပါယ်လေးပါး၌ ဖြစ်စေတတ်သော ကံကိုမပြုရာ၊ အဓမ္မ- ဒုစရိုက်တရား သုံးပါးဟု ဆိုအပ်သော မကောင်းသောအကျင့်ကို၊ နသမာစရေ- မကျင့်ရာ၊ အတိတ္ထေ- ခြောက်ဆယ့် နှစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဟု ဆိုအပ်သော ဆိပ် မဟုတ်သည်၌၊ နပ္ပတာရေယျ- မချရာ၊ အနတ္ထေ- အကျိုးမရှိသည်၌၊ [ယုတော(ယုတ္တော)]- ယှဉ်သည်၊ နသိယာ- မဖြစ်ရာ။

၁၇၆။ ဗြာဟ္မဏ- ဘခင်သုစိရတပုဏ္ဏား၊ ယောစခတ္တိယော- အကြင် မင်းသည်လည်း၊ ဧတာနိဌာနာနိ- ဤအကျွန်ုပ်ဟောအပ်သော အကြောင်း တို့ကို၊ ကတ္တံ- ပြုခြင်းငှာ၊ ဇာနာတိ- သိအံ့၊ သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ သုက္ကပက္ခေ- လဆန်းပကွ၌၊ စန္ဒိမာဝ- လကဲ့သို့၊ သဒါ- အခါခပ်သိမ်း၊ ဝမတေ- အခြံအရံ စည်းစိမ်ပွားများရာ၏။

၁၇၇။ ဉာတိနဉ္စ- ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း၊ ပိယော- ချစ်အပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ မိတ္တေသုစ- အဆွေခင်ပွန်းတို့ အလယ်၌လည်း၊ ဝိရောစတိ- တင့်တယ်၏၊ ကာယဿဘေဒါ- ကမ္မဇရုပ်ခန္ဓာကိုယ် ပျက်သည်မှ၊ ပရံ- နောက်၌၊ သပ္ပညော- ပညာရှိသော၊ သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ သဂ္ဂံ- နတ်ပြည်သို့၊ ဥပပဇ္ဇတိ- ရောက်ရ၏။

တတ္ထ- ထိုအဖူး သုဝေတိစသော ဂါထာတို့၌၊ သံသေယျာတိ- သံသေယျာဟူ သည်ကား၊ ကထေယျ- ဆိုရာ၏၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တာတ သုစိရတ- ဖခင်သုစိရတ၊ သစေ- အကယ်၍၊ တုမှာကံ- သင်တို့၏၊ ရညာ- မင်းသည်၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ ဒါနံ- အလှူကို၊ ဒေမ- ပေးလှူရအံ့လော၊ သီလံ- သီလကို၊ ရက္ခာမ- စောင့်ရအံ့လော၊ ဥပေါသထကမ္မံ- ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းအမှုကို၊ ကရောမ- ပြုရအံ့လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်ကို၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်သည်ရှိသော်၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ပါဏံ- အသက်ကို၊ ဟနာမ- သတ်ကုန်အံ့၊ ကာမေ- ကာမဂုဏ်တို့ကို၊ ပရိဘုဉ္ဇာမ-

သုံးဆောင်ကုန်အံ့၊ သုရံ- သေကို၊ ပိဝါမ- သောက်ကုန်အံ့၊ ကုသလံ ပန- ကုသိုလ်ကိုကား၊
 သုဝေ- နက်ဖြန်၊ ကရိဿာမ- ပြုကုန်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ရညော- မင်းအား၊ ကထေယျ-
 ပြောဆိုရာ၏။ အတိမဟန္တဿပိ- အလွန်ကြီးသော၊ တဿ အမစ္စဿ- ထိုအမတ်၏၊
 ဝစနံ- စကားကို၊ ကတွာ- လိုက်နာ၍၊ တုမှာကံ- သင်တို့၏၊ ယုဓိဋ္ဌိလဂေါတ္ထော-
 ယုဓိဋ္ဌိလ အနွယ်၌ဖြစ်သော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ တထာရူပေ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊
 အတ္ထေ- အကျိုးစီးပွားသည်၊ ဇာတေ- ဖြစ်လတ်သော်၊ တံ ဒိဝသံ- ထိုနေ့ကို၊ ပမာဒေန-
 မေ့လျော့ခြင်းဖြင့်၊ ဝိတိနာမေန္တော- ကုန်စေလျက်၊ မာ အဝသိ- မနေပါစေလင့်၊ တဿ-
 ထိုအမတ်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ အကတွာ- မလိုက်နာမူ၍၊ ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်ပေါ်သော၊
 ကုသလစိတ္တံ- ကုသိုလ်စိတ်ကို၊ အပရိဟာပေတွာ- မယုတ်လျော့စေမူ၍၊ ကုသလပဋိ-
 သံယုတ္တံ- ကုသိုလ်နှင့်စပ်ယှဉ်သော၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ ကရောတုယေဝ- ပြုသာပြုပါလော၊
 ဣဒံ- ဤစကားကို၊ အဿ- ထိုမင်းအား၊ ကထေယျာသိ- ပြောပါလော၊ ဣတိ-
 ဤကား အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားအလောင်းသည်၊ အဇ္ဈေ ကိစ္စမာတပွံ
 ကော ဇညာ မရဏံ သုဝေ"တိ။(မ။ နိ။ ၃။ ၂၇၂)- အဇ္ဈေ ကိစ္စမာတပွံ၊ ကောဇညာ
 မရဏံ သုဝေ-ဟူသော၊ ဣမာယ ဂါထာယ- ဤအဇ္ဈေ-စသော ဂါထာဖြင့်၊
 ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ္တဉ္စေဝ- ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ “အပ္ပမာဒေါ အမတပဒံ၊
 ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒ"န္တိ- အပ္ပမာဒေါ အမတပဒံ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ-ဟူသော၊
 (ဓ။ ပ။ ၂၁) အပ္ပမာဒေါဝါဒဉ္စေဝ- မမေ့ကြနှင့်ဟူသော ဩဝါဒကိုလည်းကောင်း၊
 ကထေသိ- ဟောကြားခဲ့ပြီ။

အဇ္ဈတ္တညေဝါတိ- အဇ္ဈတ္တညေဝဟူသည်ကား၊ တာတ သုစိရတ- ဖခင်
 သုစိရတ၊ သမ္ဘဝပဏ္ဍိတော- သမ္ဘဝပညာရှိသည်၊ တယာ- သင်သည်၊ ဓမ္မယာဂပဇေ-
 တရားနှင့်ယှဉ်သော ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတေ- မေးအပ်သည်ရှိသော်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊
 ကထေသိ- ပြောဘိသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ရညော- မင်းသည်၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်သည်၊
 သမာနော- ဖြစ်လတ်သော်၊ တုမှာကံ- သင်တို့၏၊ ရညော- မင်းအား၊ အဇ္ဈတ္တညေဝ-
 ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အပေါင်းကိုသာလျှင်၊ သံသေယျ- အနိစ္စဟု ပြောပါလော၊
 နိယကဇ္ဈတ္တသင်္ခါတံ- နိယကဇ္ဈတ္တဟု ဆိုအပ်သော၊ ခန္ဓပဉ္စကံ- ခန္ဓာငါးပါးအပေါင်းကို၊
 ဟုတွာ- ဖြစ်ပြီး၍၊ အဘာဝတော- ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိသောကြောင့်၊
 အနိစ္စန္တိ- အနိစ္စဟူ၍၊ ကထေယျာသိ- ပြောပါလော။

ဧတ္တာဝတာ- ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော စကားဖြင့်၊ မဟာသတ္တော-
ဘုရားအလောင်းသည်၊ “သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာတိ၊ ယဒါ ပညာယ ပဿတိ”။ (ဓ။
ပ။ ၂၇၇) “အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော”တိ။ (ဒိ။ နိ။ ၂။ ၂၂၁)- သဗ္ဗေ
သင်္ခါရာ(ပ) ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနောဟူသော၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝိဘာဝိတံ- ထင်စွာပြအပ်သော၊
အနိစ္စတံ- သင်္ခါရတရားတို့၏မမြဲသည်၏အဖြစ်ကို၊ ကထေသိ- ဟောကြားခဲ့ပြီ၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ကုမ္မုဂ္ဂန္တိ- ကုမ္မုဂ္ဂဟူသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ မူဠော- တွေဝေသော၊
အစေတနော- ကောင်းသောအယူနှင့် ယှဉ်သော စိတ်မရှိသော၊ အန္ဓဗာလပုထုဇ္ဇနော-
မိုက်ကန်းသော ပုထုဇဉ်သည်၊ ဒွါသဋ္ဌိဒိဋ္ဌိဂတသင်္ခါတံ- ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟုဆိုအပ်သော၊ ကုမ္မုဂ္ဂံ- လမ်းမှားသို့၊ သေဝတိ ယထာ- မှီဝဲဘိသကဲ့သို့၊ ဧဝံ-
ဤအတူ၊ တဝံ- သင်၏၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ တံ ကုမ္မုဂ္ဂံ- ထိုလမ်းမှားကို၊ န သေဝေယျ-
မမှီဝဲရာ၊ နိယျာနိကံ- ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ဒသကုသလကမ္မ-
ပထမဂ္ဂမေဝ- ဆယ်ပါးသော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားတည်းဟူ သောလမ်းမှန်ကိုသာလျှင်၊
သေဝတု- မှီဝဲပါလော၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အဿ- ထိုမင်းအား၊ ဝဒေယျာသိ- ပြောပါလော၊
ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အတ္တာနန္တိ- အတ္တာနံဟူသည်ကား၊ သုဂတိယံ- သုဂတိဘုံ၌၊ ဌိတံ- တည်သော၊
ဣမံအတ္တဘာဝံ- ဤအတ္တဘောကို၊ နာတိဝတ္ထေယျ- မလွန်မြောက်စေရာ၊ ယေန
ကမ္မေန- အကြင်အမှုဖြင့်၊ တိသော- သုံးပါးကုန်သော၊ ကုသလ သမ္ပတ္တိယော- ကုသိုလ်
သမ္ပတ္တိတို့ကို၊ သဗ္ဗကာမသဂ္ဂေ- အလုံးစုံသော ကာမဘုံ၌ဖြစ်သော နတ်ပြည်တို့ကို၊
အတိက္ကမိတွာ- ကျော်လွန်၍၊ အပါယေ- အပါယ်ဘုံ၌၊ နိဗ္ဗတ္တန္တိ- ဖြစ်ရကုန်၏၊ တံ
ကမ္မံ- ထိုအမှုကို၊ န ကရေယျာ- မပြုရာ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊
အဓမ္မန္တိ- အဓမ္မဟူသည်ကား၊ တိဝိဒေုစရိတသင်္ခါတံ- သုံးပါးအပြားရှိသော ဒုစရိုက်
တရားဟု ဆိုအပ်သော၊ အဓမ္မံ- ဓမ္မမဟုတ်သောအကျင့်ကို၊ န သမာစရေယျ- မကျင့်ရာ၊
အတိတ္ထေတိ- အတိတ္ထေဟူသည်ကား၊ ဒွါသဋ္ဌိဒိဋ္ဌိသင်္ခါတေ- ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဟု ဆိုအပ်သော၊ အတိတ္ထေ- ဆင်းသက်ရာ ဆိပ်မဟုတ်သည်၌၊
နပ္ပတာရေယျ- မဆင်းသက်ရာ၊ န ဩတာရေယျ- မသက်ဆင်းရာ၊ “န
တာရေယျာ”တိပိ- န တာရေယျာ ဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊)
အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒိဋ္ဌာနုဂတိ- အယူသို့အစဉ်လိုက်ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇန္တိ- ရောက်သော၊

ဇနံ- လူအပေါင်းကို၊ န ဩတာရေယျ- မသက်ဆင်းစေရာ၊ **အနတ္တေတိ**- အနတ္တေ ဟူသည်ကား၊ အကာရဏေ- အကြောင်းမဟုတ်သည်၌၊ **န ယုတောတိ**- နယုတော ဟူသည်ကား၊ ယုတ္တပယုတ္တော- ယှဉ်သည်၊ န သိယာ- မဖြစ်ရာ၊ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ ယဒိ- အကယ်၍၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ တေဓမ္မယာဂပဉ္စေ- ထိုတရားနှင့် ယှဉ်သော ပြဿနာတို့ကို၊ ဝတ္တိတုကာမော- ကျင့်ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ဣမသ္မိံ ဩဝါဒေ- ဤဩဝါဒ၌၊ ဝတ္တတု- ကျင့်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တဿ- ထိုမင်းအား၊ ကထေယျာသိ- ပြောပါလော၊ ဣတိ အယံ- ဤသည်ကား၊ ဧတ္ထ- ဤဂါထာ၌၊ အဓိပ္ပာယ်တည်း။

သဒါတိ- သဒါဟူသည်ကား၊ သတတံ- အမြဲမပြတ်၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ယော ခတ္ထိယော- အကြင်မင်းသည်၊ ဧတာနိ ကာရဏာနိ- ဤအကြောင်းတရားတို့ကို၊ ကာတု- ပြုခြင်းငှာ၊ ဇာနာတိ- သိ၏၊ သော ရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ သုက္ကပက္ခေ- လဆန်းပက္ခ၌၊ စန္ဒော ဝိယ- လကဲ့သို့၊ သဒါ- အခါခပ်သိမ်း၊ ဝဇတိ- တိုးပွား၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ဝိရောစတိတိ**- ဝိရောစတိဟူသည်ကား၊ မိတ္တာမစ္စာနံ- ချစ်ခင်ရသော အမတ်တို့၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သီလာစာရဉာဏာဒီဟိ- သီလအကျင့် ဉာဏ် အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏေဟိ- ဂုဏ်တို့ဖြင့်၊ သောဘတိ- တင့်တယ်၏၊ ဝိရောစတိ- တင့်တယ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသမ္ဘဝသတို့သားသည်၊ ဂဂနတလေ- ကောင်းကင်ပြင်၌၊ စန္ဒံ- လဝန်းကို၊ ဥဋ္ဌာပေန္တောဝိယ- တက်စေဘိသကဲ့သို့၊ ဗုဒ္ဓကိဋ္ဌာယ- ဘုရား၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဗြာဟ္မဏဿ- သုစိရတပုဏ္ဏား၏၊ ပဉ္စံ- ပြဿနာကို၊ ကထေသိ- ဖြေဆိုပြီ၊ မဟာဇနော- လူများသည်၊ နဒန္တော- ကျူးရင့်လျက်၊ သေလေန္တော- ဟစ်ကြွေးလျက်၊ အပ္ပေါဋ္ဌေန္တော- လက်ပမ်းပေါက်ခတ်လျက်၊ သာဓုကာရသဟဿာနိ- ကောင်းချီးတစ်ထောင်တို့ကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ စေလုက္ခေပေစ- အဝတ်ပုဆိုးဖြင့် ပစ်မြှောက်ခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အင်္ဂုလိဖောဋ္ဌေစ- လက်ဖျစ်တီးခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပဝတ္ထေသိ- ဖြစ်စေပြီ၊ ဟတ္ထပိဋန္တနာဒီနိ- လက်ကောက်၊ လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်အစရှိသည်တို့ကိုလည်း၊ ခိပိ- ပစ်ပြီ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ခိတ္တဓနံ- ပစ်အပ်သော ဥစ္စာသည်၊ ကောဋိမတ္တံ- တစ်ကုဋေအတိုင်းအရှည်ရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ရာဇာပိ- ဗာရာဏသီမင်းသည်လည်း၊ အဿ- ထိုသမ္ဘဝသတို့သားအား၊ တုဋ္ဌော- အလွန်

နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ ယသံ- စည်းစိမ်အခြံအရံကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ သုစိရတောပိ- သုစိရတပုဏ္ဏားသည်လည်း၊ နိက္ခသဟဿေန- ရွှေစင်နိက္ခ တစ်ထောင်ဖြင့်၊ ပူဇံ- ပူဇော်ခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ သုဝဏ္ဏပဋေ- ရွှေပြား၌၊ ဇာတိဟိဂ္ဂိုလကေန- ဟင်းသပြဒါးစစ်ဖြင့်၊ ပဉ္စာဝိဿဇ္ဇနံ- ပြဿနာအဖြေကို၊ လိခိတွာ- ရေးပြီး၍၊ ဣန္ဒပတ္ထနဂရံ- ဣန္ဒပတ္ထနဂိုရ်ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ရညော- မိမိအရှင် ကောရဗျမင်း၏၊ ဓမ္မယာဂပဉ္စ- တရားကို ပူဇော်ကြောင်းဖြစ်သော အမေးပြဿနာကို၊ ကထေသိ- ဖြေဆိုပြီ၊ ရာဇာ- ကောရဗျမင်းသည်၊ တသ္မိ ဓမ္မေ- ထိုဓမ္မယာဂတရား၌၊ ဝတ္တိတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဝါ- ကျင့်ဆောင်၍၊ သဂ္ဂပုရံ- နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေသိ- ပြည်စေပြီ။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဣမံဓမ္မဒေသနံ- ဤ“သမ္ဘဝဇာတ်”တရားဒေသနာကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့ ဣဒါနေစ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ (တထာ ဂတော- သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည်၊ မဟာပညော- ကြီးသော ပညာရှိတော်မူ သည်။) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ တထာဂတော- ငါဘုရားသည်၊ မဟာပညော ယေဝ- ကြီးသော ပညာရှိသည်သာလျှင်တည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- မိန့်တော်မူ၍၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဓနုဗ္ဗယရာဇာ- ဓနုဗ္ဗယကောရဗျမင်းသည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အာနန္ဒော- အရှင်အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သုစိရတော- သုစိရတပုဏ္ဏားသည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အနုရုဒ္ဓေါ- အရှင် အနုရုဒ္ဓါသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဝိဓုရော- ဝိဓုရပညာရှိသည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) ကဿပေါ- အရှင်မဟာကဿပသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဘဒြကာရော- ဘဒြကာရလုလင်သည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) မောဂ္ဂလ္လာနော- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သဗ္ဗယမာဏဝေါ- သဗ္ဗယလုလင်သည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) သာရိပုတ္တော- အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သမ္ဘဝပဏ္ဍိတောပန- သမ္ဘဝပညာရှိသည်ကား၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။ ပဗ္ဗမာ- ငါးခု မြောက်သော၊ သမ္ဘဝဇာတကဝဏ္ဏနာ- သမ္ဘဝဇာတ်၏ အဖွင့်သည်၊ (နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။)

၆။ မဟာကပိဇာတ် (၅၁၆)

ဝဇ္ဇပုန်ဝတ္ထု

သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗာရာဏသုံ အဟူရာဇာတိဏ္ဍိ- ဗာရာဏသုံ အဟူရာဇာ-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာကပိဇာတ် တော်ကို၊ ဝေဠုဝနေ- ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ္တဿ- အရှင်ဒေဝဒတ်၏၊ သိလာပဝိဇ္ဇနံ- ကျောက်ဖြင့် လှိမ့်ခြင်းကို၊ အာရမ္မ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ ဟိ သစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ တေန- ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည်၊ ဓနုဂ္ဂဟေ- လေးသမားတို့ကို၊ ပယောဇေတွာ- စေလွှတ်ပြီး၍၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ သိလာယ- ကျောက် ကို၊ ပဝိဒ္ဓါယ- လှိမ့်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဘိက္ခုဟိ- ရဟန်းတို့သည်၊ ဒေဝဒတ္တဿ- အရှင်ဒေဝဒတ်၏၊ အဝဏ္ဏေ- ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့စကားကို၊ ကထိတေ- ပြောဆိုအပ်လတ်သော်၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ (ဒေဝဒတ္တာ- အရှင်ဒေဝဒတ်သည်၊ မယံ- ငါဘုရားအား၊ သိလံ- ကျောက်ကို၊ ပဝိဒ္ဓေါ- လှိမ့်ချသည်၊) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ ဒေဝဒတ္တာ- အရှင်ဒေဝဒတ်သည်၊ မယံ- ငါဘုရားအား၊ သိလံ- ကျောက်ကို၊ ပဝိဇ္ဇိယေဝ- လှိမ့်ချဘူးသည်သာတည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသိယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တေ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ- ပြုစဉ်၊ ကာသိက- ဂါမကေ- ကာသိကရွာ၌၊ (ဝသန္တော- နေသော၊) ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ကဿကဗြာဟ္မဏော- လယ်ထွန်ပုဏ္ဏားသည်၊ ခေတ္တံ- လယ်ကို၊ ကသိတွာ- ထွန်ပြီး၍၊ ဂေါဏေ- နွားတို့ကို၊ ဝိဿဇေတွာ- လွှတ်၍၊ ကုဒ္ဓါလကမ္ပံ- ပေါက်တူးပေါက်သော အမှုကို၊ ကာတုံ- ပြုခြင်းငှာ၊ အာရဘိ- အားထုတ်ပြီ၊ ဂေါဏာ- နွားတို့သည်၊ ဧကသ္မိ- တစ်ခုသော၊ ဂစ္ဆေ- ချဲ့၍၊ ပဏ္ဏာနိ- သစ်ရွက်တို့ကို၊ ခါဒန္တာ- စားကုန်လျက်၊ အနုက္ကမေန- အစဉ်သဖြင့်၊ အဋ္ဌဝိ- တောအုပ်သို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပလာယိသု- ပြေးကုန်ပြီ၊ သော- ထိုလယ်ထွန်ပုဏ္ဏားသည်၊ ဝေလံ- အချိန်ကို၊ သလ္လက္ခေတွာ- မှတ်၍၊ ကုဒ္ဓါလံ- ပေါက်တူးကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ဂေါဏေ- နွားတို့ကို၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်လတ်

သော်၊ အဒိသွာ- မမြင်၍၊ ဒေါမနဿပွတ္တော- နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊
 တေ- ထိုနှားတို့ကို၊ ပရိယေသန္တော- ရှာလျက်၊ အန္တောအဋ္ဌဝီ- တောအုပ်အတွင်းသို့၊
 ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ အာဟိဏ္ဏန္တော- လှည့်လည်သည်ရှိသော်၊ ဟိမဝန္တ- ဟိမဝန္တာသို့၊
 ပါဝိသိ- ဝင်လေပြီ၊ သော- ထိုနှားရှာသော ပုဏ္ဏားသည်၊ တတ္ထ- ထိုဟိမဝန္တာတော
 အရပ်၌၊ ဒိသာမူဠော- အရပ်မျက်နှာတို့၌ တွေဝေသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သတ္တာဟံ-
 ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ နိရာဟာရော- အစာမရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝိစရန္တော- သွားရသည်
 ရှိသော်၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ တိန္ဒြကရက္ခံ- တည်ပင်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ အဘိရုယု-
 တက်၍၊ ဖလာနိ- တည်သီးတို့ကို၊ ခါဒန္တော- စားလျက်၊ တိန္ဒြကရက္ခတော- တည်ပင်မှ၊
 ပရိဂဋိတွာ- လျှောကျ၍၊ သဌိဟတ္ထေ- အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော၊ နရကပပါတေ-
 ချောက်ကမ်းပါး၌၊ ပတိ- ကျပြီ၊ တတြ- ထိုချောက်ကမ်းပါး၌၊ အဿ- ကျသော
 ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဒသဒိဝသာ- ဆယ်ရက်တို့သည်၊ ဝိတိဝတ္တာ- လွန်ကုန်၏။

တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ကပိယောနိယံ-
 မျောက်မျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ- ဖြစ်၍၊ ဖလာဖလာနိ- သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ခါဒန္တော-
 စားလျက်၊ တံ ပုရိသံ- ထိုပုဏ္ဏားကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ သိလာယ- ကျောက်ဖြင့်၊ ယောဂ္ဂံ-
 ယှဉ်ခြင်းကို၊ (တနည်း) သိလာယ ယောဂ္ဂံ- ကျောက်ခဲအဆင့်ဆင့် ယှဉ်ခြင်းကို၊ ကတွာ-
 ပြု၍၊ တံ ပုရိသံ- ထိုပုဏ္ဏားကို၊ ဥဒ္ဓရိတွာ- (ချောက်ကမ်းမှ) ကယ်တင်ပြီး၍၊ သိလာယ-
 ကျောက်ဖျာ၏၊ မတ္ထတေ- အထက်၌၊ နိသီဒါပေတွာ- နေစေ၍၊ “ဘော ဗြာဟ္မဏ-
 အိုပုဏ္ဏား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကိလမာမိ- အလွန် ပင်ပန်း၏၊ မဟုတ္တံ- တခဏမျှ၊
 နိဒ္ဒါယိဿာမိ- အိပ်အံ့၊ (တံ- သည်) မံ- ငါ့ကို၊ ရက္ခာဟိ- စောင့်ရှောက်လော၊”
 ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့ အာဟ- ဆိုပြီ သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်းသည်၊
 နိဒ္ဒါယန္တဿ- အိပ်ပျော်စဉ်၊ သိလာယ- ကျောက်ခဲဖြင့်၊ မတ္ထကံ- ဦးခေါင်းကို၊
 ပဒါလေသိ- ခွဲလေပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ- ထိုပုဏ္ဏား၏၊
 တံ ကမ္မံ- ထိုအမှုကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ဥပ္ပတိတွာ- ခုန်တက်၍၊ သာခါယ- သစ်ခက်၌၊
 နိသီဒိတွာ- နေ၍၊ “ဘော ပုရိသ- အို ယောက်ျား၊ တံ- သင်သည်၊ ဘူမိယာ- မြေပေါ်၌၊
 ဂစ္ဆ- သွားလော၊ အဟံ- ငါသည်၊ သာခဂ္ဂေန- သစ်ခက်ဖျားဖြင့်၊ တုယံ- သင်အား၊
 မဂ္ဂံ- လမ်းခရီးကို၊ အာစိက္ခန္တော- ညွှန်ကြားလျက်၊ ဂမိဿာမိ- သွားအံ့၊” ဣတိ-
 ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) တံ ပုရိသံ- ထိုယောက်ျားကို၊ အရညတော- တောအုပ်မှ၊
 နိဟရိတွာ- ထုတ်ဆောင်၍၊ မဂ္ဂေ- လူ့ပြည်ခရီး၌၊ ဌပေတွာ- ထားခဲ့၍၊ ပဗ္ဗတ-

ပါဒမေဝ- တောင်ခြေရင်းသို့သာလျှင်၊ ပါဝိသိ- ဝင်လေပြီ၊ သော ပုရိသော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာသတ္တေ- ဘုရားလောင်း၌၊ အပရဇ္ဈိတွာ- ပြစ်မှားမိ၍၊ ကုဋ္ဌိ- နှုသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မေယေဝ- ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌သာလျှင်၊ မနုဿပေတော- လူပြိတ္တာသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ သတ္တဝဿာနိ- ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ဒုက္ခပီဋ္ဌိတော- ဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိစရန္တော- လှည့်လည်သည်ရှိသော်၊ ဗာရာဏသီယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ မိဂါဇိနံနာမ- မိဂါဇိန်မည်သော၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်ပြီး၍၊ ပါကာရန္တရေ- တံတိုင်းအကြား၍၊ ကဒလိပဏ္ဏံ- ငှက်ပျောရွက်ကို၊ အတ္ထရိတွာ- ခင်း၍၊ ဝေဒနာပုတ္တော- ဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ နိပဇ္ဇိ- အိပ်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဗာရာဏသီရာဇာ- ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တတ္ထ- ထိုဥယျာဉ်၌၊ ဝိစရန္တော- လှည့်လည်သည်ရှိသော်၊ တံ- ထိုလူပြိတ္တာကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ “တံ- သင်သည်၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ကိဝါ- အဘယ်ကံကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဣမံဒုက္ခံ- ဤဆင်းရဲသို့၊ ပတ္တော- ရောက်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ သောပိ- ထိုလူပြိတ္တာသည်လည်း၊ အဿ- ထိုဗာရာဏသီမင်းအား၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ ဝိတ္တာရတော- အကျယ်အားဖြင့်၊ အာစက္ခိ- ပြောကြားပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင် သည်၊ “ဗာရာဏသျံ အဟူရာဇာ၊ (ပ) ဣဒံ ဒုက္ခံ ဥပါဂမီ”တိ- ဗာရာဏသျံ အဟူရာဇာ၊ (ပ) ဣဒံ ဒုက္ခံ ဥပါဂမီ-ဟူကုန်သော၊ (ဣမာ အဋ္ဌဂါထာ- ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၁၇၈။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဗာရာဏသျံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ကာသိနံ- ကာသိတိုင်းသူတို့၏၊ ရဋ္ဌဝမနော- တိုင်းကားပြည်ရွာကို ပွားစေတတ်သော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ အဟု- ဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုဗာရာဏသီ မင်းသည်၊ မိတ္တာမစ္စ- ပရိဗျူဠော- အဆွေခင်ပွန်းအမတ်အပေါင်းခြံရံလျက်၊ မိဂါဇိနံ- မိဂါဇိန် ဥယျာဉ်သို့၊ အဂမာသိ- သွားလေ၏။

၁၇၉။ တတ္ထ- ထိုမိဂါဇိန်ဥယျာဉ်၌၊ သေတံ- နှူဖြူနာလည်းရှိသော၊ စိတြိ- ပြောက်ကျားသော နှူအိုင်းနာလည်းရှိသော၊ ကိလာသိနံ- ပေါက်ပြိယားယံသော နှူနာလည်းရှိသော၊ ဝိဒ္ဓုဿွကောဝိဠာရံဝ- ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်နှင့် တူသော နှူနာဝတို့မှ ယိုထွက်သော အသားလည်းရှိသော၊ ကိသံ- အချို့သော

အရပ်တို့၌ အရိုးအရေမျှသာရှိ၍ အလွန်ကြံ့ထသော၊ မေနိသန္တတံ- အကြောပြင်း
ရရိုင်းထသော ကိုယ်ရှိထသော၊ ဗြာဟ္မဏံ- ပုဏ္ဏားကို၊ အဒက္ခိ- မြင်လေ၏။

၁၈၀။ ပရမကာရညတံ- အလွန်သနားဖွယ်ရှိသော အဖြစ်သို့၊ ပတ္တံ-
ရောက်သော၊ ကိစ္ဆဂတံ- ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သော၊ နရံ- လူကို၊ ဒိသ္မာ-
မြင်၍၊ ရာဇာ- ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဗျဗ္ဗိတော- ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ တွံ-
သင်သည်၊ ယက္ခာနံ- ဘီးလူတို့၏၊ အန္တရေ- အလယ်၌၊ ကတမော- အဘယ်
ဘီလူးသည်၊ အသိနု- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဝစ- ဆိုလေ၏။

၁၈၁။ တေ- သင်၏၊ ဟတ္ထပါဒါ- လက်ခြေတို့သည်၊ သေတာ- ဖြူကုန်၏၊
တတော- ထိုလက်ခြေတို့ထက်၊ သိရော- ဦးခေါင်းသည်၊ သေတတရံ-
အလွန်ဖြူ၏၊ တေ- သင်၏၊ ဂတ္တံ- ကိုယ်သည်၊ ကမ္မာသဝဏ္ဏံ- ပြောက်ကျားသော
အဆင်းရှိ၏၊ ကိလာသဗဟုလောစ- ပေါက်ပြိုယားယံသော နုဖြူနာများသည်
လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏။

၁၈၂။ တေ- သင်၏၊ ပိဋ္ဌိ- ကျောက်ရိုးသည်၊ နိန္နတုန္နတာ- နိမိတ်တုံ မြင့်တုံရှိ၏၊
ဝဋ္ဋနာဝဋ္ဋိသင်္ကာသာ(သံကာသာ)- သိ၍ထားအပ်သော လုံးအစင်နှင့် တူ၏၊
တေ- သင်၏၊ အင်္ဂါစ- အင်္ဂါကြီးငယ်တို့သည်လည်း၊ ကာဠပဗ္ဗာ- မည်းသော
အဆစ်ရှိသော နွယ်နှင့် တူကုန်၏၊ ဧဒိသံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ အညံ-
သင်မှ တစ်ပါးသော လူကို၊ နပဿာမိ- ငါမမြင်စဘူး၊

၁၈၃။ တွံ- သင်သည်၊ ဥဠုပ္ပပါဒေါ(ဥဠုပ္ပပါဒေါ)- မြူဖြင့် ပြွမ်းသော ခြေလည်း
ရှိ၏၊ တသိတော- ထိတ်လန့်၏၊ ကိသော- ကြုံလို၏၊ မေနိသန္တတော-
အကြောပြင်းရရိုင်းထသော ကိုယ်ရှိ၏၊ ဆာတော- မွတ်သိပ်၏၊ အာတတ္တရူပေါ
(အတိတ္တရူပေါ)- သွေ့ခြောက်သော ကိုယ်ရှိသည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊
ကုတော- အဘယ်အရပ်မှ၊ အာဂထော- လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊
ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်သို့၊ ဂစ္ဆသိ- သွားအံ့နည်း။

၁၈၄။ သမ္ပ- အချင်း၊ တွံ- သင်သည်၊ ဒုဒ္ဒသီ(ဒုဒ္ဒသိ)- မကောင်းသော
အမြင်ရှိ၏၊ အပ္ပကာရော- မကောင်းသော သဏ္ဌာန်ရှိသည်၊ ဒုဗ္ဗဏ္ဏော-
အဆင်းမလှသည်၊ ဘိမဒဿနော- ကြောက်မက်ဖွယ် အမြင်ရှိသည်၊ အသိ-
ဖြစ်၏၊ တေ- သင်၏၊ ဇနေတ္တိယာ- အမိရင်း ဖြစ်သော၊ မာတာပိ-
အမိစဉ်လျက်လည်း၊ တံ- သင့်ကို၊ ပဿိတုံ- မြင်ခြင်းငှာ၊ နက္ကစ္ဆေယျ-
အလိုမရှိရာ။

၁၈၅။ တံ- သင်သည်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ ကိံကမ္မံ- အဘယ်ကံကို၊ အကရံ- ပြုဖူးချေသနည်း၊ ကံ- အဘယ်မည်သော၊ အဝဇ္ဇံ- မသတ်အပ်သော သူကို၊ အယာတယိ- သတ်မိချေသနည်း၊ ယံ- အကြင်အမှုသည်၊ ကိဗ္ဗိသံ- ကြမ်းကြုတ်စွာ၏၊ တံ- ထိုကြမ်းကြုတ်စွာသောအမှုကို၊ ကရိတွာန- ပြုမိသောကြောင့်၊ ဣဒံဒုက္ခံ- ဤဆင်းရဲသို့၊ ဥပါဂမိ- ရောက် သနည်း။

တတ္ထ- ထိုဗာရာဏသုံစသော ဂါထာတို့၌၊ **ဗာရာဏသျှန္တိ**- ဗာရာဏသုံဟူ သည်ကား၊ ဗာရာဏသိယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ **မိတ္တာမစ္စပရိဗျူဠောတိ**- မိတ္တာမစ္စ- ပရိဗျူဠောဟူသည်ကား၊ မိတ္တေဟိ စ- အဆွေခင်ပွန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒဠောတ္တိဟိ- ခိုင်မြဲသော တကွသုံးဆောင်ဘော်ဖြစ်ကုန်သော၊ အမစ္စေဟိ စ- အမတ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပရိဝုတော- ခြံရံလျက်၊ မိဂါဇိနန္တိ- မိဂါဇိနံဟူသည်ကား၊ ဧဝံနာမကံ- ဤသို့မိဂါဇိနံဟူ၍ အမည်ရှိသော၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့ **သေတန္တိ**- သေတံဟူသည်ကား၊ သေတကုဋ္ဌေန- နှူဖြူအနာဖြင့်၊ (ဝါ) ခရုသင်းရောဂါဖြင့်၊ သေတံ- ဖြူသော၊ ကဗရကုဋ္ဌေန- ပြောက်ကျားသော အဆင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော နှုနာဖြင့်၊ ဝိစိတြိ- ပြောက်ကျားသော နှုအိုင်းနာလည်းရှိသော၊ ပရိဘိန္နေန- ပေါက်ပြီသော၊ ကဏ္ဍုယ- နကိလာသကုဋ္ဌေန- ဝဲကြီး ပွေးညှင်း တင်းတိတ်စသော နှုနာရောဂါဖြင့်၊ ကိလာသိနံ- ပေါက်ပြီယားယံသော နှုနာလည်းရှိသော၊ ဝေဒနာပုတ္တံ- ဆင်းရဲသောဝေဒနာသို့ ရောက်သော၊ ကဒလိပဏ္ဏေ- ငှက်ပျောဖက်၌၊ နိပန္နံ- လျောင်း၍နေသော ပုဏ္ဏားကို၊ အဒ္ဓသ- မြင်လေပြီ၊ **ဝိဒ္ဓတ္ထံ ကောဝိဠာရံဝါတိ**- ဝိဒ္ဓတ္ထံ ကောဝိဠာရံဟူသည်ကား၊ ဝဏမုခေဟိ- အနာဝတို့မှ၊ ပဏ္ဍရန္တေန- ယိုထွက်သော၊ မံသေန- အသားတို့ဖြင့်၊ ဝိဒ္ဓတ္ထံ- ပျက်စီးယိုယွင်း၍နေသော၊ ပုပ္ဖိတကောဝိဠာရသဒိသံ- ပွင့်သော ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်နှင့် တူသော၊ **ကိသန္တိ**- ကိသံဟူသည်ကား၊ ဧကစ္စေသု- အချို့ကုန်သော၊ ပဒေသေသု- ခန္ဓာကိုယ်အရပ်တို့၌၊ အဋ္ဌိစမ္မမတ္တသရီရံ- အရိုးအရေမျှသာ ကိုယ်ခန္ဓာရှိသော၊ သိရာဇာလသန္တတံ- အကြောတည်းဟူသော ကွန်ယက်တို့ဖြင့် မွေးယှက်၍နေသော၊ **ဗျမ္ဗိကောတိ**- ဗျမ္ဗိတောဟူသည်ကား၊ ဘိတော- ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဝါ- တနည်းကား၊ ဝိမ္ဗယံ- အံ့ဩခြင်းသို့ အာပန္နော- ရောက်သည်ဖြစ်၍၊* **ယက္ခာနန္တိ**- ယက္ခာနံဟူသည်ကား၊ ယက္ခာနံ- ဘီလူးတို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ တံ- သင်သည်၊ ကတရယက္ခော နာမ-

* ဗျမ္ဗိတော- ဝိရှေးရှိသော သွိ-ဓာတ် အံ့ဩခြင်း- ဝိ-ကို-ဗျ ပြု- သွိ-ကို-မိ ပြု- တော- ပစ္စည်းဆက်၊ ဓာတ်ရှု၌ အ-သရလာထားသည်- ရုပ်အထူးတည်း။

အဘယ်ဘီလူးမည်သည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ **ဝဋ္ဋနာဝဋ္ဌိသင်္ကာသာတိ-** ဝဋ္ဋနာ
 ဝဋ္ဌိသင်္ကာသာဟူသည်ကား၊ ပိဋိကဏ္ဍကဋ္ဌာနေ- ကြောရိုးရှိရာအရပ်၌၊ အာဝုနိတ္တာ-
 သိကုံး၍၊ ဌပိတာ- ထားအပ်သော၊ ဝဋ္ဋနာဝဋ္ဌိသဒိသာ- အလုံးအစဉ်နှင့် တူ၏၊
အင်္ဂါတိ- အင်္ဂါဟူသည်ကား၊ တေ- သင်၏၊ အင်္ဂါနိ- အင်္ဂါကြီးငယ်တို့သည်၊ ကာဠပဗ္ဗ-
 ဝလ္လိသဒိသာနိ- မည်းသောအဆစ်ရှိသော အနွယ်နှင့် တူကုန်၏၊ **နာညန္တိ-**
 နာညံဟူသည်ကား၊ ဧဒိသံ- ဤကဲ့သို့သဘောရှိသော၊ အညံ- အခြားသော၊ ပုရိသံ-
 ယောက်ျားကို၊ န ပဿာမိ- ငါမမြင်ဘူး၊ **ည္ဗဋ္ဌပါဒေါတိ-** ည္ဗဋ္ဌပါဒေါဟူသည်ကား၊*
 ရဇောကိဏ္ဍပါဒေါ- မြူတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းသော ခြေရှိ၏၊ **အာတတ္ထရူပေါတိ-** အာတတ္ထ-
 ရူပေါဟူသည်ကား၊ သုက္ခသရီရော- ခြောက်ကပ်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိ၏၊ ဒုဒ္ဒသိတိ-
 ဒုဒ္ဒသိဟူသည်ကား၊ ဒုက္ခေန- ဆင်းရဲသဖြင့်၊ ပဿိတဗ္ဗော- ရှုမြင်အပ်၏၊ **အပ္ပတာ-**
ရောသီတိ- အပ္ပကာရောသီဟူသည်ကား၊ သရီရပ္ပကာရရဟိတော- ကိုယ်ခန္ဓာပုံပန်း
 သဏ္ဌာန်မှ ကင်းသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဒုဿဏ္ဌာနော- မကောင်းသောသဏ္ဌာန်ရှိ
 သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ကိံ တမ္မမတရန္တိ-**
 ကိံ တမ္မမကရံဟူသည်ကား၊ ဣတော- ဤဘဝမှ၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးဘဝ၌၊ ကိံ တမ္မ-
 အဘယ်သို့သော ကံကို၊ အကရံ- ပြုခဲ့ဖူးသနည်း၊ အကာသိ- ပြုဖူးသနည်း၊ ဣတိ-
 ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **တိဗ္ဗိသန္တိ-** ကိဗ္ဗိသံဟူသည်ကား၊ ဒါရုဏကမ္မ-
 ကြမ်းတမ်းသော အမှုကို။

တတော ပရံ- ထိုမှနောက်၌၊ ဗြာဟ္မဏော- လူပြိတ္တာဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည်၊
 (အတ္တာနံ- မိမိကို၊ ပုဏ္ဏဿ- မေးသော ဗာရာဏသီမင်းအား၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊
 ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “တဗ္ဗ တေ အဟမက္ခိဿံ (ပ) နိရယံ
 သောပပဇ္ဇတီ”တိ- တဗ္ဗ တေ အဟမက္ခိဿံ (ပ) နိရယံ သောပ ပဇ္ဇတိ-ဟူကုန်သော၊
 (အဋ္ဌတိသ-ဂါထာ- သုံးဆယ့်ရှစ်ဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

၁၈၆။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယထာ- အကြင် အခြင်းအရာဖြင့်၊
 ကုသလော- လိမ္မာသော သူသည်၊ ကထေသိ- ဟောကြား၏၊ တထာ-
 ထိုအခြင်းအရာဖြင့်၊ တေ- အရှင်မင်းကြီးအား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တဗ္ဗ-

* ည္ဗဋ္ဌပါဒေါ=ဥဒ်+ယဋ္ဌ=ပွတ်တိုက်ခြင်း အနက်- ထိခိုက်ခြင်းအနက်ဟော- ခြေထောက်
 အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်သဖြင့် ပွန်းပဲ့သော ခြေရှိသူဟု ဆိုလိုသည်၊ အဋ္ဌကထာ၌တစ်မျိုးဖွင့်ထား၏။

စင်စစ်သဖြင့်၊ အကိစ္ဆသံ- ကြားလျှောက်ပါအံ့၊ [သစ္စဝါဒိ ဟိ(သစ္စဝါဒီဟိ)]-
မှန်သောစကားကိုဆိုလေ့ရှိသောသူတို့ကို၊ ဣလောကသ္မိ- ဤလူ့ရွာ၌၊
ပဏ္ဍိတာ- ပညာရှိတို့သည်၊ ပသံသန္တိ- ချီးမွမ်းကုန်၏။

၁၈၇။ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဧကော-
အဘော်မပါဘဲ၊ ဂေါဂဝေသော- နွားတို့ကိုရှာလျက်၊ စရံစရန္တော- သွားသည်ရှိ
သော်၊ ဝနေ- တော၌၊ မုဋ္ဌော- မျက်စိလည်သည်ဖြစ်၍၊ [အစ္စသရိ(အဇ္ဈသရိ)]-
လူတို့၏ခရီးကို လွန်၍ဟိမဝန္တာသို့ရောက်၏၊ အရညေ- မင်းမရှိသည်ဖြစ်၍
ဆိတ်သော၊ ဣရိဏေ- ခြောက်သော ခရီးခဲလည်းရှိသော၊ ဝိဝနေ- ဆိတ်ငြိမ်သော၊
နာနာကုဉ္ဇရသေဝိတော- အထူးထူးသော ဆင်အပေါင်းတို့၏ မှီဝဲရာဖြစ်သော။

၁၈၈။ ဝါဠမိဂါနုစိရိတေ- သားရဲတို့၏ကျင်လည်ရာဖြစ်သော၊ ကာနနေ-
တော၌၊ [ဝိပ္ပနဋ္ဌော(ဝိပ္ပနန္ဒာဋ္ဌော)]- မျက်စိလည်သည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ တတ္ထ-
ကာနနေ- ထိုတော၌၊ သတ္တာဟံ- ခုနှစ်ရက်ပတ်လုံး၊ ခုပ္ပိပါသ သမပ္ပိတော-
မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အစရိ- လှည့်လည်ရ၏။

၁၈၉။ တတ္ထ- ထိုဟိမဝန္တာ၌၊ ဝိသမဋ္ဌ- မညီမညွတ်သော အရပ်၌ တည်သော၊
ပပါတမဘိလမ္ဘန္တိ- ချောက်ကမ်းပါးပြတ်သို့ ရှေးရှုတွဲလျား ဆွဲသော၊ သမ္ပန္န-
ဖလဓာရိနံ- ချို့သော အသီးကို ဆောင်သော၊ တိဏ္ဍုကံ- တည်ပင်ကို၊ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ အဒ္ဒကိစ္ဆံ- မြင်၏၊ ဗုဘုက္ခိတော- ပြင်းစွာသော မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့်
နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။

၁၉၀။ ဝါတဿိတာနိ- လေခပ်၍ ကြွေကုန်သော တည်သီးတို့ကို၊ ဘက္ခေသိ-
စား၏၊ တာနိ- ထိုတည်သီးတို့သည်၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဘုသံ- ပြင်းစွာ၊
[ရုစ္စိသု(ရုစိသု)]- နှစ်သက်စေကုန်၏၊ အတိတ္ထော- မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍၊
တတ္ထ- ထိုတည်ပင်ထက်၌၊ အသိတော- စားသည်၊ ဟေဿာမိ- ဖြစ်အံ့၊
ဣတိ- ဤသို့ ကြံ၍၊ ရုက္ခံ- တည်ပင်သို့၊ [အာရဟိ(အာရဟိ)]- တက်၏။

၁၉၁။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မေ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဧကံ-
တလုံးတည်းသော တည်သီးကို၊ ဘက္ခိတံ- စားအပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊
ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်သော အသီးကို၊ အဘိပတ္တိတံ- တောင့်တအပ်၏၊
တတောတဿ- ထိုတောင့်တသော တည်သီး၏၊ အတ္တာယ- အကျိုးငှာ၊
ဟတ္ထေ- လက်တို့ကို၊ ပဿာရိတေ- ဆန့်သည်ရှိသော်၊ သာသာခါ-
ထိုအကျွန်ုပ်တက်သော တည်ခက်သည်၊ ဖရသုနာ- ပုဆိန်ဖြင့်၊ ဆိန္ဒာ ဝိယ-
ဖြတ်သကဲ့သို့၊ ဘန္ဓထ- ပြတ်လေ၏။

၁၉၂။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သောအဟံ- ထိုအကျွန်ုပ်သည်၊
သာခါဟိ- သစ်ခက်တို့နှင့်၊ သဟာဝံ- တကွသာလျှင်၊ ဥဒ္ဓံပါဒေါ- ခြေမိုးမျှော်၊
အဝံသိရော- ဦးခေါင်းစောက်ထိုး၊ အပ္ပတိဋ္ဌေ- တည်ရာ ကင်းသော၊ အနာလမ္ပေ-
ဆွဲကိုင်ရာမရှိသော၊ ဂိရိဒုဂ္ဂသ္မိ- မညီမညွတ်သော တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌၊
ပါပတံ- ကျ၏။

၁၉၃။ ယသ္မာစ- အကြင်ကြောင့်ကား၊ ဝါရိ- ရေသည်၊ ဂမ္ဘီရံ- အတောင်
ခြောက်ဆယ်နက်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ သမံ- မြေညီရာသို့၊ နပဇ္ဇိသံ-
မသွားနိုင်၊ တတ္ထ- ထိုအရပ်၌၊ နိရာနန္ဒော- နှလုံးနှစ်သက်ခြင်း ကင်းသည်
ဖြစ်၍၊ အနုနာ- မယုတ်ကုန်သော၊ ဒသရတ္တိယော- ဆယ်ညဉ့်တို့ပတ်လုံး၊
အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ [သေသိ(သေသိ)]- အိပ်ရပြီ။

၁၉၄။ မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ အထ- ထိုနောင်မှ၊ ဂေါနဂံဌော- နွားတို့၏
အမြီးနှင့် တူသော အမြီးရှိသော၊ ဒရီစရော- ချောက်ကမ်းပါးပြတ်၌
ကျက်စားသော၊ ကပိ- မျောက်မင်းသည်၊ သာခါဟိ- သစ်ခက်တို့မှ၊ သာခံ-
သစ်ခက်သို့၊ ဝိစရန္တော- သွားလျက်၊ ဒုမပ္ပလံ- သစ်သီးကို၊ ခါဒမာနော-
စားသည်ဖြစ်၍၊ ဧတ္ထ- ဤအရပ်သို့၊ [အာဂမ္ဘိ(အာဂမ္ဘိ)]- ရောက်လာ၏။

၁၉၅။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သောကပိရာဇာ- ထိုမျောက်မင်းသည်၊
ကိသံ- ကြုံသော၊ ပဏ္ဍု- ပြောတော့သော ကိုယ်ရှိသော၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊
ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ မယိ- အကျွန်ုပ်၌၊ ကာရုညံ- သနားခြင်းကို၊ အကရံ- ပြုပေ၏၊
မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သောကပိရာဇာ- တို့မျောက်မင်းသည်၊ မံ-
အကျွန်ုပ်ကို၊ အမ္ဘော- အိုလူ၊ ကံ- သင်ကား၊ ကောနာမ- အဘယ်မည်သော
သူသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဧတ္ထ- ဤအရပ်၌၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဒုက္ခေန-
ဆင်းရဲဖြင့်၊ အဋ္ဌိတော- နှိပ်စက်အပ်၏။

၁၉၆။ မနုဿောဝါ- လူလော၊ အမနုဿောဝါ- ဘီလူးလော၊ အတ္တာနံ-
မိမိကိုယ်ကို၊ မေ- ငါအား၊ ပဝေဒယ- ကြားလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ-
မေး၏၊ တဿ- ထိုမျောက်မင်းအား၊ အဉ္စလိ- လက်ဆယ်ချောင်းကို၊
ပဏာမေတွာ- ညွတ်၍၊ ဣဒံစနံ- ဤစကားကို၊ အဗြဝိ- ဆိုပြီ။

၁၉၇။ ဝါနရိန္ဒ- မျောက်မင်း၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်ကား၊ မနုဿော- လူတည်း၊
[ဗျယံ(ဝယံ)]- ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပတ္တော- ရောက်၏၊ ဣတော- ဤအရပ်မှ၊
အညာ- တစ်ပါးသော၊ သာဂတိ- ထိုသွားစရာသည်၊ မေ- ငါအား၊ နတ္ထိ-

မရှိ တံတသွာ- ထိုကြောင့်၊ တေ- သင်မျောက်မင်းကို အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊
ဝဒါမိ- ဆို၏။ ဝေါ- အရှင်မျောက်မင်းတို့အား၊ ဘဒ္ဒံ- ကောင်းခြင်းသည်၊
ဟောတု- ဖြစ်စေသတည်း၊ တွဉ္ဇ- သင်မျောက်မင်းသည်သာလျှင်၊ မေမေ-
အကျွန်ုပ်၏၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာသည်၊ ဘဝ- ဖြစ်ပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊
အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝဒါမိ- ဆို၏။

၁၉၈။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ကပိ- မျောက်မင်းသည်၊ ပဗ္ဗတေ-
တောင်၌၊ [ဝိစရီ(ဝိစရိတွာ)]- သွား၍၊ ဂရုံ- လေးစွာသော၊ သိလံ- ကျောက်ကို၊
ဂဟေတွာန- ယူ၍၊ သိလာယ- ကျောက်ဖြင့်၊ [ယောဂ္ဂံ(ယောဂံ)]- ယှဉ်ခြင်းကို၊
ကတွာန- ပြုဦး၍၊ နိသဘော- ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သော မျောက်မင်းသည်၊
ဧတံ- ဤသို့သော စကားကို၊ အဗြဝိ- ဆို၏။

၁၉၉။ ဘောပုရိသ- အိုယောက်ျား၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ မေ- ငါ၏၊ ပိဋ္ဌိ-
ကျောက်ကုန်း၌၊ အာရုယု- စီး၍၊ ဂိဝံ- လည်ကို၊ [ဗဟုဟိ(ဗဟာဟိ)]-
လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်၊ ဂဏှာဟိ- ဘက်လော၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ- သင့်ကို၊
ဂိရိဒုဂ္ဂတော- တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှ၊ ဝေဂသာ- အဟုန်ဖြင့်၊ ဥဒ္ဓရိဿာမိ-
ထုတ်ဆောင်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဗြဝိ- ဆို၏။

၂၀၀။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တဿ-
ထိုမျောက်မင်း၏၊ တံဝစနံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သိရိမတော-
ဘုန်းကျက်သရေရှိသော၊ ဓိရဿ- ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဝါနရိန္ဒဿ-
မျောက်မင်း၏၊ ပိဋ္ဌိ- ကျောက်ကုန်း၌၊ အာရုယု- စီး၍၊ [ဗဟုဟိ (ဗဟာဟိ)]-
လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်၊ ဂိဝံ- လည်ကို၊ အဂ္ဂဟိ- ဘက်၏။

၂၀၁။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေဇသိ- တန်ခိုးရှိသော၊ ဗလဝါ-
ခွန်အားကြီးသော၊ သောကပိ- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ ဝိဟညမာနော- ပင်ပန်း
လျက်၊ ကိစ္ဆေန- ငြိုငြင်သဖြင့်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ တတော ဂိရိဒုဂ္ဂတော-
ထိုတောင်ကမ်းပါးပြတ်မှ၊ ဝေဂသာ- အဟုန်ဖြင့်၊ သမုဋ္ဌာသိ- ကယ်တင်ပေ၏။

၂၀၂။ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဥဒ္ဓရိတွာန-
ကယ်တင်ပြီး၍၊ သန္တော- ပညာရှိသော၊ နိသဘော- ယောက်ျားမြတ်
ဖြစ်သော မျောက်မင်းသည်၊ ဧတံ- ဤသို့သော စကားကို၊ အဗြဝိ- ဆို၏၊
သမ္ပ- အချင်း၊ ဣဃံ- ငါတိုက်တွန်း၏၊ မံ- ငါကို၊ ရက္ခဿု- သင်စောင့်
လော၊ မုဟုတ္တကံ- တခဏမျှ၊ ပသုပိဿံ- ငါအိပ်အံ့။

၂၀၃။ သီဟာစ- ခြင်္သေ့တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗျူဝါစ- ကျားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒီပိစ- သစ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အစ္ဆကောကတရစ္ဆယောစ- ဝံသစ်ကြုပ်ကျားသစ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သန္တိ- ရှိကုန် ၏။ တေ- ထိုသားရဲတို့သည်၊ ပမတ္တံ- မေ့လျော့သော၊ မံ- ငါကို၊ ဟိသေယျံ- ညည်းဆဲကုန်ရာ၏။ တေ- ထိုသားရဲတို့ကို၊ တံ- သင်သည်၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ နိဝါရယ- မြစ်လော။

၂၀၄။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ သော- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ မေ- အကျွန်ုပ်ကို၊ [ပရိတ္တာတုန (ပရိတ္တာတုန)]- မိမိ၏ အစောင့်အရှောက်ကို ပြု၍၊ မုဟုတ္တကံ- တခဏမျှ၊ [ပသုပိ(ပသုပိ)]- အိပ်၏။ တဒါ- ထိုသို့ မျောက်မင်းအိပ်သောအခါ၌၊ ယောအဟံ- အကြင် အကျွန်ုပ်သည်၊ အယောနိသော- မသင့်သော နှလုံးသွင်းခြင်းဖြင့်၊ ပါပိကံ- ယုတ်မာသော၊ ဒိဋ္ဌိ- အယူကို၊ ပဋိလစ္ဆိ- ရ၏။

၂၀၅။ ဝနေ- တော၌၊ အညေ- တစ်ပါးကုန်သော၊ မိဂါ- သားတို့သည်၊ မနုဿာနံ- လူတို့၏၊ ဘက္ခာ- အစာတို့သည်၊ ဟောန္တိယထာ- ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ အယံ- ဤမျောက်မင်းသည်၊ ဘက္ခော- စားအပ်သည်နှင့် ယှဉ်၏။ အဟံ- ငါသည်၊ ဆာတော- ဆာမွတ်၏၊ ဣဒံဝါနရံ- ဤမျောက်မင်းကို၊ ဝဓိတွာန- သတ်၍၊ ယံနုန- အကယ်၍၊ ခါဒေယျ- စားအံ့။

၂၀၆။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အသိတောစ- ကောင်းစွာ ဝသည်ဖြစ်၍သာလျှင်၊ သမ္ပလံ- ရိက္ခာဖြစ်သော၊ မံသံ- မျောက်သားကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဂမိဿာမိ- သွားပါအံ့၊ ကန္တာရံ- ခရီးခဲမှ၊ [နိတ္ထရိဿာမိ (နိတ္ထရိဿာမိ)]- ထွက်အံ့၊ မေ- ငါအား၊ ပါထေယျံ- ရိက္ခာသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤသို့ကြံမိ၏။

၂၀၇။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တတော- ထိုသို့ကြံပြီးသော နောက်မှ၊ သိလံ- ကျောက်ကို၊ ဂဟေတွာန- ယူ၍၊ မတ္တကံ- ဦးခေါင်းကို၊ [သန္တိတာဠယိ (သန္တိတာဠယိ)]- ထု၏။ ဂတ္တကိလန္တဿ- ပင်ပန်းသော ကိုယ်ရှိသော၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ပဟာရော- ထုခြင်းသည်၊ ဒုဗ္ဗလော- အားနည်းသည်၊ အဟု- ဖြစ်၏။

၂၀၈။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သောစကပိ- ထိုမျောက်မင်းသည်လည်း၊ ဝေဂေန- လျင်မြန်စွာ၊ ဥဒပ္ပတ္တော- ထသည်ဖြစ်၍၊ ရုဟိရမက္ခိတော- သွေးဖြင့်

လိမ်းကျံလျက်၊ အဿုပဏ္ဍေဟိ- မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော၊ နေတ္တေဟိ- မျက်စိတို့ဖြင့်၊ ရောဒန္တော- ငိုလျက်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဥဒိက္ခတိ- ကြည့်၏။

၂၀၉။ အယော- အရှင်၊ တေ- သင်အား၊ ဘဒ္ဒံ- ကောင်းခြင်းသည်၊ အတ္ထု- ဖြစ်စေလော၊ မံ- ငါကို၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ မကရိ- မပြုသင့်၊ တုဇ္ဇနာမ- ငါသည် ချောက်ကမ်းပါးပြတ်မှ ဆယ်တင်အပ်သော သင်ကဲ့သို့သော သူသည်လည်း၊ ဧဒိသံ- ဤသို့သဘောရှိသော ကြမ်းကြုတ်စွာသော အမှုကို၊ ကရိ- ပြုဘိ၏၊ ဒိယာဝု- အသက်ရှည်သော အရှင်၊ တုဇ္ဇနာမ- သင်သို့သော သူမည်သည်ကား၊ အညေ- တစ်ပါးသော ရန်သူတို့ကို၊ ခေါ- စင်စစ်သဖြင့်၊ ဝါရေတု- တားမြစ်ခြင်းငှာ၊ အရဟသိ- ထိုက်သေ၏။

၂၁၀။ ဒုက္ကရကာရက- အလွန်မကောင်းစွာသောအမှုကိုပြုတတ်သော၊ ရေပုရိသ- အိုယောက်ျား၊ အဟောဝတ- ဪအံ့ဖွယ်ရှိသော၊ ဧဒိသာ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဝိသမာ- မညီမညွတ်သော၊ ဒုဂ္ဂါ- တက်နိုင်ခဲ့သော၊ ပပါတာ- ကမ်းပါးပြတ်မှ၊ မယာ- ငါသည်၊ ဥဒ္ဓတော- ထုတ်ဆယ်အပ်၏။

၂၁၁။ ဘောပုရိသ- ထိုယောက်ျား၊ တံ- သင်ကို၊ ပရလောကာ- တမလွန်ဘဝမှ၊ အာနိတောဣဝ- ဆောင်အပ်သကဲ့သို့၊ မယာ- ငါသည်၊ အာနိတော- ဆောင် အပ်လျက်၊ ပါပေန- ယုတ်မာစွာသော သင်သည်၊ တံပါပံ- ထိုမကောင်းသော အကြံကို၊ စိန္တိတံ- ကြံဘိ၏၊ တေန- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ပါပဓမ္မေန- ယုတ်မာသော သဘောဖြင့်၊ မံ- ငါကို၊ ဒုဗ္ဘေယျံ- ပြစ်မှားအပ်၏ဟူ၍၊ အမညထ- အောက်မေ့ဘိ၏။

၂၁၂။ အဓမ္မဌ- အကျင့်မဟုတ်သည်၌ တည်သော သူ၊ ဧဝံသန္တေပိ- ဤသို့ ကျင့်မိသော်လည်း၊ ကဋျကံ- ဆင်းရဲစွာသော၊ ဝေဒနံ- ဝေဒနာကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဖုသ- တွေ့ရ၏၊ ဧဒိသံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ကဋျကံ- ဆင်းရဲစွာသော၊ ဝေဒနံ- ဝေဒနာကို၊ တံ- သင်သည်၊ မာဖုသ- မတွေ့စေလင့်၊ ဖလံ- ဝါးသီးသည်၊ ဝေဠု- ဝါးပင်ကို၊ ဝဓိဣဝ- သတ် သကဲ့သို့၊ တံပါပကမ္မံ- ထိုမကောင်းမှုသည်၊ တံဧဝ- သင့်ကိုကိုသာလျှင်၊ မာဝဓိ- မသတ်စေလင့်။

၂၁၃။ ပါပဓမ္မ- ယုတ်မာသော သဘောရှိသောသူ၊ အသညတ- ကိုယ်နှုတ် နှလုံးသုံးပါးကို မစောင့်သောသူ၊ တယိ- သင်၌၊ မေ- ငါအား၊ ဝိဿာသော အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ မေ- ငါ၏၊ သန္တိကေ- အနီး၌၊ ဒိဿမာနောဝ- ထင်သောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ သာလျှင်၊ မေ- ငါ၏၊ ပိဋ္ဌိတော- နောက်က၊ ဂစ္ဆ- လိုက်လော။

၂၁၄။ အဓမ္မဌ- တရားမဟုတ်သည်၌ တည်သောသူ၊ ဝါဠာနံ- သားရဲတို့၏၊ ဟတ္ထာ- လက်မှ၊ မုတ္တော- လွတ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ မာနုသီ- လူတို့၏ အနီးဖြစ်သော၊ ပဒံ- အရပ်သို့၊ ပတ္တော- ရောက်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဒေသဓသော- ဤခရီးသည်ကား၊ တေ- သင်၏၊ မဂ္ဂေါ- သွားရာ ခရီးတည်း၊ တေန- ထိုခရီးဖြင့်၊ ယထာသုခံ- အလိုရှိတိုင်း၊ ဂစ္ဆ- သင်သွားလော။

၂၁၅။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဣဒံ- ဤသို့သော စကားကို၊ ဝတ္ထု- ဆိုပြီး၍၊ ဂိရိစရော- တောင်၌ကျက်စားသော မျောက်မင်းသည်၊ [ရဟဒေ (ရူဟိရံ)]- သွေးအလိမ်းလိမ်း ကပ်သော၊* မတ္ထကံ- ဦးခေါင်းကို၊ ပက္ခလျ- ဆေး၍၊ အဿူနိ- မျက်ရည်တို့ကို သမ္ပမဇ္ဇိတွာ- သုတ်၍၊ တတော- ထိုအရပ်မှ၊ နိဝတ္တေတွာ- ပြန်လည်၍၊ ပဗ္ဗတံ- တောင်သို့၊ အာရဟံ- တက်လေ၏။

၂၁၆။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သောအဟံ- ထိုအကျွန်ုပ်ကို၊ တေန- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ [အဘိသတ္တော (အဘိသပတ္တော)]- ကျိန်ဆဲအပ်သည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ပရိဠာဟေန- ပူပန်သော၊ သုယုမာနေန- ဆင်းရဲဝေဒနာ ဟူသောမီးဖြင့်လောင်သော၊ ဂတ္တေန- ကိုယ်ဖြင့်၊ အဋ္ဌိတော- နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အဟံ- အကျွန်ုပ် သည်၊ ဝါရိ- ရေကို၊ ပါတုံ- သောက်အံ့သောငှာ၊ ဥပါဂမိ- တစ်ခုသော ရေအိုင်သို့ကပ်၏။

၂၁၇။ မဟာရာဇာ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ရဟိရမက္ခိတော- သွေးဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သော၊ သဗ္ဗော- အလုံးစုံသော၊ ရဟဒေါ- ရေအိုင်သည်၊ အဂ္ဂိနာ- မီးဖြင့်၊ သန္တတ္ထောဝိယ- လောင်သကဲ့ သို့ ပုဗ္ဗလောဟိတ [သင်္ကာသော (သံကာသော)]- သွေးပြည်နှင့် တူသည်၊ သမပဇ္ဇထ- ဖြစ်လေ၏။

၂၁၈။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယာဝန္တော- အကြင်မျှလောက်ကုန် သော၊ [ဥဒဗိန္ဒူနိ(ဥဒကဗိန္ဒူနိ)]- ရေပေါက်တို့သည်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ကာယသ္မိ- ကိုယ်၌၊ နိပတိသု- ကျကုန်၏၊ တာဝန္တော- ထိုရေပေါက်နှင့်အမျှ ဖြစ်ကုန်သော၊ [အဒ္ဓ(အမ)]ဗေလုဝသာဒိသာ- ထက်ဝက်သော ဥသျှစ်သီး အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော၊ ဂဏ္ဍာ- အိုင်းအမာတို့သည်၊ ဇာယေထ- ဖြစ်ကုန်၏။

* ရဟဒေ-ဟုပါဌ်ရှိလျှင် ရေအိုင်၌ဟုအနက်ပေး။

၂၁၉။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေဂဏ္ဍာ- ထိုအိုင်အမာတို့သည်၊
ပဘိန္ဒာ- ကွဲကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ကုဏပါ- ပုပ်သောအနံ့ ရှိကုန်လျက်၊ ပုဗ္ဗလော-
ဟိတာ- သွေးပြည်တို့သည်၊ ပဏ္ဍရိသု- ယိုစီးကုန်၏၊ ယေနယေနေဝ- အကြင်
အကြင် ခရီးဖြင့်သာလျှင်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဂစ္ဆာမိ- သွားခဲ့၏၊ တတ္ထ-
တတ္ထ- ထိုထိုခရီး၌၊ ဂါမေသုစ- ရွာတို့၌ လည်းကောင်း၊ နိဂမေသုစ-
နိဂုံးတို့၌လည်းကောင်း။

၂၂၀။ ဣတ္ထိယောစ- မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပုရိသာစ- ယောက်ျားတို့
သည်လည်းကောင်း၊ ဒဏ္ဍဟတ္တာ- တုတ်လှံတံလက်စွဲကုန်လျက်၊ ပူတိဂန္ဓေန-
ပုပ်သော အနံ့ဖြင့်၊ [ဩက္ကိတာ(ဩကိဏ္ဍာ)]- ခြံရံအပ်သောကြောင့်၊ ဒုဌသတ္တ-
မကောင်းစွာသော သတ္တဝါ၊ ဩရေန- ငါတို့အနီးသို့၊ အာဂမာ- လာသည်၊
မာအဿု- မဖြစ်လင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝဒန္တာ- ဆိုကုန်လျက်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊
နိဝါရေန္တိ- တားမြစ်ကုန်၏။

၂၂၁။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဧတာဒိသံ-
ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဣဒံဒုက္ခံ- ဤဆင်းရဲသည်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊
သတ္တဝဿာနိ- ခုနှစ်နှစ်တို့သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊
အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒုက္ကဋ်- မကောင်းသောအမှုဖြင့်ပြုအပ်သော၊ သကံ-
မိမိဥစ္စာဖြစ်သော၊ ကမ္မံ- ကံကို၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ အနုဘောမိ-
ခံစားရချေ၏။

၂၂၂။ မဟာရာဇာ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တံတသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ဝေါ-
အရှင်မင်းကြီးအား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝဒါမိ- တင်လျှောက်ပါ၏၊ တေ-
အရှင်မင်းကြီးအား၊ ဘဒ္ဒံ- ကောင်းခြင်းသည်၊ အတ္ထု- ဖြစ်စေသတည်း၊ ဧတ္ထ-
ဤအရပ်သို့၊ သမာဂတာ- အညီအညွတ် လာကုန်သော၊ ယာဝန္ဓော-
ထိုမျှလောက်ကုန်သော၊ တုမေ- သင်တို့သည်၊ မိတ္တာနံ- အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို၊
ဒုဗ္ဘိတော- ပြစ်မှားသည်၊ မာအဿု- မဖြစ်ကြကုန်လင့်၊ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားသည်
မှန်၏၊ မိတ္တဒုဗ္ဘော- အဆွေ ခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသောသူသည်၊ ပါပကော-
ယုတ်မာစွာ၏။

၂၂၃။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ ယော- အကြင် သူသည်၊
မိတ္တာနိ- အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို၊ ဒုဗ္ဘတိ- ပြစ်မှား၏၊ သော- ထိုအဆွေခင်ပွန်းကို
ပြစ်မှားသော သူသည်၊ ကုဋိ- နှူသည်၊ ကိလာသိ- ခရသင်းသမင်ရက်စွဲသည်၊

ဘဝတိ- ဖြစ်၏။ ကာယဿ- ခန္ဓာကိုယ်၏။ ဘေဒါ- ပျက်သည်မှ၊ ပရံ-
နောက်၌၊ [မိတ္တဒ္ဓါ(မိတ္တဒ္ဓဗ္ဗိ)]- အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သော၊ သော-
ထိုပြီတ္တာသည်၊ နိရယံ- ငရဲသို့၊ ဥပပဇ္ဇတိ- ရောက်ရ၏။ ဣတိ-
ဤသို့လျှင်အပြီးတည်း။

တတ္ထ- ထိုတတ္ထ တေစသော ဂါထာတို့၌၊ **ကုသလောတိ**- ကုသလောဟူ
သည်ကား၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ဆေကော- ကျွမ်းကျင်သော၊
ကုသလော- လိမ္မာသော သူသည်၊ ကထေတိ- ပြောဆို၏။ တထာ- ထိုအခြင်းအရာ
အားဖြင့်၊ ဝေါ- သင်တို့အား၊ ကထေဿာမိ- ပြောအံ့၊ **ဂေါဂဝေသောတိ**- ဂေါဂဝေသော
ဟူသည်ကား၊ ဂေါဏေ- နွားသည်၊ နဋ္ဌေ- ပျောက်သည်ရှိသော်၊ ဂဝေသန္တော-
ရှာလျက်၊ **အစ္စသရိန္တိ**- အစ္စသရိဟူသည်ကား၊ မနုဿပထံ- လူတို့၏ သွားရာလမ်းကို၊
အတိက္ကမိတ္တာ- ကျော်လွန်၍၊ ဟိမဝန္တံ- ဟိမဝန္တာတောသို့ ပါဝိသိ- ဝင်ခဲ့ပြီ၊ **အရညေတိ**-
အရညေဟူသည်ကား၊ အရာဇကေ- မင်းမရှိသည်ဖြစ်သော၊ သုညေ- ဆိတ်သုဉ်းသော၊
ဣရိဏေတိ- ဣရိဏေဟူသည်ကား၊ သုက္ခကန္တာရေ- ခြောက်သွေ့သော ကန္တာရ၌၊
ဝိဝနေတိ- ဝိဝနေဟူသည်ကား၊ ဝိဝိတ္ထေ- ဆိတ်ငြိမ်သော၊ **ဝိပ္ပနဋ္ဌောတိ**- ဝိပ္ပနဋ္ဌော
ဟူသည်ကား၊ မဂ္ဂမူဋ္ဌော- မျက်စိလည်သည်ဖြစ်၍၊ **ဗုဘုက္ခိကောတိ**- ဗုဘုက္ခိတော
ဟူသည်ကား၊ သဇ္ဇာတဗုဘုက္ခော- ကောင်းစွာဖြစ်သော ဆာလောင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊
ဆာတဇ္ဈတ္တော- ဆာလောင်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ **ပပါတမဘိလမ္မန္တန္တိ**-
ပပါတမဘိလမ္မန္တဟူသည်ကား၊ ပပါတဘိမုခံ- ခြောက်ကမ်းပါးသို့ ရှေ့ရှု၊ ဩလမ္မန္တံ-
တွဲလျားကျနေသော၊ **သမ္ပန္နဖလဓာရိနန္တိ**- သမ္ပန္နဖလဓာရိနံဟူသည်ကား၊ မဓုရဖလ-
ဓာရိနံ- အချို့မြိန်သော အသီးကိုဆောင်သော၊ **ဝါတဿိတာနီတိ**- ဝါတဿိတာနိ
ဟူသည်ကား၊ ပဌမံ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဝါတပတိတာနိ- လေသည်ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍
ကြွေကျသော အသီးတို့ကို၊ ခါဒိ- စားခဲ့ပြီ၊ **တတ္ထ ဟေဿာမိတိ**- တတ္ထ ဟေဿာမိ
ဟူသည်ကား၊ တသ္မိ ရုက္ခေ- ထိုသစ်ပင်ပေါ်၌၊ သုဟိတော- ဝဝလင်လင် စားသောက်ရ
သည်၊ ဘဝိဿာမိ- ဖြစ်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့ကြုံ၍၊ အာရုဋ္ဌော- သစ်ပင်ပေါ်သို့
တတ်သည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏။ **တတော သာ ဘဉ္စထ သာခါတိ**- တတော သာ ဘဉ္စထ
သာခါဟူသည်ကား၊ အဘိပတ္တိတဿ- တောင့်တအပ်သော၊ တဿ- ထိုတည်သီး၏၊
အတ္ထာယ- အကျိုးငှာ၊ ဟတ္ထေ- လက်ကို၊ ပဿာရိတေ- ဆန့်တန်းသည်ရှိသော်၊ မယာ-
ငါသည်၊ အဘိရုဋ္ဌော- တတ်ရောက်အပ်သော၊ သာ သာခါ- ထိုသစ်ကိုင်းသည်၊

ဖရသုနာ- ပုဆိန်ဖြင့်၊ ဆိန္ဒာ ဝိယ- ဖြတ်ဘိသကဲ့သို့၊ အဘဉ္ဇထ- ကျိုးကျခဲ့ပြီ၊
အနာလဓမ္မတိ- အနာလဓမ္မဟူသည်ကား၊ အာလမ္ဗိတဗ္ဗဌာနရဟိတေ- ဆွဲကိုင်အပ်သော
 အရာမှ ကင်းသော၊ ဂိရိဒုဂ္ဂသိန္တိ- ဂိရိဒုဂ္ဂသို့ဟူသည်ကား၊ ဂိရိဝိသမေ- တောင်ကမ်းပါး
 ပြတ်၌၊ သေသိန္တိ- သေသိဟူသည်ကား၊ သယိတော- အိပ်ရသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏။

ကပိ မာဂန္တိတိ- ကပိ မာဂန္တိဟူသည်ကား၊ ကပိ- မျောက်သည်၊ အာဂန္တိ-
 ရောက်လာ၏။ **ဂေါနဂုံလောတိ**- ဂေါနဂုံလောဟူသည်ကား၊ ဂုန္တံ- နွားတို့၏၊
 နဂုံဌသဒိသနဂုံဌော- အမြီးနှင့်တူသော အမြီးရှိသော၊ “ဂေါနဂုံဌော”တိပိ- ဂေါနဂုံဌော
 ဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏။) “ဂေါနဂုံလီ”တိပိ- ဂေါနဂုံလီဟူ
 ၍လည်း၊ ပဌန္တိ- ရွတ်ဖတ်ကြကုန်၏။ **အကရံ မယိတိ**- အကရံ မယိဟူသည်ကား၊
 မယိ- ငါ၌၊ အကရာ- ပြုပေးခဲ့ပြီ၊ **အမ္ဘောတိ**- အမ္ဘောဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-
 မြတ်သောမင်းကြီး၊ သော ကပိရာဇာ- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ တသ္မိံ နရကပပါတေ-
 ထိုနရက်ချောက်၌၊ မမ- ငါ၏၊ ဥဒကပေါထနသဒ္ဓံ- ရေကိုပုတ်ခတ်သောအသံကို၊
 သုတွာ- ကြားရ၍၊ မံ- ငါ့ကို၊ “အမ္ဘော”တိ- အမ္ဘောဟူ၍၊ အာလပိတွာ- ခေါ်ဝေါ်၍၊
 ဧသော- ဤသူသည်၊ ကော နာမ- အဘယ်သူနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီ၊
ဗျသမ္ပတ္တောတိ- ဗျသမ္ပတ္တောဟူသည်ကား၊ ဗျသနံ- ပျက်စီးခြင်းသို့ ပတ္တော- ရောက်၏၊
 ပပါတဿ- ချောက်ကမ်းပါး၏၊ ဝသံ- အလိုသို့၊ ပတ္တော- ကျရောက်ရ၏၊ ဣတိ ဝါ-
 ဤသို့လည်း၊ အတ္ထော- အနက်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ **ဘဒ္ဒံ ဝေါတိ**- ဘဒ္ဒံဝေါဟူသည်ကား၊
 တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တုမေ- သင်မျောက်မင်းတို့အား၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ဝဒါမိ-
 ဆို၏၊ တုမှာကံ- သင်မျောက်မင်းတို့အား၊ ဘဒ္ဒံ- ကောင်းခြင်းသည်၊ ဟောတု- ဖြစ်ပါစေ၊
 ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝဒါမိ- ဆို၏။) **ဂရံ သိလန္တိ**- ဂရံ သိလံဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-
 မြတ်သောမင်းကြီး၊ သော ကပိရာဇာ- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ မယာ- ငါသည်၊ ဧဝံ-
 ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုသည်ရှိသော်၊ မာ ဘာယိ- မကြောက်ပါလင့်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မံ-
 ငါ့ကို၊ အဿာသေတွာ- သက်သာရာရစေ၍၊ ပဌမံ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဂရံ- လေးသော၊
 သိလံ- ကျောက်ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ ယောဂ္ဂံ- ယှဉ်ခြင်းကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊
 ပဗ္ဗတေ- တောင်၌၊ ဝိစရိ- သွား၏၊ **နိသဘောတိ**- နိသဘောဟူသည်ကား၊
 ပုရိသနိသဘော- ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သော၊ ဥတ္တမဝါနရိန္ဒော- မြတ်သော မျောက်မင်း
 သည်၊ ပဗ္ဗတ-ပပါတေ- တောင်ချောက်၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဧတံ-
 ဤစကားကို၊ အဗြဝိ- ပြောဆိုပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဗာဟုဘိတိ- ဗာဟုဘိဟူသည်ကား၊ ဒွိဟိ- နှစ်ဘက်ကုန်သော၊ ဗာဟာဟိ- လက်မောင်းတို့ဖြင့်၊ မမ- ငါ၏၊ ဂီဝံ- လည်ကို၊ သုဂ္ဂဟိတံ- ကောင်းစွာ ကိုင်အပ်သည် ဖြစ်၍၊ ဂဏှ- ယူလော့၊ **ဝေဂသာတိ-** ဝေဂသာဟူသည်ကား၊ ဝေဂေန- အဟုန်ဖြင့်၊ **သိရိမကောတိ-** သိရိမတောဟူသည်ကား၊ ပုညဝန္တဿ- ဘုန်းကံရှိသော၊ **အဂ္ဂဟိန္တိ-** အဂ္ဂဟိဟူသည်ကား၊ သဌိဟတ္ထံ- အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော၊ နရကပပါတံ- နရက်ချောက်သို့၊ ဝါတဝေဂေန- လေအဟုန်ဖြင့်၊ ဩတရိတွာ- ဆင်းသက်၍၊ ဥဒကပိဋေ- ရေပြင်၌၊ ဌိတဿ- တည်သော မျောက်မင်း၏၊ ပိဌံ- ကျောကုန်းသို့၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဝေဂေန- အဟုန်ဖြင့်၊ အဘိရဟိတွာ- တက်၍၊ ဥဘောဟိ- နှစ်ဘက်ကုန်သော၊ ဗာဟာဟိ- လက်မောင်းတို့ဖြင့်၊ ဂီဝံ- မျောက်မင်း၏လည်ကို၊ အဂ္ဂဟေသိ- ဆွဲကိုင်ခဲ့ပြီ၊ **ဝိဟညမာနောတိ-** ဝိဟညမာနောဟူသည်ကား၊ ကိလမန္တော- ပင်ပန်းလျက်၊ **ကိစ္ဆေနာတိ-** ကိစ္ဆေနဟူသည်ကား၊ ဒုက္ခေန- ဆင်းရဲသဖြင့်၊ **သန္တောတိ-** သန္တောဟူသည်ကား၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော၊ အထ ဝါ- တနည်းကား၊ ပရိသန္တော- ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍၊ ကိလန္တော- ဆင်းရဲငြိုငြင်သည်ဖြစ်၍၊ **ရက္ခဿူတိ-** ရက္ခဿူ ဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ- သင့်ကို၊ ဥဒ္ဓရန္တော- ထုတ်ဆောင်ရသည်ဖြစ်၍၊ ကိလန္တော- ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍၊ မဟုတ္တံ- အနည်းငယ်၊ ဝိဿမန္တော- ဆင်းရဲငြိုငြင်သည် ဖြစ်၍၊ ပသုပိဿံ- မွေးအိပ်အံ့၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ရက္ခာဟိ- စောင့်ရှောက် ပါလော၊ **ယထာ စညေ ဝနေ မိဂါတိ-** ယထာ စညေ ဝနေ မိဂါဟူသည်ကား၊ သီဟာဒီဟိ- ခြင်္သေ့အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ အညေပိ- အခြားလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဣမသ္မိ ဝနေ- ဤတော၌၊ ယေ ဝါဠမိဂါ- အကြင်သားရဲတို့သည်၊ (သန္တိ- ရှိကုန်၏၊) ပါဠိယံပန- ပါဠိတော်၌ကား၊ “အစ္ဆကောကတရစ္ဆယော”တိ- အစ္ဆကောကတရစ္ဆယောဟူ၍၊ လိခန္တိ- ရေးကြကုန်၏၊ **ပရိတ္တာတူနာတိ-** ပရိတ္တာတူနာဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သော ကပိရာဇာ- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပရိတ္တာဏံ- အစောင့်အရှောက်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ မဟုတ္တံ- အနည်းအငယ်၊ ပသုပိ- မွေးအိပ်ခဲ့ပြီ၊ **အယောနိသောတိ-** အယောနိသောဟူသည်ကား၊ အယောနိသောမနသိကာရေန- မသင့်တင့်သော နှလုံးသွင်းဖြင့်၊ **ဘက္ခောတိ-** ဘက္ခော ဟူသည်ကား၊ ခါဒိတဗ္ဗယုတ္တကော- စားအပ်သော သဘောရှိသော၊ **အသိတောတိ-** အသိတောဟူသည်ကား၊ ဓာတော- နှစ်သိမ့်စေအပ်သည်ဖြစ်၍၊ သုဟိတော- ဝပြောသည်ဖြစ်၍၊ **သမ္ဗလန္တိ-** သမ္ဗလံဟူသည်ကား၊ ပါထေယျံ- ရိက္ခာကို၊ **မတ္ထကံ**

သန္နိတာဠယိန္တိ မတ္ထကံ သန္နိတာဠယိဟူသည်ကား၊ တဿ ဝါနရိန္ဒဿ- ထိုမျောက်မင်း၏၊ မတ္ထကံ- ဦးထိပ် ကို၊ ပဟရိ- ပုတ်ခတ်ခဲ့ပြီ၊ “သန္နိတာဠယ”န္တိပိ- သန္နိတာဠယဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ **ဒုဗ္ဗလော အဟူတိ**- ဒုဗ္ဗလော အဟူဟူသည်ကား၊ ဗလဝါ- အားရှိသည်၊ န အာသိ- မဖြစ်ခဲ့၊ ယထာဓိပ္ပါယံ- အကြင် အကြင် အလိုရှိအပ်သော အရာသို့၊ န အဂမာသိ- မရောက်ခဲ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဝေဂေနာတိ- ဝေဂေနဟူသည်ကား၊ မယာ- ငါသည်၊ ပဟဋ္ဌပါသာဏဝေဂေန- ပုတ်ခတ်အပ်သော ကျောက်တုံး၏ အဟုန်ကြောင့်၊ **ဥဒပ္ပတ္တောတိ**- ဥဒပ္ပတ္တောဟူသည်ကား၊* ဥဌိတော- ထသည်ဖြစ်၍၊ **မာယျောတိ**- မာယျောဟူသည်ကား၊ တေန မိတ္တဒဋ္ဌိပုရိသေန- ထိုအဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသော ယောက်ျားယုတ်သည်၊ သိလာယ- ကျောက်တုံးဖြင့်၊ ပဝိဒ္ဓါယ- ထုနှက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာစမ္ပ- ကြီးစွာသော အရေသည်၊ (ဝါ) အရေထူသည်၊ ဆိန္နိတွာ- ပြတ်၍၊ ဩလမ္ပိ- တွဲလျားကျခဲ့ပြီ၊ ရဟိရံ- သွေးသည်၊ ပဋ္ဌရိ- ယိုထွက်ခဲ့ပြီ၊ မဟာသတ္တော- အလောင်းတော်မျောက်မင်းသည်၊ ဝေဒနာပုတ္တော- ဆင်းရဲသော ဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ စိန္တေသိ- ကြံခဲ့ပြီ၊ ဣမသ္မိဌာနေ- ဤအရပ်၌၊ အညော- ဤပုဂ္ဂိုလ်မှ တစ်ပါးသော သူသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣဒံ ဘယံ- ဤဘေးသည်၊ ဣမံ ပုရိသံ- ဤယောက်ျားယုတ်ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေသိ- ကြံပြီ) သော- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ မရဏဘယ- ဘီတော- သေဘေးမှ ကြောက် သည်ဖြစ်၍၊ ဩလမ္ပန္တံ- တွဲလျားကျနေသော၊ စမ္ပဗန္တံ- အရေတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ကို၊ ဟတ္ထေန- လက်ဖြင့်၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ ဥပ္ပတိတွာ- ခုံတက်၍၊ သာခံ- သစ်ခက်သို့၊ အဘိရုယ- တက်၍၊ တေန ပါပပုရိသေန- ထိုယောက်ျားယုတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊ သလ္လပန္တော- စကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍၊ “**မာယျော မ**”န္တိ အာဒိ- မာယျော မံအစရှိသည်ကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တတ္ထ- ထိုမာယျော မံစသောပါဌ်၌၊ **မာယျော မံ ကရိ ဘဒ္ဒန္တေတိ**- မာယျော မံ ကရိ ဘဒ္ဒန္တေဟူသည်ကား၊ ဘဒ္ဒန္တေ- အရှင်ကောင်း၊ အယျော- အရှင်သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ မာ အကရိ- ဤသို့ မပြုပါလင့်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တံ- ထိုယောက်ျားယုတ်ကို၊ နိဝါရေတိ- တားမြစ်၏၊ **တွဉ္စ ခေါ နာမာတိ**- တွဉ္စ ခေါ နာမဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ မယာ- ငါသည်၊ ပပါတာ-

* ဥဒပ္ပတ္တော-ဥဒ်+ပတ္တော- ဥပ္ပတ္တော-ဟူသာ ရုပ်ရှိရမည်ဖြစ်သည်၊ ရှေ့၌ဗျည်းမပျောက်ဘဲ နောက် ပ-၌ဒွေးဘော်ရောက်၌ နေသည်မှာ ထူးသည်ဟု ဆိုရမည်၊ ပါဠိအင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်ကြီး၌- ဥဒ်+အက်+ပတ္တ ဟု တစ်မျိုးကြံဆထားသည်။

ကမ်းပါးချောက်မှ၊ ဥဒ္ဓဋ္ဌော- ထုတ်ဆောင်အပ်သော၊ တုံ နာမ- သင်မည်သည်၊ ဧဒိသံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဖရသကမ္ပ- ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို၊ မယိ- ငါ၌၊ ကရိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ အဟော- အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွ၊ တေ- သင်သည်၊ အယုတ္တံ- မသင့်သောအမှုကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **အဟော ဝကာတိ-** အဟော ဝတဟူသည်ကား၊ တံ- ထိုယောက်ျား ယုတ်ကို၊ ဂရဟန္တော- ကဲ့ရဲ့လိုသည် ဖြစ်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောခဲ့ပြီ၊ **တာဝဒုက္ကရတာရကာတိ-** တာဝဒုက္ကရကာ- ရကာဟူသည်ကား၊ မယိ- ငါ၌၊ အပရဇ္ဈနေန- ပြစ်မှားခြင်းဖြင့် အတိဒုက္ကရကမ္မကာရက- အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကိုပြုလုပ်သူ၊ ပရလောကာဝါတိ- ပရလောကာဝါဟူသည်ကား၊ ပရလောကတော- တမလွန်ဘဝမှ၊ အာနိတော ဝိယ- ဆောင်အပ်သကဲ့သို့၊ **ဒုဗ္ဘေယျန္တိ-** ဒုဗ္ဘေယျဟူသည်ကား၊ ဒုဗ္ဘိတဗ္ဗံ- ပြစ်မှားအပ်၏ဟူ၍၊ ဝဓိတဗ္ဗံ- သတ်အပ်၏ဟူ၍၊ **ဝေဒနံ ကဋကန္တိ-** ဝေဒနံ ကဋကံဟူသည်ကား၊ အဓမ္မဌ- အကျင့်မဟုတ်သည်၌ တည်သောသူ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ သန္တေပိ- ငါ့ကို ပြစ်မှားပါသော်လည်း၊ တုံ- သင်သည်၊ ယာဒိသံ- အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊ ဝေဒနံ- ဆင်းရဲဝေဒနာကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဖုဿမိ- ထိတွေ့၏၊ ဧဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ကဋကံ- ကျင်နာသော၊ ဝေဒနံ- ဆင်းရဲဝေဒနာကို၊ မာ ဖုသိ- မထိပါလေလင့်၊ တံ ပါပကမ္ပံ- ထိုမကောင်းသော အမှုသည်၊ ဖလံ- ဝါးသီးသည်၊ ဝေဠု- ဝါးပင်ကို၊ ဝဓိဣဝ- သတ်ဘိသကဲ့သို့၊ တံ- သင့်ကို၊ မာ ဝဓိ- မသတ်ပါလင့်၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မံ- ငါ့ကို၊ သော- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ ပိယပုတ္တကံ ဝိယ- ချစ်အပ်သော သားကဲ့သို့၊ အနုကမ္ပိ- သနားခဲ့ပြီ။

အထ- ထိုမှနောက်၌၊ နံ- ထိုမျောက်မင်းကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧတံ- ဤစကား ကို၊ အဝေါစံ- ဆိုခဲ့ပြီ၊ အယျ- အရှင်မျောက်မင်း၊ မယာ- ငါသည်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို ဟဒယေ- နှလုံး၌၊ မာ ကရိ- မပြုပါလင့်၊ အသပ္ပရိသံ- သူတော်ကောင်း မဟုတ်သော၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဧဝရူပေ- ဤသို့သဘော ရှိသော၊ အရညေ- တောကြီးထဲ၌၊ မာ နာသယ- မပျက်စီးပါစေလင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဒိသာမူဠော- အရပ်မျက်နှာတွေဝေ သည်ဖြစ်၍၊ (ဝါ) မျက်စိလည်သည်ဖြစ်၍၊ မဂ္ဂံ- လမ်းကို၊ န ဇာနာမိ- မသိ၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ကမ္ပံ- အမှုသည်၊ မာ နာသေထ- ငါ့ကို မပျက်စီးစေပါလင့်၊ ဇီဝိတဒါနံ- အသက်အလှူကို၊ မေ- ငါ့အား၊ ဒေထ- ပေးပါလော၊ အရညာ- တောကြီးမှ၊ နိဟရိတွာ- ထုတ်၍၊ မနုဿပထေ- လူကိုသွားရာလမ်း၌၊ ဌပေထ- ထားပါလော၊

ဣတိ- ဤသို့၊ (အဝေါစံ- ဆိုခဲ့ပြီ) ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ပြောသည်ရှိသော်၊ သော-
ထိုမျောက်မင်းသည်၊ မယာ- ငါနှင့်၊ သဒ္ဓိံ- အတူ၊ သလ္လပန္နော- စကားပြောလိုသည်
ဖြစ်၍၊ “**တယိ မေ နတ္ထိ ဝိဿာသော**”တိ အာဒိ- တယိမေ နတ္ထိ ဝိဿာသောအစရှိ
သည်ကို၊ အာဟ- ဆိုခဲ့ပြီ။

တတ္ထ- ထိုတယိမေ စသောစကားရပ်၌၊ **တယိ**တိ- တယိဟူသည်ကား၊
ဣတော- ယခုမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ မယံ- ငါ၏၊ တယိ- သင့်၌၊ ဝိဿာသော- ချစ်ကျွမ်း
ဝင်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ **ဧဟိ**တိ- ဧဟိဟူသည်ကား၊ ဘော ပုရိသ- အိုယောက်ျား၊
အဟံ- ငါသည်၊ တယာ- သင်နှင့်၊ သဒ္ဓိံ- အတူ၊ မဂ္ဂေန- လမ်းဖြင့်၊ န ဂမိဿာမိ-
မသွားအံ့၊ ပန- သို့သော်ကား၊ ဧဟိ- လာလော့၊ တံ- သင်သည်၊ မမ- ငါ၏၊ ပိဋ္ဌိတော-
နောက်မှ၊ အဝိဒ္ဓရေ- မနီးမဝေး၌၊ ဒိဿမာနသရီရောဝ- ထင်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍
သာလျှင်၊ ဂစ္ဆ- သွားပါလော၊ အဟံ- ငါသည်၊ ရုက္ခဂ္ဂေဟေဝ- သစ်ပင်အဖျားတို့ဖြင့်
သာလျှင်၊ ဂမိဿာမိ- သွားပါအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့ပြောခဲ့ပြီ၊ **မုတ္တောသိ**တိ- မုတ္တောသိ
ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ သော- ထိုမျောက်မင်း
သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ အရညာ- တောကြီးမှ၊ နိဟရိတွာ- ထုတ်ဆောင်၍၊ ဘော ပုရိသ-
အိုယောက်ျား၊ ဝါဠမိဂါနံ- သားရဲတို့၏၊ ဟတ္တာ- လက်မှ၊ (တံ- သင်သည်) မုတ္တော-
လွတ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်ပြီ၊ **ပတ္တောသိ မာနုသိ ပဒန္တိ**- ပတ္တောသိ မာနုသိ ပဒံဟူသည်
ကား၊ မနုဿူပစာရံ- လူတို့အနီးအပါးသို့၊ ပတ္တော- ရောက်သည်၊ အာဂတော-
ရောက်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဧသ- ဤသည်ကား၊ တေ- သင်၏၊ မဂ္ဂေါ- သွားရမည့်
လမ်းတည်း၊ ဧတေန- ထိုလမ်းဖြင့်၊ ဂစ္ဆ- သွားလေလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ-
ပြောခဲ့ပြီ၊ **ဂိရိစရောတိ**- ဂိရိစရောဟူ သည်ကား၊ ဂိရိစာရီ- တောင်၌ကျက်စားလေ့
ရှိသော၊ ဝါနရော- မျောက်သည်၊ **ပက္ခလျာတိ**- ပက္ခလျာဟူသည်ကား၊ ဓောဝိတွာ-
ဆေး၍၊ **တေနာဘိသတ္တောသ္မိတိ**- တေနာဘိသတ္တောသ္မိဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-
မြတ်သောမင်းကြီး၊ သော အဟံ- ထိုငါ့ကို၊ တေန ဝါနရေန- ထိုမျောက်မင်းသည်၊
အဘိသတ္တော- ကျိန်ဆိုအပ်ပြီ၊ ပါပကမ္မေ- မကောင်းမှုကံသည်၊ ပရိဏတေ-
ရင့်ကျက်သည်ရှိသော်၊ တေန- ထိုမျောက်မင်းသည်၊ အဘိသတ္တော- ကျိန်ဆိုသည်၊
အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညမာနော- မှတ်ထင်သည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ-
ပြောခဲ့ပြီ၊ **အဋ္ဌိတောတိ**- အဋ္ဌိတောဟူသည်ကား၊ ဥပဒ္ဓုတော- နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊
ဥပါဂမိန္တိ- ဥပါဂမိဟူသည်ကား၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ရဟဒံ- ရေအိုင်သို့၊ ဥပဂတော-

ကပ်ရောက်သည်။ အသို့- ဖြစ်၏။ သမပဇ္ဇထာတိ- သမပဇ္ဇထဟူသည်ကား၊ ဇာတော-
 ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဧဝရူပေါ- ဤသို့သဘောရှိသည်။ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဥပဌာသိ- တည်ခဲ့ပြီ၊
 ယာဝန္တောတိ- ယာဝန္တောဟူသည်ကား၊ ယတ္တကာနိ- အကြင်မျှလောက်ကုန်သော၊
 ဂဏ္ဌာ ဇာယေထာတိ- ဂဏ္ဌာ ဇာယေထဟူသည်ကား၊ ဂဏ္ဌာ- အိုင်းအမာတို့သည်၊
 ဇာယိသု- ဖြစ်ခဲ့ကုန်ပြီ၊ သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ ပိပါသံ- မွတ်သိပ်မှုကို၊ သန္ဓာရေတုံ-
 ဆောင်ခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော- မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဥဒကဉ္စလိ- ရေလက်အုပ်ကို၊
 ဥက္ခိပိတွာ- မြှောက်ချီ၍၊ ထောက်- အနည်းငယ်၊ ပိဝိတွာ- သောက်၍၊ သေသံ-
 အကြွင်းကို၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ သိဗ္ဗိကိရ- သွန်းလောင်းသတတ်၊ အထ- ထိုအခါ၌၊
 အဿ- ထိုပုဏ္ဏား၏၊ တာဝဒေဝ- ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ ဥဒကဗိန္ဒုဂဏနာယ- ရေပေါက်
 အရေအတွက်ဖြင့်၊ အမဗေလုဝပက္ကပ္ပမာဏာ- ထက်ဝက်သော ဥသျှစ်သီးမှည့်
 ပမာဏရှိကုန်သော၊ ဂဏ္ဌာ- အိုင်းအမာတို့သည်၊ ဥဌဟိသု- ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကုန်ပြီ၊ တသ္မာ-
 ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောခဲ့ပြီ၊ ပဘိန္နာတိ- ပဘိန္နာဟူသည်ကား၊ တေ
 ဂဏ္ဌာ- ထိုအိုင်းအမာတို့သည်၊ တံ ဒိဝသမေဝ- ထိုနေ့၌ပင်လျှင်၊ ဘိဇ္ဇိတွာ- ကွဲ၍၊
 ကုဏပါ- အကောင်ပုပ်သည်၊ ပူတိဂန္ဓိကာ- ပုပ်သော အနံ့ရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊
 ပုဗ္ဗလောဟိတာနိ- သွေးပြည်တို့သည်၊ ပဏ္ဍရိသု- ယိုထွက်ကြကုန်ပြီ၊ ယေန ယေနာတိ-
 ယေန ယေနဟူသည်ကား၊ ယေန ယေန မဂ္ဂေန- အကြင် အကြင်လမ်းဖြင့်သာလျှင်၊
 ဩက္ခိတာတိ- ဩက္ခိတာဟူသည်ကား၊ ပူတိဂန္ဓေန- ပုပ်သော အနံ့ဖြင့်၊ ဩကိဏ္ဏာ-
 ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍၊ ပရိက္ခိတ္တာ- ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပရိဝါရိတာ- တားမြစ်ကြကုန်ပြီ၊
 မာဿု ဩရေန အာဂမာတိ- မာဿု ဩရေန အာဂမဟူသည်ကား၊ ဒုဌသတ္တ-
 ဟယ် သူပျက်၊ ဩရေန- အနီးသို့၊ အာဂမာ- လာသည်၊ မာဿု- မဖြစ်လင့်၊ အမှောက်-
 ငါတို့၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ မာ အာဂမိ- မလာလင့်၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝဒန္တာ-
 ဆိုကုန်လျက်၊ မံ- ငါ့ကို၊ နိဝါရေန္တိ- တားမြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း၊ သတ္တ ဝဿာနိ ဒါနိ မေတိ- သတ္တ ဝဿာနိ ဒါနိ မေဟူသည်ကား၊
 မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ဣဒါနိ-
 ယခုအခါ၌၊ သတ္တ ဝဿာနိ- ခုနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ မမ- ငါ၏၊ ဧတ္တကံ- ဤမျှလောက်သော၊
 ကာလံ- ကာလပတ်လုံး၊ သကံ- မိမိသည်ပြုအပ်သော၊ ကမ္မံ- ကံ၏အကျိုးကို၊
 အနုဘောမိ- ခံစားရ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သော- ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
 မိတ္တဒ္ဓိကမ္မံ- အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသော အမှုကို၊ ဝိတ္တာ-ရေတွာ- ချဲ့၍၊ မဟာရာဇ-

မြတ်သောမင်းကြီး၊ မညေဝ- ငါ့ကိုသာလျှင်၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်၍၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ကမ္မံ- ကံကို၊ ကေနစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သည်၊ နကတ္တဗ္ဗံ- မပြုသင့်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ “တံ ဝေါ”တိအာဒိ- တံ ဝေါအစရှိသော စကားကို၊ အာဟ- ပြောပြ၊ တတ္ထ- ထိုစကားရပ်၌၊ တန္တိ- တံဟူသည်ကား၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ယသ္မာ- အကြင့်ကြောင့်၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ကမ္မံ- ကံသည်၊ ဧဝံ- သို့ကလောက်၊ ဒုက္ခဝိပါကံ- ဆင်းရဲသော အကျိုးကို ပေးတတ်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အယံ- ဤကုဋ္ဌိ ကိလာသီစသော ဂါထာသည်၊ အဘိသမ္မုဒ္ဓဂါထာ- ဘုရားရှင် ဟောတော်မူအပ်သော ဂါထာတည်း၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ယော- အကြင် သူသည်၊ ဣမ လောကေ- ဤလောက၌၊ မိတ္တာနိ- မိတ်ဆွေတို့ကို၊ ဒုဗ္ဘတိ- ပြစ်မှား၏၊ ဟိသတိ- ညှင်းဆဲ၏၊ သော- ထိုသူသည်၊ ဧဝရူပေါ- ဤသို့သဘော ရှိသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တဿာပိပုရိသဿ- ထိုလူပြိတ္တာအားလည်း၊ ဝါ- ထိုလူပြိတ္တာသည်လည်း၊ ရညာ- ဗာရာဏသီမင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ကထေန္တဿေဝ- စကားပြောစဉ်ပင်လျှင်၊ ပထဝီ- မြေကြီးသည်၊ ဝိဝရံ- ဟင်းလင်းအပြင်ကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ တနံဏညေဝ- ထိုသို့မြေကြီးဟင်းလင်းပွင့်၍ ပေးသောခဏ၌ပင်၊ စဝိတွာ- စုတေ၍၊ အဝိစိမ္မိ- အဝိစိ ငဲ့၍၊ နိဗ္ဗတ္တော- ဖြစ်လေပြီ၊ ရာဇာ- ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တသ္မိ- ထိုပြိတ္တာသည်၊ ပထဝီ- မြေကြီးသို့၊ ပဝိဋ္ဌေ- ဝင်သည်ရှိသော်၊ ဥယျာနာ- မိဂါဇိန်ဥယျာဉ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့၍၊ နဂရံ- မြို့သို့၊ ပဝိဋ္ဌေ- ဝင်လေပြီ။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤမဟာကပိဇာတ် တရားဒေသနာ တော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနေဝ (ဣဒါနိ ဧဝ)- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ (အယံ ဒေဝဒတ္တော- ဤဒေဝဒတ်သည်၊ မယံ- ငါဘုရားအား၊ သိလာယ- ကျောက်ဖြင့်၊ ပဋိဝိဇ္ဇော- လှိမ့်ချခဲ့ဘူးသည်၊) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ ဒေဝဒတ္တော- ဒေဝဒတ်သည်၊ မယံ- ငါဘုရားအား၊ သိလံ- ကျောက်ကို၊ ပဋိဝိဇ္ဇိယေဝ- လှိမ့်ချခဲ့ဖူးသည်သာတည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊ “တဒါ- ထိုအခါ၌၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိ- အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သော၊ ပုရိသော- လူပြိတ္တာသည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) ဒေဝဒတ္တော- အရှင်ဒေဝဒတ်သည်၊

အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (တဒါ- ထိုအခါ၌) ကပိရာဇပန- မျောက်မင်းသည်ကား၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာ၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။ ဆဋ္ဌာ- ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ မဟာကပိဇာတက ဝဏ္ဏနာ- မဟာကပိဇာတ်၏အဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။

၇။ ဒကရက္ခသဇာတ် (၅၁၇)

“သစေ ဝေါ ဝုယုမာနာန”န္တိ- သစေ ဝေါ ဝုယုမာနာနံ-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပုဒ်အပေါင်းသည်၊ ဒကရက္ခသဇာတကံဒက- ရက္ခသ(ရေစောင့်ဘီလူး)ဇာတ်တော်တည်း၊ တံသဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော ထိုဒကရက္ခသဇာတ်တော်သည်၊ မဟာဥမင်္ဂဇာတကေ- မဟာဥမင်္ဂဇာတ်တော်၌၊ အာဝိ- ထင်ရှားစွာ၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤသည်ကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။ သတ္တမာ- ခုနစ်ခုမြောက်သော၊ ဒကရက္ခသဇာတကဝဏ္ဏနာ- ဒကရက္ခသဇာတ်၏ အဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။

၈။ ပဏ္ဍရနာဂရာဇဇာတ် (၅၁၈)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

“ဝိတိဏ္ဏဝါစ”န္တိ ဣဒံ- ဝိတိဏ္ဏဝါစအစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပဏ္ဍရနာဂရာဇဇာတ်တော်ကို၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မုသာဝါဒံ- မဟုတ် မမှန်ဆိုခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဒေဝဒတ္တဿ- အရှင်ဒေဝဒတ်၏၊ ပထဝိပ္ပဝေသနံ- မြေမျိုခြင်းကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ ဟိ- ထိုစကားသည်မှန်၏၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဘိက္ခုဟိ- ရဟန်းတို့သည်၊ တဿ- ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်၏၊ အဝဏ္ဏေ- ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့သော

စကားကို ကထိတေ- ပြောဆိုအပ်သော်၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌ သာလျှင်၊ (အယံ ဒေဝဒတ္တော- ဤအရှင်ဒေဝဒတ်သည်၊ မုသာဝါဒံ- မဟုတ်မမှန် ဆိုခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပထဝီ- မြေသို့၊ ပဝိဋ္ဌော- မျီသည်၊) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ ဒေဝဒတ္တော- အရှင်ဒေဝဒတ်သည်၊ မုသာဝါဒံ- မဟုတ်မမှန် ဆိုခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပထဝီ- မြေသို့၊ ပဝိဋ္ဌာယေဝ- မျီဘူးသည်သာတည်း၊” ဣတိ- ဤသို့ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တေ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ- ပြုစဉ်၊ ပဉ္စသတဝါဏီဇာ- ငါးရာကုန်သော ကုန်သည်တို့သည်၊ နာဝါယ- သင်္ဘောဖြင့်၊ သမုဒ္ဒံ- သမုဒ္ဒရာသို့၊ ပက္ခန္တိတွာ- သွား၍၊ သတ္တမေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော၊ ဒိဝသေ- နေ့၌၊ အတိရဒဿနိယာ- ကမ်းကို မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ နာဝါယ- သင်္ဘောသည်၊ သမုဒ္ဒပိဋ္ဌေ- သမုဒ္ဒရာအပြင်၌၊ ဘိန္နာယ- ပျက်သည်ရှိသော်၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော လူကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ အဝသေသာ- ကြွင်းကျန်သော သင်္ဘောသားတို့သည်၊ မစ္ဆကစ္ဆပဘက္ခာ- ငါးလိပ်တို့၏ အစာတို့သည်၊ အဟေသု- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဧကောပန- တစ်ယောက်သော သူသည်ကား၊ ဝါတဝေဂေန- လေ၏ အဟုန်ဖြင့်၊ ကရမ္မိယပဋ္ဌနံ နာမ- ကရမ္မိယမည်သော သင်္ဘောဆိပ်သို့ ပါပုဏိ- ရောက်လေပြီ၊ သော- ထိုသူသည်၊ သမုဒ္ဒတော- သမုဒ္ဒရာမှ၊ ဥတ္တရိတွာ- တက်၍၊ နဂ္ဂဘောဂေါ- အဝတ်မဝတ်သော တက္ကတွန်း၏ အသုံးအဆောင်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တသ္မိံ ပဋ္ဌနေယေဝ- ထိုသင်္ဘောဆိပ်၌ သာလျှင်၊ ဘိက္ခာယ- ထမင်းစားခြင်းငှာ၊ စရိ- သွားပြီ၊ တမေနံ- ထိုသူကို၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ “အယံ သမဏော- ဤရဟန်းသည်၊ အပ္ပိစ္ဆော- အလိုနည်း၏၊ သန္တုဋ္ဌော- ရောင့်ရဲလွယ်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သမ္ဘာဝေတွာ- ချီမွမ်းကုန်၍၊ သက္ကာရံ- ပူဇော်ခြင်းကို၊ ကရိယု- ပြုကုန်ပြီ၊ သော- ထိုသူသည်၊ “မေ- ငါသည်၊ ဇီဝိကူပါယော- အသက်မွေးခြင်း၏ အကြောင်းကို၊ လဒ္ဒေါ- ရအပ်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊) တေသု- ထိုလူတို့သည်၊ နိဝါသနပါရူပနံ- ဝတ်ရုံစရာပုဆိုးကို၊ ဒေန္တေသုပိ- ပေးကုန်သော်လည်း၊ န ဣစ္ဆိံ- အလိုမရှိ၊ တေ- ထိုလူတို့သည်၊ “ဣတော- ဤရဟန်းထက်၊ ဥတ္တရိ- အလွန်း အပ္ပိစ္ဆော- အလိုနည်းသော၊ သမဏော- ရဟန်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊) ဘိယျော ဘိယျော- အလွန့် အလွန့်၊ ပသီဒိတွာ- ကြည်ညိုကုန်၍၊

တဿ- ထိုသူအား၊ အဿမပဒံ- သင်္ခမ်းကျောင်းကို၊ ကတွာ- ဆောက်၍၊ တတ္ထ- ထိုသင်္ခမ်းကျောင်း၌၊ နံ- ထိုသူကို၊ နိဝါသာပေသုံ- နေစေကုန်ပြီ၊ သော- ထိုသူသည်၊ “ကရမိယအစေလော”တိ- ကရမိယတက္ကတွန်းဟူ၍၊ ပညာယိ- ထင်ရှားပြီ၊ တတ္ထ- ထိုကရမိယသင်္ဘောဆိပ်၌၊ ဝသန္တဿ- နေသော၊ တဿ- ထိုတက္ကတွန်းအား၊ မဟာလာဘသက္ကရော- များစွာသော လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရရှိသည်၊ ဥဒပါဒိ- ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။

ဧကော- တစ်ကောင်သော၊ နာဂရာဇာပိ- နဂါးမင်းသည်လည်းကောင်း၊ သုပဏ္ဏရာဇာစ- ဂဠုန်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ အဿ- ထိုတက္ကတွန်း၏၊ ဥပဌာနံ- အနီးကပ်ရာနေရာသို့၊ အာဂစ္ဆန္တိ- လာကုန်ပြီ၊ တေသု- ထိုနဂါးမင်း၊ ဂဠုန်မင်းနှစ်ဦး တို့တွင်၊ နာဂရာဇာ- နဂါးမင်းသည်၊ နာမေန- အမည်အားဖြင့်၊ ပဏ္ဏရောနာမ- ပဏ္ဏရအမည်ရှိ၏၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ သုပဏ္ဏရာဇာ- ဂဠုန်မင်းသည်၊ တဿ- ထိုတက္ကတွန်း၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးပြီး၍၊ ဧကမန္တံ- တစ်ဘက်သော အစွန်း၌၊ နိသိန္ဒော- နေလျက်၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ အမှာကံ- အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ဉာတကာ- အမျိုးတို့သည်၊ နာဂေ- နဂါးတို့ကို၊ ဂဏုန္တာ- ဖမ်းကုန်လတ်သော်၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ (သုပဏ္ဏာ- ဂဠုန်တို့သည်၊) ဝိနဿန္တိ- ပျက်စီးကုန်၏၊ ဧတေသံနာဂါနံ- ထိုနဂါးတို့ကို၊ ဂဟဏနိယာမံ- ဖမ်းယူခြင်း၏ အမှတ်ကို၊ မယံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ နဇာနာမ- မသိပါကုန်၊ တေသံ- ထိုနဂါးတို့အား၊ ဂုယုကာရဏံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းသည်၊ အတ္ထိကိရ- ရှိသတတ်၊ တုမေ- အရှင်ဘုရားတို့သည်၊ ဧတေ- ထိုနဂါးတို့ကို၊ ပိယာယမာနာဝိယ- ချစ်ကျွမ်းဝင်ကုန်သကဲ့သို့၊ (ကတွာ- ပြုကုန်၍၊) တံကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆိတုံ- မေးခြင်းငှာ၊ သက္ကုဏေယျာထနုခေါ- တတ်နိုင်ပါကုန်အံ့လော၊” ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- မေးလျှောက်ပြီ၊ သော- ထိုတက္ကတွန်းသည်၊ “သာဓူ”တိ- ကောင်းပြီဟု၊ သမ္ပဋိစ္စိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ သုပဏ္ဏရာဇေ- ဂဠုန်မင်းသည်၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ပဏ္ဏန္တေ- ဖဲသွားလတ်သော်၊ နာဂရာဇဿ- နဂါးမင်း၏၊ အာဂတကာလေ- လာသောအခါ၌၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ နိသိန္ဒံ- နေသော၊ နာဂရာဇာနံ- နဂါးမင်းကို၊ “နာဂရာဇေ- နဂါးမင်း၊ သုပဏ္ဏာ- ဂဠုန်တို့သည်၊ တုမေ- သင်တို့ကို၊ ဂဏုန္တာ- ဖမ်းယူကုန်လတ်သော်၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော ဂဠုန်တို့သည်၊ ဝိနဿန္တိ ကိရ- ပျက်စီးကုန်သတတ်၊ တုမေ- သင်တို့ကို၊ ဂဏုန္တာ- ဖမ်းယူကုန်သော ဂဠုန်တို့သည်၊ ကထံ- အဘယ်ကြောင့်၊ န

သက္ကောန္တိ- မတတ်နိုင်ကုန်သနည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ဣဒံ (ကာရဏံ)- ဤအကြောင်းသည်၊ အမှာကံ- အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ ရဟဿံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ (ကာရဏံ- အကြောင်းတည်း။) ဣမံ- ဤအကြောင်းကို၊ ကထန္တေန- ပြောဆိုသော၊ မယာ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဉာတိသံဃဿ- ဆွေမျိုးအပေါင်း၏၊ မရဏံ- သေခြင်းကို၊ အာဟဋ္ဌံ- ဆောင်အပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်ချေ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ) အာဝုသော- ငါရှင်နဂါးမင်း၊ ကိံ ပန- အဘယ်နည်း၊ “အယံ- ဤသူသည်၊ အညဿ- တစ်ပါးသော သူအား၊ (ဣမံကာရဏံ- ဤအကြောင်းကို) ကထေဿတိ- ပြောဆိုလတ္တံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ တံ- သင်သည်၊ ဧဝံ သညီ- ဤသို့သော အမှတ်ရှိသည်၊ ဟောသိ- ဖြစ်သလော၊ အဟံ- ငါသည်၊ (ဣဒံ ကာရဏံ- ဤအကြောင်းကို) အညဿ- တစ်ပါးသော သူအား၊ န ကထေဿာမိ- မပြောဆိုလတ္တံ့၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ အတ္တနာ- ကိုယ်တိုင်၊ ဇာနိတုကာမတာယ- သိခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ (အဟံ- ငါသည်) ပုစ္ဆာမိ- မေး၏၊ တံ- သင်သည်၊ မယံ- ငါအား၊ သဒ္ဓဟိတွာ- ယုံကြည်၍၊ နိဗ္ဗယော- ကြောက်ခြင်းကင်းသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ကထေဟိ- ပြောဆိုလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ) နာဂရာဇာ- နဂါးမင်းသည်၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ (အဟံ- ငါသည်) န ကထေဿာမိ- မပြောဆိုအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆိုပြီး၍) ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ပဏ္ဏာမိ- ဖဲသွားလေပြီ၊ ပုနဒိဝသေပိ- နက်ဖြန်နေ့၌လည်း၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြန်ပြီ၊ တထာပိ- ထိုနေ့၌လည်း၊ အဿ- ထိုတက္ကတွန်းအား၊ န ကထေသိ- မပြောဆိုပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ တတိယဒိဝသေ- သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌၊ အာဂန္တာ- လာလတ်၍၊ နိသိန္တံ- ထိုင်နေသော၊ နံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ “နာဂရာဇာ- နဂါးမင်း၊ အဇ္ဇယနေ၊ တတိယော- သုံးရက်မြောက်သော၊ ဒိဝသော- နေ့တည်း၊ ပုစ္ဆဿ- မေးသော၊ မမ- ငါအား၊ ကိမတ္ထံ- အဘယ်ကြောင့်၊ (တံ- သည်) န ကထေသိ- မပြောဆိုသနည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- မေးပြီ၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ “တုမေ- အရှင်ဘုရားတို့သည်၊ အညဿ- တစ်ပါးသောသူအား၊ အာစိက္ခိဿထ- ပြောဆိုကုန်လတ္တံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ဘယေန- ကြောက်ခြင်းကြောင့်၊ (န အာစိက္ခိဿာမိ- မပြောဆိုပါ။) ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ) ကဿစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား၊ န ကထေဿာမိ- ငါ မပြောဆိုအံ့၊ နိဗ္ဗယော- ကြောက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ကထေဟိ- ပြောဆိုလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ) “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တေန ဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊

အညဿ- တစ်ပါးသော သူအား၊ မာ ကထယိတ္ထ- ပြောဆိုတော်မူပါကုန်လင့်၊”
 က္ကတိ- ဤသို့၊ ပဋိညံ- ဝန်ခံခြင်းကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ မယံ-
 အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ မဟန္တေ မဟန္တေ- အလွန်ကြီးကုန်သော၊ ပါသာဏေ- ကျောက်ခဲ
 တို့ကို၊ ဂိလိတွာ- ငုံ၍၊ ဘာရိယာ- ဝန်လေးကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ နိပဇ္ဇိတွာ-
 ဝပ်ကုန်၍၊ သုပဏ္ဏာနံ- ဂဠုန်တို့၏၊ အာဂမနကာလေ- လာသောအခါ၌၊ မုခံ-
 ခံတွင်းကို၊ နိဗ္ဗာဟေတွာ- ဖွင့်၍၊ ဒန္တေ- သွားတို့ကို၊ ဝိဝရိတွာ- ဖွင့်၍၊ သုပဏ္ဏေ-
 ဂဠုန်တို့ကို၊ ခုံသိတုံ- ကိုက်ခြင်းငှာ၊ အတ္ထမ- နေကုန်၏၊ တေ- ထိုဂဠုန်တို့သည်၊
 အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ အမှာကံ- အကျွန်ုပ်တို့၏၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ ဂဏန္တိ-
 ဖမ်းယူကုန်၏၊ တေသံ- ထိုဂဠုန်တို့သည်၊ ဂရုဘာရေဟုတွာ- အလွန်လေးကုန်သည်ဖြစ်၍၊
 နိပန္တေ- ဝပ်၍ နေကုန်သော၊ အမေ- ငါတို့ကို (ဥဒကမှာ- ရေမှ) ဥဒ္ဓရိတုံ- ထုတ်ယူခြင်းငှာ၊
 ဝါယမန္တာနညေဝ- အားထုတ်ကုန်စဉ်သာလျှင်၊ ဥဒကံ- ရေသည်၊ ဩတ္တရတိ- လွှမ်းမိ၏၊
 တေသုပဏ္ဏာ- ထိုဂဠုန်တို့သည်၊ သီဒန္တာ- နစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အန္တော ဥဒကေယေဝ-
 ရေထဲ၌သာ၊ မရန္တိ- သေကုန်၏၊ က္ကမိနာ ကာရဏေန- ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်၊
 ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ သုပဏ္ဏာ- ဂဠုန်တို့သည်၊ ဝိနဿန္တိ- ပျက်စီးကုန်၏၊ အမေ-
 ငါတို့ကို၊ ဂဏန္တာနံ- ဖမ်းယူလိုကုန်သော၊ တေသံ- ထိုဂဠုန်မိုက်တို့အား၊ သီသေန-
 ဦးခေါင်း၌၊ ဂဟိတေန- ဖမ်းယူခြင်းဖြင့်၊ ကိံ- အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဗာလာ-
 ဂဠုန်မိုက်တို့သည်၊ နဂုံဌေ- အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ အမေ- အကျွန်ုပ်တို့ကို၊
 ဟေဋ္ဌာသီသကေ- ဦးခေါင်းအောက်သို့ တွဲလျား၍ သည်တို့ကို၊ ကတွာ- ပြုကုန်၍၊
 ဂဟိတံ- ယူအပ်သော၊ ဂေါစရံ- အစာကို၊ မုခေန- ခံတွင်းဖြင့်၊ ဆဋ္ဌာပေတွာ-
 အန်စေ၍၊ လဟုကေ- ပေါ့သည်တို့ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဂန္တံ- သွားခြင်းငှာ၊ သက္ကောန္တိ-
 တတ်နိုင်ကုန်၏၊” က္ကတိ- ဤသို့၊ သော- ထိုပဏ္ဏရကနဂါးမင်းသည်၊ အတ္တနော-
 မိမိ၏၊ ရဟဿ- ကာရဏံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းကို၊ ဒုဿီလဿ-
 သီလမရှိသော၊ တဿ- ထိုတက္ကတွန်းအား၊ ကထေသိ- ပြောဆိုပြီ။

အထ- ထိုသို့ပြောဆိုသောအခါ၌၊ တသ္မိံ- ထိုနဂါးမင်းသည်၊ ပက္ကန္တေ-
 ဖဲသွားသည်ရှိသော်၊ သုပဏ္ဏရာဇာ- ဂဠုန်မင်းသည်၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ကရမ္ပိယ-
 အစေလကံ- ကရမ္ပိယတက္ကတွန်းကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တေ-
 အရှင်ဘုရားသည်၊ နာဂရာဇဿ- ပဏ္ဏရကနဂါးမင်းအား၊ ဂုယုကာရဏံ-
 လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆိတံကိံ- မေးအပ်ပြီလော၊” က္ကတိ- ဤသို့ အာဟ-

မေးလျှောက်ပြီ၊ သော- ထိုတက္ကတွန်းသည်၊ အာဝုသော- ငါ့ရှင် ဂဠုန်မင်း၊ အာမ-
 ငါမေးအပ်ပြီ၊ “ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ တေန- ထိုနဂါးမင်းသည်၊ ကထိတနိယာ-
 မေနေဝ- ပြောဆိုအပ်သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင်၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံကို၊ ကထေသိ-
 ပြောဆိုပြီ၊ တံ- ထိုကရမိယတက္ကတွန်း ပြောဆိုသော စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊
 သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်၊ “နာဂရာဇေန- နဂါးမင်းသည်၊ အယုတ္တံ- မသင့်မလျော်
 သည်ကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ဘိ၏၊ ဉာတိနံနာမ- အဆွေအမျိုးမည်သည်တို့၏၊ နဿနနိ-
 ယာမော- ပျက်စီးအံ့သောနည်းကို၊ ပရဿ- သူတစ်ပါးအား၊ န ကထေတဗ္ဗော-
 မပြောဆိုအပ်၊ ဟောတု- ရှိပါစေ၊ အဇ္ဇေဝ- ယနေ့ပင်လျှင်၊ မယာ- ငါသည်၊ သုပဏ္ဏဝါတံ-
 ဂဠုန်တို့၏ လေအဟုန်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ ဧတမေဝ- ထိုနဂါးမင်းကို
 ပင်၊ ဂဟေတု- ဖမ်းခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ- သင့်၏၊” ဣတိ- ဤသို့ ကြံ၍၊ သုပဏ္ဏဝါတံ-
 ဂဠုန်တို့၏ လေအဟုန်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပဏ္ဍရကနာဂရာဇာနံ- ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းကို၊
 နဂုံဋ္ဌေ- အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်ယူ၍၊ ဟေဋ္ဌာသီသံ- ဦးခေါင်းစောက်ထိုးကို၊ ကတွာ-
 ပြု၍၊ ဂဟိတဂေါစရံ- ယူအပ်သော အစာကို၊ ဆဋ္ဌာပေတွာ- စွန့်စေပြီး၍၊ ဥပ္ပတိတွာ-
 ခုန်တက်၍၊ အာကာသံ- ကောင်းကင်သို့ ပက္ခန္တိ- ပျံလေပြီ၊ ပဏ္ဍရော- ပဏ္ဍရကနဂါးမင်း
 သည်၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ဟေဋ္ဌာသီသကံ- ဦးခေါင်းစောက်ထိုးရှိသည်ကို၊
 ဩလမ္ပန္တော- တွဲလျားဆွဲလျက်၊ “မယာဝ- ငါသည်သာလျှင်၊ မမ- ငါ၏၊ ဒုက္ခံ-
 ဆင်းရဲကို၊ အာဘတံ- ဆောင်အပ်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ပရိဒေဝန္တော-
 ဝိကြွေးမြည်တမ်းလျက်၊ “ဝိကိဏ္ဏဝါစံ အနိဂုယုမန္တံ (ပ) သုပဏ္ဏပါဏုပဂ တာဝတျမ္ဘာ”တိ-
 တိကိဏ္ဏဝါစံ အနိဂုယုမန္တံ (ပ) သုပဏ္ဏပါဏုပဂ တာဝတျမ္ဘာ-ဟူကုန်သော၊
 (ဣမာအဋ္ဌဂါထာ- ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၅၈။ ဝိကိဏ္ဏဝါစံ- နှုတ်မစောင့်သော စကားရှိသော၊ အနိဂုယုမန္တံ- မဖုံးလွှမ်း
 အပ်သော အတိုင်းအပင်ရှိသော၊ အသညတံ- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်ခြင်းငှာ
 မစွမ်းနိုင်သော၊ [အပရိစက္ခိတာရံ(အပရိရက္ခိတာရံ)]- လျှို့ဝှက်အပ်သော
 အတိုင်အပင်ကို စောင့်နိုင်အံ့သောသူ မစောင့်နိုင် အံ့သောသူကို စုံစမ်းခြင်းငှာ
 မစွမ်းနိုင်သော၊ တံ- ထိုဆိုအပ်ပြီးသော အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော၊
 အဗောဓံ- ပညာမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ပဏ္ဍရကံ- ပဏ္ဍရကအမည်ရှိသော၊
 နာဂံ- နဂါးမင်းကို၊ သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်၊ အန္ဓာဂတောယထာ-
 မိမိနိုင်ငံသို့ လိုက်စေသကဲ့သို့ တထာ- ထိုအတူ၊ သယံ- မိမိသည်၊ ကတမေဝ-
 ပြုအပ်သော အမှုသည်သာလျှင်၊ ဘယံ- ဘေးသို့၊ အန္ဓေတိ- အစဉ်လိုက်၏။

၂၅၉။ ယောနရော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ [ပရိရက္ခဏေယျံ (ပရိရက္ခနေယျံ)]-
စောင့်ရှောက်အပ်သော၊ ဂယုမန္တံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို၊
မောဟာ- မိုက်သောကြောင့်၊ ဟာသမာနော- နှစ်လိုဝမ်းသာ ရွှင်လန်းစွာ
လျက်၊ ပါပပုရိသဿ- စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော ယောက်ျား
ယုတ်အား၊ သံသတိ- ပြောဆိုအံ့၊ ပဏ္ဍရကံ- ပဏ္ဍရကအမည်ရှိသော၊ နာဂံ-
နဂါးမင်းကို၊ သုပဏ္ဍော- ဂဠုန်းမင်းသည်၊ အန္ဓာဂတောယထာ- မိမိနိုင်ငံသို့
လိုက်စေသကဲ့သို့ တထာ- ထိုအတူ၊ ဘိန္ဒမန္တံ- ပျက်သောအတိုင်အပင်ရှိသော၊
တံနရံ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့၊ ဘယံ- ဘေးသည်၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ အန္ဓေတိ-
အစဉ်လိုက်၏။

၂၆၀။ ယော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အနုမိတ္တာ- အဆွေခင်ပွန်းတူသည်၊
ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဟဒယေန- ချစ်သောစိတ်ဖြင့်၊ နမိတ္တာ- အဆွေခင်ပွန်းစစ်
မဟုတ်၊ သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဂရံ- ဝန်လေးသော၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊
အတ္ထံ- အကျိုးစီးပွားကို၊ ဝေဒိတံ- သိခြင်းငှာ၊ နအဟရဟတိ- မထိုက်၊ ယော-
အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သုမိတ္တာစ- အဆွေခင်ပွန်းကောင်းသည်မူလည်း
ဖြစ်အံ့၊ အမိတ္တာစ- ရန်သူမူလည်း ဖြစ်အံ့၊ အသမ္ပန္နံဝါ- ပညာမရှိသည်
မူသည်လည်းဖြစ်အံ့၊ သမ္ပန္နံဝါ- ပညာရှိသည်မူလည်းဖြစ်အံ့၊ အနတ္ထံဝါ-
အစီးအပွားမဲ့ကိုမူလည်း ကျင့်တတ်အံ့၊ သောပိ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း၊ ဂရံ-
ဝန်လေးသော၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ အတ္ထံ- အကျိုးစီးပွားကို၊ ဝေဒိတံ-
သိခြင်းငှာ၊ နအရဟတိ- မထိုက်၊

၂၆၁။ အယံ- ဤသည်ကား၊ သမဏော- ကိလေသာငြိမ်းပြီးသူဟူ၍
လည်းကောင်း၊ သမ္မတော- လောက၌ အမြတ်ဟု သမုတ်အပ်သော သူဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ဘာဝိတတ္ထော- ပွားစေအပ်သော သူဟူ၍လည်းကောင်း၊
မညမာနော- ထင်မှတ်၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ [အစေလံ(အစေဠံ)]-
အစေဠကတက္ကတွန်း၌၊ ဝိဿာသံ- အကျွမ်းဝင်ခြင်းသို့ အာပဇ္ဇိ- ရောက်မိပြီ၊
အဟံ- ငါသည်၊ တဿ- ထိုတက္ကတွန်းအား၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊
အတ္ထံ- အကျိုးစီးပွားကို၊ အက္ခိ- ပြောမိပြီ၊ ဝိဝရံ- ဖွင့်မိပြီ၊ အတိတမတ္ထော-
လွန်ပြီးသော အစီးအပွားရှိသော ငါသည်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ကပဏံ-
အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍၊ ရုဒါမိ- ငိုရ၏။

၂၆၂။ ဗြဟ္မေ- မြတ်သောဂဠုန်းမင်း၊ တဿ- ထိုတက္ကတွန်းအား၊ ပရမံ- မြတ်သော၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ ဣမံဝါစံ- ဤစကားကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဟိယသွာ- အကြင်ကြောင့်၊ သံယမေတုံ- စောင့်စည်းခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မတတ်နိုင်ခဲ့၊ ဟိ ယသွာ- အကြင်ကြောင့်၊ ဘယံ- ဘေးသည်၊ မမံ- ငါသို့၊ တပ္ပက္ခတောဟိ- ထိုတက္ကတွန်း အထံမှလျှင်၊ အာဂတံ- ရောက်လာ၏၊ ဣတိတသွာ- ထိုကြောင့်၊ အတိတမတ္ထော- လွန်ပြီးသော အစီးအပွားရှိသော ငါသည်၊ ကပဏံ- အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍၊ ရုဒါမိ- ငိုရ၏။

၂၆၃။ ယောနရော- အကြင်သူသည်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ သုဟဒံ သုဟဒေါ- ကောင်းသော စိတ်နှလုံးရှိသော သူဟူ၍၊ မညမာနော- ထင်မှတ်လျက်၊ ဒေါသော- အမျက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘယာ- ကြောက်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အထ- ထိုမျှ၊ ရာဂရက္ခာဝါ- ရာဂဖြင့် တပ်မက်မောသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ အတ္ထံ- အကျိုးစီးပွားကို၊ [ဒုက္ခုလီနေ(ဒုက္ခုလီနေ)]- အမျိုးယုတ်သောသူတို့ကို၊ သံသတိ- ပြောဆို၏၊ ဗာလော- မလိမ္မာသော၊ သောနရော- ထိုသူသည်၊ အသံသယံ- ယုံမှားမဲ့၊ [ပလ္လတ္တိတော(ပလ္လတ္တိတော)]- မိမိကိုယ်ကို သတ်သည်မည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

၂၆၄။ တိရောက္ခဝါစော- ဖိလာဟုဆိုအပ်သော ဖူလွင်းအပ်သော စကားရှိသော၊ ယောနရော- အကြင်သူသည်၊ အသတံ- သူယုတ်မာတို့၏၊ အန္တရံ- အတွင်းသို့၊ ပဝိဋ္ဌော- ဝင်၍၊ ဝါကံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို၊ သင်္ဂတိသု- ပရိသတ်အလယ်တို့၌၊ ဥဒီရေတိ- ဆိုတတ်၏၊ တံနရံ- ထိုသူကို၊ အာသီဝိသော- လျင်သောအဆိပ်ရှိသော မြွေနှင့် တူသော၊ ဒုမ္မုခေါတိ- ပုပ်သော ခံတွင်းရှိသောသူဟူ၍၊ အာဟု- ဆိုကုန်၏၊ တာဒိသမ္ဘာ- ထိုသို့သဘောရှိသော သူမှ၊ အာရာအာရာ- ဝေးစွာဝေးစွာ၊ သံယမေ- ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

၂၆၅။ အန္တံ- ထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပါနံ- အဖျော်ကိုလည်းကောင်း၊ ကာသိကစန္ဒနဉ္စ- ကာသိကတိုင်း၌ဖြစ်သော စန္ဒကူးကိုလည်းကောင်း၊ မနာပိတ္တိယော- နှစ်လိုဖွယ်ရှိကုန်သော မိန်းမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မာလမုစ္ဆာဒနဉ္စ- နတ်၌ဖြစ်သောပန်း နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာမျိုးလေးပါး ကသယ်မှုန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဧတေသဗ္ဗကာမေ- ထိုအလုံးစုံသော နတ်၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို၊ ဩဟာယ- စွန့်၍၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ဂစ္ဆာမသေ-

သွားရကုန်အံ့သည်တကား၊ သုပဏ္ဏာ- ဂဠုန်မင်း၊ တေ- ဂဠုန်မင်းအား၊
ပါဏူပဂတာဝ- အသက်တို့ဖြင့် ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်သာလျှင်၊
အမှာ- ဖြစ်ကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုဝိကိဏ္ဍဝါစံသော ဂါထာတို့၌၊ ဝိကိဏ္ဍဝါစန္တိ- ဝိကိဏ္ဍဝါစံဟူ
သည်ကား၊ ပတ္ထဋ္ဌဝစနံ- ပြန့်နှံ့သော စကားရှိသော၊ အနိဂုယုမန္တန္တိ- အနိဂုယုမန္တဟူ
သည်ကား၊ အပ္ပဋိစ္ဆန္တမန္တံ- မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အတိုင်အပင်ရှိသော၊ အသညတန္တိ-
အသညတံဟူသည်ကား၊ ကာယဒွါရာဒီနိ- ကာယဒွါရအစရှိသည်တို့ကို၊ ရက္ခိတံ-
စောင့်ခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တံ- မစွမ်းနိုင်သော၊ အပရိစက္ခိတာရန္တိ- အပရိစက္ခိတာရံဟူ
သည်ကား၊ အယံ- ဤသူသည်၊ မယာ- ငါသည်၊ ကထိတမန္တံ- ဆိုအပ်သောအတိုင်
အပင်ကို၊ ရက္ခိတံ- စောင့်ခြင်းငှာ၊ သက္ခိဿတိ- စွမ်းနိုင်လတံလော၊ န သက္ခိဿတိ-
မစွမ်းနိုင်လတံလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုဂ္ဂလံ- ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဩလောကေတံ- ကြည့်ခြင်းငှာ၊
ဥပပရိက္ခိတံ- စူးစမ်းခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တံ- မစွမ်းနိုင်သော၊ ဘယံ တမန္တေတိတိ-
ဘယံ တမန္တေတိဟူသည်ကား၊ စတုဟိ- လေးပါးကုန်သော၊ ဣမေဟိ အင်္ဂေဟိ-
ဤအင်္ဂါတို့နှင့်၊ သမန္တာဂတံ- ပြည့်စုံသော၊ အဗောဓံ- မသိတတ်သော၊ ဒုပ္ပညံ-
ပညာမရှိသော၊ တံ ပုဂ္ဂလံ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သယံ- မိမိသည်၊ ကတမေဝ- ပြုအပ်သည်
သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ဘယံ- ဘေးသည်၊ အန္တေတိ- အစဉ်လိုက်၏၊ မံ ပဏ္ဏာရကနာဂံ-
ပဏ္ဏာရကအမည်ရှိသော ငါနဂါးမင်းသို့၊ သုပဏ္ဏာ- ဂဠုန်မင်းသည်၊ အန္တာဂတော-
ယထာ- အစဉ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ သံသတိ
ဟာသမာနောတိ- သံသတိ ဟာသမာနောဟူသည်ကား၊ ရက္ခိတံ- စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ၊
အသမတ္ထဿ- မစွမ်းနိုင်သော၊ ပါပပုရိသဿ- ယောက်ျားယုတ်အား၊ ဟာသမာနော-
ဝမ်းသာရွှင်လန်းလျက်၊ ကထေတိ- ပြောဆို၏၊ နာနုမိတ္တောတိ- နာနုမိတ္တောဟူသည်
ကား၊ အနုဝတ္တနမတ္တေန- လျော်စွာကျင့်ကာမျှဖြင့်၊ ယော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
မိတ္တော- မိတ်ဆွေသည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) ဟဒယေန- စိတ်ဖြင့်၊ (မိတ္တော-
မိတ်ဆွေသည်၊) န- မဟုတ်၊ သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်သော၊ အတ္ထံ-
အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို၊ ဇာနိတံ- သိခြင်းငှာ၊ နာရဟတိ- မထိုက်၊ ဣတိ- ဤသို့၊
ပရိဒေဝတိ- မည်တမ်း၏၊ အသမ္ပုဒန္တိ- အသမ္ပုဒ်ဟူသည်ကား၊ အသမ္ပုဒန္တော-
ကောင်းစွာမသိသည်၊ အဇာနန္တော- မသိသည်၊ အပ္ပညော- ပညာမရှိသည်၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ သမ္ပုဒန္တိ- သမ္ပုဒ်ဟူသည်ကား၊ သမ္ပုဒန္တော-

ကောင်းစွာ သိသည်၊ ဇာနန္ဒော- သိသည်၊ သပ္ပညော- ပညာရှိသည်၊ ဣတိ- ဤကား၊
 အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊
 ယောပိ- အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း၊ သုဟဒယော- စိတ်နှလုံးကောင်းသော၊ မိတ္တော
 ဝါ- မိတ်ဆွေသည်လည်းကောင်း၊ အမိတ္တော ဝါ- ရန်သူသည်လည်းကောင်း၊ အပ္ပညောဝါ-
 ပညာမရှိသူသည်လည်းကောင်း၊ သပ္ပညောပိ ဝါ- ပညာရှိသူသည်လည်းကောင်း၊
 ယော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အနတ္ထဝါ- အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်သည်လည်းကောင်း၊
 အနတ္ထစရော- အကျိုးမဲ့ကို ကျင့်တတ်သည်လည်းကောင်း၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) သောပိ-
 ထိုသူသည်လည်း၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အနက်ကို၊ ဝေဒိတံ- သိခြင်းငှာ၊
 နာရဟတေ- မထိုက်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သမဏော အယန္တိ- သမဏော အယံဟူသည်ကား၊ အယံ- ဤသူသည်၊
 သမဏောတိ စ- ကိလေသာတို့ကို ငြိမ်းပြီးသူဟူ၍လည်းကောင်း၊ လောက-
 သမ္ပတောတိ စ- လောက၌အမြတ်ဟု သမုတ်အပ်သော သူဟူ၍လည်းကောင်း၊
 ဘာဝိတတ္ထောတိ စ- ပွားစေအပ်ပြီးသော သူဟူ၍လည်းကောင်း၊ မညမာနော-
 မှတ်ထင်သည်ဖြစ်၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧတသ္မိ- ထိုအစေလကတက္ကဒွန်း၌၊ ဝိဿာသံ-
 ရင်းနှီးခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇိ- ရောက်ခဲ့ပြီ၊ အက္ခိန္တိ- အက္ခိဟူသည်ကား၊ ကထေသိ- ပြောခဲ့ပြီ၊
 အတီတမတ္ထောတိ- အတီတမတ္ထောဟူသည်ကား၊ အတီတတ္ထော- လွန်ပြီးသော
 အကျိုးစီးပွားရှိသည်၊ အတီက္ကန္တတ္ထော- လွန်ပြီသော အကျိုးစီးပွားရှိသည်၊ ဟုတွာ-
 ဖြစ်၍၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ကပဏံ- အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍၊ ရုဒါမိ- ငိုရ၏၊ ဣတိ-
 ဤသို့၊ ပရိဒေဝတိ- မြည်တမ်း၏၊ တဿာတိ- တဿဟူသည်ကား၊ တဿ
 အစေလကဿ- ထိုအစေလကအား၊ ဗြဟ္မေတိ- ဗြဟ္မေဟူသည်ကား၊ သုပဏ္ဏံ-
 ဂဠုန်မင်းကို၊ အာလပတိ- ဗြဟ္မေဟု ခေါ်၏၊ သံယမေတုန္တိ- သံယမေတုံဟူသည်ကား၊
 ဣမံ ဂုယုဝါစံ- ဤလျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို၊ ရဟဿကာရဏံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော
 အကြောင်းကို၊ ရက္ခိတံ- စောင့်ထိန်းခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မတတ်နိုင်၊ တပ္ပက္ခတော
 ဟီတိ- တပ္ပက္ခတောဟိဟူသည်ကား၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဣဒံ ဘယံ- ဤဘေးသည်၊
 မမ- ငါ့အား၊ တဿ အစေလကဿ- ထိုအစေလက၏၊ ပက္ခတော- အဖို့မှ၊
 ကောဌာသတော- အဖို့မှ၊ သန္တိကာ- အထံမှ၊ အာဂတံ- ရောက်လာခဲ့ပြီ၊ ဣတိ-
 ဤသို့၊ အတီတတ္ထော- လွန်ပြီးသော အကျိုးစီးပွားရှိသည်၊ ကပဏံ- အထီးကျန်သည်၊
 (ဟုတွာ- ဖြစ်၍) ရုဒါမိ- ငိုရ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ သုဟဒန္တိ-

သုဟဒံဟူသည်ကား၊ အယံ- ဤတက္ကဒွန်းသည်၊ မမ- ငါအဖို့၊ သုဟဒေါ- စိတ်နှလုံး
ကောင်း၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညမာဇနာ- မှတ်ထင်သည်ဖြစ်၍၊ ဒုက္ကုလီနေတိ-
ဒုက္ကုလီနေဟူသည်ကား၊ အကုလဇေ- ယုတ်ညံ့သော အမျိုး၌ဖြစ်သော သူတို့ကို၊ နိစေ-
နိမ့်ကျသောအမျိုး၌ဖြစ်သောသူတို့ကို၊ ဒေါသာတိ- ဒေါသဟူသည်ကား၊ ဒေါသာဒိဟိ-
အမျက်ထွက်ခြင်းအစရှိကုန်သော၊ ဧတေဟိကာရဏေဟိ- ထိုအကြောင်းတို့ကြောင့်၊
ယော- အကြင်သူသည်၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော
အကျိုးစီးပွားကို၊ သံသတိ- ပြောဆို၏၊ ဗာလော- မလိမ္မာသော၊ သော- ထိုသူသည်၊
အသံသယံ- ယုံမှားမဲ့၊ ပလ္လတ္တိတော- မိမိကိုယ်ကို သတ်သူမည်၏၊^၁ ပရိဝတ္တေတွာ-
ပြန်လည်စေ၍၊ ပါပိတော- ရောက်စေအပ်သူသည်၊ ဟတောယေဝ နာမ- မိမိကိုယ်ကို
သတ်စေအပ်သူမည်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။

တိရောက္ခဝါစောတိ- တိရောက္ခဝါစောဟူသည်ကား၊^၂ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ယံ
ဝါစံ- အကြင်စကားကို၊ ကထေတုကာမော- ပြောဆိုခြင်းငှာအလိုရှိ၏၊ တဿာ-
ထိုစကား၏၊ တိရောက္ခကတတ္တာ- မျက်ကွယ်၌ ပြုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
ပဋိစ္ဆန္တဝါစော- ဖုံးလွှမ်းအပ်သောစကားရှိသူမည်၏၊^၃ အသတံ ပဝိဋ္ဌောတိ- အသတံ
ပဝိဋ္ဌောဟူသည်ကား၊ အသပ္ပုရိသာနံ- သူတော်ကောင်းမဟုတ်သူတို့၏၊ အန္တရံ-
အကြားသို့၊ ပဝိဋ္ဌော- ဝင်၍၊ အသပ္ပုရိသေသု- သူတော်ကောင်းမဟုတ်သူတို့၌၊
ပရိယာပန္နော- အကျုံးဝင်၍၊ သင်္ဂတီသု မုဒီရေတီတိ- သင်္ဂတီသု မုဒီရေတီ
ဟူသည်ကား၊ ဧဝရူပေါ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ပရေသံ-
သူတစ်ပါးတို့၏၊ ရဟဿံ- လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို၊ သုတွာဝ- ကြားရ၍လျှင်၊
ပရိသမဇ္ဈေသု- ပရိသတ်အလယ်တို့၌၊ အသုကေန- ဤမည်သော သူသည်၊

၁။ ပလ္လတ္တိတ=ပရိ-ရှေးရှိသော အသံ-ဓာတ်- တ-ပစ္စည်း- ရိ-၏၊ ဣ-သရကို ယံ-ပြု-
ရံ+ယံ ကို လွှ-ပြု- သံ+တ-ကို ထွ ပြု- ဣတ-ပစ္စည်းထပ်၍ဆက်၊ ပရိ-အပြင်ဘက်၊ အသံ-
ရှိခြင်း၊ တ-အပ်=အပြင်ဘက်၌ရှိအပ်သူ၊ နှုတ်မလုံသဖြင့် လျှို့ဝှက်စကားပြောသည့်အခါ အတွင်း၌
မထားအပ်သူ။

၂။ တိရောက္ခဝါစော= တိရ+အက္ခ= မျက်ကွယ်၊ ဝါစော- စကားရှိသူ=လူတစ်ဦး၏
မကောင်းကြောင်းကို ထိုသူ၏မျက်ကွယ်၌ ပြောဆိုတတ်သူ။

၃။ ပုန်းရှိုး ကွယ်ရှိုး တိတ်တိတ်ပုန်း စကားပြောဆိုတတ်သူဟု ဆိုလိုသည်။

အသုကံနာမ- ဤမည်သောအမှုကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ၊ ဣတိဝိ- ဤသို့ လည်းကောင်း၊
 အသုကေန- ဤမည်သောသူသည်၊ အသုကံ နာမ- ဤမည်သော အမှုကို၊ ဝုတ္တံ ဝိ-
 ပြောဆိုအပ်ပြီ၊ ဣတိဝိ- ဤသို့လည်းကောင်း၊ ဝါကျံ- စကားကို၊ ဥဒီရေတိ- မြတ်ဆို၏၊
 တံ နရံ- ထိုသူကို၊ အာသီဝိသော- ပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော မွေနှင့်တူသူ၊ ဒုမ္မုခေါ-
 မကောင်းသော နှုတ်ရှိသူ၊ ပူတိမုခေါ- ပုပ်သောခံတွင်းရှိသူ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟု-
 ဆိုကုန်ပြီ၊ တာဒိသမ္ဘာ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ပုရိသာ- ယောက်ျားမှ၊ အာရာ အာရာ-
 အလွန်အလွန်ဝေးစွာ၊ သံယမေ- စောင့်စည်းရာ၏၊ ဒုရတော ဒုရတောဝ-
 အဝေးကြီးမှလျှင်၊ ဝိရမေယျ- ရှောင်ကြဉ်ရာ၏၊ နံ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ပရိဝဇ္ဇေယျ-
 ရှောင်ကြဉ်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ မာလမုစ္ဆာဒနဉ္စာတိ-
 မာလမုစ္ဆာဒနဉ္စဟူသည်ကား၊ မာလဉ္စ- ပန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒိဗ္ဗံ- နတ်၌ဖြစ်သော၊
 စတုဇ္ဇာတိယဂန္ဓဉ္စ- နံသာလေးပါးကိုလည်းကောင်း၊ ဥစ္ဆာဒနဉ္စ- အပေါ်၌ ဖုံးလွှမ်း
 ကြောင်းဖြစ်သော နံသာအမှံကိုလည်းကောင်း၊ ဩဟာယာတိ- ဩဟာယဟူသည်ကား၊
 ဒိဗ္ဗအန္ဓာဒယော- နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာအစရှိကုန်သော၊ ဧတေ သဗ္ဗကာမေ-
 ထိုအလုံးစုံသော ကာမဂုဏ်တို့ကို၊ အဇ္ဇ- ယခု၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ဩဟာယ- ပယ်၍၊
 ဆဉ္စေတွာ- စွန့်၍၊ ဂမိဿာမ- သွားရကုန်အံ့၊ သုပဏ္ဏ ပါဏူပဂတာဝ တျမ္မာတိ-
 သုပဏ္ဏ ပါဏူပဂတာဝတျမှ ဟူသည်ကား၊ ဘော သုပဏ္ဏ- အိုဂဠုန်မင်း၊ တေ-
 သင့်အား၊ ပါဏေဟိ- အသက်တို့ဖြင့်၊ ဥပဂတာဝ- ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်
 သာလျှင်၊ အမှာ- ဖြစ်ကုန်၏၊ နော- ငါတို့၏၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာသည်၊ ဟောဟိ-
 ဖြစ်ပါလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့ ပဏ္ဍရကော- ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းသည်၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊
 ဟေဋ္ဌာသီသကော- ဦးခေါင်းစောက်ထိုးရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဩလမ္ဗန္ဓော- တွဲလျားဆွဲလျက်၊
 အဋ္ဌဟိ ဂါထာဟိ- ရှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ပရိဒေဝိ- ငိုကြွေးပြီ၊ သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်၊
 တဿ- ထိုပဏ္ဍရကနဂါးမင်း၏၊ ပရိဒေဝနသဒ္ဓံ- ငိုကြွေးခြင်း၏ အသံကို၊ သုတွာ-
 ကြား၍၊ “နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ရဟဿံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို
 အစေလကဿ- အဝတ်မဝတ်သော တက္ကတွန်းအား၊ ကထေတွာ- ပြောဆို၍၊ ဣဒါနိ-
 ယခုအခါ၌၊ ကိမတ္ထံ- အဘယ်ကြောင့်၊ (တွံ- သင်သည်၊) ပရိဒေဝသိ- ငိုကြွေးဘိ
 သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) တံ- ထိုပဏ္ဍရကနဂါးမင်းကို၊ ဂရဟိတွာ-
 ကဲ့ရဲ့လို၍၊ “ကော နိစ တိဏ္ဍံ ဂရဟံ ဥပေတိ (ပ) ကိံ ကာရဏ ပဏ္ဍရက'ဂ္ဂဟိတော”တိ-

ကော နီစ တိဏ္ဍံ ဂရဟံ ဥပေတိ (ပ) ကိံ ကာရဏာ ပဏ္ဏရက'ဂ္ဂ- ဟိတော-ဟူသော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၆၆။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ဣဓ- ဤနဂါးမင်းကို ဖမ်းယူရာ၌၊ တိဏ္ဍံ-
ငါတို့ သုံးယောက်တို့တွင်၊ ကော- အဘယ်မည်သော၊ ပါဏဘူ- သတ္တဝါသည်၊
အသ္မိဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ဂရဟံ- ကဲ့ရဲ့အပ်သောအဖြစ်သို့၊
ဥပေတိနု- ရောက်မည်နည်း၊ သမဏော- တက္ကတွန်းရဟန်းသည်တည်း၊
ဂရဟံ- ကဲ့ရဲ့အပ်သောအဖြစ်သို့၊ ဥပေတိနု- ရောက်မည်လော၊ အထဝါ-
ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်တည်း၊ ဂရဟံ- ကဲ့ရဲ့အပ်သော
အဖြစ်သို့၊ ဥပေတိနု- ရောက်မည်လော၊ အထဝါ- ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ တွမေဝ-
သင်သည်လျှင်၊ ဂရဟံ- ကဲ့ရဲ့အပ်သောအဖြစ်သို့၊ ဥပေတိနု- ရောက်မည်
လော၊ ပဏ္ဏရက- ပဏ္ဏရကနဂါးမင်း၊ ကိံ ကာရဏာ- အဘယ်ကြောင့်၊ မံ-
ငါကို၊ သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်၊ [အဂ္ဂဟိတော (ဂဟိတော)]- ဖမ်းလေ
သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ အတ္တနာမေဝ- မိမိ
ကိုယ်ကိုသာလျှင်၊ ဂရဟိ- သင်ကဲ့ရဲ့လော။

တတ္ထ- ထိုကော နီစစသော ဂါထာ၌၊ ကော နီဓာတိ- ကောနီဓဟူသည်ကား၊
ဣဓ- ဤလောက၌၊ တီသု- သုံးယောက်ကုန်သော၊ အမေသု- ငါတို့ဖြစ်ကုန်သော၊
ဇနေသု- လူတို့တွင်၊ ကော နု- အဘယ်သူသည်၊ အသ္မိဓာတိ ဧတ္ထ- အသ္မိဓဟူ
သောဣပါဌ၌၊ ဣဓာတိ- ဣဓဟူသည်ကား၊ နိပါတမတ္တံ- နိပါတ်မျှတည်း၊ အသ္မိ
လောကေ- ဤလောက၌၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပါဏဘူတိ-
ပါဏဘူဟူသည်ကား၊ ပါဏဘူတော- သတ္တဝါသည်၊ အထဝါ တွမေဝါတိ- အထဝါ
တွမေဝဟူသည်ကား၊ ဥဒါဟု- သို့မဟုတ်၊ တွံယေဝ- သင်သည်ပင်လျှင်၊ တတ္ထ-
ထိုစကားရပ်၌၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ သမဏံ- အစေလကကို၊ မာ ဂရဟ- မကဲ့ရဲ့ပါလင့်၊
ဟိ- အကြောင်းကား၊ သော- ထိုအစေလကတက္ကတွန်းသည်၊ ဥပါယေန- ဥပါယ်တမျှဖြင့်
တံ ရဟဿံ- ထိုလျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီ၊ သုပဏ္ဏမ္ပိ- ဂဠုန်ကိုလည်း၊
မာ ဂရဟ- မကဲ့ရဲ့ပါလင့်၊ ဟိ- မှန်၏၊ အဟံ- ငါဂဠုန် သည်၊ တဝ- သင်နဂါး၏၊
ပစ္စတ္ထိကောဝ- ရန်သူပင်တည်း၊ ပဏ္ဏရကဂ္ဂဟိတောတိ- ပဏ္ဏရကဂ္ဂဟိတောဟူသည်
ကား၊ သမ္ပ ပဏ္ဏရက- အဆွေပဏ္ဏရက နဂါးမင်း၊ အဟံ- ငါ့ကို၊ ကိံကာရဏာ-
အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ သုပဏ္ဏေန- ဂဠုန်သည်၊ ဂဟိတော- ဖမ်းယူအပ်သနည်း၊

ဣတိ- ဤသို့ စိန္တေတွာ စ ပန- ကြံစည်ပြီး၍ကား၊ အတ္တနမေဝ- မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်၊
ဂရဟ- ကဲ့ရဲ့လော၊ ဟိ- အကြောင်းကား၊ တယာ- သင်သည်၊ ရဟဿံ- လျှို့ဝှက်အပ်
သော စကားကို၊ ကထေန္တေန- ပြောဆိုခြင်းဖြင့်၊ အတ္တနာဝ- မိမိသည်ပင်လျှင်၊
အတ္တနော- မိမိ၏၊ အနတ္တော- အကျိုးမဲ့ကို၊ ကတော- ပြုအပ်ပြီ၊ ဣတိ အယံ-
ဤသည်ကား၊ ဧတ္ထ- ဤစကားရပ်၌၊ အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ပဏ္ဍရကော- ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းသည်၊
(အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ သုပဏ္ဍဿ- ဂဠုန်မင်းအား၊
ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “သမဏောတိ မေ သမ္မတတ္တော အဟောသိ
(ပ) အတိတမတ္တော ကပဏံ ရဒါမိ”တိ- သမဏောတိ မေ သမ္မတတ္တော အဟောသိ
(ပ) အတိတတ္တော ကပဏံ ရဒါမိ-ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊
အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၆၇။ ဘောသုပဏ္ဍ- အိုဂဠုန်မင်း၊ သောသမဏော- ထိုတက္ကတွန်း ရဟန်းကို၊
မေ- ငါသည်၊ သမ္မတတ္တော- သူတော်ကောင်းဟူ၍ သမုတ်အပ်သည်၏
အဖြစ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်၏၊ မေ- ငါအား၊ ပိယောစ- ချစ်အပ်သည်လည်း၊
အဟောသိ- ဖြစ်၏၊ မနဿ- စိတ်ဖြင့်၊ ဘာဝိတတ္တောစ- ပွားစေအပ်သော
ကောင်းသောသဘောရှိသည်၏အဖြစ်သည်လည်း၊ အဟောသိ- ဖြစ်၏၊
ဣတိ- ဤသို့ထင်မှတ်၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဿ- ထိုတက္ကတွန်းရဟန်းအား၊
ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ အတ္ထံ- အကျိုးစီးပွားကို၊ အက္ခိ- ပြောဆို၏၊ ဝိဝရိ-
ဖွင့်မိ၏၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ အတိတမတ္တော- လွန်လေပြီးသော အစီးအပွား
ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကပဏံ- အထိကျန်လျက်၊ ရဒါမိ- ငိုရ၏။

တတ္ထ- ထိုသမဏောတိစသော ဂါထာ၌၊ သမ္မတတ္တောတိ- သမ္မတတ္တော
ဟူသည်ကား၊ သော သမဏော- ထိုအစေလကတက္ကတွန်းသည်၊ မယံ- ငါ့အဖို့၊ အယံ-
ဤတက္ကတွန်းသည်၊ သပ္ပရိသော- သူတော်ကောင်းတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့ သမ္မတဘာဝေါ-
သမုတ်အပ်သော သဘောရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဘာဝိတတ္တောတိ-
ဘာဝိတတ္တောဟူသည်ကား၊ မေ- ငါ့အဖို့၊ သမ္ဘာဝိတဘာဝေါ စ- ပွားစေအပ်ပြီးသော
စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသူသည်လည်း၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော-
အနက်တည်း။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်၊ (တဿ ပဏ္ဏရကဿ- ထိုပဏ္ဏရကနဂါးမင်းအား၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ကထေန္တော- ဟောပြောလိုသည်ဖြစ်၍၊) “န စတ္ထိ သတ္တော အမရော ပထဗျာ (ပ) မန္တဿ ဘေဒံ ပရိသင်္ကမာနော”တိ- န စတ္ထိ သတ္တော အမရော ပထဗျာ (ပ) မန္တဿ ဘေဒံ ပရိသင်္ကမာနော-ဟူကုန်သော၊ စတဿောဂါထာ- လေးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၂၆၈။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ပထဗျာ- မြေအပြင်၌၊ အမရော- မသေသော သဘောရှိသော၊ သတ္တော- သတ္တဝါမည်သည်၊ နစအတ္ထိ- မရှိသည်သာတည်း၊ ပညာဝိဇာ- ပညာနှင့်တူသော၊ နနိန္ဒိတဗ္ဗာ- မကဲ့ရဲ့အပ်သော တရားမည် သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ နရော- သတ္တဝါသည်၊ သစ္စေန- သစ္စာတရားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မေန- သုစရိုက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဓိတိယာ- ပညာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒမေန- ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလတ္တံ- ရခဲစွာသော သမာပတ်ရှစ်ပါး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော တရားအထူးကို [အဗျာဟရတိ(အဗျာဟရတိ)]- ပြီးစေနိုင်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကိုလျှင်၊ ဂရဟ- သင်ကဲ့ရဲ့လော။

၂၆၉။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ဗန္ဓဝါနံ- အဆွေအမျိုးတို့တွင်၊ မာတာ- အမိသည် လည်းကောင်း၊ ပိတာ- အဘသည်လည်းကောင်း၊ ပရမာ- မြတ်သော အဆွေ အမျိုးမည်၏၊ အဿ- ထိုသားသမီးဖြစ်သော သတ္တဝါအား၊ အနုကမ္မကော- သနားတတ်သော၊ တတိယော- အမိအဘတို့မှတစ်ပါး သုံးယောက်မြောက်သော သတ္တဝါမည်သည်၊ နအတ္ထိ- မရှိ၊ မန္တဿ- အတိုင်အပင်၏၊ ဘေဒံ- ပျက်အံ့သည်ကို၊ ပရိသင်္ကမာနော- ရွံရှာသော ပညာရှိသည်၊ တေသံပိ- ထိုအမိအဘတို့အားလည်း၊ ပရမံ- မြတ်သော၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို၊ နသံသေ- မပြောဆိုရာ။

၂၇၀။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ယဿ- အကြင်သူ၏၊ မာတာ- အမိသည် လည်းကောင်း၊ ပိတာ- အဘသည်လည်းကောင်း၊ ဘဂနီ- နှမသည်လည်း ကောင်း၊ ဘာတရောစ- ညီအစ်ကိုတို့သည်လည်းကောင်း၊ သဟာယာဝါ- အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သပက္ခာ- ဘထွေး ဘကြီး ဦးရီး အစရှိသော တူသော အပင်းအသင်းဖြစ်သော အဆွေအမျိုးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဟောန္တိ- ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊ မန္တဿ- အတိုင်အပင်၏၊ ဘေဒံ-

ပျက်အံ့သည်ကို၊ ပဝိသင်္ကမာနော- ရွံရှာသော ပညာရှိသည်၊ တေသံပိ-
ထိုသူတို့အားလည်း၊ ပရမံ- မြတ်သော၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို၊
နသံသေ- မပြောဆိုရာ။

၂၇၁။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ပုရိသံ- မိမိလင်မှတစ်ပါးသော ယောက်ျားကို၊
ဝဇ္ဇာ- ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်တတ်သော၊ ကောမာရီ- ငယ်ရွယ်သောအခါ၌
ဆောင်ယူအပ်သော မယားလည်းဖြစ်သော၊ ပိယဘာဏိနီ- ချစ်ဖွယ်သော
စကားကိုလည်း ဆိုတတ်သော၊ ပုတ္တရူပယသူပေတာ- သားသမီး အရောင်
အဆင်း စည်းစိမ် အခြံအရံနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော၊ ဉာတိသဃ်ပုရက္ခတာ-
ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့သည် ခြံရံအပ်သော၊ ဘရိယာစ- မယားသည်မူလည်း၊
အာစိက္ခာဟိ- ပြောပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့ စေဝဒေယျ- အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့
တဿာပိ- ထိုမယားအားလည်း၊ မန္တဿ- အတိုင်အပင်၏၊ ဘေဒံ-
ပျက်အံ့သည်ကို၊ ပဝိသင်္ကမာနော- ရွံရှာသော ပညာရှိသည်၊ ပရမံ-
မြတ်သော၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို၊ နသံသေ- မပြော ဆိုရာ။

တတ္ထ- ထိုနစတ္ထိစသော ဂါထာ၌၊ အမရောတိ- အမရောဟူသည်ကား၊
အမရဏသဘာဝေါ- မသေတတ်သော သဘောရှိသော၊ သတ္တော နာမ- သတ္တဝါ
မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ပညာဝိဇာ နတ္ထိတိ- ပညာဝိဇာ နတ္ထိဟူသော ပါဠိ၌၊ န-
ကာရော- န-အက္ခရာသည်၊ ပဒသန္နိကရော- ပုဒ်စပ်ခြင်းကို ပြုတတ်၏၊ ပညာဝိဇာ-
ပညာအဖို့သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဣဒံ-
ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ လောကေ-
လောက၌၊ အမရောပိ- မသေသော သတ္တဝါသည်လည်း၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ပညာဝိဇာပိ-
ပညာအစီအရင်သည်လည်း၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ အညေသံ- အခြားသော သူတို့၏၊
ပညာကောဋ္ဌာသသင်္ခါတာ- ပညာအဖို့အစုဟု ဆိုအပ်သော၊ သာပညာဝိဇာ- ထိုပညာ
အစီအရင်ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဇီဝိတဟေတု- အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊
န နိန္ဒိတဗ္ဗာ- မကဲ့ရဲ့အပ်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ အထ ဝါ-
တနည်းကား၊ ပညာဝိဇာတိ- ပညာဝိဇာဟူသည်ကား၊ ပညာသဒိသာ- ပညာနှင့်
တူသော၊ န နိန္ဒိတဗ္ဗာ နာမ- မကဲ့ရဲ့အပ်သော တရားမည်သော၊ အညာ- အခြားသော၊
ဓမ္မဇာတိ- တရားသဘောသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ တံ- ထိုပညာတရားကို၊ ကသ္မာ-
အဘယ့်ကြောင့်၊ နိန္ဒသိ- ကဲ့ရဲ့ဘိသနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊
ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ ယေသံ- အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ “ပညာဝိဇာနမ္ပိ န နိန္ဒိတဗ္ဗ”န္တိပိ-

ပညာဝိဇာနမ္ပိ န နိန္ဒိတဗ္ဗဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏။) တေသံ-
 ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက်၊ ဥဇုကမေဝ- အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့် အဖြောင့်သည်သာလျှင်၊
 (ဟောတိ- ဖြစ်၏။) သစ္စေနာတိအာဒိသု- သစ္စေနအစရှိသော စကားရပ်တို့၌၊
 ဝစီသစ္စေန စ- ဝစီသစ္စာဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုစရိတဓမ္မေန စ- သုစရိတ်တရားဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ ပညာသင်္ခါတာယ- ပညာဟုဆိုအပ်သော၊ မိတိယာ စ- တည်ကြည်ခြင်း
 ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဣန္ဒြိယဒမေန စ- ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလတ္တံ
 ဒုလ္လဘံ- ရနိုင်ခဲ့သော၊ အဋ္ဌသမာပတ္တိ- မဂ္ဂဖလနိဗ္ဗာန သင်္ခါတမ္ပိ- သမာပတ်ရှစ်ပါး
 မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ ဝိသေသံ- တရားအထူးကို၊ ဣဓ-
 ဤလောက၌၊ နရော- သတ္တဝါသည်၊ အဗျာဟရတိ အာဝဟတိ- ရနိုင်၏၊ တံ-
 ထိုတရားအထူးကို၊ နိပ္ပါဒေတိ- ပြီးစေနိုင်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ အစေလံ-
 အစေလကတက္ကဒွန်းကို၊ နိန္ဒိတံ- ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှာ၊ နာရဟသိ- မထိုက်၊ အတ္တာနမေဝ-
 မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်၊ ဂရဟ- ကဲ့ရဲ့လော၊ ဟိ- မှန်၏၊ အစေလေန- အစေလက
 တက္ကဒွန်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပညဝန္တတာယ- ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
 ဥပါယကုသလတာယ စ- ဥပါယ်တမျှ၌ ကျွမ်းကျင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝဉ္ဇေတွာ-
 လှည့်ပတ်၍၊ တံ- သင့်ကို၊ ရဟသံ- ဖူးကွယ်ထားအပ်သော၊ ဂယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊
 မန္တံ- မန္တာန်ကို၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ပရမာတိ- ပရမာဟူသည်ကား၊ ဧတေ ဥဘော- ထိုမိဘနှစ်ပါးတို့သည်၊ ဗန္ဓဝါနံ-
 ဆွေမျိုးတို့တွင်၊ ဥတ္တမဗန္ဓဝါ နာမ- မြတ်သော ဆွေမျိုးတို့မည်ကုန်၏၊ နာဿ
 တတိယောတိ- နာဿတတိယောဟူသည်ကား၊ အဿ ပုဂ္ဂလဿ- ထိုသားသမီး
 ဖြစ်သော သတ္တဝါအား၊ မာတာပိတူဟိ- မိဘနှစ်ပါးတို့မှ၊ အညော- အခြားသော၊
 တတိယော- သုံးယောက်မြောက်ဖြစ်သော၊ အနုကမ္ပကော- သနားတတ်သော၊
 သတ္ထော နာမ- သတ္တဝါမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ မန္တဿ- မန္တာန်၏၊ ဘေဒံ-
 ပျက်အံ့သည်ကို၊ ပရိသင်္ကမာနော- ရွံရှာသော၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသည်၊ တေသံ
 မာတာပိတူနမ္ပိ- ထိုမိဘနှစ်ပါးတို့အားလည်း၊ ပရမံ- မြတ်သော၊ ဂယံ- လျှို့ဝှက်
 အပ်သော စကားကို၊ န သံသေယျ- မပြောဆိုရာ၊ တံ ပန- သင်သည်ကား၊
 မာတာပိတူနမ္ပိ- မိဘနှစ်ပါးတို့အားလည်း၊ အကထေတဗ္ဗံ- မပြောဆိုအပ်သော
 မန္တာန်ကို၊ အစေလကဿ- အစေလကတက္ကဒွန်းအား၊ ကထေသိ- ပြောခဲ့ပြီး ဣတိ-
 ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ သဟာယာ ဝါတိ- သဟာယာ ဝဟူသည်ကား၊

သုဟဒယမိတ္တာ ဝါ- စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းသော မိတ်ဆွေတို့သည်လည်းကောင်း၊
သပက္ခာတိ- သပက္ခာဟူသည်ကား၊ ပေတ္တေယျမာတုလပိတုစ္ဆာဒယော- အဘိုး
ဒေါကြီး ဒေါလေး ဦးကြီး ဦးလေး အစရှိကုန်သော၊ သမာနပက္ခာ- တူမျှသော
အသင်းအပင်ဖြစ်ကုန်သော၊ ဉာတယော- ဆွေမျိုးတို့သည်၊ တေသမ္ပိတိ- တေသမ္ပိ
ဟူသည်ကား၊ ဧတေသမ္ပိ ဉာတိမိတ္တာနံ- ထိုဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတို့အားလည်း၊ န
ကထေယျ- မပြောဆိုရာ၊ တံ ပန- သင်သည်ကား၊ အစေလကဿ- အစေလက
တက္ကဒွန်းအား၊ ကထေသိ- ပြောဆိုခဲ့ပြီ၊ အတ္တနောဝ- မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်၊ ကုဇ္ဈဿု-
အမျက်ထွက်လော၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေတိ- ပြဆို၏၊ ဘရိယာ စေတိ-
ဘရိယာစေဟူသည်ကား၊ ကောမာရီ- ပျို့ရွယ်သော၊ ပိယဘာဏိနီ- ချစ်ဖွယ်သော
စကားကိုဆိုတတ်သော၊ ပုတ္တေဟိ စ- သားတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရူပေန စ- အဆင်းဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ယသေန စ- အခြံအရံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥပေတာ- ပြည့်စုံသော၊
ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဘရိယာပိ- မယားသည်လည်း၊ တဝ- သင်၏၊ ဂုယံ-
လျှို့ဝှက်သော စကားကို၊ မေ- ငါ့အား၊ အာစိက္ခာဟိ- ပြောပါ၊ ဣတိ- ဤသို့၊
စေဝဒေယျ- အကယ်၍ပြောဆိုငြားအံ့၊ တဿာပိ- ထိုမယားအားလည်း၊ န သံသေယျ-
မပြောဆိုရာ။

တတော- ထိုနောင်မှာ (ပုန- တစ်ဖန်၊ နာဂရာဇဿ- နဂါးမင်းအား၊ သြဝါဒံ
ဒတွာ- အဆုံးအမကိုပေး၍၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ဒေသေန္တော- ဟောပြန်လိုသည် ဖြစ်၍၊)
“န ဂုယမတ္ထံ ဝိဝရေယျ (ပ) တသ္မာ မန္တော ခိပ္ပမုပေတိ ဘေဒ”န္တိ- န ဂုယ မတ္ထံ
ဝိဝရေယျ(ပ)တသ္မာ မန္တော ခိပ္ပမုပေတိ ဘေဒ-ဟူကုန်သော၊ ပရာ- တစ်ပါးကုန်သော၊
ပဉ္စဂါထာ- ငါးဂါထာတို့ကို၊ ဥမင်္ဂဇာတကေ- ဥမင်္ဂဇာတ်၌၊ ပဉ္စပဏ္ဍိတပဉ္စေ-
ပဉ္စပဏ္ဍိတပဉ္စာ၌၊ အာဝိ- ထင်ရှားစွာ၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၂၇၂။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ဂုယမတ္ထံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းကို၊
[နိဓိယထာ(နိဓိယထာ)]- ရွှေအိုးကိုကဲ့သို့၊ ရက္ခေယျ- စောင့်ရှောက်ရာ၏၊
နဝိဝရေယျ- မဖွင့်ရာ၊ ဟိသစ္စံ- မှန်၏၊ ဂုယော- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ အတ္ထော-
အကြောင်းကို၊ ပါတုကတော- ထင်ရှားပြုခြင်းကို၊ ပဇာနတာ- ပညာရှိသည်၊
နဿာဓု နပ္ပသတ္ထော- မချီးမွမ်းအပ်။

၂၇၃။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော သူသည်၊ ထိယာ-
မိန်းမအားလည်းကောင်း၊ အမိတ္တဿစ- ရန်သူအားလည်းကောင်း၊ ဂုယံ-

လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို၊ နသံသေယျ- မပြောဆိုရာ၊ ယောစ- အကြင်သူသည်ကား၊ အာမိသေန- တစ်စုံတစ်ခုသောအာမိသဖြင့်၊ သံဟီရော- ဖြားယောင်းတတ်၏၊ ယောနရောစ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဟဒယတ္ထေနော၊ စိတ်ဖြင့်ခိုးတတ်၏၊ တဿာပိ- ထိုသူအားလည်း၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို၊ နသံသေ- မပြောဆိုရာ။

၂၇၄။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ယောနရော- အကြင်သူသည်၊ အသမ္ပန္နံ- မသိစေအပ်သော၊ ဂုယော- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ အတ္ထံ- အကြောင်းကို၊ သမ္မောဓယတိ- သိလေအံ့၊ မန္တဘောဒဘယာ- အတိုင်အပင် ပျက်စီးအံ့သည်မှ ကြောက်သော သူသည်၊ တဿ- ထိုသိလေသောသူ၏၊ ဒါသဘူတောဝ- ကျွန်ကဲ့သို့ဖြစ်၍လည်း၊ တိတိက္ခတိ- သည်းခံအပ်၏။

၂၇၅။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ မန္တိနံ- တိုင်ပင်အပ်သော သူတို့တွင်၊ ယာဝန္ဓော- အကြင်မျှလောက်ကုန်သော သူတို့သည်၊ ပုရိသဿ- ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ အတ္ထံ- အကြောင်းကို၊ ဇာနန္တိ- သိလေကုန်၏၊ တာဝန္ဓော- ထိုမျှလောက်သောသူတို့သည်၊ ဥဗ္ဗေဂါ- ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏၊ တဿ- ထိုကြောင့်၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို၊ နဝိဿဇေ- သူတစ်ပါးကို မသိစေရာ။

၂၇၆။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ဒိဝါ- နေ၌၊ ဝိဝိစ္စ- ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်သို့ သွား၍၊ ရဟဿံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို၊ ဘာသေယျ- ပြောဆိုရာ၏၊ ရတ္တိံ- ညည့်၌၊ အတိဝေလံ- အပိုင်းအခြားကို လွန်၍ ကျယ်စွာသော အသံကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ ဂိရံ- စကားကို၊ နပမုဉ္ဇေ- မလွှတ်ရာ၊ ဟိယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ ဥပဿုတိကာ- တိုင်ပင်ရာသို့ချဉ်း၍ တိုက်နံရံ၏ အပစသည်၌ရပ်၍ နားထောင်သော သူတို့သည်၊ မန္တိ- အတိုင်အပင်ကို၊ သုဏန္တိ- ကြားလေကုန်၏၊ တဿ- ထိုကြောင့်၊ မန္တော- အတိုင်အပင်သည်၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ ဘေဒံ- ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ဥပေတိ- ရောက်တတ်၏။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ (ဓမ္မံ- တရားကို၊ ကထေန္တော- ပြောပြန်လိုသည် ဖြစ်၍၊) “ယထာပိ အဿ နဂရံ မဟန္တံ (ပ) အာသီဝိသာ ဝါ ရိဝ သတ္တုသဃံ”တိ- ယထာပိ အဿ နဂရံ မဟန္တံ (ပ) အာသီဝိသာ ဝါ ရိဝ သတ္တုသဃံ-ဟူကုန်သော၊ ပရာသု- တစ်ပါးကုန်သော၊ ဒွိသု ဂါထာသု- နှစ်ဂါထာတို့၌၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၇၇။ ဒုဇ္ဈိ- နဂါးမင်း၊ အဒ္ဓါရကံ- တံခါးလည်းမရှိထသော၊ [အာယသံ (အာယသာ)]- သံဖြင့်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ဘဒ္ဒသာလံ- တင့်တယ်သော ဇရပ်တန်ဆောင်း အိမ်ဈေးအစရှိသည်တို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံထသော၊ သမန္တခါတာ- ထက်ဝန်းကျင်တူးအပ်ကုန်သော၊ ပရိခါ- သုံးတန်သော ကျုံးတို့နှင့် လည်း၊ ဥပေတံ- ပြည့်စုံထသော၊ မဟန္တံ- ကြီးကျယ်စွာသော၊ [အဿနဂရံ- ယထာပိ(အယနဂရံယထာပိ)]- သံဖြင့်ပြီးသောမြို့ကဲ့သို့ လည်း၊ ဧဝံပိ- ဤသံမြို့အတူလျှင်၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ ဂုယုမန္တာ- လျှို့ဝှက်အပ် သော အတိုင်အပင်ရှိကုန်သော၊ ယေနရာ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တေနရာ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ မေ- ငါအား၊ ခါယန္တိ- ထင်ကုန်၏။*

၂၇၈။ ဒုဇ္ဈိ- နဂါးမင်း၊ ဂုယုမန္တာ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ရှိကုန် သော၊ သဒတ္ထေသု- မိမိအကျိုးစီးပွားတို့၌၊ ဒဠာ- မြို့ပြကုန်သော၊ ယေနရာ- အကြင်သူတို့သည်၊ အာရာ- အဝေးမှ၊ ဗျဝဇ္ဇန္တိဣဝ- ဖဲကုန်သကဲ့သို့၊ အဝိကိဏ္ဏဝါစာ- ဖရိုဖရဲ မရှိသည်ဖြစ်၍ စောင့်ရှောက်အပ်သော စကားရှိကုန် သော၊ အာသီဝိသာ- လျင်သောအဆိပ်ရှိသော မြွေဟု ဆိုအပ်သော၊ [သတ္တုသယံ (သတ္တုသံယာ)]- ရန်သူအပေါင်းမှ၊ ဇိဝိတုကာမာ- အသက်ရှည် ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည်၊ အာရာ- အဝေးမှ၊ ဗျဝဇ္ဇန္တိဣဝ- ဖဲကုန်သကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ တေဟိ- ထိုလျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင် ရှိကုန်သော သူတို့မှ၊ အမိတ္တာ- ရန်သူတို့သည်၊ အာရာ- အဝေးမှ၊ ဗျဝဇ္ဇန္တိ- ဖဲလေကုန်၏။

ဒွိသု- နှစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာသု- ဂါထာတို့၌၊ ဘဒ္ဒသာလန္တိ- ဘဒ္ဒသာလံဟူ သည်ကား၊ အာပဏာဒီဟိ- အိမ်ဈေးအစရှိကုန်သော၊ သာလာဟိ- ဇရပ်တန်ဆောင် တို့ဖြင့်၊ သမ္ပန္နံ- ပြည့်စုံသော၊ သမန္တခါတာပရိခါဥပေတန္တိ- သမန္တခါတာပရိခါဥပေတံ ဟူသည်ကား၊ သမန္တခါတာဟိ- ထက်ဝန်းကျင်မှတူးအပ်ကုန်သော၊ တီဟိ- သုံးပါးကုန်သော၊ ပရိခါဟိ- ကျုံးတို့ဖြင့်၊ ဥပဂတံ- ပြည့်စုံသော၊ ဧဝံမိ မေတိ- ဧဝံမိ မေဟူသည်ကား၊ ဧဝံမိ- ဤအတူလျှင်၊ မယံ- ငါအား၊ တေ ပုရိသာ- ထိုယောက်ျား တို့သည်၊ ခါယန္တိ- ထင်ကုန်၏၊ ကတရေ?- အဘယ်ယောက်ျားတို့နည်း၊ ဣဓ-

* ဆဋ္ဌမူ-ဒုဇ္ဈိ- နဂါးမင်း၊ ယထာပိ- ဥပမာမည်သည်ကား၊ အဒ္ဓါရကံ (ပ) မဟန္တံ- ကြီးကျယ်စွာသော၊ နဂရံ- မြို့သည်၊ အဿ- ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဧဝံမိ- ဤသံမြို့ အတူလျှင်- ဟုပေးလေ။

ဤလောက၌၊ ယေ- အကြင်သူတို့သည်၊ ဂုယုမန္တာ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင် ရှိကုန်၏။ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ယထာ- ဥပမာကား၊ အဒ္ဓါရကဿ- ဝင်ရာထွက်ရာတံခါးမရှိသော၊ အယောမယနဂရဿ- သံဖြင့်ပြီးသော မြို့၏၊ မနုဿာနံ- လူတို့၏၊ ဥပဘောဂပရိဘောဂေါ- အတွင်းအပ အသုံးအဆောင်သည်၊ အန္တော- မြို့တွင်း၌သာလျှင်၊ ဟောတိ- ရှိ၏၊ အဗ္ဘန္တရိမာ- မြို့၏အတွင်း၌နေသော သူတို့သည်၊ ဗဟိ- အပသို့၊ နနိက္ခမန္တိ- မထွက်ကုန်၊ ဗာဟိရာ- မြို့အပ၌နေသော သူတို့သည်၊ အန္တော- မြို့၏အတွင်းသို့၊ နပဝိသန္တိ- မဝင်ကုန်၊ အပရာပရံ- ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်၊ သဗ္ဗာရော- လှည့်လည်သွားလာသော သူသည်၊ ဆိဇ္ဇတိ- ပြတ်၏၊ ဂုယုမန္တာ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ရှိကုန်သော၊ ပုရိသာ- ယောက်ျားတို့သည်၊ ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဂုယု- လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အန္တောယေဝ- အတွင်း၌သာလျှင်၊ ဇီရာပေန္တိ- ဆွေးမြေ့စေကုန်၏၊ အညဿ- အခြားသောသူအား၊ န ကထေန္တိ- မပြောဆိုကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။) ဒဠာ သဒတ္ထေသုတိ- ဒဠာ သဒတ္ထေသုဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အတ္ထေသု- အကျိုးစီးပွားတို့၌၊ ထိရာ- ခိုင်မြဲကုန်သော၊ ဒုဇိဝှိတိ- ဒုဇိဝှိဟူသည်ကား၊ ပဏ္ဍရကနာဂံ- ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းကို၊ အာလပတိ- ဒုဇိဝှိဟု ခေါ်၏၊ ဗျဝဇန္တိတိ- ဗျဝဇန္တိဟူသည်ကား၊ ပဋိက္ခမန္တိ- ဖဲကုန်၏၊ အာသီဝိသာ ဝါ ရိဝ သတ္တုသံဃာတိဇတ္ထ- အာသီဝိသာ ဝါ ရိဝ သတ္တုသံဃာဟူသော ဤပါဌ၌၊ ဝါတိ- ဝါဟူသည်ကား၊ နိပါတမတ္တံ- နိပါတ်မျှတည်း၊ အာသီဝိသာ- ပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော၊ သတ္တုသံဃာ ရိဝ- ရန်သူအပေါင်းမှ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ အာသီဝိသတော- ပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော၊ သတ္တုသံဃာ- ရန်သူအပေါင်းမှ၊ ဇီဝိတုကာမာ- ရှင်ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်သော၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ အာရာ- ဝေးစွာ၊ ပဋိက္ခမန္တိယထာ- ဖဲကုန်သကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ ဂုယုမန္တေဟိ- လျှို့ဝှက်အပ်သော မန္တာန်ရှိကုန်သော၊ တေဟိ နရေဟိ- ထိုလူတို့မှ၊ အာရာ- ဝေးစွာ၊ အမိတ္တာ- ရန်သူတို့သည်၊ ပဋိက္ခမန္တိ- ဖဲကုန်၏၊ ဥပဂန္တံ- ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ န လဘန္တိ- မရကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

ဧဝံ- ဤသို့၊ သုပဏ္ဍေန- ဂဠုန်မင်းသည်၊ ဓမ္မေ- တရားကို၊ ကထိတေ- ဟောတော်မူအပ်သည်ရှိသော်၊ ပဏ္ဍရကော- နဂါးမင်းသည်၊ “ဟိတွာ ယရံ ပဗ္ဗဇိတော

အစေလော (ပ) ကထံ ကရော သဂ္ဂမုပေတိ ဌာနန္တိ- ဟိတွာ ယရံ ပဗ္ဗဇိတော
အစေလော (ပ) ကထံ ကရော သဂ္ဂမုပေတိ-ဟူကုန်သော၊ (ဒွေ ဂါထာ-
နှစ်ဂါထာတို့ကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၇၉။ သုပဏ္ဏရာဇာ- ဂဠုန်မင်း၊ ယရံ- အိမ်ကို၊ ဟိတွာ- စွန့်၍၊ ပဗ္ဗဇိတော-
ရဟန်းပြုသော၊ အစေလော- အဝတ်မဝတ်သော၊ နဂ္ဂေါ- အချည်းနှီးသော၊
မုဏ္ဍော- ဦးပြည်သည်၊ ယာသဟေတု- ခဲဖွယ်စားဖွယ်ကို ရှာလိုသောကြောင့်၊
စရတိ- ကျင့်၏၊ [တမိနုခေါ(တမိနုခေါ)]- ထိုအဝတ် မဝတ်သော
ရဟန်းဦးပြည်၌လျှင်၊ ဂုယော- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ အတ္ထံ- အကြောင်းကို၊
[ဝိဝရိ(ဝိဝရိ)]- ဖွင့်ဆိုမိ၏၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ အတ္တာစ- အကျိုးစီးပွားမှ
လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာစ- အကြောင်းမှ လည်းကောင်း၊ [အပဂ္ဂတာ(အပဂတာ)]-
ကင်းကုန်သည်၊ အမှာ- ဖြစ်ကုန်ပြီ။

၂၈၀။ သုပဏ္ဏရာဇာ- ဂဠုန်မင်း၊ ကိသီလော- အဘယ်သို့သော အကျင့်နှင့်
ပြည့်စုံသော၊ ကေနဝတေန- အဘယ်သို့သော အကျင့်ကို ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့်
ဝတ္တံဝတ္တန္တော- ကျင့်သော၊ မမာယိတာနိ- တဏှာဟူသော ငါ၏ဥစ္စာဟူ၍
တပ်မက်မောတတ်သော အကုသိုလ်တို့ကို၊ ဟိတွာ- စွန့်၍၊ စရံစရန္တော-
ကျင့်သောသူသည်၊ ကထံ- အဘယ်သို့၊ ကရော- ပြုသည်ဖြစ်၍၊ သမဏော-
ရဟန်းမည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်သနည်း၊ ကထံ- အဘယ်သို့၊ ကရော-
ပြုသော ရဟန်းသည်၊ သဂ္ဂံ- ရူပါရုံစသည် တို့ဖြင့်မြတ်သော၊ [ဌာနံ(ဌာနံ)]-
နတ်ပြည်သို့၊ ဥပေတိ- ရောက်သနည်း။

တတ္ထ- ဟိတွာစသော ဂါထာတို့၌၊ ယာသဟေတုတိ- ယာသဟေတုဟူ
သည်ကား၊ နိဿိရိကော- အသရေမရှိသော သူသည်၊ ကုစ္ဆိပုရဏတ္ထာယ- ဝမ်းဗိုက်
ပြည့်ရန်အလို့ငှာ၊ ခါဒနိယဘောဇနိယေ- ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို၊ ပရိယေသန္တော-
ရှာမှီးလျက်၊ စရတိ- လှည့်လည်၏၊ အပဂ္ဂတာမှာတိ- အပဂ္ဂတာမှဟူသည်ကား၊
ပရိဟီနာ- ဆုတ်ယုတ်ကုန်သည်၊ အပဂတာ- ကင်းကုန်သည်၊ အမှာ- ဖြစ်ကုန်၏၊
ကထံကရောတိ- ကထံကရောဟူသည်ကား၊ ဣဒံ- ဤစကားရပ်ကို၊ နာဂရာဇာ-
နဂါးမင်းသည်၊ တဿ နဂ္ဂဿ- ထိုအဝတ်မဆီးသော တက္ကဒွန်း၏၊ သမဏဘာဝံ-
ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ သမဏပဋိပတ္တိ- ရဟန်း၏အကျင့်ကို၊ ပုစ္ဆန္တော-
မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ အာဟ- ပြောခဲ့ပြီ၊ တတ္ထ- ထိုစကားရပ်၌၊ ကိသီလောတိ-

ကိသီလောဟူသည်ကား၊ ကတရေန- အဘယ်မည်သော၊ အာစာရေန- အကျင့်ဖြင့်၊ သမန္နာဂတော- ပြည့်စုံသနည်း၊ ကေန ဝတေနာတိ- ကေန ဝတေနဟူသည်ကား၊ ကတရေန- အဘယ်မည်သော၊ ဝတသမာဒါနေန- ကျင့်ဝတ်ကို ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့်၊ ဝတ္တန္တော- ကျင့်ဝတ်ရှိသနည်း၊ သမဏော စရန္တိ- သမဏော စရံဟူသည်ကား၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာယ- ရဟန်းအဖြစ်အကျိုးငှာ၊ စရန္တော- ကျင့်သောသူသည်၊ တဏှာမမာယိတာနိ- တဏှာဟု ဆိုအပ်သော ငါးဥစ္စာဟူ၍ တပ်မက်မောတတ်သော အကုသိုလ်တို့ကို၊ ဟိတွာ- စွန့်၍၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ သမိတပါပသမဏော နာမ- ငြိမ်းစေအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသော ရဟန်းမည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်သနည်း၊ သဂ္ဂန္တိ- သဂုံဟူသည်ကား၊ ကထံ- အဘယ်သို့လျှင်၊ ကရောန္တော စ- ပြုကျင့်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ သုဠ- ကောင်းသော၊ အဂ္ဂံ- မြတ်သော၊ ဒေဝနဂရံ- နတ်မြို့ကို၊ သော သမဏော- ထိုရဟန်းသည်၊ ဥပေတိ- ကပ်ရောက်ရသနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်၊ (တဿ- ထိုပဏ္ဏရကနဂါးမင်း၏၊ ပဉ္စ- အမေးကို၊ ကထေန္တော- ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဟိရိယာ တိတိက္ခာယ ဒမေနုပေတော (ပ) ဧဝံကရော သဂ္ဂမုပေတိ ဌာန”န္တိ- ဟိရိယာ တိတိက္ခာယ ဒမေနုပေတော (ပ) ဧဝံကရော သဂ္ဂမုပေတိ ဌာနံ-ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၈၁။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ဟိရိယာ- အဇ္ဈတ္တကြောင့်ဖြစ်သော ဟိရိ ဗဟိဒ္ဓကြောင့်ဖြစ်သော ဩတ္တပ္ပနှင့်လည်းကောင်း၊ တိတိက္ခာယ- သည်းခံခြင်းနှင့် လည်းကောင်း၊ ဒမေန- ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းနှင့် လည်းကောင်း၊ ဥပေတော- ပြည့်စုံသော၊ အတ္ထောဓနော- အမျက်မထွက်တတ်သော အလေ့ရှိသော၊ ပေသုဏိယံ- ချောပစ်သော စကားကိုလည်း၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ မမာယိတာနိ- တပ်မက်မောတတ်သောတဏှာတို့ကို၊ ဟိတွာ- စွန့်၍၊ စရံစရန္တော- ကျင့်သောသူသည်၊ သမဏော- ရဟန်းမည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ကရော- ပြုသောရဟန်းသည်သာလျှင်၊ သဂ္ဂံ- ရူပါရုံစသည်တို့ဖြင့် မြတ်သော၊ [ဌာနံ(ဌာနံ)]- နတ်ပြည်သို့၊ ဥပေတိ- ရောက်ရ၏။

တတ္ထ- ထိုဟိရိယာစသော ဂါထာ၌၊ ဟိရိယာတိ- ဟိရိယာဟူသည်ကား၊ သမ္မ နာဂရာဇ- အဆွေနဂါးမင်း၊ အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓါ သမုဋ္ဌာနေဟိ- အတွင်းအပတ်ည်းဟူ သောဖြစ်ကြောင်းရှိကုန်သော၊ ဟိရောတ္တပေဟိစ- ဟိရိဩတ္တပ္ပတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တိတိက္ခာသင်္ခါတာယ- တိတိက္ခာဟုဆိုအပ်သော၊ အဓိဝါသနခန္တိယာစ- သည်းခံခြင်း

ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဣန္ဒြိယဒမေန စ- ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥပေတော- ပြည့်စုံသော၊ အကုဇ္ဈနသီလော- အမျက်ထွက်လေ့မရှိသော၊ ပိသုဏဝါစံ- ကုံးတိုက်စကားကို၊ ပဟာယစ- ပယ်၍လည်းကောင်း၊ တဏှာမမာယိတာနိ စ- တဏှာဟု ဆိုအပ်သော ငါ့ဥစ္စာဟူ၍ မက်မောတတ်သော အကုသိုလ်တို့ကို၊ ဟိတ္တာစ- စွန့်၍လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာယ- ရဟန်းအဖြစ်အကျိုးငှာ၊ စရန္တော- ကျင့်သော သူသည်၊ သမဏော နာမ- သမဏမည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဧဝံကရောယေဝ စ- ဤသို့ပြုသော သူသည်သာလျှင်လည်းကောင်း၊ ဟိရိအာဒိနိ- ဟိရိအစရှိကုန်သော၊ ဧတာနိ ကုသလာနိ- ထိုကုသိုလ်တရားတို့ကို၊ ကရောန္တောစ- ပြုသောသူသည်လည်းကောင်း၊ သဂ္ဂံဌာနံ- နတ်ပြည်လောကသို့ ဥပေတိ- ကပ်ရောက်ရ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သုပဏ္ဍရာဇဿ- ဂဠုန်မင်း၏၊ ဣမံ ဓမ္မကထံ- ဤတရားစကားကို၊ သုတွာ- ကြားရ၍၊ ပဏ္ဍရကော- ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းသည်၊ ဇိဝိတံ- အသက်ကို၊ ယာစန္တော- တောင်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ “မာတာဝ ပုတ္တံ တရုဏံ တနုဇ္ဇံ (ပ) မာတာဝ ပုတ္တံ အနုကမ္မမာနော”တိ- မာတာဝ ပုတ္တံ တရုဏံ တနုဇ္ဇံ (ပ) မာတာဝ ပုတ္တံ အနုကမ္မမာနော-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၈၂။ ဒိဇိန္ဒ- ငှက်များသနင်းဂဠုန်မင်း၊ မာတာ- အမိသည်၊ တနုဇ္ဇံ- ကိုယ်မှ ဖြစ်သော၊ တရုဏံ- ငယ်စွာသော၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ [သမ္မဿတာ (သမ္မဿတံ)]- ကောင်းစွာ အတွေ့ရှိသည်၏အဖြစ်ကို သိ၍၊ သဗ္ဗဂတ္တံ- အလုံးစုံသော ကိုယ်ကို၊ ဖရေတိဣဝ- သား၏အတွေ့ဖြစ်နှံ့စေသကဲ့သို့၊ ဧဝံပိ- ဤအတူလည်း၊ တွံ- သင်ဂဠုန်မင်းသည်၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ပါတုရဟု- ထင်ရှားဖြစ်ပါ၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ မာတာ- အမိသည်၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ အနုကမ္မမာနော- ဣဝ- သနားသကဲ့သို့ ဧဝံ- ဤအတူ၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ပဿ- ရှုတော်မူလော။

တဿ- ထိုမာတာဝစသော ဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ မာတာ- အမိသည်၊ တနုဇ္ဇံ- မိမိမွေးဖွားသော၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သရီရဇာတံ- ကိုယ်မှ ဖြစ်သော၊ တရုဏံ- ငယ်သော၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ သမ္မဿတံ- ကောင်းသော အတွေ့ရှိသည် အဖြစ်ကို၊ ဒိသ္မာ- တွေ့မြင်၍၊ တံ- ထိုသားကို၊ ဥရေ- ရင်၌၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ- လဲလျောင်းစေ၍၊ ထညံ- နို့ရည်ကို၊ ပါယေန္တိ- တိုက်ကြွေးလျက်၊ ပုတ္တသမ္မဿေန- သားတည်းဟူသော အတွေ့ဖြင့်၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဂတ္တံ-

ကိုယ်ကို၊ ဖရေတိယထာ- နံ့စေတိသကဲ့သို့၊ မာတာ- အမိသည်၊ ပုတ္တတော- သားမှ၊
နပိ ဘာယတိယထာ- ကြောက်ခြင်းမရှိသကဲ့သို့၊ ပုတ္တောပိ- သားသည်လည်း၊
မာတိတော- အမိမှ၊ နဘာယတိယထာ- မကြောက်သကဲ့သို့၊ ဒိဇိန္ဒ ဒိဇရာဇ- ဂဠုန်မင်း၊
ဧဝမ္ပိ- ဤအတူလည်း၊ မေ- ငါ့အား၊ တံ- သင်သည်၊ ပါတုရဟု ပါတုဘူတော-
ထင်ရှားဖြစ်ပါလော၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မာတာ- အမိသည်၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ မုဒုကေန-
နူးညံ့သော၊ ဟဒယေန- စိတ်ဖြင့်၊ အနုကမ္မမာနောဣဝ- အစဉ်သနားတိသကဲ့သို့၊
မံ- ငါ့ကို၊ ပဿ- ရှုပါလော့၊ မေ- ငါ့အား၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ ဒေဟိ- ပေးပါလော၊
ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုသို့ တောင်းသောအခါ၌၊ အဿ- ထိုနဂါးမင်းအား၊ သုပဏ္ဏော-
ဂဠုန် မင်းသည်၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ ဒေန္တော- ပေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဟန္တူ တံ မုဉ္ဇ
ဝဓာ ဒုဇိဝှ (ပ) ရဇဿု ပုတ္တညတရော မေ အဟောသီ”တိ- ဟန္တူ တံ မုဉ္ဇ ဝဓာ
ဒုဇိဝှ (ပ) ရဇဿု ပုတ္တညတရော မေ အဟောသီ-ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၈၃။ ဒုဇိဝှ- နဂါးမင်း၊ ဟန္တူ- ငါသနားလှစွာ၊ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊ တံ-
သင်သည်၊ ဝဓာ- သတ်ခြင်းမှ၊ မုဉ္ဇ- လွတ်လော့* ဟိယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊
[အန္တေဝါသီစ(အန္တေဝါသီစ)]- အတတ်သင်သောသားလည်းကောင်း၊
ဒိန္နကောစ- သားပြုလောဟု သူတစ်ပါးပေးသော သားလည်းကောင်း၊
အတြဇောစ- မိမိမှဖြစ်သောသားလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုတ္တာ-
သားတို့သည်၊ တယောဟိ- သုံးယောက်တို့သည်သာလျှင်တည်း၊ အညော-
သုံးယောက်မှတစ်ပါးသော လေးယောက်မြောက် သောသား မည်သည်၊
နအတ္ထိ- မရှိ၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တံ- သင်နဂါးမင်းသည်၊ မေ- ငါ၏၊
အညတရော- တစ်ယောက်ယောက်သော၊ ပုတ္တော- သားသည်၊ အဟောသိ-
ဖြစ်၏၊ ရဇဿု- မွေ့လျော်လော။

တတ္ထ- ထိုဟန္တူစသော ဂါထာ၌၊ မုဉ္ဇာတိ- မုဉ္ဇဟူသည်ကား၊ မုဉ္ဇ- လွတ်ပါလော၊
အယမေဝ ဝါ- ဤမုဉ္ဇဟူသည်ပင်လျှင်၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) ဒုဇိဝှတိ-
ဒုဇိဝှဟူသည်ကား၊ တံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ အာလပတိ- ဒုဇိဝှဟု ခေါ်၏၊ အညောတိ-

* တံ- သင့်ကို၊ ဝဓာ- သတ်ခြင်းမှ၊ မုဉ္ဇ- လွတ်အပ်ပြီ၊ ဤသို့ ကံ ဝါကျအနက်ပေးမှ
အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

အညောဟူသည်ကား၊ အညော- အခြားသော၊ စတုတ္ထော- လေးယောက်မြောက်သော၊ ပုတ္တော နာမ- သားမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ အန္တေဝါသီတိ- အန္တေဝါသီဟူသည်ကား၊ သိပ္ပံ ဝါ- အတတ်ကိုမူလည်း၊ ဥဂ္ဂဏှ မာနော- သင်ယူသော၊ ပန ဝါ- ပြဿနာကိုမူလည်း၊ သုဏန္တော- ကြားနာသော၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ နိဝုတ္တော- နေသောသူတည်း၊ ဒိန္နကောတိ- ဒိန္နကောဟူ သည်ကား၊ အယံ- ဤသူသည်၊ တေ- သင်၏၊ ပုတ္တော- သားသည်၊ ဟောတု- ဖြစ်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပရေဟိ- တစ်ပါးသော သူတို့သည်၊ ဒိန္နော- ပေးအပ်သော သူတည်း၊ ရဇ္ဇဿူတိ- ရဇ္ဇဿူဟူသည်ကား၊ အဘိရမဿု- မွေ့လျော်ပါလော၊ အညတရောတိ- အညတရောဟူသည်ကား၊ တီသု- သုံးယောက် ကုန်သော၊ ပုတ္တေသု- သားတို့တွင်၊ အညတရော- တစ်ယောက်သော၊ တံ- သင်သည်၊ မေ- ငါ၏၊ အန္တေဝါသီ- အနီးနေ တပည့်ဖြစ်သော၊ ပုတ္တော- သားသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒီပေတိ- ပြ၏။

ဧဝံ- ဤသို့သော စကားကို၊ ဝတ္တာ ပန- ဆိုပြီး၍ကား၊ အာကာသာ- ကောင်းကင်မှ၊ ဩတရိတ္တာ- သက်ဆင်း၍၊ တံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ ဘူမိယံ- မြေ၌၊ ပတိဋ္ဌာပေသိ- တည်စေပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြ တော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “ဣစ္စေဝ ဝါကျံ ဝိသန္ဓိ သုပဏ္ဏော (ပ) ဧဝံမိ တေ သရဏမဟံ ဘဝါမိ”တိ- ဣစ္စေဝ ဝါကျံ ဝိသန္ဓိ သုပဏ္ဏော (ပ) ဧဝံမိ တေ သရဏမဟံ ဘဝါမိ-ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၂၈၄။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣစ္စေဝဝါကျံ- ဤသို့သော စကားကို၊ ဝတ္တာ- ဆိုပြီး၍၊ သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်၊ ဒုဇိဝံ- နဂါးမင်းကို၊ [ဝိသန္ဓိ(ဝိဿန္ဓိ)]- လွှတ်၏၊ ဒီဇော- ဂဠုန်မင်းသည်၊ ဘူမံ- မြေ၌၊ ပတိဋ္ဌာယ- ရပ်၍၊ ဒုဇိဝံ- နဂါးမင်းကို၊ သမဿာသေန္တော- နှစ်သိမ့်စေလျက်၊ တံ- သင်နဂါးမင်းကို၊ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊ မုတ္တော- ငါလွှတ်၏၊ သဗ္ဗဘယာ- အလုံးစုံသော ဘေးမှ၊ အတိဝုတ္တော- လွန်မြောက်ပြီ၊ ထလေ- ကြည်း၌လည်းကောင်း၊ ဥဒကေ- ရေ၌လည်းကောင်း၊ မယာ- ငါသည်၊ အဘိဂုတ္တော- စောင့်ရှောက်အပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

၂၈၅။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ကုသလော- လိမ္မာသော၊ ဘိသက္ကော- ဆေးသမားသည်၊ အာတကီနံ- သူနာတို့၏၊ သရဏံယထာစ- ကိုးကွယ်ရာ

ဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သီတော- ချမ်းမြေ့စွာသော၊ ဥဒကရဟဒေါ-
ရေအိုင်သည်၊ ပိပါသိတာနံ- ရေမွတ်ကုန်သောသူတို့၏၊ သရဏံဣဝ-
ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဝေသွံ- အိမ်သည်၊ ဟိမသီတဋ္ဌိတာနံ-
ဆီးနှင်းအချမ်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော သူတို့၏၊ သရဏံယထာစ-
ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဧဝံပိ- ဤအတူလျှင်၊ အဟံ- ငါသည်၊
တေ- သင်၏၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာသည်၊ ဘဝါမိ- ဖြစ်၏။

တတ္ထ- ထိုဣစ္စေဝ ဝါကျစသော ဂါထာတို့၌၊ ဣစ္စေဝ ဝါကျန္တိ- ဣစ္စေဝ
ဝါကျဟူသည်ကား၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧဝံ ဝစနံ- ဤသို့သော စကားကို၊ ဝတ္တာ- ပြောဆို၍၊
တံ နာဂရာဇံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ ဝိဿဇ္ဇိ- လွတ်ခဲ့ပြီ၊ ဘုမ္မန္တိ- ဘုမ္မဟူသည်ကား၊
သောဒိဇေ- ထိုဂဠုန်မင်းသည်၊ သယမ္ပိ- ကိုယ်တိုင်လည်း၊ ဘူမိယံ- မြေ၌၊ ပတိဋ္ဌာယ-
တည်၍၊ တံ ဒုဇိတံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ သမဿာသေန္တော- သက်သာရာရစေသည်ဖြစ်၍၊
မုတ္တော- လွတ်သည်ဖြစ်၍၊ အဇ္ဇ- ယခု၊ တံ- သင်သည်၊ ဣတော- ဤနေ့မှ၊ ပဋ္ဌာယ-
စ၍၊ သဗ္ဗဘယာနိ- အလုံးစုံသော ဘေးတို့ကို၊ အတိဝတ္တော- လွန်မြောက်သည်ဖြစ်၍၊
ထလေ စ- ကုန်း၌လည်းကောင်း၊ ဥဒကေ စ- ရေ၌လည်းကောင်း၊ မယာ- ငါသည်၊
အဘိဂုတ္တော- လုံခြုံစေအပ်သည်၊ ရက္ခိတော- စောင့်ရှောက်အပ်သည်၊ ဟောဟိ-
ဖြစ်လော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောဆိုပြီ၊ အာတကီနန္တိ- အာတကီနံဟူသည်ကား၊
ဂိလာနာနံ- နာကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက်၊ ဧဝမ္ပိ တေတိ- ဧဝမ္ပိ တေဟူသည်ကား၊
ဧဝံ- ဤအတူ၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဝ- သင်၏၊ သရဏံ- အားကိုးရာသည်၊ ဘဝါမိ-
ဖြစ်၏။

တံ- သင်သည်၊ ဂစ္ဆ- သွားချေ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ ဥယျောဇေသိ-
လွတ်လိုက်ပြီ၊ သော နာဂရာဇာ- ထိုပဏ္ဏရကနဂါးမင်းသည်၊ နာဂဘဝနံ- နဂါးပြည်သို့
ပါဝိသိ- ဝင်သွားလေပြီ၊ ဣတရောပိ- ဂဠုန်မင်းသည်လည်း၊ သုပဏ္ဏဘဝနံ-
ဂဠုန်ပြည်သို့ ဂန္တာ- သွား၍၊ “မယာ- ငါသည်၊ ပဏ္ဏရကနာဂေါ- ပဏ္ဏရကနဂါးမင်းကို၊
သပထံ- သစ္စာဆိုခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ သဒ္ဓဟာပေတွာ- ယုံကြည်စေ၍၊ ဝိဿဇ္ဇိတော-
လွတ်အပ်ပြီ၊ မယိ- ငါ၌၊ တဿ- ထိုနဂါးမင်း၏၊ ဟဒယံ- စိတ်နှလုံးသည်၊ ကိဒိသံနုခေါ-
အဘယ်သဘောရှိသနည်း၊ နံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ ဝိမံသိဿာမိ- စူးစမ်းအံ့၊” ဣတိ-
ဤသို့ ကြံ၍၊ နာဂဘဝနံ- နဂါးပြည်သို့ ဂန္တာ- သွားပြီး၍၊ သုပဏ္ဏဝါတံ- ဂဠုန်မင်းတို့၏
လေအဟုန်ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ တံ- ထိုသို့ပြုသော ဂဠုန်မင်းကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊

နာဂေါ- နဂါးမင်းသည်။ “သုပဏ္ဏရာဇာ- ဂဠုန်မင်းသည်။ မံ- ငါကို၊ ဂဟေတုံ- ဖမ်းယူခြင်းငှာ၊ အာဂတော- လာသည်။ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။” ဣတိ- ဤသို့၊ မညမာနော- ထင်မှတ်သည်ဖြစ်၍၊ ဗျာမသဟဿမတ္တံ- အလံတစ်ထောင်အတိုင်း အရှည်ရှိသော၊ အတ္တဘာဝံ- ကိုယ်၏အဖြစ်ကို၊ ဝါ- ခန္ဓာကိုယ်ကို၊ မာပေတွာ- ဖန်ဆင်း၍၊ ပါသာဏေစ- ကျောက်ခဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝါလုကဉ္စ- သဲကိုလည်းကောင်း၊ ဂိလိတွာ- မျို၍၊ ဘာရိကော- ဝန်လေးသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ နဂုံဌံ- အမြီးကို၊ ဟေဋ္ဌာကတွာ- အောက်သို့ ထားသည်ကိုပြု၍၊ ဘောဂမတ္ထကေ- အခွေ၏ အထက်၌၊ ဖဏံ- ပါးပျဉ်းကို၊ ဓာရယမာနော- မိုးလျက်၊ နိပဇ္ဇိတွာ- ဝပ်၍၊ သုပဏ္ဏရာဇာနံ- ဂဠုန်မင်းကို၊ ခုံသိတုကာမောဝိယ- ကိုက်သတ်ခြင်းငှာ အလိုရှိသကဲ့သို့ ဝါ- ကိုက်သတ်အံ့သကဲ့သို့၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ သုပဏ္ဏော- ဂဠုန်မင်းသည်၊ (ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊) “သဒ္ဓိံ ကတွာ အမိတ္တေန (ပ) ကုတော တံ ဘယမာဂတ”န္တိ- သဒ္ဓိံ ကတွာ အမိတ္တေန (ပ) ကုတော တံ ဘယမာဂတံ-ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၈၆။ ဇလာဗုဇ- ဇလာဗုဇမျိုးဖြစ်သော၊ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ အမိတ္တေန- ရန်သူဖြစ်သော၊ အဏ္ဏဇေန- အဏ္ဏဇမျိုးဖြစ်သော ဂဠုန်မင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိံ- တကွ၊ ကတွာ- မိတ်ဖွဲ့ခြင်း အချိန်အချက်ကို ပြုပြီးလျက်၊ [ဒါဌံ(ဒါဌံ)]- အစွယ်ကို၊ ဝိဝရိယ- ဖွင့်၍၊ [သေသိ(သယသိ)]- အိပ်၏၊ ကုတော- အဘယ်အရပ်မှ၊ တံ- သင်သို့၊ ဘယံ- ဘေးသည်၊ အာဂတံ- လာရောက်သနည်း။

တံ- ထိုဂဠုန်မင်းစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ နာဂရာဇာ- နဂါးမင်းသည်၊ (အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ သုပဏ္ဏဿ- ဂဠုန်မင်းအား၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “သကေထေဝ အမိတ္တသ္မိံ (ပ) ယထာ ယထာ ဘာဝံ ပရော နဇညာ”တိ- သကေထေဝ အမိတ္တသ္မိံ (ပ) ယထာ ယထာ ဘာဝံ ပရောနဇညာ-ဟူကုန်သော၊ တိသော ဂါထာ- သုံးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၂၈၇။ သုပဏ္ဏရာဇ- ဂဠုန်မင်း၊ [သင်္ကေတေဝ(သံကေတေဝ)]- အချိန် အချက်ပြုပြီးသည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ အမိတ္တသ္မိံ- ရန်သူ၌လည်းကောင်း၊ မိတ္တသ္မိံ- အဆွေခင်ပွန်း၌လည်းကောင်း၊ နဝိဿာသေ- အကျွမ်းမဝင်ရာ၊ အဘယာ- ဘေးမရှိသော အဆွေခင်ပွန်းမှလည်း၊ ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်သော၊ ယံဘယံ-

အကြင်ဘေးသည်၊ မူလာနိ- အမြစ်အရင်းဟု ဆိုအပ်သော အသက်တို့ကိုလျှင်၊
အပိ- စင်စစ်၊ [ကန္တတိ(ကန္တတိ)]- ဖြတ်တတ်၏။

၂၈၈။ ယေန- အကြင်သူနှင့် ကလဟော- ခိုက်ရန်ကို၊ ကတော- ပြုအပ်သည်၊
အသိ- ဖြစ်ဘူး၏၊ [တုမ္ပိ(တုမ္ပိ)]- ထိုခိုက်ရန်ပြုဖူးသော သူ၌၊ ကထံ- အဘယ်
ကြောင့်၊ ဝိဿာသေန- အကျွမ်းဝင်ရာ အံ့နည်း၊ နိစ္စယတ္ထေန- အမြဲလုံ့လပြု
သဖြင့်၊ [ဌာတပ္ပ(ဌာတပ္ပ)]- တည်အပ်၏၊ သော- ထိုအမြဲလုံ့လပြု၍ တည်သော
သူသည်၊ အရီအရီဟိ- ရန်သူတို့နှင့်၊ [ဒိသဗ္ဗိ(သဗ္ဗိသဗ္ဗိ)]- တကွ၊ နရဇ္ဇတိ-
အကျွမ်းဝင်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် မတပ်စွန်း။

၂၈၉။ ယော- အကြင်သူသည်၊ ဝိဿာသယေ- မိမိ၌အကျွမ်းဝင်ငြားအံ့၊
တဉ္စ- ထိုသူကိုလည်း၊ သယံ- မိမိသည်၊ [နဝိဿယေယျ (နဝိဿာသေယျ)]-
အကျွမ်းမဝင်ရာ၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ [အသကီတော(အသံကီတော)]-
သူတစ်ပါးသည် မရွံ့ရှာအပ်သည်၊ ဘဝေယျ- ဖြစ်ငြားအံ့၊ တဉ္စ- ထိုသူကိုလည်း၊
အတ္တနာ- မိမိသည်၊ [သကီတော(သံကီတော)]- ရွံ့ရှာအပ်သည်၊ ဘဝေယျ-
ဖြစ်ရာ၏၊ ယထာယထာ- အကြင်အကြင်သို့သောအပြားအားဖြင့်၊ ဝိညူ-
ပညာရှိသည်၊ ပရက္ကမေယျ- လုံ့လပြုရာ၏၊ တထာတထာ- ထိုထိုသို့သော
အပြားအားဖြင့်၊ အဿ- ထိုပညာရှိ၏၊ ဘာဝံ- သဘောကို၊ ပရော-
သူတစ်ပါးသည်၊ နဇညာ- မသိရာ။

တတ္ထ- ထိုသန္နိကတွာစသော ဂါထာတို့၌၊ အဘယာတိ- အဘယာဟူ
သည်ကား၊ အဘယဌာနဘူတာ- ဘေးမရှိရာဌာနဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ မိတ္တမှာ- မိတ်ဆွေမှာ၊
ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်သော၊ ဇီဝိတသင်္ခါတာနိ- အသက်ဟု ဆိုအပ်သော၊ ဘယံ- ဘေးသည်၊
မူလာနေဝ- အမြစ်တို့ကိုလျှင်၊ ကန္တတိ- ဖြတ်တတ်၏၊ တုမ္ပိတိ- တုမ္ပိဟူသည်ကား၊
တသ္မိ- ထိုခိုက်ရန်ပြုဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်၌* ယေနာသီတိ- ယေနာသီဟူသည်ကား၊ ယေန-
အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊ ကတော- ပြုဖူးသော၊ ကလဟော- ခိုက်ရန်သည်၊

* တုမ္ပိ-၏မူရင်းပုဒ်မှာ တမ္ပိဖြစ်သည်။ တ-ဗျည်း၌ ယ-သံဝင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းကို
သဒ္ဓါဆရာတို့ ရှင်းပြထားပေ။ ဘာသာဗေဒဆရာတို့ကား ဒေသိယဘာသာ စကားလွှမ်းမိုးခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ဒေသအချို့၌နေထိုင်သူတို့သည် စကားလုံး၌မပါသော ဗျည်းသံတို့ကို ထည့်၍
အသံထွက်တတ်ကြ၏။ ဥပမာ-မော်တင်စွန်းဘုရား= မှော်တင်စွန်းဘုရား- မကြာမီ=မကြာမှီတို့၌
ဟ-ဗျည်းသံထည့်ကြ၏။ စားမည်- သွားမည်=စားမြီသွားမြီ=တို့၌ ယ-ဗျည်းသံထည့်သည်ကို
တွေ့ရ၏။

အဟောသိ- ရှိခဲ့ပြီ၊ နိစ္စယတ္ထေနာတိ- နိစ္စယတ္ထေနဟူသည်ကား၊ နိစ္စပဋိယတ္ထေန-
 အမြဲလုံးလပြုသဖြင့်၊ သော ဒိသဗ္ဗိ န ရဇ္ဇတိတိ- သော ဒိသဗ္ဗိ န ရဇ္ဇတိဟူသည်ကား၊*
 ယော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ နိစ္စယတ္ထေန- အမြဲအားထုတ်သဖြင့်၊ အဘိတိဋ္ဌတိ-
 တည်၏၊ သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သတ္တုဟိ- ရန်သူတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-
 အတူ၊ ဝိဿာသဝသေန- ရင်းနှီးခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်၊ န ရဇ္ဇတိ- မတပ်မက်၊ တတော-
 ထို့ကြောင့်၊ တေသံ- ထိုအမြဲလုံးလပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ ယထာကာမကရဏီယော-
 အကြင် အကြင် အလိုအတိုင်း ပြုကျင့်ဖွယ်သည်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်၊ ဣတိ- ဤကား၊
 အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဝိဿာသယေတိ- ဝိဿာသယေဟူသည်ကား၊ ပရံ သူတစ်ပါး
 သည်၊ အတ္တနိ- မိမိ၌၊ ဝိဿာသယေ- အကျွမ်းဝင်ရာ၏၊ တံ ပန- ထိုသူတစ်ပါးကိုကား၊
 သယံ- မိမိသည်၊ န ဝိဿသေယျ- အကျွမ်းမဝင်ရာ၊ ပရေန- သူတစ်ပါးသည်၊
 အသကီတော- မရွံရှာအပ်သည်၊ (ဘဝေယျ- ဖြစ်ငြားအံ့၊) အတ္တနာ စ- မိမိသည်ကား၊
 သော- ထိုသူတစ်ပါးကို၊ သကီတော- ရွံရှာအပ်သည်၊ ဘဝေယျ- ဖြစ်ရာ၏၊ ဘာဝံ
 ပရောတိ- ဘာဝံ ပရောဟူသည်ကား၊ ယထာ ယထာ- အကြင်အကြင် အခြင်းအရာ
 အားဖြင့်၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသည်၊ ပရက္ကမတိ- အားထုတ်၏၊ ဟထာ တထာ-
 ထိုထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ တဿ- ထိုပညာရှိ၏၊ ဘာဝံ- စိတ်သဘောကို၊ ပရော-
 တစ်ပါးသော သူသည်၊ န ဇာနာတိ- မသိ၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ပဏ္ဍိတေန-
 ပညာရှိသည်၊ ဝီရိယံ- ဝီရိယကို၊ ကာတဗ္ဗမေဝ- ပြုအပ်သည်သာ၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊
 ဒီပေတိ- ပြ၏။

ဣတိ- ဤသို့၊ တေ- ထိုဂဠုန်မင်း၊ နဂါးမင်းတို့သည်၊ အညမညံ- အချင်းချင်း၊
 သလ္လပိတွာ- ပြောဆိုကြ၍၊ သမဂ္ဂါ- ညီညွတ်ကြကုန်လျက်၊ သမ္မောဒမာနာ-
 ဝမ်းမြောက်ကြကုန်လျက်၊ ဥဘောပိ- နှစ်ယောက်ကုန်သော ဂဠုန်မင်း၊ နဂါးမင်းတို့သည်
 လည်း၊ အစေလကဿ- အဝတ်မဝတ်သော တက္ကတွန်း၏၊ အဿမံ- သင်္ခမ်းကျောင်းသို့
 အဂမိသု- သွားကြကုန်ပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြ
 တော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “တေ ဒေဝဝဏ္ဏာ (ပ) အဿဝါဟာဝ

* ဒိသဗ္ဗိ=သက္ကတ၌ ဒွိဂ(ဂရု)-ပုဒ်၊ ပါဠိ၌ ဒိသ-ပုဒ်၊ ရန်သူအနက်ဟော၊ ဟိ-ဝိဘက်သက်-
 သ-၏အစိတ် အ-ကို အာ-ပြု- ဒိသာဟိ-ဟု မူလရုပ်ဖြစ်၏၊ ၎င်းကိုရှေ့ အာ-ကို အ သို့ပြန်ကျ၍
 နောက် ဘိ-ကို ဗ္ဗိ-ဟု ဒွေးဘော်ပြုထားသည်၊ အဋ္ဌကထာ၌ သတ္တုဟိ-ဟု ဖွင့်ပြသည်။

နာဂါ"တိ- တေ ဒေဝဝဏ္ဏာ (ပ) အဿဝါဟာဝနာဂါ- ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၂၉၀။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဒေဝဝဏ္ဏာ- နတ်၏အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိကုန်သော၊ သုခုမာလရူပါ- နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အဆင်းသဏ္ဌာန်လည်း ရှိကုန်သော၊ [သဇ္ဇယာ(သုဇ္ဈယာ)]- စင်ကြယ်ကုန်သော၊ ပုညက္ခန္ဓာ- ကောင်းမှု အစုကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်သော၊ တေ- ထိုဂဠုန်းမင်းနဂါးမင်းတို့သည်၊ သမာ- တူမျှသော အဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မိဿီဘူတာ- အချင်းချင်းမိတ်ဖွဲ့သဖြင့် ကိုယ်လက်နှီးနှောသော အဖြစ်သို့ရောက်ကုန်လျက်၊ အဿဝါဟာဝ- ရထားဦး၌ ကအပ်သော မြင်းနှစ်စီးကဲ့သို့၊ ဥဘော- နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ တေနာဂါ- ထိုယောက်ျားမြတ်တို့သည်၊ [ကရမိယံ (ကရမိယံ)]- ကရံမိယ အမည်ရှိသော၊ [အစေလံ(အစေဠံ)]- တက္ကတွန်းသို့ ဥပါဂမုံ- ကပ်လေကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုတေဒေဝဝဏ္ဏာစသော ဂါထာ၌၊ သမာတိ- သမာဟူသည်ကား၊ သမာနရူပါ- တူသောအဆင်းရှိသည်၊ သဒိသသဏ္ဌာနာ- တူသောပုံစံရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သုဇ္ဈာတိ- သုဇ္ဈာဟူသည်ကား၊ သုဝယာ- ကောင်းသော အရွယ်ရှိကုန်သော၊ ပရိသုဒ္ဓါ- စင်ကြယ်ကုန်သော၊ အယမေဝ ဝါ- ဤသုဝယာ-ဟူသော ပုဒ်သည်ပင်လျှင်၊ ပါဠော- ပါဠိသည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏။) ပုညခန္ဓာတိ- ပုညခန္ဓာဟူသည်ကား၊ ကတကု- သလတာယ- ပြုအပ်သော ကောင်းမှုရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ပုညက္ခန္ဓာ ဝိယ- ကောင်းမှုအစုကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်သော၊ မိဿီဘူတာတိ- မိဿီဘူတာဟူသည်ကား၊ ဟတ္ထေန- လက်ဖြင့်၊ ဟတ္ထံ- လက်ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ ကာယမိဿီဘာဝံ- ကိုယ်အားဖြင့် ရောနှောသည်၏အဖြစ်သို့၊ ဥပဂတာ- ကပ်ရောက်ကုန်၏၊ အဿဝါ- ဟာဝ နာဂါတိ- အဿဝါဟာဝနာဂါဟူသည်ကား၊ ဓုရေ- ရထား၌၊ ယုတ္တကာ- ယှဉ်အပ်ကုန်သော၊ ရထဝါဟာ- ရထားကိုဆောင်ကုန်သော၊ ဒွေ- နှစ်ကောင်ကုန်သော၊ အဿာ ဝိယ- မြင်းတို့ကဲ့သို့၊ ပုရိသနာဂါ- ယောက်ျားမြတ်နှစ်ဦးတို့သည်၊ တဿ- ထိုတက္ကတွန်း၏၊ အဿမံ- သင်္ခမ်းကျောင်းသို့၊ အဂမိသု- ရောက်လာကုန်ပြီ။

ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဂန္ဓာစ- (တက္ကတွန်းကျောင်းသို့) ရောက်ပြီး၍လည်း၊ သုပဏ္ဏရာဇာ- ဂဠုန်မင်းသည်၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (ကိံ စိန္တေသိ- အဘယ်သို့ ကြံသနည်း၊) “အယံ နာဂရာဇာ- ဤနဂါးမင်းသည်၊ အစေလကဿ- တက္ကတွန်းအား၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ န ဒဿတိ- မပေးလတ္တံ့၊ ဧတံ ဒုဿီလံ- ထိုဒုဿီလတက္ကတွန်းကို၊ န

ဝန္တိဿာမိ- ရှိမခိုးအံ့” က္ကတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ စိန္တေတွာ- ကြံပြီး၍၊) သော-
ထိုဂဠုန်မင်းသည်၊ ဗဟိ- အပဉ္စ၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ နာဂရာဇာနမေဝ-
ထိုနဂါးမင်းကိုသာလျှင်၊ တဿ- ထိုတက္ကတွန်း၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ပေသေသိ-
စေလွှတ်လိုက်ပြီ၊ တံ- ထိုသို့စေလွှတ်လိုက်ကြောင်းကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ သတ္တာ-
ဘုရားရှင်သည်၊ “တတောဟဝေ ပဏ္ဍရကော အစေလံ (ပ) န ဟိ နန္ဒ တုယံ မနသော
ဝိယ’မှာ”တိ- တတောဟဝေ ပဏ္ဍရကော အစေလံ (ပ) နဟိ နန္ဒ တုယံ မနသော
ဝိယ’မှာ-ဟူသော၊ က္ကတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၂၉၁။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တတောတဒါ- ထိုအခါ၌၊ ပဏ္ဍရကော-
ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းသည်၊ အစေလံ- အစေလတက္ကတွန်းသို့၊ သယမေဝ-
မိမိချည်းသာလျှင်၊ ဥပါဂမ္မ- ကပ်လေ၍၊ ဟဝေ- စင်စစ်သဖြင့်၊ က္ကဒံ-
ဤစကားကို၊ အဝေါစ- ဆိုလေ၏၊ ဒုဿီလ- သီလမရှိသော တက္ကတွန်း၊
အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ သဗ္ဗဘယာ- အလုံးစုံသော ဘေးမှ၊
မုတ္တော- လွတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အတိဝတ္တော- လွန်မြောက်ပြီ၊ မယံ-
ငါတို့သည်၊ တုယံ- သင်အား၊ နန္ဒ- စင်စစ်လျှင်၊ [မနသော (မနသာ)]-
စိတ်ဖြင့်၊ နဟိပိယာ- မချစ်ကုန်သည်၊ အမှာ- ဖြစ်ကုန်ပြီ။

တတ္ထ- ထိုတတောဟဝေစသော ဂါထာ၌၊ ပိယမှာတိ- ပိယမှာဟူသည်ကား၊
ဒုဿီလ- အိုသီလမရှိသူ၊ နဂ္ဂဘောဂ္ဂ- အိုအဝတ်မဆီး အချည်းအနှီးသော ရသေ့၊
မုသာဝါဒိ- အိုမုသားစကားပြောဆိုတတ်သူ၊ နန္ဒ- စင်စစ်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ တဝ-
သင်၏၊ မနသော- စိတ်၏၊ ပိယာ- ချစ်အပ်သူတို့သည်၊ န အဟုမှ- မဖြစ်ကုန်၊ က္ကတိ-
ဤသို့၊ ပရိဘာသိ- ကြိမ်ဆဲ၏။*

တတော- ထို့နောင်မှ၊ အစေလော- အစေလကတက္ကတွန်းသည်၊ (အတ္တနော-
မိမိ၏၊ ကာရဏံ- ပြုသောအကြောင်းကို၊ နာဂရာဇဿ- နဂါးမင်းအား၊ ကထေန္တော-
ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ပိယောဟိ မေ အာသိ သုပဏ္ဏ ရာဇာ (ပ) သမ္ပဇာနော
န မောဟာ”တိ- ပိယောဟိ မေ အာသိ သုပဏ္ဏ ရာဇာ (ပ) သမ္ပဇာနော န မောဟာ-
ဟူသော၊ က္ကတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

* မိုးထိမူနိဿယ အနက်ပေးပုံမှာ ဤအဖွင့်နှင့်မညီ။

၂၉၂။ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ ဟိယသွာ- အကြင်ကြောင့်၊ သုပဏ္ဏရာဇာ- ဂဠုန်မင်းကို၊ မေ- ငါသည်၊ အသံသယံ- ယုံမှားမရှိ၊ ပဏ္ဏရကေန- ပဏ္ဏရက နဂါးမင်းထက်၊ ပိယော- ချစ်အပ်သည်၊ အာသိ- ဖြစ်၏၊ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ သောအဟံ- ထိုငါသည်၊ တသ္မိ- ထိုဂဠုန်မင်း၌၊ ရာဂရတ္တော- လောဘအားဖြင့် ချစ်ခင်တပ်မက်မောသည်ဖြစ်၍၊ သမ္ပဇာနောဝ- သိလျက်လျှင်၊ ဧတံပါကမ္ပံ- ထိုမကောင်းမှုကို၊ အကာသိ- ပြုမိ၏၊ မောဟာ- မိုက်သောကြောင့်၊ နအကာသိ- ငါမပြု။

တတ္ထ- ထိုပိယော ဟိ မေစသော ဂါထာ၌၊ ပဏ္ဏရကေနာတိ- ပဏ္ဏရကေနဟူ သည်ကား၊ တယာ ပဏ္ဏရကေန- သင်ပဏ္ဏရကနဂါးမင်းထက်၊ သော- ထိုဂဠုန်မင်း သည်၊ မေ- ငါ၏၊ ပိယတရော- ပို၍ချစ်အပ်သောသူသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်၏၊ ဧတံ- ဤစကားသည်၊ သစ္စံ- မှန်၏၊ သောတိ- သောဟူသည်ကား၊ သော အဟံ- ထိုငါသည်၊ တသ္မိ သုပဏ္ဏ- ထိုဂဠုန်မင်း၌၊ ရာဂေန- ချစ်ခြင်းဖြင့်၊ ရတ္တော- တပ်မက်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဧတံ ပါပကမ္ပံ- ဤမကောင်းမှုကို၊ ဇာနန္တောဝ- သိလျက်သာလျှင်၊ အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ အဇာနန္တော- မသိသည်ဖြစ်၍၊ မောဟေန- မောဟကြောင့်၊ န အကာသိ- ပြုခဲ့သည်မဟုတ်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ နာဂရာဇာ- ပဏ္ဏရကနဂါးမင်းသည်၊ (တံ- ထိုတက္ကတွန်းကို၊ ဂရဟန္တော- ကဲ့ရဲ့လိုသည်ဖြစ်၍၊) “န မေ ပိယံ အပ္ပိယံ ဝါပိ ဟောတိ (ပ) ဗဟံ ဒုစ္စရိတံ အစာရီ”တိ- န မေ ပိယံ အပ္ပိယံ ဝါပိ ဟောတိ (ပ) ဗဟံ ဒုစ္စရိတံ အစာရီဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၂၉၃။ နဂ္ဂ- အဝတ်မဝတ်သော တက္ကတွန်း၊ ဣမဉ္ဇလောကံ- ဤပစ္စုန် လောကကိုလည်းကောင်း၊ ပရဉ္စလောကံ- တမလွန်လောကကို လည်းကောင်း၊ သမ္ပဿတော- ကောင်းစွာမြင်သော ရဟန်းအား၊ မေ- ငါသည်၊ ပိယံဝါ- ချစ်အပ်သောသူဟူ၍လည်းကောင်း၊ အပ္ပိယံဝါ- မချစ်အပ်သော သူဟူ၍ လည်းကောင်း၊ နဟောတိ- မထင်၊ တံပန- သင်သည်ကား၊ သုသညတာနံ- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်သော သူတို့၏၊ [ပိယဉ္ဇနေနပိ (ဗျဉ္ဇနေနပိ)]- အသွင်အပြင်ဖြင့်လည်း၊ အသညတော- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မစောင့်သည်ဖြစ်၍၊ ဣမံလောကံ- ဤလူအပေါင်းကို၊ ဝဉ္ဇန္တော- လှည့်စားလျက်၊ စရသိ- ကျင့်၏။

၂၉၄။ အမ္ဘောဒုဿီလ- အိုသီလမရှိသောတက္ကတွန်း၊ တွံ- သင်သည်၊
 အနရိယောစ- သူတော်သူမြတ်မဟုတ်ဘဲလျက်လည်း၊ အရိယဝကာသော-
 သူတော်သူမြတ်တို့၏ အတုပြုသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ အညတောပိ- ကိုယ်နှုတ်
 နှလုံးကို မစောင့်ဘဲလျက်လည်း၊ သညတသန္နိကာသော- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို
 စောင့်စည်းသော သူတို့၏ အတုပြုသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ကဏှာဘိဇာတိ-
 ကော- ကိုယ်တွင်း၌ဖြစ်သော အကုသိုလ်ဟူသော မည်းညစ်သော
 သဘောရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ အနရိယရူပေါ- သူယုတ်မာတို့၏ သဘောရှိသည်၊
 အသိ- ဖြစ်၏၊ ပါပံ- ယုတ်မာစွသော၊ ဒုစ္စရိတံ- မကောင်းသော အကျင့်ကို၊
 ဗဟံ- မျာစွာ၊ အစာရိ- ကျင့်ဘိ၏။

တတ္ထ- ထိုနမေပိယံစသော ဂါထာတို့၌၊ ဟိ- ခဲ့ဦးအံ့၊ န မေတိ- နမေဟူ
 သည်ကား၊ အမ္ဘောဒုဿီလ- အိုသီလမရှိသူ၊ နဂ္ဂ- အိုအဝတ်မဆီး အချည်းအနှီးသော
 သူ၊ မုသာဝါဒိ- အိုမုသားစကားပြောဆိုတတ်သူ၊ ပဗ္ဗဇိတဿ- ရဟန်းအား၊ ဣမဉ္စ
 လောကံ- ဤလောကကိုလည်းကောင်း၊ ပရဉ္စ လောကံ- တမလွန်လောကကို
 လည်းကောင်း၊ သမ္ပဿတော- ရှုလျက်၊ မေ- ငါ၏၊ ပိယံ ဝါ- ချစ်အပ်သောသူ
 ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မေ- ငါ၏၊ အပ္ပိယံ ဝါပိ- မချစ်အပ်သော သူဟူ၍လည်းကောင်း၊
 ဣတိ- ဤသို့၊ နံ- ထိုနှစ်မျိုး နှစ်စားကွဲပြားခြင်းသည်၊ န ဟောတိ- မရှိ၊ တွံ ပန-
 သင်သည်ကား၊ သုသညတာနံ- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို ကောင်းစွာ စောင့်ကုန်သော၊
 သီလဝန္တာနံ- သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ဗျဉ္ဇနေန- အသွင်အပြင်ဖြင့်၊ ပဗ္ဗဇိတလိင်္ဂေန-
 ရဟန်းဟူသော အသွင်ဖြင့်၊ အသညတော- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မစောင့်သည်၊ ဟုတွာ-
 ဖြစ်၍၊ ဣမံ လောကံ- ဤလောကကို၊ ဝဉ္ဇေန္တော- လှည့်ပတ်လျက်၊ စရသိ-
 လှည့်လည်ဘိ၏၊ အရိယာဝကာသောသီတိ- အရိယာသာဝကောသိ-ဟူသည်ကား၊
 အရိယပဋိရူပကော- သူတော်သူမြတ်အတုသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ အသညတောတိ-
 အသညတောဟူသည်ကား၊ ကာယာဒီဟိ- ကိုယ်အစရှိသည်တို့မှ၊ အသညတောသိ-
 မစောင့်သည်ဖြစ်၍၊ ကဏှာဘိဇာတိကောတိ- ကဏှာဘိဇာတိကောဟူသည်ကား၊
 ကာဠကသဘာဝေါ- မည်းညစ်သောသဘောရှိ၏၊ အနရိယရူပေါတိ- အနရိယရူပေါ
 ဟူသည်ကား၊ အဟိရိကသဘာဝေါ- မရှက်တတ်သော သဘောရှိ၏၊ အစာရိတိ-
 အစာရိဟူသည်ကား၊ အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ။

ဣတိ- ဤသို့ တံ- ထိုတက္ကတွန်းကို၊ ဂရဟိတွာ- ကဲ့ရဲ့ပြီး၍၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ အဘိသပန္နော- ကျိန်ဆဲပြန်လိုသော နဂါးမင်းသည်၊ “အဒုဋ္ဌဿ တုဝံ ဒုဋ္ဌိ (ပ) မုဒ္ဒါ တေ ဖလတု သတ္တဓာ”တိ အဒုဋ္ဌဿ တုဝံ ဒုဋ္ဌိ (ပ) ဗုဒ္ဓါ တေ ဖလတု သတ္တဓာ- ဟူသော၊ ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၉၅။ အမ္ဘောဒုဋ္ဌိ- အိုအဆွေခင်ပွန်းဖျက်၊ တုဝံ- သင်သည်၊ အဒုဋ္ဌဿ- မပြစ်မှားအပ်သော အဆွေခင်ပွန်းအား၊ ဒုဋ္ဌိစ- ပြစ်မှားသည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ပိသုဏောစ- ကုံးချောတတ်သည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဧတေန- ဤသို့သဘောရှိသော၊ သစ္စဝဇ္ဇေန- မှန်သော စကားကြောင့်၊ တေ- သင်၏၊ မုဒ္ဒါ- ဦးခေါင်းသည်၊ သတ္တဓာ- ခုနစ်စိတ်၊ ဖလတု- ကွဲစေသတည်း။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ အမ္ဘော ဒုဋ္ဌိ- အိုအဆွေ ခင်ပွန်းဖျက်၊ တံ- သင်သည်၊ အဒုဋ္ဌဿ- မပြစ်မှားအပ်သော၊ မိတ္တဿ- အဆွေခင်ပွန်းအား၊ ဒုဋ္ဌိ စ- ပြစ်မှားသည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ပိသုဏော စ- ကုံးချောတတ်သည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဧတေန- ဤသို့သဘောရှိသော၊ သစ္စဝဇ္ဇေန- မှန်သောစကားကြောင့်၊ တေ- သင်၏၊ မုဒ္ဒါ- ဦးခေါင်းသည်၊ သတ္တဓာ- ခုနစ်စိတ်၊ ဖလတု- ကွဲစေသတည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဣတိ- ဤသို့၊ နာဂရာဇဿ- ပဏ္ဏရကနဂါးမင်းသည်၊ သပန္နဿေဝ- ကျိန်ဆဲစဉ်သာလျှင်၊ အစေလကဿ- ကရမ္ပိယမည်သော တက္ကတွန်း၏၊ သီသံ- ဦးခေါင်းသည်၊ သတ္တဓာ- ခုနစ်စိတ်၊ ဖလိ- ကွဲပြီ၊ အဿ- ထိုကရမ္ပိယ တက္ကတွန်း၏၊ နိသိန္ဒဌာနေယေဝ- ထိုင်သော နေရာ၌ပင်၊ ဘူမိ- မြေသည်၊ ဝိဝရံ- ဟင်းလင်းအပြင်ကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ သော- ထိုကရမ္ပိယတက္ကတွန်းသည်၊ ပထဝီ- မြေသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်ရလေ၍၊ အဝီစိမ္ပိ- အဝီစိငရဲ၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ရလေပြီ၊ နာဂ ရာဇသုပဏ္ဏရာဇာနောပိ- နဂါးမင်း၊ ဂဠုန်မင်းတို့သည်လည်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဘဝနမေဝ- နေရာအရပ်သို့ သာလျှင်၊ အဂမိသု- သွားလေကုန်ပြီ၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ တဿ- ထိုကရမ္ပိယ- အစေလကတက္ကတွန်း၏၊ ပထဝီ- မြေသို့၊ ပဝိဋ္ဌဘာဝံ- မျိုသည်၏ အဖြစ်ကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ “တသ္မာဟိ မိတ္တာနံ (ပ) သံဝရော ဟတော”တိ- တသ္မာဟိ မိတ္တာနံ (ပ) သံဝရော ဟတော-ဟူသော၊ ဩသာနဂါထံ- အဆုံးဖြစ်သော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

၂၉၆။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ မိတ္တာနံ- အဆွေခင်ပွန်းတို့အား၊ နဒုဗ္ဗိတဗ္ဗံ- မပြစ်မှားအပ်၊ ဟိယသွာ- အကြင်ကြောင့်၊ မိတ္တဒုဗ္ဗိတ- အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားသော မကောင်းမှုအောက်၊ ပါပိယော- အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသော၊ အညော- တစ်ပါးသော မကောင်းမှုသည်၊ နတ္ထိ- မရှိသည်သာတည်း၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ [အာသိတ္တသတ္တော(အာသိတ္တပတ္တော)]- မိမိသည် သောက်အပ်သော အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားသော ကံဟူသောအဆိပ်သည် အပြီးသို့ ရောက်စေအပ် သည်ဖြစ်၍၊ ပထဗျာ- မြေ၌၊ နိဟတော- မြုပ်ရလေ၏၊ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဣန္ဒဿ- ပဏ္ဍရကနဂါးမင်း၏၊ ဝါကျေန- သစ္စာစကားသည်၊ သံဝရော- မစောင့်ဘဲလျက် စောင့်သကဲ့သို့ ဝန်ခံသော အစေလကတက္ကတွန်းကို ဟတော- သတ်အပ်၏။

တတ္ထ- ထိုတသ္မာဟိစသော ဂါထာ၌၊ တသ္မာတိ- တသ္မာဟူသည်ကား၊ ယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ မိတ္တဒုဗ္ဗိကမ္မဿ- အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသော ကံ၏၊ ဖရသော- ကြမ်းတမ်းသော၊ ဝိပါကော- အကျိုးသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ အာသိတ္တသတ္တောတိ- အာသိတ္တသတ္တောဟူသည်ကား၊* သတ္တော- သတ္တဝါသည်၊ အာသိတ္တဝိသေန- သွန်းလောင်းအပ်သော အဆိပ်ကြောင့်၊ ဣန္ဒဿာတိ- ဣန္ဒဿ ဟူသည်ကား၊ နာဂိန္ဒဿ- နဂါးမင်း၏၊ ဝါကျေန- စကားသည်၊ သံဝရောတိ- သံဝရော ဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ သံဝရေ- စောင့်စည်းခြင်း၌၊ ဌိတော- တည်သည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပဋိညာယ- ဝန်ခံခြင်းဖြင့်၊ ဧဝံ ပညာတော- ဤသို့ ထင်ရှားသော၊ အာဇီဝကော- အာဇီဝကကို၊ ဟတော- သတ်အပ်ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဣမံ ဓမ္မ ဒေသနံ- ဤပဏ္ဍရနာဂရာဇဇာတ် ဒေသနာတော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင် (အယံဒေဝဒတ္တော- ဤဒေဝဒတ်သည်၊ မုသာဝါဒံ- မဟုတ်မမှန်သော စကားကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဝါ- ဆို၍၊ ပထဝီ- မြေသို့၊ ပဝိဋ္ဌော- မျှိုသည်၊) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ ဒေဝဒတ္တော- သည်၊ မုသာဝါဒံ- ကို၊ ကတွာ- ၍၊ ပထဝီ- မြေသို့၊ ပဝိဋ္ဌောယေဝ- မျှိုဖူးသည်သာလျှင်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊

* အာသိတ္တသတ္တော- ဝိသေန အာသိတ္တော သတ္တော-ဟု ပါဠိရှိလျှင် ပို၍ကောင်း၏၊ ယခုမူရှိသည့်အတိုင်း အနက်ပေးလိုက်သည်။

“တဒါ- ထိုအခါ၌၊ အစေလကော- ဣရမ္ဗိယမည်သော တက္ကတွန်းသည်၊ (ဣဒါနိ-
 ၌) ဒေဝဒတ္တော- ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ဖူးပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ နာဂရာဇာ-
 ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းသည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) သာရိပုတ္တော- သာရိပုတ္တရာသည်၊
 အဟောသိ- ဖြစ်ဘူးပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သုပဏ္ဏရာဇာပန- ဂဠုန်မင်းသည်ကား၊
 (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ဖူးပြီ။”
 ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။ အဋ္ဌမာ-
 ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော၊ ပဏ္ဍရနာဂရာဇာဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဏ္ဍရနာဂရာဇာ
 ဇာတ်၏ အဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။

၉။ သမ္ဗုဒ္ဓဇာတ် (၅၁၉)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

သတ္တာ- သည်၊ ကာဝေဓမာနာတိ ဣဒံ- ကာဝေဓမာနာအစရှိသော ဂါထာပုဒ်
 တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသဗ္ဗုဒ္ဓဇာတ်တော်ကို၊ ဇေတဝနေ- ၌၊ ဝိဟရန္တော-
 စဉ်၊ မလ္လိကံ- မလ္လိကာမည်သော၊ ဒေဝီ- မိဖုရားကို၊ အာရပ္ပ- ၍၊ ကထေသိ- ပြီ၊
 ဝတ္ထု- ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို၊ ကုမ္မာသပိဏ္ဍိဇာတကေ- ကုမ္မာသပိဏ္ဍိဇာတ်၌၊ ဝိတ္တာရိတမေဝ-
 ချဲ့အပ်ပြီးသည်သာလျှင်တည်း၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ ဝါ- အထူးကား၊ သာ- ထိုမလ္လိကာ
 မိဖုရားသည်၊ တထာဂတဿ- ဘုရားရှင်အား၊ တိဏ္ဍံ- သုံးဆုပ်ကုန်သော၊ ကုမ္မာသ-
 ပိဏ္ဍိကာနံ- မုယောမုန့် အစိုင်အခဲတို့ကို၊ ဒါနာနုဘာဝေန- ပေးလှူခြင်း၏ အာနုဘော်
 ကြောင့်၊ တံ ဒိဝသညေဝ- ထိုနေ့၌ပင် ရညော- ကောသလမင်းကြီး၏၊ အဂ္ဂမဟေသိဘာဝံ-
 မိဖုရားကြီး၏ အဖြစ်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ပုဗ္ဗပဋ္ဌာယိတာဒီဟိ- လင်၏ ရှေးဦးစွာ
 ထခြင်း အစရှိကုန်သော၊ ပဉ္စဟိ- ငါးပါးကုန်သော၊ ကလျာဏဓမ္မေဟိ- ကောင်းသော
 အကျင့်တို့နှင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံသည်၊ ဉာဏသမ္ပန္နာ- ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသည်၊
 ဗုဒ္ဓုပဋ္ဌာယိကာ- ဘုရားအား လုပ်ကျွေးသည်၊ ပတိဒေဝတာ- လင်ကို နတ်ကဲ့သို့
 ရိုသေသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဿာ- ထိုမလ္လိကာမိဖုရားကြီး၏၊ ပတိဒေဝတာ-
 ဘာဝေါ- လင်ကိုနတ်ကဲ့သို့ ရိုသေသော သူ၏အဖြစ်သည်၊ သကလနဂရေ-
 အလုံးစုံသော သာဝတ္ထိပြည်၌၊ ပါကဋေ- ထင်ရှားကျော်စောသည်၊ အဟောသိ-

ဖြစ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ ဓမ္မသဘာယံ- တရားသဘင်၌၊ “အာဝုသော- ငါရှင်တို့၊ မလ္လိကာဒေဝီ- မလ္လိကာမိဖုရားကြီးသည်၊ ဝတ္တသမ္ဗန္ဓာကိရ- အကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသတတ်၊ ဉာဏသမ္ဗန္ဓာကိရ- ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသတတ်၊ ပတိဒေဝတာ-ကိရ- လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေသတတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ကထံ- စကားကို၊ သမုဋ္ဌာပေသုံ- ဖြစ်စေကုန်ပြီ၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ အာဂန္တာ- ကြွလာတော်မူ၍၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဧတရဟိ- ယခုအခါ၌၊ ကာယ ကထာယ- အဘယ် စကားဖြင့်၊ သန္နိသိန္ဓာ- အညီအညွတ် ထိုင်နေကုန်သည်၊ ဝါ- စည်းဝေးနေ ကုန်သည်၊ အတ္ထနု- ဖြစ်ကုန်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေးတော်မူ၍၊ “ဣမာယနာမ- ဤမည်သော၊ (ကထာယ- စကားဖြင့်၊) သန္နိသိန္ဓာ- စည်းဝေး ကုန်သည်၊ အမှ- ဖြစ်ပါကုန်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- လျှောက်အပ်လတ်သော်၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်း တို့၊ ဧသာ- ဤမလ္လိကာသည်၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ ဝတ္တသမ္ဗန္ဓာ- အကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၊ ပတိဒေဝတာ- လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေသည်၊ န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ ဧသာ- သည်၊ ဝတ္တသမ္ဗန္ဓာယေဝ- အကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်သာလျှင်တည်း၊ ပတိဒေဝတာ ယေဝ- လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေဖူးသည်သာလျှင်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊) အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတိတေ- ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်အမည်ရှိသော၊ ရညော- မင်းအား၊ သောတ္ထိသေနော နာမ- သောတ္ထိသေနအမည်ရှိသော၊ ပုတ္တော- သားတော်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဝယပ္ပတ္တံ- အရွယ်သို့ ရောက်ပြီးသော၊ တံ- ထိုသားတော် သောတ္ထိသေနမင်းသားကို၊ ဥပရဇ္ဇေ- အိမ်ရှေ့မင်း အဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌပေသိ- ထားတော်မူပြီ၊ အဿ- ထိုအိမ်ရှေ့မင်း၏၊ သမ္ဗုဒ္ဓါနာမ- သမ္ဗုဒ္ဓါအမည်ရှိသော၊ အဂ္ဂမဟေသီ- မိဖုရားကြီးသည်၊ ဥတ္တမရူပဓရာ- မြတ်သော အဆင်းကိုဆောင်သည်၊ သရီရပ္ပဘာသမ္ဗန္ဓာ- ကိုယ်အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ နိဝါတေ- လေတိုက်ရာ၌၊ ဇလမာနာ- ထွန်းအပ်သော၊ ဒီပသိခါဝိယ- ဆီမီးအလျှံကဲ့သို့၊ ခါယတိ- ထင်၏၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ သောတ္ထိသေနဿ- သောတ္ထိသေနမင်းသား၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ ကုဋ္ဌံ- နှုနာသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ- ဖြစ်၏၊ ဝေဇ္ဇာ- ဆေးဆရာတို့သည်၊ တိကိစ္ဆိတုံ- ကျခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိယု- မတတ်နိုင်ကုန်၊

သော- ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသားသည်၊ ကုဋေ- နှုနာသည်၊ ဘိဇ္ဇမာနေ- ပေါက်ကွဲသည်
 ရှိသော်၊ ပဋိကူလော- စက်ဆုပ်ရွံရှာသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဝိပုဋ္ဌိသာရံ- နှလုံးမသာခြင်း
 သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ “မေ- ငါအား၊ ရဇေန- မင်းအဖြစ်ဖြင့်၊ ကောအတ္ထော- အဘယ်
 အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အရညေ- တော၌၊ အနာထမရဏံ- ကိုးကွယ်ရာမရှိသော
 သေခြင်းကို၊ မရိဿာမိ- သေအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ရညော- ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းကြီးအား၊ အာရောစာပေတွာ- ကြားလျှောက်စေ၍၊ ဣတ္တာဂါရံ- မိဖုရား၊
 မောင်းမတို့၏ အဆောင်ကို၊ ဆဇ္ဇေတွာ- စွန့်၍၊ နိက္ခမိ- (မြို့မှ) ထွက်ပြီ၊ သမ္ဗုလ္လာ-
 သမ္ဗုလ္လာမိဖုရားကြီးသည်၊ ဗဟူဟိ- များစွာကုန်သော၊ ဥပါယေဟိ- အကြောင်းတို့ဖြင့်၊
 နိဝတ္တိယမာနာပိ- ပြန်လည်စေသော်လည်း၊ အနိဝတ္တိတွာ- မပြန်မူ၍၊ “အဟံ- ငါသည်၊
 သာမိကံ- အရှင်ဖြစ်သော၊ တံ- ထိုမင်းသားကို၊ အရညေ- တော၌၊ ပဋိဇ္ဇဂ္ဂိဿာမိ-
 လုပ်ကျွေးအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (တေန- ထိုမင်းသားနှင့်) သဒ္ဓိညေဝ-
 အတူတကွသာလျှင်၊ နိက္ခမိ- (ပြည်မှ) ထွက်ခဲ့ပြီ။

သော- ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသားသည်၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊
 သုလဘမူလဖလာဖလေ- ရလွယ်သော သစ်မြစ်၊ သစ်သီးကြီးငယ်ရှိသော၊ ဆာယူဒက-
 သမ္ပန္နေ- အရိပ်၊ ရေနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ပဒေသေ- အရပ်၌၊ ပဏ္ဏသာလံ-
 သစ်ရွက်မိုးသော ဇရပ်ကို၊ ကတွာ- ဆောက်လုပ်၍၊ ဝါသံ- နေခြင်းကို၊ ကပ္ပေသိ-
 ပြုပြီ၊ ရာဇဓိတာ- သမ္ဗုလ္လာမင်းသမီးသည်၊ တံ- ထိုမင်းသားကို၊ ပဋိဇ္ဇဂ္ဂိ- လုပ်ကျွေးပြီ၊
 ကထံ- အဘယ်သို့ (ပဋိဇ္ဇဂ္ဂိ- လုပ်ကျွေးသနည်း၊) ဟိ- ချဲ့၍ ဆိုဦးအံ့၊ သာ- ထိုသမ္ဗုလ္လာ
 မင်းသမီးသည်၊ ပါတော- နံနက်စောစော၌၊ ဝုဋ္ဌာယ- ထ၍၊ အဿမပဒံ- ဇရပ်ကို၊
 သမ္ပဇ္ဇိတွာ- တံမျက်လှည်း၍၊ ပါနီယပရိဘောဇနီယံ- သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို၊
 ဥပဋ္ဌပေတွာ- တည်ထား၍၊ ဒန္တကဋ္ဌဉ္စ- ဒန်ပူကိုလည်းကောင်း၊ မုခဓောဝနဉ္စ-
 မျက်နှာသစ်ရေကိုလည်းကောင်း၊ ဥပနာမေတွာ- ဆက်ကပ်၍၊ မုခေ- ခံတွင်းကို၊
 ဓောတေ- ဆေးအပ်ပြီးလတ်သော်၊ နာနာ ဩသဓာနိ- အထူးထူးသော ဆေးတို့ကို၊
 ပိသိတွာ- ကြိတ်၍၊ တဿ- ထိုလင် မင်းသား၏၊ ဝဏေ- နှုနာ၌၊ မက္ခေတွာ-
 လိမ်းကျံ၍၊ မဓုရမဓုရာနိ- ချိုနိုးရာရာကုန်သော၊ ဖလာဖလာနိ- သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊
 ခါဒါပေတွာ- စားစေပြီး၍၊ မုခံ- ခံတွင်းသို့၊ ဝိက္ခာလေတွာ- ဆေး၍၊ ဟတ္ထေသု-
 မိမိလက်တို့ကို၊ ဓောတေသု- ကောင်းစွာ ဆေးအပ်ကုန်ပြီးသော်၊ “ဒေဝ- အရှင်သား၊
 အပ္ပမတ္တော- မမေ့မလျော့သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်လော့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊

ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးပြီး၍၊ ပစ္ဆိမဏိတ္ထိ အင်္ကျီသကေ- တောင်း၊ တူးရွင်း၊ ချိတ်၊ သံချူတို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဖလာဖလတ္ထာယ- သစ်သီး ကြီးငယ်တို့၏ အကျိုးငှာ၊ အရည်- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ဖလာဖလာနိ- သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ယူ ခဲ့၍၊ ဧကမန္တေ- သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ယဋ္ဌေန- အိုးဖြင့်၊ ဥဒကံ- ရေကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်၍၊ နာနာစုဏ္ဏဟိစ- အထူးထူးသော ကသယ်မှုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မတ္တိကာဟိစ- မြေညက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သောတ္ထိသေနံ- သောတ္ထိသေနမင်းသားကို၊ နှာပေတွာ- ရေချိုးစေ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ မဇုရဖလာဖလာနိ- ချိုစွာသော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ဥပနာမေသိ- ဆက်ကပ်ပြီး၊ ပရိဘောဂါဝသာနေ- သစ်သီးသုံးဆောင်ပြီးသော အဆုံး၌၊ ဝါသိတပါနိယံ- နံ့သာဖြင့် ထုံအပ်သော ရေကို၊ ဥပနေတွာ- ဆက်ကပ်၍၊ သယံ- မိမိသည်၊ ဝါ- ကိုယ်တိုင်၊ ဖလာဖလာနိ- သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ပရိဘုဉ္ဇိတွာ- သုံးဆောင်၍၊ ပဒရသန္တရံ- ပျဉ်အခင်းကို၊ သံဝိဒဟိတွာ- စီရင်၍၊ တသ္မိ- ထိုမင်းသားသည်၊ တတ္ထ- ထိုပျဉ်အခင်း၌၊ နိပန္နေ- လျောင်းသည်ရှိသော်၊ တဿ- ထိုမင်းသား၏၊ ပါဒေ- ခြေတို့ကို၊ ဓောဝိတွာ- ရေဆေး၍၊ သီသပရိကမ္ပပိဋ္ဌိပရိကမ္ပပါဒ ပရိကမ္မာနိ- ဦးခေါင်းကို ဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ကျောကို ဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ခြေလက်တို့ကို ဆုပ်နယ်ခြင်းတို့ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ သယနပဿံ- အိပ်ရာနံပါးသို့၊ ဥပဂန္တာ- ချဉ်းကပ်၍၊ နိပဇ္ဇတိ- အိပ်၏၊ ဧတေနုပါယေန- ဤသို့သောနည်းဖြင့်၊ သာမိကံ- လင်ကို၊ ပဋိဇ္ဇဂ္ဂိ- လုပ်ကျွေးပြီး။

သာ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓဇာတ်မင်းသမီးသည်၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သောအခါ၌၊ အရညေ- တော၌၊ ဖလာဖလံ- သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ အာဟရန္တိ- ဆောင်လတ်သော်၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ဂိရိကန္တရံ- ချောင်းငယ်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ သီသတော- ဦးခေါင်းမှ၊ ပစ္ဆိ- တောင်းကို၊ ဩတာရေတွာ- ချ၍၊ ကန္တရတီရေ- ချောင်းနား၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ “နှာယိဿာမ- ရေချိုးအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ဩတရိတွာ- ဆင်းသက်၍၊ ဟလိဒ္ဓါယ- နန္တမ်းမှုန့်ဖြင့်၊ သရီရံ- ကိုယ်ကို၊ ဥဗ္ဗဋ္ဌေတွာ- ပွတ်၍၊ နှတွာ- ရေချိုး၍၊ သုဓောတ- သရီရာ- ကောင်းစွာ ဆေးအပ်ပြီးသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ (ဥဒကမ္ဘာ- ရေမှ၊) ဥတ္တရိတွာ- တက်ပြီး၍၊ ဝါကစီရံ- လျော်တေသင်္ကန်းကို၊ နိဝါသေတွာ- ဝတ်၍၊ ကန္တရတီရေ- ချောင်းနား၌၊ အဌာသိ- ရပ်ပြီး၊ အထ- ထိုသို့ရပ်သောအခါ၌၊ အဿာ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓဇာတ်မင်းသမီး၏၊ သရီရပ္ပဘာယ- ကိုယ်ရောင်ဖြင့်၊ ဝနံ- တောသည်၊ ဧကောဘာသံ- တပြိုင်နက်လင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီး၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊

ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ဒါနဝေါ- ဒါနောဘိလူးသည်၊ ဂေါစရတ္ထာယ- အစာရှာခြင်း၏ အကျိုးငှာ၊ စရန္တော- လှည့်လည်သွားလတ်သော်၊ တံ- ထိုသမ္ပုလ္လာမင်းသမီးကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော- တပ်မက်သော စိတ်ရှိသည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ (ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ရှိသော်၊) “ကာဝေဓမာနာ ဂိရိကန္ဓရာယံ (ပ) ဒါနဝါဟံ နမတ္ထုတေ”တိ- ကာဝေဓ-မာနာ ဂိရိကန္ဓရာယံ (ပ) ဒါနဝါဟံ နမတ္ထုတေ- ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၂၉၇။ [သံဟိတူရု(သဗ္ဗိတူရု)]- ကောင်းစွာ ပေါင်းအပ်သော မြတ်သော ဦရုလက္ခဏာရှိသော မိန်းမ၊ ဂိရိကန္ဓရာယံ- တောင်ကြားချောက်လယ်၌၊ ဝေဓမာနာ- ချမ်းစသည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်သည်ကား၊ ကာ- အဘယ်သူနည်း၊ တုဝံ- သင်သည်၊ ဧကော- တစ်ယောက်တည်း၊ တိဋ္ဌတိ- တည်တံ့၏၊ ပါဏိပ- မေယျမဇ္ဈေ- လက်ဖြင့် ညွတ်စေအပ်သော ခါးရှိသော မိန်းမ၊ မေ- ငါသည်၊ ပုဋ္ဌာ- မေးအပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ မေ- ငါအား၊ နာမဉ္စ- အမည်ကို လည်းကောင်း၊ ဗန္ဓဝေစ- အဆွေအမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အက္ခာဟိ- ကြားလော။

၂၉၈။ [ကလျာဏိ(ကလျာဏိ)]- ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမ၊ သီဟဗျဏ္ဍနိသေဝိတံ- ခြင်္သေ့ကျားတို့၏ နေရာဖြစ်သော၊ ရမ္မံ- မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော၊ ဝနံ- တောအလုံးသည်၊ ဩဘာသယံ- ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်း၏၊ တွံ- သင်သည်၊ ကာဝါ- အဘယ်သူသည်မူလည်း၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ သုမိဇ္ဈိမေ- ခါးစည်းတင်ကျယ်ငယ်သော ဝမ်းရှိသော မိန်းမ၊ တွံ- သင်သည်၊ ကဿဝါ- အဘယ်သူ၏လည်း၊ ဓိတာ- သမီးနည်း၊ ဘဒ္ဒေ- အရှင်မ၊ ဒါနဝါ- ဒါနောအမည်ရှိသော၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ- သင့်ကို၊ အဘိဝါဒေမိ- ရှိခိုးပါ၏၊ တေ- သင်အား၊ နမော- ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု- ဖြစ်သေတည်း။

တတ္ထ- ထိုကာဝေဓမာနာစသော ဂါထာတို့၌၊ ကာ ဝေဓမာနာတိ- ကာဝေဓမာနာ ဟူသည်ကား၊ နှာနမတ္တတာယ- ရေချိုးပြီးကာမျှ၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သီတဘာဝေန- ချမ်းအေးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကမ္မမာနာ- တုန်လှုပ်လျက်၊ သံဟိတူရုတိ- သံဟိတူရုဟူသည်ကား၊ သမ္ပိဏ္ဍိတူရု- ကောင်းစွာ ပေါင်းအပ်သော ပေါင်ရှိသော အမျိုးသမီး၊ (ဝါ) ပြည့်ဖြိုးသော ပေါင်ရှိသော အမျိုးသမီး၊ ဥတ္တမရရုလက္ခဏေ- မြတ်သော ပေါင်လက္ခဏာရှိသော အမျိုးသမီး၊ ပါဏိပမေယျမဇ္ဈေတိ- ပါဏိပမေယျမဇ္ဈေ ဟူသည်ကား၊ ဟတ္ထေန- လက်ဖြင့်၊ မိနိတဗ္ဗမဇ္ဈေ- တိုင်းထွာအပ်သော ခါးရှိသော

အမျိုးသမီး၊ ကာ ဝါ တွန့်- ကာ ဝါ တွံဟူသည်ကား၊ တွံ- သင်သည်၊ ကာ နာမ ဝါ- အဘယ်အမည်ရှိသူသည်လည်း၊ ဘဝသိ- ဖြစ်သနည်း၊ အဘိဝါဒေမိတိ- အဘိဝါဒေမိ ဟူသည်ကား၊ ဝန္တာမိ- ရှိခိုး၏၊ ဒါနဝါဟန္တိ- ဒါနဝါဟံဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ဒါနဝေါ- ဒါနောဘိလူးသည်၊ အယံ နမက္ကာရော- ဤရှိခိုးခြင်းသည်၊ တဝ- သင့်အတွက်၊ အတ္ထု- ဖြစ်ပါစေ၊ တေ- သင့်အား၊ အဉ္စလိ- လက်အုပ်ကို၊ ပဂ္ဂဏှာမိ- ချီ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဝစ- ပြောပြီ။

သာ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓဇာတ်သမီးသည်၊ တဿ- ထိုဒါနောဘိလူး၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ (တဿ- ထိုဒါနောဘိလူးအား၊ ကာရဏံ- အကြောင်း ကို၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍) “ယော ပုတ္တော ကာသိရာဇဿ (ပ) တဿန္တနဇ နာဓတိ”တိ- ယော ပုတ္တော ကာသိရာဇဿ (ပ) တဿန္တနဇ နာဓတိ- ဟူကုန်သော၊ တိသော- သုံးခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၂၉၉။ ဒါနဝ- ဒါနောဘိလူး၊ ကာသိရာဇဿ- ကာသိကမင်း၏၊ ယောပုတ္တော- အကြင်သားသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တံပုတ္တံ- ထိုသားကို၊ သောတ္ထိသေနာတိ- သောတ္ထိသေနဟူ၍၊ ဝိဒ္ဓ- သူခပ်သိမ်းတို့ သိကုန်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဿ- ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသား၏၊ သမ္ဗုဒ္ဓာ- သမ္ဗုဒ္ဓအမည်ရှိသော၊ ဘရိယာ- မယားတည်း၊ ဧဝံ- ဤသို့ ဇာနာဟိ- သိလေလော၊ ဘန္တေ- အရှင်ဒါနောဘိလူး၊ သမ္ဗုဒ္ဓာ- သမ္ဗုဒ္ဓအမည်ရှိသော၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ- သင့်ကို၊ အဘိဝါဒေမိ- ရှိခိုး၏၊ တေ- သင်အား၊ နမော- ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု- ဖြစ်စေသတည်း။

၃၀၀။ ဘဒ္ဒန္တေ- အရှင်ဒါနောဘိလူး၊ ဝေဒေဟပုတ္တော- ဝိဒေဟမင်း၏ သားဖြစ်သော သောတ္ထိသေနမင်းသည်၊ အာတုရော- ကျင်နာသည်ဖြစ်၍၊ ဝနေ- တော၌၊ ဝသတိ- နေ၏၊ [ရောဂသမ္ပတ္တံ(ရောဂသမ္ပတ္တံ)]- ရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော၊ ဧကံ- တစ်ယောက်တည်းသော၊ တံ- ထိုမင်းသားကို၊ ဧကော- တစ်ယောက်တည်းသော၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဥပဋ္ဌဟံ- လုပ်ကျွေး၏။

၃၀၁။ အဟဉ္စ- ငါသည်ကား၊ ဝနံ- တော၌၊ မိဂါဗိလံ- ခြင်္သေ့ကျားတို့၏ စားကြွင်းဖြစ်သော၊ မဓမံသံ- ပျားအမဲကို၊ ဥဇ္ဈာယ- ရှာမှီး၍၊ ယံ- အကြင် အစာကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ အာဟရာမိ- ဆောင်ခဲ့၏၊ တံ- ထိုအစာကို၊ ဘက္ခော- စား၏၊ အဇ္ဇ- ယနေ့မူကား၊ တဿ- ထိုမင်းသား၏၊ သရိရံ- ကိုယ်သည်၊ နာဓတိနုန- ပူလောင်လိမ့်သည်တကား။

တတ္ထ- ထိုယောပုတ္တောစသော ဂါထာတို့၌၊ ဝေဒေဟပုတ္တောတိ- ဝေဒေဟပုတ္တော ဟူသည်ကား၊ ဝေဒေဟရာဇမီတာယ- ဝိဒေဟမင်းသမီး၏၊ ပုတ္တော- သားတည်း၊ ရောဂသမ္ပတ္တန္တိ- ရောဂသမ္ပတ္တံဟူသည်ကား၊ ရောဂပီဠိတံ- ရောဂါသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဥပဌဟန္တိ- ဥပဌဟံဟူသည်ကား၊ ဥပဌဟာမိ- လုပ်ကျွေး၏၊ ပဋိဇ္ဈိမိ- ပြုစု၏၊ “ဥပဌိတာ”တိပိ- ဥပဌိတာဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) ဝနမုဉ္ဇာယာတိ- ဝနမုဉ္ဇာယဟူသည်ကား၊ ဝနံ- တောသို့၊ ဥဉ္ဇေတွာ- အစားအစာ အလို့ငှာလှည့်လည်၍၊ ဥဉ္ဇာစရိယံ- အစားအစာအလို့ငှာ လှည့်လည်ခြင်းကို စရိတွာ- သွား၍၊ မဓုမံသန္တိ- မဓုမံသံဟူသည်ကား၊ နိမ္မက္ခိကံ- ပျားကောင်မရှိသော၊ မဓုဉ္ဇ- ပျားအံ့ကိုလည်းကောင်း၊ သီဟဗျူမိဂေဟိ- ခြင်္သေ့ ကျားစသော သားကောင်တို့သည် ခါဒိတမံသတော- စားအပ်ပြီးသော အသားမှ၊ အတိရိတ္တကောဌာသံ- ကြွင်းကျန်သော အဖို့အစုဖြစ်သော၊ မိဂါဗိလမံသဉ္ဇ- သားကောင်တို့၏ အသားကိုလည်းကောင်း၊ တံ ဘက္ခောတိ- တံ ဘက္ခောဟူသည်ကား၊ ယံ- အကြင် အစားအစာကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ အာဟရာမိ- ဆောင်ခဲ့၏၊ မမ- ငါ၏၊ သော သာမိကော- ထိုသခင်သည်၊ တံ ဘက္ခောဝ- ထိုငါဆောင်အပ်သော အစားအစာလျှင် အစာရှိသည်သာ၊ တဿ နန္ဒဇ္ဇာတိ- တဿ နန္ဒဇ္ဇဟူသည်ကား၊ တဿ- ထိုမင်းသား၏၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ အာဟာရံ- အာဟာရကို၊ အလဘမာနဿ- မရသည်ဖြစ်၍၊ သရီရံ- ကိုယ်သည်၊ အာတပေ- နေပူ၌၊ ပက္ခိတ္တပဒုမံ ဝိယ- ထားအပ်သော ပဒုမ္မာကြာကဲ့သို့၊ နာဓတိ ဥပတပွတိမညေ- ပူလောင်ရလိမ့်မည် ထင်၏၊ မိလာယတိမညေ- ညှိုးနွမ်းရလိမ့်မည် ထင်၏။

တတောပရံ- ထိုမှနောက်၌၊ ဒါနဝဿစ- ဒါနောဘိလူးအားလည်းကောင်း၊ တဿာစ- ထိုသမ္ပုလ္လာမင်းသမီးအားလည်းကောင်း၊ “ကိံ ဝနေ ရာဇပုတ္တေန (ပ) ပဋိသေမိတာရော”တိ- ကိံ ဝနေ ရာဇပုတ္တေန (ပ) ပဋိသေမိတာရော-ဟူကုန်သော၊ ဝစနပဋိဝစနဂါထာယော- စကားဆိုခြင်း၊ စကားတုံဆိုခြင်း ဂါထာတို့သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။

၃၀၂။ သမ္ပုလေ- သမ္ပုလ္လာမင်းသမီး၊ ဝနေ- တော၌၊ ပရိစိဏ္ဍေန- အနာ၌ ကျင်လည်ရသော၊ အာတုရေန- အနာဖြင့် ကျင်နာသော၊ ရာဇ ပုတ္တေန- မင်းသားဖြင့်၊ ကိံ- အဘယ်မှုအံ့နည်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ တေ- သင်၏၊ ဘတ္တာ- လင်သည်၊ ဘဝါမိ- ဖြစ်လို၏။

၃၀၃။ ဘဒ္ဒန္တေ- အရှင်ဒါနောဘိလူး၊ သောကဋ္ဌာယ- စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်
နှိပ်စက်အပ်သော၊ ဒုရတ္တာယ- ဆင်းရဲခြင်း အထီးကျန်ခြင်းသို့ ရောက်သော
ကိုယ်ရှိသော၊ မမ- ငါအား၊ ရူပံ- အရောင် အဆင်းသည်၊ ကိဝိဇ္ဇတေ-
အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း၊ ဘဒ္ဒန္တေ- အရှင်ဒါနောဘိလူး၊ မယာ- အကျွန်ုပ် ထက်၊
အဘိရူပတရံ- အလွန်အဆင်းလှသော၊ အညံ- တစ်ပါးသော မိန်းမကို၊
ပရိယေသ- ရှာလေလော။

၃၀၄။ သမ္ဗုလေ- သမ္ဗုလာမင်းသမီး၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ ဣမံဂိရိ- ဤတောင်သို့
အာရယျ- တက်လော၊ မေ- ငါ၏၊ ဘရိယာ- မယားတို့သည်၊ စတုဿတာ-
လေးရာရှိကုန်၏၊ တာသံ- ထိုလေးရာကုန်သော မယားတို့ထက်၊ တွံ-
သင်သည်၊ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနီ- အလုံးစုံသော အလိုဆန္ဒနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊
ပဝရာ- မြတ်သည်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်လော။

၃၀၅။ တရကဝဏ္ဏာဘေ- ကြယ်ရောင်အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော၊
သမ္ဗုလေ- သမ္ဗုလာမင်းသမီး၊ ယံကိဉ္စိ- အလုံးစုံသော အသုံးအဆောင်ကို၊
မနသာ- စိတ်ဖြင့်၊ တွံ- သင်သည်၊ ဣစ္ဆသိ- အလိုရှိ၏၊ တံသဗ္ဗံ- ထိုအလုံးစုံ
သော ဥစ္စာအသုံးအဆောင်သည်၊ မယံ- ငါအား၊ နနု- စင်စစ်၊ ပစုရံ-
များစွာ၏၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ မယာ- ငါနှင့်၊ သဟ- တကွ၊ ရမ္မသု- မွေ့လျော်လော။

၃၀၆။ သမ္ဗုလေ- သမ္ဗုလာမင်းသမီး၊ [ပဏှေ(သဏှေ)]- နူးညံ့သော
ကိုယ်ရှိသော၊ တုဝံ- သင်သည်၊ မဟေသေယျံ- မိဖုရားကြီး၏အဖြစ်ကို၊
နောစေကာရယိဿသိ- အကယ်၍မပြုအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့မိဖုရားကြီး မပြုသည်
ရှိသော်၊ တွံ- သင်သည်၊ ပါတရာသာယ- နံနက်စာအလို့ငှာ၊ အလံ- လောက်၏၊
ဘက္ခာ- ငါအစာသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။

၃၀၇။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သတ္တဇဋ္ဌော- ဆံကျစ်ခုနှစ်ထုံးရှိသော၊ လုဒ္ဒေါ-
ကြမ်းကြုတ်စွာသော၊ ကဋ္ဌာရော- အစွယ်ခေါ်ခေါ်ထွက်သော၊ ပုရိသာဒကော-
လူသားစားတတ်သော ဒါနောဘိလူးသည်၊ ဝနေ- တော၌၊ နာထံ- ကိုးကွယ်
ရာကို၊ အပဿန္တိ- မမြင်သော၊ တဉ္စသမ္ဗုလံ- ထိုသမ္ဗုလာမင်းသမီးကိုလျှင်၊
ဘုဇေ- လက်၌၊ [အဂ္ဂဟိ(အဂ္ဂဟိ)]- ဆွဲကိုင်၏။

၃၀၈။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ လုဒ္ဒေန- ကြမ်းကြုတ်စွာသော၊ အာမိသစက္ခုနာ-
ကိလေသာဖြင့် လျှပ်ပေါ်သော၊ ပိသာစေန- ဒါနောဘိလူးသည်၊ အဓိပန္နာ-
နှိပ်စက်အပ်သော၊ သတ္တု- ရန်သူ၏၊ ဝသံ- နိုင်ငံသို့၊ ပတ္တာ- ရောက်ရသော၊

သာစ- ထိုသမ္ပုလာမင်းသမီးသည်ကား၊ ပတိဇေဝ- မိမိလင်ကိုသာလျှင်၊
အနုသောစတိ- စိုးရိမ်၏။

၃၀၉။ ဘောန္တောဒေဝတာယော- အိုအရှင်နတ်မြတ်အပေါင်းတို့၊ ယထာ-
အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ ရက္ခသော- ဒါနောရက္ခိသံဘီလူးသည်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊
ယံခါဒေယျ- အကြင်စားရာ၏၊ ဣဒံ- ဤသို့စားခြင်းသည်၊ တထာ-
ထိုအခြင်းဖြင့်၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ န ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲမဟုတ်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊
အယျပုတ္တဿ- အရှင်သားအား၊ အညထာ- တစ်ပါးသော အခြင်းအရာဖြင့်၊
မနော- စိတ်နှလုံးသည်၊ ယဉ္ဇဟေဿတိ- အကြင်ဖြစ်လတ်၊ ဣဒံ- ဤစိတ်
တခြားဖြစ်ခြင်းသည်လျှင်၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဒုက္ခတရံ- အလွန် ဆင်းရဲစွာ
၏။

၃၁၀။ ဒေဝါ- အရှင်နတ်မြတ်တို့သည်၊ နသန္တိနု- မရှိလေကုန်ယောင်
တကား၊ ပဝသန္တိနု- ဤအရပ်မှ တစ်ပါးသွားလေကုန်ယောင်တကား၊ ဣဓ-
ဤလောက၌၊ လောကပါလာ- လူတို့ကိုစောင့်တတ်သော လောကပါလ
နတ်တို့သည်၊ နဟိသန္တိနု- မရှိလေကုန်ယောင်တကား၊ အသညတာနံ-
ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မစောင့်ကုန်သော၊ သဟဿာကရောန္တာနံ- နိုင်ထက်
ကလူပြုတတ်သော သူတို့ကို၊ ပဋိသေမိတာရော- တားမြစ်တတ်ကုန်သော
နတ်တို့သည်၊ နဟိသန္တိနု- မရှိလေကုန်ယောင်တကား။

တတ္ထ- ထိုကိစ္စနေစသော ဂါထာတို့၌၊ ပရိစိဏ္ဍေနာတိ- ပရိစိဏ္ဍေနာဟူ
သည်ကား၊ အာတုရေန- အနာဖြင့်ကျင်နာသော၊ ပရိစိဏ္ဍေန- လုပ်ကျွေးပြုစုရသော၊
တေန- ထိုမင်းသားဖြင့်၊ ကိံ ကရိဿသိ- အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း၊ သောကဋ္ဌာယာတိ-
သောကဋ္ဌာယာဟူသည်ကား၊ သောကာတုရာယ- သောကဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော၊
“သောကဋ္ဌာယာ”တိပိ- သောကဋ္ဌာယာဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ-
ဖြစ်၏၊) သောကေ- သောက၌၊ ဌိတာယာ- တည်သော၊ ဣတိ- ဤသည်ကား၊
အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဒုရတ္တာယာတိ- ဒုရတ္တာယာဟူသည်ကား၊ ဒုဂ္ဂတကပဏ-
ဘာဝပ္ပတ္တာယ- ဆင်းရဲအထီးကျန်သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်သော၊ အတ္တဘာဝါယ-
ကိုယ်ရှိသော၊ ဧဟိမန္တိ- ဧဟိမံဟူသည်ကား၊ တံ- သင်သည်၊ ဒုရတ္တာ- ဆင်းရဲသည်၊
အဓိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မာစိန္တယိ- မကြံပါလင့်၊ ဂိရိမ္ပိ- တောင်ပေါ်၌၊ မမ-
ငါ၏၊ ဧတံဒိဗ္ဗဝိမာနံ- ထိုနတ်ဗိမာန်သည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) ဧဟိ- လာလော့၊ ဣမံ
ဂိရိ- ဤတောင်ပေါ်သို့၊ အာရုဟ- တက်လော့၊ စတုဿတာတိ- စတုဿတာ

ဟူသည်ကား၊ မေ- ငါ၏၊ တသ္မိဝိမာနေ- ထိုဗိမာန်၌၊ အပရာပိ- တစ်ပါးလည်း
ဖြစ်ကုန်သော၊ စတုဿတာ ဘရိယာယော- လေးရာသောမယားတို့သည်၊ အတ္ထိ-
ရှိ၏၊ သဗ္ဗံ တန္တိ- သဗ္ဗံ တံဟူသည်ကား၊ ဥပဘောဂပရိဘောဂဝတ္ထာဘရဏာဒိကံ-
အတွင်းအသုံးအဆောင် အပြင်အသုံးအဆောင် အဝတ်အဆင် တန်ဆာအစရှိသော၊
ယံ ကိဗ္ဗိ- အကြင်တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ဣစ္ဆသိ- အလိုရှိ၏၊ နန္တ- စင်စစ်၊ တံသဗ္ဗံ-
ထိုအလုံးစုံသည်၊ မယံ- ငါ့အဖို့၊ ပစုရံ- များ၏၊ ဗဟံ- များစွာ၏၊ သုလဘံ- ရလွယ်၏၊
တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ကပဏာ- အထီးကျန်သည်၊ အမိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊
မာစိန္တယိ- မကြံပါလင့်၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ မယာ- ငါနှင့်၊ သဟ- အတူ၊ ရမဿ-
မွေ့လျော်ပါလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ပြောဆို၏။

မဟေသေယန္တိ- မဟေသေယံဟူသည်ကား၊ ဘဒ္ဒေ သမ္ဗုလေ- အရှင်သမ္ဗုလ၊
တွံ- သင်သည်၊ မေ- ငါ၏၊ မဟေသိဘာဝံ- မိဖုရားကြီးအဖြစ်သို့ နော စေ ကာရေဿသိ-
အကယ်၍ မပြုစေအံ့၊ တွံ- သင်သည်၊ မမ- ငါ၏၊ ပါတရာသာယ- နံနက်စာအလို့ငှာ၊
ပရိယတ္တာ- စီရင်အပ်ပြီးသူဖြစ်၏၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ တံ- သင့်ကို၊ ဗလက္ခာရေန-
အနိုင်အထက်ပြုသဖြင့်၊ ဝိမာနံ- ဗိမာန်သို့၊ နေဿာမိ- ဆောင်အံ့၊ တတြ- ထိုဗိမာန်၌၊
မံ- ငါ့ကို၊ အသင်္ဂဏန္တိ- မပြုစု မလုပ်ကျွေးသည်ရှိသော်၊ သွေ- နက်ဖြန်၊ ပါတောဝ-
စောစော၌ပင်လျှင်၊ မမ- ငါ၏၊ ဘက္ခာ- အစာသည်၊ ဘဝိဿသတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊
ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ သတ္တဟိ ဇဋ္ဌာဟိ- ခုနစ်ခုကုန်သော ဆံကျစ်တို့ဖြင့်၊
သမန္နာဂတော- ပြည့်စုံသော၊ လုဒ္ဒကော- ကြမ်းတမ်းသော၊ ဒါရုဏော- ရက်စက်သော၊
နိက္ခန္တ-ဒန္တော- ထွက်သော အစွယ်ရှိသော၊ သော- ထိုဒါနောဘီလူးသည်၊ တသ္မိ ဝနေ-
ထိုတော၌၊ ကိဗ္ဗိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ နာထံ- အားကိုးရာကို၊
အပဿန္တိ- မမြင်သော၊ တံသမ္ဗုလံ- ထိုသမ္ဗုလမင်းသမီးကို၊ ဘုဇေ- လက်၌၊ အဂ္ဂဟေသိ-
ဆွဲကိုင်ခဲ့ပြီ၊ အဓိပန္နာတိ- အဓိပန္နာဟူသည်ကား၊ အဇ္ဈောတ္ထဋ္ဌာ- လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်
အပ်သော၊ အာမိသစက္ခုနာတိ- အာမိသစက္ခုနာဟူသည်ကား၊* ကိလေသလောလေန-
ကိလေသာဖြင့် လျှပ်ပေါ်သော၊ ပတိမေဝါတိ- ပတိမေဝါ ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-
မိမိအတွက်၊ အစိန္တော- မကြံစည်မူ၍၊ ပတိမေဝ- လင်ကိုသာလျှင်၊ အနုသောစတိ-

* အာမိသစက္ခုနာ- အစာ၌ တပ်မက်မောသောအားဖြင့် ကြည့်တတ်သော မျက်စိရှိသော
ဟု သဒ္ဒတ္ထ ကြံရမည်။

စိုးရိမ်၏။ မနော ဟေဿတီတိ- မနောဟေဿတိ ဟူသည်ကား၊ စိရာယန္တိ-
 ကြာမြင့်သော၊ မ- ငါ့ကို၊ ဝိဒိတွာ- သိ၍၊ အညထာ- တစ်မျိုးအားဖြင့်၊ စိတ္တံ- စိတ်သည်၊
 ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ န သန္တိ ဒေဝါတိ- န သန္တိ ဒေဝဟူသည်ကား၊ ဣဒံ-
 ဤစကားကို၊ သာ- ထိုသမ္ပုလ္လာမင်းသမီးသည်၊ ဒါနဝေန- ဒါနောဘိလူးသည်၊ ဘုဇေ-
 လက်၌၊ ဂဟိတာ- ကိုင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝတုဇ္ဈာပနံ- နတ်တို့အားတိုင်တည်ခြင်းကို၊
 ကရောန္တိ- ပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ လောကပါလာတိ- လောကပါလ ဟူသည်
 ကား၊ ဧဝရူပါနံ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ သီလဝန္တီနံ- သီလရှိကုန်သော၊
 ပတိဒေဝတာနံ- လင်သားကို နတ်ကဲ့သို့ ပြုစုတတ်ကုန်သော သူတို့ကို၊ ပါလကာ-
 စောင့်ရှောက်တတ်ကုန်သော၊ လောကပါလာ- လောကကို စောင့်ကြပ်သော နတ်တို့
 သည်၊ ဣမ လောကေ- ဤလောက၌၊ န သန္တိန္နန- မရှိယောင်တကား၊ ဣတိ- ဤသို့၊
 ပရိဒေဝတိ- မြည်တမ်း၏။

အထ- ထိုသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောအခါ၌၊ အဿာ- ထိုသမ္ပုလ္လာမင်းသမီး၏၊
 သီလတေဇေန- သီလ၏တန်ခိုးတော်ကြောင့်၊ သက္ကဿ- သိကြားမင်း၏၊ ဘဝနံ-
 ဘုံဗိမာန်သည်၊ ကမ္ပိ- တုန်လှုပ်ပြီ၊ ပဏ္ဍုကမ္ပလာသိလာသနံ- ပဏ္ဍုကမ္ပလာကျောက်ဖျာ
 နေရာသည်၊ ဥဏ္ဍာကာရံ- ပူသောအခြင်းအရာကို၊ ဒဿေသိ- ပြုပြီ၊ သက္ကော-
 သိကြားမင်းသည်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော- ဆင်ခြင်လတ်သော်၊ တံကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊
 ဥ တွာ- သိ၍၊ ဝဇီရံ- ဝရစိန်လက်နက်ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဝေဂေန- လျင်မြန်စွာ၊
 ဂန္တာ- သွား၍၊ ဒါနဝဿ- ဒါနောဘိလူး၏၊ မတ္ထကေ- ဦးခေါင်းထက်၌၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊
 (တံ- ထိုဒါနောဘိလူးကို၊ တာသန္တော- ခြိမ်းခြောက်လိုသည်ဖြစ်၍) “ဣတ္ထိနမေသာ
 ပဝရာ ယသဿိနီ (ပ) မာတွံ ဒဟီ မုဉ္ဇ ပတိဗ္ဗတာယာ” တိ- ဣတ္ထိနမေသာ ပဝရာ
 ယသဿိနီ-ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၁၁။ ရက္ခသ- ရက္ခိသ်ဘီးလူ၊ ဧသာ- ဤမိန်းမသည်၊ ဣတ္ထိနံ- မိန်းမတကာ
 တို့ထက်၊ ပဝရာ- မြတ်၏၊ ယသဿိနီ- များသော အခြံအရံရှိ၏၊ သန္တာ-
 ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိ၏၊ သမာ- ညီမျှသော အကျင့်ရှိ၏၊ အဂ္ဂိရိဝ- မီးကဲ့သို့
 ဥဂ္ဂတေဇာ- ထက်သော တန်ခိုးရှိ၏၊ တုဝံ- သင်သည်၊ တံကညံ- ထိုမင်းသမီးကို
 စေအဒေသိ- အကယ်၍စားအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့စားသည်ရှိသော်၊ တေ- သင်၏၊
 မုဒ္ဒါစ- ဦးခေါင်းသည်လည်း၊ သတ္တဓာ- ခုနှစ်စိတ်၊ ပလေယျ- ကွဲရာပေအံ့၊

တွံ- သင်သည်၊ ပတိဗ္ဗတာယ- လင်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံပေသော မိန်းမကို၊ [မာဒဟိ (မာဒဟိ)]- မစားလင့်၊ မုဉ္ဇ- လွတ်လော။

တတ္ထ- ထိုကုက္ကုတ္တီနမေသာစသော ဂါထာ၌၊ သန္တာတိ- သန္တာဟူသည်ကား၊ ဥပသန္တာ- ငြိမ်သက်သော ကုက္ကုတ္တီ၏- အထ ဝါ- တနည်းကား၊ ပဏ္ဍိတာ- ပညာရှိ၏၊ ဉာဏသမ္ပန္နာ- ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သမာတိ- သမာဟူသည်ကား၊ ကာယဝိသမာ- ဒိဝိရဟိတာ- ကိုယ်အားဖြင့် မညီညွတ်ခြင်းစသည်တို့မှ ကင်း၏၊ အဒေသီတိ- အဒေသီဟူသည်ကား၊ ခါဒသိ- စား၏၊ ဖလေယျာတိ- ဖလေယျဟူသည်ကား၊ မေ- ငါ၏၊ ကုမိနာ ကုန္တဝဇီရေန- ဤဝရဇိန်လက်နက်ဖြင့်၊ ပဟရိတွာ- ပုတ်ခတ်အပ်သည် ဖြစ်၍၊ မုဒ္ဒါ- ဦးခေါင်းသည်၊ ဘိဇ္ဇေထ- ကွဲရာ၏၊ မာ တွံ ဒဟိတိ- မာ တွံ ဒဟိဟူသည်ကား၊ တွံ- သင်သည်၊ ကုမံ ပတိဗ္ဗတံ- ဤလင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးသော မင်းသမီးကို၊ မာ တာပေယျာသိ- မပူပန်စေလင့်၊ ကုတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ဒါနဝေါ- ဒါနောဘိလူးသည်၊ သမ္ဗုလံ- သမ္ဗုလာမင်းသမီးကို၊ ဝိဿဇ္ဇေသိ- လွတ်လိုက်ပြီ၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ “ပုနပိ- တစ်ဖန်လည်း၊ ဧသ ဧသော- ဤဒါနောဘိလူးသည်၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို၊ ကရေယျ- ပြုပြန်ရာ၏၊” ကုတိ- ဤသို့၊ စိန္နေတွာ- ကြံ၍၊ ဒါနဝံ- ဒါနောဘိလူးကို၊ ဒေဝသင်္ခလိကာယ- နတ်သံခြေကျဉ်းဖြင့်၊ ဗန္ဓိတွာ- နှောင်ဖွဲ့၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ အနာဂမနာယ- မလာခြင်းငှာ၊ တတိယေ- သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော၊ ပဗ္ဗတန္တရေ- တောင်ကြား၌၊ ဝိဿဇ္ဇေသိ- လွတ်လိုက်ပြီ၊ ရာဇမီတရံ- မင်းသမီးကို၊ အပ္ပမာဒေန- အပ္ပမာဒတရားဖြင့်၊ သြဝဒိတွာ- ဆုံးမပြီး၍၊ သကဋ္ဌာနမေဝ- မိမိနေရာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတော- သွားပြီ၊ ရာဇမီတာပိ- သမ္ဗုလာမင်းသမီးသည်လည်း၊ သူရိယေ- နေသည်၊ အတ္ထင်္ဂတေ- ဝင်သည်ရှိသော်၊ စန္ဒာလောကေန- လရောင်ဖြင့်၊ အဿမံ- တောကျောင်းသို့၊ ပါပုဏိ- ရောက်ပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော် မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “သာစ အဿမ မာဂစ္ဆိ (ပ) တုမံမိ သရဏံ ဂတာ”တိ- သာစ အဿမ မာဂစ္ဆိ (ပ) တုမံမိ သရဏံ ဂတာ-ဟူကုန်သော၊ အဋ္ဌ- ရှစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဟောတော်မူပြီ။

၃၁၂။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သကုဏီ- ယစ်မသည်၊
[ပဋိနံ(ပဋိနံ)]- ပျံသွားသည်ဖြစ်၍ သားငယ်မရှိသော၊ နိဠ- အသိုက်သို့၊
အာဂစ္ဆိက္ကဝ- လာသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဂတသိင်္ဂ- ဦးချိုမှကင်းသော
နွားငယ်ကို၊ အာလယံ- အာလယန္တော- တပ်မက်မောသော အမိဖြစ်သော
နွားမသည်၊ သုညံ- နွားငယ်မရှိသော နွားခြံသို့၊ အာဂစ္ဆိက္ကဝ- လာသကဲ့သို့
လည်းကောင်း၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ ပုရိသာဒကာ- လူးသားစားဘီလူး လက်မှ၊
ပမုတ္တာ- လွတ်သော၊ သာ- ထိုသမ္ပုလ္လာမင်းသမီးသည်၊ သုညံ- မင်းသား
မရှိသော၊ အဿမံ- ကျောင်းသို့၊ အာဂစ္ဆိ- လာ၏။

၃၁၃။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တတ္ထဝနေ- ထိုဟိမဝန္တာတော၌၊ နာထံ-
ကိုးကွယ်ရာကို၊ အပဿန္တိ- မမြင်ရသော၊ ဥတုမတ္တက္ခာ- အပူဥတုကြောင့်
အမြင်နည်းသော မျက်စိရှိသော၊ သမ္ပုလ္လာ- သမ္ပုလ္လာအမည်ရှိသော၊
ယသဿိနီ- များသော အခြံအရံရှိသော၊ ရာဇပုတ္တိ- မင်းသမီးသည်၊ ပရိ-
ဒေဝေသိ- ငိုကြွေး၏၊ ရာဇပုတ္တိ- မင်းသားကို၊ အပဿန္တိ- မမြင်သော
အကျွန်ုပ်သည်။

၃၁၄။ သမဏေစ- မကောင်းမှုကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီးသော ရဟန်းတို့ကို
လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏေစ- မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော သူတို့ကို
လည်းကောင်း၊ သမ္ပန္နစရဏေ- သီလနှင့်တကွ သမာပတ်ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ
ကုန်သော၊ ဣသေစ- ရသေ့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝန္တေ- ရှိခိုးပါ၏၊ တုမံ-
အရှင်မြတ်တို့အား၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂတာ- ဆည်းကပ်သည်၊
အမိ- ဖြစ်ပါ၏။

၃၁၅။ ရာဇပုတ္တိ- လင်မင်းသားကို၊ အပဿန္တိ- မမြင်သော အကျွန်ုပ်သည်၊
သီဟေစ- ခြင်္သေ့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗျဠေစ- ကျားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
အညေ- ခြင်္သေ့ကျားတို့မှ တစ်ပါးကုန်သော၊ ဝနေ- တော၌၊ ယေမိဂါ-
အကြင်သားရဲတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တေမိဂေစ- ထိုသားရဲတို့ကို
လည်းကောင်း၊ ဝန္တေ- ရှိခိုးပါ၏၊ တုမံ- အရှင်ခြင်္သေ့ကျားတို့အား၊ သရဏံ-
ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂတာ- ဆည်းကပ်သည်၊ အမိ- ဖြစ်၏။

၃၁၆။ ရာဇပုတ္တိ- လင်မင်းသားကို၊ အပဿန္တိ- မမြင်သော အကျွန်ုပ်သည်၊
တိဏာစ- မြက်ပင်စောင့်နတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လတာနိစ- နွယ်ပင်စောင့်
နတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဩသဓော- အတွင်း၌ အနှစ်ရှိသော ဆေးပင်စောင့်

နတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတာနိစ- တောင်စောင့်နတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဝနာနိစ- တောစောင့်နတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝန္ဓေ- ရှိခိုးပါ၏။ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ တုမှ- အရှင်နတ်မင်းတို့အား၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊
ဂတာ- ဆည်းကပ်သည်၊ အမှိ- ဖြစ်ပါ၏။

၃၁၇။ [ဣန္ဒြိယဝိသုဒ္ဓိ(ဣန္ဒြိယဝိသုဒ္ဓိ)]- ကြာညီပန်းနှင့်တူသော၊ နက္ခတ္တမာလိနိ-
ပန်းကုန်းကဲ့သို့ နက္ခတ်ကြယ်အစဉ်နှင့်ယှဉ်သော၊ ရတ္တိ- ညဉ့်ကို၊ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝန္ဓေ- ရှိခိုးပါ၏။ ရာဇပုတ္တံ- လင်မင်းသားကို၊ အပဿန္တိ-
မမြင်သော အကျွန်ုပ်သည်၊ တုမှ- အရှင်ညဉ့်တို့အား၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာ
ဟူ၍၊ ဂတာ- ဆည်းကပ်သည်၊ အမှိ- ဖြစ်ပါ၏။

၃၁၈။ [ဘာဂီရထိ(ဘဂီရထိ)]- လှည့်လည်သည်ဖြစ်၍ ကွေးညွတ်သော၊
သဝန္တိနံ- မြစ်အပေါင်းတို့ကို၊ ပဋိဂ္ဂဟံ- ခံတတ်သော၊ ဂင်္ဂီ- မြစ်စောင့်နတ်ကို၊
အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝန္ဓေ- ရှိခိုးပါ၏။ ရာဇပုတ္တံ- လင်မင်းသားကို၊
အပဿန္တိ- မမြင်ရသော အကျွန်ုပ်သည်၊ တုမှ- အရှင်မြစ်စောင့်နတ်မင်းတို့
အား၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂတာ- ဆည်းကပ်သည်၊ အမှိ- ဖြစ်ပါ၏။

၃၁၉။ ပဗ္ဗတရာဇသေဌံ- တောင်တကာတို့ထက် မြတ်သော တောင်မင်း
ဖြစ်သော၊ သိလုစ္စယံ- ကျောက်အတိပြီးသော၊ ဟိမဝန္တံ- ဟိမဝန္တာတောင်
စောင့်နတ်ကို၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝန္ဓေ- ရှိခိုးပါ၏။ ရာဇပုတ္တံ- လင်မင်းသားကို၊
အပဿန္တိ- မမြင်ရသော အကျွန်ုပ်သည်၊ တုမှ- အရှင်တောင်စောင့်
နတ်မင်းတို့အား၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂတာ- ဆည်းကပ်သည်၊ အမှိ-
ဖြစ်ပါ၏။

တတ္ထ- ထိုသာစ စသော ဂါထာတို့၌၊ နိဠံ ပဋိနံ သကုဏိဝါတိ- နိဠံ ပဋိနံ
သကုဏိဝါဟူသည်ကား၊* သကုဏိကာ- ယဇ်ငှက်မသည်၊ မုခတုဏ္ဏကေန- နှုတ်သီးဖြင့်၊
ဂေါစရံ- အစာကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ကေနစိ- တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ဥပဒ္ဒဝေန-
ဘေးရန်ကြောင့်၊ သကုဏပေါတကာနံ- ငှက်ငယ်တို့၏၊ ပဋိနတ္တာ- ပျံသွားသည်၏

* ပဋိနံ=ပရ-ရှေ့ရှိသော ဣ-ဓာတ်ဖြင့် ပလာန-ထွက်သွားခြင်းဟု မိဿက သက္ကတပုဒ်
ရှိသည်။ ၎င်းမှ ပလိန=ပဋိန-သို့ အသံပြောင်းလာသည်ဟု ယူဆရ၏။ (တနည်း) =ပရ-ရှေ့ရှိသော
လီ-ဓာတ်ဖြင့် ပြလိန-ဟု သက္ကတပုဒ်ရှိသည်။ ပျက်စီးခြင်း၊ ပျောက်ဆုံးခြင်းကိုဟော၏။ ၎င်းမှ
ပလိန= ပလိန=ပဋိန-ဟု အသံပြောင်းလာသည်ဟု ယူဆသော် ပဋိနံ-ပျက်စီးသော၊ နိဠံ-
ငှက်သိုက်သို့ဟု အနက်ပေးရမည်။

အဖြစ်ကြောင့်၊ ပဋိနံ- ပျံသွားပြီးသော၊ သကုဏိနီဠ- ငှက်သိုက်သို့၊ အာဂစ္ဆေယျယထာ- ပြန်လာသကဲ့သို့၊ ယထာ ဝါ- တနည်းကား၊ ဂတသိင်္ဂီ- ဦးချို့မှကင်းသော၊ နိက္ခန္တဝစ္ဆကံ- ထွက်သွားသော နွားငယ်ကို၊ အာလယံ အာလယန္တော- တပ်မက်သော၊ သုည- နွားငယ်မှ ကင်းဆိတ်သော၊ ဝစ္ဆကသာလံ- နွားငယ်နေရာ နွားခြံသို့ ဝစ္ဆဂိဒ္ဓိနီ- နွားငယ်၌ တပ်မက်ခြင်းရှိသော၊ ဓေန- နွားမသည်၊ အာဂစ္ဆေယျယထာ- ပြန်လာသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ သုည- မင်းသားမှ ကင်းဆိတ်သော၊ အဿမံ- သင်္ခမ်းကျောင်းသို့၊ အာဂစ္ဆိ- ပြန်လာ၏၊ ဣတိ- ဤသည်ကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သောတ္ထိသေနော- မင်းသားသည်၊ သမ္ပလ္လာယ- မင်းသမီးသည်၊ စိရမာနာယ- အချိန်ကြာမြင့်သည်ရှိသော်၊ ဣတ္ထိယော နာမ- မိန်းမတို့မည်သည်၊ လောလာ- လျှပ်ပေါ်၏၊ မေ- ငါ၏၊ ပစ္စာမိတ္တမ္ပိ- ရန်သူကိုလည်း၊ ဂဟေတွာ- ခေါ်၍၊ အာဂစ္ဆေယျာ- လာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပရိသင်္ကန္တော- ယုံမှားသည်ဖြစ်၍၊ ပဏ္ဏသာလတော- သစ်ရွက်မိုးကျောင်းမှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ဂစ္ဆန္တရံ- ခြံတွင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ နိသိဒ္ဓိ- နေခဲ့ပြီ၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ ဧတံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်၏၊ ဥတုမတ္တက္ခာတိ- ဥတုမတ္တက္ခာဟူသည်ကား၊* သောကဝေဂသဉ္ဇာတေန- သောက၏ အဟုန်ကြောင့် ကောင်းစွာဖြစ်သော၊ ဥဏှေန- ပူသော၊ ဥတုနာ- ဥတုကြောင့်၊ မန္တလောစနာ- နံ့သောမျက်စိရှိသော၊ အပဿန္နိတိ- အပဿန္နိ ဟူသည်ကား၊ တသ္မိ ဝနေ- ထိုတော၌၊ နာထံ- အားကိုးရာဖြစ်သော၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပတိ- လင်ကို၊ အပဿန္နိ- မမြင်သည်ဖြစ်၍၊ ဣတော စိတောစ- ဤမှ ထိုမှ၊ သန္ဓာဝမာနာ- လူးလိမ့်လျက်၊ ပရိဒေဝေသိ- မည်တမ်းခဲ့ပြီ၊

တတ္ထ- ထိုမည်တမ်းသော စကားရပ်၌၊ သမဏေ ဗြာဟ္မဏေတိ- သမဏေ ဗြဟ္မဏေဟူသည်ကား၊ သမိတပါပဗာဟိတပါပေ- ငြိမ်းစေအပ်ပြီးသော အပပြုအပ် ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသော၊ သမဏေ- ရဟန်းတို့ကို၊ ဗြာဟ္မဏေ- ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ သမ္ပန္နစရဏေတိ- သမ္ပန္နစရဏဟူသည်ကား၊ သီလေန- သီလနှင့်၊ သဟ- တကွ၊ အဋ္ဌန္တံ- ရှစ်ပါးကုန်သော၊ သမာပတ္တိနံ- သမာပတ်တို့၏၊ ဝသေန- အစွမ်းအားဖြင့်၊ သမ္ပန္နစရဏေ- ပြည့်စုံသော အကျင့်ရှိကုန်သော၊ ဣသေစ- ရသေ့တို့ကိုလည်းကောင်း၊

*ဥတုမတ္တက္ခာ= ဤပုဒ်၌ မတ္တ-သဒ္ဓါသည် မန္တ-ပုဒ်မှ အသံပြောင်းလွဲလာသောပုဒ်ဟု ယူဆရသည်၊ မန္တလောစနာ-ဟု အဋ္ဌကထာ၌ဖွင့်ထားသည်။

ဝန္တေ- ရှိခိုးပါ၏။ ကုတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ ရာဇပုတ္တံ- မင်းသားကို၊ အပဿန္တိ- မမြင်သည်ဖြစ်၍၊ တုမ္မာကံ- အရှင်နတ်မင်းတို့ကို၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာသို့၊ ဂတာ- ရောက်သည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊ သစေ- အကယ်၍၊ မေ- ငါ၏၊ သာမိကဿ- အရှင်၏၊ နိသိန္နဌာနံ- နေရာအရပ်ကို၊ ဇာနာထ- သိကုန်အံ့၊ အာစိက္ခထ- ပြောကြားကြပါလော့၊ ကုတိ- ဤသို့၊ ပရိဒေဝေသီ- မြည်တမ်း၏၊ ကုတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ သေသဂါထာသုပိ- ကြွင်းသောဂါထာတို့၌လည်း၊ ဧသေဝ နယော- ဤနည်းပင်တည်း၊ တိဏာလတာနိဩသဓေတိ- တိဏာလတာနိဩသဓေဟူသည်ကား၊ အန္တော ဖေဂ္ဂ၊ ဗဟိ သာရတိဏာနိစ- အတွင်း၌အာကာရရှိ၍ အပ၌အနှစ်ရှိသော မြက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လတာနိ စ- နွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အန္တောသာရဩသဓိယော စ- အတွင်း၌ အနှစ်ရှိသော ဆေးပင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကုမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊ တိဏာဒီသု- မြက်အစရှိသည်တို့၌၊ နိဗ္ဗတ္တဒေဝတာ- ဖြစ်သောနတ်တို့ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ အာဟ- ဆို၏၊ ကုန္တိဝရိသာမန္တိ- ကုန္တိဝရိသာမံဟူသည်ကား၊ ကုန္တိဝရိပ္ပုသမာနဝဏ္ဏံ- ကြာညွတ်ပန်း (ဝါ)ရှင်မတတ်ပန်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော၊ နက္ခတ္တမာလိနိန္တိ- နက္ခတ္တမာလိနိဟူသည်ကား၊ နက္ခတ္တပဋိပါဠိသမန္ဓာဂတံ- နက္ခတ်အစဉ်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ တုမံမှိတိ- တုမံမှိဟူသည်ကား၊ ရတ္တိ- ညဉ့်ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ တမ္ပိ- ထိုညဉ့်ကိုလည်း၊ (အဟံ- ငါသည်၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ခြင်းသို့၊ ဂတာ- ရောက်သည်၊) အမှိ- ဖြစ်ပါ၏၊ ကုတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ ဘာဂီရထိ ဂင်္ဂန္တိ- ဘာဂီရထိ ဂင်္ဂဟူသည် ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပရိယာယနာမိကံ- ဘာဂီရထိဟူ၍ နာမည်တစ်မျိုးရှိသော၊ ဂင်္ဂ- ဂင်္ဂါမြစ်ကို၊ သဝန္တိနန္တိ- သဝန္တိနံဟူသည်ကား၊ အညာသံ- အခြားကုန်သော၊ ဗဟူနံ- များစွာကုန်သော၊ နဒီနံ- မြစ်တို့ကို၊ ပဋိဂ္ဂဟိကံ- ခံယူတတ်သော၊ ဂင်္ဂါယ- ဂင်္ဂါမြစ်၌၊ နိဗ္ဗတ္တဒေဝတံ- ဖြစ်သောနတ်ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာယ- ဆိုပြီ၊ ဟိမဝန္တေပိ- ဟိမဝန္တာ၌လည်း၊ ဧသေဝနယော- ဤနည်းပင်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ပရိဒေဝမာနံ- ငိုကြွေးသော၊ တံ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓာမင်းသမီးကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ သောတ္ထိသေနော- သောတ္ထိသေနမင်းသားသည်၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (ကိ စိန္တေသိ- အဘယ်သို့ ကြံသနည်း၊) “အယံ- ဤသမ္ဗုဒ္ဓာမင်းသမီးသည်၊ အတိဝိယ- အလွန်လျှင်၊ ပတိဒေဝတိ- ငိုကြွေး၏၊ ခေါ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ (အဟံ- ငါသည်၊) အဿာ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓာမင်းသမီး၏၊ ဘာဝံ- စိတ်သဘောကို၊ နဇာနာမိ- မသိ၊ မယိ- ငါ၌၊ သိနေဟေန- ချစ်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ သစေကရောတိ- အကယ်၍ပြုငြားအံ့၊

အဿာ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓမင်းသမီး၏၊ ဟဒယမ္ဗိ- နှလုံးသည်လည်း၊ ဖလေယျ- ကွဲရာ၏၊
တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ နံ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓမင်းသမီးကို၊ ပရိဂ္ဂဏိဿာမိ- စုံစမ်းအံ့၊” ဣတိ-
ဤသို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရေ- သစ်ရွက်မိုးသော ဇရပ်ကျောင်း၏တံခါး၌၊
နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ သာပိ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓ မင်းသမီးသည်လည်း၊ ပရိဒေဝမာနာဝ-
ငိုကြွေးလျက်သာလျှင်၊ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရံ- သစ်ရွက်မိုးသော ဇရပ်ကျောင်း၏တံခါးသို့၊
ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တဿ- ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသား၏၊ ပါဒေ- ခြေတို့ကို၊ ဝန္တိတွာ-
ရှိခိုး၍၊ “ဒေဝ- အရှင်သား၊ ကုဟိ- အဘယ်အရပ်သို့၊ ဂတော- ကြွတော်မူသည်၊
အသိ- ဖြစ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- မေးပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ သော-
ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသားသည်၊ နံ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓ မင်းသမီးကို၊ “ဘဒ္ဒေ- အရှင်မ၊
တွံ- သင်သည်၊ အညေသု- တစ်ပါးကုန်သော၊ ဒိဝသေသု- နေ့တို့၌၊ ဣမာယဝေလာယ-
ဤမျှသောအခါ၌၊ န အာဂစ္ဆသိ- မလာ၊ အဇ္ဇ- ယနေ့ကား၊ အတိသာယံ- အလွန်
မိုးချုပ်သောအခါ၌၊ အာဂတာ- လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့ ပုစ္ဆန္တော-
မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အတိသာယံ ဝတာဂစ္ဆိ (ပ) ကောတေ ပိယတရောမယာ”တိ-
အတိသာယံ ဝတာဂစ္ဆိ (ပ) ကောတေ ပိယတရော မယာ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊
အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၂၀။ [ယသဿိနိ(ယသဿိနိ)]- များသော အခြံအရံရှိသော၊ [ရာဇပုတ္တိ
(ရာဇပုတ္တိ)]- မင်းသမီး၊ ဝတ- စင်စစ်၊ အတိသာယံ- အလွန် မိုးချုပ်မှု၊
အာဂစ္ဆိ- လာ၏၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ ကေန- အဘယ်သူနှင့်၊ သမာဂစ္ဆိနု- တွေ့ကြ
သနည်း၊ တေ- သင်အား၊ မယာ- ငါထက်၊ ပိယတရော- သာ၍ချစ်သော
သူသည်၊ ကော- အဘယ်နည်း။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသားကို၊ သာ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓ
မင်းသမီးသည်၊ “အယျပုတ္တ- အရှင်သား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဖလာဖလာနိ-
သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အာဂစ္ဆန္တိ- လာလတ်သည်ရှိသော်၊ ဧကံ-
တစ်ယောက်သော၊ ဒါနဝံ- ဒါနောဘိလူးကို၊ ပဿိ- မြင်ပြီ၊ သော- ထိုဒါနောဘိလူး
သည်၊ မယိ- အကျွန်ုပ်၌၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော- တပ်မက်သော စိတ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊
မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဟတ္ထေ- လက်၌၊ ဂဏှတွာ- ကိုင်၍၊ ‘မမ- ငါ၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊
သစေ န ကရောတိ- အကယ်၍ မလိုက်နာအံ့၊ တံ- သင့်ကို၊ ခါဒိဿာမိ- ငါစားအံ့၊”
ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တာယဝေလာယ- ထိုအခါ၌၊

တညေဝ- ထိုအရှင်သားကိုသာလျှင်၊ အနုသောစန္ဒီ- အဖန်တလဲလဲ စိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍၊
ဧဝံ- ဤသို့ ပရိဒေဝိ- ငိုကြွေးပါပြီ” ဣတိ- ဤသို့ ပတွာ- ဆို၍၊ (တံ- ထိုအကြောင်းကို၊
ရာဇကုမာရဿ- မင်းသားအား၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဣဒံ ခေါဟံ
တဒါ ဝေါစံ (ပ) မနော ဟေဿတိ အညထာ” တိ- ဣဒံ ခေါဟံ တဒါ ဝေါစံ (ပ)
မနော ဟေဿတိ အညထာ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၂၁။ အယျပုတ္တ- အရှင်သား၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ တေန သတ္တုနာ-
ထိုရန်သူသည်၊ ဂဟိတာ- ဖမ်းယူအပ်သော၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဣဒံခေါ-
ဤစကားကိုလျှင်၊ [အဝေါစံ(အဝေါစံ)]- ဆိုပါ၏၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းဖြင့်၊
ရက္ခသော- ရက္ခိသ်ဘီလူးသည်၊ မံ- ငါကို၊ ယံခါဒေယျံ- အကြင်စား၏၊
ဣဒံ- ဤဘီလူးစားခြင်းသည်၊ မေ- ငါအား၊ တထာ- ထိုအခြင်းဖြင့်၊ နဒုက္ခံ-
ဆင်းရဲမဟုတ်၊ အယျပုတ္တဿ- အရှင်သား၏၊ မနော- စိတ်နှလုံးသည်၊ မေ-
ငါအား၊ အညထာ- တစ်ပါးသောအခြင်းအရာဖြင့်၊ ယဉ္ဇဟေဿတိ- အကြင်
ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣဒံ- ဤစိတ်တခြားဖြစ်ခြင်းသည်လျှင်၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊
ဒုက္ခတရံ- အလွန် ဆင်းရဲစွာ၏။

အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုသောတ္ထိသေနမင်းအား၊ သေသံ- ကြွင်းသော၊
ပဝတ္တိမ္ပိ- အကြောင်းအရာကိုလည်း၊ အာရောစေန္ဒီ- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဒေဝ-
အရှင်သား၊ တေန ဒါနဝေန- ထိုဒါနောဘီလူးသည်၊ ဂဟိတာ- ဖမ်းယူအပ်သော၊ အဟံပန-
အကျွန်ုပ်ကိုကား၊ ဝါ- အကျွန်ုပ်သည်ကား၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ ဝိဿဇ္ဇာပေတု-
လွတ်စေခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တိ- မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝတုဇ္ဈာပနကမ္ပံ- နတ်တို့ကို
အယုတ်အားဖြင့် ကြည့်ရှုစေခြင်း၏အမှုကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ အထ- ထိုသို့ပြုသော
အခါ၌၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ ဝဇီရဟတ္ထော- ဝရဇိန်လက်နက်စွဲလျက်၊
အာဂန္တာ- လာ၍၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ဌိတော- ရပ်လျက်၊ ဒါနဝံ- ဒါနောဘီလူးကို
သန္တဇ္ဇေတွာ- ခြိမ်းခြောက်၍၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဝိဿဇ္ဇာပေတွာ- လွတ်စေပြီး၍၊ တံ-
ထိုဒါနော ဘီလူးကို၊ ဒေဝသင်္ခလိကာယ- နတ်တို့၏ သံခြေကျဉ်းဖြင့်၊ ဗန္ဓိတွာ-
ဖွဲ့ချည်ပြီး၍၊ တတိယေ- သုံးခုမြောက်သော၊ ပဗ္ဗတန္တရေ- တောင်ကြား၌၊ ခိပိတွာ-
ပစ်ချ၍၊ ပက္ကာမိ- သွားလေပြီ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ သက္ကံ-
သိကြားမင်းကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ လဘိ- ရပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊
အာဟ- ဆိုပြီ၊ တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သောတ္ထိသေနော- သောတ္ထိသေန

မင်းသည်၊ “ဘဒ္ဒေ- အရှင်မ၊ ဟောတု- ဖြစ်ပါစေ၊ မာတုဂါမဿ- မိန်းမ၏၊ အန္တရေ- အလယ်၌၊ သစ္စံနာမ- မှန်သောစကားမည်သည်ကို၊ ဒုလ္လဘံ- အလွန်ရနိုင်ခဲ့၏၊ ဟိ- ထိုစကား သည်မှန်၏၊ ဟိမဝန္တေ- ဟိမဝန္တာ၌၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ ဝနစရကတာပ- သဝိဇ္ဇာဓရာဒယော- မုဆိုး၊ ရသေ့၊ ဝိဇ္ဇာဓိရံ အစရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ တုယံ- သင်၏၊ (ဝစနံ- စကားကို၊) သဒ္ဒဟိဿတိ- ယုံကြည်အံ့နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (တံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ဒဿေန္တော- ပြဆိုလိုသည်ဖြစ်၍၊) “စောရိနံ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ (ပ) မစ္ဆဿေဝေါဒကေဂတ”န္တိ- စောရိနံ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ (ပ) မစ္ဆဿေဝေါဒကေဂတံ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၂၂။ ဘဒ္ဒေ- အဘယ်၊ စောရိနံ- ခိုး၍ကျင့်တတ်ကုန်သော၊ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ- များသော မာယာရှိကုန်သော မိန်းမတို့အား၊ ယာသု- အကြင်မိန်းမတို့၌၊ သစ္စံ- မှန်သော စကားသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တာသု- ထိုမိန်းမတို့၌၊ သစ္စံ- မှန်သော စကားကို၊ သုဒုလ္လဘံ- အလွန်ရခဲ့၏၊ ထိနံ- မိန်းမတို့၏၊ ဘာဝေါ- အလိုကို၊ ဒုရာဇာနော- သိနိုင်ခဲ့၏၊ ကိမိဝ- အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား၊ ဥဒကေ- ရေ၌၊ မစ္ဆဿ- ငါး၏၊ ဂတံ- သွားရာကို၊ ဒုရာဇာနံ ဣဝ- သိနိုင်ခဲ့သကဲ့သို့တည်း။

သာ- ထိုသမ္ပုလ္လာမင်းသမီးသည်၊ တဿ- ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသား၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ “အယျပုတ္တ- အရှင်သား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ် သည်၊ အသဒ္ဒဟန္တံ- မယုံကြည်သော၊ တံ- ထိုအရှင်သားကို၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ သစ္စဗလေနေဝ- သစ္စာအစွမ်းဖြင့်သာလျှင်၊ တိကိစ္ဆိဿာမိ- ကုစားပါအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ကလသံ- အိုးကို၊ ဥဒကဿ- ရေဖြင့်၊ ပူရေတွာ- ပြည့်စေပြီး၍၊ သစ္စကိရိယံ- သစ္စာပြုခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ တဿ- ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသားအား၊ သီသေ- ဦးခေါင်း၌၊ ဥဒကံ- ရေကို၊ အာသိဉ္စန္တိ- သွန်းလောင်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ “တထာမံသစ္စံ ပါလေသု (ပ) ဗျာဓိ တေ ဝူပသမ္ပတူ”တိ- တထာမံသစ္စံ ပါလေသု (ပ) ဗျာဓိတေ ဝူပသမ္ပတု-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၂၃။ သာမိ- အရှင်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ အညံ- အရှင်သားမှ တစ်ပါးသော၊ တယာ- အရှင်သားထက်၊ ပိယတရံ- သာလွန်၍ချစ်အပ်သော သူကို၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ နာဘိဇာနာမိ- မသိစဘူး၊ တထာ- ထိုအခြင်းဖြင့်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဝစနံ- စကားသည်၊ စေသစ္စံ- အကယ်၍မှန်အံ့၊ ဧဝံ-

ဤသို့မှန်သည်။ သတိ- ရှိသော်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ သစ္စံ- သစ္စာတရားသည်၊
ဣဒါနိပိ- ယခုအခါ၌လည်း၊ ပါလေတု- စောင့်မစေသတည်း၊ အာယတိပိ-
နောင်အခါ၌လည်း၊ ပါလယိဿတိ- စောင့်မပါလတ္တံ့၊ ဧတေနသစ္စဝဋ္ဋေန-
ဤသို့မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်းကြောင့်၊ တေ- အရှင်သား၏၊ ဗျာဓိ-
အနာသည်၊ ဝုပသမ္ပတု- ကင်းပျောက်စေသတည်း။

တတ္ထ- ထိုဂါထာ၌၊ တထာ သဒ္ဓေါ- တထာသဒ္ဓါကို၊ “စေ မမ”န္တိ ဣမိနာ-
“စေ မမ”ဟူသော ဤပုဒ်နှင့်၊ သဒ္ဓိံ- အတူ၊ ယောလေတဗ္ဗော- ယှဉ်စပ်အပ်၏၊ ဣဒံ-
ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းအရာ
အားဖြင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဝဒါမိ- ဆို၏၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ မမ-
ငါ၏၊ ဝစနံ- စကားသည်၊ စေ သစ္စံ- အကယ်၍မှန်အံ့၊ အထ- ထိုသို့မှန်သည်ရှိသော်၊
မံ- ငါ့ကို၊ ဣဒါနိပိ- ယခုအခါ၌လည်း၊ ပါလေတု- စောင့်ရှောက်ပါလော၊ အာယတိပိ-
နောင်အခါ၌လည်း၊ ပါလေဿတိ- စောင့်ရှောက်လိမ့်လတ်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊
“ယထာဟံ နာဘိဇာနာမိ”တိ- “ယထာဟံ နာဘိဇာနာမိ”ဟူသော၊ မေ- ငါ၏၊ ဝစနံ-
စကားကို၊ သုဏ္ဏာထ- နားထောင်ပါ။ ပေါတ္ထကေသု ပန- ကျမ်းတို့၌ ကား၊ “တထာ
မံ သစ္စံ ပါလေတိ”တိ- “တထာ မံ သစ္စံ ပါလေတိ”ဟူ၍၊ လိခိတံ- ရေးသားအပ်၏၊
တံ- ထိုစကားရပ်သည်၊ အဋ္ဌကထာယံ- အဋ္ဌကထာ၌၊ နတ္ထိ- မရှိ။

ဧဝံ- ဤသို့၊ တာယ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓါမင်းသမီးသည်၊ သစ္စကိရိယံ- သစ္စာပြုခြင်းကို၊
ကတွာ- ပြု၍၊ ဥဒကေ- ရေတို့ကို၊ အာသိတ္တမတ္တေယေဝ- သွန်းလောင်းအပ်ကာမျှ၌
သာလျှင်၊ သောတ္ထိသေနဿ- သောတ္ထိသေနမင်းသား၏၊ ကုဋ္ဌံ- နုနာသည်၊ တမ္ပမလံ-
ကြေးနီအညစ်အကြေးကို၊ အဗ္ဗိလေန- အချဉ်ရေဖြင့်၊ ဧတတံဝိယ- နှေးကြောသကဲ့သို့
တာဝဒေဝ- ထိုခဏ၌ပင်၊ အပဂစ္ဆိ- ကင်းပျောက်ပြီ၊ တေ- ထိုမင်းသား၊ မင်းသမီးတို့သည်၊
ကတိပါဟံ- နှစ်ရက်သုံးရက်ပတ်လုံး၊ တတ္ထ- ထိုအရပ်၌၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊ အရညာ-
တောမှ၊ နိက္ခမ္ပ- ထွက်သွား၍၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊
ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်၌၊ ပဝိသီသု- နေကြကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်
မင်းကြီးသည်၊ တေသံ- ထိုမင်းသား၊ မင်းသမီးတို့၏၊ အာဂတဘာဝံ- လာသည်၏
အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ဂနာ သွား၍၊ တတ္ထေဝ-
ထိုဥယျာဉ်တော်၌ပင်၊ သောတ္ထိသေနဿ- သားတော် သောတ္ထိသေနမင်းသားအား၊
ဆတ္တံ- ထီးဖြူကို၊ ဥဿာပေတွာ- ဆောင်နှင်း၍၊ သမ္ဗုလံ- သမ္ဗုဏ္ဍာမင်းသမီးကို၊

အဂ္ဂမဟေသိဋ္ဌာနေ- မိဖုရားကြီးအရာ၌၊ အဘိသိဉ္ဇာပေတွာ- အဘိသိက်သွန်း
 စေပြီး၍၊ နဂရံ- မြို့တွင်းသို့၊ ပဝေသေတွာ- သွင်းစေ၍၊ သယံ- မိမိသည်၊ ဣသိပဗ္ဗန္တံ-
 ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- (ရသေ့ရဟန်း)ပြု၍၊ ဥယျာနေ- ဥယျာဉ်တော်၌၊
 ဝါသံ- နေခြင်းသို့၊ ကပ္ပေသိ- ပြုပြီ၊ စ- သည်သာမကသေး၊ ရာဇနိဝေသနေယေဝ-
 သားတော်မင်း၏ နန်းတော်၌သာလျှင်၊ နိဗဒ္ဓံ- အမြဲ၊ ဘုဉ္ဇိ- ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီ၊ သောတ္ထိ-
 သေနောပိ- သောတ္ထိသေနမင်းသည်လည်း၊ သမ္ဗုလ္လာယ- သမ္ဗုလ္လာမင်းသမီးအား၊
 အဂ္ဂမဟေသိဋ္ဌာနမတ္တမေဝ- မိဖုရားကြီးအရာမျှကိုသာလျှင်၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ ပုန-
 တစ်ဖန်၊ အဿာ- ထိုသမ္ဗုလ္လာမိဖုရားကြီးအား၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ခုသော၊ သက္ကရာ-
 ချီးမြှောက်ခြင်း၊ မြတ်နိုးတနာပြုခြင်းသည်၊ န အဟောသိ- မရှိပြီ၊ အဿာ-
 ထိုမိဖုရားကြီး၏၊ အတ္ထိဘာဝမ္ပိ- ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း၊ န အညာသိ- မသိပြီ၊
 အညာဟိ- တစ်ပါးကုန်သော၊ ဣတ္ထိဟိယေဝ- မိန်းမတို့နှင့်သာလျှင်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊
 အဘိရမိ- မွေ့လျော် ပျော်ပါးပြီ၊ သမ္ဗုလ္လာ- သမ္ဗုလ္လာမိဖုရားကြီးသည်၊ သပတ္တိဒေါသ-
 ဝသေန- လင်၏အပြစ်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ကိသာ- တြိလှီသည်၊ ဥပဏ္ဍုပဏ္ဍုကဇာတာ-
 ဖြစ်သော အလွန်အလွန်ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသူ၏ အဖြစ်ရှိသည်၊ (ဘာဝလောပ-
 အကြေကြံ) ဝါ- အသားအရေ ဖြူဖက်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်၊ ဓမ္မနိ သန္တတဂတ္တာ-
 အကြောတို့ဖြင့် ဖြန့်ခင်းအပ်သော ကိုယ်ရှိသည်၊ ဝါ- အကြောပြိုင်းရရိုင်းထသော
 ကိုယ်ရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သာ- ထိုသမ္ဗုလ္လာမင်းသမီးသည်၊ ဧကဒိဝသံ-
 တစ်နေ့သောအခါ၌၊ သောကဝိနော- ဒနတ္ထံ- သောကကို ဖျောက်ခြင်း၏အကျိုးငှာ၊
 ဘုဉ္ဇိတုံ- ဆွမ်းစားခြင်းငှာ၊ အာဂတဿ- ကြွလာသော၊ သသုရတာပသဿ- ယောက္ခမ
 ရှင်ရသေ့၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ကတဘတ္တကိစ္စံ- ပြုအပ်ပြီးသော
 ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စရှိသော၊ ဝါ- ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စပြီးသော၊ တံ- ထိုရသေ့ကို၊
 ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ဧကမန္တံ- တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာ၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ သော-
 ထိုယောက္ခမ ရှင်ရသေ့သည်၊ မိလာတိန္ဒြိယံ- ညှိုးနွမ်းသော ဣန္ဒြိယရှိသော၊ တံ-
 ထိုသမ္ဗုလ္လာ မင်းသမီးကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ (ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆန္တော-
 မေးလိုသည် ရှိသော်) “ယေ ကုဉ္ဇရာ သတ္တသတာ (ပ) ဝိဓေပဿသိ ဘဒ္ဒေသတ္တဝေါ”တိ-
 ယေ ကုဉ္ဇရာ သတ္တသတာ (ပ) ဝိဓေပဿသိ ဘဒ္ဒေသတ္တဝေါ-ဟူသော၊ ဂါထံ-
 ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၂၄။ ဘဒ္ဒေသမ္ဗုလေ- အရှင်မသမ္ဗုလာ၊ [ဥယျုတာဝုဓာ (ဥယျုတ္တာဝုဓာ)]-
လက်နက်လက်စွဲသော သူရဲစီးကုန်သော၊ ဥဠာရာ- မြတ်ကုန်သော၊
သတ္တသတာ- ခုနစ်ရာကုန်သော၊ ယေကုဉ္ဇရာ- အကြင် ဆင်တို့သည်၊ သန္တိ-
ရှိကုန်၏။ တေကုဉ္ဇရာ- ထိုလက်နက်လက်စွဲသော သူရဲစီးကုန်သော
ခုနစ်ရာကုန်သော ဆင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဓနုဂ္ဂဟာနံ- လေးသမားတို့၏၊
သောဠသသတာနိစ- တစ်ထောင့်ခြောက်ရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရတ္တိဒိဝံ-
နေ့ညဉ့်မပြတ်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ရက္ခန္တိ- စောင့်ကုန်၏၊
ကထံဝိဓေ- အဘယ်သို့အပြားရှိကုန်သော၊ သတ္တဝေါ- ရန်သူတို့ကို၊ တွံ-
သင်သည်၊ ပဿသိ- မြင်သနည်း။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ ဘဒ္ဒေ သမ္ဗုလေ- အရှင်မ
သမ္ဗုလာ၊ အမှာကံ- ငါတို့မှာ၊ သတ္တသတာ- ခုနစ်ရာကုန်သော၊ ယေ ကုဉ္ဇရာ-
အကြင်ဆင်တို့သည်၊ အတ္တိ- ရှိ၏၊ တေသညေဝ- ထိုဆင်တို့၏သာလျှင်၊ ဓန္ဓဂတာ-
နံ- ပခုံးထက်၌ရောက်ကုန်သော၊ ယောဓာနံ- စစ်သည်တို့၏၊ ဝသေန- အစွမ်းအား
ဖြင့်၊ ဥယျုတ္တာဝုဓာ- လက်နက်စွဲကိုင်ထားသော စစ်သည်တို့သည်လည်းကောင်း၊
အပရာနိ- တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ သောဠသဓနုဂ္ဂဟသတာနိစ- လေးမြား
စွဲကိုင်ကုန်သော တစ်ထောင့်ခြောက်ရာကုန်သော စစ်သည်တို့သည်လည်း၊ ရတ္တိဒိဝံ-
နေ့နေ့ ညဉ့်ညဉ့်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီမြို့ကို၊ ရက္ခန္တိ- စောင့်ရှောက်ကုန်၏၊ ဧဝံ-
ဤသို့၊ သုရက္ခိတေ- ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်အပ်သော၊ နဂရေ- မြို့၌၊ ကထံဝိဓေ-
အဘယ်သို့သော သဘောရှိသော၊ တွံ- သင်သည်၊ သတ္တဝေါ- ရန်သူကို၊ ပဿသိ-
မြင်ဘိသနည်း၊ ဘဒ္ဒေ- အရှင်မသမ္ဗုလာ၊ သာသင်္ကာ- ယုံမှားသင်္ကာရှိသော၊
သပ္ပဋိဘယာ- ဘေးနှင့် တကွဖြစ်သော၊ အရညာ- တောမှ၊ အာဂတကာလေပိ-
ရောက်လာသောအခါ၌လည်း၊ ယဿာ တဝ- အကြင်သင်၏၊ သရီရံ- ကိုယ်သည်၊
ပဘာသမ္ပန္နံ- အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဣဒါနိ ပန- ယခုအခါ၌ ကား၊ မိလာတာ-
ညှိုးသည်၊ ပဏ္ဍုပလာသဝဏ္ဏာ- သစ်ရွက်ဖြော့ကဲ့သို့ အဆင်းရှိ၏၊ အတိဝိယ-
အလွန်လျှင်၊ ကိလန္တိန္ဒိယာ- ပင်ပန်းသော ဣန္ဒြေရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ကဿနာမ-
အဘယ်မည်သော ဘေးရန်ကို၊ တွံ- သင်သည်၊ ဘာယသိ- ကြောက်ဘိသနည်း၊”
ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ။

သာ- ထိုသမ္ပုလ္လာမင်းသမီးသည်၊ တဿ- ထိုယောက္ခမရှင်ရသေ့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ တေ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ပုတ္တော- သားတော်သည်၊ မယိ- အကျွန်ုပ်၌၊ န ပုရိမသဒိသော- ရှေးကနှင့် မတူပါ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ (တံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပဋိကထေန္တော- ပြန်လျှောက်လိုသည် ဖြစ်၍) “အလင်္ကာတာယော ပဒုမတ္တရတ္တစာ (ပ) သေယျာ ကပဏာပိ ယာ ပိယာ”တိ- အလင်္ကာတာယော ပဒုမတ္တရတ္တစာ (ပ) သေယျာ ကပဏာပိ ယာ ပိယာ-ဟူကုန်သော၊ ပဉ္စ- ငါးခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၃၂၅။ ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ တေ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ပုတ္တော- သားတော်သည်၊ အလင်္ကာတာယော- တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော၊ ပဒုမတ္တ ရတ္တာစ- ပဒုမ္မာ ကြာပွင့်ချပ်နှင့်တူသော အသရေရှိကုန်သော၊ ဝိရာဂိတာ- အထူးထူးသော ချစ်ခင်လိုဖွယ်ရှိကုန်သော၊ [ဟံသဂဂ္ဂရာ (ဟံသဝဂ္ဂရာ)]- ဟင်္သာသံကဲ့သို့ သာယာသော အသံရှိကုန်သော၊ နာရီယော- မိန်းမတို့ကို၊ ပဿတိ- ကြည့်ရှုတိ၏၊ တာတ- ဘခင်၊ တေ- သင်ဘခင်၏၊ ပုတ္တော- သားတော်သည်၊ တာသံ- ထိုမိန်းမတို့၏၊ မိတဂိတဝါဒိတံ- ညင်းညင်းသာသီခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းကို၊ သုဏိတ္တာ- နာ၍၊ ပုရေယထာ- ရှေးကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ဒါနိဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ နဝတ္တတိ- မကျင့်ပါခဲ့။

၃၂၆။ တာတ- ဘခင်၊ [သု ဝဏ္ဏသံကစ္စဓရာ(သုဝဏ္ဏသံကန္တဓရာ)]- ရွှေတဘက် ဆင်ဝတ်ကုန်သော၊ သုဝိဂ္ဂဟာ- လွန်စွာသော ဂုဏ်ဖြင့် ဖမ်းယူ ဆွဲငင်တတ်ကုန်သော၊ အလင်္ကာတာ- ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်သော၊ မာနုသိယာ- လူမိန်းမဖြစ်ကုန်လျက်၊ အစ္ဆရူပမာ- နတ်သမီးနှင့်တူကုန်သော၊ [သေနောပိယာ](သေနာ)- သောတ္တိသေနမင်းသား သည်၊ (ပိယာ)- ချစ်အပ်ကုန်သော၊ [အနန္တိ တဂီယော(အနိန္တိတဂီယော)]- မကဲ့ရဲ့အပ်သော ကိုယ်အင်္ဂါလက္ခဏာရှိကုန်သော၊ ခတ္တိယကညာ- မင်းသမီးတို့သည်၊ နံ- ထိုဘခင်၏ သားတော်ကို၊ ပဋိလောဘယန္တိ- ဖြားယောင်းကုန်၏။

၃၂၇။ တာတ- ဘခင်၊ သစေ- အကယ်၍၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ သမ္မာနယေ- အရိုအသေမြတ်နိုးတနာပြုအံ့၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ နစ ဝိမာနယေ- မရိုမသေ မထေမဲ့မြင် မပြုအံ့၊ ပုရေယထာ- ရှေးကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ဝတ္တတိ- ကျင့်အံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့ကျင့်သည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊

ပုန- တစ်ဖန်၊ ဝနေ- တော၌၊ တံပတိ- ထိုလင်ကို၊ ဥဇ္ဈာယ- သစ်သီး သစ်မြစ်
ရှာမှီးခြင်းဖြင့်၊ ဘရေ- မွေးကျွေးအံ့၊ တာတ- ဘခင်၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊
ဣတောပိ- ဤဗာရာဏသီပြည်ထက်လည်း၊ တတောတံဝနံ- ထိုတောသည်၊
ဝရံ- မြတ်သည်၊ သိယာ- ဖြစ်ရာ၏။

၃၂၈။ တာတ- ဘခင်ရှင်ရသေ့၊ ယံယာနာရီ- အကြင်မိန်းမသည်၊ ဩဟိတေ-
စီရင်အပ်သော၊ ဝိပုလသ္မိ- များမြတ်သော၊ အန္တုပါနေ- ထမင်းအဖျော်ရှိသော
အိမ်၌၊ ဝိမဋ္ဌာဘရဏာ အလင်္ကာတာ- ပြေပြစ်သော တန်ဆာဆင်ယင်လျက်၊
ဝသတိ- နေရ၏။ [သဗ္ဗင်္ဂပေတာ(ပဉ္စင်္ဂပေတာ)]- အင်္ဂါငါးပါးကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။
သာနာရီ- ထိုမိန်းမကို၊ ပတိနောစ- လင်သည်ကား၊ အပ္ပိယာ- မချစ်၊
တဿာ- ထိုလင်မချစ်သောမယားအား၊ တတော- ထိုလင်အိမ်၌နေသာ
ထက်၊ အဗဇ္ဈ- သေဆွဲ၍၊ မရဏံ- သေခြင်းသည်၊ ဝရံ- မြတ်၏။

၃၂၉။ အပိ- စင်စစ်၊ စေ- အကယ်၍၊ ယာ- အကြင်မိန်းမသည်၊ ဒလိဒ္ဓါ-
ဆင်းရဲ၏၊ ကပဏာ- အထီးကျန်၏၊ အနာဠိယာ- မှီခိုကိုးကွယ်ရာ မရှိ၊
ကဋ္ဌာဒုတိယာ- ဖျာလျှင် နှစ်ခုမြောက်ရှိ၏၊ သာ- ထိုမိန်းမကို၊ ပတိနောစ-
လင်သည်ကား၊ ပိယာ- ချစ်မြတ်နိုး၏၊ ကပဏာပိ- အထီးကျန်ငြားသော်လည်း၊
အယမေဝ- ဤလင်ချစ်မြတ်နိုးသော မယားသည်သာလျှင်၊ သေယျာ- မြတ်၏။
အပ္ပိယာယ- လင်မချစ်သော မယားသည်၊ [သဗ္ဗင်္ဂပေတာ(ပဉ္စင်္ဂပေတာယပိ)]-
အင်္ဂါငါးပါးကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း၊ နသေယျာ- မမြတ်။

တတ္ထ- ထိုအလင်္ကာတာယောစသော ဂါထာတို့၌၊ **ပဒုမုတ္တရတ္တစာတိ**- ပဒုမုတ္တ
ရတ္တစဟူသည်ကား၊ ပဒုမဂဗ္ဘသဒိသဥတ္တရတ္တစ- ပဒုမ္မာကြာဒြပ်နှင့်တူသော မြတ်သော
အရေရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗာသံ- ခမ်းသိမ်းကုန်သော မိန်းမတို့၏၊ သရီရတော- ကိုယ်မှ၊
သုဝဏ္ဏပဘာ- ရွှေအဆင်းကဲ့သို့သော အရောင်သည်၊ နိစ္ဆရန္တိ- ထွက်၍ နေကုန်၏၊
ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေတိ- ပြ၏၊ **ဝိရာဂိတာတိ**- ဝိရာဂိတာဟူသည်ကား၊
ဝိလဂ္ဂသရီရာ- စွဲငြိဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်ရှိကုန်သော၊ တနုမဇ္ဈာ- သေးသွယ်သော
ခါးရှိကုန်သော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ဟံသဂ္ဂရာတိ**- ဟံသဂ္ဂရာ
ဟူသည်ကား၊ ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ဟံသာ ဝိယ- ဟင်္သာတို့ကဲ့သို့၊
မဓုရဿရာ- ချိုသာသော အသံရှိကုန်သော၊ နာရိယော- မိန်းမတို့ကို၊ ပဿတိ-
ရှု၏၊ **ကာသန္တိ**- တာသံဟူသည်ကား၊ တဝ- သင်ရသေ့၏၊ သော ပုတ္တော-
ထိုသားတော်သည်၊ တာသံ နာရိနံ- ထိုအမျိုးသမီးတို့၏၊ မိတဂီတဝါဒိတာဒိနိ-

ပြီးရယ်ခြင်း သိဆိုခြင်း တီးမှုတ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို သုဏိတွာ- ကြားရ၍၊ တာတ-
ဖခင်၊ က္လဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ မေ- ငါအား၊ ပုရေ- ရှေး၌၊ ပဝတ္တိယထာ- ကျင့်သကဲ့သို့၊
တထာ- ထို့အတူ၊ န ပဝတ္တတိ- မကျင့်၊ က္လတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။ **သုဝဏ္ဏသံကစ္စ-**
ဓရာတိ- သုဝဏ္ဏမယသံကစ္စဓရာဟူသည်ကား၊ သုဝဏ္ဏမယ သံကစ္စာလင်္ကာရဓရာ-
ရွှေဖြင့်ပြီးသော တဘက်တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်သော၊ **အလင်္ကာတာတိ-** အလင်္ကာတာ
ဟူသည်ကား၊ နာနာလင်္ကာရပဋိမက္ခိတာ- အထူးထူးသော အဆင်တန်ဆာတို့ဖြင့်
တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော၊ **မာနုသိယစ္ဆ ရူပမာတိ-** မာနုသိယစ္ဆ ရူပမာဟူသည်ကား၊
မာနုသိယော- လူ၌ဖြစ်သော၊ အစ္ဆရူပမာ- နတ်သမီးနှင့်တူကုန်သော၊ **သေနောပိယာတိ-**
သေနောပိယာဟူသည်ကား၊ သောတ္ထိသေနဿပိယာ- သောတ္ထိသေနမင်းသားသည်
ချစ်အပ်ကုန်သော၊ **ပဋိလောဘယန္တိ နန္တိ-** ပဋိလောဘယန္တိဟူသည်ကား၊ တဝ-
သင်ဖခင်၏၊ နံ ပုတ္တံ- ထိုသားကို၊ ပဋိလောဘယန္တိ- ဖြားယောင်းကြကုန်၏။

သစေ အဟန္တိ- သစေအဟံဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ပုရေယထာ-
ရှေး၌ကဲ့သို့ သစေ- အကယ်၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပုနပိ- တစ်ဖန်လည်း၊ ကုဋ္ဌရောဂေန-
န္တနာရောဂါဖြင့်၊ ဝနံ- တောသို့၊ ပဝိဋ္ဌံ- ဝင်သော၊ တံ ပတိ- ထိုလင် ဖြစ်သူကို၊ တထေဝ-
ထိုရှေးနည်းအတူ၊ ဥဿယ- အစားစာကို ရှာဖွေကျွေးခြင်းဖြင့်၊ တသ္မိ ဝနေ- ထိုတော၌၊
ဘရေယျံ- မွေးမြူအံ့၊ ပုနပိ- တစ်ဖန်လည်း၊ မံ- ငါ့ကို၊ သော- ထိုလင်ဖြစ်သော
သောတ္ထိသေနသည်၊ သမ္မာနေယျ- မြတ်နိုးငြားအံ့၊ န ဝိမာနေယျ- မရိုမသေ မထေမဲ့မြင်
မပြုငြားအံ့၊ တတော- ထို့ကြောင့်၊ သပတ္တိဒေါသေန- လင်တူရန်ရှိခြင်းဟူသော
အပြစ်ဖြင့်၊ သုဿန္တိယာ- ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နေရသော၊ မေ- ငါအား၊ က္လတောပိ
ဗာရာဏသီရဇ္ဇတော- ဤဗာရာဏသီမင်းအဖြစ်ထက်၌လည်း၊ တံ အရညမေဝ-
ထိုတောသည်သာလျှင်၊ ဝရံ- မြတ်သည်၊ သိယာ- ဖြစ်ရာ၏၊ က္လတိ- ဤအနက်ကို၊
ဒိပေတိ- ပြ၏၊ **ယမန္တပါနေတိ-** ယမန္တပါနေဟူသည်ကား၊ ယံ- အကြင် အမျိုးသမီးသည်၊
အန္တပါနေ- စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ပြည့်စုံသော အိမ်၌၊ **ဩဟိတေတိ-** ဩဟိတေ
ဟူသည်ကား၊ ဌပိတေ- ထားအပ်သော၊ ပဋိယတ္တေ- စီရင်အပ်သော၊ က္လမိနာ-
ဤစကားရပ်ဖြင့်၊ ဗဟုန္တပါနယရံ- စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ပေါများသော အိမ်ကို၊
ဒသေတိ- ပြ၏၊ အယံကိရ- ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အဿာ- ထိုသမ္မုလာ၏၊
အဓိပ္ပာယော- အဓိပ္ပာယ်တည်း၊ ယာ နာရီ- အကြင်မိန်းမသည်၊ ဝိပုလန္တပါနေ-
ပေါများသော စားဖွယ် သောက်ဖွယ်ရှိသော၊ ယရေ- အိမ်၌၊ ဧကိကာဝ- တစ်ယောက်

တည်းသာလျှင်၊ အသပတ္တိ- လင်တူရန်သူမရှိသည်၊ သမာနာ- ဖြစ်လျက်၊ ဝိမဋ္ဌာဘရဏာ-
 ချောမွေ့သော အဝတ်အစားတို့ကိုဝတ်ဆင်ကုန်လျက်၊ နာနာလင်္ကာရေဟိ- အမျိုးမျိုး
 သောအဆင်တန်ဆာတို့ဖြင့်၊ အလင်္ကာတာ- တန်ဆာဆင်ကုန်လျက်၊ သဗ္ဗေဟိ-
 အလုံးစုံကုန်သော၊ ဂုဏဂေဟိ- ဂုဏ်အင်္ဂါတို့ဖြင့်၊ ဥပေတာ- ပြည့်စုံလျက်၊ ပတိနော
 စ- လင်၏ကား၊ အပ္ပိယာ- မချစ်အပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ အဗဇ္ဈ- လည်၌ဖွဲ့ချည်၍၊
 ဂီဝါယ- လည်ပင်း၌၊ ဝလ္လိယာ ဝါ- နွယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရဇ္ဈယာ ဝါ- ကြိုးဖြင့်လည်း
 ကောင်း၊ ဗန္ဓိတွာ- ချည်နှောင်၍၊ တဿာ- ထိုမိန်းမအတွက်၊ တတော ယရာဝါသတော-
 ထိုအိမ်၌နေခြင်းထက်၊ မရဏမေဝ- သေခြင်းသည်သာလျှင်၊ ဝရတရံ- သာ၍မြတ်၏၊
 ဣတိ- ဤကား၊ (အဓိပ္ပါယ်- အဓိပ္ပါယ်တည်း။) **အနာဠိယာတိ**- အနာဠာယာတိ
 ဟူသည်ကား၊ အနာဠာ- မှီခိုကိုးကွယ်ရာ မရှိ* **ကဋ္ဌာဒုတိယာတိ**- ကဋ္ဌာဒုတိယာတိဟူ
 သည်ကား၊ နိပဇ္ဇနကဋ္ဌသာရက ဒုတိယာ- အိပ်ရာဖြစ်သော ဖျာသင်ဖြူးလျှင်နှစ်ခု
 မြောက်ရှိသည်၊ **သေယျာတိ**- သေယျာတိဟူသည်ကား၊ ကပဏာ- အထီးကျန် သည်၊
 သမာနာပိ- ဖြစ်သော်လည်း၊ ယာ- အကြင်မိန်းမသည်၊ ပတိနော- လင်သည်၊ ပိယာ-
 ချစ်အပ်၏၊ အယမေဝ- ဤလင်ချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းမသည်သာလျှင်၊ ဥတ္တမံ- မြတ်၏၊
 ဣတိ- ဤသို့၊ (ဒီပေတိ- ပြ၏။)

ဧဝံ- ဤသို့၊ တာယ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓမိဖုရားသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပရိသုဿ-
 နကာရဏေ- ညှိုးနွမ်းခြောက်ကပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို၊ တာပသဿ- ရှင်ရသေ့အား၊
 ကထိတေ- ပြန်လျှောက်အပ်သည်ရှိသော်၊ တာပသော- ယောက္ခမ ရှင်ရသေ့သည်၊

* အနာဠာ=အန်+အာဠ သက္ကတ၌(ရိ)သရနောင် ဓ-ဗျည်းနှင့် ကြွယ်ဝခြင်း အနက်ဟော
 သော ဓာတ်ရှိသည်၊ ဓာတ်နောင် ပစ္စည်းဆက်လျှင် ရှေ့ကဒန္တဇ ဓ-ဗျည်းသည် မုဒ္ဓဇ ပ-ဗျည်းသို့
 ပြောင်းလေ့ရှိသည်၊ ၎င်းသက္ကတဓာတ်ကို ပါဠိ၌ အဒ္ဓဟုလည်းကောင်း၊ အမ-ဟုလည်းကောင်း
 ပုံစံပြောင်း၍ထားသည်၊ (ရိ)သရကို အာ-ပြု၊ ဓ-ဗျည်းကို ပ-ဗျည်းသို့ပြောင်း၊ နောက်က ယ-
 ပစ္စည်းဆက်၍ အာပျာ-ဟု သက္ကတပုဒ်ဖြစ် သက္ကတ-ပ-ဗျည်းသည် ပြာကတ၌ အမြဲတန်း ဇ္ဇ-
 သို့ပြောင်းသည်၊ နမူနာကား-မျောပါရခြင်းအနက်ဟော ဝုပ-မှ ဝုဠ-သို့ပြောင်းသော ပါဠိပုဒ်များရှိ
 ဤ၌လည်း အာပျ-မှ အာဠ-သို့ပြောင်းသည်။ ဇ္ဇ-ကိုမြန်မာတို့(လှ)ဟု အသံထွက်သည်၊ အသံမှန်
 မဟုတ်ပေ လ-ဗျည်းသံ နောက်တွင် ကပ်၍ ဟ-ဗျည်းသံကိုထည့်ပေးရမည်၊ ထိုင်းနိုင်ငံ၌
 ရဟန်းတော်များက ဒကာ ဒကာမတို့အား ချပေးသော ကန်တော့ခန်းပါဠိ၌ ဒဒယထာဗာလေ
 ယထာမူဠေဒဒဟူသော ပုဒ်ပါရှိသည်၊ ထိုင်းဘုန်းတော်ကြီးများသည် ယထာမူဠေကို ယထာ-
 မူလဟေ-ဟု အသံထွက်ကြသည်။

ရာဇာနံ- သားတော်သောတ္ထိသေနမင်းကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ “တာတ-
သောတ္ထိသေန- ချစ်သားသောတ္ထိသေန၊ ကုဋ္ဌရောဂါဘိဘူတေ- နူနာရောဂါသည်
နှိပ်စက်အပ်သော၊ တယိ- သင်ချစ်သားသည်၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသန္တေ-
ဝင်သည်ရှိသော်၊ တယာ- သင်ချစ်သားနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ ပဝိသိတွာ- (တောသို့)
ဝင်၍၊ တံ- သင်ချစ်သားကို၊ ဥပဋ္ဌဟန္တိ- ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးလျက်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
သစ္စပလေန- သစ္စာ၏ အစွမ်းအာနုဘော်ဖြင့်၊ တဝ- သင်ချစ်သား၏၊ ရောဂံ-
နူနာရောဂါကို၊ ဝူပသမေတွာ- ငြိမ်းစေ၍၊ ယာ- အကြင်မိန်းမသည်၊ တေ- သင်၏၊
ရဇေ- မင်းအဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌာနကာရဏံ- တည်ရခြင်း၏အကြောင်းကို၊ အကာသိ-
ပြုပေပြီ၊ တဿာ- ထိုမိန်းမအား၊ တွံ- သင်သည်၊ ဌိတဋ္ဌာနံ- တည်ရာအရပ်ကို၊
နေဝဇာနာသိ နာမ- မသိတုံဘိ၏၊ ဝါ- မသိတုံဘိတကား၊ တွံ- သင်သည်၊ နိသိန္နဋ္ဌာနံ-
နေရာအရပ်ကို၊ နဇာနာသိနာမ- မသိတုံဘိ၏၊ တေ- သင်ချစ်သားသည်၊ အယုတ္တံ-
မသင့်လျော်သည်ကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ဘိ၏၊ ဧတံ မိတ္တဒုဗ္ဗိကမ္ပနာမ- ဤအဆွေခင်ပွန်း
ပြစ်မှားသော အမှုမည်သည်ကား၊ ပါပကံ- အလွန်ယုတ်မာစွာ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊
ဝတွာ- ဆို၍၊ ပုတ္တံ- သားတော်ကို၊ ဩဝဒန္တော- ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍၊ “သုဒုလ္လဘိတ္ထိ-
ပုရိသဿ ယာဟိတာ (ပ) ဇနိန္ဒ ဓမ္မံ စရ သမ္ဗုလ္လာယာ”တိ- သုဒုလ္လဘိတ္ထိပုရိသဿ
ယာဟိတာ (ပ) ဇနိန္ဒ ဓမ္မံ စရ သမ္ဗုလ္လာယာ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ-
ဆိုပြီ။

၃၃၀။ တာတ- ချစ်သား၊ ယာဣတ္ထိ- အကြင်မိန်းမသည်၊ ပုရိသဿ-
ယောက်ျား၏၊ ဟိတာ- အစီးအပွားကို အလိုရှိ၏၊ သာဣတ္ထိ- ထိုယောက်ျား၏
အစီးအပွားကို အလိုရှိသော မိန်းမကို၊ သုဒုလ္လဘာ- အလွန်ရခဲ၏၊ ယော
ဘတ္တာ- အကြင်လင်သည်၊ ဣတ္ထိယာ- မယား၏၊ ဟိတောစ- အစီးအပွားကို
လည်း အလိုရှိ၏၊ သောဘတ္တာ- ထိုမယား၏ အစီးအပွားကို အလိုရှိသော
လင်ကို၊ ဒုလ္လဘော- ရခဲ၏၊ တေ- သင်ချစ်သား၏၊ ဘရိယာ- မယားသည်ကား၊
ဟိတာစ- လင်၏အစီးအပွားကိုလည်း အလိုရှိ၏၊ သီလဝတီစ- သီလနှင့်
ပြည့်စုံ၏၊ ဇနိန္ဒ- မင်းမြတ်၊ [သမ္ဗုလ္လာယ (သမ္ဗုလ္လာယံ)]- သမ္ဗုလ္လာ၌၊ ဓမ္မံ-
တရားကို၊ စရ- ကျင့်လော။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ တာတ- ချစ်သား၊ ပုရိသဿ-
ယောက်ျား၏၊ ဟိတာ- အစီးအပွားဖြစ်သော၊ မုဒုစိတ္တာ- နူးညံ့သော စိတ်ရှိသော၊

အနုကမ္ပိကာ- သနားတတ်သော၊ ယာ ဣတ္ထိ- အကြင်မိန်းမသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တဿာ ဣတ္ထိယာ- ထိုမိန်းမ၏၊ ဟိတော- အစီးအပွားဖြစ်သော၊ ယော စ ဘတ္တာ- အကြင်လင်သားသည်လည်း၊ ကတဂုဏံ- ပြုဖူးသောကျေးဇူးကို၊ ဇာနာတိ- သိ၏၊ ဥဘောပိ- နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတေ- ထိုလင်းမယားတို့ကို၊ သုဒုလ္လဘာ- လောက၌ရဲခဲကုန်၏၊ အယဉ္ဇ သမ္ဗုဒ္ဓ- ဤသမ္ဗုဒ္ဓသည်ကား၊ တုယံ- သင်ချစ်သား၏၊ ဟိတာ စေ- အစီးအပွားသည်လည်းကောင်း၊ သီလသမ္ပန္နာ စ- သီလနှင့် ပြည့်စုံသူ သည်လည်းကောင်း၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဧတိဿာ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓ အပေါ်၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်လော၊ ကတဂုဏံ- ပြုဖူးသောကျေးဇူးကို၊ ဇာနိတ္တာ- သိ၍၊ မုဒုစိတ္တာ- နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်လော၊ အဿ- ထိုသမ္ဗုဒ္ဓ၏၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ ပရိတောသေဟိ- နှစ်သိမ့်လော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ သော- ထိုခမည်းတော်ရှင်ရသေ့သည်၊ ပုတ္တဿ- သားတော်အား၊ ဩဝါဒံ- အဆုံးအမကို၊ ဒတွာ- ပေးခဲ့ပြီး၍၊ အာသနာ- နေရာမှ၊ ဥဌာယ- ထ၍၊ ပက္ကာမိ- ကြွတော်မူပြီ၊ ရာဇာ- သောတ္ထိသေနမင်းသည်၊ ပိတရိ- ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ သည်၊ ဂတေ- ကြွတော်မူသည်ရှိသော်၊ သမ္ဗုလံ- သမ္ဗုဒ္ဓ မိဖုရားကို၊ ပက္ခောသာ- ပေတွာ- ခေါ်တော်မူစေ၍၊ “ဘဒ္ဒေ- အရှင်မိဖုရား၊ ဧတ္ထကံ- ဤမျှလောက်သော၊ ကာလံ- ကာလပတ်လုံး၊ မယာ- ငါသည်၊ ကထံ- ပြုအပ်သော၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ (တွံ- ရှင်မိဖုရားသည်၊) ခမ- သည်းခံလော၊ ဣတော- ဤနေမှ၊ ပဌာယ- အစပြု၍၊ သဗ္ဗိဿရိယံ- အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို၊ တယုမေဝ- ရှင်မိဖုရားအားသာလျှင်၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ဒမ္မိ- ပေး၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (သဗ္ဗိဿရိ ယေန- အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဖြင့်၊ နိမန္တေတွာ- ဖိတ်လိုသည်ဖြစ်၍၊) “သစေ တုဝံ ဝိပုလေ လဒ္ဓဘောဂေ (ပ) သဗ္ဗေ တေ ဝစနကရာ ဘဝါမာ”တိ- သစေ တုဝံ ဝိပုလေ လဒ္ဓဘောဂေ (ပ) သဗ္ဗေ တေ ဝစနကရာ ဘဝါမ- ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၃၁။ ဘဒ္ဒေ- အဘယ်မိဖုရား၊ သစေ- အကယ်၍၊ တုဝံ- အရှင်မိဖုရားသည်၊ ဝိပုလေ- များမြတ်ကုန်သော၊ [လဒ္ဓဘောဂေါ(ဘောဂေါ)]- စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို၊ လဒ္ဓလဘိတ္တာပိ- ရသော်လည်း၊ ဣဿာ ဝတိဏ္ဏာ- ငြိစ့ခြင်းသို့သက်သည်ဖြစ်၍၊ မရဏံ- သေခြင်းသို့၊ ဥပေသိ- ကပ်ရလတ္တံ့၊ အဟဉ္ဇ- ငါသည်လည်းကောင်း၊

တေက္ကမာရာဇကညာစ- ဤမင်းသမီးအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊
သဗ္ဗေဝ- အလုံးစုံသောငါတို့ သည်သာလျှင်၊ တေ- သင်၏၊ ဝစနကရာ-
စကားကိုလိုက်နာကုန်သည်၊ ဘဝါမ- ဖြစ်ပါကုန်အံ့။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ ဘဒ္ဒေ သမ္ဗုလေ- ရှင်မသမ္ဗုလာ၊
သစေ- အကယ်၍၊ တံ- သင်သည်၊ ရတနရာသိမ္ပိ- ရတနာအစုအပုံ၌၊ ဌပေတွာ-
ထား၍၊ အဘိသိတ္တာ- အဘိသိတ်သွန်းအပ်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ အဂ္ဂမဟေသိဋ္ဌာန
ဝသေန- အဂ္ဂမဟေသီရာထူး၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဝိပုလေ- များစွာကုန်သော၊ ဘောဂေ-
စည်းစိမ်တို့ကို၊ လဘိတွာပိ- ရ၍လည်း၊ ဣဿာယ- ငြူစူခြင်း၌၊ ဩတိဏ္ဏာ-
သက်ဆင်းသည်ဖြစ်၍၊ မရဏံ- သေခြင်းသို့၊ ဥပေသိ- ကပ်ရောက်၏၊ အဟစ္စ-
ငါသည်လည်း၊ ဣမာ စ ရာဇကညာ- ဤမင်းသမီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေ-
အလုံးစုံတို့သည်၊ တဝ- သင်၏၊ ဝစနကရာ- စကားကိုလိုက်နာသူတို့သည်၊ ဘဝါမ-
ဖြစ်ကုန်အံ့၊ တံ- သင်သည်၊ ယထာဓိပ္ပါယံ- အလိုအတိုင်း၊ ဣမံ ရဇံ- ဤတိုင်းနိုင်ငံ
ကို၊ ဝိစာရေဟိ- စီရင်လော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သဗ္ဗိဿရိယံ- အလုံးစုံသော မင်း၏
စည်းစိမ်ကို၊ တဿာ- ထိုသမ္ဗုလာအား၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။

တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ဥဘော- နှစ်ပါးကုန်သော မင်း၊ မိဖုရား
တို့သည်၊ သမဂ္ဂဝါသံ- ညီညွတ်စွာ နေခြင်းသို့၊ ဝသန္တာ- နေကြကုန်လျက်၊ ဒါနာဒိနိ-
ဒါနအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ- ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရိတွာ- ပြုကုန်၍၊ ယထာကမ္ပ-
ကံအားလျော်စွာ၊ ဂမိသု- သွားကုန်ပြီ၊ ဝါ- လားကုန်ပြီ၊ တာပသော- ခမည်းတော်
ရှင်ရသေ့သည်၊ ဈာနာဘိညာယော- ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊
ဗြဟ္မလောကူပဂေါ- ဗြဟ္မာပြည်သို့ကပ်ရောက်သည်၊ ဝါ- ဗြဟ္မာပြည်သို့လားသည်၊
အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤသမ္ဗုလာဇာတ် တရားဒေသနာတော်ကို
အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌
သာလျှင်၊ (မလ္လိကာ- မလ္လိကာမိဖုရားသည်၊ ပတိဒေဝတာ- လင်ကို နတ်ကဲ့သို့
ရိုသေလေးမြတ်သည်) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ မလ္လိကာ- သည်၊
ပတိဒေဝတာ ယေဝ- လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေလေးမြတ်ဖူးသည်သာတည်း။” ဣတိ-

ဤသို့၊ ဝတ္တာ- မိန့်တော်မူ၍၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) မလ္လိကာ- မလ္လိကာမိဖုရားသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သမ္ဗုလာ- သမ္ဗုလာမိဖုရားသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) ကောသလရာဇာ- ကောသလမင်းကြီးသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သောတ္ထိသေနော- သောတ္ထိသေနမင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ဖူးပြီ၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အဟံ မေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ပိတာ- အဘမည်းတော်ဖြစ်သော၊ တာပသောပန- ရှင်ရသေ့သည်ကား၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ဘူးပြီ။” ဣတိ- ဤသို့ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီး၊ နဝမာ- ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ သမ္ဗုလာဇာတကဝဏ္ဏနာ- သမ္ဗုလာဇာတ် အဖွင့်သည်။ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပါပြီ။

၁၀။ ဂန္ဓတိန္ဒြကဇာတ် (၅၂၀)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

အပ္ပမာဒေါတိဣဒံ- အပ္ပမာဒေါအစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂန္ဓတိန္ဒြကဇာတ်တော်ကို၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရာဇေဝါဒံ- ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူခြင်းကို၊ အာရဟ္မ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီး၊ ရာဇေဝါဒေါ- ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူခြင်းကို၊ ဟေဋ္ဌာ- အောက်၌၊ ဝိတ္တာရိတောဝ- ချဲ့အပ်ပြီးသည်သာလျှင်ကတည်း။

အဟိတ်ဝတ္ထု

ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ အတီတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ကပိလရဋ္ဌေ- ကပိလတိုင်း၌၊ ဥတ္တရပဇ္ဇာလနဂရေ- ဥတ္တရပဇ္ဇာလပြည်၌၊ ပဇ္ဇာလောနာမ- ပဇ္ဇာလမည်သော၊ ရာဇာမင်းသည်၊ အဂတိဂမနေ- အဂတိလေးပါးသို့ လိုက်ခြင်း၌၊ ဌိတော- တည်သည်ဖြစ်၍၊ အဓမ္မေန- တရားမစောင့်သည်ဖြစ်၍၊ ပမတ္တော- မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍၊ ရဇ္ဇတိုင်းပြည်ကို၊ ကာရေသိ- အုပ်ချုပ်ပြီး၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုပသေနဒီကောသလမင်း၏၊ အမစ္စာဒယော- မျှူးမတ်အစရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗေပိ- အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည်လည်း၊ အဓမ္မိကာဝ- တရားမစောင့်ကုန်သည်သာလျှင်၊ ဇာတာ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊

ဗလိပိဋိတာ- အခွန်အတုတ်ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော၊ ရဋ္ဌဝါသိနော- တိုင်းပြည်၌
 နေကုန်သော သူတို့သည်၊ ပုတ္တဒါရေ- သား၊ မယားတို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အရညေ-
 တော၌၊ မိဂါဝိယ- သမင်တို့ကဲ့သို့၊ စရိသု- သွားကုန်ပြီ၊ ဂါမဋ္ဌာနေ- ရွာတည်ရာ၌၊
 ဂါမောနာမ- ရွာမည်သည်၊ နာဟောသိ- မဖြစ်၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ ရာဇပုရိသာနံ-
 မင်းခစားယောက်ျား တို့ကို၊ ဘယေန- ကြောက်ခြင်းကြောင့်၊ ဒိဝါ- နေ့အခါ၌၊ ဂေဟေ-
 အိမ်၌၊ ဝသိတုံ- နေခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တာ- မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဂေဟာနိ-
 အိမ်တို့ကို၊ ကဏ္ဍကသာခါဟံ- ဆူးခက်တို့ဖြင့်၊ ပရိက္ခိပိတ္တာ- ခြံရံ၍၊ ဂေဟေ- အိမ်၌၊
 ရတ္တိ- ညဉ့်အခါ၌၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊ အရုဏေ- အရုဏ်သည်၊ ဥဂ္ဂစ္ဆန္တယေဝ-
 တက်လတ်သော်သာလျှင်၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝသန္တိ- ပြေးဝင်ရကုန်၏၊ ဒိဝါ-
 နေ့အခါ၌၊ ရာဇပုရိသာ- မင်းခစားယောက်ျားတို့သည်၊ ဝိလုမ္ပန္တိ- လုယက်ကုန်၏၊
 ရတ္တိ- ညဉ့်အခါ၌၊ စောရော- ခိုးသူတို့သည်၊ (ဝိလုမ္ပန္တိ- လုယက်ကုန်၏၊) တဒါ-
 ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသက္ကော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ဗဟိနဂရေ- မြို့ပြင်၌၊ ဂန္ဓတိဒ္ဓါက-
 ရုက္ခေ- တည်ပင်၌၊ ဒေဝတာ- နတ်သားသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊
 အနုသံဝစ္ဆရံ- နှစ်စဉ်မပြတ်၊ ရညော- မင်း၏၊ သန္တိကာ- အထံမှ၊ သဟဿဋ္ဌနကံ-
 အဖိုးတစ်ထောင်ထိုက်သော၊ ဗလိကမ္ပံ- ပူဇော်ပသသော အမှုကို၊ လဘတိ- ရ၏၊
 သော- ထိုဘုရားလောင်း တည်ပင်စောင့်နတ်သည်၊ “အယံ ရာဇာ- ဤမင်းသည်၊
 ပမတ္ထော- မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍၊ ရဇ္ဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေတိ- ပြုစေ၏၊
 သကလရဋ္ဌံ- အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်သည်၊ ဝိနဿတိ- ပျက်ဆီး၏၊ မံ- ငါ့ကို၊
 ဌပေတွာ- ထား၍၊ အညော- ငါမှတစ်ပါးသော၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ ပတိရူပေ-
 သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အကျင့်၌၊ နိဝေသေတုံ- ယှဉ်စေခြင်းငှာ၊ သမတ္ထော နာမ-
 စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ မေ- ငါအား၊ ဥပကာရကောစာပိ- ကျေးဇူးပြု
 တတ်သောသူသည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ အနုသံဝစ္ဆရံ- နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း၊
 သဟဿဋ္ဌနဗလိနာ- အဖိုးတစ်ထောင်ထိုက်သော နတ်စာတင်ခြင်းဖြင့်၊ ပူဇေတိ-
 ပူဇော်၏၊ (အဟံ- ငါသည်၊) နံ- ထိုမင်းကို၊ သြဝဒိဿာမိ- ဆုံးမအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 စိန္တေသိ- ကြံပြီ။

သော- ထိုတည်ပင်စောင့်နတ်သည်၊ ရတ္တိဘာဂေ- ညဉ့်အဖို့၌၊ ရညော- မင်း၏၊
 သိရိဂစ္ဆံ- ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ဥဿိသကပဿေ-
 ဦးခေါင်းရင်းနံပါး၌၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ သြဘာသံ- အရောင်ကို၊ ဝိဿဇေတွာ- လွှတ်၍၊

အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ အဋ္ဌာသိ- တည်ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ တံ-
ထိုဘုရားလောင်း တည်ပင်စောင့်နတ်ကို၊ ဗာလသူရိယံဝိယ- တက်သစ်စဖြစ်သော
နေလုလင်ကဲ့သို့၊ ဇလမာနံ- ထွန်းတောက်ပသည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “တွံ- သင်သည်၊
ကော- အဘယ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ကေန ဝါ ကာရဏေန- အဘယ်
အကြောင်းကြောင့်၊ ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊ အာဂတော- လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊”
ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ သော- ထို ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ- ထိုမင်း၏၊
ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဟံ- ငါသည်၊
ဂန္ဓတိန္ဒြကဒေဝတာ- တည်ပင်စောင့်နတ်တည်း၊ ‘တုယံ- ရှင်မင်းကြီးအား၊ ဩဝါဒံ-
အဆုံးအမကို၊ ဒဿာမိ- ပေးအံ့၊’ ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊) အာဂတော-
လာသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ “(တွံ- သင်သည်၊) ကိံ နာမ-
အဘယ်မည်သော၊ ဩဝါဒံ- အဆုံးအမကို၊ (မမ- ငါ့အား၊) ဒဿသိ- ပေးအံ့နည်း၊”
ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- မေးအပ်သည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း တည်ပင်
စောင့်နတ်သည်၊” မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တွံ- ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ပမတ္ထော-
မေ့လျော့သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ရဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ- ပြုစေပြီ၊ တေန-
ထို့ကြောင့်၊ တေ- ရှင်မင်းကြီး၏၊ သကလရဋ္ဌံ- အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်သည်၊
ဟတဝိလုတ္တံဝိယ- ဖျက်ဆီးလုယက်အပ်သကဲ့သို့၊ ဝိနဋ္ဌံ- ပျက်စီးပြီ၊ ရာဇာနောနာမ-
ပြည့်ရှင်မင်းတို့မည်သည်ကား၊ ပမာဒေန- မေ့လျော့သဖြင့်၊ ရဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊
ကာရေန္တာ- ပြုကုန်သည်ရှိသော်၊ သကလရဋ္ဌဿ- အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်၏၊
သာမိနော- အရှင်သခင်တို့သည်၊ န ဟောန္တိ- မဖြစ်ကုန်၊ ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ- ပစ္စုပ္ပန်
မျက်မှောက်၌ပင်၊ ဝိနာသံ- ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ သမ္ပရာယေ-
တမလွန်ဘဝ၌၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ မဟာနိရယေ- ငရဲကြီး၌၊ နိဗ္ဗတ္တန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တေသု-
ထိုပြည့်ရှင်မင်းတို့သည်၊ ပမာဒံ- (ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌) မေ့လျော့ခြင်းကို၊ အာပန္နေသု-
ရောက်ကုန်သည်ရှိသော်၊ အဿ- ထိုမင်း၏၊ အန္တောဇနာစ- တိုင်းပြည်တွင်း၌
နေကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗဟိဇနာပိစ- ပြည်ပ၌ နေကုန်သော
သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပမတ္တာဝ- မေ့လျော့ကုန်သည်သာလျှင်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊
တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ရညာ- ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊ အတိရေကေန- အတိုင်းထက်အလွန်၊
အပ္ပမတ္တေန- မမေ့မလျော့သည်၊ ဘဝိတဗ္ဗံ- ဖြစ်ရာ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊
ဓမ္မဒေသနံ- တရားဒေသနာကို၊ ပဋ္ဌပေန္တော- ဆောက်တည်စေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဝါ-

ဟောလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ (ပ) တတော တံ ပဋိပဇ္ဇသီ”တိ- အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ (ပ) တတော တံ ပဋိပဇ္ဇသီ-ဟူကုန်သော၊ ဧကာဒသ- ဆယ့်တစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၃၂။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အပ္ပမာဒေါ- မမေ့မလျော့ခြင်းသည်၊ အမတံအမတဿ- သေခြင်းကင်းသော အမြိုက်နိဗ္ဗာန်၏၊ ပဒံ- အကြောင်းတည်း၊ ပမာဒေါ- မေ့လျော့ခြင်းသည်၊ မစ္စုနော- အဖန်တလဲလဲသေခြင်း၏၊ ပဒံ- အကြောင်းတည်း၊ အပ္ပမတ္တာ- မမေ့မလျော့ကုန်သော သူတို့သည်၊ [နမိယန္တိ(နမိယန္တိ)]- မသေသည်မည်ကုန်၏၊ ယေ- အကြင်သူတို့သည်၊ ပမတ္တာ- မေ့လျော့ကုန်၏၊ တေ- ထိုမေ့လျော့ကုန်သော သူတို့သည်၊ မတာယထာ- သေသည်နှင့် တူကုန်၏။

၃၃၃။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မဒါ- အနာကင်းသောမာန် အရွယ်ကောင်းသောမာန် အသက်ရှည်သော မာန်ယစ်ခြင်းကြောင့်၊ ပမာဒါ- မေ့လျော့ခြင်းသည်၊ ဇာယေထ- ဖြစ်ရာ၏၊ ပမာဒါ- မေ့လျော့ခြင်း ကြောင့်၊ ခယော- အဆွေအမျိုးဥစ္စာ အသက်ကုန်ခြင်းသည်၊ ဇာယတေ- ဖြစ်၏၊ ခယာ- ဥစ္စာအခြံအရံကုန်ခြင်းကြောင့်၊ ပဒေါသာ- အပြစ်တို့သည်၊ ဇာယန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ [ဘာရတ(ဘာရမ)]- ဘာရမအမည်တော်ရှိသော၊ ဥသဘာ- မင်းမြတ်၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ [မာ မဒေါ(မာပမာဒေါ)]- မမေ့မလျော့လင့်၊ (မာ မာဒေါ- မမူးယစ်ပါလင့်)။

၃၃၄။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဟိသစ္စံ- မှန်ပါ၏၊ ဗဟူ- များစွာ ကုန်သော၊ ပမာဒိနော- မေ့လျော့ခြင်းရှိကုန်သော၊ ခတ္တိယာ- မင်းတို့သည်၊ အတ္ထံ- အစီးအပွားကိုလည်းကောင်း၊ ရဋ္ဌံ- တိုင်းပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ [ဇိနာ(ဇိဏ္ဏာ)]ဝိနဋ္ဌာ- ဖျက်ဆီးသည်မည်ကုန်၏၊ အထော- ထိုမြို့၊ ဇိနာ- ဆုံးရှုံးကုန်၏၊ ဂါမိနောပိ- ရွာစားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဂါမာ- ရွာ၌ နေသောသူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဇိဏ္ဏာ- ယုတ်ကုန်၏၊ [အဂါရိနော (ပမာဒိနော)]- မေ့လျော့ခြင်းရှိကုန်သော၊ အနဂါရာ- ရဟန်းတို့သည်၊ ဇိဏ္ဏာ- ဥစ္စာစည်းစိမ်မှ ယုတ်ကုန်၏။*

* ဂါမိနောဝိ- ရွာစားတို့သည်လည်း၊ ဂါမာ- ရွာမှ၊ ဇိနာ- ဆုံးရှုံးကုန်၏၊ အနာဂါရာ- ရသေ့ ရဟန်းတို့သည်၊ ပဗ္ဗဇိတပဋိပတ္တိတော- ရသေ့ရဟန်းအကျင့်မှ၊ ဇိနာ- ဆုံးရှုံးကုန်၏၊ အဂါရိနောပိ- အိမ်နေသူတို့သည်လည်း၊ ယရာဝါသတောစေဝ- အိမ်ရာမှလည်းကောင်း၊ ဓနဓညာဒိဟိစ- ဥစ္စာစပါးတို့မှလည်းကောင်း၊ ဇိနာ- ဆုံးရှုံးကုန်၏-ဟု အနက်ပေးမှ အဋ္ဌကထာနှင့် ညီမည်။

၃၃၅။ ရဋ္ဌဝဗ္ဗန- ပြည်တိုင်းကား၏ အစီးအပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်သော၊
မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ပမတ္တဿ- မေ့လျော့သော၊ ခတ္တိယဿ-
ပြည့်ရှင်မင်း၏၊ ရဋ္ဌသ္မိ- တိုင်းပြည်၌၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံ ကုန်သော၊ ဘောဂါ-
စည်းစိမ်တို့သည်၊ ဝိနဿန္တိ- ပျက်စီးကုန်၏၊ တံ- ထိုမေ့လျော့ခြင်းကို၊ ရညော-
ပြည့်ရှင်မင်း၏၊ အယံ- ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်း ဟူ၍၊ ဝုစ္စတေ- ဆိုအပ်၏။

၃၃၆။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အတိဝေလံ- အပိုင်းအခြားကို လွန်၍၊
တွံ- အရှင်မင်းကြီးသည်၊ ယံပမဇ္ဇသိ- အကြင်မေ့လျော့၏၊ ဧသော- ဤသို့
မေ့လျော့ခြင်းသည်၊ နဓမ္မော- ရှေးမင်းတို့၏အကျင့် သဘောမဟုတ်၊ တေ-
အရှင်မင်းကြီး၏၊ ဣဒ္ဓံ- ထမင်းအဖျော်စသည် နှင့်ပြည်စုံသော၊ ဖိတံ- ရွှေငွေ
စသည်ဖြင့် ကြွယ်ဝသော၊ [နံဇနပဒံ (နံဇနပုဒံ)]- ထိုဇနပုဒ်ကို၊ စောရာ-
ခိုးသူတို့သည်၊ ဝိဒ္ဓံသယန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏။

၃၃၇။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ပုတ္တာ-
သားတို့သည်၊ ပဝေဏိပါလကာ- အစဉ်အဆက်ကို စောင့်နိုင်ကုန်သည်၊
နဘဝိဿန္တိ- မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ [ဟိရညံ ဓာနိယံ(ဟိရညနိဓာနိယာ)]-
ရွှေတိုက်တို့သည်၊ နဘဝိဿန္တိ- မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ရဋ္ဌေ- တိုင်းပြည်၌မူလည်း၊
ဝိလုပ္ပမာနမ္ပိ- လုယက်ဖျက်ဆီးသည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗဘောဂေဟိ- အလုံးစုံသော
စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့မှ၊ တွံ- ရှင်မင်းကြီးသည်၊ [ဇိယတိ (ဇိယသိ)]- ယုတ်၏။

၃၃၈။ [ခတ္တိယံ(ခတ္တိယ)]- ရေမြေအရှင်၊ [သဗ္ဗဘောဂါ ပရိဇိဏ္ဍံ (သဗ္ဗဘောဂ-
ပရိဇိဏ္ဍံ)]- အလုံးစုံသောစည်းစိမ်ဥစ္စာမှ ယုတ်သောသူကို၊ ရာဇာနံဝါပိ-
မင်းပင်ဖြစ်ငြားသော်လည်း၊ ဉာတိမိတ္တာစ- အဆွေအမျိုး အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်
လည်းကောင်း၊ သုဟဇ္ဇာစ- ချစ်သောသူတို့သည်လည်းကောင်း၊ တံ-
ထိုဥစ္စာစည်းစိမ် ပျက်စီးသော မင်းကို၊ မာနိယံ- သိအပ်၏ဟူ၍၊ နမညန္တိ-
မအောက်မေ့ကုန်၏။

၃၃၉။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တမေဝ- ထိုမင်းကိုသာလျှင်၊
ဥပဇိဝန္တာ- မှီ၍အသက် မွေးကုန်သော၊ ဟတ္တာရေဟာ- ဆင်စီးသူရဲတို့သည်
လည်းကောင်း၊ [အနီကဋ္ဌာ(အဏိကဋ္ဌာ)]- မင်းကြီး သက်တော်စောင့်တို့သည်
လည်းကောင်း၊ ရထိကာ- ရထားစီးသူရဲတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တိကာရကာ-
ခြေသည်သူရဲတို့သည်လည်းကောင်း၊ တံ- ထိုမင်း ဆင်းရဲကို၊ မာနိယံ-
သိအပ်၏ဟူ၍၊ နမညန္တိ- မအောက်မေ့ကုန်။

၃၄၀။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အသံဝိဟိတကမ္မန္တ- မစုံစမ်း
မဆင်ခြင်ဘဲ အမှုကိုပြုတတ်သော၊ ဗာလံ- မိုက်စွာသော၊ ဒုမ္မန္တိမန္တိနံ-
အလွန်မသိသော၊ ဒုမ္မေခံ- ပညာနည်းသော၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ သိရီ-
ဘုန်းကျက်သရေသည်၊ ဇဟတိ- စွန့်၏၊ ကိမိဝ- အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား၊
ဥရဂေါ- မြွေသည်၊ ဇိဏ္ဏံ- ဟောင်းလေပြီးသော၊ တစံ- အရေကို၊ ဇဟတိက္ကဝ-
စွန့်သကဲ့သို့တည်း။

၃၄၁။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သုသံဝိဟိတကမ္မန္တ- ကောင်းစွာ စုံစမ်း
ဆင်ခြင်၍ အမှုကိုပြုတတ်သော၊ ကာလုဋ္ဌာယိ- သင့်သောအခါ၌ လုံ့လပြု
လေ့ရှိသော၊ အတန္တိတံ- မပျင်းမရှိသော၊ ရာဇာနံ- မင်းအား၊ သဉ္ဇသဘာ-
ဥသဘနှင့် တကွကုန်သော၊ ဂါဝေါ- နွားတို့သည်၊ အဘိဝမန္တိက္ကဝ- ပွားကုန်
သကဲ့သို့၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော၊ ဘောဂါ- စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည်၊
အဘိဝမန္တိ- ပွားများကုန်၏။

၃၄၂။ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ [ဥပဿုတိ(ဥပဿုတိ)]- ပြည်သူတို့
အနီးသို့ ကပ်၍ နားထောင်လျက်၊ ရဋ္ဌေ- တိုင်းပြည်၌လည်းကောင်း၊
ဇနပဒေ- ဇနပုဒ်၌လည်းကောင်း၊ စရ- ကြွတော်မူလော၊ တတ္ထ- ထိုပြည်ရွာ
ဇနပုဒ်၌၊ ဒိသွာစ- မြင်၍လည်းကောင်း၊ သုတွာစ- ကြား၍လည်းကောင်း၊
တတော- ထိုမြင်ရာကြားရာမှ၊ [တံ(တွံ)]- ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ပဋိပဇ္ဇသိ-
ကျင့်ရပါလတ္တံ့။

တတ္ထ- အပ္ပမာဒေါ အမတပဒံစသော ဂါထာတို့၌၊ **အပ္ပမာဒေါတိ**- အပ္ပမာဒေါ
ဟူသည်ကား၊ သတိယာ- မမေ့လျော့ခြင်းသည်၊ အဝိပ္ပဝါသော- မကင်းသည်ဖြစ်၍၊
အမတပဒန္တိ- အမတပဒံဟူသည်ကား၊ အမတဿ- မသေရာဖြစ်သော၊ နိဗ္ဗာနဿ-
နိဗ္ဗာန်၏၊ ပဒံ- အကြောင်းသည်၊ အဓိဂမကာရဏံ- ရခြင်းအကြောင်းသည်၊ **မစ္စုနော**
ပဒန္တိ- မစ္စုနော ပဒံဟူသည်ကား၊ မရဏဿ- သေခြင်း၏၊ ကာရဏံ- အကြောင်း
သည်၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ ပမတ္တာ- မေ့လျော့သော သူတို့သည်၊ ဝိပဿနံ- ဝိပဿနာ
တရားကို၊ အဝဇေတွာ- မပွားမူ၍၊ အပ္ပဋိသန္ဓိကဘာဝံ- တစ်ဖန်ပဋိသန္ဓေ မနေရသည်
အဖြစ်သို့၊ ပတ္တံ- ရောက်ခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တာ- မစွမ်းနိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပုနပ္ပုနံ-
အဖန်ဖန်၊ သံသာရေ- သံသာရာ၌၊ ဇာယန္တိ စေဝ- မွေးဖွားလည်း မွေးဖွားရကုန်၏၊
မိယန္တိ စ- သေလည်း သေရကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ပမာဒေါ- မေ့လျော့ခြင်းသည်၊
မစ္စုနော- သေခြင်း၏၊ ပဒံနာမ- အကြောင်းမည်၏၊ **န မိယန္တိတိ**- န မိယန္တိဟူသည်ကား၊

ဝိပဿနံ- ဝိပဿနာတရားကို၊ ဝမေတ္တာ- ပွားများ၍၊ အပ္ပဋ္ဌိသန္တိကဘာဝံ- တစ်ဖန်
 ပဋ္ဌိသန္ဓေနေရသည်အဖြစ်သို့၊ ပတ္တာ- ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊
 သံသာရေ- သံသာရာ၌၊ အနိဗ္ဗတ္တတ္တာ- မဖြစ်တော့သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ န မိယန္တိ
 နာမ- မသေသည်မည်ကုန်၏၊ ယေ ပမတ္တာတိ- ယေပမတ္တာဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-
 မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ ပုဂ္ဂလာ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ ပမတ္တာ- မေ့လျော့ကုန်၏၊
 တေ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ မတာယထာ- သေသည်နှင့်တူကုန်၏၊ တထေဝ- ထို့အတူပင်၊
 ဒဋ္ဌဗ္ဗာ- မှတ်အပ်ကုန်၏၊ ကသ္မာ?- အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ အကိစ္စသာဓနတာယ-
 ပြုသင့်သော ကိစ္စ၏ မပြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်တည်း၊ ဟိ- ခဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ မတဿပိ-
 သူသေသည်လည်း၊ “အဟံ- ငါသည်၊ ဒါနံ- အလှူကို၊ ဒဿာမိ- လှူအံ့၊ သီလံ-
 သီလကို၊ ရက္ခိဿာမိ- စောင့်အံ့၊ ဥပေါသထကမ္ပံ- ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းအမှုကို၊
 ကရိဿာမိ- ပြုအံ့၊ ကလျာဏကမ္ပံ- ကောင်းသောအမှုကို၊ ပူရေဿာမိ- ဖြည့်အံ့၊
 ဣတိ- ဤသို့၊ အာဘောဂေါ ဝါ- နှလုံးသွင်းခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တနာ ဝါ-
 တောင်းတခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပရိယုဋ္ဌာနံ ဝါ- အားထုတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊
 အပဂတဝိညာဏတ္တာ- အသက်ဝိညာဉ်ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊
 ပမတ္တဿပိ- မေ့လျော့သောသူ၏လည်း၊ အပ္ပမာဒါဘာဝါ- သတိ တရား၏
 မရှိခြင်းကြောင့်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဥဘော- နှစ်ယောက်
 ကုန်သော၊ ဧတေ- သေသူနှင့် မေ့လျော့သူ နှစ်ယောက်တို့သည်၊ ဧကသဒိသာဝ-
 ထပ်တူတူကုန်သည်သာ။

မဒါတိ- မဒါဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အာရောဂျယောဗ္ဗန
 ဇီဝိတမဒသင်္ခါတာ- အနာကင်းခြင်း နုပျိုးခြင်း အသက်ရှည်ခြင်းတို့၌ ယဇ်ခြင်းဟု
 ဆိုအပ်ကုန်သော၊ တိဝိဓာ- သုံးပါးအပြားရှိကုန်သော၊ မဒါ- ယဇ်ခြင်းတို့သည်၊ ပမာဒေါ
 နာမ- မေ့လျော့ခြင်းမည်သည်၊ ဇာယတိ- ဖြစ်၏၊ သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ မဒပ္ပတ္တော-
 ယဇ်မူးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ပမာဒါပန္နော- မေ့လျော့ခြင်းသို့ရောက် သည်ဖြစ်၍၊
 ပါဏာတိပါတာဒီနိ- သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း အစရှိကုန်သော၊ ပါပကမ္မာနိ-
 မကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ရာဇာနော-
 မင်းတို့သည်၊ ဆိန္ဒာပေန္တိ ဝါ- လက်ခြေကိုမူလည်းဖြတ်စေကုန်၏၊ ဟနာပေန္တိ ဝါ-
 သတ်မူလည်း သတ်စေကုန်၏၊ အဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ ဓနံဝါ-
 ဥစ္စာကိုမူလည်း၊ ဟရန္တိ- ဆောင်ယူကုန်၏၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ အဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား၊

ပမာဒါ- မေလျော့ခြင်းကြောင့်၊ ဉာတိဓနဇီဝိတက္ခယော- ဆွေမျိုး ဥစ္စာ အသက်ကုန်ခြင်း သည်၊ ဇာယတိ- ဖြစ်၏၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဓနက္ခယံ ဝါ- ဥစ္စာ၏ ကုန်ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ ယသက္ခယံ ဝါ- အခြံအရံကုန်ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ ပတ္တော- ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဇီဝိတုံ- အသက်မွေးခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော- မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဇီဝိတဝုတ္တတ္ထာယ- အသက်ကို မွေးမြူရခြင်း၏အကျိုးငှာ၊ ကာယဒုစ္စရိတာဒိနိ- ကာယဒုစ္စရိက် အစရှိသည်တို့ကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ အဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ခယာ- ကုန်ခန်းခြင်းတို့သည်၊ ပဒေါသာ- အပြစ်တို့သည်၊ ဇာယန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ **မာ မဒေါ ဘရတူသဘာတိ-** မာ မဒေါ ဘရတူသဘာဟူသော၊ တံ- ထိုစကားကို ဝဒါမိ- ဆို၏၊ ရဋ္ဌဘာရကဇ္ဈေက- တိုင်းပြည်၏ဝန်ကိုဆောင်သော မင်းမြတ်၊ ဘရတူသဘ- ဘရတအမည်ရှိသော မင်းမြတ်၊ ပမာဒံ- မေလျော့ခြင်းသို့၊ မာ အာပဇ္ဇိ- မရောက်ပါလင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **အတ္ထံ ရဋ္ဌန္တိ-** အတ္ထံ ရဋ္ဌဟူသည်ကား၊ ဇနပဒဝါသိနံ- ဇနပုဒ်၌ နေသူတို့၏၊ ဝုဒ္ဓိဇ္ဇေဝ- ကြီးပွားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သကလရဋ္ဌဉ္စ- အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံကိုလည်းကောင်း၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ ပမာဒိနော- မေလျော့ကုန်သော သူတို့သည်၊ ဇိနာ- ဆုံးရှုံးရကုန်၏၊ တေသံ- ထိုအနက်အဓိပ္ပါယ်တို့ကို၊ အာဝိဘာ- ဝတ္ထာယ- ထင်စွာပြုခြင်းအကျိုးငှာ၊ ခန္တိဝါဒိဇာတကမာတင်္ဂဇာတက ဘရုဇာတက သရဘင်္ဂဇာတကစေတိယဇာတကာနိ- ခန္တိဝါဒိဇာတ် မာတင်္ဂဇာတ် ဘရုဇာတ် သရဘင်္ဂဇာတ် စေတိယဇာတ်တို့ကို၊ ကထေတဗ္ဗာနိ- ဆိုအပ်ကုန်၏၊ **ဂါမိနောတိ-** ဂါမိနောဟူသည်ကား၊ ဂါမဘောဇကာပိ- ရွာစားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ တေ ဂါမာပိ- ထိုရွာ၌နေကြသော ရွာသူရွာသားတို့သည်လည်း ကောင်း၊ ပမာဒဒေါသေန- မေလျော့ခြင်းဟူသော အပြစ်ကြောင့်၊ ဇိနာ- ဆုံးရှုံးရ ကုန်၏၊ ပရိဟိနာ- ယုတ်လျော့ရကုန်၏၊ ဝိနဋ္ဌာ- ပျက်စီးရကုန်၏၊ **အနဂါရာ အဂါရိနောတိ-** အနဂါရာ အဂါရိနော ဟူသည်ကား၊ ပဗ္ဗဇိတာပိ- ရသေ့ရဟန်းတို့သည်လည်း၊ ပဗ္ဗဇိတပဋိပတ္တိတော- ရသေ့ရဟန်း၏အကျင့်၊ ဂိဟိပိ- လူတို့သည်လည်း၊ ယရာဝါသတော စေဝ- အိမ်ရာတည်ထောင်လှူဘောင်မှလည်းကောင်း၊ ဓနဓညာဒိဟိစ- ဥစ္စာစပါးအစရှိ သည်မှ လည်းကောင်း၊ ဗဟူ- များစွာ၊ ဇိနာ- ဆုံးရှုံးရကုန်၏၊ ပရိဟိနာ- ယုတ်လျော့ ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့ ဝဒတိ- ဆို၏၊ **တံ ဝုစ္စတေ အယန္တိ-** တံ ဝုစ္စတေ အယံဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယသဘောဂပရိဟာနိ- အခြံအရံစည်းစိမ်၏

ယုတ်လျော့ခြင်းမည်သော၊ ဧတနာမံ- ဤအရာကို၊ ရညော- မင်းအတွက်၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲခြင်းဟု၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဘောဂါဘာဝေန- စည်းစိမ်၏ မရှိခြင်းကြောင့်၊ နိဒ္ဒနဿ- ဥစ္စာမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ယသော- အခြံအရံသည်၊ ဟာယတိ- ယုတ်လျော့၏၊ ဟိနယသော- အခြံအရံမှ ယုတ်လျော့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ ကာယိကစေတသိကဒုက္ခံ- ကိုယ်၏စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသို့၊ ပါပုဏာတိ- ရောက်၏။

နေသ ဓမ္မောတိ- နေသဓမ္မောဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဧသ- ဤသည်ကား၊ ပေါရာဏကရာဇုနံ- ရှေးရှေးမင်းတို့၏၊ ဓမ္မော- တရားသည်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်၊ **ဣဒ္ဓံ ဖီတန္တိ-** ဣဒ္ဓံ ဖီတံဟူသည်ကား၊ အန္ဓပါနာဒိနာ- ထမင်းအဖျော်အစရှိသည်ဖြင့်၊ သမိဒ္ဓံ- ပြည့်စုံသော၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏာဒိနာ- ရွှေငွေအစရှိသည်ဖြင့်၊ ဖီတံ- စည်ပင်သော၊ ပုပ္ဖိကံ- ပွင့်သော၊ **န တေ ပုတ္တာတိ-** န တေ ပုတ္တာဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေ- သင်၏၊ ပုတ္တာ- သားတို့သည်၊ ပဝေဏိပါလကာ- အစဉ်အဆက်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ကုန်သည်၊ န ဘဝိဿန္တိ- မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဟိ- မှန်၏၊ ရဋ္ဌဝါသိနော- တိုင်းသူပြည်သားတို့သည်၊ ဧသ- ဤသူကား၊ အဓမ္မိကရညော- တရားမစောင့်သော မင်း၏၊ ပုတ္တာ- သားတည်း၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ဝုဗ္ဗိ- တိုးပွားမှုကို၊ ကိံကရိဿတိ- အဘယ်မှာ ပြုနိုင်အံ့နည်း၊ အဿ- ထိုမင်းသားအား၊ ဆတ္တံ- ထီးဖြူကို၊ နဒဿာမ- မပေးကုန်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဆတ္တံ- ထီးဖြူကို၊ န ဒေန္တိ- မပေးကြကုန်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဧတေသံ- ထိုတရားမစောင့်သော မင်းတို့၏၊ ပုတ္တာ- သားတို့သည်၊ ပဝေဏိ- ပါလကာ- အစဉ်အဆက်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ကုန်သည်၊ န ဟောန္တိ နာမ- မဖြစ်သည် မည်ကုန်၏၊ **ပရိဇိဏန္တိ-** ပရိဇိဏန္တိဟူသည်ကား၊ ပရိဟိနံ- ယုတ်လျော့သောသူကို၊ **ရာဇာနံ ဝါပီတိ-** ရာဇာနံ ဝါပီဟူသည်ကား၊ သော- ထိုသူသည်၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ သစေပိဟောတိ- အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ အထ- ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ နံ- ထိုသူကို၊ ရာဇာနံ- မင်းသည်၊ သမာနမ္ပိ- ဖြစ်ပါသော်လည်း၊ **မာနိယန္တိ-** မာနိယံဟူသည်ကား၊ အယံ- ဤသူသည်၊ ရာဇာ- မင်းတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဂရုစိတ္တေန- အလေးဂရုပြုသော စိတ်ဖြင့်၊ သမ္မာနေတဗ္ဗံ- မြတ်နိုးခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ န မညန္တိ- မမှတ်ထင်ကုန်၊ **ဥပဇိဝန္တာတိ-** ဥပဇိဝန္တာဟူသည်ကား၊ ဥပနိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ဇိဝန္တာပိ- အသက်ရှည်ရကုန်သော်လည်း၊ ဧတ္တကာ- ဤမျှလောက်ကုန်သော၊ ဧတေ ဇနာ- ထိုမင်းမှုထမ်းဖြစ်သော သူတို့သည်၊ ဂရုစိတ္တေန-

အလေးဂရုပြုသော စိတ်ဖြင့်၊ မညီတဗွဲ- မှတ်ထင်ခြင်းကို၊ န မညန္တိ- မမှတ်ထင်ကြကုန်၊ ကိကာရဏာ?- အဘယ် ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ အဓမ္မိကဘာဝေန- တရားမစောင့်သောကြောင့် တည်း။

သီရိတိ- သီရိဟူသည်ကား၊ ယသဝိဘဝေါ- အခြံအရံစည်းစိမ်သည်၊ တစန္တိ- တစံဟူသည်ကား၊ ဥရဂေါ- မြေသည်၊ ဇိဏ္ဏတစံ- အရေဟောင်းကို၊ ဇိဂ္ဂစ္ဆန္တော- စက်ဆုတ်သည်ဖြစ်၍၊ ဇဟတိယထာ- စွန့်ပစ်သကဲ့သို့၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ နဩလောကေတိယထာ- ပြန်မကြည့်သကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ တာဒိသံ- ထိုသို့ သဘောရှိသော၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ သီရိ- အခြံအရံနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာသည်၊ ဇဟတိ- စွန့်၏၊ သုသံဝိဟိတကမ္မန္တိ- သုသံဝိဟိတကမ္မန္တဟူသည်ကား၊ ကာယဒွါရာဒီဟိ- ကာယဒွါရအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပါပကမ္မံ- မကောင်းမှုကို၊ အကရောန္တံ- မပြုတတ်သော၊ အဘိဝဗန္တိတိ- အဘိဝဗန္တိဟူသည်ကား၊ အဘိမုခံ- ရှေးရှု၊ ဂစ္ဆန္တော- သွားကုန်လျက်၊ ဝဗန္တိ- တိုးပွားကုန်၏၊ သဥသဘာမိဝါတိ- သဥသဘာမိဝါဟူသည်ကား၊ သဥသဘာဣဝ- ဥသဘနှင့် တကွကုန်သော နွားတို့ကဲ့သို့၊ ဟိ- မှန်၏၊ သဥသဘဇေဋ္ဌကော- အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဥသဘနွားနှင့် တကွသော၊ ဂေါဂဏော ဝိယ- နွားအပေါင်းတို့ကဲ့သို့၊ အပ္ပမတ္တဿ- မမေ့မလျော့သော ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဘောဂါ- စည်းစိမ်တို့သည်၊ ဝဗန္တိ- ပွားကုန်၏၊ ဥပဿုတိန္တိ- ဥပဿုတိဟူသည်ကား၊ ဇနပဒစာရိတ္တသဝနာယ- ဇနပုဒ်သူတို့၏ အကျင့်ကို ကြားနာရန်အလို့ငှာ၊ စာရိကံ- ဒေသစာရိကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သကလရဋ္ဌေ စ- အလုံးစုံသော နိုင်ငံ၌လည်းကောင်း၊ ဇနပဒေ စ- ဇနပုဒ်၌လည်းကောင်း၊ စရလှည့်လည်လော့၊ တတ္ထာတိ- တတ္ထာဟူသည်ကား၊ တသ္မိံ ရဋ္ဌေ- ထိုတိုင်းနိုင်ငံ၌၊ စရန္တော- လှည့်လည်သည်ရှိသော်၊ ဒဋ္ဌဗွဲ- မြင်သင့်သည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ သောတဗွဲ- ကြားသင့်သည်ကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဂုဏာဂုဏံ- အကောင်းအဆိုးကို၊ ပစ္စက္ခံ- မျက်မှောက်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ တတော- ထိုမြင်ရာကြားရာမှ၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဟိတပဋိပတ္တိ- အစီးအပွားနှင့် ယှဉ်သော အကျင့်ကို၊ ပဋိပဇ္ဇိဿသိ- ကျင့်နိုင်လတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်းတည်ပင်စောင့်နတ်သည်၊ ဧကာဒသဟိ- ဆယ်တစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာဟိ- ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ သြဝဒိတွာ- ဆုံးမ၍၊ “(မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊) ဂစ္ဆ- သွားချေ၊ ပပဉ္စံ- ကြာမြင့်ခြင်းကို၊ အကတွာ- မပြုမူ၍၊ ရဋ္ဌံ- တိုင်းပြည်ကို၊ ပရိဂ္ဂဏှ- စုံစမ်းလော၊ (ရဋ္ဌံ- တိုင်းပြည်ကို၊)

မာနာသယိ- မဖျက်ဆီးလင့်။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတော- ဆို၍၊ သကဋ္ဌာနမေဝ- မိမိနေရာ
 ဗိမာန်သို့သာလျှင်၊ ဂတော- သွားပြီ၊ ရာဇာပိ- မင်းသည်လည်း၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း
 တည်ပင်စောင့်နတ်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြားရ၍၊ သံဝေဂပ္ပတ္တော-
 ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ပုနဒိဝသေ- နက်ဖြန်နေ၍၊ ရဇ္ဇံ- တိုင်းပြည်ကို၊
 အမစ္စေ- မျှူးမတ်တို့ကို၊ ပဋိစ္စာပေတွာ- အပ်နှင်းခဲ့၍၊ ပုရောဟိတေန- ပုရောဟိတ်နှင့်၊
 သဒ္ဓိံ- တကွ၊ ကာလဿေဝ- စောစောကလျှင်၊ ပါစီနဒ္ဓါရေန- အရှေ့တံခါးမဖြင့်၊
 နဂရာ- မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ယောဇနမတ္တံ- တစ်ယူဇနာရှိသော အရပ်သို့၊
 ဂတော- သွားရောက်ပြီ၊ တတ္ထ- ထိုအရပ်၌၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ဂါမဝါသီ-
 ရွာ၌နေလေ့ရှိသော၊ မဟလ္လကော- လူအိုသည်၊ အဋ္ဌဝိတော- တောအုပ်မှ၊
 ကကူကသာခံ- ဆူးခက်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ယူခဲ့၍၊ ဂေဟဒ္ဓါရံ- အိမ်တံခါးကို၊
 ပရိက္ခိပိတွာ- ထက်ဝန်းကျင်မှ ကာရံ၍၊ ပိဒဟိတွာ- ပိတ်ဆို၍၊ ပုတ္တဒါရံ- သားမယားကို၊
 အာဒါယ- ယူ၍၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ သာယံ- ည၌အခါ၌၊
 ရာဇပုရိသေသု- မင်းခယောက်ျားတို့သည်၊ ပက္ကန္တေသု- သွားကုန်သည်ရှိသော်၊
 အတ္တနော- မိမိ၏၊ ယရံ- အိမ်သို့၊ အာဂစ္ဆန္တော- ပြန်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ဂေဟဒ္ဓါရေ-
 အိမ်တံခါး၌၊ ပါဒေ- ခြေတို့ကို၊ ကဏုကေန- ဆူးသည်၊ ဝိဒ္ဓေါ- ထိုးဖောက်အပ်သည်
 ဖြစ်၍၊ ဥက္ကဋ္ဌိကံ- ဆောင့်ကြောင့်၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်၍၊ ကဏုကံ- ဆူးကို၊ နိဟရန္တော-
 နုတ်လျက်၊ “ဧဝံ ဝေဒေသု ပဉ္စာလော (ပ) ကဏုကေန သမပ္ပိတော”တိ- ဧဝံ ဝေဒေသု
 ပဉ္စာလော (ပ) ကဏုကေန သမပ္ပိတော-ဟူသော၊ ဣမာယ ဂါထာယ- ဤဂါထာဖြင့်၊
 ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အက္ခောသိ- ကျိန်ဆဲပြီ။

၃၄၃။ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကဏုကေန- ဆူးဖြင့်၊ သမပ္ပိတော-
 နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝေဒေမိယထာ- ဆင်းရဲခံရသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊
 သင်္ဂါမေ- စစ်မြေအရပ်၌၊ သရမပ္ပိတော- မြားစူးသည်ဖြစ်၍၊ ပဉ္စာလော-
 ပဉ္စလင်းမင်းသည်၊ ဝေဒေတု- ဆင်းရဲခံရပါစေသတည်း။

အဿ- ထိုလူအို၏၊ တံ ပန အက္ခောသနံ- ထိုဆဲရေးခြင်းသည်ကား၊
 ဗောဓိသတ္တာနုဘာဝေန- ဘုရားလောင်း၏ အာနုဘော်တော်ကြောင့်၊ အဟောသိ-
 ဖြစ်ပြီ၊ ဗောဓိသတ္တေန- ဘုရားလောင်းတည်ပင်စောင့်နတ်သည်၊ အဓိဂ္ဂဟိတောဝ-
 ပူးဝင်အပ်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်၊ သော- ထိုလူအိုသည်၊ အက္ခောသိ- ဆဲရေးပြီ၊ ဣတိ-
 ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော- သိအပ်၏၊ တသ္မိံ ပန သမယေ- ထိုအခါ၌ကား၊ ရာဇာစ-

မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတောစ- ပုရောဟိတ်သည်လည်းကောင်း၊
အညာတကဝေသေန- မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့်၊ တဿ- ထိုလူအို၏၊ သန္တိကေဝ-
အနီး၌သာလျှင်၊ အဋ္ဌသု- ရပ်ကုန်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုလူအို၏၊ ဝစနံ-
စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်သည်၊ “ဇိဏ္ဏော ဒုဗ္ဗလစက္ခုသိ
(ပ) ယံ တံ မဂ္ဂေယျ ကဏ္ဍကော”တိ- ဇိဏ္ဏော ဒုဗ္ဗလစက္ခုသိ (ပ) ယံ တံ မဂ္ဂေယျ
ကဏ္ဍကော-ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၄၄။ မဟလ္လက- လူအို၊ တံ- သင်သည်၊ ဇိဏ္ဏော- အိုသည်ဖြစ်၍၊
ဒုဗ္ဗလစက္ခု- မျက်စိအမြင်နည်းသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ရူပံ- ရူပါရုံကို၊ သာဓု-
ကောင်းစွာ၊ နပဿသိ- သင်မမြင်၊ တေန- ထိုသို့ကောင်းစွာ မမြင်သော
ကြောင့်၊ တံ- သင့်ကို၊ ကဏ္ဍကော- ဆူးသည်၊ ယံမဂ္ဂေယျ- အကြင်စူးရာ၏၊
တတ္ထ- ထိုသို့ဆူးစူးရာ၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ကိံ- အဘယ်
အပြစ်ရှိသနည်း။

တတ္ထ- ဇိဏ္ဏောစသော ဂါထာတို့၌၊ မဂ္ဂေယျာတိ- မဂ္ဂေယျာဟူသည်ကား၊
ဝိဇ္ဇေယျ- ထိုးဖောက်ရာ၏၊* ဣဒံ- ဤသို့သော အနက်ကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊
ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တံ- သင်သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အဗျတ္တတာယ- မလိမ္မာသည်၏
အဖြစ်ကြောင့်၊ ကဏ္ဍကေန- ဆူးသည်၊ ယဒိဝိဒ္ဓေါ- အကယ်၍ ဖောက်ထွင်းအပ်သည်
ဖြစ်အံ့၊ ဧတ္ထ- ဤဆူးစူးရာ၌၊ ရညော- မင်း၏၊ ဒေါသော- အပြစ်သည်၊ ကော-
အဘယ်နည်း၊ ယေန- အကြံကြောင့်၊ ရာဇနံ- မင်းကို၊ (တံ- သင်သည်) အက္ခောသိ-
ဆဲရေးဘိ၏၊ ကိံ- အသို့နည်း၊ တေ- သင့်အား၊ ရညာ- မင်းသည်၊ ကဏ္ဍကော-
ဆူးကို၊ ဩလောကေတွာဝ- ကြည့်ရှု၍သာလျှင်၊ အာစိက္ခိတဗ္ဗော- ဤနေရာ၌
ဆူးရှိ၏ဟု ပြောကြားရမည်လော၊ ဣတိအယံ- ဤသည်ကား၊ (အတ္ထော- အနက်
တည်း။)

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ မဟလ္လကော- လူအိုသည်၊ “မဟေတ္ထ
ဗြဟ္မဒတ္တဿ (ပ) ဝနေ အာဟတွ ကဏ္ဍကန္တိ- မဟေတ္ထ ဗြဟ္မဒတ္တဿ (ပ) ဝနေ
အာဟတွ ကဏ္ဍကံ-ဟူကုန်သော၊ တိဿော- သုံးခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊
အဘာသိ- ဆိုပြီ။

*မဂ္ဂ-ဓာတ် အနွေသနေ-ရှာမှီးခြင်း၊ စူးစမ်းရှာဖွေသည်၊ လမ်းထွင်သည်၊ ထိုးဖောက်
ဝင်ရောက်သည်-ဟု အနက်အဆင့်ဆင့်ဖြစ်သည်။

၃၄၅။ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ သောအဟံ- ထိုငါသည်၊ မဂ္ဂေ- ဆူးရှိသော ခရီး၌၊
ပတိတော- လဲသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဧတ္ထ- ဤငါ့ကို ဆူးစူးရာ၌၊ ဗြာဟ္မဒတ္တဿ-
ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ဗဟု- အပြစ်များစွာ၏၊ ဇနပဒါ- ဇနပုဒ်ပြည်ကို၊
အရက္ခိတာ- မစောင့်ရှောက်အပ်ပါကုန်၊ အဓမ္မဗလိနာ- မတရားသော
အခွန်ဖြင့်၊ ဟတာ- နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်၏။

၃၄၆။ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ရတ္တိ- ည၌၊ စောရာ- ခိုးသူတို့
သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက်ကုန်၏၊ ဒိဝါ- နေ၌၊ တုဏ္ဏိယာ- အခွန်တောင်းသော
မင်းချင်းတို့သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ကုဋ္ဌရာဇဿ- စဉ်းလဲ
စဉ်းစားသည့် ယုတ်မာသည့်မင်း၏၊ ရဋ္ဌသိ- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ အဓမ္မိကော-
တရားမစောင့်သော၊ ဇနော- လူသည်၊ ဗဟု- များစွာ၏။

၃၄၇။ တာတ- ချစ်သားပုဏ္ဏား၊ ဧတာဒိသေ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဘယေ-
ဘေးသည်၊ ဇာတေ- ဖြစ်လတ်သောကြောင့်၊ ဝနေ- တော၌၊ ကဏ္ဍကံ-
ဆူးကို၊ [အာဟတွ(အာဟရန္တာ)]- ဆောင်ယူကုန်၍၊ နိလ္လေနကာနိ-
ပုန်းအောင်းရာတို့ကို၊ [ကုဗ္ဗန္တိ(ကြုဗ္ဗန္တိ)]- ပြုရကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုဗဟေတ္ထအစရှိသော ဂါထာတို့၌၊ **ဗဟေတ္ထာတိ**- ဗဟေတ္ထဟူ
သည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ သောဟံ- ထိုငါသည်၊ သကဏ္ဍကေ- ဆူးရှိသော၊
မဂ္ဂေ- လမ်း၌၊ ပတိတော- လဲကျလျက်၊ သန္နိသိန္ဓော- ထိုင်နေရ၏၊ ဧတ္ထ- ငါ့ကို
ဆူးစူးရာ၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ဒေါသော- အပြစ်သည်၊ ဗဟု- များစွာ၏၊
တံ- သင်သည်၊ ဧတ္တကံ ကာလံ- ဤမျှလောက်၊ ရညော- မင်း၏၊ ဒေါသေန-
အပြစ်ကြောင့်၊ မမ- ငါ၏၊ သကဏ္ဍကေ- ဆူးရှိသော၊ မဂ္ဂေ- လမ်း၌၊ ဝိစရဏဘာဝံ-
လှည့်လည်သည်၏အဖြစ်ကို န ဇနာသိ- မသိ၊ ဟိ- မှန်၏၊ တဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊
ဇနပဒါ- ဇနပုဒ်နေသူတို့ကို၊ အရက္ခိတာ- မစောင့်ရှောက်ကုန်၊ . . . ပ . . . ကဏ္ဍကန္တိ
(ပါဠိတော်နိဿယပြန်ကြည့်ပါ)၊ တတ္ထ- ထိုစကားရပ်၌၊ **ခါဒန္တိတိ**- ခါဒန္တိဟူသည်ကား၊
ဝိလုမ္ဗန္တိ- လုယက်ကုန်၏၊ **တုဏ္ဏိယာတိ**- တုဏ္ဏိယာတိဟူသည်ကား၊ ဝဗေန္ဓာဒိဟိ-
သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပိဋေတွာ- နှိပ်စက်၍၊ အဓမ္မေန- မတရား
သဖြင့်၊ ဗလိသာဓကော- အခွန်အတုတ်ကို ပြီးစေကုန်သော သူတို့သည်၊ **ကုဋ္ဌရာဇဿာတိ**-
ကုဋ္ဌရာဇဿာဟူသည်ကား၊ ပါပရညော- မကောင်းသောမင်း၏၊ **အဓမ္မိကောတိ**-
အဓမ္မိကောဟူသည်ကား၊ ပဋိစ္ဆန္တကမ္မန္တော- ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အမှုရှိသော၊ **တာတာတိ**-
တာတဟူသည်ကား၊ ပုရောဟိတံ- ပုရောဟိတ်ကို၊ အာလပတိ- ခေါ်၏၊ မာဏဝါတိ-

မာဏဝဟူသည်ကား၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ **နိလ္လေနတာနီတိ-** နိလ္လေနကာနိ ဟူသည်ကား၊ နိလီယနဌာနာနိ- ပုန်းအောင်းရာအရပ်တို့ကို၊ **ဝနေ အာဟတ္တ ကဏ္ဍကန္တိ-** ဝနေ အာဟတ္တ ကဏ္ဍကံဟူသည်ကား၊ ကဏ္ဍကံ- ဆူးခက်ကို၊ အာဟရိတ္တ- ဆောင်၍၊ ဒွါရာနိ- တံခါးတို့ကို၊ ပိဒဟိတ္တာ- ပိတ်၍၊ ယရံ- အိမ်ကို၊ ဆဇ္ဇေတ္တာ- စွန့်၍၊ ပုတ္တဒါရံ- သားမယားကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဝနံ- တောသို့၊ ပဝိသိတ္တာ- ဝင်၍၊ တသ္မိ ဝနေ- ထိုတော၌၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ နိလီယနဌာနာနိ- ပုန်းအောင်းရာနေရာ တို့ကို၊ ကရောန္တိ- ပြုကြကုန်၏၊ အထ ဝါ- တနည်းကာ၊ ဝနေ- တော၌၊ ယော ကဏ္ဍကော- အကြင် ဆူးသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) တံ- ထိုဆူးကို၊ အာဟရိတ္တ- ဆောင်၍၊ ယရာနိ- အိမ်တို့ကို၊ ပရိက္ခိပန္တိ- ကာရန်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ ရညော- မင်း၏၊ ဒေါသေနဝ- အပြစ်ကြောင့်သာလျှင်၊ ကဏ္ဍကေန- ဆူးသည်၊ ဝိဒ္ဓေါ- ထိုးဖောက်အပ် သည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊ ဧဝရူပဿ- ဤသို့ သဘောရှိသော၊ ရညော- မင်း၏၊ ဥပတ္တမ္ဘော- ထောက်ခံသူသည်၊ မာဟောဟိ- မဖြစ်ပါလင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုလူအို၏ စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ပုရောဟိတံ- ပုရောဟိတ်ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “အာစရိယ- ဆရာ၊ မဟလ္လကော- လူအိုသည်၊ ယုတ္တံ- သင့်လျော်သောစကားကို၊ ဘဏတိ- ဆိုပေ၏၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ဒေါသောယေဝ- အပြစ်သာလျှင်တည်း၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ နိဝတ္တာမ- ပြန်ကြကုန်အံ့၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေဿာမ- ပြုစေကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီး၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်း တည်ပင်စောင့်နတ်သည်၊ ပုရောဟိတဿ- ပုရောဟိတ်၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ အဓိမုစ္စိတွာ- ပူးဝင်၍၊ ပုရတော- ရှေ့မှ၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ပရိဂဏှိဿာမ- စုံစမ်းကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီး၊ တေ- ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည်၊ တမှာဂါမာ- ထိုရွာမှ၊ အညံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါမံ- ရွာသို့၊ ဂစ္ဆန္တာ- သွားကုန်သည်ရှိသော်၊ အန္တရာမဂ္ဂေ- ခရီးအကြား၌၊ ဧကိဿာ- တစ်ယောက်သော၊ မဟလ္လိကာယ- မိန်းမအိုကြီး၏၊ သဒ္ဓံ- အသံကို၊ အဿောသံ- ကြားကုန်ပြီး၊ ဧကာ- တစ်ယောက်သော၊ သာ ဒလိဒ္ဓိတ္ထိ- ဆင်းရဲစွာသော ထိုမိန်းမအိုကြီးသည်၊ ဝယပ္ပတ္တာ- အရွယ်သို့ရောက်ကုန်သော၊ ဒွေ- နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဓိတရော- သမီးတို့ကို၊ ရက္ခမာနာ- စောင့်ရှောက်ကုန်လျက်၊ တာသံ- ထိုသမီးတို့ကို၊ အရညံ- တောသို့၊ ဂန္တံ-

သွားခြင်းငှာ၊ န ဒေတိကိရ- မပေးသတတ်၊ သယံ- မိမိသည်၊ အရညတော- တောမှ၊
ဒါရူနိစေဝ- ထင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သာကဉ္စ- ဟင်းရွက်ကိုလည်းကောင်း၊
အာဟရိတ္တာ- ဆောင်ယူ၍၊ ဓိတရော- သမီးတို့ကို၊ ပဋိဇ္ဇဂ္ဂတိ ကိရ- ကျွေးမွေးသတတ်၊
သာ- ထိုမိန်းမအိုသည်၊ တံဒိဝသံ- ထိုနေ့၌၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ဂုမ္မံ- ချုံသို့၊ အာရယု-
တက်၍၊ သာကံ- ဟင်းရွက်ကို၊ ဂဏ္ဍန္တိ- ခူးယူသည်ရှိသော်၊ ပဝဋ္ဌမာနာ- လိမ့်ကျလျက်၊
ဘူမိယံ- မြေ၌၊ ပတိတ္တာ- ကျ၍၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ မရဏေန- သေခြင်းဖြင့်၊
အက္ကောသန္တိ- ဆဲရေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကဒါသု နာမ’ယံ ရာဇာ (ပ) အပ္ပတိကာ
ကုမာရိကာ”တိ- ကဒါသု နာမ’ယံ ရာဇာ (ပ) အပ္ပတိကာ ကုမာရိကာ-ဟူသော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၄၈။ ယဿရညော- အကြင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ [ရဋ္ဌမိ(ရဋ္ဌသိ)]- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊
ကုမာရိကာ- သတို့သမီးတို့သည်၊ အပ္ပတိကာ- လင်မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊
ဇိယန္တိ- အိုရကုန်၏၊ တာ- ထိုငါ့သမီးနှစ်ယောက်တို့သည်၊ သာသာမိကာ-
လင်ရှိကုန်သည်၊ အဿုဘဝန္တိ- အကယ်၍ဖြစ်ကုန်အံ့၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပေါသေယျ-
မွေးမြူကုန်ရာ၏၊ ဗြဟ္မဒတ္တော- ဗြဟ္မဒတ် အမည်ရှိသော၊ အယံရာဇာ-
ဤမင်းသည်၊ ကဒါသု- အဘယ်အခါ၌၊ မရိဿတိနာမ- သေပါလတ္တံ့နည်း။

တတ္ထ- ထိုကဒါသုစသော ဂါထာတို့၌၊ **အပ္ပတိကာ**တိ- အပ္ပတိကာဟူ
သည်ကား၊ အသာမိကာ- လင်မရှိကုန်၊ ဟိ- မှန်၏၊ သစေ- အကယ်၍၊ တာသံ-
ထိုအမျိုးသမီးတို့အား၊ သာမိကာ- လင်တို့သည်၊ အဿု- ရှိကုန်ငြားအံ့၊ မံ- ငါ့ကို၊
ပေါသေယျ- မွေးမြူကုန်ရာ၏၊ ပန- ဆက်၊ ပါပရညော- မကောင်းသော မင်း၏၊
ရဇေ- နိုင်ငံ၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲဝေဒနာကို၊ အနုဘောမိ- ခံစားရ၏၊
ကဒါ- အဘယ်အခါ၌၊ ဧသ- ဤမကောင်းသော မင်းသည်၊ မရိဿတိနုခေါ-
သေလတ္တံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

ဧဝံ- ဤသို့ ဗောဓိသတ္တာ နုဘာဝေနေဝ- ဘုရားလောင်း တည်ပင်စောင့်နတ်၏
အာနုဘော်ဖြင့်သာလျှင်၊ သာ- ထိုမိန်းမအိုသည်၊ အက္ကောသိ- ဆဲရေး၏၊ အထ-
ထိုသို့ဆဲရေးသောအခါ၌၊ နံ- ထိုမိန်းမအိုကို၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်သည်၊
ပဋိသေဓေန္တော- တားမြစ်လိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဒုဗ္ဘာသိတဉ္စိ တေဇမ္ဗိ (ပ) ဘတ္တာရံ
ပရိယေသတိ”တိ- ဒုဗ္ဘာသိတဉ္စိ တေဇမ္ဗိ (ပ) ဘတ္တာရံ ပရိယေသတိ-ဟူသော၊ ဂါထံ-
ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၄၉။ အနတ္ထပဒကောဝိဒေ- အကြောင်းအရာမဟုတ်သည်၌ လိမ္မာသော၊
ဇမ္ဗိ- သူယုတ်မာ၊ တေ- သင်သည်၊ ဒုဗ္ဘာသိတံ- မကောင်းသော စကားကို၊
ဝုတ္တံ- ဆိုဘိ၏။ ဟိသစ္စံ- မှန်၏။ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ကုမာရီနံ- သတို့သမီးတို့၏၊
ဘတ္တာရံ- လင်ကို၊ ကုဟိ- အဘယ်အရပ်၌၊ ပရိယေသတိ- ရှာ၍ ပေးရမည်
နည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ မဟလ္လိကာ- မိန်းမအိုကြီးသည်၊ (ပုရောဟိ-
တဿ- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလို
သည်ဖြစ်၍) “နမေ ဒုဗ္ဘာသိတံဗြဟ္မေ (ပ) ကုတော ဘတ္တာ ကုမာရိယော”တိ- “နမေ
ဒုဗ္ဘာသိတံဗြဟ္မေ (ပ) ကုတော ဘတ္တာ ကုမာရိယော-ဟူကုန်သော၊ ဒွေ-
နှစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၃၅၀။ ဗြဟ္မေ- ပုဏ္ဏား၊ မေ- ငါသည်၊ ဒုဗ္ဘာသိတံ- မကောင်းသော စကားကို၊
နဝုတ္တံ- မဆို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကောဝိဒတ္ထပဒါ- အကြောင်းအရာ၌ လိမ္မာ၏၊
တဿ- ထိုမင်းသည်၊ ဇနပဒါ- ဇနပုဒ်ပြည်ရွာတို့ကို၊ အရက္ခိတာ- မစောင့်ရှောက်
အပ်ပါကုန်၊ အဓမ္မဗလိနာ- အဓမ္မဖြစ်သော အခွန်အတုတ်ဖြင့်၊ ဟတာ-
နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်၏။

၃၅၁။ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ရတ္တိံ- ည၌အခါ၌၊ စောရာ- ခိုးသူ
တို့သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ဒိဝါ- နေ့အခါ၌၊ တုဏ္ဏိယာ-
အခွန်တောင်းသော မင်းချင်းတို့သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊
ကုဋ္ဌရာဇဿ- စဉ်လဲစဉ်းစား ယုတ်မာသော မင်း၏၊ ရဋ္ဌသ္မိံ- တိုင်းကား
ပြည်ရွာ၌၊ အဓမ္မိကော- တရားမစောင့်သော၊ ဇနော- လူသည်၊ ဗဟု- များစွာ၏၊
[ဒုဇ္ဈိဝေ(ဒုဇ္ဈိဝေ)]- မကောင်းသဖြင့် အသက်မွေးခြင်းရှိသော တိုင်းကား
ပြည်ရွာ၌၊ ဒါရေ- သားမယားတို့ကို၊ ဒုဗ္ဘရေ- မွေးနိုင်ခဲ့သည်ရှိသော်၊
ကုမာရိယော- သတို့သမီးတို့သည်၊ ဘတ္တာ- လင်ကို၊ ကုကော- အဘယ်မှ၊
လဘိဿန္တိ- ရနိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်း။

တတ္ထ- ထိုဒုဗ္ဘာသိတံစသော ဂါထာတို့၌၊ ကောဝိဒတ္ထပဒါတိ- ကောဝိဒတ္ထပဒါ
ဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ အတ္ထပဒေ- အကျိုးတရား၌လည်းကောင်း၊
ကာရဏပဒေ- အကြောင်းတရား၌လည်းကောင်း၊ ကောဝိဒါ- လိမ္မာ၏၊ ဆေကာ-
ကျွမ်းကျင်၏၊ တံ- သင်သည်၊ ဧတံ ပါပရာဇာနံ- ဤမကောင်းသော မင်းကို၊ မာပသံသိ-
မချီးမွမ်းပါလင့်၊ ဒုဇ္ဈိဝေတိ- ဒုဇ္ဈိဝေတိဟူသည်ကား၊ ဒုဇ္ဈိဝေ- ဆင်းရဲသော၊ ရဋ္ဌေ-

နိုင်ငံ၌၊ ဒါရေ- မယားတို့ကို၊ ဒုဗ္ဘရေ- မွေးမြူနိုင်ခဲ့သည်၊ ဇာတေ- ဖြတ်လတ်သော်၊
ဘိတတသိတေသု- ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကုန်သော၊ အရညေ- တောထဲ၌၊ ဝသန္တေသု-
နေရကုန်သော၊ မနုဿေသု- လူတို့၌၊ ကုမာရိယော- အမျိုးသမီးပျိုတို့သည်၊ ကုတော
ဘတ္တာ- အဘယ်မှာလင်ရနိုင်အံ့နည်း၊ ကုတော- အဘယ်ကြောင့်၊ ကုမာရိယော-
အမျိုးသမီးပျိုတို့သည်၊ ဘတ္တာရံ- လင်ကို၊ လဘိဿန္တိ- ရနိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တေ- ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ တဿာ- ထိုမိန်းမအို၏၊ ဝစနံ-
စကားကို၊ သုတွာ- ကြားကုန်၍၊ “သာ- ထိုမိန်းမအိုသည်၊ ယုတ္တံ- သင့်လျော်သော
စကားကို၊ ကထေတိ- ဆိုပေ၏၊” ဣတိ- ဤသို့ တတော- ထိုအရပ်မှာ ပရံ- တစ်ပါးသော
အရပ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တာ- သွားကုန်သည်ရှိသော်၊ ဧကဿ- တစ်ယောက်သော၊ ကဿကဿ-
လယ်ထွန်သော သူ၏၊ သဒ္ဓံ- အသံကို၊ အဿေသု- ကြားကုန်ပြီ၊ ကသန္တဿ-
လယ်ထွန်သော၊ တဿ- ထိုသူ၏၊ သာလိယော နာမ- သာလိယမည်သော၊
ဗလိဗဒ္ဒေါ- နွားလားသည်၊ ဖာလေန- ထွန်သွားဖြင့်၊ ပဟဋ္ဌော- ခတ်မိသည်ဖြစ်၍၊
သယံကိရ- လဲကျသတတ်၊ သော- ထိုလယ်ထွန်သော ယောက်ျားသည်၊ ရာဇာနံ-
မင်းကို၊ အက္ခောသန္တော- ဆဲရေးလို သည်ဖြစ်၍၊ “ဧဝံ သယတု ပဉ္စာလော (ပ)
ဖာလေန သာလိယော”တိ- ဧဝံ သယတု ပဉ္စာလော (ပ) ဖာလေန သာလိယော-
ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၅၂။ သာလိယော- သာလိယအမည်ရှိသော နွားသည်၊ ဖာလေန-
ထွန်သွားဖြင့်၊ ဟတော- ခတ်မိသည်ဖြစ်၍၊ ကပဏော- ဆင်းရဲစွာ၊ သေတိ-
ယထာ- လည်းရကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤငါနွားအတူ၊ ပဉ္စာလော- ပဉ္စာလမင်းသည်၊
သင်္ဂါမေ- စင်မြေ၌၊ သတ္တိယာ- လှံမဖြင့်၊ ဟတော- ထိုးမိသည်ဖြစ်၍၊
သယတု- လဲပါစေသတည်း။

တတ္ထ- ထိုဧဝံ သယတုစသော ပါဠိတို့၌၊ ယထာတိ- ယထာဟူသည်ကား၊
ဝေဒနာပွတ္တော- ဆင်းရဲဝေဒနာသို့ရောက်သော၊ ယာယံသာလိယဗလိဗဒ္ဒေါ-
ဤသာလိယမည်သော နွားလားသည်၊ သေတိယထာ- အိပ်ရသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊
သယတု- အိပ်ပါရစေ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုသို့ ကျိန်ဆဲသောအခါ၌၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊
နံ- ထိုလယ်ထွန်သော ယောက်ျားကို၊ ပဋိသေဓေန္တော- တားမြစ်လိုသည်ဖြစ်၍၊

“အဓမ္မေန တုဝံ ဇမ္ဗ (ပ) အပရုဇ္ဈိတွာန အတ္တနော”တိ- အဓမ္မေန တုဝံ ဇမ္ဗ (ပ) အပရုဇ္ဈိတွာန အတ္တနော-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၅၃။ ဇမ္ဗ- သူယုတ်၊ ယောတံ- အကြင်သင်သည်၊ အတ္တနော- မိမိအား၊ [အပရုဇ္ဈိတွာ(အပုရုဇ္ဈိတွာ)]- မပြစ်မှားဘဲလျက်၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ သပသိ- ကျိန်ဆဲ၏၊ သောတုဝံ- ထိုသင်သည်၊ အဓမ္မေန- အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့်၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ကုဇ္ဈသိ- အမျက်ထွက်ဘိ၏။

တတ္ထ- ထိုအဓမ္မေန-စသော ဂါထာ၌၊ အဓမ္မေနာတိ- အဓမ္မေနဟူသည်ကား၊ အကာရဏေန- အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့်၊ အသဘာဝေန- သဘာဝမကျသဖြင့်။

တံ- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သော- ထိုလယ်ထွန်သော ယောက်ျားသည်၊ (တဿ- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား၊ ရညော- မင်း၏၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ ပကာသေန္တော- ပြလိုသည်ဖြစ်၍) “ဓမ္မေန ဗြဟ္မဒတ္တဿ (ပ) ဟတော ဖာလေန သာလိယော”တိ- ဓမ္မေန ဗြဟ္မဒတ္တဿ (ပ) ဟတော ဖာလေန သာလိယော- ဟူကုန်သော၊ တိသော- သုံးခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၃၅၄။ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဓမ္မေန- ဟုတ်မှန်သော သဘောဖြင့်၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ကုဇ္ဈာမိ- အမျက်ထွက်၏၊ တဿ- ထိုမင်းသည်၊ ဇနပဒါ- ဇနပုဒ်ပြည်ရွာတို့ကို၊ အရက္ခိတာ- မစောင့်ရှောက် အပ်ကုန်၊ အဓမ္မဗလိနာ- အဓမ္မဖြစ်သော အခွန်အတုတ်ဖြင့်၊ ဟတာ- နှိပ်စက်ညှင်းဆဲအပ်ကုန်၏။

၃၅၅။ ဟိသစ္စံ- ထိုမင်းတရားမစောင့်ဟု ငါဆိုသော စကားသည် မှန်၏၊ ရတ္တိ- ညဉ့်၌၊ စောရာ- ခိုးသူတို့သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ဒိဝါ- နေ၌၊ တုဏ္ဏိယာ- အခွန်တောင်းသော မင်းချင်းတို့သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက် ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ကုဋ္ဌရာဇဿ- စဉ်းလဲစဉ်းစားယုတ်မာစွာသော မင်း၏၊ ရဋ္ဌသ္မိ- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ အဓမ္မိကော- တရားမစောင့်သော၊ ဇနော- လူသည်၊ ဗဟု- များစွာ၏။

၃၅၆။ ရေ- ဟယ်ပုဏ္ဏား၊ သာ- ထိုမင်းပို့သော မိန်းမသည်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ပက္ကာနုန- ထမင်းချက်ပြန်ရသည် ထင်၏၊ ဝိကာလေ- အခါမဟုတ်သည်၌၊ ဘတ္တံ- ထမင်းကို၊ အာဟရိ- ပို့လာ၏၊ ဘတ္တာဟာရိ- ထမင်းပို့လာသော သူကို၊ အပေက္ခနော- ကြည့်မျှော်သည်ဖြစ်၍၊ သာလိယော- ငါနွားသာလိယကို၊ ဖာလေန- ထွန်သွားဖြင့်၊ ဟတော- ခပ်မိ၏။

တတ္ထ- ထိုအဓမ္မေနစသော ပါဠိတို့၌၊ **ဓမ္မေနာတိ-** ဓမ္မေနဟူသည်ကား၊
 ကာရဏေနော- အကြောင်းဟုတ်သဖြင့်သာလျှင်၊ အကာရဏေန- အကြောင်း
 မဟုတ်သဖြင့်၊ အက္ခောသတိ- ဆဲရေး၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သညံ- မှတ်ထင်မှုကို၊ မာ
 ကရိ- မပြုပါလင့်၊ **သာ နူန ပုန ရေ ပက္ကာ ဝိကာလေ ဘတ္တမာဟရီတိ-** သာ နူန
 ပုန ရေ ပက္ကာ ဝိကာလေ ဘတ္တမာဟရီဟူသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏ- ပုဏ္ဏား၊ ဘတ္တဟာရိကာ-
 ထမင်းကိုဆောင်သော၊ သာဣတ္ထိ- ထိုမိန်းမသည်၊ ပါတောဝ- စောစော၌ပင်လျှင်၊
 မမ- ငါ့အတွက်၊ ဘတ္တံ- ထမင်းကို၊ ပစိတွာ- ချက်၍၊ အာဟရန္တိ- ဆောင်ယူ၍လာစဉ်၊
 ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ အဓမ္မဗလိသာဓကေဟိ- မတရားသဖြင့် အခွန်အတုတ်ကို
 တောင်းယူတတ်ကုန်သော၊ ဒါသေဟိ- ကျွန်ဖြစ်သော မင်းမှုထမ်းတို့သည်၊ ပလိဗုဒ္ဓါ-
 နှောက်ယှက်အပ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ တေ- ထိုမင်းမှုထမ်းတို့ကို၊ ပရိဝိသိတွာ-
 ကျွေးမွေးပြီး၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ မယံ- ငါ့အတွက်၊ ဘတ္တံ- ထမင်းကို၊ ပက္ကံ- ချက်ရသည်၊
 ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ တေန ကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ ဝိကာလေ-
 အချိန်လွန်မှ၊ ဘတ္တံ- ထမင်းကို၊ အာဟရိ- ဆောင်ယူရပြီ၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ ဝိကာလေ-
 အချိန်လွန်ရာအခါ၌၊ ဘတ္တံ- ထမင်းကို၊ အာဟရိ- ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့ စိန္တေတွာ-
 ကြံ၍၊ ဆာတဇ္ဈတ္တာ- ဆာလောင်သည်ဖြစ်၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ ဘတ္တဟာရိ-
 ထိုထမင်းဆောင်ယူသော မိန်းမကို၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်လျက်၊ ဂေါဏံ- နွားကို၊
 အဋ္ဌာနေ- အရာမဟုတ်သည်၌၊ ပတောဒေန- နှင်တံဖြင့်၊ ဝိဇ္ဇိ- ထိုးမိခဲ့ပြီ၊ တေန-
 ထို့ကြောင့်၊ ဧသ- ထိုနွားလားသည်၊ ပါဒံ- ခြေကို၊ ဥက္ခိပိတွာ- မြှောက်၍၊ ဖာလံ-
 ထယ်သွားကို၊ ပဟရန္တော- ပုတ်ခတ်သည်ရှိသော်၊ သာလိယော- သာလိယကို၊
 ဖာလေန- ထယ်သွားသည်၊ ဟတော သတ်အပ်သည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ) တသ္မာ-
 ထို့ကြောင့်၊ ဧသ- ဤနွားကို၊ မယာ- ငါသည်၊ ဟတော- သတ်အပ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊
 သညံ- မှတ်ထင်မှုကို၊ မာ ကရိ- မပြုပါလင့်၊ ပါပရညောယေဝ- မကောင်းသော
 မင်း၏သာလျှင်၊ ဧသ- ဤနွားကို၊ ဟတော နာမ- သတ်အပ်သည်မည်၏၊ တဿ-
 ထိုမင်း၏၊ ဝဏ္ဏံ- ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ မာ ဘဏိ- မပြောပါလင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း။

တေ- ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ပုရတော- ရှေ့မှ၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊
 ဧကသ္မိ- တစ်ခုသော၊ ဂါမေ- ရွာ၌၊ ဝသီသု- နေကုန်ပြီ၊ ပုနဒိဝသေ- နက်ဖြန်နေ၌၊
 ပါတောဝ- စောစောကလျှင်၊ ဧကာ- တစ်ခုသော၊ ကုဋ္ဌဓေန- နွားမစဉ်းလဲသည်၊

ဂေါဒေါဟကံ- နိုးညှစ်သော သူကို၊ ပါဒေန- ခြေဖြင့်၊ ပဟရိတွာ- ကျောက်ကန်၍၊
ခီရေန- နို့ရည်အိုးနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ပဝဋ္ဌေသိ- လိမ့်၍ လဲစေပြီ၊ သော- ထိုနို့ညှစ်သော
သူသည်၊ ဗြဟ္မဒတ္တံ- ဗြဟ္မဒဏ်မင်းကို၊ အက္ခောသန္တော- ကျိန်ဆဲလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဧဝံ
ဟညတု ပဉ္စာလော (ပ) ခီရဉ္စမေ ပဝဋ္ဌိတ”န္တိ- ဧဝံ ဟညတု ပဉ္စာလော (ပ) ခီရဉ္စ မေ
ပဝဋ္ဌိတံ- ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၅၇။ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဟတောယထာစ- နွားမ ကန်သကဲ့သို့
လည်းကောင်း၊ မေ- ငါ၏၊ ခီရံ- နို့ရည်အိုးသည်၊ ပဝဋ္ဌိတံယထာစ-
လိမ့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဧဝံ- အတူ၊ သင်္ဂါမေ- စင်မြေ၌၊ အသိနာ-
သန်လျက်ဖြင့်၊ ဟတော- ခုတ်ဖြတ်သည်ဖြစ်၍၊ ပဉ္စာလော- ပဉ္စလမင်းသည်၊
ဟညတု- သေပါစေသတည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊
(တံ- နို့ညှစ်ယောက်ျား၏ စကားကို) ပဋိသေဓေန္တော- တားမြစ်လိုသည်ဖြစ်၍၊ “ယံ
ပသု ခီရံ ဆဇ္ဇေတိ (ပ) ယံ နော ဂရဟတေ ဘဝ”န္တိ- ယံ ပသု ခီရံ ဆဇ္ဇေတိ (ပ) ယံ
နော ဂရဟတေ ဘဝံ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၅၈။ ဘောပုရိသ- အိုယောက်ျား၊ ပသု- နွားမသည်၊ ခီရံ- နို့ရည်ကို၊
ယံဆဇ္ဇေတိ- အကြင်စွန့်၏၊ ပသုပါလဉ္စ- နွားကျောင်းသားကိုလည်း၊
ယံဝိဟိသတိ- အကြင် ကျောက်ကန်၏၊ တတ္ထ- ထိုနို့ရည်စွန့်ရာ နွားကန်ရာ၌၊
ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ကိဒေါသော- အဘယ် အပြစ်ရှိသနည်း၊
ဘဝံ- သင်သည်၊ [ယံဂရဟတေ(ယံဂရဟတော)]- အကြင်ကဲ့ရဲ့၏၊ ဧတံဂရဟံ-
ထိုသို့ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည်၊ နောယုတ္တံ- မသင့်။

ဗြာဟ္မဏေန- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ဂါထာယ- ဂါထာဖြင့်၊ ဝုတ္တာယ-
ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ သော- ထိုနို့ညှစ်သော ယောက်ျားသည်၊
(ဗြာဟ္မဏဿ- ပုဏ္ဏားအား၊ ဒေါသံ- မင်း၏အပြစ်ကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားလို
သည်ဖြစ်၍) “ဂေါရယော ဗြဟ္မေ ပဉ္စာလော (ပ) ခီရကာမေဟုပဒ္ဓုတာ”တိ- ဂေါရယော
ဗြဟ္မေ ပဉ္စာလော (ပ) ခီရကာမေဟုပဒ္ဓုတာ- ဟူကုန်သော၊ တိသော- သုံးခုကုန်သော၊
ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၃၅၉။ ဗြဟ္မေ- ပုဏ္ဏား၊ ပဉ္စာလော- ပဉ္စာလမင်းကို၊ ဂါရယော- ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊
ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်အမည်ရှိသော၊ ရာဇိနော- ပဉ္စာလမင်းသည်၊

ဇနပါဒါ- ဇနပုဒ်ပြည်တို့ကို၊ အရက္ခိတာ- မစောင့်ရှောက်အပ်ကုန်၊ အဓမ္မ-
ဗလိနာ- မတရားသော အခွန်အတုပ်ဖြင့်၊ ဟတာ- နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်
ကုန်၏။

၃၆၀။ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ရတ္တိ- ညဉ့်၌၊ စောရာ- ခိုးသူတို့သည်၊
ခါဒန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ဒိဝါ- နေ၌၊ တုဏ္ဏိယာ- အခွန်တောင်းသော
မင်းချင်းတို့သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ကုဋရာဇဿ- စဉ်းလဲ
စဉ်းစား ယုတ်မာစွာသောမင်း၏၊ ရဋ္ဌသ္မိ- တိုင်ကားပြည်ရွာ၌၊ အဓမ္မိကော-
တရားမစောင့်သော၊ ဇနော- လူသည်၊ ဗဟု- များစွာ၏။

၃၆၁။ အယံဂါဝီ- ဤနွားမသည်၊ စဏ္ဍာ- ကြမ်းကြုတ်၏၊ [အဋ္ဌနကာ
(အာကမနာ)]- ပြေးတတ်သောအလေ့ရှိ၏၊ [ယံဂါဝီ(တံဂါဝီ)]- ထိုနွားမကို၊
ပရေ- ရှေး၌၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ နဒုဟာမသေ- နီးမညစ်ကုန်၊ အဇ္ဇ-
ယခုအခါ၌ကား၊ ခီရကာမေဟိ- နို့ရည်ကိုအလိုရှိကုန်သော အခွန်တောင်း
သော မင်းချင်းတို့သည်၊ ဥပဒ္ဓုတာ- နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မယံ-
ငါတို့သည်၊ ဒေါဟာမ- နို့ညစ်ရကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုဇဝံဟညတုစသော ဂါထာတို့၌၊ စဏ္ဍာတိ- စဏ္ဍာဟူသည်ကား၊
ဖရဿာ- ကြမ်းကြုတ်၏၊ အဋ္ဌနကာတိ- အဋ္ဌနကာဟူသည်ကား၊ ပလာယနသီလာ-
ဟိုဟိုဒီဒီပြေးသွားတတ်၏၊ ခီရကာမေဟိတိ- ခီရကာမေဟိဟူသည်ကား၊ ဗဟု-
များစွာသော၊ ခီရံ- နို့ရည်ကို၊ အာဟရာပေန္တေဟိ- ဆောင်ယူစေကုန်သော၊
အဓမ္မိကရညော- တရားမစောင့်သော မင်း၏၊ ပုရိသေဟိ- မင်းချင်းတို့သည်၊ ဥပဒ္ဓုတာ-
နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒုဟာမ- နို့ညစ်ရကုန်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ သော- ထိုမင်းသည်၊
ဓမ္မေန- တရားဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ သစေ ကာရေယျ- အကယ်၍ပြုစေငြားအံ့၊
နော- ငါတို့အား၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဘယံ- ဘေးသည်၊ န အာဂစ္ဆေယျ-
မရောက်ရာ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တေ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ “သော- ထိုနို့ညစ်သော
ယောက်ျားသည်၊ ယုတ္တံ- သင့်လျော်သော စကားကို၊ ကထေတိ- ဆိုပေ၏၊” ဣတိ-
ဤသို့၊ တမ္ဘာဂါမာ- ထိုရွာမှ၊ နိက္ခမ္မ- ထွက်ခဲ့၍၊ မဟာမဂ္ဂံ- လမ်းမကြီးသို့၊ အာရယျ-
တက်ရောက်၍၊ နဂရာဘိမုခါ- မြို့သို့ရှေးရှုကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဂမိသု- သွားကုန်ပြီ၊ စ-
ဆက်ဦးအံ့၊ ဧကသ္မိ- တစ်ခုသော၊ ဂါမေ- ရွာ၌၊ ဗလိသာဓကော- အခွန်အတုတ်ကို

သိမ်းသော မင်းချင်းတို့သည်၊ အသိကောသတ္ထာယ- သံလျက်အိမ်၏အကျိုးငှာ၊ ဧကံ- တစ်ကောင်သော၊ တရုဏံ- ငယ်သော၊ ကဗရဝစ္ဆကံ- ပြောက်ကျားသော နို့စို့နွားငယ်ကို၊ မာရေတွာ- သတ်စေ၍၊ စမ္ပံ- အရေကို၊ ဂဏှိသု- ယူကုန်ပြီ၊ ဝစ္ဆကမာတာ- နို့စို့နွားငယ်၏ အမိဖြစ်သော၊ ခေနု- နွားမသည်၊ ပုတ္တသောကေန- သား၌ စိုးရိမ်သောကြောင့်၊ တိဏံ- မြက်ကို၊ န ခါဒတိ- မစား၊ ပါနီယံ- ရေကို၊ နပိဝတိ- မသောက်၊ ပရိဒေဝမာနာ- ငိုမြည်တမ်းတလျက်၊ အာဟိဏ္ဏတိ- လှည့်လည်၏၊ တံ- ထိုနွားမကို၊ ဒိသွာ- မြင်ကုန်၍၊ ဂါမဒါရကာ- ရွာသားသူငယ်တို့ သည်၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အက္ကောသန္တာ- ကျိန်ဆဲလိုကုန်သည်ဖြစ်၍၊ “ဧဝံ ကန္တတု ပဉ္စာလော (ပ) ဝိပုတ္တာ ပရိဓဝတီ”တိ- ဧဝံ ကန္တတု ပဉ္စာလော (ပ) ဝိပုတ္တာ ပရိဓဝတီ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟံသု- ဆိုကုန်ပြီ။

၃၆၂။ အယံဂါဝီ- ဤနွားမသည်၊ ကပဏာ- ဆင်းရဲသည်ဖြစ်၍၊ ဝိပုတ္တာ- သားငယ်မှ ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ပရိဓာဝတီယထာ- ထိုမှဤမှ မြည်တမ်းလျက် ပြေးသွားသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤတူ၊ ပဉ္စာလော- ပဉ္စာလမင်းသည်၊ ဝိပုတ္တာ- သားနှင့် ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ကန္တတု- ငိုရပါစေသတည်း၊ ဝိပုသုက္ခတု- သားနှင့် ကင်းလျက် ခြောက်ကပ်စေသတည်း။

တတ္ထ- ထိုဧဝံ ကန္တတုစသော ဂါထာ၌၊ **ပရိဓာဝတီတိ-** ပရိဓာဝတီဟူသည်ကား၊ ပရိဒေဝမာနော- ငိုကြွေးလျက်၊ ဓာဝတိ- ပြေး၏။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ (အက္ကောသနေ- သူငယ်တို့ ကျိန်ဆဲရာ၌၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ယံ ပသု ပသုပါလဿ (ပ) ဗြဟ္မဒတ္တဿ ရာဇိနော”တိ- ယံ ပသု ပသုပါလဿ (ပ) ဗြဟ္မဒတ္တဿ ရာဇိနော-ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၆၃။ တာတ- အမောင်တို့၊ ပသု- နွားမည်သည်၊ ပသုပါလဿ- နွားကျောင်း သားသည်၊ ရက္ခန္တဿေဝ- ကျောင်းစဉ်ပင်လျှင်၊ ယံသဗ္ဗမေ-ယျဝါ- အကြင် ပြေးမှုလည်း ပြေးရာ၏၊ ယံရဝေယျဝါ- အကြင် မြည်တမ်းမှုလည်း မြည်တမ်း ရာ၏၊ ဣဓ- ဤနွားမပြေးရာ မြည်တမ်းရာ၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ် အမည်ရှိသော၊ ရာဇိနော- ပဉ္စာလမင်းအား၊ ကောအပရာဓော- အဘယ် အပြစ်သည်၊ အတ္ထိနု- ရှိမည်နည်း။

တတ္ထ- ထိုယံ ပသုစသော ဂါထာ၌၊ သမ္ဘမေယျ ရဝေယျ ဝါတိ- သမ္ဘမေယျ ရဝေယျ ဝါဟူသည်ကား၊ ဘမေယျ ဝါ- ပြေးမှုလည်း ပြေးရာ၏၊ ဝိရဝေယျ ဝါ- မြည်တမ်းမှုလည်း မြည်တမ်းရာ၏၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တာတာ- အိုဖခင်၊ ပသု နာမ- နွားမည်သည်၊ ပသုပါလဿ- နွားထိန်း၏၊ ရက္ခန္တဿေဝ- စောင့်ရှောက်စဉ်မှာပင်၊ ဓာဝတိပိ- ပြေးလည်း ပြေး၏၊ ဝိရဝတိပိ- မြည်တမ်းလည်း မြည်တမ်း၏၊ တိဏမ္ပိ- မြက်ကိုလည်း၊ န ခါဒတိ- မစား၊ ပါနီယမ္ပိ- ရေကိုလည်း၊ န ပိဝတိ- မသောက်၊ ဣဓ- ဤသို့ဖြစ်ရာ၌၊ ရညော- မင်း၏၊ အပရာဓော- အပြစ်သည်၊ ကော န- အဘယ်နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတော- ထို့နောင်မှာ ဂါမဒါရကာ- ရွာသားသူငယ်တို့သည်၊ (ပုရောဟိတဿ- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား၊ ရညော- မင်း၏၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ ပကာသေန္တာ- ပြလိုကုန်သည်ဖြစ်၍၊) “အပရာဓော မဟာဗြဟ္မေ (ပ) ဒီရပါ ဟညတေ ပဇာ”တိ- အပရာဓော မဟာဗြဟ္မေ (ပ) ဒီရပါဟညတေ ပဇာ-ဟူကုန်သော၊ ဒွေ- နှစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိသု- ဆိုကုန်ပြီ။

၃၆၄။ မဟာဗြဟ္မေ- ပုဏ္ဏားကြီး၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ အပရာဓော- အပြစ်သည်၊ ဗဟု- များစွာ၏၊ ရာဇိနော- မင်းသည်၊ ဇနပါဒါ- ပြည်ရွာဇနပုဒ်တို့ကို၊ အရက္ခိတာ- မစောင့်ရှောက်အပ်ကုန်၊ အဓမ္မဗလိနာ- မဟုတ်မမှန် အဓမ္မဖြစ်သော အခွန်အတုတ်ဖြင့်၊ ဟတာ- နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်၏။

၃၆၅။ ဟိသစ္စံ- ထိုမင်းတရားမစောင့်ဟု ငါတို့ဆိုစကားသည် မှန်၏၊ ရတ္တိ- ည၌၊ စောရာ- ခိုးသူတို့သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ဒိဝါ- နေ၌၊ တုဏှိယာ- အခွန်တောင်းသော မင်းချင်းတို့သည်၊ ခါဒန္တိ- လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ကုဋရာဇဿ- စဉ်းလဲစဉ်းစား ယုတ်မာစွာသော မင်း၏၊ ရဋ္ဌသ္မိ- တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၌၊ အဓမ္မိကော- တရားမစောင့်သော၊ ဇနော- လူသည်၊ ဗဟု- များစွာ၏၊ ကထံနောကထံနု- အဘယ်ကြောင့်၊ အသိကောသတ္တာ- သန်လျက်အိမ်အလို့ငှာ၊ ဒီရပါ- နို့စို့သားဖြစ်သော၊ ပဇာ- နွားသငယ်ကို၊ အဓမ္မသေဝကေဟိ- သူယုတ်တို့အကျင့်ကို မှီဝဲလေ့ရှိကုန်သော မင်းချင်းတို့သည်၊ ဟညတေ- သတ်အပ်လေသနည်း။

တတ္ထ- ထိုအပရာဇောစသော ဂါထာတို့၌၊ မဟာဗြဟ္မေတိ- မဟာဗြဟ္မေဟူ
သည်ကား၊ မဟာဗြဟ္မဏ- အိုပုဏ္ဏား၊ ရာဇိနောတိ- ရာဇိနောဟူသည်ကား၊ ရညော-
မင်း၏၊ ကထံ နောတိ- ကထံနောဟူသည်ကား၊ ကထံ န- အဘယ့်ကြောင့်လျှင်၊
ကေန နာမ- အဘယ်မည်သော၊ ကာရဏေန- အကြောင်းကြောင့်၊ ဒီရပါ ဟညတေ
ပဇာတိ- ဒီရပါ ဟညတေ ပဇာဟူသည်ကား၊ ပါပရာဇဿ- မကောင်းသော မင်း၏၊
သေဝကေဟိ- မင်းမှူးထမ်းတို့သည်၊ ဒီရပကော- နို့ရည်ကို သောက်တတ်သော၊
ဝစ္ဆကော- နွားငယ်ကို၊ ဟညတိ- သတ်အပ်၏၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ သာ ဓေန-
ထိုနွားမသည်၊ ပုတ္တသောကေန- သားတည်းဟူသော သောကကြောင့်၊ ပရိဒေဝတိ-
မည်တမ်း၏၊ သောပိ ရာဇာ- ထိုမကောင်းသော မင်းသည်လည်း၊ အယံ ဓေန ဝိယ-
ဤနွားမကဲ့သို့၊ ပရိဒေဝတု- ငိုကြွေးရပါစေ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊
အက္ကောသိသုယေဝ- ဆဲရေးကုန်သည်သာ။

တေ- ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ “ဝေါ- သင်တို့သည်၊ သာဓု-
ကောင်းစွာ၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ဝဒထ- ဆိုပေကုန်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ-
ဆို၍၊ ပက္ကမိသု- သွားကြကုန်ပြီ၊ အထ- ထိုသို့သွားသောအခါ၌၊ အန္တရာမဂ္ဂေ-
လမ်းခရီးအကြား၌၊ ဧကိဿာ- တစ်ခုသော၊ သုက္ခပေါက္ခရဏိယာ- ခြောက်သွေ့သော
ရေကန်၌၊ ကာကာ- ကျီးတို့သည်၊ တုဏ္ဏေဟိ- နှုတ်သီးတို့ဖြင့်၊ ဝိဇ္ဇိတွာ- ထိုးဆိတ်ကုန်၍၊
မဏ္ဍုကေ- ဖားတို့ကို၊ ခါဒန္တိ- စားကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်း တည်ပင်
စောင့်နတ်သည်၊ တေသု- ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ တံ ဌာနံ- ထိုအရပ်သို့၊
သမ္ပတ္တေသု- ကောင်းစွာ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာနုဘာဝေန-
အာနုဘော်ဖြင့်၊ မဏ္ဍုကေန- ဖားကို၊ “ဧဝံ ခဇ္ဇတု ပဉ္စာလော (ပ) ဂါမိကေဟိ
အရညဇော”တိ- ဧဝံ ခဇ္ဇတု ပဉ္စာကေ (ပ) ဂါမိကေဟိ အရညဇော-ဟူသော၊
(ဂါထာယ- ဂါထာဖြင့်) ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အက္ကောသာပေတိ- ကျိန်ဆဲစေပြီ။

၃၆၆။ ဂါမိကေဟိ- ရွာ၌နေကုန်သော ကျီးတို့သည်၊ အရညဇော- တော၌
ဖြစ်သော၊ အဟံ- ငါကို၊ အဇ္ဇ- ယခုအခါ၌၊ ခဇ္ဇေ- ခဲအပ်သည်၊ အမှိယထာ-
ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ ယုဒ္ဓေ- စစ်ထိုးရာ၌၊ ဟတော- သတ်အပ်သည်
ဖြစ်၍၊ သပုတ္တကော- သားနှင့်တကွသော၊ ပဉ္စာလော- ပဉ္စလမ်းကို၊
ကာကဂိဇ္ဈေဟိ- ကျီးလင်းတတို့သည်၊ ခဇ္ဇတု- ခဲပါစေသတည်း။

တတ္ထ- ထိုဒဝံ ခဇ္ဇတု စသော ဂါထာ၌၊ ဂါမိကေဟိတိ- ဂါမိကေဟိဟူ သည်ကား၊
ဂါမဝါသီဟိ- ရွာ၌နေကုန်သော ကျီးတို့သည်။

တံ- ထိုဖား၏ ကျိန်ဆဲသံကို သုတ္တာ- ကြား၍၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်
သည်၊ မဏ္ဍုကေန- ဖားနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ သလ္လပန္နော- စကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍၊
“န သဗ္ဗဘူတေသု ဝိဓေန္တိ ရက္ခံ (ပ) ယံ တာဒိသံ ဇီဝမဒေယျဓင်္ကာ”တိ-
နသဗ္ဗဘူတေသု ဝိဓေန္တိ ရက္ခံ (ပ) ယံ တာဒိသံ ဇီဝမဒေယျဓင်္ကာ-ဟူသော၊ ဂါထံ-
ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

၃၆၇။ ဘောမဏ္ဍုက- အိုဖား၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ မနုဿ-လောကေ-
လူပြည်၌၊ သဗ္ဗဘူတေသု- အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့၌၊ ရက္ခံ- အစောင့်
အရှောက်ကို၊ နဝိဓေန္တိ- မစီရင်ကုန်၊ တာဒိသံ- သင်ကဲ့သို့သော ဖားကို၊
ဇီဝံ- အရှင်ပင်လျှင်၊ ဓင်္ကာ- ကျီးတို့သည်၊ အဒေယျံ- စားကုန်ရာ၏၊
ဧတ္တာဝတာ- ဤသင်ကဲ့သို့သော ဖားကို စားကာမျှဖြင့်၊ ရာဇာ- မင်းကို၊ [န
အဓမ္မစာရီ(နအဓမ္မစာရိယံ)]- တရားကို မကျင့်ဟု မဆိုသာချေ။

တတ္ထ- ထိုနသဗ္ဗဘူတေသုစသော ဂါထာ၌၊ ဇီဝန္တိ- ဇီဝ်ဟူသည်ကား၊ ဇီဝန္တံ-
အသက်ရှင်လျက်၊ အဒေယျန္တိ- အဒေယျ်ဟူသည်ကား၊ ခါဒေယျံ- စားကုန်ရာ၏၊
ဓင်္ကာတိ- ဓင်္ကာဟူသည်ကား၊ ကာကာ- ကျီးတို့သည်၊ ဧတ္တာဝတာ- ဤမျှအတိုင်း
အရှည်ရှိသော စကားအစဉ်ဖြင့်၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ အဓမ္မိကော နာမ- တရားမစောင့်
သည်မည်သည်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ရညာ-
မင်းသည်၊ တံ- သင့်ကို၊ ရက္ခန္ဓေန- စောင့်ရှောက်သဖြင့်၊ စရိတုံ- ကျင့်ခြင်းငှာ၊ ကိ
သက္ကာ- အဘယ်မှာ တတ်နိုင်အံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုပုရောဟိတ်စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ မဏ္ဍုကော- ဖားသည်၊
(ပုရောဟိတဿ- ပုရောဟိတ်အား၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော-
ပြဆိုလိုသည်ဖြစ်၍၊) “အဓမ္မရူပေါ ဝတ ဗြဟ္မစာရီ(ပ) န မာဒိသံ ဇီဝမဒေယျဓင်္ကာ”တိ-
အဓမ္မရူပေါ ဝတ ဗြဟ္မစာရီ (ပ) န မာဒိသံ ဇီဝမဒေယျဓင်္ကာ-ဟူကုန်သော၊ ဒွေ-
နှစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာ- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

၃၆၈။ ဗြဟ္မစာရီ- မြတ်သော အကျင့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ တွံ- သင်သည်၊
ခတ္တိယဿ- မင်းယုတ်၏၊ အနုပ္ပိယံ- ချစ်ဖွယ်သော စကားကို၊ ဘာသတိ-
ပြောဆိုတိ၏၊ အဓမ္မရူပေါဝတ- တရားမစောင့်သည်နှင့် တူစွာတကား၊ ပုဏ္ဏုဇာယ-

များစွာသော သတ္တဝါကို၊ ဝိလုပ္ပမာနာယ- လုယက်ဖျက်ဆီးသည်ဖြစ်၍၊
 ပရမပ္ပမာဒံ- အလွန်မေ့လျော့သော၊ ရာဇံ- မင်းကို၊ ပူဇေသိ- ချီးမွမ်းဘိ၏။
 ၃၆၉။ ဗြဟ္မေ- ပုဏ္ဏား၊ ဣမံ- ဤတိုင်းပြည်သည်၊ သုရဇ္ဇကံ- ဝပြော
 သာယာသော ပြည်သည်၊ သစေသိယာ- အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဣမံ ရဋ္ဌံ-
 ဤတိုင်းပြည်သည်၊ ဖိတံ- ဝပြောစည်ပင်သည်၊ [မုဒိတံ (ပူရိတံ)]- ပြည့်စုံသော
 ကောက်ရှိသည်၊ ဝိပုသန္တံ- အထူးသဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသည်၊ သစေသိယာ-
 အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ကာကာ- မနှစ်သက်
 ဖွယ်သော အသံကို ပြတတ်ကုန်သော၊ ဂင်္ဂာ- ကျီးတို့သည်၊ ဗလိံ- ပူဇော်သရာ၌၊
 အဂ္ဂပိဏ္ဍံ- မြတ်သော ထမင်းစိုင်ကို၊ ဘုတ္တာ- စားရကုန်သည်ရှိသော်၊ မာဒိသံ-
 ငါကဲ့သို့သော ဖားကို၊ ဇိဝံ- အရှင်လတ်လတ်၊ နအဒေယျံ- မစားကုန်ရာ။

တတ္ထ- ထိုအဓမ္မရူပေါစသော ဂါထာတို့၌၊ ဗြဟ္မစာရိတံ- ဗြဟ္မစာရိဟူသည်ကား၊
 ပုရောဟိတံ- ပုရောဟိတ်ကို၊ ဂရဟန္တာ- ကဲ့ရဲ့လိုသည်ဖြစ်၍၊ အာဟ- ဆိုပြီး၊
 ခတ္တိယဿာတိ- ခတ္တိယဿဟူသည်ကား၊ ဧဝံပဿ- ဤသို့သဘောရှိသော၊
 ပါပရညော- မကောင်းသော မင်း၏၊ ဝိလုပ္ပမာနာယာတိ- ဝိလုပ္ပမာနာယဟူသည်ကား၊
 ဝိလုပ္ပမာနာယ- လုယက်ဖျက်ဆီးသည်ဖြစ်၍၊ အယမေဝ ဝါ- ဤ ဝိလုပ္ပမာနာယ
 ဟူသော ပါဠိသည်ပင်လျှင်၊ ပါဠော- ပါဠိသည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) ပုထုပ္ပဇာယာတိ-
 ပုထုပ္ပဇာယဟူသည်ကား၊ ဝိပုလ္လာယ- များစွာသော၊ ပဇာယ- သတ္တဝါတို့ကို၊ ဝိနာသိ-
 ယမာနာယ- လုယက်ဖျက်ဆီးအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပူဇေသိတိ- ပူဇေသိဟူသည်ကား၊
 ပသံသိ- ချီးမွမ်း၏၊ သုရဇ္ဇကန္တိ- သုရဇ္ဇကံဟူသည်ကား၊ ဆန္ဒာဒိဝသေန-
 ဆန္ဒအစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့်၊ အဂန္တာ- မသွားမူ၍၊ ဒသ- ဆယ်ပါးကုန်သော၊
 ရာဇဓမ္မေ- မင်းကျင့်တရားတို့ကို၊ အကောပေန္တေန- မပျက်စီးစေသဖြင့်၊ အပ္ပမတ္တေန-
 မမေ့မလျော့သဖြင့်၊ ရညာ- မင်းသည်၊ ရက္ခိယမာနံ- စောင့်ထိန်းအပ်သည်ရှိသော်၊
 သစေ- အကယ်၍၊ ဣဒံ- ဤတိုင်းပြည်သည်၊ သုရဇ္ဇကံ- ကောင်းသောတိုင်းပြည်သည်၊
 ဘဝေယျ- ဖြစ်ရာ၏၊ ဖိတန္တိ- ဖိတံဟူသည်ကား၊ ဒေဝေသု- မိုးတို့သည်၊ သမ္မာဓာရံ-
 ကောင်းသော မိုးရေအလျဉ်ကို၊ အနုပ္ပဝေစ္ဆန္တေသု- ရွာကုန်သည်ရှိသော်၊ သမ္ပန္နသဿံ-
 ပြည့်စုံသော ကောက်စပါးရှိသည်၊ န မာဒိသန္တိ- န မာဒိသံဟူသည်ကား၊ ဧဝံ သန္တေ-
 ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ မာဒိသံ- ငါကဲ့သို့သော ဖားကို၊ ဇိဝမာနညေဝ- အသက်ရှင်စဉ်ပင်၊
 ကာကာ- ကျီးတို့သည်၊ န ခါဒေယျံ- မစားကုန်ရာ။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဆသု- ခြောက်ပါးကုန်သော၊ ဌာနေသုပိ- အရပ်ဌာနတို့၌လည်း၊
အက္ခောသနံ- ကျိန်ဆိုဆဲရေးခြင်းသည်၊ ဗောဓိသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း တည်ပင်
စောင့်နတ်၏၊ အာနုဘာနေဝ- အာနုဘော်ကြောင့်သာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

တံ- ထိုဖား၏ စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ရာဇာစ- မင်းသည်လည်းကောင်း၊
ပုရောဟိတောစ- ပုရောဟိတ်သည်လည်းကောင်း၊ “အရညဝါသိ- တော၌နေလေ့ရှိသော၊
တိရစ္ဆာနဂတံ- တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော၊ မဏ္ဍုကံ- ဖားကို၊ ဥပါဒါယ- အစပြု၍၊ သဗ္ဗေ-
အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည်၊ အမေယေဝ- ငါတို့ကိုသာလျှင်၊ အက္ခောသန္တိ-
ကျိန်ဆိုဆဲရေးကုန်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆိုကုန်၍၊ တတော- ထိုအရပ်မှ၊ နဂရံ-
နန်းမြို့သို့၊ ဂန္ဓာ- သွားကုန်၍၊ ဓမ္မေန- တရားနှင့် အညီ၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊
ကာရေတွာ- ပြုစေ၍၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း၏၊ ဩဝါဒေ- အဆုံးအမ၌၊
ဌိတာ- တည်ကုန်လျက်၊ ဒါနာဒီနိ- ဒါနအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ- ကောင်းမှုတို့ကို၊
ကရိသု- ပြုကုန်ပြီ။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ကောသလရညော- ကောသလမင်းကြီးအား၊ ဣမံ
ဓမ္မဒေသနံ- ဤ“ဂန္ဓတိန္ဒြကဇာတ်”တရားဒေသနာတော်ကို၊ အာဟရိတွာ-
ဆောင်တော်မူ၍၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ရညာနာမ- ရှင်မင်းကြီးမည်သည်၊
အဂတိဂမနံ- အဂတိလေးပါးသို့ လိုက်ခြင်းကို၊ မဟာယ- စွန့်၍၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊
ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတဗ္ဗံ- ပြုအပ်ရာ၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- မိန့်တော်မူ၍၊
“(ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊
ဂန္ဓတိန္ဒြကဒေဝတာ- တည်ပင်စောင့်နတ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊
ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဒသမာ- ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ဂန္ဓတိန္ဒြကဇာတကဝဏ္ဏနာ-
ဂန္ဓတိန္ဒြကဇာတ်၏ အဖွင့်သည်။ (နိဌိတာ- ပြီးပါပြီ။) တိသနိပါတဝဏ္ဏနာ-
တိသနိပါတ်၏ အဖွင့်သည်၊ နိဌိတာ- ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။

၁၇။ စတ္တာလိသနိပါတ်

၁။ တေသကုဏဇာတ် (၅၂၁)

ဝေဿန္တရံ တံ ပုတ္တာမိတိ ဣဒံ- ဝေဿန္တရံ တံ ပုတ္တာမိ-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတေသကုဏဇာတ်တော်ကို၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလရညော- ကောသလမင်းကြီးအား၊ ဩဝါဒဝသေန- ဆုံးမတော်မူ သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

ဟိ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဓမ္မဿဝနတ္တာယ- တရားနာခြင်း၏ အကျိုးငှာ၊ အာဂတံ- (ကျောင်းတော်သို့) လာသော၊ တံရာဇာနံ- ထိုကောသလမင်းကြီးကို၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ရညာနာမ- မင်းမည်သည်၊ ဓမ္မေန- တရားသောအားဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတဗ္ဗံ- ပြုစေအပ်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ ယသ္မိသမယေ- အကြင်အခါ၌၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ အဓမ္မိကာ- တရားမစောင့်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တသ္မိသမယေ- ထိုသို့မင်းတရားမစောင့်သောအခါ၌၊ ရာဇယုတ္တာပိ- မင်းနှင့်စပ်ကုန်သော မင်း၏ သားတော်၊ သမီးတော်၊ မျိုးမတ်၊ မင်းခစား ယောက်ျားတို့သည်လည်း၊ အဓမ္မိကာ- တရားမစောင့်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ စတုက္ကနိပါတေ- အင်္ဂုတ္တိုရ်စတုက္ကနိပါတ်၌၊ အာဂတသုတ္တနယေန- လာသောသုတ်နည်းဖြင့်၊ ဩဝါဒိတွာ- ဆုံးမတော်မူ၍၊ အဂတိဂမနေစ- လေးပါး ကုန်သောအဂတိတို့ဖြင့် (စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း သို့) ရောက်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ (အာဒိနဝဉ္စ-၌စပ်) အဂတိအဂမနေစ- လေးပါး ကုန်သော အဂတိတို့ဖြင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ မရောက်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ (အာနိသံသဉ္စ-၌စပ်) အာဒိနဝဉ္စ- အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အာနိသံသဉ္စ- အကျိုးကို လည်းကောင်း၊ ကထေတွာ- ဟောတော်မူ၍၊ “ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ သုပိနကူပမာ- အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏။” ဣတိ အာဒိနာနယေန- ဤသို့အစရှိသော နည်းဖြင့်၊ ကာမေသု- ကာမဂုဏ်တို့၌၊ အာဒိနဝံ- အပြစ်ကို၊ ဝိတ္တာရေတွာ- ချဲ့တော်မူ၍၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဟိ ယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ ဣမေသံ သတ္တာနံ- ဤသတ္တဝါ တို့အား၊ မစ္စုနာ- သေမင်းနှင့်၊ သင်္ဂရော- အချိန်းအချက်သည်၊ နတ္ထိ-

မရှိ၊ လဉ္စဂ္ဂါဟော- လက်ဆောင်တံစိုးယူခြင်းသည်၊ န ဝိဇ္ဇတိ- မရှိ၊ ယုဒ္ဓံ- စစ်ထိုးခြင်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဇယော- သေမင်းကို အောင်မြင်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်၊ မစ္စုပရာယဏာ- သေမင်းလျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိကုန်၏၊ (တသွာ- ထို့ကြောင့်၊)

ပရလောကံ- တမလွန်ဘဝသို့၊ ဂစ္ဆန္တာနံ- ပြောင်းသွားရကုန်သော၊ တေသံ- ထိုသတ္တဝါတို့အား၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ကလျာဏကမ္မ- ကောင်းမှုကံကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ အညာ- တစ်ပါးသော၊ ပတိဋ္ဌာနာမ- တည်ရာ မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဣတ္ထရပစ္စုပ္ပန်- တခဏသာလျှင် ထင်ခြင်း ရှိသော၊ (ဓနံ- ရွှေငွေစသော ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို၊) အဝဿံ- မချွတ်ဧကန်၊ ပဟာတဗ္ဗံ- ပယ်စွန့်အပ်၏၊ ယသံ- အခြွေအရံ ပရိသတ်မျှမတ်ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို၊ နိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ပမာဒံ- မေ့လျော့ခြင်းကို၊ ကာတု- ပြုခြင်းငှာ၊ နဝဋ္ဋတိ- မသင့်၊ အပ္ပမတ္တေနဝ- မမေ့မလျော့ခြင်းသည်သာ၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတု- ပြုစေခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- သင့်၏၊ ပေါရာဏက- ရာဇာနော- ရှေးမင်းတို့သည်၊ ဗုဒ္ဓေ- ဘုရားရှင်သည်၊ အနုပ္ပန္နေပိ- ပွင့်တော်မမူ သော်လည်း၊ ပဏ္ဍိတာနံ- ပညာရှိတို့၏၊ သြဝါဒေ- အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတွာ- ပြုစေ၍၊ ဒေဝနဂရံ- နတ်ပြည်သို့၊ ဝါ- နတ်ပြည်ကို၊ ပူရယမာနာ- ပြည့်စေကုန်လျက်၊ ဂမိသု- ရောက်သွားကုန်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊ တေန- ထိုကောသလမင်းကြီးသည်၊ ယာစိတော- တောင်းပန်အပ် သည်ဖြစ်၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တော- ပြုစေသည် ရှိသော်၊ အပုတ္တကော- သားသမီးမရှိသည်ဖြစ်၍၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ပတ္တေန္တောပိ- ဆုတောင်းသော်လည်း၊ ပုတ္တံဝါ- သားကိုလည်းကောင်း၊ ဓိတရံဝါ- သမီးကိုလည်း ကောင်း၊ နလဘိ- မရပြီ၊ သော- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သော အခါ၌၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံဖြင့်၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော် သို့၊ ဂန္တာ- သွားပြီး၍၊ ဒိဝသဘာဂံ- နေ့အဖို့ပတ်လုံး၊ ဥယျာနေ- ဥယျာဉ်တော်၌၊

တိဋ္ဌိတွာ- ကစားတော်မူ၍၊ မင်္ဂလာသာလရက္ခမူလေ- မင်္ဂလာအင်ကြင်းပင်၏ အနီး၌၊
 သယနံ- နေရာတော်ကို၊ အတ္ထရာပေတွာ- ခင်းစေ၍၊ ထောက်- အနည်းငယ်၊
 နိဒ္ဒါယိတွာ- စက်တော်ခေါ်၍၊ ပဗုဒ္ဓေါ- နိုးတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ သာလရက္ခ-
 အင်ကြင်းပင်ကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်တော်မူ၍၊ တတ္ထ- ထိုအင်ကြင်းပင်၌၊
 သကုဏကုလာဝကံ- ငှက်သိုက်ကို၊ ပဿိ- မြင်တော်မူပြီ၊ ဒဿနေနေဝ- မြင်တော်မူ
 သည်နှင့်သာလျှင်၊ သဟ- တကွ၊ အဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ သိနေဟော- ချစ်ခြင်း
 သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ- ဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ ပုရိသံ-
 မင်းခစားယောက်ျားကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေတော်မူ၍၊ “ဣမံ ရက္ခံ-
 ဤအင်ကြင်းပင်ထက်သို့ အဘိရဟိတွာ- တက်၍၊ ဧတသ္မိံ ကုလာဝကေ- ထိုငှက်သိုက်၌၊
 ကဿစိ- တစ်စုံတစ်ခု၏၊ အတ္ထိတံဝါ- ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ နတ္ထိတံ
 ဝါ- မရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇာနာဟိ- သိချေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 အာဟ- ဆိုပြီ၊ သော- ထိုမင်းခစား ယောက်ျားသည်၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ သာဓု-
 ကောင်းပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ အဘိရဟိတွာ- တက်၍၊ တတ္ထ-
 ထိုငှက်သိုက်၌၊ တီဏိ- သုံးလုံးကုန်သော၊ အဏ္ဏကာနိ- ဥတို့ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ ရညော-
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ အာရောစေသိ- တင်လျှောက်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊
 “တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ ဧတေသံ- ထိုငှက်ဥတို့၏၊ ဥပရိ- အပေါ်၌၊ နာသဝါတံ-
 နှာခေါင်းလေကို၊ မာဝိဿဇေသိ- မလွတ်သင့်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊
 “စင်္ကောဋကေ- ပန်းတောင်း၌၊ ကပ္ပါသပိစုံ- ဝါဂွမ်းစုကို၊ အတ္ထရိတွာ- ခင်း၍၊ တတ္ထေဝ-
 ထိုဝါဂွမ်းစု၌သာလျှင်၊ တာနိ အဏ္ဏကာနိ- ထိုသုံးလုံးကုန်သော ငှက်ဥတို့ကို၊ ဌပေတွာ-
 ထား၍၊ သဏိကံ- ဖြည်းညင်းသာယာစွာ၊ ဩတရာဟိ- ဆင်းခဲ့လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 (ဝတွာ- ဆို၍၊) ဩတာရာပေတွာ- ဆင်းစေပြီး၍၊ စင်္ကောဋကံ- ပန်းတောင်းကို၊
 ဟတ္ထေန- လက်ဖြင့်၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ “ဧတာနိ- ဤငှက်ဥတို့သည်ကား၊
 ကတရသကု-ဣဏ္ဏကာနိနာမ- အဘယ်ငှက်ဥတို့နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အမစ္စေ-
 အမတ်တို့ကို၊ (ဗြဟ္မဒတ္တော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊) ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊ “(မဟာရာဇ-
 အရှင် မင်းကြီး၊) မယံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ န ဇာနာမ- မသိပါကုန်၊ နေသာဒါ- မုဆိုး
 တို့သည်၊ ဇာနိဿန္တိ- သိပါကုန်လတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒိသု- တင်လျှောက်ကုန်ပြီ။

ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ နေသာဒေ- မုဆိုးတို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ-
 ခေါ်တော်မူစေ၍၊ ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊ နေသာဒါ- မုဆိုးတို့သည်၊ “မဟာရာဇ-

မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေသု- ထိုသုံးလုံးကုန်သော ငှက်ဥတို့တွင်၊ ဧကံ- တစ်လုံးသည်၊ ဥလူကအဏ္ဏံ- ခင်ပုပ်ဥတည်း၊ ဧကံ- တစ်လုံးသည်၊ သာလိကာအဏ္ဏံ- ဆက်ရက်ဥတည်း၊ ဧကံ- တစ်လုံးသည်၊ သုဝကအဏ္ဏံ- ကျေးဥတည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ကထယိသု- တင်လျှောက်ကုန်ပြီ၊ (တာတာ- အမောင်တို့၊) ဧကသ္မိ- တစ်ခုသော၊ ကုလာဝကေ- အသိုက်၌၊ တိဏ္ဏံ- သုံးကောင်ကုန်သော၊ သကုဏိကာနံ- ငှက်မ တို့၏၊ အဏ္ဏာနိ- အဥတို့သည်၊ ဟောန္တိ ကံ ပန- ဖြစ်ကုန်မည်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊) ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ အာမ- ဖြစ်ပါကုန်၏၊ ပရိပန္နေ- ဘေးရန်သည်၊ အသတိ- မရှိလတ်သော်၊ သုနိက္ခတ္တာနိ- ကောင်းစွာထားအပ်ကုန် သော အဥတို့သည်၊ န နဿန္တိ- မပျက်စီးကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ကထယိသု- တင်လျှောက်ကုန်ပြီ၊) ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တုဿိတွာ- နှစ်သက်တော်မူ၍၊ “ဣမေ- ဤငှက်ဥတို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ ပုတ္တာ- သားတော်တို့သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (မနသိကတွာ- နှလုံးသွင်း၍၊) တီဏိ- သုံးလုံးကုန်သော၊ တာနိ ဒဏ္ဏာနိ- ထိုဥတို့ကို၊ တယော- သုံးယောက်ကုန်သော၊ အမစ္စေ- အမတ်တို့ကို၊ ပဋိစ္ဆာပေတွာ- အပ်နှင်း၍၊ “ဣမေ- ဤငှက်ဥတို့သည်၊ မယံ- ငါ၏၊ ပုတ္တာ- သားတော်တို့သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ တုမေ- သင်တို့သည်၊ သာဓုကံ- ကောင်းစွာ၊ ပဋိဇဂ္ဂိတွာ- စောင့်ရှောက်ကုန်၍၊ အဏ္ဏကောသတော- ဥခွံမှ၊ နိက္ခန္တကာလေ- ထွက်သောအခါ၌၊ မမ- ငါအား၊ အာရောစေယျာထ- တင်လျှောက်ကြကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တေ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ တာနိ- ထိုငှက်ဥတို့ကို၊ သာဓုကံ- ကောင်းစွာ၊ ရက္ခိသု- စောင့်ရှောက်ကုန်ပြီ။

တေသု- ထိုသုံးလုံးကုန်သော ငှက်ဥတို့တွင်၊ ဥလူကအဏ္ဏံ- ခင်ပုပ်ဥသည်၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ ဘဇိ- ပေါက်ပြီ၊ အမစ္စေ- ဥထိန်းတော်အမတ်သည်၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ နေသာဒံ- မုဆိုးကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ “တွံ- သင်သည်၊ ဣတ္ထိ ဘာဝံဝါ- အမ၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပုရိသဘာဝံဝါ- အဖို၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇာနာဟိ- သိလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ တေန- ထိုမုဆိုးသည်၊ တံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ဝိမသိတွာ- စုံစမ်းဆင်ခြင်၍၊ “ပုရိသော”တိ- အဖိုဟူ၍၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ ရာဇာနံ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်၍၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ တေ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ပုတ္တော- သားတော်သည်၊ ဇာတော- ဖွားတော်မူပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- တင်လျှောက်ပြီ၊ ရာဇာ-

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တုဋ္ဌော- နှစ်သက်တော်မူ၍၊ တဿ- ထိုအမတ်အား၊ ဗဟုံ- များစွာသော၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ ဒတ္တာ- ပေးတော်မူ၍၊ “မေ- ငါ၏၊ ပုတ္တကံ- သားငယ်ကို၊ သာဓုကံ- ကောင်းစွာ၊ ပဋိဇ္ဇဂ္ဂ- မွေးမြူလေလော၊ အဿ- ထိုသားငယ်အား၊ “ဝေဿန္တရော”တိ စနာမံ- ဝေဿန္တရာဟူသော အမည်ကိုလည်း၊ ကရောဟိ- မှည့်လေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ ဥယျော-ဇေသိ- လွတ်လိုက်ပြီ၊ သော- ထိုအမတ်သည်၊ တထာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းဆိုတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ ကတိပါဟစ္စယေန- နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ သာလိကာအဏ္ဍ- ဆယ်ရက်ဥသည်၊ ဘဇ္ဇိ- ပေါက်ပြန်ပြီ၊ သောပိအမစ္စော- ထိုဆက်ရက်ဥတော်ထိန်းအမတ်သည်လည်း၊ တံ- ထိုပေါက်သစ်စသော ဆက်ရက် ငယ်ကို၊ နေသာဒေန- မုဆိုးကို၊ ဝိမံသာပေတွာ- စုံစမ်းစေ၍၊ “ဣတ္ထိ”တိ- “အမ” ဟူ၍၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ တေ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ဓိတာ- သမီးတော်သည်၊ ဇာတာ- ဖွားတော်မူပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- တင်လျှောက်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တုဋ္ဌော- နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ တဿပိ- ထိုအမတ်အားလည်း၊ ဗဟုံ- များစွာသော၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ ဒတ္တာ- ပေး၍၊ “မေ- ငါ၏၊ ဓိတရံ- သမီးတော်ကို၊ သာဓုကံ- ကောင်းစွာ၊ ပဋိဇ္ဇဂ္ဂိ- မွေးမြူလေလော၊ အဿာ- ထိုသမီးတော်အား၊ ‘ကုဏ္ဍလိနီ’တိ စ နာမံ- ကုဏ္ဍလိနီ- ဟူသောအမည်ကိုလည်း၊ ကရောဟိ- မှည့်လေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ ဥယျောဇေသိ- လွတ်လိုက်ပြီ၊ သောပိ- ထိုအမတ် သည်လည်း၊ တထာ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းဆိုတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ။

ပုန- တစ်ဖန်၊ ကတိပါဟစ္စယေန- နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ သုဝကအဏ္ဍ- ကျေးဥသည်၊ ဘဇ္ဇိ- ပေါက်ပြီ၊ သောပိအမစ္စော- ထိုကျေးဥတော်ထိန်းအမတ် သည်လည်း၊ တံ- ထိုပေါက်သစ်စကျေးငယ်ကို၊ နေသာဒေန- မုဆိုးသည်၊ ဝိမံသိတွာ- စုံစမ်း၍၊ “ပုရိသော”တိ- “အဖို”ဟူ၍၊ ပုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ တေ- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ပုတ္တော- သားတော်သည်၊ ဇာတော- ဖွားတော်မူပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- တင်လျှောက်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တုဋ္ဌော- နှစ်သက်တော်မူ၍၊ တဿပိ- ထိုအမတ်အားလည်း၊ ဗဟုံ- များစွာသော၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ ဒတ္တာ- ပေး၍၊

“မေ- ငါ၏၊ ပုတ္တဿ- သားတော်အား၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံဖြင့်၊ မင်္ဂလံ- မင်္ဂလာပွဲကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အဿ- ထိုသားတော်အား၊ ‘ဇမ္ဗူကော’တိ နာမံ- ဇမ္ဗူကဟူသောအမည်ကို၊ ကရောဟိ- မှည့်လေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဥယျောဇေသိ- လွတ်လိုက်ပြီ၊ သောပိ- ထိုအမတ်သည်လည်း၊ တထာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းဆိုတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ။

တယော- သုံးကောင်ကုန်သော၊ တေသကုဏာပိ- ထိုငှက်တို့သည်လည်း၊ တိဏ္ဏံ- သုံးယောက်ကုန်သော၊ အမစ္စာနံ- အမတ်တို့၏၊ ဂေဟေသု- အိမ်တို့၌၊ ရာဇကုမာရပရိဟာရေနေဝ- မင်းသားတို့၏ အစောင့်ရှောက်ဖြင့်သာလျှင်၊ ဝမန္တိ- ကြီးကုန်၏၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ “မမ- ငါ၏၊ ပုတ္တော- သားတော်တည်း၊ မမ- ငါ၏၊ ဓိတာ- သမီးတော်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝေါဟရတိ- ခေါ်တော်မူ၏၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ အမစ္စာ- မှူးတော်အမတ်တော်တို့သည်၊ အညမညံ- အချင်းချင်း၊ အဝဟသန္တိ- ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏၊ (ကိံ အဝဟသန္တိ- အဘယ်သို့ ပြက်ရယ်ပြုကုန်သနည်း၊) “ဘော- အချင်းတို့၊ ရညော- အရှင်မင်းကြီး၏၊ ကိရိယံ- အမှုအရာတော်ကို၊ (တုမေ- သင်တို့သည်၊) ပဿထ- ကြည့်ကြကုန်လော၊ တိရစ္ဆာနဂတေပိ- တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သူတို့ကိုလည်း၊ ‘မေ- ငါ၏၊ ပုတ္တော- သားတော်တည်း၊ မေ- ငါ၏၊ ဓိတာ- သမီးတော်တည်း၊’ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒန္တော- ခေါ်တော်မူလျက်၊ ဝိစရတိ- သွားတော်မူဘိ၏တကား၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အဝဟသန္တိ- ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ “ဣမေ အမစ္စာ- ဤအမတ်တို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ ဧတေသံ ပုတ္တာနံ- ထိုသားတော်၊ သမီးတော်တို့၏၊ ပညာသမ္ပဒံ- ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို၊ န ဇာနန္တိ- မသိကြလေကုန်၊ နေသံ- ထိုအမတ်တို့အား၊ ပါကဋံ- သိသာထင်ရှားအောင်၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ကရိဿာမိ- ပြုအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံတော်မူပြီ၊ အထ- ထိုသို့ ကြံပြီးသောအခါ၌၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ အမစ္စံ- အမတ်ကို၊ ဝေဿန္တရဿ- ဝေဿန္တရာ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ပေသေသိ- စေလွှတ်ပြီ၊ (ကိံပေသေသိ- အဘယ်သို့ စေလွှတ်သနည်း၊) “တုမှာကံ- အရှင်သားတော်တို့၏၊ ပိတာ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတုကာမော- မေးခြင်းငှာ အလို ရှိ၏၊ ‘ကဒါ- အဘယ်အခါ၌၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊

ပုစ္ဆတုကိရ- မေးရမည်တဲ့နည်း။” ဣတိ- ဤသို့* ပေသေတိ- စေတော်မူလိုက်ပြီ။ သော
 အမဇ္ဈော- ထိုအမတ်သည်။ ဂန္ဓာ- သွား၍။ ဝေဿန္တရံ- ဝေဿန္တရာကို၊ ဝန္တိတွာ-
 ရှိခိုး၍။ တံသာသနံ- ထိုစေတော်မူလိုက်သော သတင်းစကားကို၊ အာရောစေသိ-
 လျှောက်ကြားပြီ။ တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍။ ဝေဿန္တရော- ဝေဿန္တရာ
 မည်သော ခင်ပုပ်ငှက်သည်။ အတ္တနော- မိမိ၏။ ပဋိဇ္ဇေကံ- အထိန်းတော်ဖြစ်သော၊
 အမစ္စံ- အမတ်ကို၊ ပက္ခောသိတွာ- ခေါ်၍။ “(ပဋိဇ္ဇေက- အချင်းအထိန်းတော်၊) ကိရ-
 ကြားရသည်ကား၊ မယံ- ငါ၏။ ပိတာ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်။ မံ- ငါကို၊ ပဉ္စ-
 ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆတုကာမော- မေးခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ ဣဓ- ဤငါအိမ်သို့ အာဂတဿ-
 ကြွတော်မူလာသော၊ တဿ- ထိုခမည်းတော်မင်းမြတ်အား၊ သက္ကာရံ ပူဇော်သက္ကာရကို၊
 ကာတုံ- ပြုခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ- သင့်၏။ ကဒါ- ဘယ်အခါ၌၊ အာဂစ္ဆတု- ကြွတော်မူလာ
 စေရမည်နည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆ- မေးပြီ။ အမဇ္ဈော- အထိန်းတော်အမတ်သည်။
 “ဣတော- ဤနေ့မှ၊ သတ္တမေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော၊ ဒိဝသေ- နေ့၌၊ တဝ-
 အရှင့်သား၏။ ပိတာ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်။ အာဂစ္ဆတု- ကြွလာတော်မူ
 ပါစေလော။” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြန်လျှောက်ပြီ။ တံ- အထိန်းတော် ပြန်လျှောက်
 သော ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍။ ဝေဿန္တရော- ဝေဿန္တရာမည်သော
 ခင်ပုပ်ငှက်သည်။ “မေ- ငါ၏။ ပိတာ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်။ ဣတော- ဤနေ့မှ၊
 သတ္တမေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော၊ ဒိဝသေ- နေ့၌၊ အာဂစ္ဆတု- ကြွတော်မူ
 လာစေလော့။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဥယျောဇေသိ- လွှတ်လိုက်ပြီ။

သော- ထိုထိန်းတော်အမတ်သည်။ အာဂန္ဓာ- လာ၍။ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းအား၊ အာစိက္ခံ- လျှောက်ကြားပြီ။ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ သတ္တမေဒိဝသေ-
 ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၊ နဂရေ- ဗာရာဏသီမြို့တော်၌၊ ဘေရိ- စည်ကို၊
 စရာပေတွာ- လည်စေ၍၊ ပုတ္တဿ- သားတော်ဝေဿန္တရာ၏။ နိဝေသနံ- နေရာသို့၊
 အဂမာသိ- ကြွတော်မူပြီ။ ဝေဿန္တရော- သားတော်ဝေဿန္တရာသည်။ ရညော-
 ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ သက္ကာရံ- ပူဇော်သက္ကာရကို၊
 ကာရေသိ- ပြုစေပြီ။ အန္တမသော- အယုတ်အားဖြင့်၊ ဒါသကမ္မကာရာနမ္ပိ-
 ကျွန်အမှုလုပ် ကျွန်တော်မျိုး အမှုထမ်းတို့အားသော်လည်း၊ သက္ကာရံ- ပူဇော်သက္ကာရ

* ဘယ်အခါလာ၍ မေးလှည့်ဟု-သားတော်ဝေဿန္တရာက မေးရမည့်အချိန်ကိုပြောပါဟု
 ဆိုလိုသည်။

ကို၊ ကာရေသိ- ပြုစေပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဝေဿန္တရသကုဏဿ-
 ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော ခင်ပုပ်ငှက်၏၊ ဂေဟေ- နေအိမ်၌၊ ဘုဉ္ဇိတွာ- စားတော်
 ခေါ်၍၊ မဟန္တ- များစွာသော၊ ယသံ- စည်းစိမ်ကို၊ အနုဘဝိတွာ- ခံစားတော်မူခဲ့ပြီး၍၊
 သကံ- မိမိနေရာဖြစ်သော၊ နိဝေသနံ- နန်းတော်သို့၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ရာဇင်္ဂဏေ-
 ညီလာခံရာနန်းမင်းရင်ပြင်၌၊ မဟန္တ- ကြီးစွာသော၊ မဏ္ဍပံ- မဏ္ဍပ်ကို၊ ကာရာပေတွာ-
 ပြုလုပ်စေ၍၊ နဂရေ- ဗာရာဏသီမြို့အားလုံး၌၊ ဘေရိ- စည်ကို၊ စရာပေတွာ-
 လည်စေ၍၊ အလင်္ကတမဏ္ဍပမဇ္ဈေ- တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသော မဏ္ဍပ်၏အလယ်၌၊
 မဟာဇနပရိဝါရော- များစွာသော လူအပေါင်းကို ခြံရံသည်ဖြစ်၍၊ နိသီဒိတွာ-
 နေတော်မူ၍၊ “ဝေဿန္တရံ- ဝေဿန္တရာကို၊ အာနေတု- ဆောင်ခဲ့လော၊” ဣတိ-
 ဤသို့၊ အမစ္စဿ- အမတ်၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ပေသေသိ- စေတော်မူလိုက်ပြီ၊
 အမစ္စော- အထိန်းတော်အမတ်သည်၊ ဝေဿန္တရံ- ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော
 ခင်ပုပ်ငှက်ကို၊ သုဝဏ္ဏပိဌေ- ရွှေအင်းပျဉ်၌၊ နိသီဒိပေတွာ- နေစေ၍၊ အာနေသိ-
 ဆောင်ယူခဲ့ပြီ၊ ဝေဿန္တရသကုဏော- ဝေဿန္တရအမည်ရှိသော ခင်ပုပ်ငှက်သည်၊
 ပိတု- ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ အင်္ဂေ- ရင်ခွင်တော်၌၊ နိသီဒိတွာ- နေ၍၊
 ပိတရာ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်နှင့်၊ သဟ- အတူတကွ၊ ကိဉ္ဇိတွာ- ကစား၍၊ ဂန္တာ-
 သွား၍၊ တတ္ထေဝ သုဝဏ္ဏပိဌေ- ထိုရွှေအင်းပျဉ်၌ သာလျှင်၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ အထ-
 ထိုသို့ထိုင်နေသောအခါ၌၊ နံ- ထိုသားတော် ဝေဿန္တရာကို၊ ရာဇာ- ခမည်းတော်
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ မဟာဇနမဇ္ဈေ- များစွာသော လူအပေါင်းတို့၏အလယ်၌၊ ရာဇဓမ္မ-
 မင်းကျင့်တရားကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဝေဿန္တရံ တံ ပုစ္ဆာမိ (ပ)
 ကိံသု ကိစ္စံ ကတံ ဝရန္တိ- ဝေဿန္တရံ တံ ပုစ္ဆာမိ (ပ) ကိံသု ကိစ္စံ ကတံ ဝရံ-ဟူသော၊
 ပဌမံ- ရှေးဦးစွာသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁)။ ။ သကုဏ- ဝေဿန္တရာမည်ရသားငှက်လှ၊ တေ- သင်ချစ်သားအား၊
 ဘဒ္ဒံ- ကောင်းမြတ် လှစွာ မင်္ဂလာသည်၊ အတ္ထု- ဖြစ်စေသတည်း၊ ဝေဿန္တရံ-
 ဆန်းကြယ်ပြောက်ကျားသော အတောင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောကြောင့်
 ဝေဿန္တရာ အမည်ရှိသော၊ တံ- သင်ချစ်သားကို၊ ပုစ္ဆာမိ- မေးပါအံ့၊ ရဇ္ဇံ-
 မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတုကာမေန- ပြုစေလိုသော သူသည်၊ ကိံသုကိစ္စံ-
 အဘယ်အမှုကို၊ ကတံ- ပြုရခြင်းသည်၊ ဝရံ- မြတ်သနည်း၊ တာတ- ချစ်သား
 ဝေဿန္တရာ၊ တွံ- သင်ချစ်သားသည်၊ ကထေဟိ- ဖြေပါလော။

တတ္ထ- ထိုဝေဿန္တရုံစသော ဂါထာ၌၊ သကုဏာတိ- သကုဏဟူသည်ကား၊
 တံ- ထိုဝေဿန္တရုံအမည်ရှိသော ငှက်ကို၊ အာလပတိ- သကုဏဟုခေါ်၏၊ ကိ သူတိ-
 ကိသူဟူသည်ကား၊ ကတရံ- အဘယ်မည်သော၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ကိစ္စံ- အမှုသည်၊
 ဝရံ- မြတ်သည်၊ ဥတ္တမံ- မြတ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တာတ- ချစ်သား၊ မေ-
 ငါအား၊ သကလံ- အလုံးစုံသော၊ ရာဇဓမ္မံ- မင်းကျင့်တရားကို၊ ကထေဟိ-
 ဟောပါလော၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ တံ- ထိုဝေဿန္တရုံငှက်ကို၊ သော- ထိုမင်းသည်၊
 ပုစ္ဆိကိရ- မေးခဲ့ပြီတဲ့။

တံ- ထိုစကားကို သုတ္တာ- ကြား၍၊ ဝေဿန္တရော- ဆန်းကြယ် ပြောက်ကျားသော
 အတောင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောကြောင့် ဝေဿန္တရုံအမည်ရှိသော ခင်ပုပ်ငှက်
 သည်၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ အကထေတွာဝ- မဖြေဆို၍သာလျှင်၊ ကာဝ- ရှေးဦးစွာ၊
 ရာဇာနံ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ ပမာဒေန- မေ့လျော့ခြင်းဖြင့်၊ စောဒေန္တော- အပြစ်တင်လို
 သည်ဖြစ်၍၊ “စိရဿံ ဝတ မံ တာတော (ပ) ပိတာ ပုတ္တံ အစောဒယိ”တိ- စိရဿံ
 ဝတ မံ တာတော (ပ) ပိတာ ပုတ္တံ အစောဒယိ-ဟူသော၊ ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်သော၊
 ဝါ- နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂) ဗာရာဏသီဂူဟော- ဗာရာဏသီပြည်သားလူအများကို လေးပါးသော
 သင်္ဂဟဝတ္ထုဖြင့် ချီးမြှင့်တော်မူတတ်သော၊ ကံသော- ကံသအမည်တော်
 ရှိသော၊ တာတော- ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်၊ ဝတ- စင်စစ်၊ မေ-
 အကျွန်ုပ်၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ ဝသန္တော- နေတော်မူလျက်၊ စိရဿံ-
 ကြာမြင့်စွာ၊ ပမတ္တော- မေ့တော်မူလျက်၊ အပ္ပမတ္တံ- မမေ့မလျော့သော၊ ပုတ္တံ-
 သားတော်ဖြစ်သော၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ပိတာ- မွေးမြူပေသော ခမည်းတော်
 မင်းမြတ်သည်၊ အဇ္ဇ- ယခုမှ၊ အစောဒယိ- မေးတော်မူဘိ၏။

တတ္ထ- ထိုစိရဿံစသော ဂါထာ၌၊ တာတောတိ- တာတောဟူသည်ကား၊
 ပိတာ- အဖသည်၊ ကံသောတိ- ကံသောဟူသည်ကား၊ ဣဒံ- ဤကံသောဟူသော
 စကားသည်၊ တဿ- ထိုမင်း၏၊ နာမံ- အမည်တည်း၊ ဗာရာဏသီဂူဟောတိ-
 ဗာရာဏသီဂူဟောဟူသည်ကား၊ စတူဟိ- လေးပါးကုန်သော၊ သင်္ဂဟဝတ္ထုဟိ-
 သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်ကို၊ သင်္ဂဟေတွာ- သင်္ဂြိုဟ်၍၊
 ဝတ္တန္တော- ကျင့်သော၊ ပမတ္တောတိ- ပမတ္တောဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့သဘော
 ရှိကုန်သော၊ ပဏ္ဍိတာနံ- ပညာရှိတို့၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ ဝသန္တော- နေလျက်၊

ပဉ္စဿ- ပြဿနာကို၊ အပ္ပတ္တနေန- မမေးခြင်းဖြင့်၊ ပမတ္တာ- မေ့လျော့သည်၊ **အပ္ပမတ္တံ**
မန္တိ- အပ္ပမတ္တံ မံဟူသည်ကား၊ သီလာဒိဂုဏယောဂေန- သီလအစရှိသော ဂုဏ်နှင့်
ယှဉ်သဖြင့်၊ အပ္ပမတ္တံ- မမေ့မလျော့သော၊ မံ- ငါ့ကို၊ **ပိတာတိ-** ပိတာဟူသည်ကား၊
ပေါသကပိတာ- မွေးမြူသော ဖခင်သည်၊ **အစောဒယီတိ-** အစောဒယီဟူသည်ကား၊
“တိရစ္ဆာနဂတေ- တိရစ္ဆာန်၌ဖြစ်သော ငှက်တို့ကို၊ ပုတ္တေ- သားသမီးတို့ကို၊ ကတွာ-
ပြု၍၊ ဝေါဟရတိ- သားသမီးဟူ၍ ခေါ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အမစ္စေဟိ- အမတ်တို့သည်၊
အဝဟသိယမာနော- ပြက်ရယ်ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပမာဒံ- မေ့လျော့ခြင်းသို့ အာပဇ္ဇိတွာ-
ရောက်၍၊ စိရဿံ- ကြာမြင့်မှ၊ အဇ္ဇ- ယခု၊ စောဒေသိ- စောဒနာခဲ့ပြီ၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊
ပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

ဧဝံ- ဤသို့၊ သော- ထိုဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော ခင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဣမာယ
ဂါထာယ- ဤဂါထာဖြင့်၊ စောဒေတွာ- အပြစ်တင်၍၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊
ရညာနာမ- မင်းမည်သည်ကား၊ တီသု- သုံးပါးကုန်သော၊ ဓမ္မေသု- တရားတို့၌၊ ဌတွာ-
တည်၍၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတဗ္ဗံ- ပြုစေအပ်၏။”
ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ရာဇဓမ္မံ- မင်းကျင့်တရားကို၊ ကထေန္တော- ဟောလိုသည်
ဖြစ်၍၊ “ပဌမေနောဝ ဝိတထံ (ပ) အမိတ္တာနံ ဒုခါယစာ”တိ- ပဌမေနောဝ ဝိတထံ (ပ)
အမိတ္တာနံ ဒုခါယစ-ဟူကုန်သော၊ ဣမာဂါထာယော- ဤတစ်ဆယ့်တစ်ဂါထာတို့ကို၊
အာဟ- ဆိုပြီ။

(၃) တာတ- ခမည်းတော် မင်းမြတ်ဗြဟ္မဒတ်၊ ရာဇာနာမ- မင်းမည်သည်ကား၊
ပဌမေနောဝ- မဆွကသာလျှင်၊ ဝိတထံ- မမှန်စကား မုသားဆိုခြင်းကို လည်း
ကောင်း၊ ကောဓံ- အမျက်ထွက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟာသံ- ပေါ်လွင်
ရွှင်မြူးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နိဝါရယေ- ကြဉ်ရှောင်ရာ၏၊ တတော-
ထိုနောင်မှ၊ ကိစ္စာနိ- တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၏ စီရင်ဖွယ် ကိစ္စတို့ကို၊ ကာရေယျ-
စီရင်ဆုံးဖြတ်ရာ၏၊ ခတ္တိယ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ ယံ ဝစနံ- အကြင်
မုသာဝါဒ အမျက်ဒေါသပေါ်လွင်မြူးခြင်းတို့ကို ကြဉ်ရှောင်၍ တိုင်းရေး
ပြည်ရေးတို့ကို စီရင်၏ဟူသောစကားကို၊ မယာ- အကျွန်ုပ် သည်၊ ဝုတ္တံ-
ဆိုအပ်ပြီ၊ တံ- ထိုအကျွန်ုပ်ဆိုအပ်ပြီးသော ကျင့်ဝတ်တရားကို၊ [ဝတံ(ဝတ္တံ)]-
မင်းကျင့်တရားဟူ၍၊ ပေါရာဏပဏ္ဍိတာ- ရှေးပညာရှိတို့သည်၊ အာဟ-
ဆိုတော်မူကုန်ပြီ။

(၄) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ တွံ- ခမည်းတော်ဘုရား မင်းတရားသည်၊
ရက္ခော- တပ်စွန်းတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ ဒုဋ္ဌော- မျက်တော်မူသည်ဖြစ်၍၊
ယံကမ္မံ- အကြင်အမှုကို၊ ကယိရာ- ပြုတော်မူရာ၏၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ ကတံ-
ပြုအပ်သော၊ ယံကမ္မံ- အကြင်အမှုကို၊ တွံ- ခမည်းတော် ဘုရားမင်းတရား
သည်၊ ပစ္ဆာ- နောက်ပြီးတစ်ဖန်၊ အသံသယံ- မချွတ်၊ တပေါ- စိုးရိမ်တော်မူရ
ရာ၏၊ တံကမ္မံ- ထိုနောက်ပြီးတစ်ဖန် ပူပန်တတ်သောအမှုကို၊ တတော-
ထိုရှေး၌ပြုပြီးသည်မှ၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ နကယိရာ- ပြုတော်မမူလင့်။

(၅) ရဋ္ဌဝဗ္ဗန- နိုင်ငံတော်သား လူအများကို ပွားစေတတ်သော မင်းမြတ်
သခင်ဘဝရှင်၊ ပမတ္တဿ- မေ့လျော့သော၊ ခတ္တိယဿ- ပြည့်ရှင်မင်း၏၊
ရဋ္ဌသ္မိ- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ သဗ္ဗေ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဘောဂါ- စည်းစိမ်တို့သည်၊
[ဝိနဿန္တိ(ဝိနာသန္တိ)]- ပျက်စီးကုန်၏၊ တံဘောဂဝိနာသံ- ထိုတိုင်းနိုင်ငံ
စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်းကို၊ ရညော- ပြည့်ရှင်မင်း၏၊ အယံ- ဆင်းရဲဟူ၍၊
ဝုစ္စတေ- ဆိုအပ်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့် တွံ- ဘခင်မင်းမြတ် လောကနတ်သည်၊
မာပမဇ္ဇ- မေ့လျော့တော်မမူလင့်။

(၆) တာတ- ရေမြေပိုင်သ လောကသေဋ္ဌနင်းခမည်းတော်မင်း၊ သိရီ စ-
သိရီနတ်သမီးသည်လည်းကောင်း၊ အလက္ခိစ- အလက္ခိနတ်သမီးသည်
လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတာ- ဟရာဏသီပြည်၌ သုစိပရိဝါရ
ရှင်သူဌေးသည် မေးအပ်ကုန်သော၊ ဧတာဒေဝဓိတာ- ထိုနတ်သမီးတို့သည်၊
ဧတံဝစနံ- ထိုစကားကို၊ အဗြု- ဆိုကြကုန်ပြီ၊ တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊
တာသု- ထိုနှစ်ယောက်သော နတ်သမီးတို့တွင်၊ သိရီ- သိရီနတ်သမီးသည်၊
ဘောမဟာသေဋ္ဌိ- အိုသုစိပရိဝါရရှင် သူဌေးကြီး၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဥဋ္ဌာနဝီရိယေ-
ထကြွလုံ့လရှိသော၊ [အနုသူယကေ (အနုသုယုကေ)]- သူတစ်ပါး စည်းစိမ်းကို
မဋြူစုတတ်သော၊ ပေါသေ- ယောက်ျား၌၊ ရမာ- မွေ့လျော်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊
တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ အာဟ- ဆိုဘူး၏၊

(၇) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ အလက္ခိပန- အလက္ခိနတ်သမီးသည်ကား၊
ဘောမဟာသေဋ္ဌိ- အိုသုစိပရိဝါရရှင် သူဌေးကြီး၊ အဟံ- ငါသည်၊
[ဥသူယကေ(ဥသုယုကေ)]- သူတစ်ပါးစည်းစိမ်းကို ငြူစုတတ်သော၊
ဒုဟဒယေ- မကောင်းသော စိတ်ရှိသော၊ ကမ္မဒုဿကေ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို
ဖျက်ဆီးတတ်သော၊ ပုရိသေ- ယောက်ျား၌၊ ရမာ- မွေ့လျော်၏၊ ဣတိ-
ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုဘူး၏၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး၊

ဧဝံ- ဤဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်၊ စက္ကဘဉ္စနီ- ကုသိုလ်စက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော၊ [ကာလကဏ္ဍိ(ကာဠကဏ္ဍိ)]- အလက္ခိနတ်သမီးသည်၊ ဥသုယျကေသုတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ငြူးစူတတ်သော၊ ဒုဟဒယေ- မကောင်းသော စိတ်ရှိသော၊ ကမ္မဒုဿကေ- ကုသိုလ်ကောင်း မှုကိုဖျက်ဆီးတတ်သော၊ ပုရိသေ- ယောက်ျားယုတ်၌၊ ရမတိ- မွေ့လျော် ချေ၏။

(၈) မဟာရာဇ- ကာသိတိုင်းရှင်ဖခင်မင်းမြတ် လောကနတ်၊ သောတွံ- ထိုရေမြေစိုးရ လောကသေဋ္ဌ်နင်း တရားမင်းသည်၊ [သဗ္ဗေသု (သဗ္ဗေ)]သဗ္ဗသ္မိ- တိုင်းနိုင်ငံသူရှင်လူအလုံး၌၊ သုဟဒယော- ကောင်းမြတ်သော ရွှေနုလုံးတော်ရှိ သည်ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗေသံ- အလုံးစုံကုန်သော တိုင်းပြည်သူတို့အား၊ ရက္ခိတော- စောင့်ရှောက်မစတော်မူသည်၊ ဘဝ- ဖြစ်တော်မူလော၊ အလက္ခိ- အလက္ခိ နတ်သမီးကို၊ နဒ- နှင်ထုတ်တော်မူလော၊ လက္ခာ- သိရိနတ်သမီး၏၊ နိဝေသနံ- တည်ရာသည်၊ ဘဝ- ဖြစ်တော် မူလော။

(၉) ကာသိပတိ- ကာသိကတိုင်းရှင်ဘခင်မင်းမြတ်၊ လက္ခိမိတိ- သမ္ပန္နော- ပညာလုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသော၊ မဟဂ္ဂတော- မြတ်သော ဆန္ဒရှိသော၊ သသောပုရိသော- ထိုယောက်ျားသည်၊ အမိတ္တာနံ- ရန်သူတို့၏၊ မူလဇ္ဇ- အရင်းကိုလည်းကောင်း၊ အဂ္ဂဇ္ဇ- အဖျားကိုလည်းကောင်း၊ ဆိန္ဒတိ- ဖြတ်ရ၏။

(၁၀) ဘူတပတိ- ကာသိကတိုင်းသားလူများသခင်ဘနတ်ရှင်၊ တွံ- သင်ဘခင် မင်းမြတ်လောကနတ်သည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဝါယာမဿု- လုံ့လပြု တော်မူလော၊ မိတိသမ္ပန္နော- လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသော သူသည်၊ အမိတ္တာနံ- ရန်သူတို့၏၊ မူလဂ္ဂံ- မြစ် အညွန့်ကို၊ ဆိန္ဒတိ- ဖြတ်ရ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တွံ- သင်သားတော်ဝေဿန္တရာသည်၊ ဩဝါဒေသိ- ဆုံးမတော်မူ၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ အမိတ္တာနံ- ရန်သူတို့၏၊ မူလဂ္ဂဆေဒကော- အမြစ်အညွန့်ကို ဖြစ်တတ်သော၊ ရာဇာ- ရေမြေစိုးရ ဘဝသေဋ္ဌ်နင်း အရှင်မင်းသည်၊ အမှီနနု- ဖြစ်သည်မဟုတ်တုံလော၊ တဝ- သားတော် အမောင် ဝေဿန္တရာငှက်လိမ္မာ၏၊ ဩဝါဒဝစနံ- ဆုံးမတော်မူသော စကားသည်၊ ကထံယုဇ္ဇတိ- အသို့သင့်ပါ မည်နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒေယျစေ- ဆိုတော်မူငြားအံ့၊ ယံဩဝါဒဝစနံ- အကြင်ဆုံးမသော စကားကို၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်၏၊ တံဩဝါဒ- ဝစနံ- ထိုဆုံးမသော စကားသည်၊ ဟိယုတ္တံ- သင့်၏၊ သက္ကောပိ- သိကြားမင်း စင်လျက်လည်း၊ ဥဋ္ဌာနေ- လုံ့လဝီရိယ၌၊ နပ္ပမဇ္ဇတိ- မမေ့မလျော့ချေ၊ သောသက္ကော- ထိုသိကြားမင်းသည်၊ ကလျာဏေ- ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌

သာလျှင်၊ ဓိတိကတ္တာ- လုံ့လဝါယာမပြု၍၊ ဥဋ္ဌာနေ- အားထုတ်ခြင်း၌၊
မနော- စိတ်ကို၊ ကုရုတေ- ပြုပါသေး၏။ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ယုတ္တံ- သင့်၏။

(၁၁) ဂန္ဓဗ္ဗာ- ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပိတရော- ဗြဟ္မာတို့သည်
လည်းကောင်း၊ ဒေဝါ- ကာမာဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နတ်တို့သည်
လည်းကောင်း၊ တာဒိနော- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဥဋ္ဌာဟတော- ကုသိုလ်
ကောင်းမှု၌ လုံ့လပြုထသော၊ အပ္ပမဇ္ဇတော- ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌
မမေ့မလျော့သော သူနှင့်၊ သာဇီဝါ- တူသော အသက်မွေးခြင်းရှိကုန်သည်၊
ယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ဒေဝတာ-
ဗြဟ္မာတို့သည်၊ တာဒိနော- ထိုသို့သဘောရှိသောသူအား၊ အနုတိဋ္ဌန္တိ-
စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

(၁၂) တာတ- ဘခင်မင်းမြတ်ပြည်ကြီးနတ်၊ သောတွံ- ထိုဖခင် မင်းမြတ်
လောကနတ်သည်၊ အပ္ပမတ္တော- မမေ့မလျော့၊ [အက္ကုဒ္ဓေါ (အကုဒ္ဓေါ)]-
အမျက်ထွက်တော်မူဘဲ၊ ကိစ္စာနိ- တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စကို၊ ကာရယ-
ကိုယ်တော်တိုင်စီရင်ခန့်ထားတော်မူလော၊ ဝါယမဿ- လုံ့လပြုတော်မူလော၊
သကိစ္စေသု- မိမိအမှုတို့၌၊ အလသော- ပျင်းရိသော သူသည်၊ သုခံ-
ချမ်းသာကို၊ နဝိန္ဒတေ- မရနိုင်ချေ။

(၁၃) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်ဗြဟ္မဒတ်၊ တတ္ထေဝ- ထိုဘခင် မင်းမြတ်၏
ကိသုကိစ္စကတံဝရဟူသော ပြဿနာ၌သာလျှင်၊ ဝုတ္တာ- အကျွန်ုပ်ဖြေဆိုအပ်
ကုန်သော၊ တေ- ထိုပဌမေနေဝ ဝိတထံအစရှိသည်တို့သည်၊ ဝတ္တပဒါ-
မင်းကျင့်တရားအစုတို့တည်း၊ ဧတ္ထ- ဤမင်းကျင့် တရားအစု၌၊ တွံ-
ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်၊ ဝတ္တဿ- ကျင့်တော်မူလော၊ ဧသာဝ-
ဤသည်သာလျှင်၊ အနုသာသနီ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်အား အကျွန်ုပ်သည်
ပေးအပ်သော အဆုံးအမတည်း၊ ဧဝံဝတ္တမာနော- ဤသို့အကျွန်ုပ်
ဆုံးမတိုင်းကျင့်သော မင်းသည်၊ မိတ္ထေ- ချစ်ခင်လေးမြတ်သော မိဖုရား
သားတော်သမီးတော်အစရှိသော သူတို့ကို၊ သုခါပေတုံစ- ချမ်းသာစေ
တော်မူခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ အမိတ္တာနံ- ရန်သူတို့ကို [ဒုခါယစ (ဒုက္ခာယစ)]-
ဆင်းရဲစိမ့်သောငှာ လည်းကောင်း၊ အလံ- အစွမ်းနိုင်ပါ၏။

တတ္ထ- ထိုပဌမေနေဝစသော ဂါထာတို့၌၊ ပဌမေနေဝ ဝိတထန္တိ- ပဌမေနေဝ
ဝိတထံဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ရာဇာ နာမ- မင်းမည်သည်၊ အာဒိတောဝ-

အစမှပင်လျှင်၊ မုသာဝါဒ- လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းကို၊ နိဝါရယေ- တားမြစ်ရာ၏။ ဟိ-
 ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ မုသာဝါဒိနော- မုသားစကားပြောဆိုလေ့ရှိသော၊ ရညော- မင်း၏။
 ရဋ္ဌ- တိုင်းနိုင်ငံသည်၊ နိရောဇံ- သြဇာမရှိသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ပထဝိယာ-
 မြေကြီး၏။ သြဇာ- အဆီသည်၊ ကမ္မကရဏဌာနတော- မုသာဝါဒပြုရာအရပ်မှ၊
 သတ္တရတနမတ္တံ- ၇-တောင်အတိုင်းအရှည်မျှ၊ ဟေဌာ- အောက်သို့၊ ဘဿတိ-
 လျော့ကျ၏။ တတော- ထို့ကြောင့်၊ အာဟာရေ ဝါ- အစားအစာ၌လည်းကောင်း၊
 တေလမဓုဖာဏိတာဒိသု ဝါ- ဆီပျားတင်းလဲအစရှိသည်တို့၌လည်းကောင်း၊
 သြသဓေသု ဝါ- ဆေးပစ္စည်းတို့၌လည်းကောင်း၊ သြဇာ- အဆီသည်၊ န ဟောတိ-
 မရှိ၊ နိရောဇာဟာရဘောဇနာ- အဆီသြဇာမရှိသော အဟာရကို စားသုံးရကုန်သော၊
 မနုဿာ- လူတို့သည်၊ ဗဟ္မာဗာဓာ- အနာရောဂါများကုန်သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်
 ၏။ ရဌေ- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ ထလဇလပထေသု- ကုန်းလမ်းခရီး ရေလမ်းခရီးတို့၌၊ အယော-
 အခွန်အတုတ်သည်၊ နုပ္ပဇ္ဇတိ- မဖြစ်၊ တသ္မိ- ထိုအခွန်အတုတ်သည်၊ အနုပ္ပဇ္ဇန္တေ-
 မဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ ဒုဂ္ဂတာ- ဆင်းရဲ ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-
 ဖြစ်ကုန်၏။ တေ- ထိုမင်းတို့သည်၊ သေဝကေ- မင်းမှုထမ်းတို့ကို၊ သင်္ဂဏိတု-
 သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းငှာ၊ န သက္ကောန္တိ- မတတ်နိုင်ကုန်၊ အသင်္ဂဟိတာ- ခိုးမြှောက်မခံရကုန်သော၊
 သေဝကာ- မင်းမှုထမ်းတို့သည်၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ ဂရုစိတ္တေန- အလေးထားသော
 စိတ်ဖြင့်၊ န သြလောကေန္တိ- မကြည့်ကြကုန်၊ တာတ- ဖခင်၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊
 ဒေသမုသာဝါဒေါ- ဤမုသာဝါဒမည်သည်၊ နိရောဇေ- သြဇာမရှိအောင်ပြုတတ်သည်၊
 (ဟောတိ- ဖြစ်၏။) သော- ထိုမုသာဝါဒကို၊ ဇီဝိတဟေတုပိ- အသက်ဟူသော
 အကြောင်းကြောင့်လည်း၊ န ကာတဗ္ဗော- မပြုအပ်၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ ရသာနံ-
 အရသာတို့တွင်၊ သစ္စံ- မှန်သော စကားပြောဆိုခြင်းတည်းဟူသော အရသာသည်၊
 သာဒုတရံ- အကောင်းဆုံးသော အရသာမည်၏။ ဣတိ- ဤသို့၊ တဒေဝ- ထိုစကားကို
 သာလျှင်၊ ပဋိဂ္ဂဟေတုဗ္ဗံ- လက်ခံသင့်၏။ အပိစ- ထို့ပြင်လည်း၊ မုသာဝါဒေါ နာမ-
 မုသာဝါဒ မည်သည်၊ ဂုဏပရိခံသကော- ဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော၊ ဝိပတ္တိပရိယော-
 သာနော- ပျက်စီးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော တရားသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏။)
 ဒုတိယစိတ္တဝါရေ- စုတိစိတ်မှ ရေတွက်လျှင် ဒုတိယမြောက်ဖြစ်သော ပဋိသန္ဓေစိတ်
 ၏အလှည့်၌၊ အဝီစိပရာယဏံ- အဝီစိလျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည်ကို၊ ကရောတိ-
 ပြုတတ်၏။ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမသ္မိ အတ္ထေ- ဤအဝီစိလျှင် လဲလျောင်းရာ

ရှိသည်ကို ပြုတတ်၏ဟူသောအနက်၌၊ “ဓမ္မော ဟဝေ ဟတော ဟန္တိ’တိ- ဓမ္မော ဟဝေ ဟတော ဟန္တိဟူသော၊ စေတိယဇာတကံ- စေတိယဇာတ်ကို၊ (ခု-၅-၁၈၀) (ဇာ၊ ၁၊ ၈၊ ၄၅ အာဒယော) ကထေတဗ္ဗံ- ဆိုအပ်၏။

ကောဓန္တိ- ကောဓံဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ရာဇာ နာမ- မင်းမည်သည်၊ ပဌမမေဝ- ရှေးဦးမစ္စကပင်လျှင်၊ ကုဇ္ဈနလက္ခဏံ- အမျက်ထွက်ခြင်း လက္ခဏာ ရှိသော၊ ကောဓမ္မိ- အမျက်ဒေါသကိုလည်း၊ နိဝါရေယျ- တားမြစ်ရာ၏၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ တာတ- ဖခင်၊ အညေသံ- မင်းမှတစ်ပါးအခြားကုန်သောသူတို့၏၊ ကောဓော- အမျက်ဒေါသသည်၊ ခိပ္ပံ- အလျင်အမြန်၊ မတ္ထကံ- အထွဋ်အထိပ်သို့၊ န ပါပုဏ္ဏာတိ- မရောက်၊ ရာဇုနံ- မင်းတို့၏ကား၊ ပါပုဏ္ဏာတိ- ရောက်၏၊ ရာဇာနော နာမ- မင်းတို့မည်သည်၊ ဝါစာဝုဓာ- စကားဟူသော လက်နက်ရှိကုန်၏၊ ကုဇ္ဈိတွာ- အမျက်ထွက်၍၊ ဩလောကိတမတ္ထေနာပိ- ကြည့်ကာမျှဖြင့်လည်း၊ ပရံ- သူတစ်ပါး ကို၊ ဝိနာသေန္တိ- ပျက်စီးစေနိုင်ကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ရညာ- မင်းသည်၊ အညေဟိ- အခြားကုန်သော၊ မနုဿေဟိ- လူတို့ထက်၊ အတိရေကတရံ- ပို၍၊ နိက္ကာဓေန- အမျက်မထွက်သော သူသည်၊ ဘဝိတဗ္ဗံ- ဖြစ်သင့်၏၊ ခန္တိမေတ္တာ- နုဒ္ဒယာသမ္ပန္နေန- သည်းခံခြင်း၊ မေတ္တာ၊ သနားခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသဖြင့်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပိယပုတ္တံ ပိယ- ချစ်အပ်သော သားကဲ့သို့၊ လောကံ- သတ္တလောကကို၊ ဝေါလောကေန္တေန- ကြည့်သော သူသည်၊ ဘဝိတဗ္ဗံ- ဖြစ်သင့်၏၊ တာတ- ဖခင်၊ အတိကောဓနော- အလွန်အမျက်ထွက်သော၊ ရာဇာနာမ- မင်းမည်သည်၊ ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်ပြီးသော၊ ယသံ- အကျော်အစောကို၊ ရက္ခိတံ- စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ၊ **န သက္ကာတိ-** မတတ်နိုင်၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမဿ အတ္ထဿ- ဤအကျော်အစောကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဟူသော အနက်ကို၊ ဒီပနတ္ထံ- ပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ **ခန္တိဝါဒိဇာတက-**(ခု-၅-၉၉)(ဇာ၊ ၁၊ ၄၊ ၄၉) **စူဠဓမ္မပါလဇာတကာနိ-** ခန္တိဝါဒိဇာတ် စူဠဓမ္မပါလဇာတ်တို့ကို၊ (ခု-၅-၁၂၅) (ဇာ၊ ၁၊ ၅၊ ၄၄) ကထေတဗ္ဗာနိ- ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ စူဠဓမ္မပါလဇာတကသ္မိ- စူဠဓမ္မပါလဇာတ်၌၊ မဟာပတာပနော နာမ- မဟာပတာပနမည်သော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ ဃာတေတွာ- သတ်စေပြီး၍၊ ပုတ္တသောကေန- သား၌ဖြစ်သော သောကကြောင့်၊ ဖလိတေန- ကဲ့သော၊ ဟဒယေန- နှလုံးကြောင့်၊ ဒေဝိယာ- မိဖုရားသည်၊ မတာယ- သေသည်ရှိသော်၊ သယမ္ပိ- ကိုယ်တိုင်လည်း၊ ဒေဝီ- မိဖုရားကို၊ အနုသောစန္ဒော- အဖန်ဖန် ပူးဆွေးလျက်၊

ဖလိတေနော- ကွဲသည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ဟဒယေန- နှလုံးကြောင့်၊ မရိ- သေခဲ့ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ တယောပိ- သုံးယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ တေ- သားအမိ သားအဖတို့ကို၊ ဧကအာဠာဟနေဝ- သုဿန် တစ်ခုထဲ၌ပင်လျှင်၊ ဈာပေသုံ- သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ ရညာ- မင်းသည်၊ ပဌမမေဝ- မစ္စကပင်လျှင်၊ မုသာဝါဒိ- လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းကို၊ ဝဇ္ဇေတွာ- ရှောင်ကြဉ်၍၊ ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက် ဖြစ်သော၊ ကောဓော- အမျက်ကို၊ ဝဇ္ဇေတဗ္ဗော- ရှောင်ကြဉ်အပ်၏။

ဟာသန္တိ- ဟာသံဟူသည်ကား၊ ဟသံ- ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို၊ အယမေဝ ဝါ- ဤဟသံဟူသော ပုဒ်သည်ပင်လျှင်၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏။) တေသု တေသု ကိစ္စေသု- ထိုထိုကိစ္စတို့၌၊ ဥပ္ပိလာဝိတစိတ္တတာယ- ပေါ်လွင်သော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကေဠိသီလတံ- ပျော်မြူးလေ့ရှိသည်အဖြစ်ကို၊ ပရိဟာသံ- ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို၊ နိဝါရေယျ- တားမြစ်ရာ၏၊ တာတ- ဖခင်၊ ရညာ နာမ- မင်းမည်သည်၊ ကေဠိသီလေန- ပျော်မြူးလေ့ရှိသူသည်၊ န ဘဝိတဗ္ဗံ- မဖြစ်သင့်၊ အပရပတ္တိယေန- တစ်ပါးသောသူလျှင် ယုံကြည်ရာမရှိသူသည်၊ (ဝါ) သူတစ်ပါး ပြောသမျှ မယုံကြည်သူသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ ကိစ္စာနိ- ကိစ္စတို့ကို၊ အတ္တပစ္စက္ခေနော- ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက်သာလျှင်ဖြစ်၍၊ ကာတဗ္ဗာနိ- ပြုအပ်ကုန်၏၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ ဥပ္ပိလာဝိတစိတ္တော- ပေါ်လွင်မြောက်ကြသော စိတ်ရှိသော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ အတုလေတွာ- မနှိုင်းယှဉ်မူ၍၊ ကမ္မာနိ- အမှုတို့ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ လဒ္ဓံ- ရအပ်သော၊ ယသံ- အကျော်အစောကို၊ ဝိနာသေတိ- ပျက်စီးစေ၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမသ္မိအတ္ထေ- ဤရအပ်ပြီးသော အကျော်အစောကို ပျက်စီးစေ၏ဟူသော အနက်၌၊ သရဘင်္ဂဇာတကေ- သရဘင်္ဂဇာတ်၌၊ (ခု-၆-၅) (ဇာ၊ ၂၁၇၊ ၅၀) ပုရောဟိတဿ- ပုရောဟိတ်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ- နာယူ၍၊ ဒဏ္ဍကိရညော- ဒဏ္ဍကိမင်း၏၊ ကိသဝစ္ဆေ- ကိသဝစ္ဆရသေ၌၊ အပရရှိတွာ- ပြစ်မှား၍၊ ရဋ္ဌေန- တိုင်းနိုင်ငံနှင့်၊ သဟ- တကွ၊ ဥစ္ဆိဋ္ဌိတွာ- ပြတ်၍၊ ကုက္ကုဋ္ဌနိရယေ- ငရဲ၌၊ နိဗ္ဗတ္တဘာဝေါ စ- ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မာတင်္ဂဇာတကေ- မာတင်္ဂဇာတ်၌၊ (ခု-၅-၁၀၉) (ဇာ၊ ၁၁၅၊) မဇ္ဈရညော- မဇ္ဈမင်း၏၊ ဗြာဟ္မဏာနံ- ပုဏ္ဏားတို့၏၊ ကထံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ- နာယူ၍၊ မာတင်္ဂတာပသေ- မာတင်္ဂရသေ၌၊ အပရရှိတွာ- ပြစ်မှား၍၊ ရဋ္ဌေန- တိုင်းနိုင်ငံနှင့်၊ သဟ- တကွ၊ ဥစ္ဆိဋ္ဌိတွာ- ပြတ်၍၊ နိရယေ- ငရဲ၌၊ နိဗ္ဗတ္တဘာဝေါ စ- ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ယဋ္ဌပဏ္ဍိတ-

ဇာတကေ- ယဋ္ဌပဏ္ဍိတဇာတ်၌၊ (ခု-၅-၂၂၃) (ဇာ၊ ၁၊ ၁၀၊ ၁၆၅ အာဒယော)
မောဟမူဠာနံ- တွေဝေမိုက်မဲကုန်သော၊ ဒသဘာတိကရာဇဒါရကာနံ- တစ်ကျိပ်သော
 ညီအစ်ကိုတော် မင်းသားငယ်တို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ကဏ္ဍဒီပါယနေ-
 ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့၌၊ အပရဇ္ဈိတွာ- ပြစ်မှား၍၊ ဝါသုဒေဝကုလဿ- ဝါသုဒေဝ
 အမျိုး၏၊ နာသိတဘာဝေါ စ- ပျက်စီးသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကထေတဗ္ဗော-
 ဆိုအပ်၏။

တတော ကိစ္စာနိ ကာရေယျာတိ- တတော ကိစ္စာနိ ကာရေယျဟူသည်ကား၊
 တာတ- ဖခင်၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ မုသာဝါဒံ- လိမ်ညာစကားကို၊
 ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်၊ ကောဓံ- အမျက်ကို၊ တတိယံ- သုံးခုမြောက်၊ အဓမ္မဟာသံ-
 မတရားသဖြင့် ပြက်ရယ်မှုကို၊ ဝဇ္ဇေတွာ- ရှောင်ကြဉ်၍၊ တတော- ထိုမှ၊ ပစ္ဆာ-
 နောက်၌၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ရဋ္ဌဝါသီနံ- တိုင်းသူပြည်သားတို့ကို၊ ကတ္တဗ္ဗကိစ္စာနိ-
 ပြုသင့်သော အမှုတို့ကို၊ ကာရေယျ- ပြုစေရာ၏၊ **တံ ဝတံ အာဟု ခတ္တိယာတိ-**
 တံ ဝတံ အာဟု ခတ္တိယဟူသည်ကား၊ ခတ္တိယမဟာရာဇ- ခတ္တိယအနွယ်ဖြစ်သော
 မင်းကြီး၊ ယံ- အကြင်စကားကို၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်၏၊ ဧတံ- ဤစကား
 သည်၊ ရညော- မင်း၏၊ ဝတသမာဒါနံ- ဆောက်တည်ရမည့်ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ဣတိ-
 ဤသို့၊ ပေါရာဏကပဏ္ဍိတာ- ရှေးပညာရှိတို့သည်၊ ကထယိသု- ဆိုကြကုန်ပြီ။

န တံ ကယိရာတိ- န တံ ကယိရာဟူသည်ကား၊ တယာ- သင်သည်၊
 ရာဂါဒိဝသေန- ရာဂအစရှိသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ပစ္ဆာ- နောက်ကာလ၌၊ တာပကရံ-
 ပူပန်မှုကိုပြုတတ်သော၊ ယံ ကမ္မံ- အကြင်အမှုကို၊ ကတံ- ပြုအပ်သည်၊ ဟောတိ-
 ဖြစ်၏၊ ဗုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ ကတတော- ပြုအပ်ပြီးသော၊ တတော- ထိုအမှုမှ၊ (ပရံ- နောက်
 ကာလ၌) ပုန- တစ်ဖန်၊ တာဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ န ကယိရာ-
 မပြုရာ၊ တာတ- ဖခင်၊ မာ ကရေယျာသိ- မပြုပါလင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော-
 အနက်ကည်း၊) ဝုစ္စတေတိ- ဝုစ္စတေဟူသည်ကား၊ တံ- ထိုတိုင်းနိုင်ငံ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
 ပျက်စီးခြင်းကို၊ ရညော- မင်း၏၊ အယန္တိ- ဆင်းရဲဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊ ဧဝံ-
 ဤသို့၊ ပေါရာဏကပဏ္ဍိတာ- ရှေးပညာရှိတို့သည်၊ ကထယိသု- ဆိုကြကုန်ပြီ၊ **သိရီတိ**
 ဣဒံ- သိရီဟူသော ဤစကားရပ်ကို၊ ဝေဿန္တရသကုဏော- ဝေဿန္တရငှက်သည်၊
 ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ ဗာရာဏသိယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ပဝတ္တိတကာရဏံ- ဖြစ်ဖူးသော

အကြောင်းအရာကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်၍၊ ဒဿန္တော- ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တတ္ထ- ထိုစကားရပ်၌၊ အဗြုဇ္ဈန္တိ- အဗြုဇ္ဈာသည်ကား၊ သုစိပရိဝါရသေဌိနာ- သုစိပရိဝါရသူဌေးသည်၊ ပုစ္ဆိတာ- မေးမြန်းအပ်သော နတ်သမီးတို့သည်၊ ကထယိသု- ပြောကြကုန်ပြီ၊ ဥဌာနဝီရိယေတိ- ဥဌာနဝီရိယဟူသည်ကား၊ ယော ပေါသော- အကြင်ယောက်ျားသည်၊ ဥဌာနေစ- ထကြွလုံ့လ၌လည်းကောင်း၊ ဝီရိယေ စ- အားစိုက်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ပတိဌိတော- တည်၏၊ စ- ထို့အပြင်၊ ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့၏၊ သမ္ပတ္တိ- စည်းစိမ်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ နဉ္ဇယတိ- မဋ္ဌူစူ၊ တသ္မိ- ထိုယောက်ျား၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ အဘိရမာမိ- မွေ့လျော်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တာတ- ဖခင်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ သိရိ- သိရိနတ်သမီးသည်၊ ကထေသိ- ဆိုပြီ၊ ဥဉ္ဇယကေတိ- ဥဉ္ဇယကေဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ အလက္ခိ ပန- နတ်သမီးသည်ကား၊ ပုစ္ဆိတာ- မေးမြန်းအပ်သော၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပရသမ္ပတ္တိ- ဥဉ္ဇယကေ- သူတစ်ပါးစည်းစိမ်၌ ငြူစူတတ်သော၊ ဒုဟဒယေ- မကောင်းသော နှလုံးရှိသော၊ ဒုစိတ္တေ- မကောင်းသော စိတ်ရှိသော၊ ကလျာဏကမ္မဒသကေ- ကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးတတ်သော၊ ယော- အကြင်ယောက်ျားသည်၊ ကလျာဏကမ္မ- ကောင်းမှုကို၊ ဒုဿန္တော- ဖျက်ဆီးလျက်၊ အပ္ပိယာယန္တော- မနှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌိယန္တော- ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍၊ န ကရောတိ- မပြု၊ တသ္မိ- ထိုယောက်ျား၌၊ အဘိရမာမိ- မွေ့လျော်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောဆိုပြီ၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပတိရူပဒေသဝါသာဒိနော- ပတိရူပဒေသအရပ်အစရှိသော၊ ကုသလစက္ကဿ- ကုသိုလ်စက်ကို၊ ဘဉ္ဇနိ- ချိုးဖျက်တတ်သော၊ သာ ကာဠကဏ္ဍိ- ကာဠကဏ္ဍီနတ်သမီးသည်၊ ရမတိ- မွေ့လျော်၏။

သုဟဒယောတိ- သုဟဒယောဟူသည်ကား၊ သုန္ဒရစိတ္တော- ကောင်းသော စိတ်ရှိသည်၊ ဟိတစိတ္တကော- အစီးအပွား၌လိုလားသော စိတ်ရှိသည်၊ နုဒါတိ- နုဒါဟူသည်ကား၊ နိဟရ- နှင်ထုတ်လော့၊ နိဝေသနန္တိ- နိဝေသနံဟူသည်ကား၊ လက္ခိယာ ပန- လက္ခိနတ်သမီးကား၊ နိဝေသနံ- နေရာသည်၊ ဘဝ- ဖြစ်လော့၊ ပတိဌာ- တည်ရာသည်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်လော့၊ သ လက္ခိမိတိသမ္ပန္နောတိ- သ လက္ခိမိတိသမ္ပန္နော ဟူသည်ကား၊ ကာသိပတိ- ကာသိတိုင်း၏အရှင်ဖြစ်သော၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ သော ပုရိသော- ထိုယောက်ျားသည်၊ ပညာယ စေဝ- ပညာနှင့်လည်းကောင်း၊

ဝီရိယေန စ- ဝီရိယနှင့် လည်းကောင်း၊ သမ္ပန္နော- ပြည့်စုံသော၊ မဟဂ္ဂတောတိ- မဟဂ္ဂတောဟူသည်ကား၊* မဟဇ္ဈာသယော- မြတ်သော ဆန္ဒရှိသော ထိုယောက်ျားသည်၊ စောရာနံ- ခိုးသူတို့၏၊ ပစ္စယဘူတေ- အကြောင်းဖြစ်သော တရားတို့ကို၊ ဂဏ္ဍန္တော- ယူလျက်၊ အမိတ္တာနံ- ရန်သူတို့၏၊ မူလံ- အမြစ်ကို လည်းကောင်း၊ စောရေ- ခိုးသူတို့ကို၊ ဂဏ္ဍန္တော- ယူလျက်၊ အမိတ္တာနံ- ရန်သူတို့၏၊ အဂ္ဂံ- အညွန့်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆိန္ဒုတိ- ဖြတ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ သက္ကောတိ- သက္ကောဟူသည်ကား၊ ဣန္ဒော- သိကြားမင်းတည်း၊ ဘူတပဟိတိ- ဘူတပတိဟူသည်ကား၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အာလပတိ- ဘူတပတိဟုခေါ်၏၊ ဥဌာနေတိ- ဥဌာနေဟူသည်ကား၊ ဥဌာနဝီရိယေ- ထကြွလုံ့လဝီရိယ၌၊ နပ္ပမဇ္ဇတိတိ- နပ္ပမဇ္ဇတိဟူသည်ကား၊ န ပမဇ္ဇတိ- မမေ၊ သဗ္ဗကိစ္စာနိ- အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့ကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ သ ကလျာဏေတိ- သ ကလျာဏေဟူသည်ကား၊ သော ဒေဝရာဇာ- ထိုနတ်တို့သနင်း သိကြားမင်းသည်၊ ဥဌာနဝီရိယေ- ဥဌာနဝီရိယ၌၊ မနံ- စိတ်ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ ပါပကမ္မံ- မကောင်းမှုကို၊ အကတွာ- မပြုမူ၍၊ ကလျာဏေ- ကောင်းသော၊ ပုညကမ္မသို့ညောင်ကောင်းမှု၌သာလျှင်၊ ဓိတိံ- လုံ့လကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အပ္ပမတ္တော- မမေ့သည်ဖြစ်၍၊ ဥဌာနေ- ထကြွလုံ့လ၌၊ မနံ- စိတ်ကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ တဿ- ထိုသိကြားမင်း၏၊ ကလျာဏကမ္မေ- ကောင်းမှု၌၊ ဝီရိယကရဏဘာဝဒဿနတ္ထံ- လုံ့လပြုသည်၏ အဖြစ်ကိုပြခြင်း အကျိုးငှာ၊ သရဘင်္ဂဇာတကေ- သရဘင်္ဂဇာတ်၌၊ ဒွိသု- နှစ်ခုကုန်သော၊ ဒေဝ လောကေသု- နတ်ပြည်တို့၌၊ ဒေဝတာဟိ- နတ်သမီးတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ- အတူ၊ ကပိဌာရာမံ- သီးပင်ကျောင်းတိုက်သို့၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ ဓမ္မဿ- တရားကို၊ သုတဘာဝေါ- ကြားနာသည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ မဟာကဏ္ဍဇာတကေ- မဟာကဏ္ဍဇာတ်၌၊ (ဇာ၊ ၁၊ ၁၂၆၁) အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာနုဘာဝေန- အာနုဘော်ဖြင့်၊ ဇနံ- လူအပေါင်းကို၊ တာသေတွာ- ကြောက်လန့်စေ၍၊ ဩသက္ကန္တဿ- ဆုတ်နစ်သော၊ သာသနဿ- သာသနာတော်ကို၊

* မဟဂ္ဂတော-ခိုးသူတို့၏ အကြောင်းတရားကို သိမ်းဆည်းခြင်းသည် ရန်သူတို့၏ အမြစ်ကို ပယ်သတ်သည်မည်၏။ ခိုးသူတို့ကို ဖမ်းဆီးခြင်းသည် ရန်သူတို့၏ အညွန့်ကို ဖြတ်သည်မည်၏။ မရှိဆင်းရဲ၍ ခိုးသူဖြစ်နေသူကို ဆင်းရဲမူပပျောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ ရှိပါလျက် လောဘကို မထိန်းနိုင်၍ ခိုးသူဖြစ်နေလျှင် ထိုသူကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားရမည်ဟူလို။

ပဝတ္တိတဘာဝေါ စ- ဖြစ်စေသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့ ဧဝမာဒိနိ- ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဝတ္ထုနိ- ဝတ္ထုတို့ကို၊ ကထေတဗ္ဗာနိ- ဆိုအပ်ကုန်၏။

ဂန္ဓဗ္ဗာတိ- ဂန္ဓဗ္ဗဟူသည်ကား၊ စာတုမဟာရာဇိကာနံ- စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့၏၊ ဟေဋ္ဌာ- အောက်၌၊ စတုယောနိကာ- ပဋိသန္ဓေလေးမျိုးရှိကုန်သော၊ ဒေဝါ- နတ်တို့သည်၊ ကိရ- ဆက်၍ ဆိုဦးအံ့၊ စတုယောနိကတ္တာယေဝ- ယောနိလေးမျိုးရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ပင်လျှင်၊ တေ- ထိုနတ်တို့သည်၊ ဂန္ဓဗ္ဗာ နာမ- ဂန္ဓဗ္ဗမည်ကုန်သည်၊ ဇာတာ- ဖြစ်ကုန်၏၊ ပိတရေတိ- ပိတရေဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မာနော- ဗြဟ္မာတို့သည်၊ ဒေဝါတိ- ဒေဝဟူသည်ကား၊ ဥပပတ္တိဒေဝဝသေန- ဥပပတ္တိနတ်တို့၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဆ- ခြောက်ပါးကုန်သော၊ ကာမာဝစရဒေဝါ- ကာမာဝစာရနတ်တို့သည်၊ တာဒိနောတိ- တာဒိနောဟူသည်ကား၊ တထာဝိဓဿ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ကုသလာဘိရတဿ- ကုသိုလ်တရား၌မွေ့လျော်တတ်သော၊ ရညော- မင်း၏၊ သာဇီဝါ ဟောန္တိတိ- သာဇီဝါဟောန္တိဟူသည်ကား၊* သမာနဇီဝိကာ- တူသော အသက်မွေးခြင်းရှိကုန်သည်၊ ဥပဇီဝိတဗ္ဗာ- မှီ၍ အသက်မွေးအပ်ကုန်သည်၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ တာဒိဿ- ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ ဒါနာဒိနိ- ဒါနအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ- ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရောန္တာ- ပြုကုန်လျက်၊ ဒေဝကာနံ- နတ်တို့၏၊ ပတ္တိ- အဖို့ဘာဂကို၊ ဒေန္တိ- ပေးရကုန်၏၊ တံ- ထိုနတ်တို့ကို၊ တာ ပတ္တိ- ထိုအဖို့ဘာဂကို၊ အနုမောဒိတွာ- ဝမ်းမြောက်၍၊ သမ္ပဋိစ္စိတွာ- ခံယူ၍၊ ဒိဗ္ဗယသေန- နတ်စည်းစိမ်ဖြင့်၊ ဝမန္တိ- တိုးပွားကုန်၏၊ အနုတိဌန္တိတိ- အနုတိဌန္တိဟူသည်ကား၊ ဝီရိယံ- ဝီရိယကို၊ တာဒိဿဿ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ရညော- မင်းအား၊ ကရောန္တဿ- ပြုသော၊ အပ္ပမာဒံ- မမေ့မလျော့ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇန္တဿ- ရောက်သော၊ ဒေဝတာ- နတ်တို့သည်၊ အနုတိဌန္တိ- လျော်စွာတည် ကုန်၏၊ အနုဂစ္ဆန္တိ- အစဉ်လိုက်ကုန်၏၊ ဓမ္မိကံ- တရားနှင့်ယှဉ်သော၊ ရက္ခံ- အစောင့်အရှောက်ကို၊ သံဝိဒဟန္တိ- စီရင်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

* သာဇီဝါ- တရားစောင့်သော မင်းသည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု၍ နတ်တို့အား အမျှပေးဝေတတ်၏၊ ထိုမင်း၏ ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂကို ရ၍ နတ်တို့စည်းစိမ်ချမ်းသာ တိုးပွားရ၏၊ တရားစောင့်သော သတိ ဝီရိယရှိသော မင်းကိုနတ်တို့သည် အစဉ်စောင့်ရှောက်ကြကုန်၏၊ နတ်တို့၏ အစောင့်အရှောက် ခံရသောမင်းသည် မင်း၏စည်းစိမ်ချမ်းသာတိုးပွားရ၏။ ဤသို့ အပြန်အလှန် မှီခို၍ အသက်မွေးရသည်။

သောတိ- သောဟူသည်ကား၊ သောတွံ- ထိုသင်သည်၊ ဝါယမဿူတိ- ဝါယမဿူဟူသည်ကား၊ တာနိ ရဋ္ဌကိစ္စာနိ- တိုင်းနိုင်ငံကိစ္စတို့ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ တုလနဝသေန- နှိုင်းယှဉ်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ တီရဏဝသေန- ဆုံးဖြတ်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ပစ္စက္ခကမ္မဝသေန- မျက်မှောက်ပြုအပ်သောအမှု၏အစွမ်းဖြင့်၊ တေသု တေသု ကိစ္စေသု- ထိုထိုကိစ္စတို့၌၊ ဝီရိယံ- ဝီရိယကို၊ ကရဿု- ပြုလော့၊ တတ္ထေဝ တေ ဝတ္ထပဒါတိ- တတ္ထေဝ တေ ဝတ္ထပဒါဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ တွံ- သင်သည်၊ ယံ- အကြင်ငါ့ကို၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ကိံသု ကိစ္စံ- အဘယ်အမှုသည်၊ ဝရံ- မြတ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီ၊ တဝ- သင်၏၊ တတ္ထပဓေယေဝ- ထိုပြဿနာ၌သာလျှင်၊ မယာ- ငါသည်၊ ပဌမေနဝ ဝိတထန္တိအာဒယော- ပဌမေနဝ ဝိတထံအစရှိကုန်သော၊ ဧတေ- ဤအဖြေစကားရပ်တို့ကို၊ ဝုတ္တာဆိုအပ်ကုန်ပြီ၊ ဧတေ- ထိုဆိုအပ်ပြီးသော စကားရပ်တို့သည်၊ ဝတ္ထပဒါ ဝတ္ထကောဋ္ဌာသာ- ကျင့်ဝတ်အစုတို့သည်၊ ဧဝံ- ဤဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်၊ တတ္ထ- ထိုကျင့်ဝတ်အစု၌၊ ဝတ္ထဿု- ကျင့်လော့၊ သောတိ- သောဟူသည်ကား၊ တေ- သင့်အား၊ မယာ- ငါသည်၊ ယာ- အကြင်စကားကို၊ ကထိတာ- ဆိုအပ်ပြီ၊ သောဝ- ဤစကားသည် ပင်လျှင်၊ တဝ- သင့်အတွက်၊ အနုသာသနီ- အဆုံးအမ စကားတည်း၊ အလန္တိ- အလံဟူသည်ကား၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝတ္ထမာနော- ကျင့်သော၊ ရာဇာမင်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ မိတ္တေ- ချစ်အပ်သောသူတို့ကို၊ သုခါပေတုံ- ချမ်းသာစေခြင်းငှာ၊ အမိတ္တာနဉ္စ- ရန်သူတို့ကိုလည်း၊ ဒုက္ခာယ- ဆင်းရဲခြင်းငှာ၊ အလံ ပရိယတ္တောသမတ္ထော- စွမ်းနိုင်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ ဝေဿန္တရသကုဏေန- ဝေဿန္တရအမည်ရှိသော ခင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဧကာယ ဂါထာယ- တစ်ဂါထာဖြင့်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ပမာဒံ- မေ့လျော့ခြင်းကို၊ စောဒေတွာ- တိုက်တွန်း၍၊ ဧကာဒသဟိ- တစ်ဆယ့်တစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာဟိ- ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မေ- မင်းကျင့်တရားကို၊ ကထိတေ- ဟောအပ်သည်ရှိသော်၊ “ဗုဒ္ဓကီဠာယ- ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၊ ပဉ္စော- ပြဿနာကို၊ ကထိတော- ဖြေဆိုအပ်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာဇနော- များစွာသော လူအပေါင်းသည်၊ အတ္ထရိယမျှတစိတ္တဇာတော- [အတ္ထရိယ+အဗျတ+စိတ္တ+ဇာတ] ‘ဖြစ်မြဲမဟုတ် ဖြစ်လေစွ၊ မဖြစ်စဖူး ဖြစ်လေစွ’ဟု ဖြစ်ပေါ်သော အံ့ဩသော စိတ်၊

နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သာဓု ကာရသတာနိ- အကြိမ်တစ်ရာ သာဓုခေါ်ခြင်းတို့ကို၊ ပဝတ္တေသိ- ဖြစ်စေပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ သောမန- သပ္ပတ္တာ- ဝမ်းမြောက်ခြင်း၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ အမစ္စေ- အမတ်တို့ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “ဘောန္တော အမတ္တာ- အမတ်တို့၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ (ရာဇဓမ္မ- မင်းကျင့်တရားကို) ကထေန္တေန- ဟောပေးသော၊ မမ- ငါ၏၊ ပုတ္တေန- သားတော် ဖြစ်သော၊ ဝေဿန္တရေန- ဝေဿန္တရာသည်၊ ကေန- အဘယ်သူသည်၊ ကတ္တဗ္ဗံ- ပြုအပ်သော၊ ကိစ္စံ- အမှုကိစ္စကို၊ ကတံ- ပြုသင့်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ (ဝေဿန္တရဿ- သားတော် ဝေဿန္တရာအား၊) မဟာသေနဂုတ္တေန- စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည်၊ (ကတ္တဗ္ဗံ- ပြုအပ်သော၊ ကိစ္စံ- အမှုကိစ္စကို၊ ကတံ- ပြုသင့်ပါ၏၊) ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟံသု- တင်လျှောက်ကုန်ပြီ၊) “တေနဟိ- ထိုသို့စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအရာနှင့် သင့်ပါမူကား၊ အဿ- ထိုသားတော်ဝေဿန္တရာအား၊ မဟာသေနဂုတ္တဌာနံ- စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအရာကို၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ဒမ္ပိ- ပေးတော်မူ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝေဿန္တရံ- ဝေဿန္တရာကို၊ ဌာနန္တရေ- ရာထူး၌၊ ဌပေသိ- ထားတော်မူပြီ၊ သော- ထိုဝေဿန္တရာသည်၊ တတော- ထိုစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အရာကို ရသောအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ဌာနေ- စစ်ဗိုလ်ကြီးအရာ၌၊ ဌိတော- တည်လျက်၊ ပိတု- ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ကမ္ပံ- အမှုကြီးငယ်ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ ဣတိ- ဤကား အပြီးတည်း၊ ဝေဿန္တရပဉ္စော- ဝေဿန္တရအမည်ရှိသော ခပ်ပုပ်ငှက်သည် (ဖြေဆိုအပ်သော) ပြဿနာသည်၊ နိဌိတော- ပြီးပြီ။

ပုန- တစ်ဖန်၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ကတိပါဟစ္စယေန- နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ ပုရိမနယေနေဝ- ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ကုဏ္ဍလိနိယာ- ကုဏ္ဍလိနိ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဒုတံ- တမန်သည်ကို၊ ပေသေတွာ- စေလွှတ်၍၊ သတ္တမေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော၊ ဒိဝသေ- နေ၌၊ တတ္ထ- ထိုကုဏ္ဍလိနိ၏ နေရာအိမ်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ပစ္စာဂန္တာ- တစ်ဖန် ပြန်လာခဲ့၍၊ တတ္ထေဝမဏ္ဍပမဇ္ဈေ- ထိုရှေးမဏ္ဍပ်၏အလယ်၌ပင်၊ နိသီဒိတွာ- နေ၍၊ ကုဏ္ဍလိနိ- ကုဏ္ဍလိနိကို၊ အာဟရာပေတွာ- ဆောင်ခဲ့စေပြီး၍၊ သုဝဏ္ဏပိဌေ- ရွှေအင်းပျဉ်၌၊ နိသိန္နံ- ထိုင်နေသော ကုဏ္ဍလိနိကို၊ ရာဇဓမ္မ- မင်းကျင့်တရားကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည် ဖြစ်၍၊ “သက္ခိသိ တွံ ကုဏ္ဍလိနိ (ပ) ကိသုကိစ္စံ ကတံဝရန္တိ- သက္ခိသိ တွံ ကုဏ္ဍလိနိ (ပ) ကိသု ကိစ္စံ ကတံ ဝရံ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၄) [ခတ္တဗန္ဓုနီ(ခတ္တဗန္ဓုနီ)]- စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏နှမဖြစ်သော၊
[ကုဏ္ဍလိနီ(ကုဏ္ဍလိနီ)]- နားနှစ်ဘက်တို့၌ ထိန်လတ်ရောင်မောင်း
နားချောင်းသဏ္ဌာန်အလှုံစွေးစွေး နှစ်ခုသော အရေးကြောင့်မည်ပေးသည်
ရှင်မကုဏ္ဍလိနီ၊ တံ- ရှင်မသည်၊ [သက္ခိသိ(သက္ခိ)]- ဖြေစွမ်းနိုင်ပါမည်လော၊
မညသိ- ငါမေးတော်မူသောပြဿနာ၏ အနက်ကို သိပါလတ္တံ့လော၊
သက္ကောန္တိ- ဖြေစွမ်းနိုင်ပါမူကား၊ တံ- ရှင်မကို၊ ပုစ္ဆိဿာမိ- ငါမေး တော်မူအံ့၊
ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတုကာမေန- ပြုလိုသောသူသည်၊ ကိသုကိစ္စံ-
အဘယ်အကျင့်ကို၊ ကတံ- ကျင့်ခြင်းသည်၊ ဝရံ- မြတ်သနည်း။

တတ္ထ- ထိုသက္ခိသိစသော ဂါထာ၌၊ **သက္ခိသိတိ**- သက္ခိသိဟူသည်ကား၊ မယာ-
ငါသည်၊ ပုဋ္ဌပဉ္စ- မေးအပ်သော ပြဿနာကို၊ ကထေတုံ- ဖြေခြင်းငှာ၊ သက္ခိဿသိ-
စွမ်းနိုင်လတ္တံ့လော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏၊ **ကုဏ္ဍလိနီတိ**- ကုဏ္ဍလိနီဟူသည်
ကား၊ တဿာ- ထိုငှက်မသမီး၏၊ သလိင်္ဂတော- မိမိ၏ အသွင်အပြင်မှ၊ အာဂတနာမေန-
လာသောနာမည်ဖြင့်၊ အာလပတိ- ကုဏ္ဍလိနီဟုခေါ်၏၊ ကိရ- ဆိုဦးအံ့၊ တဿာ-
ထိုငှက်မသမီး၏၊ ဒွိသု- နှစ်ဘက်ကုန်သော၊ ကဏ္ဍပိဋေသု- နားရွက်တို့၌၊
ကုဏ္ဍလသဏ္ဌာနာ- နားချောင်းသဏ္ဌာန်၌ရှိကုန်သော၊ ဒွေ- နှစ်ခုကုန်သော၊ လေခါ-
အရေးအကြောင်းတို့သည်၊ အဟေသုံ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ အဿာ-
ထိုငှက်မသမီး၏၊ “ကုဏ္ဍလိနီ”တိ- ကုဏ္ဍလိနီ ဟူသော၊ နာမံ- အမည်ကို၊ ကာရေသိ-
ပြုစေခဲ့ပြီ၊ **မညသိတိ**- မညသိဟူသည်ကား၊ မယာ- ငါသည်၊ ပုဋ္ဌပဉ္စဿ-
မေးအပ်သောပြဿနာ၏၊ အတ္ထံ- အနက်ကို၊ ဇာနိဿသိ- သိလတ္တံ့လော၊ ဣတိ-
ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း၊) **ခတ္တဗန္ဓုနီတိ**- ခတ္တဗန္ဓုနီဟူသည်ကား၊ ခတ္တဿ-
မင်းမျိုးဖြစ်သော၊ မဟာသေန- ဂုတ္တဿ- စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏၊ ဘဂိနိဘာဝေန-
နှမ၏အဖြစ်ကြောင့်၊ နံ- ထိုကုဏ္ဍလိနီကို၊ ဧဝံ အာလပတိ- ဤသို့ခတ္တဗန္ဓုနီဟုခေါ်၏၊
ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ကသ္မာ- အဘယ်ကြောင့်၊ ဧသ ဧသော- ဤဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး
သည်၊ ဝေဿန္တရသကုဏံ- ဝေဿန္တရငှက်ကို၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အပုစ္ဆိတွာ- မမေးမူ၍၊
ဣမမေဝ- ဤကုဏ္ဍလိနီကိုသာလျှင်၊ ပုစ္ဆတိ- မေးသနည်း၊ ဣတိ- ဤကား
အမေးတည်း၊? ဣတ္ထိဘာဝေန- မိန်းမ၏အဖြစ်ကြောင့်၊ (ဣတိ- ဤကား
အဖြေတည်း၊) ဟိ- ခဲ့ဦးအံ့၊ ဣတ္ထိယော- မိန်းမတို့သည်၊ ပရိတ္တပညာ- နည်းသော
ပညာရှိကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ “သစေ- အကယ်၍၊ သက္ကောတိ- စွမ်းနိုင်အံ့၊

ပုစ္ဆိဿာမိ- မေးအံ့၊ နော စေ- အကယ်၍မစွမ်းနိုင်အံ့၊ န ပုစ္ဆိဿာမိ- မမေးအံ့၊”
 ဣတိ- ဤသို့၊ ဝိမံသနဝသေန- စူးစမ်းသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ-
 မေး၍၊ တညေဝ ပန- ထိုပြဿနာကိုပင်လျှင်၊ ပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီ၊ သာ- ထိုကုဏ္ဍလိနီ
 သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ရညာ- မင်းသည်၊ ရာဇဓမ္မေ- မင်းကျင့်တရားကို၊ ပုစ္ဆိတေ-
 မေးအပ်သည်ရှိသော်၊ “တာတ- ဖခင်၊ တွံ- သင်သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ‘ဣတ္ထိကာ နာမ-
 မိန်းမမည်သည်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ကထေဿတိ- ဖြေဆိုနိုင်လတ္တံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊
 ဝိမံသသိ မညေ- စူးစမ်းသည်၏ဟုထင်မိ၏၊ တေ- သင်မင်းကြီးအား၊ သကလံ-
 အလုံးစုံသော၊ ရာဇဓမ္မေ- မင်းကျင့်တရားကို၊ ဒွိသုယေဝ- နှစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော၊
 ပဒေသု- ပုဒ်တို့၌၊ ပက္ခိပိတွာ- ထည့်သွင်း၍ (ပစ်ချ၍)၊ ကထေဿာမိ- ဖြေဆိုအံ့၊”
 ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ အာဟ- ဆို၏။

သာ- ထိုကုဏ္ဍလိနီသည်၊ ဧဝံ- ဤ“သက္ခိသိ တွံ”အစရှိသော ဂါထာဖြင့်၊ ရညာ-
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရာဇဓမ္မေ- မင်းကျင့်တရားကို၊ ပုစ္ဆိတေ- မေးအပ်သည်ရှိသော်၊
 “တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ တွံ- သင်ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊
 ‘ဣတ္ထိကာနာမ- မိန်းမငယ်မည်သည်ကား၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ကထေဿတိ- ဖြေဆိုနိုင်
 အံ့နည်း၊’ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝိမံသတိမညေ- စုံစမ်းတော်မူယောင်တကား၊ တေ- သင်ဖခင်
 မင်းမြတ်အား၊ သကလံ- အလုံးစုံသော၊ ရာဇဓမ္မေ- မင်းကျင့်တရားကို၊ ဒွိသုယေဝ-
 နှစ်ခုတို့သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော၊ ပဒေသု- အကြောင်းတရားတို့၌၊ ပက္ခိပိတွာ- ထည့်သွင်း၍၊
 ကထေဿာမိ- ဟောပါအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (ကထေန္တော- ဟောလိုသည်
 ဖြစ်၍) “ဒွေဝ တာတ ပဒကာနိ (ပ) ဒုဿီလော ဝိနိပါတိကော”တိ- ဒွေဝ တာတ
 ပဒကာနိ (ပ) ဒုဿီလော ဝိနိပါတိကော- ဟူကုန်သော၊ (ဣမာ ဧကာဒသဂါထာ-
 ဤတစ်ဆယ့်တစ်ဂါထာ တို့ကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၅) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်ဗြဟ္မဒတ်၊ အလဒ္ဓဿ- မရသေး
 သောစည်းစိမ်ကို၊ ယာလာဘောစ- အကြင်ရအောင်ပြုခြင်းသည်လည်း
 ကောင်း၊ လဒ္ဓဿ- ရပြီးသောစည်းစိမ်ကို ယာ[အနုရက္ခဏာစ (အနုရက္ခနာစ)]-
 အကြင် စောင့်ရှောက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပဒကာနိ-
 မင်းတို့ကျင့်ရာသော အကြောင်းတို့သည်၊ ဒွေဝ- နှစ်ပါးတို့သည်သာတည်း၊
 ယတ္ထ- အကြင်နှစ်ပါးသောအကြောင်း၌၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော အကျိုးသည်၊

ပတိဋ္ဌိတံ- တည်၏။ တတ္ထ- ထိုနှစ်ပါးသော အကြောင်း၌၊ တံ- ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်၊ ပတိဋ္ဌာဟိ- တည်တော် မူလော။

(၁၆) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ် ဗြဟ္မဒတ်၊ [ဓိရေ(ဓိရေ)]- တည်ကြည်ကုန် သော၊ အတ္ထဿ- ဘဏ္ဍာဗိုးအစရှိသောသူတို့သည် ပြုအပ်သော အမှုအရေး၌၊ ကောဝိဒေ- လိမ္မာကုန်သော၊ အမစ္စေ- အမတ်တို့ကို၊ ဇာနာဟိ- စုံစမ်းတော်မူ လော၊ တာတ- ခမည်းတော်ဘုရားမင်းတရား၊ အနက္ခာကိတဝေ- ကြွေလောင်း အန်ခပ်လှည့်ပတ် စဉ်းလဲခြင်းကင်းကုန်သော၊ အသောဏ္ဏေ- မုန့်သုရာ နံ့သာပန်းတို့ကိုစားသောက် လိမ်းကျံဆင် ပန်ကြူးခြင်းကင်းကုန်သော၊ အဝိနာသကေ- မင်း၏ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာတော်တို့ကို မဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော၊ အမစ္စေ- အမတ်တို့ကို၊ ဇာနာဟိ- စုံစမ်းတော်မူလော။

(၁၇) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ သူတော- ရထားထိန်းသည်၊ ရထံ- မိမိနှင့်သောရထားကို၊ [သင်္ဂဏေ(သံဂဏေ)]ဣဝ- မညီမညွတ်သော ခရီးသို့ မရောက်စေရ မစစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့၊ တေ- သင်ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏၊ ယရေ- ရွှေနန်းတော်၌၊ ယဉ္ဇေဝဓနံ- အကြင်ဘဏ္ဍာတော်သည်လျှင်၊ သိယာ- ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏၊ တံဓနံ- ထိုဘဏ္ဍာတော်ကို၊ ယောစအမစ္စေ- အကြင် အမတ်သည်သာလျှင်၊ ရက္ခေယျ- စောင့်ရှောက်ရာ၏၊ သောအမစ္စေ- ထိုအမတ်သည်၊ တေ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏၊ အမစ္စေနာမ- ဘဏ္ဍာတော်ဗိုး စသောအရာနှင့် သင့်လျော်သော အမတ်မည်၏၊ တာဒိသံ- ထိုသို့သဘော ရှိသော သူကို၊ သံဂဟေတွာ- ချီးမြှောက်တော်မူ၍၊ ကိစ္စာနိ- ဘဏ္ဍာဗိုးစသော အရာတို့ကို၊ ကာရယေ- ခန့်ထား တော်မူလော။

(၁၈) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်လောကနတ်၊ [သုသင်္ဂဟိတန္တရနော (သုသံဟိတန္တရနော)]- ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်၌ မြဲစွဲစေပါးသော သူကိုပေးကမ်းခြင်းအစရှိသည်ဖြင့် ကောင်းစွာ ချီးမြှင့်တော်မူ၍၊ သယံ- ကိုယ်တော်တိုင်၊ ဝိတ္တံ- ဥစ္စာကို၊ အဝေက္ခိယ- ရှုတော်မူ၍၊ နိဓိဉ္စ- ဥစ္စာမြှုပ်ထား တော်မူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဣဏဒါနဉ္စ- ကြွေးမြီချပေးတော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပရပတ္တိယာ- သူကိုယုံကြည်သဖြင့် နကရေမာကရိ- ပြုတော်မ မူလင့်။ အတ္တပစ္စက္ခမေဝ- ကိုယ်တော်မှန်မြင်သာလျှင်၊ ကရေယျာဟိ- ပြုတော်မူလော။

(၁၉) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ အာယံ- ဆက်သဝင်ရောက်လာသော အခွန်အတုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝယံ- ပေးရသမျှသော မျိုးရိက္ခာကိုလည်းကောင်း၊ သယံဇညာ- ကိုယ်တော်တိုင်သိတော်မူရာ၏။ ကတာကတံ- ကျေးဇူးပြုဖူး မပြုဖူးသော သူကိုလည်း၊ သယံဇညာ- ကိုယ်တော်တိုင်သိတော်မူရာ၏။ နိဂ္ဂဏှာရဟံ- နှိပ်ကွပ်ထိုက်သော သူကို၊ နိဂ္ဂဏှေ- နှိပ်ကွက်ရာ၏။ ပဂ္ဂဏှာရဟံ- ချီးမြှောက်ထိုက်သော သူကို၊ ပဂ္ဂဏှေ- ချီးမြှောက်ရာ၏။

(၂၀) ရထေသဘ- ရထားစီချင်းမင်းတကာတို့ထက်မြတ်တော်မူသော ခမည်းတော်ဘုရားမင်းတရား၊ [ဇာနပဒံ(ဇနပုဒံ)]ဇနပဒဝါသီနံ- ဇနပုဒ်သူတို့၏။ အတ္တံ- စီရင်ဖွယ်အရေးကို၊ သယံ- ကိုယ်တော်တိုင်၊ အနုသာသ- စီရင်တော်မူလော၊ အဓမ္မိကာ- မတရားသောအမှု၌ ယှဉ်တတ်ကုန်သော၊ [ယုတ္တာ(အာယုတ္တာ)]- တရားသူကြီးတို့သည်၊ တေ- ဘခင်မင်းမြတ်၏၊ ဓနဉ္စ- ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ ရဋ္ဌဉ္စ- တိုင်းနိုင်ငံသူကိုလည်းကောင်း၊ မာနာသယု- မဖျက်ဆီးစေကုန်လင့်။

(၂၁) ဟိယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ မန္တော- မလိမ္မာသော သူသည်၊ ဝေဂသာ- မဆင် မခြင်အဆောတလျင်၊ ကတံ- ပြုမိသော၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ ပဋိစ္စ- စွဲ၍၊ ပစ္ဆာနုတပ္ပတိ- နောက်ကာလ၌ ပူပန်ဆင်းရဲရ၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ တံ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်၊ ဝေဂေန- မဆင်မခြင် အဆောတလျင်၊ ကိစ္စာနိ- အမှုတို့ကို၊ မာကရောသိ- ပြုတော်မမူလင့်၊ သိဝါ- ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ဖြည်းဖြည်း ညှင်းညှင်း၊ ကာရယေ- ပြုတော်မူလော။*

(၂၂) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ ကောဓသာ- အမျက်ထွက်ခြင်းကြောင့်၊ ဖိတာဖိတာနိ- ပွင့်လင်းစွာကုန်သော၊ ဗဟူဗဟူနိ- များစွာကုန်သော၊ ကုလာကုလာနိ- မင်းမျိုးတို့သည်၊ အကုလတံ- ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ဟိယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ ဂတာဂတာနိ- ရောက်ကုန်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ အဓိသရေ- ကောင်းမှုကို လွန်၍ဖြစ်သော သူတစ်ပါးတို့၏ မကောင်းမှု၌၊ တေ- သင်ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏၊ ဟဒယံ- စိတ်တော်သည်၊ သုဗာဠ- အလွန်ပြင်းစွာ၊ အဓိကောပိတံ- အမျက်ကို ဖြစ်စေ၍၊ မာမုဉ္စ- လွှတ်တော်မမူလင့်။

* မာကရောသိဝါ- ကိုယ်တိုင်လည်း မပြုပါလင့်၊ မာကာရယေသိဝါ- သူတစ်ပါးကိုလည်း မပြုပါစေလင့်၊ ဤသို့ပေးမှ ဆဋ္ဌမူနှင့်ညီမည်။

(၂၃) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ တွံ- သင်ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်၊
 က္ကဿရောမှီတိ- ငါအစိုးရသော မင်းမြတ်တကားဟူ၍၊ မဟာဇနကာယံ-
 တိုင်းနိုင်ငံသား လူများအပေါင်းကို၊ အနတ္ထာယ- အကျိုးမရှိသော အကျင့်ကို
 ကျင့်စိမ့်သောငှာ၊ မာပတာရယိ- ပြုတော်မမူလင့်၊ တေ- သင်ခမည်းတော်
 မင်းမြတ်၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံတော်၌၊ က္ကတ္တိနဉ္စ- မိန်းမတို့အားလည်းကောင်း၊
 ပုရိသာနဉ္စ- ယောက်ျားတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒုခုဒြယော- ဆင်းရဲခြင်း၏
 အဖြစ်သည်၊ [မာအာသိ(မာအာသိ)]- မဖြစ်စေလင့်။

(၂၄) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ အပေတလောမဟံသဿ- သံသရာပစ္စုပ္ပန်
 နှစ်တန်သော ဘေးမှ ကြောက်ခြင်းကင်းထသော၊ ကာမာနုသာရိနော-
 မိမိအလိုသို့သာ လိုက်လေ့ရှိသော၊ ရညော- မင်း၏၊ သဗ္ဗေ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊
 ဘောဂေါ- စည်းစိမ်တို့သည်၊ ဝိနဿန္တိ- ပျက်စီး ကုန်၏၊ တံဘောဂဗျသနံ-
 ထိုစည်းစိမ်ပျက်စီးခြင်းကို၊ ရညော- မင်း၏၊ အယံ- ဆင်းရဲဟူ၍၊ ဝုစ္စတေ-
 ဆိုအပ်၏။

(၂၅) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ တတ္ထေဝ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏
 ကိသုကိစ္စံ ကတံဝရံဟူသော ထိုပြဿနာ၌သာလျှင်၊ ဝုတ္တာ- ကျွန်ုပ်သည်
 ဖြေဆိုအပ်ကုန်သော၊ တေ- ထိုဒေဝတာတပဒကာနိ အစရှိသည်တို့သည်၊
 ဝတ္ထပဒါ- မင်းကျင့်တရားအစုတို့တည်း၊ ဧတ္ထ- ဤမင်းကျင့်တရားအစ၌၊ တွံ-
 ဖခင်မင်းမြတ်သည်၊ ဝတ္ထဿု- ကျင့်တော်မူလော၊ ဒဿာဝ- ဤစကားသည်
 သာလျှင်၊ အနုသာသနီ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်အား ကျွန်ုပ်သည်ပေးအပ်သော
 အဆုံးအမတည်း၊ တွံ- ဘခင်မင်းမြတ်သည်၊ က္ကမံ အနုသာသနံ- ဤအဆုံးအမကို
 သုတ္တာ- နာတော်မူ၍၊ ဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဒက္ခော- မပျင်းမရိသည်၊ ပုညကရော-
 ကောင်းမှုကို ပြုတတ်သည်၊ အသောဇ္ဈော- သုရာသောက်ကြူးခြင်း အစရှိသည်မှ
 ကင်းသည်၊ အဝိနာသကော- ပစ္စုပ္ပန်သံသရာအကျိုးစီးပွားကို မဖျက်ဆီး
 တတ်သည်၊ အဿု- ဖြစ်တော်မူလော၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တွံ-
 သင်မင်းကြီးသည်၊ သီလဝါ- အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသည်၊ အဿု- ဖြစ်တော်မူ
 လော၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဒုဿီလော- သီလမရှိသော သူသည်၊
 ဝိနိပါတိကော- ငရဲသို့ကျသည်မည်၏။

တတ္ထ- ထိုဒေဝ တာတစသော ဂါထာတို့၌၊ ပဒကာနီတိ- ပဒကာနီဟူသည်ကား၊
 ကာရဏပဒါနိ- အကြောင်းတရားတို့တည်း၊ ယတ္ထာတိ- ယတ္ထဟူသည်ကား၊ ဒွီသု-

နှစ်ပါးကုန်သော၊ ယေသု ပဒေသု- အကြင်ကြောင်းတရားတို့၌၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊
 အတ္ထဇာတ်- အကျိုးတရား၏ဖြစ်ခြင်းသည်၊ ဟိတသုခံ- စီးပွားချမ်းသာသည်၊ ပတိဋ္ဌိတံ-
 တည်၏။ အလဒ္ဓဿာတိ- အလဒ္ဓဿဟူသည်ကား၊ ပုဗ္ဗ- ရှေး၌၊ အလဒ္ဓဿ-
 မရအပ်သေးသော၊ လာဘဿ- လာဘ်၏၊ ယော လာဘော- အကြင်ခြင်းသည်လည်း
 ကောင်း၊ လဒ္ဓဿ- ရအပ်ပြီးသောလာဘ်ကို၊ ယာ စ အနုရက္ခဏာ- အစဉ်စောင့်ထိန်းခြင်း
 သည်လည်းကောင်း၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ တာတ- ဖခင်၊ အနုပ္ပန္နဿ- မဖြစ်ပေါ်သေး
 သော၊ လာဘဿ- လာဘ်၏၊ ဥပ္ပါဒနံ နာမ- ဖြစ်ခြင်းမည်သည်၊ န ဘာရော-
 ဝန်မလေး၊ ပန- စင်စစ်ကား၊ ဥပ္ပန္နဿ- ဖြစ်ပြီးသော လာဘ်ကို၊ အနုရက္ခဏမေဝ-
 အစဉ်စောင့်ရှောက်ခြင်းသည်သာလျှင်၊ ဘာရော- ဝန်လေး၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဧကစ္စော-
 အချို့သော သူသည်၊ ယသံ- စည်းစိမ်ကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာပိ- ဖြစ်စေပြီး၍လည်း၊ ယသေ-
 စည်းစိမ်၌၊ ပမတ္တော- မေ့လျော့၍၊ ပမာဒံ- မေ့လျော့ခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊
 ပါဏာတိပါတာဒီနိ- ပါဏာတိပါတအစရှိသည်တို့ကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ မဟာစောရော-
 ခိုးသူကြီးသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ရဋ္ဌ- တိုင်းနိုင်ငံကို၊ ဝိလုမ္မမာနော- လုယက်လျက်၊
 စရတိ- လှည့်လည်၏၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုသူကို၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊
 ဂါဟာပေတွာ- ဖမ်းစေ၍၊ မဟာဝိနာသံ- ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပါပေန္တိ-
 ရောက်စေကုန်၏၊ အထ ဝါ- တနည်းကား၊ ဥပ္ပန္နရူပါဒီသု- ဖြစ်ပြီးသောရူပါရုံ
 အစရှိကုန်သော၊ ကာမဂုဏေသု- ကာမဂုဏ်တို့၌၊ ပမတ္တော- မေ့လျော့သူသည်၊
 အယောနိသော- မသင့်သောအားဖြင့်၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ နာသေန္တော- ဖျက်ဆီးလျက်၊
 သဗ္ဗသာပတေယျေ- အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာသည်၊ ဒီဏေ- ကုန်သည်ရှိသော်၊
 ကပဏော- အထီးကျန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ စီရကဝသနော- လျော်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား
 အပ်သော အဝတ်ကိုဝတ်လျက်၊ ကပါလံ- ခွက်ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ စရတိ-
 လှည့်လည်၏၊ ပန- အဖို့တစ်ပါးကား၊ ပဗ္ဗဇိတော ဝါ- ရဟန်းဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း၊
 ဂန္ထဓုရာဒိဝသေန- ဂန္ထဓုရအစရှိသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ လာဘသက္ကာရံ- လာဘ်ပူဇော်
 သက္ကာကို၊ နိဗ္ဗတ္တေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ပမတ္တော- မေ့လျော့လျက်၊ ဟိနာယာဝတ္တတိ-
 လှည့်ထွက်တတ်၏၊ အပရော- ထို့အပြင်၊ ပဌမဈာနာဒီနိ- ပဌမဈာန်အစရှိသည်တို့ကို၊
 နိဗ္ဗတ္တေတွာပိ- ဖြစ်စေပြီး၍လည်း၊ မုဋ္ဌဿတိတာယ- သတိကင်းလွတ်သည်၏
 အဖြစ်ကြောင့်၊ တထာရူပေ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ အာရမ္မဏေ- အာရုံ၌၊ ဗဒ္ဓိတွာ-
 ကပ်၍၊ ဈာနာ- ဈာန်မှ၊ ပရိဟာယတိ- ယုတ်လျော့တတ်၏၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ ဥပ္ပန္နဿ-

ဖြစ်ပြီးသော၊ ယသဿ ဝါ- စည်းစိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဈာနာဒိလာဘဿ ဝါ- ဈာန်အစရှိသည်ကိုရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရက္ခဏမေဝ- စောင့်ရှောက်ခြင်းကသာလျှင်၊ ဒုက္ကရံ- ဆင်းရဲ၏၊ ပန- ဆက်၍ ဆိုဦးအံ့၊ တဒတ္ထဒီပနတ္ထံ- ထိုခဲယဉ်းပုံကို ပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဒေဝဒတ္တဿ- ဒေဝဒတ်၏၊ ဝတ္ထု စ- ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ **မုဒုလက္ခဏ(ပ)** **သင်္ကပ္ပဇာတကာဒီနိစ-** မုဒုလက္ခဏဇာတ်၊(ဇာ၊၁၊၁၆၆) လောမသကဿပဇာတ်၊ (ဇာ၊၁၊၉၆၀) ဟရိတစဇာတ်၊ (ဇာ၊၁၊၉၇၀)- သင်္ကပ္ပဇာတ်အစရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ (ဇာ၊၁၊၃၊) ကထေတဗ္ဗာနိ- ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ပန- အဖို့တစ်ပါးကား၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ လာဘသက္ကာရံ- လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ အပ္ပမာဒေ- သတိတရား၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ ကလျာဏကမ္မံ- ကောင်းမှုကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ တဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ သော ယသော- ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာသည်၊ သုက္ကပက္ခေ- လဆန်းပက္ခ၌၊ စန္ဒော ဝိယ- လကဲ့သို့၊ ဝမတိ- တိုးပွား၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ အပ္ပမတ္တော- မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍၊ ပယောဂသမ္ပတ္တိယာ- အားထုတ်ခြင်းဟူသော သမ္ပတ္တိ၌၊ ဌတွာ- တည်၌၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ရဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တော- ပြုစေလျက်၊ တဝ- သင်၏၊ ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်ပြီးသော၊ ယသံ- စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနုရက္ခာဟိ- စောင့်ထိန်းလော့၊ ဣတိ- ဤသို့ ဆုံးမ၏။

ဇာနာတိတိ- ဇနာဟိဟူသည်ကား၊ ဘဏ္ဍာဂါရိကကမ္မာဒီနံ- ဘဏ္ဍာစိုးတို့ပြုလုပ်အပ်သော အမှုကိစ္စအစရှိသည်တို့ကို၊ ကရဏတ္ထံ- ပြုခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဥပဓာရေဟိ- စူးစမ်းလော့၊ **အနက္ခာကိတဝေတိ-** အနက္ခာကိတဝေဟူသည်ကား၊ အနက္ခေ- လောင်းကစားကင်းကုန်သော၊ အကိတဝေ- ကြွေအန်မကြူးကုန်သော၊ အဇုတကရေစေဝ- လောင်းကစားမှုကို မပြုတတ်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အကေရာဋ္ဌိကေစ- မကောက်ကျစ်တတ်သော သူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ **အသောဇ္ဈောတိ-** အသောဇ္ဈောဟူသည်ကား၊ ပူဝသုရာဂန္ဓမာလာ သောဏ္ဍဘာဝရဟိတေ- မုန့်စားခြင်း သေသောက်ခြင်း နဲ့သာပန်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ခြင်းစသည်တို့၌ လွန်ကြူးခြင်းမှ ကင်းကုန်သော သူတို့ကို၊ အဝိနာသကေတိ- အဝိနာသကေဟူသည်ကား၊ တဝ- သင်မင်းကြီး၏၊ သန္တကာနံ- ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော၊ ဓနဓညာဒီနံ- ဥစ္စာစပါးအစရှိသည်တို့ကို၊ အဝိနာသကေ- မဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော သူတို့ကို၊ ယောတိ- ယောဟူသည်ကား၊ ယော အမစ္စော- အကြင် အမတ်သည်၊ ယဇ္ဇေဝါတိ- ယဇ္ဇေဝါဟူသည်ကား၊ တေ- သင်မင်းကြီး၏၊

ယရေ- အိမ်၌၊ ယဗ္ဗဓနံ- အကြင် ဥစ္စာသည်လည်း၊ သိယာ- ရှိရာ၏၊ တံ- ထိုဥစ္စာကို၊ ရက္ခေယျ- စောင့်ရှောက်ရာ၏၊ သူတောဝါတိ- သူတောဝဟူသည်ကား၊ သာရထိ- ရထားထိန်းသည်၊ ဝိသမ မဂ္ဂနိဝါရဏတ္ထံ- မညီမညွတ်သော လမ်းကို တားမြစ်ခြင်း အကျိုးငှာ၊ အဿေ- မြင်းတို့ကို၊ သင်္ဂဏန္တော- သိမ်းယူလျက်၊ ရထံ- ရထားကို၊ သင်္ဂဏေယျယထာ- စောင့်ရှောက်ဘိသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ ယော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် သည်၊ ဘောဂေဟိ- စည်းစိမ်တို့နှင့်၊ သဟ- တကွ၊ တံ- သင့်ကို၊ ရက္ခိတံ- စောင့်ရှောက်ခြင်း ငှာ၊ သက္ကောတိ- စွမ်းနိုင်၏၊ သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ တေ- သင်မင်းကြီး၏၊ အမစ္စော နာမ- အမတ်မည်၏၊ တာဒိသံ- ထိုသို့သောအမတ်ကို၊ သင်္ဂဟေတွာ- ချီးမြှောက်၍၊ ဘဏ္ဍာဂါရိကာဒိကိစ္စာနိ- ဘဏ္ဍာစိုးစသည်တို့ပြုအပ်သော အမှုကိစ္စတို့ကို၊ ကာရ- ယေ- ပြုစေရာ၏။

သူသင်္ဂဟိတန္တရနောတိ- သူသင်္ဂဟိတန္တရနောဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ဟိ- မှန်၏၊ ယဿ ရညော- အကြင်မင်း၏၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အန္တောဇနောစ- အတွင်းလူသည်လည်းကောင်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝလဉ္စနကပရိဇနော စ- အစေအပါးအခြွေအရံသည်လည်းကောင်း၊ ဒါနာဒိဟိ- ပေးခြင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ အသင်္ဂဟိတော- မချီးမြှောက်အပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တဿ- ထိုမင်း၏၊ အန္တောနိဝေသနေ- နေထိုင်ရာနန်းတော်၌၊ သုဝဏ္ဏဟိရညာဒိနိ- ရွှေငွေအစရှိသည် တို့သည်၊ တေသံ အသင်္ဂဟိတမနုဿာနံ- ထိုမချီးမြှောက်အပ်သော သူတို့၏၊ ဝသေန- အစွမ်းဖြင့်၊ နဿန္တိ- ပျက်စီးကုန်၏၊ အန္တောဇနာ- အတွင်းလူတို့သည်၊ ဗဟိ- အပသို့၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားကုန်၏၊ တဿာ- ထို့ကြောင့်၊ တံ- သင်သည်၊ သုဠသင်္ဂဟိတအန္တောဇနော- ကောင်းစွာ ချီးမြှောက်အပ်သော အတွင်းလူရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ မေ- ငါ၏၊ ဝိတ္တံ- စည်းစိမ်ဥစ္စာသည်၊ ဧတ္တကံ နာမ- ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသည်မည်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ အဝေက္ခိတွာ- သိမြင်၍၊ အသုကဋ္ဌာနေ နာမ- ဤမည်သော အရပ်၌၊ နိဓိံ- ဥစ္စာကို၊ နိဓေမ- မြုပ်နှံကုန်၏၊ အသုကဿ- ဤမည်သော သူအား၊ ဣဏံ- ကြွေးကို၊ ဒေမ- ပေးကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဣဒံ ဥဘယမ္ပိ- ဤနှစ်ပါးစုံကို ပရပတ္တိယာ- သူတစ်ပါး၏ စကားကို ယုံကြည်သဖြင့် န ကရေ- မပြုရာ၊ ပရပတ္တိယာပိ- သူတစ်ပါး၏စကားကို ယုံကြည်သဖြင့်လည်း၊ တံ- သင်သည်၊ မာ ကရိ- မပြုပါလင့်၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ အတ္တပစ္စက္ခမေဝ- ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ဖြစ်၍သာလျှင်၊ ကရေယျာသိ- ပြုရာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

အာယံ ဝယန္တိ- အာယံဝယံဟူသည်ကား၊ တတော- ထိုအခွန်အတုတ်ဖွဲ့ရာ အရပ်မှ၊ ဥပ္ပဇ္ဇနကံ- ဖြစ်ပေါ်လာသော၊ အာယဉ္ဇ- အခွန်အတုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တေသံ တေသံ- ထိုထိုအမှုလုပ်တို့အား၊ ဒါတဗ္ဗံ- ပေးအပ်သော၊ ဝယဉ္ဇ- မျိုးရိက္ခာ ကိုလည်းကောင်း၊ သယမေဝ- ကိုယ်တိုင်သာလျှင်၊ ဇာနေယျာသိ- သိလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝဒတိ- ဆို၏။) ကတာကန္တိ- ကတာကတံဟူသည်ကား၊ သင်္ဂါမေ ဝါ- စစ်မြေပြင်၌လည်းကောင်း၊ နဝကမ္မေ ဝါ- အမှုသစ်၌လည်းကောင်း၊ အညေသု- အခြားကုန်သော၊ ကိစ္စေသု ဝါ- အမှုတို့၌လည်းကောင်း၊ “ဣမိနာ- ဤသူသည်၊ ဣဒံ နာမ- ဤမည်သောအမှုကို၊ မယံ- ငါအတွက်၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ၊ ဣမိနာ- ဤသူသည်၊ န ကတံ- မပြုဘူး၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧတမ္ပိ- ဤပြုဖူးသူ မပြုဘူးသူကိုလည်း၊ သယမေဝ- ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင်၊ ဇာနေယျာသိ- သိလော့၊ ပရပတ္တိယော- သူတစ်ပါး၏စကားကို ယုံကြည်သူသည်၊ မာ ဟောတိ- မဖြစ်ပါလင့်၊ နိဂ္ဂဏှေတိ- နိဂ္ဂဏှေဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ရာဇာနာမ- မင်းမည်သည်၊ သန္တိစ္ဆေဒါဒိကာရကံ- အိမ်ခြံစပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းစသည်ကို ပြုတတ်သူကို၊ နိဂ္ဂဟာရဟံ- နှိပ်ကွပ်ခြင်းငှာ ထိုက်သူကို၊ အာနေတွာ- ဆောင်၍၊ ဒဿိတံ- ပြအပ်သည်ကို၊ ဥပပရိက္ခိတွာ- ဖူးစမ်း၍၊ သောဓေတွာ- ရှင်းလင်းအောင်ပြု၍၊ ပေါရာဏကရာဇူဟိ- ရှေးရှေးမင်းတို့သည်၊ ဌပိတဒဏ္ဍံ- ထားအပ်သောဒဏ်ကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်၍၊ ဒေါသာနုရူပံ- အပြစ်အားလျော်စွာ၊ နိဂ္ဂဏှေယျ- နှိပ်ကွပ်ရာ၏၊ ပဂ္ဂဏှေတိ- ပဂ္ဂဏှေဟူသည်ကား၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ ယော- အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ပဂ္ဂဟာရဟော- ချီးမြှောက်ထိုက်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ အဘိန္နဿ- ပြိုကွဲသော၊ ပရဗလဿဝါ- ရန်သူစစ်တပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘေဒေတာ- ပြိုကွဲအောင်ပြုတတ်၏၊ ဘိန္နဿ- ပြိုကွဲသော၊ သကဗလဿဝါ- မိမိစစ်တပ်ကိုမူလည်း၊ အာရာဓကော- မပြိုကွဲအောင် နှစ်သိမ့်စေတတ်၏၊ အလဒ္ဓဿ- မရအပ်သေးသော၊ ရဇ္ဇဿဝါ- မင်းအဖြစ်ကိုမူလည်း၊ အာဟရကော- ဆောင်ယူတတ်၏၊ လဒ္ဓဿ ဝါ- ရအပ်ပြီးသော မင်းအဖြစ်ကိုမူလည်း၊ ထာဝရကာရကော- ခိုင်မြဲအောင်ပြုတတ်၏၊ ဝါ ပန- ထို့အပြင်၊ ယေန- အကြင်သူသည်၊ ဇီဝိတံ- မိမိအသက်ကို၊ ဒိန္နံ- ပေးဖူးသည်၊ (ဝါ) ကယ်ဖူးသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပဂ္ဂဟာရဟံ- ချီးမြှောက်ခြင်းငှာ ထိုက်သူကို၊ ပဂ္ဂဟေတွာ- ချီးမြှောက်၍၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ သက္ကာရသမ္မာနံ- ပူဇော်မြတ်နိုးမှုကို၊ ကရေယျ- ပြုစေရာ၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဧဝံ- ဤသို့ချီးမြှောက်သည်ရှိသော်၊ အဿ- ထိုမင်း၏၊ ကိစ္စေသု- အမှုတို့၌၊ အညေပိ-

အခြားသော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥရံ- ရင်ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ကတ္တဗ္ဗံ- ပြုအပ်သော အမှုကို၊ ကရိဿန္တိ- ပြုကုန်လတ္တံ့။

ဇာနပဒန္တိ- ဇာနပဒံဟူသည်ကား၊ ဇနပဒဝါသီနံ- ဇနပုဒ်၌နေသူတို့၏၊ အတ္ထံ- အကျိုးစီးပွားကို၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ အတ္တပစ္စက္ခေနဝ- မျက်မှောက်ပြု၍သာလျှင်၊ အနုသာသ- ဆုံးမလော့၊ **အဓမ္မိကာ ယုတ္တာတိ-** အဓမ္မိကာ ယုတ္တာဟူသည်ကား၊ အဓမ္မိကာ- တရားမစောင့်သော သူတို့သည်၊ တတ္ထ တတ္ထ- ထိုထိုအမှုကိုစွဲ၍၊ နိယုတ္တာ- ယှဉ်ကုန်သော၊ အာယုတ္တကာ- တရားသူကြီးတို့သည်၊ လဉ္စ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဝိနိစ္ဆယံ- အဆုံးအဖြတ်ကို၊ ဘိန္နန္တာ- ဖျက်ဆီးလျက်၊ တဝ- သင်၏၊ ဓနဉ္စ- ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ ရဋ္ဌဉ္စ- တိုင်းနိုင်ငံကိုလည်းကောင်း၊ မာ နာသယံ- မဖျက်ဆီးပါစေလင့်၊ ဣမိနာ ကာရဏေန- ဤအကြောင်းကြောင့်၊ အပ္ပမတ္တော- မမေ့မလျော့သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သယမေဝ- ကိုယ်တိုင်သာလျှင်၊ အနုသာသ- ဆုံးမလော့၊ **ဝေဂေနာတိ-** ဝေဂေနဟူသည်ကား၊ သဟသာ- အဆောတလျှင်၊ အတုလေတွာ- မနှိုင်းယှဉ်မူ၍၊ အတီရေတွာ- မစူးစမ်းမူ၍၊ **ဝေဂသာတိ-** ဝေဂသာ ဟူသည်ကား၊ အတုလေတွာ- မနှိုင်းချိန်မူ၍၊ အတီရေတွာ- မစူးစမ်းမူ၍၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဆန္ဒာဒိဝသေန- ဆန္ဒအစရှိသည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ သဟသာ- အဆောတလျှင်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ကမ္မံ- အမှုသည်၊ န သာဓု- မကောင်း၊ န သုန္နရံ- မကောင်း၊ ကိကာရဏာ?- အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ တာဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိအမှုကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ မန္တော- ဉာဏ်နဲ့သော သူသည်၊ ပစ္ဆာ- နောက်ကာလ၌၊ ဝိပ္ပဋိသာရ- ဝသေန- နှလုံးမသာယာသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ (အနုတပ္ပတိ- နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ရ၏၊) ဣဓ လောကေ- ဤလောက၌၊ (ဝိပ္ပဋိသာရ ဝသေန- နှလုံးမသာယာသည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ အနုတပ္ပတိ- ပူပန်ရ၏၊) ပရလောကေ စ- တမလွန်လောက၌လည်း၊ အပါယဒုက္ခံ- အပါယ်ဆင်းရဲကို၊ အနုဘဝန္တော- ခံစားလျက်၊ အနုတပ္ပတိ- ပူပန်ရ၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဧတ္ထ- ဤနေရာ၌၊ အယံ- ဤဆိုအပ်သော၊ အတ္ထော- အနက်ကို၊ “ဣသိနမန္တရံ ကတွာ, ဘရုရာဇာတိ မေ သုတ”န္တိ- ဣသိနမန္တရံ ကတွာ, ဘရုရာဇာတိ မေ သုတံဟူသော၊ ဘရုဇာတကေန- ဘရုဇာတ်ဖြင့်၊ (ဇာ၊ ၁၊ ၂၊ ၁၂၅-၁၂၆) ဒီပေတဗ္ဗော- ပြအပ်၏။

မာ တေ အဓိသရေ မုဉ္ဇ၊ သုဗာဠမဓိကောပိတန္တိ- မာ တေ အဓိသရေ မုဉ္ဇ၊ သုဗာဠမဓိကောပိတံဟူသည်ကား၊* တာတ- ဖခင်၊ တဝ- သင်၏၊ ဟဒယံ- စိတ်ကို၊ ကုသလံ- ကုသိုလ်ကို၊ အဓိသရိတွာ အတိက္ကမိတွာ- ကျော်လွန်၍၊ ပဝတ္ထေ- ဖြစ်သော၊ ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့၏၊ အကုသလကမ္မေ- အကုသိုလ်အမှု၌၊ သုဠ ဗာဠ- အလွန်ပြင်းစွာ၊ အဓိကောပိတံ ကုဇ္ဈာပိတံ- အမျက်ထွက်စေအပ်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ မာ မုဉ္ဇ- မလွတ်ပါလင့်၊ မာ ပတိဋ္ဌာယတု- မတည်ပါစေလင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဣဒံ- ဤအနက်ကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တာတ- ဖခင်၊ ယဒါ- အကြင်အခါ၌၊ ဝိနိစ္ဆယေ- တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ်၌၊ ဌိတဿ- တည်သော၊ တေ- သင့်အား၊ ဣမိနာ- ဤသူသည်၊ ပုရိသော- ယောက်ျားကို၊ ဟတောဝါ- သတ်မှုလည်းသတ်၏၊ သန္တိ- အိမ်ခြံစပ်ကို၊ ဆိန္နော ဝါ- ဖြတ်မှုလည်းဖြတ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စောရံ- ခိုးသူကို၊ ဒဿန္တိ- ပြုကြကုန်လတ္တံ့၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့၏၊ ဝစနေဟိ- စကားတို့သည်၊ တေ- သင်၏၊ ဟဒယံ- စိတ်ကို၊ သုဠ- လွန်စွာ၊ ကောပိတမ္ပိ- အမျက်ထွက်စေအပ်ပါသော်လည်း၊ ကောဓဝသေန- အမျက်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ မာ မုဉ္ဇ- မလွတ်ပါလင့်၊ အပရိဂ္ဂဟေတွာ- ဉာဏ်ဖြင့် မသိမ်းဆည်းမှု၍၊ ဒဏ္ဍံ- ဒဏ်ကို၊ မာပဏေဟိ- မစေခိုင်းပါလင့်၊ ကိကာရဏာ?- အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ အစောရမ္ပိ- ခိုးသူမဟုတ်သူကိုလည်း၊ “စောရော”တိ- ခိုးသူဟူ၍၊ ဂဟေတွာ- ဖမ်းယူ၍၊ အာနေန္တိ- ဆောင်ယူတတ်ကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့် အကုဇ္ဈိတွာ- အမျက်မထွက်မှု၍၊ ဥဘိန္တံ- နှစ်ဦးကုန်သော၊ အတ္တပစ္စတ္ထိကာနံ- မိမိဆန့်ကျင်ဘက်ကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့၏၊ (ဝါ)ရန်သူတို့၏၊ ကထံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သုဠ- ကောင်းစွာ၊ သော ဓေတွာ- သုတ်သင်၍၊ အတ္တပစ္စက္ခေန- ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက်ပြုသဖြင့်၊ တဿ- ထိုသူ၏၊ စောရဘာဝံ- ခိုးသူ၏အဖြစ်ကို၊

* အဓိသရေ=အဓိ-ကျော်၍၊ သရ-သွားခြင်း၊ ထို့ကြောင့် အတိက္ကမိတွာ-ဟုဖွင့်သည်၊ ကုသိုလ်ကိုကျော်၍ သူတစ်ပါးတို့၏ အကုသိုလ်အမှုကိုစွဲ၌ မိမိစိတ်ကိုလွှတ်မထားပါနဲ့ဟု ဆိုလိုသည်၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်၌ရှိနေစဉ် ခိုးသူကိုဖမ်းလာသူများက ထိုခိုးသူ၏ ရက်စက်သော ပြစ်မှု ကျူးလွန်ပုံများကို ချဲ့ထွင်၍ ပြောလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ထိုခိုးသူကျူးလွန်သော အကုသိုလ်အမှု၌ စိတ်ရောက်၍ ပြင်းထန်သော ဒေါသဖြစ်လာပါလိမ့်မည် ထိုသို့အဖြစ်မခံပါနဲ့ဟု အကျယ်အဓိပ္ပါယ် ဖော်ပြထားသည်။

ဥတွာ- သိ၍၊ ပဝေဏိယာ- အစဉ်အဆက်အားဖြင့်၊ ဌပိတဒဏ္ဍဝသေန- ထားအပ်သော ဒဏ်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ကတ္တဗ္ဗံ- ပြုအပ်သည်ကို၊ ကရောဟိ- ပြုလော့၊ ဟိ- မှန်၏၊ ရညာ- မင်းသည်၊ ကောဓေ- အမျက်သည်၊ ဥပ္ပန္နေပိ- ဖြစ်ပါသော်လည်း၊ ဟဒယံ- စိတ်ကို၊ သီတလံ- အေးချမ်းသည်ကို၊ အကတွာ- မပြုမူ၍၊ ကမ္ပံ- အမှုကို၊ န ကာတဗ္ဗံ- မပြုသင့်၊ ယဒါ ပန- အကြင်အချိန်၌ကား၊ အဿ- ထိုမင်း၏၊ ဟဒယံ- စိတ်သည်၊ နိဗ္ဗုတံ- ငြိမ်းအေးသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ မုဒုကံ- နူးညံ့သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဝိနိစ္ဆယကမ္ပံ- ဆုံးဖြတ်သော အမှုကို၊ ကာတဗ္ဗံ- ပြုသင့်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဖရသေ- ကြမ်းတမ်းသော၊ စိတ္တေ- စိတ်၌၊ ပက္ကုထိတေ- ပွတ်ပွတ်ဆူသော၊ ဥဒကေ- ရေ၌၊ မုခနိမိတ္တံ ဝိယ- မျက်နှာအရိပ်ကဲ့သို့၊ ကာရဏံ- အကြောင်းတရားသည်၊ န ပညာယတိ- မထင်၊ **ကောဓော ဟိတိ**- ကောဓောဟိဟူသည်ကား၊ ဟိ- ချဲ့၍ ဆိုဦးအံ့၊ တာတ- ဖခင်၊ ကောဓေန- အမျက်ကြောင့်၊ ဗဟူနိ- များစွာကုန်သော၊ ဖိဇာနိ- စည်ပင်ကုန်သော၊ ရာဇကုလာနိ- မင်းမျိုးတို့သည်၊ အကုလဘာဝံ၊ အမျိုး မဟုတ်သည်၏အဖြစ်သို့၊ ဂတာနိ- ရောက်ကုန်၏၊ မဟာဝိနာသမေဝ- ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့သာ၊ ပတ္တာနိ- ရောက်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း၊) ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမဿ အတ္ထဿ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပနတ္ထံ- ပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ ခန္တိဝါဒိဇာတက(ဇာ၊ ၁၄၊ ၄၉) နာဠိကေရရာဇဝတ္ထုသဟဿဗာဟု အဇ္ဈနဝတ္ထုအာဒိနိ- ခန္တိဝါဒိဇာတ် နာဠိကေရရာဇဝတ္ထု သဟဿဗာဟုအဇ္ဈနဝတ္ထုအစရှိသည်တို့ကို၊ ကထေတဗ္ဗာနိ- ဆိုအပ်ကုန်၏။

မာ တာတ ဣဿရောမှိတိ အနတ္ထာယ ပတာရယိတိ- မာ တာတ ဣဿရောမှိတိ အနတ္ထာယ ပတာရယိဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ “အဟံ- ငါသည်၊ ပထဝိဿရော- မြေပြင်ကို အစိုးရ၏”၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာဇနံ- လူများအပေါင်းကို၊ ကာယဒုစ္စရိတာဒိအနတ္ထာယ- ကာယဒုစ္စရိတ်အစရှိသော အကျိုးမဲ့ကို ပြခြင်းအလို့ငှာ၊ မာ ပတာရယိ- လုံ့လမပြုလင့်၊ မာ ဩတာရယိ- မကျိုးစားပါလင့်၊ ယထာ- အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ တံ အနတ္ထံ- ထိုအကျိုးမဲ့ကို၊ သမာဒါယ- ဆောက်တည်၍၊ ဝတ္တတိ- ကျင့်၏၊ ဧဝံ- ဤအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ မာ မကာသိ- မပြုပါလင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **မာ တေ အာသိတိ**- မာ တေ အာသိဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ တဝ- သင်၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံ၌၊ မနုဿဇာတိကာနံ ဝါ- လူဇာတ်ရှိသည် လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ တိရစ္ဆာနဇာတိကာနံ ဝါ- တိရစ္ဆာန်ဇာတ်အစရှိသည်လည်း

ဖြစ်ကုန်သော၊ ကုတ္တိပုရိသာနံ- မိန်းမယောက်ျားတို့၏၊ **ဒုခုဒြယော ဒုက္ခပုတ္တိ-**
 ဆင်းရဲ၏ဖြစ်ခြင်းသည်၊ မာ အာသိ- မရှိပါစေလင့်၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ အဓမ္မိကရာဇ္ဇနံ-
 တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံ၌၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ ကာယဒုစ္စရိ-
 တာဒိနိ- ကာယဒုစရိုက်အစရှိသည်တို့ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ နိရယေ- ငရဲ၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိယထာ-
 ဖြစ်ရကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ တဝ- သင်၏၊ ရဋ္ဌဝါသီနံ- တိုင်းနိုင်ငံ၌နေသော သူတို့၏၊ တံ
 ဒုက္ခံ- ထိုငရဲ၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲသည်၊ ယထာ- အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုသည်ရှိ
 သော်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်နိုင်၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ကရောဟိ- ပြုလော့၊
 ကုတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အပေတလောမဟံသဿာတိ- အပေတလောမဟံသဿဟူသည်ကား၊
 အတ္တာနုဝါဒါဒိဘယေဟိ- မိမိကိုယ်ကို စွပ်စွဲခြင်းအစရှိသော ဘေးတို့ဖြင့်၊ နိဗ္ဗယဿ-
 ဘေးမရှိသော၊ ကုမိနာ- ဤစကားရပ်ဖြင့်၊ ကုမံ- ဤအနက်ကို၊ ဒဿေတိ- ပြ၏၊
 တာတ- ဖခင်၊ ယော ရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ ကိသ္မိဉ္စိ- တစ်စုံတစ်ခု၌၊ အာသကီ-
 ယုံမှားခြင်းကို၊ အကတွာ- မပြုမူ၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကာမမေဝ- အလိုကိုသာလျှင်၊
 အနုဿရတိ- အောက်မေ့၏၊ ဆန္ဒဝသေန- အလို၏အစွမ်းဖြင့်၊ ယံ ယံ- အကြင်
 အကြင်အရာကို၊ ကုစ္ဆတိ- အလိုရှိ၏၊ တံ တံ- ထိုထိုအရာကို၊ ကရောတိ- ပြ၏၊
 ဝိဿဋ္ဌယဋ္ဌိ- စွန့်လွှတ်အပ်သော တောင်ငွေရှိသော၊ အန္ဓော ဝိယ- သူကန်းသည်ကဲ့သို့
 လည်းကောင်း၊ နိရင်္ဂုသော- ဆုံးမတတ်သော ချွန်းမရှိသော၊ စက္ကာဟတ္ထိ ဝိယစ-
 ကြမ်းတမ်းသော ဆင်သည်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တဿ- ထိုမင်း၏၊
 သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော၊ ဘောဂါ- စည်းစိမ်တို့သည်၊ ဝိနဿန္တိ- ပျက်စီးကုန်၏၊
 တံ ဘောဂဗျသနံ- ထိုစည်းစိမ်၏ ပျက်စီးခြင်းကို၊ တဿ- ထိုမင်း၏၊ အယံ ဒုက္ခန္တိ-
 ဆင်းရဲဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။

တတ္ထေဝ တေ ဝတ္တပဒါတိ- တတ္ထေဝ တေ ဝတ္တပဒါဟူသည်ကား၊ ပုရိမ
 နယေနေဝ- ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ယောဇေတဗ္ဗံ- ယှဉ်စေအပ်၏၊ **ဒက္ခဿုဒါနိတိ-**
 ဒက္ခဿုဒါနိဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ တွံ- သင်သည်၊ ကုမံ အနုသာသနိ-
 ဤအဆုံးအမကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ကုဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဒက္ခော- လိမ်မာသည်၊
 အနုလသော- မပျင်းရိသည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) ပုညာနံ- ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကာရဏေန-
 ပြုခြင်းဖြင့်၊ **ပုညကရော-** ကောင်းမှုပြုတတ်သူသည်၊ သုရာဒိပရိဟရဏေန-
 သေသောက်ခြင်းအစရှိသည်ကိုရှောင်ခြင်းဖြင့်၊ **အသောဏ္ဍော-** သေသောက်မကြူး

သူသည်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မိက သမ္ပရာယိကဿ- မျက်မှောက်တမလွန်ဖြစ်သော၊ အတ္တဿ- အကျိုးစီးပွားကို၊ **အဝိနာသနေန**- မပျက်စီးစေခြင်းဖြင့်၊ အဝိနာသကော- အကျိုးစီးပွားကို မပျက်ဆီးတတ်သူသည်၊ ဘဝေယျာသိ- ဖြစ်လော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း၊) **သီလဝါဿူတိ**- သီလဝါဿူဟူသည်ကား၊ သီလဝါ- သီလရှိသည်၊ အာစာရသမ္ပန္နော- အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသည်၊ ဘဝ- ဖြစ်လော့၊ ဒသသု- ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ရာဇဓမ္မေသု- မင်းကျင့်တရားတို့၌၊ ပတိဋ္ဌာယ- တည်၍၊ ရဇ္ဇ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေဟိ- ပြုစေလော့၊ **ဒုဿီလော ဝိနိပါတိကောတိ**- ဒုဿီလော ဝိနိပါတိကောဟူသည်ကား၊ ဟိ- မှန်၏၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဒုဿီလော- သီလမရှိသူသည်၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ နိရယေ- ငရဲ၌၊ ဝိနိပါတေန္တော- ကျစေလျက်၊ ဝိနိပါတိကောနာမ- ငရဲကျသူမည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ (အတ္ထော- အနက်တည်း။)

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ ကုဏ္ဍလိနီပိ- ကုဏ္ဍလိနီမည်သော ဆက်ရက်မသည် လည်း၊ ဧကာဒသဟိ- တစ်ဆယ့်တစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာဟိ- ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မ- မင်းကျင့် တရားကို၊ ဒေသေသိ- ဟောကြားပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တုဋ္ဌော- အလွန် နှစ်သက်တော်မူသည်ဖြစ်၍၊ အမစ္စေ- မျှတော်အမတ်တော်တို့ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “ဘောန္တော အမတ္တ- အိုအမတ်တို့၊ ဧဝံ- (ဣမိနာ ယထာဝုတ္တ နယေန)- ဤအကြင် အကြင် ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်၊ (ရာဇဓမ္မ- မင်းကျင့်တရားကို၊) ကထယမာနာယ- ဟောကြားသော၊ မမ- ငါ၏၊ ဓိတာယ- သမီးတော်ဖြစ်သော၊ ကုဏ္ဍလိနီယာ- ကုဏ္ဍလိနီသည်၊ ကေန- အဘယ်သူသည်၊ ကတ္တဗ္ဗံ- ပြုအပ်သော၊ ကိစ္စံ- အမှုကိစ္စကို၊ ကတံ- ပြုသင့်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ ဘန္ဓာဂါရေန- ဘန္ဓာစိုးသည်၊ (ကတ္တဗ္ဗံ- ပြုအပ်သော၊ ကိစ္စံ- အမှုကိစ္စကို၊ ကတံ- ပြုသင့်ပြီ)” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟံသံ- တင်လျှောက်ကုန်ပြီ၊ “တေနဟိ- ထိုသို့ဘန္ဓာစိုးအရာနှင့် သင့်ပါမူကား၊ အဿာ- ထိုငါ၏သမီးတော် ကုဏ္ဍလိနီအား၊ ဘန္ဓာဂါရိကဌာနံ- ဘန္ဓာတိုက်၌ယှဉ်သော သူ၏အရာကို၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ဒမ္မိ- ပေးတော်မူပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊) ကုဏ္ဍလိနိ- ကုဏ္ဍလိနီမည်သော ဆက်ရက်မကို၊ ဌာနန္တရေ- ရာထူး၌၊ ဌပေသိ- ထားတော်မူပြီ၊ သာ- ထိုကုဏ္ဍလိနီမည်သော ဆက်ရက်မသည်၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ဘန္ဓာဂါရိကဌာနေ- ဘန္ဓာစိုးအရာ၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ ပိတု- ခမည်းတော်မင်းကြီး

၏။ ကမ္မံ- အမှုကြီးငယ်ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ ဣတိ- ဤကား အပြီးတည်း။ ကုဏ္ဍလိနိပဉ္စော- ကုဏ္ဍလိနိမည်သော ဆက်ရက်မသည်(ဖြေဆိုအပ်သော) ပြဿနာသည်၊ နိဋ္ဌိတော- ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပါပြီ။

ပုန- တစ်ဖန်၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ကထိပါဟစွယေန- နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ ပုရိမနယေနဝ- ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ဇမ္ဗူကပဏ္ဍိတဿ- (သပြေသီးအဆင်းနှင့် တူသော နှုတ်သီးရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်) ဇမ္ဗူကအမည်ရသော ကျေးသားပညာရှိ (သုခမိန်)၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဒူတံ- တမန်ကို၊ ပေသေတွာ- စေလွှတ်၍၊ သတ္တမေဒိဝသေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၊ တတ္ထ- ထိုဇမ္ဗူက ကျေးသားပညာရှိ နေရာအိမ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွားပြီး၍၊ သမ္ပတ္တိ- စည်းစိမ်ကို၊ အနုဘဝိတွာ- ခံစား၍၊ ပစ္စာဂတော- ပြန်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထေဝ မဏ္ဍပမဇ္ဈေ- ထိုရှေးဖြစ်သော မဏ္ဍပ်၏အလယ်၌သာလျှင်၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ အမစ္စော- ငှက်ထိန်းတော်အမတ်သည်၊ ဇမ္ဗူကပဏ္ဍိတံ- ဇမ္ဗူကပညာရှိကို၊ ကဉ္စနဘဒ္ဒပိဌေ- ရွှေဖြင့်ပြီးသော တောင်းသော အင်းပျဉ်နေရာ၌၊ နိသီဒါပေတွာ- ထိုင်နေစေ၍၊ ပိဌံ- အင်းပျဉ်ကို၊ သီသေန- ဦးခေါင်းဖြင့်၊ အာဒါယ- ရွက်ဆောင်၍၊ အာဂစ္ဆိ- လာပြီ၊ ပဏ္ဍိတော- ဇမ္ဗူကပညာရှိ သုခမိန်သည်၊ ပိတု- ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ အင်္ဂေ- ရင်ခွင်၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်နေ၍၊ ကီဠိတွာ- ကစားပြီး၍၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ကဉ္စနပိဌေယေဝ- ရွှေအင်းပျဉ်နေရာ၌သာလျှင်၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ အထ- ထိုသို့ထိုင်နေသောအခါ၌၊ နံ- ထိုဇမ္ဗူကပညာရှိသုခမိန်ကို၊ ရာဇာ- ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ပဉ္စံ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အပုစ္ဆိမ္မ ကောသိယ ဂေါတ္တံ (ပ) ဗလာနံ ဗလမုတ္တမ”န္တိ- အပုစ္ဆိမ္မ ကောသိယဂေါတ္တံ (ပ) ဗလာနံ ဗလမုတ္တမံ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၆) တာတဇမ္ဗူက- အမောင်ဇမ္ဗူက၊ ကောသိယဂေါတ္တံ- ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော မောင့်အစ်ကို ဝေဿန္တရာကိုလည်းကောင်း၊ [ကုဏ္ဍလိနိစ (ကုဏ္ဍလိနိစ)]- ကုဏ္ဍလိနိအမည်ရှိသော မောင့်နှမ ဆက်ရက်မကိုလည်းကောင်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ ရာဇကမ္မံ- မင်းကျင့်တရားကို၊ အပုစ္ဆိမ္မ- မေးလေပြီ၊ တထေဝ- ထိုအတူသာလျှင်၊ ဇမ္ဗူက- ဘခင်သားလှဇမ္ဗူက၊ တံ- သင်ချစ်သားကို၊ ပုစ္ဆာမိ- မေးဦးအံ့၊ ဒါနိ- ယခု၊ တွံ- သင်ချစ်သား သည်၊ ဗလာနံ- အားတို့တွင်၊ ဥတ္တမံ- မြတ်သော၊ ဗလဉ္စ- အားကိုလည်းကောင်း။

ရာဇဓမ္မဉ္စ- မင်းကျင့်တရားကိုလည်းကောင်း၊ မေ- ငါအား၊ ဝဒေဟိ-
ဖြေဆိုလော။

တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ တာတ ဇမ္ဗူက- ချစ်သား
ဇမ္ဗူက၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဝ- သင်၏၊ ဘာတရံ- အစ်ကိုဖြစ်သော၊ ကောသိယ-
ဂေါတ္တံ- ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သော၊ ဝေဿန္တရံ- ဝေဿန္တရာကိုလည်းကောင်း၊ တေ-
သင်၏၊ ဘဂိနိဉ္စ- နှမဖြစ်သော၊ ကုဏ္ဍလိနိ- ကုဏ္ဍလိနီမည်သော ဆက်ရက်မ
ကိုလည်းကောင်း၊ ရာဇဓမ္မ- မင်းကျင့်တရားကို၊ အပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီး၊ တေ- ထိုနှစ်ဦး
တို့သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဗလေန- အားဖြင့်၊ ကထေသံ- ဖြေဆိုခဲ့ကြပြီ၊ ပန-
ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ယထာ- အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ တေ- ထိုနှစ်ဦးတို့ကို၊ ပုစ္ဆိ-
မေးခဲ့ပြီ၊ တထေဝ- ထို့အတူ၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ပုတ္တ ဇမ္ဗူက- ချစ်သားဇမ္ဗူက၊
တံ- သင့်ကို၊ ပုစ္ဆာမိ- မေးပါအံ့၊ တွံ- သင်သည်၊ မေ- ငါအား၊ ရာဇဓမ္မဉ္စ- မင်းကျင့်
တရားကိုလည်းကောင်း၊ ဗလာနံ- အားတို့တွင်၊ ဥတ္တမံ- အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော၊ ဗလဉ္စ-
အားကိုလည်းကောင်း၊ ကထေဟိ- ပြောပါလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။

ဧဝံ (ဣမာယဂါထာယ)- ဤဂါထာဖြင့်၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ မဟာသတ္တံ-
ဘုရားလောင်းဇမ္ဗူကကျေးသားကို၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးသည်ရှိသော်၊
အညေသံ- ဘုရားလောင်းမှ တစ်ပါးကုန်သော ဝေဿန္တရာမည်သော ခင်ပုပ်ငှက်၊
ကုဏ္ဍလိနီမည်သော ဆက်ရက်မတို့အား၊ ပုစ္ဆိတနိယာမေန- မေးအပ်သော နည်းဖြင့်၊
အပုစ္ဆိတွာ- မမေးမူ၍၊ ဝိသေသေတွာ- အထူးပြု၍၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ အထ- ထိုသို့မေးသော
အခါ၌၊ အဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ပဏ္ဍိတော- ဇမ္ဗူကပညာရှိသည်၊ “မဟာရာဇ-
မြတ်သော မင်းကြီး၊ တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်မှုကား၊ ဩဟိတသောသော- ချအပ်သော
နားရှိသည်ဖြစ်၍၊ သုဏ္ဍာဟိ- နာတော်မူလော၊ တေ- သင်ခမည်းတော်မင်းကြီးအား၊
သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသောအမေးတော်ကို၊ ကထေဿာမိ- ဖြေဆိုပါအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊
(ဝတွာ- ဆို၍၊) ပဿာရိတဟတ္ထေ- ဖြန့်၍ခံအပ်သော လက်ဝါးပြင်၌၊ သဟဿတ္ထဝိကံ-
ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို၊ ဌပေန္တော ဝိယ- တင်ထားဘိသကဲ့သို့၊ “ဗလံ ပဉ္စဝိမံ လောကေ
(ပ) နဠာဂါရံဝ သီဒတိ”တိ- ဗလံ ပဉ္စဝိမံ လောကေ (ပ) နဠာဂါရံဝ သီဒတိ-ဟူသော၊
ဓမ္မဒေသနံ- တစ်ဆယ့်နှစ်ပုဒ်သော တရားဒေသနာကို၊ အာရဘိ- အားထုတ်ပြီ။

(၂၇) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ လောကေ- သတ္တလောက၌၊ မဟဂ္ဂတေ- မြတ်သောဆန္ဒရှိသော၊ ပုရိသသ္မိ- ယောက်ျား၌၊ ဗလံ- အားသည်၊ ကာယ- ဘောဂအမစ္စ ဇာတိပညာဗလဝသေန- ကိုယ်အား စည်းစိမ်အား အမတ်အား အမျိုးအားပညာအားတို့၏ အစွမ်းအားဖြင့်၊ ပဉ္စဝိဓံ - ငါးပါးအပြားရှိ၏။ တတ္ထ- ထိုငါးပါးသော အားတို့တွင်၊ ဗာဟုဗလံ- ကြီးလင့်ကစား ကိုယ်ခွန်အားကို စရိမံ- ယုတ်သော၊ ဗလံနာမ- အားမည် ၏ဟူ၍၊ ဝုစ္စတေ- ဆိုအပ်၏။

(၂၈) ဒီယာဝု- မင်းမြတ်ဒီယာဝု၊ ဘောဂဗလဉ္စ- စည်းစိမ်အားကိုလည်း၊ ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော၊ ဗလံ- ကိုယ်အားထက်မြတ်၍ အမတ်အား စသည်တို့အောက် ယုတ်သောအားဟူ၍၊ ဝုစ္စတေ- ဆိုအပ်၏။ ဒီယာဝု- မင်းမြတ်ဒီယာဝု၊ အမစ္စဗလဉ္စ- အမတ်အားကိုလည်း၊ တတိယံ- သုံးခုမြောက် ဖြစ်သော၊ ဗလံ- ကိုယ်အားစည်းစိမ်ချမ်းသာအားတို့ထက်မြတ်၍ အမျိုးအား စသည်တို့အောက် ယုတ်သောအားဟူ၍၊ ဝုစ္စတေ- ဆိုအပ်၏။

(၂၉) အဘိဇ္ဇေဗလံ- သုံးပါးအမျိုးတို့ထက် လွန်မြတ်သော မင်းမျိုးအားဟု ဆိုအပ်သော၊ တံဗလဉ္စ- ထိုအားကိုလည်း၊ စတုတ္ထံ- လေးခုမြောက်ဖြစ်သော၊ ဗလံ- ကိုယ်အား စည်းစိမ်အား အမတ်အားတို့ထက်မြတ်သော ပညာအား အောက် ယုတ်သော အားဟူ၍၊ ဝုစ္စတေ- ဆိုအပ်၏။ သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံကုန် သော၊ ယာနိစေတနာနိ- အကြင်လေးပါးသော အားတို့ကို၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အသံသယံ- မချွတ်မယွင်း၊ [အဓိဂဏှာတိ (အဓိဂုဏှာတိ)]- လွှမ်းမိုးနိုင်လေ၏။

(၃၀) တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ တံဗလာနံ- ထိုလေးပါးသော အားတို့ထက်၊ ပညာဗလံ- ပညာအားကို၊ သေဋ္ဌဗလံ- အားမြတ်ဟူ၍၊ အဂ္ဂံဗလံ- အထွတ် အဖျားဖြစ်သောအားဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။ ကသ္မာ- အဘယ်ကြောင့်၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်သနည်း၊ ပညာဗလေန- ပညာအားသည်၊ ဥပတ္တဒ္ဓေါ ဥပတ္တဒ္ဓတ္တာ- ထောက်ပံ့အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အတ္ထံ- အစီးပွားချမ်းသာခြင်းသို့ ဝိန္ဒတိ- ရောက်လေ၏။ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ပညာဗလံ- ပညာအားကို၊ သေဋ္ဌ ဗလံ- မြတ်သောအားဟူ၍၊ အဂ္ဂံဗလံ- အထွက်အဖျားဖြစ်သော အားဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။

(၃၁) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မန္တော- ပညာနည်းသော သူသည်၊ ဖိတံ- ရတနာခုနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံထသော၊ ဥတ္တမံ- မြတ်သော၊ ဓရဏိ-

မြေအပြင်ကို၊ အပိစေလဘတိ- ရလင့်တကား၊ တဿ- ထိုပညာမရှိသော
သူအား၊ အကာမဿ- အလိုမရှိဘဲလျက်၊ ပသယံဝါ- အနိုင်အထက်
လုယက်ခြင်းကိုလည်း၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အညော- ပညာရှိတစ်ဦးသည်၊
တံဓရဏိ- ထိုမြေအပြင်ကို၊ ပဋိပဇ္ဇတိ- စီရင်စိုးအုပ်တတ်၏။

(၃၂) ကာသိပတိ- ကာသိတိုင်းရှင်ဘခင်မင်းမြတ်ဗြဟ္မဒတ်၊ အဘိ ဇာတော-
အမျိုးသုံးပါးတို့ထက် လွန်မြတ်သော၊ ခတ္တိယောပိ- မင်းသားသည်မူလည်း၊
ဟောတိစ- ဖြစ်လင့်ကစား၊ ရဇ္ဇ- မင်းအဖြစ်ကို၊ လဒ္ဓါန- ရ၍၊ ဒုပ္ပညော-
ပညာနည်းချေက၊ သဗ္ဗေနပိ- အလုံးစုံသော မင်းအဖြစ်ဖြင့်လည်း၊ နဇိဝတိဟိ
နဇိဝတိဇဝ- အသက်မမွေးနိုင်ချေသည်သာလျှင်တည်း။

(၃၃) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ပညာဝ- ပညာသည်သာလျှင်၊ သုတံ-
ကြားအမြင်အသင်အတတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကို၊ [ဝိနိစ္ဆိနိ (ဝိနိစ္ဆိနိ)]-
ပြုတတ်၏၊ ပညာ- ပညာသည်၊ ကိတ္တိသိလောကဝဏ္ဏနိ- အကျော်အစော
လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို ပွားများစေတတ်၏၊ ဣဓ လောကေ- ဤသတ္တ
လောက၌၊ ပညာသဟိတော- ပညာရှိသော၊ နရော- လူသည်၊ အပိ- စင်စစ်၊
ဒုက္ခေပိ- ဆင်းရဲခြင်းရှိသော်လည်း၊ သုခါနိ- ချမ်းသာခြင်းတို့ကို၊ ဝိန္ဒတိ-
ရပါ၏။

(၃၄) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဓမ္မဌ- သဘောအကြောင်း၌ တည်သော၊
ဗဟုသုတံ- များသောအကြားအမြင်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်အထံသို့၊ အနာဂမ္မ-
မဆည်းကပ်မှု၍၊ [အသုဿူသံ(အသုဿူသံ)] အသုဿူသန္တော- နည်းနာ
နယကို မနာခံရသော၊ [အဝိနိဗ္ဗင်္ဂ(အဝိနိဗ္ဗင်္ဂန္တော)]- အကျိုးရှိသည်မရှိသည်
အကြောင်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို မဆင်ခြင်သော၊ ကောစိ- တစ်စုံ
တစ်ယောက်သော သူသည်၊ ပညဉ္စ- ပညာကိုလည်း၊ နအဓိဂစ္ဆတိခေါ-
မရချေသည်သာလျှင်တည်း။

(၃၅) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဓမ္မဝိဘင်္ဂည- ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား
ဆယ်ပါးကို ခွဲခြမ်းဝေဖန်ခြင်း၌ လိမ္မာထသော၊ ကာလုဌာယိ- လုံ့လပြုလေ့
ရှိသော၊ အတန္တိတော- ပျင်းရိခြင်းကင်းထသော၊ ယောစပဏ္ဍိတော-
အကြင်ပညာရှိသည်လည်း၊ ကာလေန- လုံ့လပြုသင့်သော ကာလ၌၊
အနုဌဟတိ- လုံ့လပြု၏၊ တဿပဏ္ဍိတဿ- ထိုပညာရှိအား၊ ကမ္မဖလံ-
ကံ၏အကျိုးသည်၊ ဣဇ္ဈတိ- ပြည့်စုံ၏။

(၃၆) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အနာယတနသီလဿ- သီလမရှိသော သူတို့၏ အမှုကိုပြုလေ့ရှိသော၊ အနာယတနသေဝိနော- သီလမရှိသော သူကို မှီဝဲဆည်းကပ်တတ်သော၊ နိဗ္ဗိန္ဒိယကာရိဿ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုသောကာလ၌ တဆန့်ကျင်ကျင် မရွှင်ငြီးငွေ့၍ပြုလေ့ ရှိသောသူအား၊ သမ္မဒတ္ထော- လူပြည်နတ်ရပ်၌ ဖြစ်သော မြတ်သော အကျိုးသည်၊ နဝိပစ္စတိ- မပြည့်စုံနိုင်ချေ။

(၃၇) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဇ္ဈတ္တဉ္စ- မိမိသန္တာန်၌လည်း၊ ပယုတ္တဿ- အနိစ္စအစရှိသော ဘာဝနာတို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကုသိုလ်တရား ကို အားထုတ်တတ်သော၊ တထာယတနသေဝိနော- ထိုသို့သဘောရှိသည် သာလျှင်ဖြစ်သော သီလဝန္တပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်လေ့ရှိသော၊ အနိဗ္ဗိန္ဒိယကာရိဿ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုသောကာလ၌ တဆန့် ကျင်ကျင် မရွှင်ငြီးငွေ့ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍ ပြုလေ့ရှိသော ပညာရှိအား၊ သမ္မဒတ္ထော- လူပြည်နတ်ရပ်၌ ကောင်းမြတ်သော အကျိုးသည်၊ ဝိပစ္စတိ- ပြည့်စုံ၏။

(၃၈) တာတ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ သမ္ဘတဿ- အပုံအစုပြုအပ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို၊ [အနုရက္ခဏံ(အနုရက္ခနံ)]- အစဉ်စောင့်ရှောက်ခြင်း အကျိုးငှာ၊ ယောဂပ္ပယောဂ သင်္ခါတံ- ယှဉ်သင့်သည်၌ ယှဉ်ခြင်းဟု ဆိုအပ် သော၊ တာနိ- ထိုနှစ်ပါးကုန်သော အကြောင်းတို့ကိုလည်း၊ တံ- သင်ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်၊ သေဝဿု- မှီဝဲတော်မူလော၊ ဒုဗ္ဗေဓော- ပညာမရှိသော သူသည်၊ အကမ္မနာ- မသင့်မလျော်သော အကြောင်းဖြင့်၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ နာသေတွာ- ဖျက်ဆီးစေ၍၊ နဠာဂါရံ- ကျူအိမ်ဆွေးသည်၊ သီဒတိက္ကဝ- ပျက်စီးသကဲ့သို့၊ ဟိယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ သီဒတိ- ပျက်စီးတတ်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ တံ- ဘခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်၊ အကမ္မာယ- မသင့်မလျော်သော အကြောင်းဖြင့်၊ မာအာရဒ္ဓယိ- ဥစ္စာကို ကုန်ခန်းစိမ့် သောငှာ လုံ့လပြုတော်မမူလင့်။

တတ္ထ- ထိုဗလံ ပဉ္စဝိဓစသော ဂါထာတို့၌၊ မဟဂ္ဂတေတိ- မဟဂ္ဂတေဟူ သည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဣမသ္မိံ သတ္တလောကေ- ဤသတ္တလောက၌၊ မဟဇ္ဈာသယေ- ကြီးမားသော အဇ္ဈာသယရှိသော၊ ပုရိသေ- ယောက်ျား၌၊ ပဉ္စဝိဓ- ငါးပါးအပြားရှိသော၊ ဗလံ- အားသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဗာဟုဗလန္တိ- ဗာဟုဗလံ ဟူသည်ကား၊ ကာယဗလံ- ကိုယ်အားတည်း၊ စရိမန္တိ- စရိမံဟူသည်ကား၊ တံ-

ထိုကိုယ်အားသည်၊ အတိမဟန္တံ- အလွန်ကြီးသည်၊ သမာနံပိ- ဖြစ်ပါသော်လည်း၊ လာမကမေဝ- ယုတ်ညံ့သည်သာ၊ ကိကာရဏာ?- အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ အန္ဓဗာလဘာဝေန- မိုက်ကန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း၊ ဟိ- ခဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ သစေ- အကယ်၍၊ ကာယဗလံ- ကိုယ်အားသည်၊ မဟန္တံ နာမ- ကြီးသည်မည်သည်၊ ဘဝေယျ- ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဝါရဏဗလတော- ဆင်အားထက်၊ လဋ္ဌကိကာယ- နှုတ်ငှက်၏၊ ဗလံ- အားသည်၊ ခုဒ္ဒကံ- ငယ်သည်၊ ဘဝေယျ- ဖြစ်ရာ၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဝါရဏဗလံ- ဆင်၏အားသည်၊ အန္ဓဗာလဘာဝေန- မိုက်ကန်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မရဏဿ- သေခြင်း၏၊ ပစ္စယံ- အကြောင်းသည်၊ ဇာတံ- ဖြစ်ပြီ၊ လဋ္ဌကိကာ- နှုတ်ငှက်သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဉာဏကုသလတာယ- ဉာဏ၌ ကျွမ်းကျင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝါရဏံ- ဆင်ကို၊ ဇီဝိတက္ခယံ- အသက်ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေသိ- ရောက်စေခဲ့ပြီ၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမသ္မိံ အတ္ထေ- ဤအနက်၌၊ “န ဟေဝ သဗ္ဗတ္ထ ဗလေန ကိစ္စံ၊ ဗလဉ္စိ ဗာလဿ ဝဇာယ ဟောတိ”တိ- နဟေဝသဗ္ဗတ္ထ ဗလေန ကိစ္စံ ဗလဉ္စိ ဗာလဿ ဝဇာယ ဟောတိဟူသော၊ သုတ္တံ- သုတ်ကို၊ (ဇာ၊ ၁၅၊ ၄၂) အာဟရိတဗ္ဗံ- ဆောင်အပ်၏၊ (သဗ္ဗတ္ထ- အလုံးစုံ၌၊ ဗလေန- ကိုယ်အားဖြင့်၊ ကိစ္စံ- ကိစ္စသည်၊ နဟေဝ- မပြီးစီး၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဗလံ- အားသည်၊ ဗာလဿ- ဉာဏမဲ့သော သူကို၊ ဝဇာယ- သတ်ခြင်းငှာ၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။)

ဘောဂဗလန္တိ- ဘောဂဗလံဟူသည်ကား၊ ဥပတ္တမ္ဘနဝသေန- ထောက်ပံ့သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏာဒိ- ရွှေငွေအစရှိသော၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ ဥပဘောဂဇာတံ- အသုံးအဆောင်ဟူသမျှသည်၊ ဘောဂဗလံ နာမ- ဘောဂဗလမည်၏၊ တံ- ထိုဘောဂဗလသည်၊ ကာယဗလတော- ကာယဗလထက်၊ မဟန္တတရံ- ပို၍ကြီး၏၊ **အမစ္စဗလန္တိ-** အမစ္စဗလံဟူသည်ကား၊ အဘေဇ္ဇမန္တဿ- မကွဲပြားသော တိုင်ပင်ခြင်းရှိသော၊ သူရဿ- ရဲရင့်သော၊ သုဟဒယဿ- စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသော၊ အမစ္စမဏ္ဍလဿ- အမတ်အပေါင်း၏၊ အတ္ထိတာ- ရှိသည်၏အဖြစ်တည်း၊ တံ ဗလံ- ထိုအမစ္စဗလသည်၊ သင်္ဂါမသူရတာယ- စစ်မြေပြင်၌ရဲရင့်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ပုရိမေဟိ- ရှေးဖြစ်ကုန်သော၊ ဗလေဟိ- အားတို့ထက်၊ မဟန္တတရံ- ပို၍အားကြီး၏၊ **အဘိဇ္ဇေဗလန္တိ-** အဘိဇ္ဇေဗလံဟူသည်ကား၊ တီဏိ- သုံးပါး ကုန်သော၊ ကုလာနိ- အမျိုးတို့ကို၊ အတိက္ကမိတ္တာ- ကျော်၍၊ ခတ္တိယကုလဝသေန- မင်းမျိုး၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဇာတိသမ္ပတ္တိ- ဇာတ်၏ပြည့်စုံခြင်းတည်း၊ တံ- ထိုအဘိဇ္ဇေဗလသည်၊ ဣတရေဟိ- အခြားကုန်သော၊

ဗလေဟိ- အားတို့ထက်၊ မဟန္တတရံ- ပို၍အားကြီး၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဇာတိသမ္ပန္နာ
 ဧဝ- ဇာတ်နှင့်ပြည့်စုံသော သူတို့သည်သာလျှင်၊ သုဇ္ဈန္တိ- စင်ကြယ်ကုန်၏၊ ဣတရေတိ-
 အခြားသောသူတို့သည်၊ နသုဇ္ဈန္တိ- မစင်ကြယ်ကုန်၊ **ယာနိ စေဟာနိတိ-** ယာနိ
 စေတာနိဟူသည်ကား၊ စတ္တာရိပိ- လေးပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ယာနိ
 စ ဧတာနိ ဗလာနိ- အကြင်အားတို့ကို၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသူသည်၊ ပညာနုဘာဝေန-
 ပညာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ အဓိဂဏှာတိ- ရယူနိုင်၏၊ အဘိဘဝတိ- လွှမ်းမိုးနိုင်၏၊
 သဗ္ဗဗလာနံ- အလုံးစုံသော အားတို့တွင်၊ တံ ပညာဗလံ- ထိုပညာအားကို၊ သေဋ္ဌန္တိ
 စ- အမြတ်ဆုံးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အဂ္ဂန္တိ စ- အသာဆုံးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝုစ္စတိ-
 ဆိုအပ်၏၊ ကိကာရဏာ?- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဟိ- အကြောင်း
 ကား၊ တေန ဗလေန- ထိုပညာအားဖြင့်၊ ဥပတ္ထဒ္ဓေါ- ထောက်ပံ့အပ်သော၊ ပဏ္ဍိတော-
 ပညာ ရှိသည်၊ အတ္ထံ- အကျိုးစီးပွားကို၊ ဝိန္ဒတိ- ရ၏၊ ဝုဗ္ဗိ- ကြီးပွားခြင်းသို့ ပါပုဏ္ဏာတိ-
 ရောက်၏၊ တဒတ္ထဇောတနတ္ထံ- ထိုအနက်ကိုထွန်းပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ “ပုဏ္ဏံ နဒိ ယေန
 စ ပေယျမာဟူ”တိ- ပုဏ္ဏံ နဒိ ယေန စ ပေယျမာဟုအစရှိသော၊ ပုဏ္ဏနဒိဇာတကဉ္စ-
 ပုဏ္ဏနဒိဇာတ်ကိုလည်းကောင်း၊(ဇာ၊၁၊၂၊၁၂၇) သိရိကာဠကဏ္ဍိပဉ္စ- သိရိကာဠကဏ္ဍိ-
 ပဉ္စာကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စပဏ္ဍိတပဉ္စ- ပဉ္စပဏ္ဍိတပဉ္စာကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တုဘသ္မ
 ဇာတက(ဇာ၊၁၊၇၊၄၆) သမ္ဘဝဇာတက(ဇာ၊၁၊၁၆၊၁၃၈) သရဘင်္ဂဇာတကာဒီနိ (ဇာ၊
 ၂၊၁၇၊၅၀) စ- သတ္တုဘသ္မဇာတ် သမ္ဘဝဇာတ် သရဘင်္ဂ ဇာတ်အစရှိတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 ကထေတဗ္ဗာနိ- ဆိုအပ်ကုန်၏။

မန္တောတိ- မန္တောဟူသည်ကား၊ မန္တပညော- နံ့သောပညာရှိသော၊ ဗာလော-
 လူမိုက်တည်း၊ **ဖိတန္တိ-** ဖိတံဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ မန္တပညော- နံ့သောပညာ
 ရှိသော၊ ပုဂ္ဂလော- ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သတ္တရတနပုဏ္ဏံ- ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော၊
 ဥတ္တမံ- မြတ်သော၊ ဓရဏိ- မြေအပြင်ကို၊ စေပိ လဘတိ- အကယ်၍ကား ရ၏၊
 တဿ- ထိုဉာဏ်နံ့သော သူ၏၊ အနိစ္ဆမာနဿေဝ- အလိုမရှိဘဲလျှင်၊ ပသယုကာရံ
 ဝါ ပန- အနိုင်အထက်ပြုခြင်းကိုမူလည်း၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အညော- အခြားသော၊
 ပညာသမ္ပန္နော- ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော သူသည်၊ တံ- ထိုမြေအပြင်ကို၊ ပဋိပဇ္ဇတိ-
 စီရင်အုပ်စိုက်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ လဒ္ဓံ- ရအပ်ပြီးသော၊ ယသံ- စည်းစိမ်ကို မန္တော- ဉာဏ်နံ့သော
 သူသည်၊ ကုလသန္တကံ- အမျိုး၏ဥစ္စာကို၊ ရက္ခိတုံဝါ- စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာလည်း
 ကောင်း၊ ပန- ထို့အပြင်၊ ပဝေဏိအာဂတံ- အစဉ်အဆက်အားဖြင့်လာသော၊ ရဇ္ဇံပိ-

မင်းအဖြစ်ကိုလည်း၊ အဓိဂန္တု- ရခြင်းငှာ၊ န သက္ကောတိ- မစွမ်းနိုင်၊ တဒတ္ထဇောတနတ္ထံ- ထိုအနက်ကို ထွန်းပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ “အဒ္ဓါ ပါဒဉ္စလီ သဗ္ဗေ၊ ပညာယ အတိရောစတိ”တိ- အဒ္ဓါ ပါဒဉ္စလီ သဗ္ဗေ၊ ပညာယ အတိရောစတိ အစရှိသော၊ **ပါဒဉ္စလီဇာတကံ-** ပါဒဉ္စလီဇာတ်ကို၊ (ဇာ၊ ၁၊ ၂၊ ၁၉၄-၁၉၅) ကထေတဗ္ဗံ- ဆိုအပ်၏။ **လဒ္ဓါနာတိ-** လဒ္ဓါန ဟူသည်ကား၊ ဇာတိသမ္ပတ္တိ- ဇာတ်၏ပြည့်စုံခြင်းကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ကုလသန္တကံ- အမျိုး၏ဥစ္စာဖြစ်သော၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ လဘိတွာပိ- ရ၍လည်း၊ **သဗ္ဗေနပီတိ-** သဗ္ဗေနပီဟူသည်ကား၊ သကလေန- အလုံးစုံဖြစ်သော၊ တေန ရဇ္ဇေနပိ- ထိုမင်း၏ အဖြစ်ဖြင့်လည်း၊ န ဇီဝတိ- အသက်မရှင်နိုင်၊ အနုပါယကုသလတာယ- အကြောင်း တရား၌ မကျွမ်းကျင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဒုဂ္ဂတောဝ- ဆင်းရဲသည်သာလျှင်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မဟာသတ္တော- အလောင်းတော်သည်၊ ဧတ္တကေန- ဤမျှလောက်သော၊ ဌာနေန- အရာဌာနဖြင့် အပဏ္ဍိတဿ- ပညာမရှိသော သူ၏၊ အဂုဏံ- ကျေးဇူးမဲ့ကို၊ ကထေတွာ- ဆိုပြီး၍၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ပညံ- ပညာကို၊ ပသံသန္တော- ချီးမွမ်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ပညာ”တိအာဒိ- ပညာအစရှိသည်ကို၊ အာဟ- ဆိုပြီး၊ တတ္ထ- ထိုစကားရပ်၌၊ သုတန္တိ- သုတံဟူသည်ကား၊ သုတပရိယတ္တိ- အကြားအမြင် အသင်အတတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်တည်း၊ ဟိ- မှန်၏။ တံ- ထိုသုတကို၊ ပညာဝ- ပညာသည်သာ၊ ဝိနိစ္ဆိနတိ- ဆုံးဖြတ်၏။ **ကိတ္တိသိလောကဝဗ္ဗနီတိ-** ကိတ္တိသိလောကဝဗ္ဗနီဟူသည်ကား၊ ကိတ္တိယောသဿစ- ကျော်စောသံ၏လည်းကောင်း၊ လာဘသက္ကာရဿ စ- လာဘပူဇော်သက္ကာ၏ လည်းကောင်း၊ ဝဗ္ဗနီ- တိုးပွားခြင်းတည်း၊ **ဒုက္ခေ သုခါနိ ဝိန္နဟီတိ-** ဒုက္ခေ သုခါနိ ဝိန္နဟီဟူသည်ကား၊ ဒုက္ခေ- ဆင်းရဲသည်၊ ဥပ္ပန္နေပိ- ဖြစ်ပါသော်လည်း၊ နိဗ္ဗယော- ဘေးမရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဥပါယကုသလတာယ- အကြောင်းတရား၌ လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ သုခံ- ချမ်းသာကို၊ ပဋိလဘတိ- ရ၏။ တဒတ္ထဒီပနတ္ထံ- ထိုအနက်ကို ပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ “ယဿေတေ စတုရော ဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ ယထာ တဝံ”။ (ဇာ၊ ၁၊ ၁၊ ၅၇) အလမေတေဟိ အဓမ္မဟိ၊ ဇမ္ဗူဟိ ပနသေဟိ စာ”တိ(ဇာ၊ ၁၊ ၂၊ ၁၁၅) အာဒီနိ- “ယဿေတေ စတုရော ဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ ယထာ တဝံ”။(ဇာ၊ ၁၊ ၁၊ ၅၇) အလမေတေဟိ အဓမ္မဟိ၊ ဇမ္ဗူဟိ ပနသေဟိစာ” အစရှိကုန်သော၊ ဇာတကာနိ- ဇာတ်တို့ကို၊ ကထေတဗ္ဗာနိ- ဆိုအပ်ကုန်၏။

အသုဿုသန္တိ- အသုဿုသံဟူသည်ကား၊ ပဏ္ဍိတပုဂ္ဂလေ- ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ အပယိရပါသန္တော- မချဉ်းကပ်မှု၍၊ အဿုဏန္တော- မနာကြားမှု၍၊ ဓမ္မဋ္ဌန္တိ- ဓမ္မဋ္ဌဟူသည်ကား၊ သဘာဝကာရဏေ- ထင်ရှားရှိသောအကြောင်း၌၊ ဌိတံ- တည်သော၊ ဗဟုဿုတံ- အကြားအမြင်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သို့၊ အနာဂမ္မ- မကပ်ရောက် မှု၍၊ တံ- ထိုအကြားအမြင်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏စကားကို၊ အသဒ္ဒဟန္တော- မယုံမှု၍၊ **အဝိနိဗ္ဗုဇန္တိ-** အဝိနိဗ္ဗုဇ်ဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ အတ္တာနတ္ထံ- အကျိုးရှိသည်မရှိ သည်ကို၊ ကာရဏာကာရဏံ- အကြောင်းဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကို၊ အနော- ဂါဟန္တော- ဉာဏ်ဖြင့်မသက်ဝင်သော၊ အတီရေန္တော- ဉာဏ်ဖြင့်မဆုံးဖြတ်သော၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်၊ ပညံ- ပညာကို၊ နအဓိဂစ္ဆတိ- မရနိုင်။

ဓမ္မဝိဘင်္ဂညုတိ- ဓမ္မဝိဘင်္ဂညုဟူသည်ကား၊ ဒသကုသလကမ္မပထဝိဘင်္ဂ- ကုသလော- ဆယ်ပါးသော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားတို့ကို ဝေဖန်ခြင်း၌လိမ္မာသော၊ **ကာလုဋ္ဌာယိတိ-** ကာလုဋ္ဌာယိဟူသည်ကား၊ ဝီရိယံ- ကျိုးစားမှုကို၊ ကာတုံ- ပြုခြင်းငှာ၊ ယုတ္တကာလေ- သင့်သောအချိန်၌၊ ဝီရိယဿ- ကျိုးစားမှုကို၊ ကာရကော- ပြုတတ် သော၊ **အနုဋ္ဌဟတိတိ-** အနုဋ္ဌဟတိဟူသည်ကား၊ တသ္မိံ တသ္မိံ ကာလေ- ထိုထိုသင့်တော်သော ကာလ၌၊ တံ တံ ကိစ္စံ- ထိုထိုအမှုကို၊ ကရောတိ- ပြုတတ်၏၊ **တဿာတိ-** တဿဟူသည်ကား၊ တဿ ပုဂ္ဂလဿ- ထိုပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ကမ္မဖလံ- ကံ၏အကျိုးတရားသည်၊ သမိဇ္ဈတိ နိပ္ပဇ္ဇတိ- ပြီးစီး၏၊ **အနာယတနသီလဿာတိ-** အနာယတနသီလဿဟူသည်ကား၊ လာဘယသသုခါနံ- လာဘ်လာဘအခြံအရံ ချမ်းသာတို့၏၊ အနာကရော- တည်ရာမဟုတ်သော၊* ဒုဿီလျကမ္ပံ- သီလမရှိသူ၏ ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်ရာဖြစ်သော အမှုကိစ္စကို၊ အနာယတနံ- အနာယတနဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊ တံသီလဿ- ထိုသီလမရှိသူ၏ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်ရာဖြစ်သော အမှုကိစ္စကို ပြုလေ့ရှိသော၊ တေန ဒုဿီလျကမ္ပေန- ထိုသီလမရှိသူ၏ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်ရာဖြစ်သော အမှုကိစ္စနှင့်၊ သမန္နာဂတဿ- ပြည့်စုံသော၊ အနာယတနဘူတံ- ထောက်တည်ရာ မဟုတ်သူဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ဒုဿီလပုဂ္ဂလံဇေ- ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင်လျှင်၊ သေဝန္တဿ-

* အနာကရော= အန+အာကရ=ဟုပုဒ်ခွဲ- အာကရ-ကို အာ-ရှေးရှိသော ကရဟု လည်းကောင်း၊ ကိရ-ဓာတ်ဟုလည်းကောင်း ဆိုကြ၏၊ ကိရ-ဖြင့်ကြံခြင်းကား ပို၍ကောင်းသည်၊ တွင်း-ဟူသည် ပတ္တမြား ထွက်သောတွင်းဖြစ်သည်၊ ပတ္တမြားတည်ရာပင်တည်း၊ ထို့ကြောင့်တည်ရာ အနက်ဟော အာလယ-ပုဒ်ပရိယာယ်အနေဖြင့် အဋ္ဌကထာ ဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

မှီဝဲသော၊ ကုသလဿ- ကုသိုလ်ဖြစ်သော၊ ကမ္မဿ- အမှုကို၊ ကရဏကာလေ- ပြုသောအခါ၌၊ **နိဗ္ဗိန္ဒိယကာရိဿ**- ငြီးငွေ့ခြင်းပြုတတ်သော၊ နိဗ္ဗိန္ဒိတွာ- ငြီးငွေ့၍၊ ဥက္ကဏ္ဍိတွာ- ပျင်းရိ၍၊ ကရောန္တဿ- ပြုတတ်သော၊ တာတ- ဖခင်၊ ဧဝရူပဿ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပုဂ္ဂလဿ- ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ကမ္မာနံ- ကံတို့၏၊ အတ္ထော- အကျိုးသည်၊ သမ္မာ- ကောင်းစွာ၊ **န ဝိပစ္စတိ** န သမ္ပဇ္ဇတိ- မပြည့်စုံ၊ တိဏိ- သုံးပါးကုန်သော၊ ကုလဂ္ဂါနိ စ- မြတ်သော အမျိုးတို့သို့လည်းကောင်း၊ ဆ- ခြောက်ပါးကုန်သော၊ ကာမသဂ္ဂါနိ စ- ကာမာဝစရနတ်ပြည်တို့သို့လည်းကောင်း၊ န ဥပနေတိ- မဆောင်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **အဇ္ဈတ္တဉ္စာတိ**- အဇ္ဈတ္တဉ္စဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ နိယကဇ္ဈတ္တံ- ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို၊ အနိစ္စဘာဝနာဒိဝသေန- အနိစ္စဟု ပွားများခြင်းအစရှိသည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ပယုတ္တဿ- အားထုတ်သော၊ **တထာယတနသေဝိနောတိ**- တထာယတနသေဝိနောဟူသည်ကား၊ တထေဝ- ထို့အတူပင်လျှင်၊ သီလဝန္တေ- သီလရှိကုန်သော၊ ပုဂ္ဂလေ- ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ သေဝမာနဿ- မှီဝဲသော၊ **ဝိပစ္စတိတိ**- ဝိပစ္စတိဟူသည်ကား၊ သမ္ပဇ္ဇတိ- ပြည့်စုံ၏၊ မဟန္တံ- ကြီးစွားသော၊ ယသံ- စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ ဒေတိ- ပေး၏။

ယောဂပ္ပယောဂသင်္ခါတန္တိ- ယောဂပ္ပယောဂသင်္ခါတံဟူသည်ကား၊ ယောဂေ- ယှဉ်သင့်သော အကြောင်း၌၊ ယုဉ္ဇိတဗ္ဗယုတ္တကေ- ယှဉ်ခြင်းငှာသင့်သော၊ ကာရဏေ- အကြောင်း၌၊ ပယောဂကောဋ္ဌာသဘူတံ- ယှဉ်ခြင်းအဖို့အစုဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ပညံ- ပညာတည်း၊ **သမ္ဘတဿာတိ**- သမ္ဘတဿဟူသည်ကား၊ ရာသိကတဿ- အစုအပုံပြုအပ်သော၊ ဓနဿ- ဥစ္စာကို၊ အနုရက္ခဏံ- စောင့်ရှောက်ခြင်းတည်း၊ **ကာနိ တွန္တိ**- တာနိ တုံဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ဒွေ- နှစ်ပါးကုန်သော၊ ပုရိမာနိ- ရှေးဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတာနိ စ- ဤတရားနှစ်ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝုတ္တကာရဏာနိ စ- ဆိုအပ်သော အကြောင်းတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တံ- သင်သည်၊ သေဝဿု- မှီဝဲလော၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သော၊ ဩဝါဒံ- ဩဝါဒကို၊ ဟဒယေ- နှလုံး၌၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ယရေ- အိမ်၌၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ ရက္ခ- စောင့်ရှောက်လော့၊ **မာ အကမ္မာယ ရန္တယိတိ**- မာ အကမ္မာယ ရန္တယိဟူသည်ကား၊ အယုတ္တေန- မသင့်သောနည်းဖြင့်၊ အကာရဏေန- အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့်၊ မာ ရန္တယိ- မဖျက်ဆီးပါလင့်၊ တံ ဓနံ- ထိုဥစ္စာကို၊ မာ စာပယိ- မလောင်ကျွမ်းစေပါလင့်၊ မာ နာသယိ- မဖျက်ဆီးပါလင့်၊ ကိကာရဏာ?- အဘယ်

အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ **အကမ္မုနာ ဟိတိ-** အကမ္မုနာဟိဟူသည်ကား၊
 အယုတ္တကမ္မကရဏေန- မသင့်သောအမှုကိုပြုသဖြင့်၊ ဒုဗ္ဗေဓော- ပညာမဲ့သော၊
 ပုဂ္ဂလော- ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သကံ ဓနံ- မိမိဥစ္စာကို၊ နာသေတွာ- ဖျက်ဆီး၍၊ ပစ္ဆာ-
 နောက်၌၊ ဒုဂ္ဂတော- ဆင်းရဲသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏။) **နဠာဂါရံ သီဒတိတိ-** နဠာဂါရံ
 သီဒတိဟူသည်ကား၊ နဠာဂါရံ- ကျူအိမ်သည်၊ မူလတော- အရင်းမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊
 ဇီရမာနံ- ဆွေးမြေ့သည်ရှိသော်၊ အပ္ပတိဋ္ဌံ- မှီရာမရှိသည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) ပတတိ
 ယထာ- လဲကျသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ အကာရဏေန- အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့်၊
 ဓနံ- ဥစ္စာတို့၊ နာသေတွာ- ဖျက်ဆီး၍၊ အပါယေသု- အပါယ်တို့၌၊ နိဗ္ဗတ္တတိ- ဖြစ်ရ၏။
 ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံမိ- ဤသို့လျှင်၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းဇမ္ဗူကမည်သော ကျေးသား
 သည်၊ ဧတ္တကေန- ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ဌာနေန- အကြောင်းဖြင့်၊ ပဉ္စ-
 ငါးပါးကုန်သော၊ ဗလာနိ- အားတို့ကို၊ ဝဏ္ဏေတွာ- ချီးမွမ်းတော်မူ၍၊ ပညာဗလံ-
 ပညာအားတို့၊ ဥက္ခိပိတွာ- မြှောက်ပင့်တော်မူ၍၊ စန္ဒမဏ္ဍလံ- လပြည့်ဝန်းကို၊
 နိဟရန္တော ဝိယ- ဆောင်ယူဘိသကဲ့သို့၊ ကထေတွာ- ဟောတော်မူပြီး၍၊ ဣဒါနိ-
 ယခုအခါ၌၊ ဒသဟိ- ဆယ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာဟိ- ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ရညော- မင်းအား၊
 ဩဝါဒံ- အဆုံးအမကို၊ ဒေန္တော- ပေးပြန်လိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ (ပ)
 မာ ဓမ္မံ ရာဇ ပါမဒေါ”တိ- ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ (ပ) မာ ဓမ္မံ ရာဇ ပါမဒေါ-ဟူကုန်သော၊
 (ဣမာဂါထာ- ဤဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၃၉) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မာတာပိတူသု- မယ်တော် ခမည်းတော်
 တို့၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- မင်းမြတ်၊ ဣဓလောကေ-
 ဤလောက၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရိတွာန- ကျင့်သောကြောင့်၊ တုံရာဇာ-
 သင်ဖခင်မင်းမြတ်သည်၊ သဂ္ဂံ- နတ်ပြည် သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော်မူရ
 လတ္တံ့။

(၄၀) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ပုတ္တဒါရေသု- သားတော် သမီးတော်
 မိဖုရား မောင်းမမိသံတို့၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ-
 ခမည်းတော် မင်းမြတ်၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊
 စရိတွာန- ကျင့်တော်မူသောကြောင့်၊ တုံရာဇာ- သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်၊
 သဂ္ဂံ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

(၄၁) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မိတ္တာမစ္စေသု- ချစ်သော အဆွေခင်ပွန်း များတော်မတ်တော်တို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- မင်းမြတ်၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူသောကြောင့်၊ တွံရာဇာ- သင်ဖခင် မင်းမြတ်သည်၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော် မူရလတ္တံ့။

(၄၂) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဝါဟနေသုစ- ဆင်မြင်းစသော ယာဉ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဗလေသုစ- ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူသောကြောင့်၊ တွံရာဇာ- သင် ဖခင်မင်းမြတ် သည်၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

(၄၃) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဂါမေသုစ- ရွာသူတို့၌လည်းကောင်း၊ နိဂမေသုစ- နိဂုံးသူတို့၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူ လော၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်သော ကြောင့်၊ တွံရာဇာ- သင်ဖခင်မင်းမြတ်သည်၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

(၄၄) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ရဋ္ဌေသုစ- တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၌ လည်း ကောင်း၊ ဇနပဒေသုစ- ဇနပုဒ်သူတို့၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- တရား ကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူသောကြောင့်၊ တွံရာဇာ- သင်ဘခင် မင်းမြတ်သည်၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

(၄၅) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သမဏဗြာဟ္မဏေသု- ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူသောကြောင့်၊ တွံရာဇာ- သင်ဖခင် မင်းမြတ်သည်၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

(၄၆) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မိဂပက္ခိသု- သားငှက်တို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- မင်းမြတ်၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူသောကြောင့်၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

(၄၇) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊
 သုစိန္တော- ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော၊ ဓမ္မော- တရားသည်၊ သုခံ-
 ချမ်းသာခြင်းသို့၊ အာဝဟတိ- ရောက်စေတတ်၏၊ ဣဓလောကေ- ဤ
 လောက၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူသောကြောင့်၊ တံ ရာဇာ-
 သင်ဖခင်မင်းမြတ်သည်၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- ရောက်တော်မူ
 လတ္တံ့။

(၄၈) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊
 သဗြဟ္မကာ- ဗြဟ္မာနှင့်တကွကုန်သော၊ ဣန္ဒာဒေဝါ- သိကြား ကာမာဝစရနတ်
 တို့သည်၊ သုစိန္တေန- ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော သုစရိုက်ကြောင့်၊ ဒိဝံ-
 နတ်ပြည်ဗြဟ္မာပြည်သို့၊ ပတ္တာ- ရောက်ကြကုန်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ရာဇ-
 ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ တံရာဇာ- သင်ဘခင်မင်းမြတ် သည်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊
 မာပမာဒေါ- အသက်ကိုစွန့်ပစ်ရသော်လည်း မေ့တော်မမူလင့်။

တတ္ထ- ထိုဓမ္မစရသော ဂါထာတို့၌၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ပဌမဂါထာယ- ပဌမ
 ဂါထာ၌၊ ဣဓ ဓမ္မန္တိ- ဣဓ ဓမ္မဟူသည်ကား၊ မာတာပိတုပဋ္ဌာနဓမ္မ- အမိအဖကို
 လုပ်ကျွေးသောတရားကို၊ တံ- ထိုတရားကို၊ ကာလဿေဝ- စောစော၌ပင်လျှင်၊
 ဝုဋ္ဌာယ- ထ၍၊ မာတာပိတုနံ- အမိအဖတို့၏၊ မုခေါဒကဒန္တကဋ္ဌဒါနံ- မျက်နှာသစ်ရေ
 ပေးခြင်း ဒန်ပူပေးခြင်းကို၊ အာဒိ ကတွာ- အစပြု၍၊ သဗ္ဗသရီရကိစ္စပရိဟရဏံ-
 အလုံးစုံသောခန္ဓာကိုယ်၏ကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ခြင်းကို၊ ကရောန္တောဝ- ပြု၍သာလျှင်၊
 ပူရေဟိ- ဖြည့်ကျင့်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ ပုတ္တဒါရေသုတိ- ပုတ္တဒါရေသု
 ဟူသည်ကား၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ပုတ္တဓိတရော- သားသမီးတို့ကို၊ ပါပါ- မကောင်းမှုမှ၊
 နိဝါရေတွာ- တားမြစ်၍၊ ကလျာဏေ- ကောင်းမှု၌၊ နိဝေသေန္တော- သွတ်သွင်းသော
 သူသည်၊ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ ဥဂ္ဂဏှာပေန္တော- သင်ယူစေသော သူသည်၊ ဝယပ္ပတ္တိ-
 ကာလေ- အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ၌၊ ပတိရူပကုလဝံသေန- သင့်တော်သော
 အမျိုးအနွယ်၌ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်၊ အာဝါဟဝိဝါဟံ- လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းကို၊
 ကရောန္တော- ပြုပေးသော သူသည်၊ သမယေ- သင့်လျော်သော အချိန်၌၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊
 ဒေန္တော- ပေးသောသူသည်၊ ပုတ္တေသု- သားသမီးတို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရတိ နာမ-
 ကျင့်သည်မည်၏၊ ဘရိယံ- မယားကို၊ သမ္မာနေန္တော- မြတ်နိုးသော သူသည်၊
 အနဝမာနေန္တော- မထေမဲ့မြင် မပြုသူသည်၊ အနတိစရန္တော- လွန်ကျူး၍ မကျင့်သူသည်၊

ဣဿရိယံ- ဥစ္စာဓန သိမ်းဆည်းမှု၌ အစိုးရခြင်းကို၊ ဝေါဿဇေန္တော- စွန့်လွှတ်သော သူသည်၊ အလင်္ကာရံ- အဆင်တန်ဆာကို၊ အနုပ္ပဒေန္တော- ဆင်သောသူသည်၊ ဒါရေသု- မယားတို့၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရတိ နာမ- ကျင့်သောသူမည်၏၊ မိတ္တာမစ္စေသုတိ- မိတ္တာမစ္စေသုဟူသည်ကား၊ မိတ္တာ-မစ္စေ- အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို၊ စတူဟိ- လေးပါးကုန်သော၊ သင်္ဂဟဝတ္ထုဟိ- ချီးမြှောက်ကြောင်းဖြစ်သော ဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ သင်္ဂဟန္တော- ချီးမြှောက်သောသူသည်၊ အဝိသံဝါဒေန္တော- ခွဲဝေပေးသော သူသည်၊* ဧတေသု- ထိုမိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရတိ နာမ- ကျင့်သောသူမည်၏၊ ဝါဟနေသု ဗလေသု စာတိ- ဝါဟနေသု ဗလေသုဟူသည်ကား၊ ဟတ္ထိအဿာဒိနံ- ဆင် မြင်းအစရှိကုန်သော၊ ဝါဟနာနံစ- ယာဉ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဗလကာယဿ စ- စစ်သည်ဗိုလ်ပါး အပေါင်းအားလည်းကောင်း၊ ဒါတဗ္ဗယုတ္တကံ- ပေးခြင်းငှာသင့်သော အရာကို၊ ဒေန္တော- ပေးသောသူသည်၊ သက္ကာရံ- ပူဇော်သက္ကာကို၊ ကရောန္တော- ပြုသော သူသည်၊ ဟတ္ထိအဿာဒယော- ဆင်မြင်းအစရှိသည်တို့ကို မဟလ္လကကာလေ- ကြီးရင့်သောအခါ၌၊ ကမ္မေသု- အမှုတို့၌၊ အယောဇေန္တော- မခိုင်းမှု၍၊ တေသု- ထိုဆင်မြင်းစစ်သည်ဗိုလ်ပါးတို့၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရတိနာမ- ကျင့်သည် မည်၏။

ဝါမေသု နိဂမေသု စာတိ- ဝါမေသု နိဂမေသုဟူသည်ကား၊ ဝါမနိဂမ ဝါသိနော- ရွာနိဂုံး၌နေသော သူတို့ကို၊ ဒဏ္ဍဗလိဟိ- ဒဏ်အခွန်တို့ဖြင့်၊ အပိဋ္ဌေန္တောဝ- မနှိပ်စက်သော သူသည်သာလျှင်၊ တေသု- ထိုရွာနိဂုံးတို့၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရတိ နာမ- ကျင့်သည်မည်၏၊ ရဋ္ဌေ ဇနပဒေသု စာတိ- ရဋ္ဌေ ဇနပဒေသုဟူသည်ကား၊ ရဋ္ဌဉ္စ- တိုင်းနိုင်ငံကိုလည်းကောင်း၊ ဇနပဒဉ္စ- ဇနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကာရဏေန- အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့်၊ ကိလမေန္တော- ပင်ပန်းစေသော သူသည်၊ ဟိတစိတ္တံ- အစီးအပွား၌ယှဉ်သော စိတ်ကို၊ အပစ္စုပ္ပပ္ပေန္တော- ရှေ့ရှုမတည်သော သူသည်၊ တတ္ထ- ထိုတိုင်းဇနပုဒ်၌၊ အဓမ္မံ- အဓမ္မကို၊ စရတိ နာမ- ကျင့်သည်မည်၏၊ ပန- ဆန့်ကျင်ဘက်ကား၊ အပိဋ္ဌေန္တော- မနှိပ်စက်သော သူသည်၊ ဟိတစိတ္တေန- အစီးအပွား၌ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်၊ ဖရန္တော- ဖြန့်သော သူသည်၊ တတ္ထ- ထိုတိုင်းဇနပုဒ်၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရတိ နာမ- ကျင့်သော သူမည်၏၊ သမဏေ ဗြာဟ္မဏေသု စာတိ- သမဏေ ဗြာဟ္မဏေသုဟူသည်ကား၊ တေသံ- ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့အား၊ စတ္တာရော-

* ဝိသံဝါဒ=လိမ်ညာလှည့်ပတ်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပေးမည်ဟု ပြောထား၍ မပေးဘဲနေလျှင် 'လိမ်ညာလှည့်ပတ်သည်မည်မည်၏။ ထိုသို့မပြုဘဲ ပြောသည့်အတိုင်း ခွဲဝေပေးသူဟု ဆိုလိုသည်။

လေးပါးကုန်သော၊ ပစ္စယေ- ပစ္စည်းတို့ကို၊ ဒေန္တောဝ- ပေးသောသူသည်သာလျှင်၊
 တေသု- ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရတိ နာမ- ကျင့်သည်မည်၏၊
မိဂပက္ခိသုတိ- မိဂပက္ခိသုဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗစတုပ္ပဒ- သကုဏာနံ- အလုံးစုံသော
 ခြေလေးခြောင်းရှိသောသတ္တဝါ ငှက်သတ္တဝါတို့ကို၊ အဘယံ- ဘေးမဲ့ကို၊ ဒေန္တော-
 ပေးသောသူသည်၊ တေသု- ထိုသားငှက်တို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရတိ နာမ- ကျင့်သည်
 မည်၏၊ **ဓမ္မော စိဏ္ဍောတိ-** ဓမ္မော စိဏ္ဍောဟူ သည်ကား၊ စိဏ္ဍော- ကျင့်အပ်သော၊
 သုစရိတဓမ္မော- သုစရိတ်တရားသည်၊ **သုခါဝဟောတိ-** သုခါဝဟောဟူသည်ကား၊
 တီသု- သုံးပါးကုန်သော၊ ကုလသမ္ပဒါသု- အမျိုး၏ပြည့်စုံခြင်းတို့၌၊ ဆသု- ခြောက်ပါး
 ကုန်သော၊ ကာမသဂ္ဂေသု- ကာမာဝစရနတ်ပြည်တို့၌၊ သုခံ- ချမ်းသာကို၊ အာဝဟတိ-
 ဆောင်တတ်၏၊ **သုစိဏ္ဍေနာတိ-** သုစိဏ္ဍေနဟူသည်ကား၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊
 စိဏ္ဍေန- ကျင့်အပ်သော၊ ကာယသုစရိတာဒိနာ- ကာယသုစရိတ်အစရှိသော၊
 သုစိဏ္ဍေန- ကောင်းသော အကျင့်ဖြင့်၊ **ဒိဝံ ပတ္တာတိ-** ဒိဝံ ပတ္တဟူသည်ကား၊
 ဒေဝလောက ဗြဟ္မလောကသင်္ခါတံ- နတ်လောက ဗြဟ္မာလောကဟုဆိုအပ်သော၊
 ဒိဝံ- နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်သို့၊ ဂတာ- ရောက်ရ၏၊ တတ္ထ- ထိုနတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်၌၊
 ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိလာဘိနော- နတ်စည်းစိမ် ဗြဟ္မာစည်းစိမ်ကို ရခြင်းရှိသည်၊ ဇာတာ- ဖြစ်၏၊
မာ ဓမ္မံ ရာဇ ပါမဒေါတိ- မာ ဓမ္မံ ရာဇ ပါမဒေါဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-
 မြတ်သောမင်းကြီး၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တွံ- သင်သည်၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ ဇဟန္တောပိ-
 စွန့်၍လည်း၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ မာ ပမဇ္ဇိ- မမေ့ပါလင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ ဒသ- ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ဓမ္မစရိယဂါထာယော- မင်းကျင့်
 တရားနှင့်အညီ ကျင့်ရန် ဟောပြောအပ်သော ဂါထာတို့ကို၊ ဝတ္တာ- ဟောတော်မူပြီး၍၊
 ဥတ္တရိပိ- အလွန်လည်း၊ ဩဝဒန္တော- ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍၊ “တတ္ထေဝ တေ ဝတ္တပဒါ
 (ပ) သမတ္တံ သာမ တံ ဝိဒူ”တိ- တတ္ထေဝ တေ ဝတ္တပဒါ (ပ) သမတ္တံ သာမံ တံ ဝိဒူ-
 ဟူသော၊ ဩသာန ဂါထံ- အဆုံးဖြစ်သော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၄၉) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တတ္ထေဝ- ထိုတခင်မင်းမြတ် မေးအပ်သော
 အပုစ္ဆိမ္မကောသိယဂေါတ္တံအစရှိသော ပုစ္ဆာတော်၌သာလျှင်၊ မယာ-
 အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝုတ္တာ- ဖြေဆိုအပ်ကုန်သော၊ ဧတေ- ထိုဗလံပဉ္စ ဝိမံအစရှိသော
 စကားတို့သည်၊ ဝတ္တပဒါ- မင်းကျင့်တရား အစုကိုပြသော စကားတို့တည်း။

ဧတ္ထ- ဤမင်းကျင့်တရားအစဉ်၊ တံ- သင်ဘခင် မင်းမြတ်သည်၊ ဝတ္ထဿု- ကျင့်တော်မူလော၊ ဧသာဝ- ဤသည်လျှင်၊ အနုသာသနီ- ခမည်းတော် မင်းမြတ်အား အကျွန်ုပ်ပေးသော အဆုံးအမတော်တည်း၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သမတ္တံ- အပြည့်အစုံဖြစ်သော၊ တံ- ထိုအကျွန်ုပ် ပေးသော အဆုံးအမကို၊ သာမံ- ကိုယ်တော်တိုင်၊ ဝိဒူ- သိတော်မူ၍၊ သပ္ပညသေဝီ- ပညာရှိပေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်တော်မူ၍၊ ကလျာဏီ- ကောင်းမြတ်သောကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသည် ဖြစ်၍၊ ယထာနုသိဋ္ဌံ- အကျွန်ုပ် ဆုံးမတိုင်း၊ ပဋိပဇ္ဇ- ကျင့်တော်မူလော၊ ဣတိ- ဤသည်လျှင် အပြီးတည်း၊ တေသကုဏဇာတကံ- တေသကုဏဇာတ်သည်၊ နိဋ္ဌိတံ- ပြီးခြင်းသို့ ရောက်ပြီး၊

တတ္ထ- ထိုတတ္ထဝတေစသော ဂါထာ၌၊ **တတ္ထေဝ ကေ ဝတ္ထပဒါတိ-** တတ္ထေဝ တေ ဝတ္ထပဒါဟူသည်ကား၊ ဣဒံ- ဤစကားရပ်ကို၊ ပုရိမနယေနဝ- ရှေ့နည်းဖြင့် သာလျှင်၊ ယောဇေတဗ္ဗံ- ယှဉ်စေအပ်၏၊ **သပ္ပညသေဝီ ကလျာဏီ၊ သမတ္တံ သာမ တံ ဝိဒူတိ-** သပ္ပညသေဝီ ကလျာဏီ၊ သမတ္တံ သာမ တံ ဝိဒူဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သော၊ တံ ဩဝါဒံ- ထိုအဆုံးအမ ကို၊ တံ- သင်သည်၊ နိစ္စကာလံ- အခါခပ်သိမ်း၊ သပ္ပညပုဂ္ဂလသေဝီ- ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲလေ့ရှိသည်၊ ကလျာဏဂုဏသမန္နာဂတော- ကောင်းသောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ သမတ္တံ ပရိပုဏ္ဏံ- ပြည့်စုံစွာ၊ သာမံ- ကိုယ်တိုင်၊ ဝိဒူ- သိ၍၊ အတ္ထပစ္စက္ခတောဝ- မျက်မှောက်အားဖြင့်သာလျှင်၊ ဇာနိတ္တာ- သိ၍၊ ယထာနုသိဋ္ဌံ- ဆုံးမသည်နှင့်လျော်ညီစွာ၊ ပဋိပဇ္ဇ- ကျင့်လော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်း ဇမ္ဗူကကျေးသားသည်၊ အာကာသဂင်္ဂီ- ကောင်းကင်ပြင်၌ စီးသောမြစ်ကို၊ ဩတာရေန္တောဝိယ- အောက်သို့ စီးစေဘိသကဲ့သို့၊ ဗုဒ္ဓကိဋ္ဌာယ- ဘုရားရှင်၏ တင့်တယ်စံပယ်တော်မူခြင်းဖြင့်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ဒေသေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ မဟာဇနော- များစွာသော လူအပေါင်းသည်၊ မဟာသက္ကာရံ- များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ သာဓုကာရ- သဟဿာနီ- အကြိမ်တစ်ထောင် သာဓုခေါ်ခြင်းတို့ကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တုဋ္ဌော- အလွန်နှစ်သက်တော်မူသည်ဖြစ်၍၊ အမစ္စေ- များတော်

မတ်တော်တို့ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “ဘောန္တော အမတ္တာ- အိုအမတ်တို့၊ ဧဝံ (ဣမိနာယထာဝုတ္တနယေန)- ဤသို့ အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်၊ (ဓမ္မ- တရားကို) ကထေန္တေန- ဟောသော၊ တရုဏဇမ္ဗူဖလသမာနတုဏ္ဏေန- သပြေသီးနှင့်တူသော နှုတ်သီးရှိသော၊ မမ- ငါ၏၊ ပုတ္တေန- သားတော်ဖြစ်သော၊ ဇမ္ဗူကပဏ္ဍိတေန- ဇမ္ဗူကပညာရှိသည်၊ တေန- အဘယ်သူသည်၊ ကတဗ္ဗံ- ပြုအပ်သော၊ ကိစ္စံ- အမှုကိစ္စကို၊ ကတံ- ပြုအပ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ သေနာပတိနာ- စစ်သူကြီးသည်၊ (ကတဗ္ဗံ- ပြုအပ်သော၊ ကိစ္စံ- ကိစ္စကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ) ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝဒီသု- တင်လျှောက်ကြကုန်ပြီ) “တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်မှုကား၊ (အဟံ- ငါသည်) အဿ- ထိုဇမ္ဗူကအား၊ သေနာပတိဌာနံ- စစ်သူကြီးအရာကို၊ ဒမ္မိ- ပေးတော်မူ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) ဇမ္ဗူကံ- ဇမ္ဗူကကို၊ ဌာနန္တရေ- ရာထူး၌၊ ဌပေသိ- ထားတော်မူပြီ၊ သော- ထိုဇမ္ဗူကသည်၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ သေနာပတိဌာနေ- စစ်သူကြီး အရာ၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ ပိတု- ခမည်းတော်မင်း၏၊ ကမ္မာနိ- အမှုကြီးငယ်တို့ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ တိဏ္ဏံ- သုံးပါးကုန်သော၊ သကုဏာနံ- ငှက်တို့အား၊ မဟန္တော- များစွာသော၊ သက္ကာရော- ကောင်းစွာစီရင်အပ်သော သစ်သီးစသော ပူဇော်ဖွယ် အထူးသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

တယောပိ- သုံးပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဇနာ- ငှက်ပညာရှိတို့သည်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ အနုသာသိသု- ဆုံးမကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း ဇမ္ဗူကကျေးသား၏၊ ဩဝါဒေ- အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ ဒါနာဒီနိ- ဒါနအစရှိ ကုန်သော၊ ပုညာနိ- ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ သဂ္ဂပရာယဏော- နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အမတ္တာ- များမတ်တော် တို့သည်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ သရီရ ကိစ္စံ- အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို၊ ကတွာ- ပြုကုန်ပြီး၍၊ သကုဏာနံ- ငှက်ပညာရှိ သုံးပါးတို့အား၊ အာရောစေတွာ- အကြောင်းကြား၍၊ “သာမိ ဇမ္ဗူကသကုဏာ- အရှင်ဇမ္ဗူကငှက်မင်း၊ ရာဇာ- ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်၊ တုမ္ဘာကံ- အရှင်တို့အား၊ ဆတ္တံ- ထီးဖြူကို၊ ဥဿာပေတဗ္ဗံ- ဆောင်စေအပ်သည်ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (မဟာဇနာ- လူအများတို့ သည်) ဝဒီသု- တင်လျှောက်ကြကုန်ပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဇမ္ဗူကငှက်မင်း

သည်။ “မယ့်- ငါ့အား၊ ရဇေန- မင်း၏အဖြစ်ဖြင့်၊ န အတ္ထော- အလိုမရှိ၊ တုမေ- သင်တို့သည်၊ အမ္မမတ္တာ- မမေ့မလျော့ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ရဇံ- မင်း၏ အဖြစ်ကို၊ ကာရေထ- ပြုစေကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) မဟာဇနံ- လူများကို၊ သီလေသု- ကိုယ်၊ နှုတ်၊ အမူအရာတို့ကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ် ထားခြင်းဟူသော သီလတို့၌၊ ပတိဋ္ဌာပေတွာ- တည်စေပြီး၍၊ “ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝိနိစ္ဆယံ- အဆုံးအဖြတ်ကို၊ ပဝတ္ထေယျာထ- ဖြစ်စေကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝိနိစ္ဆယဓမ္မံ- အဆုံးအဖြတ်တရားကို၊ သုဝဏ္ဏပဋ္ဌေ- ရွှေပြား၌၊ လိခါပေတွာ- ရေးစေ၍၊ အရညံ- တောသို့၊ ပါဝိသိ- ဝင်လေပြီ၊ တဿ- ထိုဇမ္ဗူကပညာရှိ၏၊ ဩဝါဒေါ- အဆုံးအမသည်၊ စတ္တာလီသ ဝဿသဟဿာနိ- အနှစ်လေးသောင်းတို့ပတ်လုံး၊ ပဝတ္တတိ- တည်၏။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ရညော- ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား၊ ဩဝါဒဝသေန- ဆုံးမတော်မူသည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤတေသကုဏ ဇာတ်တရားဒေသနာကို၊ ဒေသေတွာ- ဟောတော်မူ၍၊ “(ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အာနန္ဒော- အရှင်အာနန္ဒာသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ- ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီသည်၊ (တဒါ- ထိုအခါ၌) ကုဏ္ဍလိနီ- ကုဏ္ဍလိနီအမည်ရှိသော ဆက်ရက်မသည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ) (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) သာရိပုတ္တော- အရှင်သာရိပုတ္တာရာ သည်၊ (တဒါ- ထိုအခါ၌) ဝေဿန္တရော- ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော ခပ်ပုပ်ငှက် သည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ) (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာ လျှင်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဇမ္ဗူကသကုဏောပန- ဇမ္ဗူက အမည်ရှိသော ကျေးသား ပညာရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။ (ပန- သဒ္ဓါ၊ ပဒပူရဏ) ပဌမာ- ရှေးဦးစွာသော၊ တေသကုဏဇာတကဝဏ္ဏနာ- တေသကုဏဇာတ်၏အဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးဆုံး ခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။

၂။ သရဘင်္ဂဇာတ် (၅၂၂)

သတ္တာ- သည်၊ အလင်္ကာတာ ကုဏ္ဍလိနော သုဝတ္ထာတိ ဣဒံ- “အလင်္ကာတာ ကုဏ္ဍလိနော သုဝတ္ထာ”အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသရဘင်္ဂ ဇာတ်တော်ကို၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးတော် မူစဉ်၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာနထေရဿ- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန်- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်းကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

သာရိပုတ္တတ္ထေရော- အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်သည်၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တံ- သီတင်းသုံးနေတော်မူသော၊ တထာဂတံ- ဘုရားရှင်ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန်- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းကို၊ (ဘာဝလောပအကျေကြံ) အနုဇာနာပေတွာ- ခွင့်ပြုစေပြီး၍၊ ဂန္ဓာ- ကြွသွား၍၊ နာဠကဂါမကေ- နာဠကရွာငယ် ၌၊ ဇာတောဝရကေ- ဖွားတော်မူရာတိုက်ခန်း၌၊ ပရိနိဗ္ဗာယိ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီ၊ တဿ- ထိုအရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်၏၊ ပရိနိဗ္ဗတဘာဝံ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်၏ အဖြစ်ကို၊ သုတွာ- ကြားတော်မူ၍၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ရာဇဂဟံ- ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဂန္ဓာ- ကြွတော်မူ၍၊ ဝေဠုဝနေ- ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟာသိ- နေတော်မူပြီ။

တဒါ- ထိုအခါ၌၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာနတ္ထေရော- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ် သည်၊ ဣသိဂိလိပဿေ- ဣသိဂိလိတောင်၏ နံပါး၌၊ ကာဠသိလာယံ- ညိုသော အဆင်းရှိသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌၊ ဝိဟရတိ- နေတော်မူ၏၊ သောပန- ထိုအရှင် မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည်ကား၊ ကောဋိပ္ပတ္တဘာဝေန- အထိတ်အထိပ်သို့ ရောက်သည်၏အဖြစ်ရှိသော၊ ဣဒ္ဓိဗလေန- တန်ခိုးတော်အစွမ်းဖြင့်၊ ဒေဝလောက စာရိကဉ္စ- နတ်ပြည်သို့ ဒေသာစာရိကြွတော်မူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဥဿဒနိရယ စာရိကဉ္စ- ဥဿဒဇရဲအစရှိသည်သို့ ကြွတော်မူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂစ္ဆတိ- ကြွတော်မူ၏၊ ဒေဝလောကေ- နတ်ပြည်၌၊ ဗုဒ္ဓသာဝကာနံ- ဘုရားရှင်၏ တပည့်ဖြစ် ကုန်သောသူတို့၏၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ ဣဿရိယံ- စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဥဿဒနိရယေသုစ- ဥဿဒဇရဲအစရှိသည်တို့၌လည်း၊ တိတ္ထိယသာဝကာနံ- တိတ္ထိတို့၏တပည့်ဖြစ်ကုန်သောသူတို့၏၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲခြင်းကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ မနုဿလောကံ- လူ့ပြည်သို့၊ အာဂန္ဓာ- ကြွလာပြီး၍၊ “အသုကော-

ဤအမည်ရှိသော၊ ဥပါသကောစ- ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တတ်သော ဒါယကာယောက်ျားသည်လည်းကောင်း၊ အသုကာ- ဤအမည်ရှိသော၊ ဥပါသိကာစ- ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တတ်သော ဒါယိကာမမိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ အသုကသ္မိနာမ- ဤအမည်ရှိသော၊ ဒေဝလောကေ- နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ- ဖြစ်၍၊ မဟာသမ္ပတ္တိ- များစွာသော စည်းစိမ်ကို၊ အနုဘဝန္တိ- ခံစားရကုန်၏၊ တိတ္ထိယသာဝကေသု- တိတ္ထိတို့၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သောသူတို့တွင်၊ အသုကောစ- ဤအမည်ရှိသော သူသည်လည်းကောင်း၊ အသုကာစ- ဤအမည်ရှိသော သူမသည်လည်းကောင်း၊ နိရယာဒီသု- ငရဲအစရှိသည်တို့တွင်၊ အသုက အပါယေနာမ- ဤအမည်ရှိသော အပါယ်ဘုံမည်သည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တာ- ဖြစ်ကြကုန်ပြီ။” ဣတိ- ဤသို့၊ မနုဿာနံ- လူတို့အား၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ သာသနောသာသနာတော်၌၊ ပဿိဒန္တိ- အလွန်ကြည်ညိုကုန်၏၊ တတ္ထိယေ- တတ္ထိတို့ကို၊ ပရိဝုဇ္ဈန္တိ- စွန့်ပစ်ကုန်၏၊ ဗုဒ္ဓသာဝကာနံ- ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားတို့အား၊ မဟန္တော- များစွာသော၊ သက္ကာရော- ကောင်းစွာ ပြုပြင်စီရင်အပ်သော ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ တိတ္ထိယာနံ- တတ္ထိတို့အား၊ (သက္ကာရော- လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည်၊) ပရိ ဟာယတိ- ဆုတ်ယုတ်၏။

တေ- ထိုတတ္ထိတို့သည်၊ ထေရေ- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်၌၊ အာယာတံ- ရန်ငြိုးကို၊ ဗဒ္ဓိတွာ- ဖွဲ့၍၊ “ဣမသ္မိ- ဤအရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ် သည်၊ ဇီဝန္တေ- အသက်ရှင်သည်ရှိသော်၊ အမှာကံ- ငါတို့အား၊ ဥပဋ္ဌာကာ- အလုပ်အကျွေးဒါယကာတို့သည်၊ ဘိဇ္ဇန္တိ- ပျက်စီးချေကုန်၏၊ သက္ကာရောစ- လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည်လည်း၊ ပရိယာယတိ- ဆုတ်ယုတ်ချေ၏၊ နံ- ထိုမောဂ္ဂလာန်ကို၊ မာရာပေဿာမ- သတ်စေကြကုန်အံ့” ဣတိ- ဤသို့ (စိန္တေတွာ- ကြံကြကုန်၍၊) ထေရဿ- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်အား၊ မာရဏတ္ထံ- သတ်ခြင်းငှာ၊ သမဏဂုတ္တကဿနာမ- သမဏဂုတ္တကအမည်ရှိသော၊ စောရဿ- ခိုးသူအား၊ သဟဿံ- တံစိုးလက်ဆောင်တစ်ထောင်ကို၊ အဒံသု- ပေးကြကုန်ပြီ၊ သော- ထိုသမဏဂုတ္တကအမည်သော ခိုးသူသည်၊ “ထေရံ- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်ကို၊ မာရေဿာမိ- သတ်အံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ကာဠသိလံ- ညှိသော အဆင်းရှိသော ကျောက်တောင်သို့၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊ ထေရော- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည်၊ အာဂစ္ဆန္တိ- လာနေသော၊ တံ- ထိုသမဏဂုတ္တကအမည်ရှိသော ခိုးသူကို၊

ဒိသွာ- မြင်တော်မူ၍၊ ဣဒ္ဓိယာ- တန်ခိုးဖြင့်၊ ဥပ္ပတိတွာ- ပျံ၍၊ ပက္ကာမိ- ကြွတော်မူလေပြီ၊
စောရော- သမဏဂုတ္တကဒိဿသည်၊ တံ ဒိဝသံ- ထိုနေ့၌၊ ထေရံ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်
ထေရ်ကို၊ အဒိသွာ- မမြင်သောကြောင့်၊ နိဝတ္တိတွာ- ပြန်ခဲ့၍၊ ပုနဒိဝသေပိ-
နက်ဖြန်နေ့၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဆဒိဝသေ- ခြောက်ရက်တို့ပတ်လုံး၊
အဂမာသိ- လာပြီ၊ ထေရောပိ- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည်လည်းကောင်း၊
တထေဝ- ထိုရှေးအတူသာလျှင်၊ ဣဒ္ဓိယာ- တန်ခိုးဖြင့်၊ ပက္ကာမိ- ဖဲသွားတော်မူပြီ၊
သတ္တမေ ပန ဒိဝသေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ကား၊ ထေရဿ- အရှင်မဟာ
မောဂ္ဂလာန်ထေရ်အား၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ ကတံ- ပြုတော်မူအပ်ဖူးသော၊ အပရာပရိယ-
ဝေဒနီယကမ္မံ- နောက်နောက်သောဘဝ၌ ခံစားအပ်သော ကံသည်၊ ဩကာသံ-
အခွင့်ကို၊ လဘိ- ရပြီ။

ကိရ- တစ်ဆင့်စကားကြားဖူးသည်ကား၊ သော- ထိုအရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်
ထေရ်သည်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးဘဝ၌၊ ဘရိယာယ- မယား၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ-
ယူ၍၊ မာတာပိတရော- မိဘတို့ကို၊ မာရေတုကာမော- သေစေခြင်းငှာ အလိုရှိသည်
ဖြစ်၍၊ ယာနကေန- ယာဉ်ငယ်ဖြင့်၊ အရညံ- တောသို့၊ နေတွာ- ဆောင်ယူပြီး၍၊
စောရာနံ- ခိုးသူတို့၏၊ ဥဋ္ဌိတာကာရံ- ထသော အခြင်းအရာကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊
မာတာပိတရော- အမိအဖတို့ကို၊ ပေါထေသိ- ပုတ်ခတ်ပြီ၊ ပဟရိ- ရိုက်နှက်ပြီ၊ တေ-
ထိုမိဘတို့သည်၊ စက္ခုဒုဗ္ဗလတာယ- မျက်စိအားနည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊
ရူပဒဿနရဟိတာ- ရူပါရုံကို မြင်ခြင်းမှ ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တံ- ရိုက်ပုတ်သော
သူကို၊ အတ္တနော- ငါတို့၏၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ အသဉ္ဇာနန္တာ- မသိကုန်သည်ဖြစ်၍၊
“တေ- ဤရိုက်ပုတ်သောသူတို့သည်၊ စောရာဇဝ- ခိုးသူတို့ပင်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊
သညာယ- အမှတ်ရှိ၍၊ “တာတ- ချစ်သား၊ အသုကာနာမ- ဤအမည်ရှိကုန်သော၊
စောရာ- ခိုးသူတို့သည်၊ နော- ငါတို့ကို၊ ယာတေန္တိ- သတ်ကြကုန်၏၊ တံ- သင်သည်၊
ပဋိက္ကမာဟိ- ရှောင်ခွါလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) တဿေဝ- ထိုရိုက်ပုတ်
သော သား၏သာလျှင်၊ အတ္တာယ- အကျိုးငှာ၊ ပရိဒေဝီသု- ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်ပြီ၊
သော- ထိုလူလင်သည်၊ “ဣမေ- ဤသူအိုတို့ကို၊ မယာ- ငါသည်၊ ပေါထိယမာနာပိ-
ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်အပ်ကုန်သော်လည်း၊ မယံ- ငါ၏၊ အတ္တာယယေဝ- အကျိုးငှာ
သာလျှင်၊ ပရိဒေဝန္တိ- ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်၏၊ (အဟံ- ငါသည်၊) အယုတ္တံ-
မလျောက်ပတ်သော၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ ကရောမိ- ပြုမိ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ-

ကြံပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နေ- ထိုမိအိုဖအိုတို့ကို၊ အဿာသေတွာ- သက်သာရာရစေ၍၊ စောရာနံ- ခိုးသူတို့၏၊ ပလာယနာကာရံ- ပြေးသောအခြင်းအရာကို၊ ဒသေတွာ- ပြ၍၊ တေသံ- ထိုမိအို၊ ဖအိုတို့၏၊ ဟတ္ထပါဒေ- ခြေ-၊ လက်တို့ကို၊ သမ္မာဟိတွာ- ဆုပ်နယ်၍၊ “အမ္မတာတာ- အိုမိခင်၊ ဖခင်တို့၊ မာ ဘာယိတ္ထ- မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ စောရာ- ခိုးသူတို့သည်၊ ပလာတာ- ပြေးလေကုန်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဂေဟမေဝ- အိမ်သို့သာလျှင်၊ အာနေသိ- ဆောင်ယူလေပြီ။

တံ ကမ္မံ- ထိုမကောင်းမှုကံသည်၊ ဧတ္တကံ ကာလံ- ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ အလဘိတွာ- မရလေသောကြောင့်၊ ဘသ္မပဋိစ္ဆန္နော- ပြာဖုံးအုပ်သော၊ အင်္ဂါရရာသိဝိယ- မီးကျိုးစုကဲ့သို့၊ ဌတွာ- တည်၍၊ ဣမံ အန္တိမသရီရံ- ဤအဆုံးစွန်ဖြစ်သော ကိုယ်သို့၊ ဥပဓာဝိတွာ- ပြေး၍၊ ဂဏှိ- ဖမ်းယူလေပြီ၊ ဟိ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ သုနခလုဒ္ဒကေနပန- ခွေးမုဆိုးသည်ကား၊ မိဂံ- သားကောင်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ သုနခေါ- ခွေးကို၊ ဝိဿဇ္ဇိတော- လွှတ်အပ် သည်ရှိသော်၊ မိဂံ- သားကောင်သို့၊ အနုဗန္ဓိတွာ- အစဉ်လိုက်၍၊ ယသ္မိံ ဌာနေ- အကြင် အရပ်၌၊ ပါပုဏာတိ- ရောက်၏၊ တသ္မိံယေဝ (ဌာနေ)- ထိုအရပ်၌သာလျှင်၊ ဂဏှာတိ ယထာ- ဖမ်းယူသကဲ့သို့၊ ဧဝံ တထာ- ထိုအတူ၊ ဣဒံ ကမ္မံ- ဤကံသည်၊ ယသ္မိံဌာနေ- အကြင်အရပ်၌၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ လဘတိ- ရ၏၊ တသ္မိံ (ဌာနေ) ထိုအရပ်၌၊ ဝိပါကံ- အကျိုးကို၊ ဒေတိ- ပေး၏၊ တေန (ကမ္မေန)- ထိုကံမှ၊ မုတ္တောနာမ- လွတ်သောသူမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ။

ထေရော- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည်၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ ကတကမ္မဿ- ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကို၊ (အာကမိတ-၌စပ်) ဝါ- ပြုအပ်သော မကောင်းမှု၏၊ (ဘာဝံ- ၌စပ်) အာကမိတဘာဝံ- ဆွဲငင်အပ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ န အပဂစ္ဆိ- ဖဲတော်မမူပြီ၊ ထေရော- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည်၊ တဿ- ထိုမကောင်းမှုကံ၏၊ နိဿန္နေန- အကျိုးဆက်ကြောင့်၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ဥပ္ပတိတုံ- ပျံခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မစွမ်းနိုင်ပြီ၊ အဿ- ထိုအရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်၏၊ နန္ဒောပနန္ဒဒမနသမတ္ထဝေဇယန္တသမတ္တာပိ- နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းကို ဆုံးမခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ခြင်း၊ ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်ကို တုန်လှုပ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ခြင်းသည်လည်းဖြစ်သော၊

ဣဒ္ဓိ- တန်ခိုးတော်သည်၊ ကမ္မဗလေန- မိဘတို့ကို ရိုက်နှက်ဖူးသော အကုသိုလ်ကံ၏ အစွမ်းကြောင့်၊ ဒုဗ္ဗလတံ- အားနည်းသည်၏အဖြစ်သို့၊ ပတ္တာ- ရောက်လေပြီ၊ စောရော- သမဏဂုတ္တကခိုးသူသည်၊ ထေရံ- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်ကို၊ ဂဟေတွာ- ဖမ်း၍၊ ထေရဿ- မထေရ်၏၊ အဋ္ဌိနိ- အရိုးတို့ကို၊ တဏှာလကဏမတ္တာနိ- ဆန်ကျိုး၊ ဆန်ကွဲ ပမာဏမျှရှိသည်တို့ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ ဘိန္ဒိတွာ- ဖျက်ဆီး၍၊ သဗ္ဗုဏ္ဏေတွာ- မှုန့်မှုန့် ညက်ညက်ကျေစေ၍၊ ပလာလပိဋ္ဌိကရဏံနာမ- ကောက်ရိုး၊ အင်းပျဉ်ပြုခြင်းမည်သည်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ “မတော”တိ- သေလေပြီဟူသော၊ သညာယ- အမှတ်ဖြင့်၊ ဧကသ္မိ- တစ်ခုသော၊ ဂုဗ္ဗပိဋ္ဌေ- ချုံအပြင်၌၊ ခိပိတွာ- ပစ်ထား၍၊ သပရိဝါရော- အခြံအရံနှင့် တကွဖြစ်၍၊ ပက္ကာမိ- ဖဲသွားလေပြီ။

ထေရော- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည်၊ သတိ- သတိကို၊ ဝါ- အောက်မေ့ခြင်းကို၊ ပဋိလဘိတွာ- ရ၍၊ “သတ္တာရံ- မြတ်စွာဘုရားကို၊ ပဿိတွာ- ဖူးမြင်၍၊ ပရိနိဗ္ဗာယိဿာမိ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ ဈာန- ဝေဌနေန- ဈာန်တည်းဟူသော ကြိုးဖြင့်၊ သရီရံ- ကိုယ်တော်ကို၊ ဝေဌေတွာ- ရစ်စည်းပြီး၍၊ ထိရံ- ခိုင်ခံ့သည်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အာကာသံ- ကောင်းကင်သို့၊ ဥပ္ပတိတွာ- ပျံတက်၍၊ အာကာသေန- ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်၊ သတ္ထု- ဘုရားရှင်၏၊ သန္တိကံ- အထံတော်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ သတ္တာရံ- ဘုရားရှင်ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ “ဘန္တေ- မြတ်စွာဘုရား၊ မေ- အကျွန်ုပ်သည်၊ အာယုသင်္ခါရော- ဇီဝိန္ဒြေကိုပြုပြင် စီရင်တတ်သော ဖလသမာပတ်ကို၊ ဩဿဌော- လွှတ်အပ်ပြီ၊ (အဟံ- အကျွန်ုပ် သည်) ပရိနိဗ္ဗာယိဿာမိ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါတော့အံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- လျှောက်ပြီ၊ မောဂ္ဂလ္လာန- ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်၊ ပရိနိဗ္ဗာယိဿသိ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု တော့အံ့လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- မိန့်တော်မူပြီ) ဘန္တေ- မြတ်စွာဘုရား၊ အာမ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ တော့သည် မှန်ပါ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်ထားလေပြီ) ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ပရိနိဗ္ဗာယိဿသိ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလတ္တံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ) ဘန္တေ- မြတ်စွာဘုရား၊ ကာဠသိလာပဋ္ဌေ- (ဣသိဂိလိ တောင်၏ နံပါးဖြစ်သော) ညိုသောကျောက်ဖျာအပြင်၌၊ (ပရိနိဗ္ဗာယိဿာမိ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါအံ့) ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်ပြီ) မောဂ္ဂလာန- ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်၊ တေန ဟိ- ထိုသို့ဖြစ်မှုကား၊ မယံ- ငါ့အား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ကထေတွာ- ဟော၍၊ ယာဟိ- သွားပါလော၊ တာဒိတဿ- သင်ကဲ့သို့သော၊ သာဝကဿ- တပည့်

သာဝကကို၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ (ပရံ- နောက်၌) ဒဿနံ- မြင်ရခြင်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- မိန့်တော်မူပြီ) သော- ထိုအရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် ထေရ်သည်၊ “ဘန္တေ- မြတ်စွာ ဘုရား၊ ဧဝံ- မိန့်တော်မူတိုင်း၊ ကရိဿာမိ- ပြုပါအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) သတ္တာရံ- ဘုရားရှင်ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ တာလပ္ပမာဏံ- ထန်းပင်အမြင့် အတိုင်းအရှည်မျှ၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်သို့၊ ဥပ္ပတိတွာ- ပျံတက်၍၊ သာရိပုတ္တတ္ထေရော- သာရိပုတ္တရာထေရ်သည်၊ ပရိနိဗ္ဗာနဒိဝသေ ဝိယ- ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသောနေ့၌ကဲ့သို့ နာနပ္ပကာရာ- အထူးထူး အပြားပြားသော အခြင်းအရာရှိ ကုန်သော၊ ဣဒ္ဓိယော- တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ကထေတွာ- ဟော၍၊ သတ္တာရံ- ဘုရားရှင်ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ကာဠသိလာယံ- (ဣသိဂိလိတောင်၏ နံပါးဖြစ်သော) ညိုသောအဆင်းရှိသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌၊ အဋ္ဌဝိယံ- တောအုပ်၌၊ ပရိနိဗ္ဗာယံ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီ။

တင်္ခဏညေဝ- ထိုခဏ၌သာလျှင်၊ ဆဒေဝလောကာ- ကာမာဝစရနတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တို့သည်၊ ဧကကောလာဟလာ- တပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိကုန်သည်၊ အဟေသုံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ “အမှာကံ- ငါတို့၏၊ အာစရိယော- ဆရာဖြစ် သော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည်၊ ပရိနိဗ္ဗာတောကိရ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ သတတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဒိဗ္ဗဂန္ဓမာလာဝါသဓူမစန္ဒနုဇ္ဈာနိစေဝ- နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာ၊ ပန်း၊ အမွှေးအထုံ၊ အခိုး၊ စန္ဒကူးမှုန့်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နာနာဒါရူနိစ- အထူးထူးကုန်သောထင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ အာဂမိသု- လာကြ ကုန်ပြီ၊ ဧကူနသတရတနစန္ဒစိတကာ- ကိုးဆယ့်ကိုးတောင်မြင့်သော စန္ဒကူးထင်ပုံ တော်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ထေရဿ- အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်၏၊ သန္တိကေ- အနီး၌၊ ဌတွာ- ရပ်တော်မူ၍၊ သရိရနိက္ခေပံ- အလောင်းတော်ကို(စန္ဒကူးထင်ပုံ၌) ချခြင်းကို၊ ကာရေသိ- ပြုစေတော်မူပြီ၊ အာဠာဟနဿ- သင်္ချိုင်းတော်၏၊ သမန္တတော- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ယောဇနမတ္ထေ- တစ်ယူဇနာအတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ပဒေသေ- အရပ်၌၊ ပုပ္ဖဝဿံ- ပန်းမိုးသည်၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ ဒေဝါနံ- နတ်တို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ မနုဿာ- လူတို့သည် လည်းကောင်း၊ မနုဿာနံ- လူတို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ဒေဝါ- နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အဟေသုံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယထာက္ကမေန- အစဉ်အားဖြင့်၊ ဒေဝါနံ- နတ်တို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ယက္ခာ- ဘီလူးတို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ ယက္ခာနံ- ဘီလူး တို့၏၊

အန္တရေ- အကြား၌၊ ဂန္ဓဗ္ဗာ- ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ ဂန္ဓဗ္ဗာနံ- ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ နာဂါ- နဂါးတို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ နဂါနံ- နဂါးတို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ဝေနတေယျာ- ဝဠုန်တို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ ဝေနတေယျာနံ- ဝဠုန်တို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ကိန္နရာ- ကိန္နရာတို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ ကိန္နရာနံ- ကိန္နရာတို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ဆတ္တာ- ထီးဖြူတို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ ဆတ္တာနံ- ထီးဖြူတို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ သုဝဏ္ဏစာမရာ- ရွှေစာရီသားမြီးယပ်တို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ တေသံ- ထိုရွှေစာမရီ မီးယပ်တို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ဓဇာ- အလံတို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ တေသံ- ထိုအလံတို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ပဋ္ဌာကာ- တံခွန်လုံး၊ တံခွန်ပြာတို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- တည်ကုန်၏၊ သတ္တ-ဒိဝသာနိ- ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး၊ သာဓုကီဠု- သူတော်ကောင်းတို့၏ ကစားခြင်းကို၊ ဝါ- ကောင်းစွာကစားခြင်းကို၊ ကီဠုသု- ကစားကြကုန်ပြီ။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ထေရဿ- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်၏၊ ဓာတု- ဓာတ်တော်ကို၊ ဂါဟာပေတွာ- ယူစေတော်မူ၍၊ ဝေဠုဝနဒ္ဓါရကောဋ္ဌကေ- ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်တံခါးမုခ်ဦး၌၊ စေတိယံ- စေတီကို၊ ကာရာပေသိ- ပြုစေတော်မူပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဘိက္ခု- ရဟန်းတို့သည်၊ ဓမ္မသဘာယ- တရားသဘင်၌၊ “အာဝုသော- ငါရှင်တို့၊ သာရိပုတ္တတ္ထေရော- အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊ တထာဂတဿ- မြတ်စွာဘုရား၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ အပရိနိဗ္ဗတတ္တာ- ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုသည်၏အဖြစ် ကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓါနံ- ဘုရားရှင်တို့၏၊ သန္တိကာ- အထံတော်မှ၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ သမ္မာနံ- ပူဇော်သက္ကာရကို၊ နလဘိ- မရပြီ၊ မောဂ္ဂလ္လာနတ္ထေရော ပန- အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်ကား၊ ဗုဒ္ဓါနံ- ဘုရားရှင်တို့၏၊ သမိပေ- အထံတော်၌၊ ပရိနိဗ္ဗတတ္တာ- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မဟာသမ္မာနံ- များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို၊ ရဘိ- ရပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ကထံ- စကားကို၊ သမုဋ္ဌာပေသုံ- ဖြစ်စေကုန်ပြီ၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဂန္တာ- ကြွလာတော်မူ၍၊ “ဘိက္ခုဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဧတရဟိ- ယခုအခါ၌၊ ကာယကထာယ- အဘယ်စကားဖြင့်၊ သိန္နိသိန္နာ- အညီအညွတ် စည်းဝေးကြကုန်သည်၊ အတ္တနု- ဖြစ်ကုန်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေးတော်မူ၍၊ “ဣမာယနာမ- ဤမည်သော၊ (ကထာယ- စကားဖြင့်၊ သိန္နိသိန္နာ- ကုန်သည်၊ ဘဝါမ- ဖြစ်ပါကုန်၏၊)” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- လျှောက်အပ်

သည်ရှိသော်၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ မောဂ္ဂလ္လာနော- မောဂ္ဂလာန်သည်၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ မမ- ငါဘုရား၏၊ သန္တိကာ- အထံတော်မှ၊ သမ္မာနံ- မြတ်နိုးခြင်းဟူသော ပူဇော်သက္ကာရကို၊ န လဘတိ- ရသည်မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ လဘိယေဝ- ရဖူးခဲ့သည်သာတည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- မိန့်တော်မူ၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသိယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တေ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ- ပြုစေသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ပုရောဟိတဿ- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏၊ ဗြာဟ္မဏိယာ- ပုဏ္ဏားမ၏၊ ကုစ္ဆမိ- ဝမ်း၌၊ ပဋိသန္ဓိ- ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဏှိတွာ- ယူ၍၊ ဒသမာသစ္စယေန- ဆယ်လလွန်သဖြင့်၊ ပစ္စသသမယေ- မိုးလင်းသောအခါ၌၊ မာတုကုစ္ဆိတော- အမိပုဏ္ဏားမ၏ဝမ်းမှ၊ နိက္ခမိ- ထွက်ပြီ၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ဒွါဒသယောဇနိကေ- တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော၊ ဗာရာဏသိနဂရေ- ဗာရာဏသီမြို့၌၊ သဗ္ဗာဓုဓာနိ- ခပ်သိမ်းကုန်သောလက်နက်တို့သည်၊ ပဇ္ဇလိသု- ထွန်းတောက်ပေကုန်ပြီ၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်သည်၊ ပုတ္တဿ- သားလေး၏၊ ဇာတက္ခဏေ- ဖွားစဉ်ခဏ၌၊ ဗဟိ- အပသို့၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ အာကာသံ- ကောင်းကင်သို့၊ သြလောကေန္တော- ကြည့်လတ်သော်၊ နက္ခတ္တယောဂံ- နက္ခတ် တာရာယှဉ်ခြင်းကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ “ဧသော ကုမာရေ- ဤသတို့သားသည်၊ ဣမိနာ နက္ခတ္တေန- ဤနက္ခတ်ဖြင့်၊ ဇာတတ္တာ- ဖွားမြင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သကလ ဇမ္ဗုဒီပေ- အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်း၌၊ ဓနုဂ္ဂဟာနံ- လေးသမားတကာ တို့ထက်၊ အဂ္ဂေါ- မြတ်သော လေးသမားသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ၂ တွာ- သိ၍၊ ကာလဿေဝ- နံနက်စောစောကပင်၊ ရာဇကုလံ- မင်းအိမ်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ရာဇာနံ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ သုခသယိတဘာဝံ- ချမ်းသာစွာ စက်တော်ခေါ် ရသည်၏အဖြစ်ကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးလျှောက်ပြီ၊ “အာစရိယ- ဆရာ၊ မေ- ငါ့အား၊ သုခံ- ချမ်းသာစွာအိပ်ရခြင်းသည်၊ ကုတော- အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ သကလနိဝေသနေ- အလုံးစုံသော နန်းတော်၌၊ အာဓုဓာနိ- လက်နက်တို့သည်၊ ပဇ္ဇလိတာနိ- တောက်ပကုန်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝ- မင်းကြီး၊ မာဘာယိ- ကြောက်တော်မမူလင့်၊ တုမှာကံ- အရှင်မင်းကြီးတို့၏၊ နိဝေသနေယေဝ- နန်းတော်၌သာလျှင်၊ (အာဓုဓာနိ- လက်နက်တို့သည်) န ပဇ္ဇလိတာနိ- တောက်ပကုန်သည်မဟုတ်သေး၊ သကလနဂရေပိ-

အလုံးစုံကုန်သော မြို့၌လည်း၊ အာဝုဇာနိ- လက်နက်တို့သည်၊ ပဇ္ဇလိသုယေဝ-
တောက်ပကုန်ပြီသည်သာတည်း၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ အမှာကံ- အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ဂေဟေ-
အိမ်၌၊ ကုမာရဿ- သူငယ်၏၊ ဇာတတ္တာ- ဖွားသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့
လက်နက်ထွန်းတောက်ပခြင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ-
တင်လျှောက်ပြီ။)

အာစရိယ- ဆရာ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဇာတကုမာရဿ ပန- ဖွားမြင်သော
သတို့သားအားကား၊ ကိ(ဖလံ)- အဘယ်သို့သောအကျိုးသည်၊ ဘဝိဿတိ-
ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊
(ဧဝံ- ဤသို့ဖွားသောသားသည်၊) ကိစ္ဆိ- နည်းသော အာနုဘော်ရှိသော သူသည်၊
န(ဘဝိဿတိ)- မဖြစ်လတ္တံ့၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ သော- ထိုသတို့သားသည်၊
သကလဇ္ဈဒီပေ- အလုံးစုံသော ဇ္ဈဒီပိကျွန်း၌၊ ဓနုဂ္ဂဟာနံ- လေးသမားတကာတို့ထက်၊
အဂ္ဂေါ- မြတ်သောလေးသမားသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ-
လျှောက်တင်ပြီ) “အာစရိယ- ဆရာ၊ သာဓု- ကောင်းပြီ၊ တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်မှုကား၊
နံ- ထိုသူငယ်ကို၊ ပဋိဇ္ဇဂ္ဂိတွာ- ပြုစုလုပ်ကျွေး၍၊ ဝယပ္ပတ္တကာလေ- အရွယ်သို့
ရောက်သောကာလ၌၊ အမှာကံ- ငါတို့အား၊ ဒဿယျာသိ- ပြလှည့်လော၊” ဣတိ-
ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ သဟဿံ- အသပြာတစ်ထောင်သော၊
ဒီရမူလံ- နို့ဖိုးကို၊ ဒါပေသိ- ပေးစေတော်မူလိုက်ပြီ၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်သည်၊
တံ- ထိုနို့ဖိုးအသပြာတစ်ထောင်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ နိဝေသနံ- အိမ်သို့၊ ဂန္ဓာ-
သွားပြီး၍၊ ဗြာဟ္မဏိယာ- ပုဏ္ဏေမအား၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ပုတ္တဿ- သားအား၊
နာမဂ္ဂဟဏဒိဝသေ- အမည်မှည့်သော နေ၌၊ ဇာတက္ခဏေ- ဖွားမြင်သောခဏ၌၊
အာဝုဇာနံ- လက်နက်တို့၏၊ ပဇ္ဇလိတတ္တာ- ထွန်းလင်းတောက်ပသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
အဿ- ထိုသတို့သား အား၊ “ဇောတိပါလော”တိနာမံ- ဇောတိပါလ-ဟူသော
အမည်ကို၊ အကာသိ- ပြုလေပြီ။

သော- ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန-
အခြံအရံဖြင့်၊ ဝမမာနော- ကြီးသည်ဖြစ်၍၊ သောဠသဝဿကာလေ- တစ်ဆယ့်
ခြောက်နှစ်ရှိသောကာလ၌၊ ဥတ္တမရူပဓရော- မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သည်၊
အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဇောတိပါလလုလင်၏၊ ပိတာ-
ခမည်းတော်ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ သရီရသမ္ပတ္တိ- (အရွယ်ရောက်သော) ကိုယ်နှင့်

ပြည့်စုံသောသားကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်၍၊ သဟဿံ- အသပြာတစ်ထောင်
ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ “တာတ- အမောင်၊ တက္ကသိလံ- တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-
သွား၍၊ ဒိသာပါမောက္ခဿ- ဒိသာပါမောက္ခမည်သော၊ အာစရိယဿ- ဆရာ၏၊
သန္တိကေ- အထံ၌၊ သိပ္ပံ- လေးအတတ်ကို၊ ဥဂ္ဂဏှာဟိ- သင်ယူချေလော၊” ဣတိ-
ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီး၊ သော- ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်၊ “သာဓု”တိ- ကောင်းပါ
ပြီဟု၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ အာစရိယဘာဂံ- ဆရာ၏အဖို့ ဥစ္စာတစ်ထောင်ကို၊
ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ မာတာပိတရော- မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးပြီး
၍၊ တတ္ထ- ထိုတက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ သဟဿံ- တစ်ထောင်အသပြာ
ငွေကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ ပဌပေတွာ- သင်၍၊ သတ္တာဟေနေဝ-
ခုနစ်ရက်ဖြင့်သာလျှင်၊ နိပ္ပတ္တိ- ပြီးဆုံးခြင်းသို့၊ ပါပုဏိ- ရောက်ပြီး၊ အထ- ထိုအခါ၌၊
အဿ- ထိုဇောတိပါလလုလင်အား၊ အာစရိယော- ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည်၊
တုဿိတွာ- အလွန်နှစ်သက်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သန္တကံ- ဥစ္စာဖြစ်သော၊
ခဂ္ဂရတနဉ္စ- သန်လျက်ရတနာကိုလည်းကောင်း၊ သန္တိယုတ္တံ- စပ်၍ ယှဉ်အပ်သော၊
မေဏ္ဍကသိင်္ဂဓနဉ္စ- ဆိတ်ချိုလေးကိုလည်းကောင်း၊ သန္တိယုတ္တံ- အစပ်နှင့်ယှဉ်သော၊*
တူဏီရဉ္စ- မြားတောင့်ကို လည်းကောင်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သန္တာဟကဉ္စကဉ္စ-
ချပ်တန်ဆာမြားကာကို လည်းကောင်း၊ ဥဏှိသဉ္စ- သင်းကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒတွာ-
ပေး၍၊ “တာတဇောတိပါလ- အမောင် ဇောတိပါလ၊ အဟံ- ငါသည်၊ မဟလ္လကော-
အိုမင်းပြီ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ တံ- သင်သည်၊ ဣမေ မာဏဝကေ- ဤတပည့်လုလင်ငယ်
တို့ကို၊ သိက္ခာပေဟိ- သင်စေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ပဉ္စသတမာဏ-
ဝကေပိ- ငါးရာကုန်သော တပည့်လုလင်ငယ်တို့ကိုလည်း၊ တဿေဝ- ထိုဇောတိပါလ
လုလင်အားသာလျှင်၊ နိယျာဒေသိ- အပ်နှင်းပြီး။

ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ ဥပကရဏံ-
အတတ်ကို၊ ဂဟေတွာ- သင်ပြီး၍၊ အာစရိယံ- ဆရာကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊
ဗာရာဏသိမေဝ- ဗာရာဏသီပြည်သို့သာလျှင်၊ အာဂန္ဓာ- ပြန်လာ၍၊ မာတာ
ပိတရော- မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ အဌာသိ- တည်ပြီး၊ အထ-
ထိုအခါ၌၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးပြီး၍၊ ဌိတံ- တည်သော၊ နံ- ထိုဇောတိပါလလုလင်ကို၊ ပိတာ-

* သန္တိယုတ္တံ-အစပ်ပါသောလေးကိုင်း- ထိုအစပ်ကိုခေါက်၍ထားလျှင်တိုသောကြောင့်
လေးကိုင်းဟု မထင်ရပေ၊ ခေတ်အခေါ်အားဖြင့် ခေါက်လေးဟုခေါ်ရမည်။

ခမည်းတော်ပုရောဟိတ်သည်။ “တာတ- ချစ်သား၊ တေ- သင်ချစ်သားသည်။ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ ဥဂ္ဂဟိတံ- သင်အပ်ပြီလော။” ဣတိ- ဤသို့၊ အဝေါစ- မေးပြီ၊ တာတ- ဖခင်၊ အာမ- သင်အပ်ပြီ။” ဣတိ- ဤသို့ (အာဟ- ဆိုပြီ) သော- ထိုပုရောဟိတ်သည်၊ တဿ- ထိုသားတော်ဇောတိပါလလုလင်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြားရ၍၊ ရာဇကုလံ- နန်းတော်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ပုတ္တော- သားသည်။ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ သိက္ခိတ္တာ- သင်ပြီး၍၊ အာဂတော- လာပြီ၊ ကိ- အဘယ်သို့ ကရောတု- ပြုစေရမည်နည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- မေးလျှောက်ပြီ၊ အာစရိယ- ဆရာ၊ အမေ- ငါတို့ကို၊ ဥပဋ္ဌဟတု- ခစားစေလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ) ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ အဿ- ထိုဇောတိပါလလုလင်အား၊ ပရိဗ္ဗယံ- ရိက္ခာကို၊ ဇာနာထ- သိတော်မူလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ) သော- ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်၊ ဒေဝသိကံ- နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ သဟဿံ- တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို၊ လဘတု- ရစေ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- မိန့်တော်မူပြီ) သော- ထိုပုရောဟိတ်သည်၊ “သာဓု”တိ- ကောင်းပြီဟု၊ သမ္ပဋိစ္စိတ္တာ- ဝန်ခံ၍၊ ဂေဟံ- အိမ်သို့ ဂန္တာ- သွားပြီး၍၊ ကုမာရံ- သားတော်ဇောတိပါလလုလင်ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ “တာတ- ချစ်သား၊ ရာဇာနံ- အရှင်မင်းကြီးကို၊ ဥပဋ္ဌဟ- ခစားလော။” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ သော- ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ- စ၍၊ ဒေဝသိကံ- နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ သဟဿံ- တစ်ထောင်သောဥစ္စာကို၊ လဘိတ္တာ- ရ၍၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ ဥပဋ္ဌဟိ- ခံစားပြီ။

ရာဇပါဒမူလိကာ- မင်း၏ခြေရင်း၌ အမြဲခစားကုန်သော သူတို့သည်။ “မယံ- ငါတို့သည်၊ ဇောတိပါလေန- ဇောတိပါလလုလင်သည်၊ ကတကမ္ပံ- ပြုအပ်သော အမှုကို၊ န ပဿာမ- မမြင်ရကုန်၊ ဒေဝသိကံ- နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ သဟဿံ- တစ်ထောင်သောဥစ္စာကို၊ ဂဏှာတိ- ယူ၏၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ အဿ- ထိုဇောတိပါလ လုလင်၏၊ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ ပဿိတုကာမာ- မြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်၏။” ဣတိ- ဤသို့ (ဝတ္တာ- ဆို၍) ဥဇ္ဈာယိသု- ကဲ့ရဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တေသံ- ထိုမင်းခစားယောက်ျားတို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ပုရောဟိတဿ- ပုရောဟိတ်အား၊ ကထေသိ- ပြောဆိုတော်မူပြီ၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည်၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ သာဓု- ကောင်းပြီ။” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္တာ- လျှောက်တင်၍) ပုတ္တဿ- သားတော်အား၊ အာရောစေသိ- ပြောကြားပြီ၊ သော-

ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်။ “တာတ- ဖခင်၊ သာဓု- ကောင်းပြီ” ဣတော- ဤနေ့မှ၊ သတ္တမေဒိဝသေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၊ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ ဒဿဿာမိ- ပြအံ့၊ အပိစ- စင်စစ်သော်ကား၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝိဇိတေ- တိုင်းနိုင်ငံအတွင်း၌၊ ဓနုဂ္ဂဟေ- လေးသမားတို့ကို၊ သန္နိပါတာပေတု- စည်းဝေးစေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်သည်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသိ- လျှောက်ကြားပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ နဂရေ- ဗာရာဏသီမြို့တော်၌၊ ဘေရိ- စည်ကို၊ စရာပေတွာ- လည်စေ၍၊ ဓနုဂ္ဂဟေ- လေးသမားတို့ကို၊ သန္နိပါတာပေသိ- စည်းဝေးစေပြီ၊ သဌိသဟဿာ- ခြောက်သောင်းကုန်သော၊ ဓနုဂ္ဂဟာ- လေးသမားတို့သည်၊ သန္နိပတိသု- စည်းဝေးကြကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တေသံ- ထိုခြောက်သောင်းကုန်သော လေးသမားတို့၏၊ သန္နိပတိတဘာဝံ- စည်းဝေးကုန်သည်၏ အဖြစ်ကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ “နဂရဝါသိနော- မြို့၌နေကုန်သော သူတို့သည်၊ ဇောတိပါလဿ- ဇောတိပါလလုလင်၏၊ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ ပဿန္တု- ကြည့်ကြကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ နဂရေ- ဗာရာဏသီ မြို့တော်၌၊ ဘေရိ- စည်ကို၊ စရာပေတွာ- လည်စေပြီး၍၊ ရာဇင်္ဂဏံ- မင်းရင်ပြင်ကို၊ သဇ္ဇာပေတွာ- ပြုပြင်စေ၍၊ မဟာဇနပရိဝုတော- များသော လူအပေါင်းသည်ခြံရံသည်ဖြစ်၍၊ ပလ္လင်္ကဝရေ- မြတ်သော ပလ္လင်၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်နေ၍၊ ဓနုဂ္ဂဟေ- လေးသမားတို့ကို၊ ပက္ခောသာ- ပေတွာ- ခေါ်စေပြီး၍၊ “ဇောတိပါလော- ဇောတိပါလလုလင်သည်၊ အာဂစ္ဆတု- လာစေ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပေသေသိ- စေတော်မူပြီ၊ သော- ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်၊ အာစရိယေန- ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည်၊ ဒိန္နာနိ- ပေးအပ်ကုန်သော၊ ဓနုတူဏီရ- သန္ဓာဟကဉ္စကဉ္စကဉ္စာနိ- ဆိတ်ချိုလေး၊ မြားတောင့်၊ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ၊ မြားကာ၊ သင်းကျစ်အစရှိသည်တို့ကို၊ နိဝါသနန္တရေ- ပုဆိုးကြား၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ခဂ္ဂံ- သန်လျက်ကို၊ ဂါဟာပေတွာ- ယူခဲ့စေ၍၊ ပကတိဝေသေန- ပင်ကိုယ်အသွင်အပြင်အားဖြင့်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဧကမန္တံ တင့်သင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ အဌာသိ- တည်ပြီ။

ဓနုဂ္ဂဟာ- ခြောက်သောင်းကုန်သော လေးသမားတို့သည်၊ “ဇောတိပါလော- ဇောတိပါလလုလင်သည်၊ ဓနုသိပ္ပံ- လေးအတတ်ကို၊ ဒဿတုံ- ပြခြင်းငှာ၊ အာဂတော- ကိရ- လာသတတ်၊ ပန- ထိုသို့ပင်လာသော်လည်း၊ ဓနု- လေးကို၊ အဂ္ဂဟေတွာ-

မယူမူ၍၊ အာဂတတ္တာ- လာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ဟတ္ထတော- လက်မှ၊ ခန့်- လေးကို၊ ဂဟေတုကာမော- ယူခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ အဿ- ထိုဇောတိပါလလုလင်အား၊ န ဒဿမ- မပေးကြကုန်လင့်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ကတိကံ- ကတိကဝတ်ကို၊ ကရိသု- ပြုကြကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဇောတိပါလံ- ဇောတိပါလလုလင်ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “သိပုံ- အတတ်ကို၊ ဒဿေဟိ- ပြလော၊” ဣတိ- ဤသို့ အာဟ- ဆိုပြီ၊ သော- ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်၊ သာဏိ- ကန့်လန့်ကာကို၊ ပရိက္ခိပါပေတွာ- ကာရံစေပြီး၍၊ အန္တောသာဏိယံ- ကန့်လန့်ကာ၏ အတွင်း၌၊ ဌိတော- နေလျက်၊ သာဓူကံ- ပုဆိုးကို၊ အပနေတွာ- ပယ်၍၊ သန္တာဟကဉ္စကံ- ချပ်ဝတ်တန်ဆာ မြားကာကို၊ ပဝေသေတွာ- ဝတ်၍၊ ဥဏှိသံ- သင်းကျစ်ကို၊ သိသေ- ဦးခေါင်း၌၊ ပဋိမုဉ္ဇိတွာ- စွပ်၍၊ မေဏ္ဍကသိင်္ဂဓနုမ္ပိ- ဆိတ်ချိုလေး၌၊ ပဝါလဝဏ္ဏံ- သန္တာအဆင်းနှင့်တူသော၊ ဇိယံ- လေးညှို့ကို၊ အာရောပေတွာ- တင်၍၊ တူဏီရံ- မြားတောင့်ကို၊ ပိဋေ- ကျောက်ကုန်း၌၊ ဗဒ္ဓိတွာ- ဖွဲ့ချည်၍၊ ခဂ္ဂံ- သန်လျက်ကို၊ ဝါမတော- လက်ဝဲဘက်မှ၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဝဇီရဂ္ဂံ- ဝရစိန်၏ အဖျားဖြစ်သော၊ နာရာစံ- စဉ်းသွားတပ်သော မြားကို၊ နခပိဋေန- လက်သည်းခွံ အပြင်ဖြင့်၊ ပရိဝတ္တေတွာ- ပွတ်၍၊ သာဏိ- လိုက်ကာကို၊ ဝိဝရိတွာ- ဖွင့်၍၊ ပထဝီ- မြေကို၊ ဘိန္ဒိတွာ- ခွဲ၍၊ အလင်္ကာတနာဂကုမာရောဝိယ- တန်ဆာဆင် အပ်သော နဂါးလုလင်ကဲ့သို့၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ အပစိတိ- အရိုအသေပြုသော အမှုအရာကို၊ ဒဿေတွာ- ပြု၍၊ အဋ္ဌာသိ- တည်ပြီ၊ တံ- ထိုဇောတိပါလလုလင်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ မဟာဇနာ- များစွာ ကုန်သော လူတို့သည်၊ ဝဂ္ဂန္တိ- အစုဖွဲ့ကြကုန်၏၊ နဒန္တိ- ကြိုးဝါးကုန်၏၊ အပေါဓိန္ဒန္တိ- လက်ပမ်း ပေါက်ခတ်ကုန်၏၊ သေဋ္ဌေန္တိ- ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည်၊ “ဇောတိပါလ- အမောင်ဇောတိပါလ၊ သိပုံ- အတတ်ကို၊ ဒဿေဟိ- ပြလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ ဒေဝ- အရှင် မင်းကြီး၊ တုမှာကံ- အရှင်မင်းကြီးတို့၏၊ ဓနုဂ္ဂဟေသု- ခြောက်သောင်းကုန်သော လေးသမားတို့တွင်၊ အက္ခဏဝေဓိဝါလဝေဓိ- သရဝေဓိသဒ္ဓဝေဓိနော- အက္ခဏဝေဓိ၊ ဝါလဝေဓိ၊ သရဝေဓိ၊ သဒ္ဓဝေဓိဖြစ်ကုန်သော၊ ဝါ- လျင်မြန်သော ခဏ၌ ဖူးဝင်စေနိုင်၊ သားမြီးများကို မှန်အောင်ပစ်နိုင်၊ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မြားကို ပစ်ခွင်းနိုင်၊ အသံကြား၍ မြားကို ပစ်ခွင်းနိုင်ကုန်သော၊ စတ္တာရော- လေးယောက် ကုန်သော၊ ဓနုဂ္ဂဟေ- လေးသမားတို့ကို၊ ပက္ခောသာပေဟိ- ခေါ်စေတော်မူလော၊

ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်ကြားပြီ) အထ- ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ- ဗြာဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ပက္ခောသာပေသိ- ခေါ်စေတော်မူပြီ။

မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ရာဇင်္ဂဏေ- မင်း၏ညီလာခံရာအပြင်၌၊ စတုရဿပရိစ္ဆေဒဗ္ဗန္တရေ- လေးထောင့်ရှိသော အပိုင်းအခြား၏ အတွင်း၌၊ မဏ္ဍပ်- မဏ္ဍပ်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ စတုသု- လေးခုကုန်သော၊ ကဏ္ဏေသု- ထောင့်တို့၌၊ စတ္တာရော- လေးယောက်ကုန်သော၊ စနုဂ္ဂဟေ- လေးသမားတို့ကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ဧကေကဿ- တစ်ယောက်တစ်ယောက်သော လေးသမားတော်အား၊ တိသတိသ ကဏ္ဏသဟဿာနိ- သုံးသောင်းသုံးသောင်းကုန်သော မြားတို့ကို၊ ဒါပေတွာ- ပေးစေ၍၊ ဧကေကဿ- တစ်ယောက်တစ်ယောက်သော လေးသမား၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ ကဏ္ဏဒါယကံ- မြားပေးသော၊ ဧကေကံ- ယောက်ျားတစ်ယောက် တစ်ယောက်စီကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ သယံ- မိမိသည်၊ ဝဇီရဂ္ဂံ- ဝရဇိန် အဖျားဖြစ်သော၊ နာရာစံ- စဉ်းသွားတပ်သောမြားကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ မဏ္ဍလမဇ္ဈေ- မဏ္ဍပ်၏အလယ်၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ စတ္တာရော- လေးယောက်ကုန်သော၊ ဣမေ ဓနုဂ္ဂဟာ- ဤလေးသမား တော်တို့ကို၊ ဧကပ္ပဟာရေနေဝ- တပြိုင်နက်တည်းဖြင့် သာလျှင်၊ သရေ- မြားတို့ကို၊ ခိပိတွာ- လွှတ်၍၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဝိဇ္ဈန္တု- ပစ်စေကုန်လော၊ အဟံ- အကျွန်ုပ် သည်၊ ဧတေဟိ- ထိုလေးသမားတော်လေးယောက်တို့သည်၊ ခိတ္တကဏ္ဏာနိ- ပစ်အပ်ကုန်သော မြားတို့ကို၊ နိဝါရေဿာမိ- တားပါအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ “ဧဝံ- ဤသို့ဆိုတိုင်း၊ ကရောထ- ပြုကြကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဏာပေသိ- (လေးသမားတို့ကို)စေတော်မူပြီ၊ ဓနုဂ္ဂဟာ- လေးသမားတို့သည်၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ မယံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ အက္ခဏဝေဓိဝါလဝေဓိသရဝေဓိသဒ္ဓဝေဓိနော- အက္ခဏဝေဓိ၊ ဝါလဝေဓိ၊ သရဝေဓိ၊ သဒ္ဓဝေဓိ၊ လေးသမားများဖြစ်ကုန်၏၊ ဇောတိပါလော- ဇောတိပါလ လုလင်သည်၊ တရုဏဒါရကော- ပျိုနုသော သူငယ်ဖြစ်၏၊ မယံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ န ဝိဇ္ဈိဿာမ- မပစ်ကုန်အံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟံသု- လျှောက်တင်ကြကုန်ပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းဇောတိပါလလုလင်သည်၊ “(တုမေ- သင်တို့သည်၊) သစေ သက္ခောထ- အကယ်၍စွမ်းနိုင်ကုန်အံ့၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဝိဇ္ဈထ- ပစ်ကြကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တေ- ထိုလေးသမားလေးယောက်တို့သည်၊ “သာဓု”တိ- ကောင်းပြီဟု၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ ဧကပ္ပဟာရေနေဝ- တပြိုင်နက်

တည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ကဏ္ဍာနိ- မြားတို့ကို၊ ခိပိသု- ပစ်ကြကုန်ပြီ၊ မဟာသတ္တော-
ဘုရားလောင်းတော်သည်၊ တာနိ- ထိုမြားတို့ကို၊ နာရာစေန- စဉ်းသွားတပ်သော
မြားတစ်စင်းဖြင့်၊ ပဟရိတွာ- ကွယ်ကာ၍၊ ယထာဝါတထာဝါ- ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား
အားဖြင့်၊ ဝါ- ကျလိုရာမှာ၊ န ပါတေသိ- မကျစေပြီ၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊
ဗောဓိကောဌကံ- ဗောဓိအိမ်ကို၊ ပရိက္ခိပန္နောဝိယ- ပွတ်တိုင်ဖြင့်ခြံရံဘိသကဲ့သို့၊
တာလေန- မြားသွားတစ်ခုဖြင့်၊ တာလံ- မြားသွားတစ်ခုကို၊ ဝါလေန- မြားမြီးတစ်ခု
ဖြင့်၊ ဝါလံ- မြားမြီးတစ်ခုကို၊ ဒဏ္ဍကေန- မြားရိုးတစ်စင်းဖြင့်၊ ဒဏ္ဍကံ- မြားရိုး
တစ်စင်းကို၊ ဝါလေန- မြားလွှတ်တစ်ခုဖြင့်၊ ဝါလံ- မြားလွှတ်တစ်ခုကို၊ အနတိက္ကမန္တော-
မလွန်စေသည်ဖြစ်၍၊ ခိပိတွာ- ပစ်၍၊ သရဂဗ္ဘံ- မြားတိုက်ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊
ဓနုဂ္ဂဟာနံ- လေးသမားတော်တို့၏၊ ကဏ္ဍာနိ- မြားတို့သည်၊ ခိဏာနိ- ကုန်ကုန်၏၊
သော- ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်၊ တေသံ- ထိုလေးသမားတို့၏၊ ကဏ္ဍခိဏာ ဘာဝံ-
မြားကုန်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ သရဂဗ္ဘံ- မြားတိုက်ကို၊ အဝိနာသေန္တောဝ-
မပျက်စီးစေသည်ဖြစ်၍သာလျှင်၊ ဥပ္ပတိတွာ- ခုန်တက်၍၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ရညော-
ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ အဌာသိ- တည်ပြီ၊ မဟာဇနော- များစွာသော
လူအပေါင်းသည်၊ ဥန္နာဒေန္တော- ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်၊ ဝဂ္ဂန္တော- အစုဖွဲ့လျက်၊
အပေါဋ္ဌေန္တော- လက်ဖမ်းပေါက်ခတ်လျက်၊ သေဋ္ဌေန္တော- ကြွေးကြော်လျက်၊ အစ္ဆရံ-
လက်ခုပ်ကို၊ ပဟရန္တော- တီးလျက်၊ မဟာကောလာဟလံ- ကြီးကျယ်သော အုတ်အုတ်
ကျက်ကျက်အသံကို၊ ကတွာ- ပြုကုန်၍၊ ဝတ္ထာဘရဏာဒီနိ- ဝတ်စားတန်ဆာစသည်
တို့ကို၊ ခိပိ- ပစ်လွှင့်ပြီ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဧကရာသိဘူတံ- တစ်စုတစ်ပုံတည်းဖြစ်သော၊
ဓနံ- ဥစ္စာသည်၊ အဌာရသကောဋီသချီ- တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အရေအတွက်ရှိသည်၊
အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုဇောတိပါလလုလင်ကို၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊
“ဇောတိပါလ- အမောင်ဇောတိပါလ၊ ဧတံ- ဤအတတ်သည်၊ ကိံ သိပ္ပနာမ- အဘယ်
အတတ်မည်ပါသနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊
သရပဋိဗာဟနံနာမ- မြားကိုကွယ်ကာ တားဆီးသော အတတ်မည်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊
(အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ) ဧတံ- ဤအတတ်ကို၊ အညေ- သင်မှ တစ်ပါးကုန်သော၊
ဇာနန္တော- သိကုန်တတ်ကုန်သူတို့သည်၊ အတ္ထိ- ရှိကုန်သေး၏လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊
(ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ) ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ သကလဇမ္ဗုဒီပေ- အလုံးစုံသော

ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်း၌၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ အညော- (တတ်သော သိသော) တစ်ပါးသောသူသည်၊ နတ္ထိ- မရှိပါ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ။)

တာတ- အမောင်ဇောတိပါလ၊ အပရံ- ထိုမှတစ်ပါးသော၊ (သိပ္ပမ္ပိ- အတတ်ကိုလည်း၊) ဒဿေဟိ- ပြဦးလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- မိန့်တော်မူပြီ၊) ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဧတေ- ထိုလေးယောက်ကုန်သော လေးသမားတော်တို့သည်၊ စတူသု ကဏ္ဏေသု- လေးထောင့်တို့၌၊ ဌတွာ- ထား၍၊ စတ္တာရော- လေးယောက်ကုန်သော၊ ဇနာပိ- လေးသမားတော်တို့သည်လည်း၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဝိဇ္ဇိတံ- ပစ်ခြင်းငှာ၊ နသက္ခိသု- မစွမ်းနိုင်ကြလေကုန်ပြီ၊ အဟံပန- အကျွန်ုပ်သည်မူကား၊ စတူသုကဏ္ဏေသု- လေးထောင့်တို့၌၊ ဌိတေ- တည်ကုန်သော၊ ဧတေ- ဤလေးယောက်ကုန်သော လေးသမားတော်တို့ကို၊ ဧကေန- တစ်စင်း တည်းသော၊ သရေနေဝ- မြားဖြင့်သာလျှင်၊ ဝိဇ္ဇိဿာမိ- ပစ်ပါအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ၊) ဓနုဂ္ဂဟာ- လေးသမားတော်လေးယောက်တို့သည်၊ ဌာတံ- တည်ခြင်းငှာ၊ န ဥဿဟိသု- မဝံ့ကြကုန်ပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ စတူသု- လေးခုကုန်သော၊ ကဏ္ဏေသု- ထောင့်တို့၌၊ စတဿော ကဒလိယော- ငှက်ပျောပင်လေးပင်တို့ကို၊ ဌပါပေတွာ- ထားစေ၍၊ နာရာစပုဇံ- စဉ်းသွားတပ်သော မြားရင်း၌၊ ရတ္တသုတ္တကံ- နီသော အဆင်းရှိသော ပိုးချည်ကို၊ ဗန္ဓိတွာ- ဖွဲ့၍၊ ဧကံ- တစ်ပင်သော၊ ကဒလိ- ငှက်ပျောပင်ကို၊ သန္ဓာယ- ရွယ်၍၊ ခိပိ- ပစ်ပြီ၊ နာရာစော- စဉ်းသွားတပ်သော မြားသည်၊ တံ ကဒလိ- ထိုငှက်ပျောပင်ကို၊ ဝိဇ္ဇိတွာ- ထွင်းဖောက်၍၊ တတော- ထို့နောင်မှ၊ ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်သော ငှက်ပျောပင်ကို၊ တတော- ထို့နောင်မှ၊ တတိယံ- သုံးခုမြောက်သော ငှက်ပျောပင်ကို၊ တတော- ထို့နောင်မှ၊ စတုတ္ထံ- လေးခုမြောက်သော ငှက်ပျောပင်ကို၊ (ဝိဇ္ဇိတွာ- ထွင်းဖောက်၍၊) တတော- ထို့နောင်မှ၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ ဝိဒ္ဓမေဝ- ပစ်အပ်သော ငှက်ပျောပင်ပေါက်သို့သာလျှင်၊ ဝိဇ္ဇိတွာ- ထိုးဝင်၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ တဿ- ထို ဘုရားလောင်းဇောတိပါလလုလင်၏၊ ဟတ္ထေယေဝ- လက်၌ပင်၊ ပတိဌာဟိ- တည်လာပြီ၊ ကဒလိယော- ငှက်ပျောပင်တို့သည်၊ သုတ္တပရိက္ခိတ္တာ- နီသော ချည်ဖြင့်ရံအပ်ကုန်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အဌသု- တည်ကုန်ပြီ၊ မဟာဇနော- များစွာသော လူသည်၊ ဥန္နာဒသဟဿာနိ- ပဲ့တင်ထပ်သံ အထောင်တို့ကို၊ ပဝတ္ထေ-သိ- ဖြစ်စေပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ “တာတ- အမောင် ဇောတိပါလ၊ ဧတံ- ဤအတတ်သည်ကား၊ ကိံ သိပ္ပနာမ- အဘယ်အတတ်မည်

သနည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊) ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ စက္ကဝိဒ္ဓနာမ- စက်ဝန်းပစ် အတတ် မည်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်တင်တော်မူပြီ၊)

တာတ- အမောင်ဇောတိပါလ၊ အပရမ္မိ- တစ်ပါးသောအတတ်ကိုလည်း၊ ဒဿေဟိ- ပြပါဦးလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- မိန့်တော်မူပြီ၊) မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းဇောတိပါလလုလင်သည်၊ သရလဋ္ဌိနာမ- မြားကို နွယ်သဏ္ဌာန်ထင် အောင်ပစ်သောအတတ်မည်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သရရဇ္ဈနာမ- မြားကိုကြိုး သဏ္ဌာန်ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သရဝေဓိနာမ- မြားကို မြားချင်းထွင်းအောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒဿေသိ- ပြပြီ၊ သရပါသာဒံနာမ- မြားကို ပြာသာဒ်သဏ္ဌာန်ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်မည် သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သရသောပါနံ နာမ- မြားကို စောင်းတန်းသဏ္ဌာန်ထင်အောင် ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သရမဏ္ဍပံနာမ- မြားကိုမဏ္ဍပ် သဏ္ဌာန်ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သရပါကာရံနာမ- မြားကိုတံတိုင်းသဏ္ဌာန်ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သရပေါက္ခရဏိနာမ- မြားကို ရေကန်သဏ္ဌာန်ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည် ကိုလည်းကောင်း၊ အကာသိ- ပြပြီ၊ သရပဒုမံ- မြားကို ကြာပွင့်သဏ္ဌာန်ထင်အောင် ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကို၊ ဝါ- မြားကြာပွင့်မည်သည်ကို၊ ပုပ္ဖါပေသိ- ပွင့်စေပြီ၊ သရဝဿံနာမ- မြားမိုးရွာခြင်းမည်သည်ကို၊ ဝဿာ ပေသိ- ရွာစေပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အညေဟိ- တစ်ပါးကုန်သောလေးသမားတို့နှင့်၊ အသာဓာရဏာနိ- မဆက်ဆံကုန် သော၊ ဒွါဒသ- တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော၊ ဣမာနိ သိပ္ပာနိ- ဤလေးအတတ်တို့ကို၊ ဒဿေတွာ- ပြပြီး၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ အညေဟိ- တစ်ပါးကုန်သောလေးသမားတို့နှင့်၊ အသာဓာရဏေယေဝ- မဆက်ဆံသည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော၊ သတ္တ- ခုနစ်ပါး ကုန်သော၊ မဟာကာယေ- ကြီးစွာကုန်သောပစ်ဖွယ် အပေါင်းတို့ကို၊ ပဒါလေသိ- ပေါက်ကွဲစေပြီ၊ အဋ္ဌင်္ဂုလဗဟလံ- အထူရှစ်လက်သစ်ရှိသော၊ ဥဒုဗ္ဗရပဒရံ- ရေသဖန်း ပျဉ်ကို၊ ဝိဇ္ဇိ- ပစ်ပြီ၊ စတုရင်္ဂုလဗဟလံ- အထူလက်လေးသစ်ရှိသော၊ အသနပဒရံ- ပိတောက်ပျဉ်ကို၊ (ဝိဇ္ဇိ- ပစ်ပြီ၊) ဒွင်္ဂုလဗဟလံ- အထူလက်နှစ်သစ်ရှိသော၊ တမ္ပပဋ္ဌ- ကြေးနီပြားကို၊ (ဝိဇ္ဇိ- ပစ်ပြီ၊) ဧကင်္ဂုလဗဟလံ- အထူလက်တစ်သစ်ရှိသော၊ အယပဋ္ဌ- သံပြားကို၊ (ဝိဇ္ဇိ- ပစ်ပြီ၊) ဧကာဗဒ္ဓံ- တစ်စပ်တည်းသော၊ ဖလကသတံ- ပျဉ်ချပ်ရေ တစ်ရာကို၊ ဝိနိဝိဇ္ဇိတွာ- ထိုးဖောက်၍၊ ပလာလသကဋ္ဌဝါလုကသကဋ္ဌပဒရသကဋ္ဌာနံ-

ကောက်ရိုးလှည်း၊ သဲလှည်း၊ ပျဉ်လှည်းတို့၏၊ ပုရိမဘာဂေန- ရှေ့အဖို့ဖြင့်၊ သရံ- မြားကို၊ ခိပိတွာ- ပစ်၍၊ ပစ္ဆာဘာဂေန- နောက်အဖို့ဖြင့်၊ (သရံ- မြားကို) နိက္ခမာပေသိ- ထွက်စေပြီ၊ ပစ္ဆာဘာဂေန- နောက်အဖို့ဖြင့်၊ သရံ- မြားကို၊ ခိပိတွာ- ပစ်၍၊ ပုရိမဘာဂေန- ရှေ့အဖို့၌၊ (သရံ- မြားကို) နိက္ခမာပေသိ- ထွက်စေပြီ၊ ဥဒကေ- ရေ၌၊ စတုဥသဘံ- လေးဥသဘတိုင်တိုင်၊ ထလေ- ကြည်းကုန်း၌၊ အဋ္ဌဥသဘဌာနံ- ရှစ်ဥသဘအရပ်တိုင်တိုင်၊ ကဏ္ဍံ- မြားကို၊ ပေသေသိ- စေလွှတ်ပြီ၊ ဝါတိင်္ဂဏသညာယ- (သားမြီးအဖျား၌ဆွဲအပ်သော) ခရမ်းသီးအမှတ်ဖြင့်၊ ဥသဘမတ္ထကေ- တစ်ဥသဘ အတိုင်းအရှည်ရှိသောအရပ်၌၊ ဝါလံ- သားမြီးဖျားကို၊ ဝိဇ္ဇိ- ပစ်ပြီ၊ (ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ သရေ- မြားတို့ကို၊ ခိပိတွာ- ပစ်၍၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ သရပါသာဒါဒိနိ- မြားပြာသာဒ်စသည်တို့ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဧကေန- တစ်ခုသော၊ သရေန- မြားဖြင့်၊ တေသရေ- ထိုမြားတို့ကို၊ ပါတေန္တော- ကျစေလျက်၊ ဘင်္ဂဝိဘင်္ဂေ- အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာပျက်စီးခြင်းတို့ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ ဣတိ (တသွာ)- ထို့ကြောင့်၊ “သရဘင်္ဂီ”တိ နာမ- သရဘင်္ဂီဟူသောအမည်ကို၊ သညာတော- သိအပ်ပြီ၊) တဿ- ထိုဇောတိပါလလုလင်သည်၊ ဧတ္ထကာနိ- ဤမျှ လောက်ကုန်သော၊ သိပ္ပါနိ- လေးအတတ်တို့ကို၊ ဒဿေန္တဿေဝ- ပြစဉ်ပင်လျှင်၊ သူရိယော- နေသည်၊ အတ္ထင်္ဂတော- ဝင်ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဇောတိပါလလုလင်အား၊ ရာဇာ- ဗြာဟ္မဒတ် မင်းကြီးသည်၊ သေနာပတိဌာနံ- စစ်သူကြီးအရာကို၊ ပဋိဇာနိတွာ- အပ်နှင်းလိုသော ကြောင့်၊ “ဇောတိပါလ- အမောင်ဇောတိပါလ၊ အဇ္ဇေ- ယနေ့၊ ဝိကာလော- အခါ မဟုတ်သေး၊ သွေ- နက်ဖြန်၌၊ တံ- သင်သည်၊ သေနာပတိဌာနံ- စစ်သူကြီးအရာ ဖြစ်သော၊ သက္ကာရံ- အချိုးအမြောက်ကို၊ ဂဏှိဿသိ- ယူရလတ္တံ့၊ ကေသမသု- ဆံမုတ်ဆိတ်ကို၊ ကာရေတွာ- ပြုပြင်စေ၍၊ နှတွာ- ရေချိုးခဲ့၍၊ ဧဟိ- လာလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ တံဒိဝသံ- ထိုနေ့၌၊ ပရိဗ္ဗတ္တာယ- ရိက္ခာစားနပ်၏ အကျိုးငှာ၊ သတသဟဿံ- တစ်သိန်းသော ဥစ္စာကို၊ အဒါသိ- ပေးတော်မူပြီ၊ မဟာ သတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ “ဣမိနာ- ဤဥစ္စာဖြင့်၊ မယံ- ငါ့အား၊ အတ္တော- အလိုသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (မနသိကရိတွာ- နှလုံးသွင်း၍၊) အဋ္ဌရသကောဋိသင်္ချိ- တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေအရေအတွက်ရှိသော၊ ခနံ- ဥစ္စာကို၊ သာမိကာနညေဝ- ဥစ္စာရှင်တို့ အားသာလျှင်၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံဖြင့်၊

နှာယိတုံ- ရေချိုးခြင်းငှာ၊ နဒိ- မြစ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ကေသမသညံ- ဆံမုတ် ဆိတ်ကို၊
 ကာရေတွာ- ပြုပြုစေပြီး၍၊ နှတွာ- ရေချိုး၍၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရ-ပုဋိမဏ္ဍိတော-
 ခပ်သိမ်းကုန်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အနောပမာယ-
 နှိုင်းယှဉ်စရာဥပမာမရှိသော၊ သိရိယာ- အသရေဖြင့်၊ နိဝေသနံ- (မိမိ)အိမ်သို့၊
 ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ- အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော
 ဘောဇဉ်ကို၊ ဘုဉ္ဇိတွာ- စားပြီး၍၊ သိရိသယနံ- အသရေရှိသော အိပ်ရာသို့၊ အဘိရုယု-
 တက်၍၊ နိပန္နော- လျောင်းလျက်၊ ဒွေယာမေ- ညဉ့်နှစ်ယာမ်တို့ပတ်လုံး၊ သယိတွာ-
 အိပ်၍၊ ပစ္ဆိမယာမေ- မိုးသောက်ယာမ်၌၊ ပဗုဒ္ဓေါ- နိုးသည်ဖြစ်၍၊ ပဌာယ- ထ၍၊
 ပလ္လက္ခံ- တင်ပလ္လင်ခွေခြင်းကို၊ အာဘုဇိတွာ- ဖွဲ့ခွေ၍၊ သယနပိဋေ- အိပ်ရာအပြင်၌၊
 နိသိန္နောဝ- ထိုင်လျက်သာလျှင်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သိပ္ပဿ- အတတ်၏၊
 အာဒိမဇ္ဈပရိယောသာနံ- အစ၊ အလယ်၊ အဆုံးကို၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်လတ်သော်၊
 “မမ- ငါ၏၊ သိပ္ပဿ- အတတ်၏၊ အာဒိတောဝ- အစ၌သာလျှင်၊ ပရမာရဏံ-
 သူတစ်ပါးကို သတ်ရခြင်းသည်၊ ပညာယတိ- ထင်၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ကိလေသပရိ-
 ဘောဂေါ- ကိလေသာ၏ အာရုံဖြစ်သော ဝတ္ထုတို့ကို သုံးဆောင်ရခြင်းသည်၊
 (ပညာယတိ- ထင်၏၊) ပရိယောသာနေ- အဆုံး၌၊ နိရယမ္ပိ- ချမ်းသာမှုကင်းသော
 အပါယ်ငရဲ၌၊ ပဋိသန္ဓိ- ပဋိသန္ဓေသည်၊ (ပညာယတိ- ၏၊) ပါဏာတိပါတောစ-
 သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကိလေသပရိဘောဂေသု-
 ကိလေသာ၏ အာရုံဖြစ်သော ဝတ္ထုတို့ကို သုံးဆောင်ခံစားခြင်းတို့ကြောင့်၊ အဓိမတ္တဗ္ဗ-
 မာဒေါစ- ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ အလွန်မေ့လျော့ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ နိရယေ-
 ငရဲ၌၊ ပဋိသန္ဓိ- ပဋိသန္ဓေကို၊ ဒေတိ- ပေးတတ်၏၊ ရညာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ မယံ-
 ငါအား၊ မဟန္တံ- မြတ်သေ့၊ သေနာပတိဌာနံ- စစ်သူကြီးအရာကို၊ ဒိန္နံ- ပေးအပ်ပြီ၊
 မေ- ငါ့အား၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ ဣဿရိယံ- စည်းစိမ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊
 ဘရိယာစ- မယားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပုတ္တဇီတရောစ- သားသမီးတို့သည်
 လည်းကောင်း၊ ဗဟူ- များကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ခေါ ပန- စင်စစ်
 သော်ကား၊ ဝေပုလ္လ ဂတံ- ပြန်ပြောသည်၏အဖြစ်သို့ရောက်သော၊ ကိလေသဝတ္ထု-
 ကိလေသာ၏ တည်ရာအာရုံကို၊ ဒုစ္စဇံ- စွန့်နိုင်ခဲ့သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဣဒါနေဝ-
 ယခု၌သာလျှင်၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ဧကကောဝ- တစ်ယောက်အထီးတည်းသာလျှင်၊
 အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ဣသိပဗ္ဗဇံ- ရသေ့ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတုံ-

ပြခြင်းငှာ၊ မယံ- ငါအား၊ ယုတ္တံ- သင့်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာသယန-တော-
မြတ်သောအိပ်ရာမှ၊ ဥဌာယ- ထ၍၊ ကဗ္ဗိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကိုမျှ၊
အဇာနာပေန္တော- မသိစေမူ၍၊ ပါသာဒါ- ပြာသာဒ်ထက်မှ၊ ဩရုယု- သက်ဆင်း၍၊
အဂ္ဂဒ္ဒါရေန- မြတ်သောတံခါးဖြင့်၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ဧကကောဝ- တစ်ယောက်
အထီးတည်းသာလျှင်၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ဂေါဓာဝရိနဒီတီရေ-
ဂေါဓာဝရီမြစ်နား၌၊ တိယောဇနိကံ- သုံးယူဇနာရှိသော၊ ကပိဋ္ဌဝနံ- သီးတောကို၊
သန္ဓာယ- ရည်မှန်း၍၊ ပါသာသိ- သွားလေပြီ။

တဿ- ထိုဇောတိပါလလုလင်၏၊ နိက္ခန္တဘာဝံ- တောထွက်သည်၏အဖြစ်
ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ ဝိဿကမ္ပံ- ဝိသုကြိုနတ်သားကို၊
ပက္ကောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ “တာတ- အမောင် ဝိသုကြိုနတ်သား၊ ဇောတိ-
ပါလော- ဇောတိပါလလုလင်သည်၊ အဘိနိက္ခမနံ- မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို၊
နိက္ခန္တော- တောထွက်ပြီ၊ မဟာသမာဂတော- များစွာသော ရသေ့ရဟန်းတို့၏
အစည်းအဝေးသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဂေါဓာဝရိနဒီတီရေ- ဂေါဓာဝရီ
မြစ်ကမ်းနား၌၊ ကပိဋ္ဌဝနေ- သီးတော၌၊ အဿမံ- တောကျောင်းကို၊ မာပေတွာ-
ဖန်ဆင်း၍၊ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရေ- ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ပဋိယာဒေတိ-
စီရင်ချေလော။” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ သော- ထိုဝိသုကြိုနတ်သားသည်၊
တထာ- ထိုသိကြားမင်းဆိုတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ မဟာသက္ကော- ဘုရားလောင်း
သည်၊ တံ ဌာနံ- ထိုအရပ်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ဧကပဒိကမဂ္ဂံ- တစ်ဖဝါး
လှမ်းလောက်ရုံသော ခရီးကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “ပဗ္ဗဇိတာနံ- ရသေ့ရဟန်းတို့၏၊
ဝသနဌာနေန- နေရာအရပ်သည်၊ ဘဝိတဗ္ဗံ- ဖြစ်ရာ၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ တေန မဂ္ဂေန-
ထိုလမ်းခရီးဖြင့်၊ တတ္ထ- ထိုတောကျောင်းသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ကဗ္ဗိ- တစ်စုံတစ်ယောက်
သော သူကို၊ အပဿန္တော- မမြင်သည်ဖြစ်၍၊ ပဏ္ဏသာလံ- သစ်ရွက်မိုးသော
ကျောင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရေ- ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာတို့ကို၊
ဒိသွာ- မြင်၍၊ “ဒေဝရာဇာ- နတ်တို့၏ဘုရင်ဖြစ်သော၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊
မမ- ငါ၏၊ နိက္ခန္တဘာဝံ- တောထွက်သည်၏အဖြစ်ကို၊ အညာသိမညေ- သိယောင်
တကား၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ သာဋကံ- လူဝတ်ပုဆိုးကို၊ အပနေတွာ-
ပယ်၍၊ ရတ္တဝါကစိရံ- နီသောလျော်တေသင်္ကန်းကို၊ နိဝါသေတွာ စ- ဝတ်၍
လည်းကောင်း၊ ပါရူပိတွာစ- ရုံ၍လည်းကောင်း၊ အဇိမစမ္ပံ- သစ်နက်ရေကို၊

ဧကံသဂတံ- ပနံတစ်ဖက်၌တင်သည်ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ ဇဏှမဏ္ဍလံ- ဆံကျစ်ဝန်းကို၊ ဗန္ဓိတွာ- ဖွဲ့၍၊ ခါရိကာဇံ- ပရိက္ခရာဖြင့်ပြည့်သော ထမ်းပိုးကို၊ အံသေ- ပနံ၌၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ကတ္တရဒဏ္ဍံ- တောင်ဝှေးကို၊ ဂဟေတွာ- စွဲကိုင်၍၊ ပဏ္ဏသာလတော- သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းမှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ စင်္ကမံ- စင်္ကြံထက်သို့၊ အာရယု- တက်ပြီး၍၊ ကတိပယဝါရေ- နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်၊ အပရာပရံ- ထိုမှ ဤမှ၊ စင်္ကမိတွာ- စင်္ကြံသွား၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာသိရိယာ- ရသေ့ရဟန်း၏ အသရေဖြင့်၊ ဝနံ- တောကို၊ ဥပသောဘယမာနော- တင့်တယ်စေလျက်၊ ကသိဏပရိကမ္ပံ- ကသိုဏ်းပရိကံကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပဗ္ဗဇိတတော- ရသေ့ရဟန်း ပြုသောနေ့မှ၊ သတ္တမေဒိဝသေ- ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၊ အဋ္ဌသမာပတ္တိယောစ- ရှစ်ပါးကုန်သော သမာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ပဉ္စ- “ဣဒ္ဓိဝိဓ၊ ဒိဗ္ဗသောတ၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ၊ စေတောပရိယ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု”အားဖြင့် ငါးပါးကုန်သော၊ အဘိညာယောစ- အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗတ္တတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဥစ္ဆာစရိယာယ- ဆွမ်းခံသွားခြင်းဖြင့်၊ ဝနမူလဖလာဟာရော- တောသစ်မြစ်၊ တောသစ်သီးတည်းဟူသော အာဟာရရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဧကကောဝ- တစ်ယောက် အထီးတည်းသာလျှင်၊ ဝိဟာသိ- နေပြီ၊ အဿ- ထိုဇောတိပါလလုလင်၏၊ မာတာ-ပိတရော- မိခင်ဖခင်တို့သည်၊ မိတ္တသုဟဇ္ဇာဒယော- အဆွေခင်ပွန်း၊ အကျွမ်း ဝင်သူအစရှိကုန်သော၊ ဉာတိဝဂ္ဂိပိ- အဆွေအမျိုးအပေါင်းတို့သည်လည်း၊ တံ- ထိုဇောတိပါလလုလင်ကို၊ အပဿန္တာ- မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ရောဒန္တာ- ငိုကြွေး ကုန်လျက်၊ ပရိဒေဝန္တာ- မြည်တမ်းကုန်လျက်၊ ဝိစရန္တိ- လှည့်လည်သွားကြကုန်၏။

အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ဝနစရကော- တောမုဆိုး သည်၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ကပိဋ္ဌကအဿမပဒေ- သီးတော ရသေ့ကျောင်း၌၊ နိသိန္နံ- နေသော၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်းဇောတိပါလ ရှင်ရသေ့ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ သဉ္ဇာနိတွာ- ကောင်းစွာ သိ၍၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တေန- ထိုဘုရားလောင်း ဇောတိပါလရှင်ရသေ့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ပဋိသန္တာရံ- ပျူငှာသော လောကဝတ်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ နဂရံ- မြို့သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တဿ- ထိုဇောတိပါလ၏၊ မာတာပိတူနံ- မိဘတို့အား၊ အာရောစေသိ- ပြောကြားပြီ၊ တေ- ထိုမိဘတို့သည်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား၊ အာရောစယိသု- လျှောက်ကြား ကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်၊ “ဧထ- လာလှည့်ကုန်၊ နံ- ထိုဇောတိပါလရှင်ရသေ့ကို၊ ပဿိဿာမ- ဖူးမြင်ကြကုန်အံ့” ဣတိ- ဤသို့ (ဝတွာ- ဆို၍) တဿ- ထိုဇောတိပါလ

ရှင်သေ့၏။ မာတာပိတရော- မိဘတို့ကို၊ ဂဟေတွာ- ခေါ်၍၊ မဟာဇနပရိဝုတော- များစွာသော လူအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝန စရကေန- မုဆိုးသည်၊ ဒေသိတေန- ညွှန်ပြအပ်သော၊ မဂ္ဂေန- လမ်းခရီးဖြင့်၊ ဂေါဓာဝရိနဒီတီရံ- ဂေါဓာဝရီ မြစ်ကမ်းသို့၊ ပါပုဏိ- ရောက်လေပြီ၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းဇောတိပါလ ရှင်ရသေ့သည်၊ နဒီတီရံ- မြစ်ကမ်းနားသို့၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ နိသိန္ဒော- နေလျက်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ဒေသေတွာ- ဟော၍၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော၊ တေ- ထိုသူတို့ကို၊ အဿမပဒံ- တောကျောင်းနေရာသို့၊ ပဝေသေတွာ- ဝင်စေ၍၊ တတြပိ- ထိုတောကျောင်း၌လည်း၊ တေသံ- ထိုသူတို့အား၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ နိသိန္ဒောဝ- နေလျက်သာ လျှင်၊ ကာမေသု- ကာမဂုဏ်တို့၌၊ အာဒိနဝံ- အပြစ်ကို၊ ပကာသေတွာ- ပြ၍၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ဒေသေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ ရာဇာနံ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ အာဒိ ကတွာ- အစပြု၍၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံသော သူတို့သည်သာလျှင်၊ ပဗ္ဗဇိသု- ရသေ့ရဟန်းပြု ကြကုန်ပြီ၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့သည်၊ ဣသိဂဏပရိဝုတော- ရသေ့အပေါင်း သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထေဝ- ထိုဂေါဓာဝရီမြစ်နား သီးတော ကျောင်း၌သာလျှင်၊ ဝသိ- နေပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်း ဇောတိပါလရသေ့၏၊ တတ္ထ- ထိုဂေါဓာဝရီမြစ်နား သီးတောကျောင်း၌၊ ဝသန ဘာဝေါ- နေသည်၏အဖြစ် သည်၊ သကလဇမ္ဗဒိပေ- အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်း၌၊ ပါကဋ္ဌော- ထင်ရှားသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အညေပိ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းမှ တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ ရဋ္ဌဝါသီဟိ- တိုင်းသူပြည်သားတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း ဇောတိပါလ ရှင်ရသေ့၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ ပဗ္ဗဇိသု- ရသေ့ရဟန်းပြုကြကုန်ပြီ၊ သမာဂမော- ရသေ့တို့၏ အစည်းအဝေးသည်၊ မဟာ- များသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အနုပုဗ္ဗေန- အစဉ်သဖြင့် အနေကသတသဟဿပရိသာ- တစ်သိန်းမကကုန်သော ပရိသတ်တို့သည်၊ အဟေသု- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ (တေသု- ထိုပရိသတ်တို့တွင်၊) ယော- အကြင်သူသည်၊ ကာမဝိတက္ကံဝါ- ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သော အကြံအစည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗျာပါဒဝိတက္ကံဝါ- မိမိသူတစ်ပါးတို့အား စီးပွားချမ်းသာကို ဖျက်ဆီးကြောင်း အကြံအစည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိဟိံသာဝိတက္ကံဝါ- ညှဉ်းဆဲခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်သော အကြံအစည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိတက္ကေတိ- ကြံစည်၏၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့သည်၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ တဿ- ထိုသူ၏။

ပုရတော- ရှေ့မှ၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ နိသီဒိတွာ- နေ၍၊ ဓမ္မ- တရားကို၊
ဒေသေတိ- ဟော၏။ ကသိဏပရိကမ္ဘ- ကသိုဏ်းပရိကံကို၊ အာစိက္ခတိ- ပြောကြား၏။

တဿ- ထိုဘုရားလောင်းဇောတိပါလရှင်ရသေ့၏၊ ဩဝါဒေ- အဆုံးအမ၌၊
ဌတွာ- တည်၍၊ အဋ္ဌ- ရှစ်ပါးကုန်သော၊ သမာပတ္တိယော- သမာပတ်တို့ကို၊
ဥပ္ပါဒေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဈာနနိပ္ပတ္တိ- ဈာန်၏အပြီးသို့၊ ပတ္တာ- ရောက်ကုန်သော၊
သာလိဿရော- သာလိဿရရသေ့လည်းကောင်း၊ မေဏ္ဍိဿရော- မေဏ္ဍိဿရ
ရသေ့လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတော- ပဗ္ဗတရသေ့လည်းကောင်း၊ ကာဠဒေဝိလော-
ကာလဒေဝိလရသေ့လည်းကောင်း၊ ကိဿဝဇ္ဇော- ကိဿဝဇ္ဇရသေ့လည်းကောင်း၊
အနုသိဿော- အနုသိဿရသေ့လည်းကောင်း၊ နာရဒေါ- နာရဒရသေ့လည်း
ကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သတ္တ- ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိနော- တပည့်ကြီး
တို့သည်၊ အဟေသုံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ ကပိဋ္ဌကအဿ-
မော- သီးတောကျောင်းသည်၊ ပရိပူရိ- ပြည့်ပြီ၊ ဣသိဂဏဿ- ရသေ့အပေါင်းအား၊
ဝသနောကာသော- နေရာအရပ်သည်၊ နပ္ပဟောတိ- မလောက်။

အထ- ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဇောတိပါလရှင်ရသေ့
သည်၊ သာလိဿရံ- သာလိဿရရသေ့ကို အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “သာလိဿရ-
ငါ့ရှင်သာလိဿရ၊ အယံ အဿမော- ဤတောကျောင်းသည်၊ ဣသိဂဏဿ- ရသေ့
အပေါင်းအား၊ နပ္ပဟောတိ- မလောက်၊ တံ- သင်သည်၊ ဣမံ ဣသိဂဏံ- ဤရသေ့
အပေါင်းကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ မဇ္ဈရညော- မဇ္ဈမင်း၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံ၌၊ ကလပ္ပစုလ္လ-
ကနိဂမံ- ကလပ္ပစုလ္လကနိဂုံးကို၊ ဥပနိဿာယ- မှီ၍၊ ဝသာဟိ- နေချေလော၊” ဣတိ-
ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ သော- ထိုသာလိဿရရသေ့သည်၊ “သာဓု”တိ- ကောင်းပြီဟု၊
တဿ- ထိုဆရာဇောတိပါလရှင်ရသေ့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံပြီး၍၊
အနေကသဟဿံ- အထောင်မက ထောင်ပေါင်းများစွာသော၊ ဣသိဂဏံ- ရသေ့
အပေါင်းကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ တတ္ထ- ထိုကလပ္ပစုလ္လကနိဂုံးသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊
ဝါသံ- နေခြင်းကို၊ ကပ္ပေသိ- ပြုပြီ။

မနုဿေသု- လူတို့သည်၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ ပဗ္ဗဇန္တေသု- ရသေ့ရဟန်း
ပြုကြကုန်သည်ရှိသော်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ အဿမော- တောကျောင်းသည်၊ ပရိပူရိ-
ပြည့်ပြန်ပြီ၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းဇောတိပါလရသေ့သည်၊ မေဏ္ဍိဿရံ-

မေဏ္ဍိဿရရသေ့ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “မေဏ္ဍိဿရ- ငါ့ရှင်မေဏ္ဍိဿရ၊ တုံ- သင်သည်၊ က္ကမံ က္ကသိဂဏံ- ဤရသေ့အပေါင်းကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ သုရဋ္ဌဇနပဒဿ- သုရဋ္ဌဇနပုဒ်၏၊ သီမန္တရေ- နယ်စပ်ကြား၌၊ သာတောဒိကာနာမ- သာတောဒိက မည်သော၊ နဒီ- မြစ်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တဿ- ထိုသာတောဒိက မြစ်၏၊ တိရေ- ကမ်းနား၌၊ ဝဿာဟိ- နေချေလော၊” က္ကတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ဥယျောဇေသိ- လွတ်လိုက်ပြီ၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ကပိဋ္ဌကအဿမော- သီးတောကျောင်းသည်၊ ပရိပူရိ- ပြည့်ပြန်ပြီ၊ ဧတေနပါယေန- ဤနည်းဖြင့်၊ တတိယဝါရေ- သုံးကြိမ်မြောက်၌၊ ပဗ္ဗတံ- ပဗ္ဗတရသေ့ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “ပဗ္ဗတ- ငါ့ရှင်ပဗ္ဗတ၊ တုံ- သင်သည်၊ မဟာအဋ္ဌဝိယံ- တောအုပ်ကြီး၌၊ အဉ္စနပဗ္ဗတောနာမ- အဉ္စနမည်သော တောင်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တံ- ထိုအဉ္စနတောင်ကို၊ ဥပနိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ဝဿာဟိ- နေချေလော၊” က္ကတိ- ဤသို့၊ ပေသေသိ- စေလိုက်ပြီ။

စတုတ္ထဝါရေ- လေးကြိမ်မြောက်၌၊ ကာဠဒေဝိလံ- ကာဠဒေဝိလရသေ့ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “ကာဠဒေဝိလ- ကာဠဒေဝိလ၊ တုံ- သင်သည်၊ ဒက္ခိဏပထေ- ဒက္ခိဏပထ၌၊ အဝန္တိရဋ္ဌေ- အဝန္တိတိုင်း၌၊ ယနသေလပဗ္ဗတောနာမ- ယနသေလမည်သော တောင်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တံ- ထိုယနသေလတောင်ကို၊ ဥပနိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ဝဿာဟိ- နေချေလော၊” က္ကတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ပေသေသိ- စေလိုက်ပြီ၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ကပိဋ္ဌကအဿမော- သီးတောကျောင်းသည်၊ ပရိပူရိ- ပြည့်ပြန်ပြီ၊ ပဉ္စသု- ငါးခုကုန်သော၊ ဌာနေသု- နေရာဌာနတို့၌၊ အနေကသတသဟဿက္ကသိဂဏော- အရာ၊ အထောင်မကသောရသေ့တို့၏ အပေါင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ကိသဝဇ္ဈောပန- ကိသဝဇ္ဈရသေ့သည်ကား၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့ကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ- ပန်ကြား၍၊ ဒဏ္ဍကိရညော- ဒဏ္ဍကိမင်း၏၊ ဝိဇိတေ- နိုင်ငံ၌၊ ကုမ္ဘဝတိနဂရံ နမ- ကုမ္ဘဝတိမည်သောမြို့သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တံ- ထိုကုမ္ဘဝတိမြို့ကို၊ ဥပနိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ဥယျာနေ- ဥယျာဉ်၌၊ ဝိဟာသိ- နေပြီ၊ နာရဒေါ- နာရဒရသေ့ သည်၊ မဇ္ဈိမပဒေသေ- (ပတ်လည်၊ အဝန်းအားဖြင့် ကိုးရာယူဇနာအတိုင်းအရှည် ရှိသော) မဇ္ဈိမဒေသအရပ်၌၊ အဉ္စနဂိရိနာမကေ- အဉ္စနဂိရိမည်သော၊ ပဗ္ဗတဇာလန္တရေ- တောင်ကွန်ရက်အကြား၌၊ ဝိဟာသိ- နေပြီ၊ အနုသိဿောပန- အနုသိဿရသေ့သည်ကား၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း ဇောတိပါလရသေ့၏၊ သန္တိကေဝ- အထံ၌သာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

တသ္မိံ ကာလေ- ထိုအခါ၌၊ ဒဏ္ဍကိရာဇာ- ဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ လဒ္ဓသက္ကာရံ- ရပြီးသောပူဇော်သက္ကာရရှိသော၊ ဂဏိကံ- ပြည့်တန်ဆာမကို၊ ဌာနာ- အရာမှ၊ စာဝေသိ- ရွှေ့လျောစေပြီ၊ သာ- ထိုပြည့်တန်ဆာမသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဓမ္မတာယ- အမြဲဖြစ်သော သဘောအားဖြင့်၊ ဝိစရန္တိ- သွားသည်ရှိသော်၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္ဓာ- ရောက်၍၊ ကိသဝစ္ဆတာပသံ- ကိသဝစ္ဆရှင်ရသေ့ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “အယံ- ဤသူသည်၊ ကာဠကဏ္ဍိ- သူယုတ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣမဿ- ဤသူယုတ်၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ ကလိံ- အညစ်အကြေးကို၊ ပဝါဟေတွာ- မျှော၍၊ နှုတွာ- ရေချိုး၍၊ ဂမိဿာမိ- သွားအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဒန္တကဋ္ဌံ- တံပူကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ သဗ္ဗပဌမံ- အလုံးစုံတို့၏ရှေးဦးစွာ၊ တဿ- ထိုကိသဝစ္ဆရှင်ရသေ့၏၊ ဥပရိ- ကိုယ်ပေါ်၌၊ ဗဟလခေဠံ- ပြစ်ခဲ့သော တံထွေးကို၊ နိဋ္ဌဘန္တိ- ထွေးလျက်၊ ကိသဝစ္ဆ တာပသဿ- ကိသဝစ္ဆရှင်ရသေ့၏၊ ဇေန္တရေ- ဆံကျစ်ကြား၌၊ နိဋ္ဌဘိတွာ- ထွေး၍၊ ဒန္တကဋ္ဌမ္ပိ- တံပူဖတ်ကိုလည်း၊ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့၏၊ သီသေယေပ- ဦးခေါင်း၌ သာလျှင်၊ ခိပိတွာ- တင်ထားပြီး၍၊ သယံ- မိမိသည်၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ နှာယိတွာ- လျော်၍၊ ဂတာ- သွားလေပြီ၊ ရာဇာပိ- ဒဏ္ဍကီမင်းသည်လည်း၊ တံ- ထိုပြည့်တန်ဆာမကို၊ သရိတွာ- သတိရ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ပါကတိကမေဝ- ပကတိသောအရာ၌ ထားခြင်းကိုသာလျှင်၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ သာ- ထိုပြည့်တန်ဆာမသည်၊ မောဟမူဠာ- အလွန်မိုက်မဲတွေဝေသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ “ကာဠကဏ္ဍိသရီရေ- သူယုတ်၏ကိုယ်၌၊ ကလိံ- အညစ်အကြေးကို၊ ပဝါဟေတွာ- မျှောခဲ့သောကြောင့်၊ မမ္ပိ- ငါကိုလည်း၊ ရာဇာ- ဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဌာနေ- ပြည့်တန်ဆာမ အရာ၌၊ ဌပေကိ- ထား၏၊ မယာ- ငါသည်၊ ယသော- စည်းစိမ်ကို၊ လဒ္ဓေါ- ရအပ်ပြန်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သညံ- အမှတ်သညာကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ တတော- ထို့နောင်မှ၊ န စီရဿေဝ- မကြာမြင့်မီသာလျှင်၊ ရာဇာ- ဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊ ပုရောဟိတံ- ပုရောဟိတ်ကို၊ ဌာနတော- ရာထူးအရာမှ၊ စာဝေသိ- ရွှေ့လျောစေပြီ၊ သော- ထိုပုရောဟိတ်သည်၊ တဿာ- ထိုပြည့်တန်ဆာမ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ “တံ- သင်သည်၊ ကေန ကာရဏေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဌာနံ- ရာထူးအရာကို၊ လဘသိ- ရပြန်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ပုရောဟိတ်အား၊ သာ- ထိုပြည့်တန်ဆာမသည်၊ “(အဟံ- ငါသည်၊) ရာဇုယျာနေ- မင်း၏ဥယျာဉ်၌၊ ကာဠကဏ္ဍိသရီရေ- သူယုတ်၏ကိုယ်၌၊

ကလိဿ- အညစ်အကြေးကို၊ ပဝါဟိတတ္တာ- မျှောအပ်သော ကြောင့်၊ (ဌာနံ- ကို၊ လဘာမိ- ရပေ၏။) ဣတိ- ဤသို့၊ အာရောစေသိ- ပြောဆိုပြီ၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်သည်၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ တထေဝ- ထိုပြည့်တန်ဆာမ ပြောဆိုတိုင်းသာလျှင်၊ တဿ- ထိုကိသဝစ္ဆရှင်ရသေ၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ ကလိ- အညစ်အကြေးကို၊ ပဝါဟေသိ- မျှောပြီ၊ တမ္ပိ- ထိုပုရောဟိတ်ကိုလည်း၊ ရာဇာ- ဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဌာနေ- ပုရောဟိတ်အရာ၌၊ ဌပေသိ- ထားပြန်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဒဏ္ဍကီမင်းအား၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ ပစ္စန္ဓော- ပစ္စန္ဓရစ်အရပ်သည်၊ ကုပ္ပိ- ပုန်ကန်သောင်းကျန်းပြီ၊ သော- ထိုဒဏ္ဍကီ မင်းသည်၊ သေနင်္ဂပရိဝုတော- စစ်အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ယုဒ္ဓါယ- စစ်ထိုးခြင်းငှာ၊ နိက္ခမိ- ထွက်ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ မောဟမူဠော- အလွန်မိုက်မဲသော၊ ပုရောဟိတော- ပုရောဟိတ်သည်၊ နံ- ထိုဒဏ္ဍကီမင်းကို၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တုမေ- အရှင်မင်းကြီးတို့သည်၊ ဇယံ- အောင်ခြင်းကို၊ ကိ ဣစ္ဆထ- အလိုရှိတော်မူကုန် သလော၊ ဥဒဟု- သို့မဟုတ်၊ ပရာဇယံ- ရှုံးခြင်းကို၊ ကိ ဣစ္ဆထ- အလိုရှိတော်မူ ကုန်သလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ ဇယံ- အောင်ခြင်းကို၊ (ဣစ္ဆာမ- အလိုရှိကုန်၏။) ဣတိ- ဤသို့ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်သော်၊ “တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်မှုကား၊ ဝါ- ထိုသို့အောင်ခြင်းကို အလိုရှိတော်မူကား၊ ဥဇျာနေ- ဥယျာဉ်တော်၌၊ ကာဠကဏ္ဍိ- သူယုတ်သည်၊ ဝသတိ- နေ၏၊ တဿ- ထိုသူယုတ်၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ ကလိ- အညစ်အကြေးကို၊ ပဝါဟေတွာ- မျှော၍၊ ယာဟိ- ချီသွားတော်မူလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ၊ သော- ထိုဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊ တဿ- ထိုပုရောဟိတ်၏၊ ကထံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ “ယေ- အကြင်သူ တို့သည်၊ မယာ- ငါနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ အာဂစ္ဆန္တိ- ချီသွားကုန်၏၊ တေ- ထိုသူတို့သည်၊ ဥဇျာနေ- ဥယျာဉ်တော်၌၊ ကာဠကဏ္ဍိသရီရေ- သူယုတ်၏ကိုယ်၌၊ ကလိ- အညစ်အကြေးကို၊ ပဝါဟေန္တု- သွန်းလောင်းကြကုန်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်ပြီး၍၊ ဒန္တကဋ္ဌ- ဒန်ပူကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ သဗ္ဗပဌမံ- အလုံးစုံကုန်သော သူတို့၏ ရှေးဦးစွာ၊ သယမေဝ- မင်းကိုယ်တိုင်သာလျှင်၊ တဿ- ထိုကိသဝစ္ဆရှင်ရသေ၏၊ ဇဠန္တရေ- ဆံကျစ်ကြား၌၊ ခေဠံဥ- တံထွေးကိုလည်းကောင်း၊ နိဠဘိတွာ- ထွေး၍၊ ဒန္တကဋ္ဌ- ဒန်ပူကို လည်းကောင်း၊ ခိပိတွာ- စွန့်ပစ်၍၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ နှာယိ-

လျှော်ပြီ ဗလကာယောပိ- ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည်လည်း၊ အဿ- ထိုကိသဝတ္ထရှင်ရသေ့အား၊
တထာ- ထိုမင်းပြုသည့်အတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ။

တသ္မိ- ထိုမင်းသည်၊ ပက္ကန္တေ- ဖဲသွားသည်ရှိသော်၊ သေနာပတိ- စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
သည်၊ ဂန္ဒာ- လာ၍၊ တာပသံ- ကိသဝတ္ထရှင်ရသေ့ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဒန္တကဋ္ဌာဒိနိ-
ဒန်ပူဖတ်စသည်တို့ကို၊ နိဟရိတွာ- ပယ်ရှားပြီး၍၊ သာဓုကံ- ကောင်းစွာ၊ နှာပေတွာ-
ရေချိုးစေ၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ရညော- မင်းအား၊ ကိံ ဘဝိဿတိ- အသို့ဖြစ်လတ္တံ့
နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးလျှောက်ပြီ၊ အာဝုသော- ငါ့ရှင်ဒါယကာ၊ မယံ- ငါအား၊
မနောပဒေါသော- စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဒေဝတာပန- နတ်တို့သည်
ကား၊ ကုပိတာ- အမျက်ထွက်ကုန် သည်ဖြစ်၍၊ ဣတော- ဤနေ့မှ၊ သတ္တမေ-
ခုနစ်ရက်မြောက်သော၊ ဒိဝနေ- နေ့၌၊ သကလရဋ္ဌံ- အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်ကို၊
အရဋ္ဌံ- တိုင်းပျက်ပြည်ပျက်၏အဖြစ်သို့၊ ဝါ- တိုင်းနိုင်ငံမဟုတ်သည်၏အဖြစ်သို့၊
ကရိဿန္တိ- ပြုကုန်လတ္တံ့၊ ဟံ- သင်သည်၊ ပုတ္တဒါရံ- သား၊ မယားကို၊ ဂဟေတွာ-
ယူ၍၊ သီယံ- လျင်မြန်စွာ၊ ပလာယိတွာ- ပြေး၍၊ အညတ္ထ- တစ်ပါးသော တိုင်းပြည်သို့၊
ယာဟိ- သွားလေလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- မိန့်တော်မူပြီ၊) သော- ထိုစစ်သူကြီး
သည်၊ ဘိတတသိတော- ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍၊ ဂန္ဒာ- ပြေးသွား၍၊
ရညော- ဒဏ္ဍကီမင်းအား၊ အာရောစေသိ- လျှောက်ကြားပြီ၊ ရာဇာ- ဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊
တဿ- ထိုစစ်သူကြီး၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ နဂဏှိ- မနာယူပြီ၊ သော- ထိုစစ်သူကြီး
သည်၊ နိဝတ္တိတွာ- ပြန်လည်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဂေဟံ- အိမ်သို့၊ ဂန္ဒာ- သွားပြီး၍၊
ပုတ္တဒါရံ- သား၊ မယားကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ပလာယိတွာ- ပြေး၍၊ အညံ-
တစ်ပါးသော၊ ရဋ္ဌံ- တိုင်းပြည်သို့၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊ ဘရဘင်္ဂသတ္တာ-
ဘရဘင်္ဂဆရာသည်၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ဒွေ- နှစ်ပါးကုန်
သော၊ တရုဏတာပသေ- ရသေ့ပျိုတို့ကို၊ ပေသေတွာ- စေလွှတ်၍၊ “ကိသဝတ္ထံ-
ကိသဝတ္ထရှင်ရသေ့ကို၊ မဉ္ဇ-သိဝိကာယ- ညောင်စောင်းထမ်းစင်ဖြင့်၊ အာနေထ-
ဆောင်ယူချေလော့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာကာသေန- ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်၊
အာဏာပေသိ- စေလိုက်ပြီ။

ရာဇာ- ဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊ ယုဇ္ဈိတွာ- စစ်တိုက်၍၊ စောရေ- ခိုးသူတို့ကို၊
ဂဟေတွာ- ဖမ်းယူ၍၊ နဂရမေဝ- မြို့သို့သာလျှင်၊ ပစ္စာဂမိ- ပြန်ခဲ့ပြီ၊ တသ္မိ-
ထိုဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊ အာဂတေ- လာရောက်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝတာ- နတ်တို့သည်၊

ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ ဒေဝံ- မိုးကို၊ ဝဿာပေသံ- ရွာစေ့ကုန်ပြီ၊ ဝဿောယေန- မိုးရေ
 အလျဉ်ဖြင့်၊ သဗ္ဗကုဏပေသု- အလုံးစုံကုန်သောအပုပ်အစပ်တို့သည်၊ အဝဟဋေသု-
 မျောကုန်သည်ရှိသော်၊ သုဒ္ဓဝါလုကဝဿံ- သဲဖြူမိုးကို၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ သုဒ္ဓဝါလုက-
 မတ္ထကေ- သဲဖြူအပေါ်၌၊ ဒိဗ္ဗပုပ္ဖဝဿံ- နတ်ပန်းမိုးသည်၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ ဒိဗ္ဗပုပ္ဖမတ္ထကေ-
 နတ်ပန်းအပေါ်၌၊ မာသကဝဿံ- ပဲမိုးသည်၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ မာသကမတ္ထကေ-
 ပဲအပေါ်၌၊ ကဟာပဏဝဿံ- အသပြာမိုးသည်၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ ဂဟာပဏပတ္ထကေ-
 အသပြာအပေါ်၌၊ ဒိဗ္ဗာဘရဏဝဿံ- နတ်တန်ဆာမိုးသည်၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ မနုဿာ-
 လူတို့သည်၊ သောမနဿပုတ္တာ- ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊
 ဟိရညသုဝဏ္ဏာဘရဏာနိ- သုံးဆောင်ပြီးသော ရွှေ၊ မသုံးဆောင်သေးသော
 ရွှေဖြင့်ပြီးကုန်သော တန်ဆာတို့ကို၊ ဂဏှိတုံ- ယူခြင်းငှာ၊ အာရဘိသု- အားထုတ်ကုန်ပြီ၊
 အထ- ထိုအခါ၌၊ နေသံ- ထိုသူတို့၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ သမ္ပဇ္ဇလိတံ- ပြောင်ပြောင်
 တောက်သော၊ နာနပ္ပကာရံ- အထူးထူး အပြားပြားရှိသော၊ အာဝုဓဝဿံ- လက်နက်မိုး
 သည်၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ ခဏ္ဍာခဏှိကံ- အပိုင်းအပိုင်း၊ ဘိဇ္ဇိသု-
 ပြတ်ကုန်ပြီ၊ အထ- ထိုသို့ပြတ်သောအခါ၌၊ နေသံ- ထိုသူတို့၏၊ ဥပရိ- အပေါ်၌၊
 မဟန္တ မဟန္တာ- ကြီးကုန်သော အလွန်ကြီးကုန်သော၊ စိတစ္စိတဂီရာ- မီးကျိုးတို့သည်၊
 ပတိသု- ကျကုန်ပြီ၊ တေသံ- ထိုမီးကျိုးတို့၏၊ ဥပရိ- အပေါ်၌၊ မဟန္တမဟန္တာနိ- ကြီးစွာ
 ကြီးစွာကုန်သော၊ ပဇ္ဇလိတပဗ္ဗ တကူဋ္ဌာနိ- ပြောင်ပြောင်တောက်ကုန်သော
 တောင်ထွတ်တို့သည်၊ ပတိသု- ကျကုန်ပြီ၊ တေသံ- ထိုတောင်ထွတ်တို့၏၊ ဥပရိ-
 အပေါ်၌၊ သဌိ-ဟတ္ထဌာနံ- အတောင်ခြောက်ဆယ်မြင့်သော အရပ်ကို၊ ပူရယန္တံ-
 ပြည့်စေလျက်၊ သုခမဝါလုကဝဿံ- သိမ်မွေ့စွာသော မိုးသဲသည်၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ ဧဝံ-
 ဤသို့လျှင်၊ သဌိယောဇနဌာနံ- ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော အရပ်သည်၊ အရဋ္ဌံ-
 တိုင်းပျက် ပြည်ပျက်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ တဿ (ရဋ္ဌဿ)-
 တိုင်းပြည်၏၊ အရဋ္ဌဘာဝေါ- တိုင်းပျက် ပြည်ပျက်၏အဖြစ်သည်၊ သကလ- ဇမ္ဗူဒီပေ-
 အလုံးစုံ သောဇမ္ဗူဒီပံ၌၊ ပညာယိ- ထင်ရှားပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ တဿရဋ္ဌဿ- ထိုတိုင်း၏၊ အနန္တရရဋ္ဌာဓိပတိနော-
 အခြားမဲ့ဖြစ်သော တိုင်း၌ တိုင်းနေသူတို့၏ အရှင်ဖြစ်ကုန်သော၊ ကလိင်္ဂေါ- ကလိင်္ဂမင်း
 လည်းကောင်း၊ အဋ္ဌကော- အဋ္ဌကမင်းလည်းကောင်း၊ ဘီမရထော- ဘီမရထမင်း
 လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တယော- သုံးပါးကုန်သော၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊

စိန္တယိသု- ကြံကြကုန်ပြီ၊ (ကိ စိန္တယိသု- အဘယ်သို့ ကြံကြကုန်သနည်း၊) “ပုဗ္ဗေ-
 ရှေးကာလ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ကလာဗုကာသိကရာဇာ-
 ကလာဗုအမည်ရှိသော ကာသိကမင်းသည်၊ ခန္တိဝါဒိတာပသေ- ခန္တိဝါဒီ ရှင်ရသေ့
 တို့ကို၊ အပရဇ္ဈိတွာ- ပြစ်မှား၍၊ ပထဝီ- နှစ်ဖြာကွဲသော မြေထဲသို့၊ ပဝိဋ္ဌော-
 ကျဝင်လေပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့သော၊ (ဝစနံ- စကားကို၊) သူယတိ- ကြားအပ်၏၊ တထာ-
 ထို့အတူ၊ ‘နာဠိကေရရာဇာ- နာဠိကေရမင်းသည်၊ တာပသေ- ရှင်ရသေ့တို့ကို၊
 သုနခေဟိ- ခွေးတို့ဖြင့်၊ ဝါ- တို့ကို၊ ခါဒါပေတွာ- ကိုက်စေ၍၊ (ပထဝီ- နှစ်ဖြာကွဲသော
 မြေထဲသို့ ပဝိဋ္ဌော- ကျလေပြီ) သဟဿဗာဟု- လက်ရံ့တစ်ထောင်ရှိသော၊ အဇ္ဈနောစ-
 အဇ္ဈနမင်းသည်လည်း၊ အင်္ဂီရသေ- အင်္ဂီရသရသေ့တို့ကို၊ အပရဇ္ဈိတွာ- ပြစ်မှား၍၊
 (ပထဝီ- နှစ်ဖြာကွဲသော မြေထဲသို့၊ ပဝိဋ္ဌော- ကျဝင်လေပြီ) ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊
 ဒဏ္ဍကိရာဇာ- ဒဏ္ဍကိမင်းသည်၊ ကိသဝစ္ဆေ- ကိသဝစ္ဆ ရှင်ရသေ့တို့ကို၊ အပရဇ္ဈိတွာ-
 ပြစ်မှား၍၊ ရဋ္ဌေန- တိုင်းပြည်နှင့်၊ သဟ- တကွ၊ ဝိနာသံ- ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပတ္တော-
 ရောက်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝစနံ- စကားကို၊) သူယတိ- ကြားအပ်၏၊ စတူနံ- လေးပါး
 ကုန်သော၊ ဣမေသံ ရာဇုနံ- ဤမင်းတို့၏၊ နိဗ္ဗတ္တဌာနံ ပန- ဖြစ်ရာအရပ်ကိုကား၊
 မယံ- ငါတို့သည်၊ န ဇာနာမ- မသိကုန်၊ တံ- ထိုမင်းလေးပါးတို့၏ ဖြစ်ရာအရပ်ကို၊
 နော- ငါတို့၏၊ သရဘင်္ဂသတ္တာရံ- သရဘင်္ဂ ဆရာရသေ့ကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊
 အညော- တစ်ပါးသောသူသည်၊ ကထေတုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ သမတ္ထောနာမ-
 စွမ်းနိုင်သည်မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ တံ- ထိုသရဘင်္ဂ ဆရာသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-
 ချဉ်းကပ်၍၊ ဣမေ ပဉ္စေ- ဤပြဿနာတို့ကို၊ ပုစ္ဆိဿာမ- မေးကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 (စိန္တယိသု- ကြံကြကုန်ပြီ) တေ တယောပိ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည်လည်း၊ မဟန္တေန-
 များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံနှင့် တကွ၊ ပဉ္စပုစ္ဆနတ္ထာယ- ပြဿနာကိုမေးခြင်း၏
 အကျိုးငှာ၊ နိက္ခမိသု- ထွက်ကြကုန်ပြီ၊ တေ ပန- ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည်ကား၊
 “အသုကောပိ- ဤအမည်ရှိသော မင်းသည်လည်း၊ နိက္ခန္တော- ထွက်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 န ဇာနန္တိ- မသိကြကုန်၊ ဧကေကော- တစ်ယောက်တစ်ယောက်သည်၊ “အဟမေဝ-
 ငါသည်သာ၊ ဂစ္ဆာမိ- သွား၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ မညတိ- အောက်မေ့၏၊ တေသံ-
 ထိုမင်းသုံးပါးတို့၏၊ ဂေါဓာဝရိနဒိတော- ဂေါဓာဝရီမြစ်၏၊ အဝိဒူရေ- အနီး၌၊
 သမာဂမော- ပေါင်းဆုံမိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တေ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည်၊
 ရထေဟိ- ရထားတို့မှ၊ ဩတရိတွာ- သက်ဆင်းကုန်၍၊ တယောပိ- သုံးပါးကုန်သော

မင်းတို့သည်လည်း၊ ဧကမေဝ- တစ်ခုတည်းသာလျှင်ဖြစ်သော၊ ရထံ- ရထားကို၊ အဘိရုယ- စီးကုန်၍၊ ဂေါဓာဝရိနဒီတိရံ- ဂေါဓာဝရိမြစ်ကမ်းနားသို့၊ သမ္ပါပုဏ္ဏိသု- ကောင်းစွာ ရောက်ကြလေကုန်ပြီ။

တသ္မိခဏေ- ထိုအခါ၌၊ သက္ကော- သိကြားနတ်မင်းသည်၊ ပဏ္ဍုကမ္မလ- သိလာသနေ- ဖြော့တော့သော ကမ္မလာကျောက်ဖျာနေရာ၌၊ နိသိန္ဒော- နေလျက်၊ သတ္တပဉ္စေ- ခုနစ်ပါးကုန်သော ပြဿနာတို့ကို၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ “ဣမေပဉ္စေ- ဤပြဿနာတို့ကို၊ သရဘင်္ဂသတ္တာရံ- သရဘင်္ဂဆရာကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ အညော- တစ်ပါးသော၊ (သမတ္ထောနာမ- ၌စပ်)၊ သဒေဝကေ- နတ်နှင့်တကွသော၊ လောကေ- လောက၌၊ ကထေတုံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ သမတ္ထော နာမ- စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ (အဟံ- ငါသည်)၊ တံ- ထိုသရဘင်္ဂဆရာကို၊) ဣမေ ပဉ္စေ- ဤပြဿနာတို့ကို၊ ပုစ္ဆိဿာမိ- မေးအံ့၊ တယော- သုံးပါးကုန်သော၊ ဣမေပိ ရာဇာနော- ဤလူမင်းတို့သည်လည်း၊ သရဘင်္ဂသတ္တာရံ- သရဘင်္ဂဆရာကို၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတုံ- မေးခြင်းငှာ၊ ဂေါဓာဝရိနဒီတိရံ- ဂေါဓာဝရိမြစ်ကမ်းနားသို့၊ ပတ္တာ- ရောက်ကုန်ပြီ၊ ဧတေသံ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့၏၊ ပဉ္စေပိ- ပြဿနာတို့ကိုလည်း၊ အဟမေဝ- ငါသည်သာလျှင်၊ ပုစ္ဆိဿာမိ- မေးအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ဒွိသု- နှစ်ထပ်ကုန်သော၊ ဒေဝလောကေသု- နတ်ပြည်တို့၌၊ ဒေဝတာဟိ- နတ်တို့ဖြင့်၊ ပရိဝုတော- ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝလောကတော- နတ်ပြည်မှ၊ ဩတရိ- သက်ဆင်းပြီ။

တံ ဒိဝသမေဝ- ထို့နောက်ပင်လျှင်၊ ကိသဝစ္ဆော- ကိသဝစ္ဆရှင်ရသေ့သည်၊ ကာလံ- စုတေကာလကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ တဿ- ထိုကိသဝစ္ဆရှင်ရသေ့၏၊ သရီရကိစ္စံ- အလောင်းကို၊ သဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို၊ ကာရေတုံ- ပြုစေခြင်းငှာ၊ စတုသု ဌာနေသု- လေးဌာနတို့၌၊ အနေကသဟဿာ- အထောင်မက များစွာကုန်သော၊ ဣသယော- ရသေ့တို့သည်၊ တတ္ထေဝ- ထိုအရပ်သို့သာလျှင်၊ ဂန္ဓာ- သွားကုန်၍၊ ပဉ္စသုဌာနေသု- ငါးဌာနတို့၌၊ မဏ္ဍပဉ္စ- မဏ္ဍပ်ကိုလည်း၊ ကာရေတွာ- ဆောက်စေ၍၊ အနေကသ- ဟဿာ- အထောင်မကများစွာကုန်သော၊ ဣသိဂဏာ- ရသေ့အပေါင်းတို့သည်၊ ကိသဝစ္ဆဿ- ကိသဝစ္ဆအမည်ရှိသော၊ တာပသဿ- ရှင်ရသေ့၏၊ (သရီရဇ္ဈာပနတ္ထံ- အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ခြင်းငှာ)၊ စန္ဒနစိတကံ- စန္ဒကူးပုံကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ သရီရံ- အလောင်းကို၊ ဈာပေသုံ- သဂြိုဟ်ကုန်ပြီ၊ အာဠာဟနဿ- သင်္ချိုင်း၏၊ သမန္တာ-

ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ အမုယောဇနမတ္ထေ- ယူဇနာ ခွဲမျှသော၊ ဌာနေ- အရပ်၌၊
ဒိဗ္ဗကုသုမဝဿံ- နတ်ပန်းမိုးသည်၊ ဝဿိ- ရွာပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း
သရဘင်္ဂရသေ့သည်၊ တဿ- ထိုကိသဝဏ္ဏရှင်ရသေ့ ၏၊ သရီရနိက္ခေပံ- အလောင်းကို
ချခြင်းကို၊ ကာရောပေတွာ- ပြုစေ၍၊ အဿမံ- တောကျောင်းတွင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ-
ဝင်၍၊ တေဟိ ဣသိဂဏေဟိ- ထိုရသေ့အပေါင်း တို့ဖြင့်၊ ပရိဝုတော- ခြံရံလျက်၊
နိဒိသိ- နေပြီ၊ တေသမ္ပိ ရာဇနံ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့၏လည်း၊ နဒိတီရံ- ဂေါဓာဝရီမြစ်ကမ်းနား
သို့၊ အာဂတကာလေ- ရောက်သောအခါ၌၊ မဟာသေနာဝါဟနတူရိယသဒ္ဓေါ-
များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းစသော ယာဉ် တီးမှုတ်မှုမျိုးတို့၏ အသံသည်၊
အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသရဘင်္ဂရသေ့သည်၊ တံ-
ထိုအသံကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ အနုသိဿံ- အနုသိဿမည်သော၊ တာပသံ-
တပည့်ရသေ့ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “တာတ- အမောင်အနုသိဿ၊ တွံ- သင်သည်၊
ဂန္တာ- သွား၍၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဇာနာဟိ- သိလော၊ ဧသော- ဤအသံသည်၊
ကိသဒ္ဓေါနာမ- အဘယ်အသံမည်ပါသနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

သော- ထိုအနုသိဿရသေ့သည်၊ ပါနီယယဋ္ဌံ- သောက်ရေအိုးကို၊ အာဒါယ-
ယူ၍၊ တတ္ထ- ထိုအရပ်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ တေရာဇာနော- ထိုမင်းသုံးပါး တို့ကို၊
ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ ပုစ္ဆနဝသေန- မေးခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်။ “အလင်္ကာ တုဏ္ဏလိနော (ပ)
မနုဿလောကေတိ- “အလင်္ကာ တုဏ္ဏလိနော (ပ) မနုဿလောကေ-ဟူသော၊ ပဌမံ-
ရှေးဦးစွာသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၀) ရထေသဘာ- ရထားစီးအပေါင်းတို့ထက် မြတ်သော ဒါယကာတို့၊
အလင်္ကာတာ- တန်းဆာဆင်ဝတ်ကုန်ထသော၊ ကုဏ္ဏလိနော- ပတ္တမြား
နားချောင်းလည်းဝတ်ကုန်ထသော၊ သုဝတ္ထာ- ကောင်းသောအဝတ်လည်း
ဝတ်ကုန်ထသော၊ ဝေဠုရိယမုတ္တာ ထရုခဂ္ဂဗန္ဓာ- ကြောင်မျက်ရွဲပတ္တမြား
ပုလဲတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်းအပ်သော အရိုးရှိကုန်သော သန်လျက်ရတနာ
တို့ကိုလွယ်ကုန်ထသော၊ တုမေ- သင်ဒါယကာတို့သည်၊ ဧကသ္မိရထေ-
တစ်ခုတည်းသော ရထား၌၊ တိဋ္ဌထ- စီးကြကုန်၏၊ ကေန- အဘယ်သူတို့
မည်ကုန်သနည်း၊ ကထံ- အသို့၊ ဝေါ- သင်တို့ကို၊ မနုဿလောကေ-
လူပြည်၌၊ ဇာနန္တိ- သိကြကုန်သနည်း။

တတ္ထ- ထိုအလင်္ကာစသော ဂါထာ၌၊ ဝေဠုရိယမုတ္တာထရုခဂ္ဂဗန္ဓာတိ-
 ဝေဠုရိယမုတ္တာထရုခဂ္ဂဗန္ဓာဟူသည်ကား၊ ဝေဠုရိယမဏိဟိ စေဝ- ကြောင်မျက်စွဲ
 ပတ္တမြားတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မုတ္တာလမ္ပကေဟိ စ- ပုလဲသွယ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊
 အလင်္ကာတထရူဟိ- တန်းဆာဆင်ထားအပ်သော လက်ကိုင်ရိုးရှိကုန်သော၊
 ခဂ္ဂရတနေဟိစ- သန်လျက်ရတနာတို့နှင့်၊ သမန္ဓာဂတာ- ပြည့်စုံကုန်သော၊ တိဌထာ
 တိ- တိဌထဟူသည်ကား၊ ဧကသ္မိ- တစ်ခုသော၊ ရထေ- ရထား၌၊ တိဌထ- တည်ကြ
 ကုန်၏။ ကေ န္ဓတိ- ကေနဟူသည်ကား၊ တုမ္ပေ- သင်တို့သည်၊ ကေ နာမ- အဘယ်အမည်
 ရှိသတို့နည်း၊ ဝေါ- သင်တို့ကို၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ သဇ္ဇာနန္တိ- သိရကုန်မည်နည်း၊
 ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တေ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည်၊ တဿ- ထိုအနုသိဿရှင်ရသေ့၏၊ ဝစနံ-
 စကားကို၊ သုတွာ- ကြားကြကုန်၍၊ ရထာ- ရထားမှ၊ ဩတရိတွာ- သက်ဆင်းကုန်
 ပြီး၍၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးကုန်၍၊ အဋ္ဌသု- တည်ကုန်ပြီ၊ တေသု- ထိုမင်းသုံးပါးတို့တွင်၊
 အဋ္ဌကရာဇာ- အဋ္ဌကမင်းသည်၊ တေန- ထိုအနုသိဿရှင်ရသေ့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊
 သလ္လပန္နော- စကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍။ “အဟမဋ္ဌကော(ပ)ပုစ္ဆိတာယေမှ ပဉ္စေ”တိ-
 “အဟမဋ္ဌကော(ပ) ပုစ္ဆိတာယေမှ ပဉ္စေ” ဟူသော၊ ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ-
 ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၁) ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ အဋ္ဌကော- အဋ္ဌကမင်းတည်း၊
 အယံပန- ဤမင်းသည်ကား၊ [ဘိမရထော (ဘိမ္မရထော)]- ဘိမ္မရထမင်းတည်း၊
 ဥဂ္ဂတော- နေလကဲ့သို့ ကျော်စော ထင်ရှားသော၊ အယံပန- ဤမင်းသည်ကား၊
 ကာလိင်္ဂရာဇာ- ကာလိင်္ဂမင်း တည်း၊ သုသညာတာနံ- ကာယဒွါရအစရှိသည်
 တို့ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကုန်သော၊ ဣသီနံ- အရှင်ရသေ့တို့ကို၊
 ဒဿနာယ- ဖူးမြင်ခြင်းငှာ၊ ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊ အာဂတာ- လာကြကုန်၏။
 သရဘင်္ဂသတ္ထာရံ- သရဘင်္ဂဆရာကို၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ပုစ္ဆိတာယ-
 မေးလိုကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဧမှ- လာကြကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုအဟမဋ္ဌကောစသော ဂါထာ၌၊ ဥဂ္ဂတောတိ- ဥဂ္ဂတောဟူ
 သည်ကား၊ စန္ဒော ဝိယစ- လကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သူရိယော ဝိယ စ- နေကဲ့သို့
 လည်းကောင်း၊ ပါကဋ္ဌော- ကျော်စောသော၊ ပညာတော- ထင်ရှားသော၊ သုသညတာနံ
 ဣသီနန္တိ- သုသညတာနံ ဣသီနံဟူသည်ကား၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ မယံ- ငါတို့သည်၊

ဝနကီဋ္ဌာဒီနံ- တောကစားခြင်းအစရှိသည်တို့၏၊ အတ္ထာယ- အကျိုးငှာ၊ အာဂတာ- လာကုန်သည်၊ န- မဟုတ်ကုန်၊ အထ ခေါ်- စင်စစ်သော်ကား၊ ကာယာဒီဟိ- ကာယအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ သုသညတာနံ- ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းခြင်းရှိကုန်သော၊ သီလသမ္ပန္နာနံ- သီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ ဣသီနံ- ရသေ့တို့ကို၊ ဒဿနတ္ထာယ- ဖူးမြင်ရန်အလို့ငှာ၊ ဣမ- ဤအရပ်သို့၊ အာဂတာ- လာကုန်၏၊ ပုစ္ဆိတာယေမှ ပဉ္စေတိ- ပုစ္ဆိတာယေမှ ပဉ္စေဟူသည်ကား၊ သရဘင်္ဂသတ္တာရံ- သရဘင်္ဂဆရာကို၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ပုစ္ဆိတံ- မေးမြန်းခြင်းငှာ၊ ဧမှ- လာကုန်၏၊ အာဂတာမှ- လာကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ယကာရော- ယ-အကွရာသည်၊ ဗျဉ္ဇနသန္ဓိ- ကရော- ဗျည်းတို့၏အသံစပ်ခြင်းကိုပြု၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော- သိအပ်၏။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နေ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့ကို၊ တာပသော- အနုသိဿ ရှင်ရသေ့သည်၊ “မဟာရာဇာ- မင်းမြတ်တို့၊ သာဓု- ကောင်းပြီ၊ (တုမေ- သင်မင်းမြတ်တို့သည်၊) အာဂန္တဗ္ဗဋ္ဌာနညေဝ- လာသင့်သော အရပ်သို့သာလျှင်၊ အာဂတာ- လာကုန်သည်၊ အတ္ထ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တေနဟိ- သင်မင်းမြတ်တို့ကို တိုက်တွန်းပါ၏၊ ဝါ- ထိုသို့လာကုန်သည်ရှိသော်၊ နှတွာ- ရေချိုးတော်မူကုန်၍၊ ဝိဿမိတွာ- အပင်အပန်း ဖြေကုန်ပြီး၍၊ အဿမပဒံ- တောကျောင်းတွင်းသို့ ပဝိသိတွာ- ဝင်ကုန်၍၊ ဣသိဂဏံ- ရသေ့အပေါင်းကို ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးကုန်၍၊ သရဘင်္ဂသတ္တာရမေဝ- သရဘင်္ဂဆရာကိုသာလျှင်၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆထ- မေးကြကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) တေန- ထိုမင်းသုံးပါးတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ ပဋိသန္တာရံ- ပျူငှာလောကဝတ် ပြုခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြုပြီး၍။

ပါနီယဃဋ္ဌံ- သောက်ရေအိုးကို၊ ဥက္ခိပိတွာ- ထမ်း၍၊ ဥဒကထေဝေ- ရေပေါက်တို့ကို၊ ပုစ္ဆန္တော- သုတ်လျက်၊ အာကာသံ- ကောင်းကင်ကို၊ ဩလော- ကေန္တော- ကြည့်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝဂဏပရိဝုတံ- နတ်အပေါင်းတို့သည်ခြံရံအပ်သော၊ ဧရာဝဏကုန္ဒဝရဂတံ- ဧရာဝဏ်ဆင်မြတ်၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ စီးသော၊ ဩတရန္တ- နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်လာသော၊ ဒေဝရာဇာနံ- နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကံ- သိကြားကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ (သော- ထိုအနုသိဿ ရှင်ရသေ့သည်၊) တေန- ထိုသိကြားမင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ သလ္လပန္တော- စကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဝေဟာယသံ တိဌတိ (ပ) မနုဿလောကေ”တိ- “ဝေဟာယသံ တိဌတိ (ပ) မနုဿလောကေ”

ဟူသော၊ တတိယံ- သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၂) မဟာနုဘာဝ- ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊ ယက္ခ- နတ်မင်း၊ တံ- ရှင်နတ်မင်းသည်၊ ပန္နရသေ- တစ်ဆယ့်ငါးရက်တို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နေ့၌၊ ပထဒ္ဓါနော- ကောင်းကင်လယ်၌တည်သော၊ စန္ဒောဣဝ- လကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ဝေဟာယသံ- ကည်ရာမရှိသော၊ အန္တလိက္ခေ- ကောင်းကင်၌၊ ကိဋ္ဌသိ- တည်၏၊ တံ- အရှင်နတ်မင်းကို၊ ပုဏ္ဏမိ- မေးပါ၏၊ ကထံ- အလို့လျှင်၊ တံ- အရှင်နတ်မင်းကို၊ မနုဿလောကေ- လူ့ပြည်၌၊ ဇာနန္တိ- သိကြကုန် သနည်း။

တတ္ထ- ထိုဝေဟာယသံစသော ဂါထာ၌၊ ဝေဟာယသန္တိ- ဝေဟာယသံဟူ သည်ကား၊ အဗ္ဘဂ္ဂန္တာ- ပြန်တတ်၍၊ အန္တလိက္ခေ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ တိဋ္ဌသိ- တည်၏၊ ပထဒ္ဓါနောတိ- ပထဒ္ဓါနောဟူသည်ကား၊* ပထဒ္ဓဂတော- အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားတတ်သော၊ အဒ္ဓပထေ- အခွန်ရှည်သောခရီး၌၊ ဂဂနမဇ္ဈေ- ကောင်းကင် အလယ်၌၊ ဌိတော- တည်သော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ သက္ကော- သိကြားနတ်မင်းသည်၊ (တဿ- ထိုအနုသိဿရှင်ရသေ့အား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ နာမံ- အမည်ကို၊ ဝတ္တာ- ပြောဆို၍၊ ကာရဏံ- လာသောအကြောင်းကို၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည် ဖြစ်၍။ “ယမာဟု ဒေဝေသု (ပ) ဣသိနံ ဒဿနာယာ”တိ- “ယမာဟု ဒေဝေသု (ပ) ဣသိနံ ဒဿနာယာ”

* ပထဒ္ဓါနော=ဤပုဒ်ကို ဇာ၊ ဌ၊ ငှ၊ ၃၈၅-၌ အာကာသပထသင်္ခါတဿ အဒ္ဓါနော-ဟု ဖွင့်ထား၏။ ဤ၌ ပထဒ္ဓဂတော-ဟုဖွင့်၏။ ပထနှင့် အဒ္ဓ အနက်တူကြောင်းကို ရှေ့အဖွင့်ဖြင့် သိရ၏။ ဤ၌လည်း ပထဒ္ဓ-ဟု ပေါင်းစပ်၍ပြထားသဖြင့် အနက်တူဟု ပင်ယူလိုသည်။ သို့သော် နောက်က ဂတော-ပုဒ်ဖြည့်စွက်ထားသဖြင့် ခရီးအနက်ကိုမယူဘဲ ခရီးကိုသွားသော (ဝါ)ခရီး၌ တည်သော-ဟု အနက်ကို ယူရသည်။ စန္ဒော-ပုဒ်ကို ဝိသေသနပြုလိုပုံရသည် အမှန်မှာ အဒ္ဓါနော ပုဒ်သည် ဆဋ္ဌိဝိဘက်ဆုံး ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အခွန်ရှည်သော ခရီးဆိုသည်မှာ အာကာသခရီးလမ်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပထဒ္ဓါနော-အာကာသခရီး၏ မဇ္ဈေ-အလယ်၌၊ ဌိတော-တည်သော-ဟု အနက်ယူမှ ဝိဘက်ကိုက်မည်။ သက္ကတ၌ အခွန်-ဟု ဗျည်းဆုံးပုဒ်ဖြစ်သည်။ ပါဠိ၌ အဒ္ဓံ-ဟု ပုဒ်ဖြစ်လာ၏။ အ-သရဆုံး ပုဒ်ရှိသကဲ့သို့၊ ဥ-သရဆုံးပုဒ်လည်း ရှိ ၎င်းကိုမြန်မာက အခွန်- ဟုဘာသာပြန်ဆို၏။ အခွန်-စကားလုံးသည်လည်း သက္ကတမှယူထား သောစကားလုံးပင် ဖြစ်သည်။ ဒေသအက္ခရာအဝေးကို ဖော်ပြရာ၌၎င်း၊ အချိန်ကာလကို ဖော်ပြရာ၌၎င်း အသုံးပြုသည်။

ဟူသော၊ စတုတ္ထံ- လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ဝါ- လေးခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၃) ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ယံဒေဝရာဇာနံ- အကြင်သိကြားမင်းကို၊ ဒေဝေသု- နတ်ပြည်တို့၌၊ သုဇ္ဈတီတိ- သုဇ္ဈတိဟူ၍၊ အာဟု- ဆိုကြကုန်၏၊ တံဒေဝရာဇာနံ- ထိုသိကြားနတ်မင်းကို၊ မနုဿလောကေ- လူ့ပြည်၌၊ မဃဝါတိ- မာဃဝဟူ၍၊ အာဟု- ဆိုကြကုန်၏၊ ဒေဝရာဇာ- နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော၊ သောအဟံ- ထိုအကျွန်ုပ်သည်၊ သုသညာတာနံ- ကာယဒွါရ အစရှိသည်တို့ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကုန်သော၊ ဣသိနံ- ရသေ့ အပေါင်းတို့အား၊ ဒဿနာယ- ဖူးမြင်အံ့သောငှာ၊ ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ ပတ္တော- ရောက်လာ၏။

တတ္ထ- ထိုယမာဟုစသော ဂါထာ၌၊ သ ဒေဝရာဇာတိ- သဒေဝရာဇာဟူ သည်ကား၊ သော အဟံ- ထိုငါသည်၊ ဒေဝရာဇာ- နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကော- သိကြားမင်းတည်း၊ ဣဒမဇ္ဇ ပတ္တောတိ- ဣဒမဇ္ဇ ပတ္တောဟူသည်ကား၊ ဣဒံ ဌာနံ- ဤအရပ်သို့၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ အာဂတော- ရောက်လာ၏၊ ဒဿနာယာတိ- ဒဿနာယ ဟူသည်ကား၊ ဒဿနတ္ထာယ- ဖူးမြင်ခြင်းအလို့ငှာ၊ ဝန္တနတ္ထာယ- ရှိခိုးခြင်းအလို့ငှာ၊ စ- ထို့အပြင်၊ သရဘင်္ဂသတ္တာရံ- သရဘင်္ဂဆရာကို၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆနတ္ထာယ- မေးခြင်းအလို့ငှာ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုသိကြားမင်းကို၊ အနုသိသော- အနုသိဿ ရှင်ရသေ့ သည်၊ “မဟာရာဇ- သိကြားမင်း၊ သာဓု- ကောင်းပြီ၊ တုမေ- သင်သိကြား နတ်မင်းတို့ သည်၊ ပစ္ဆ- နောက်မှ၊ အာဂစ္ဆထ- လာကြကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့ ဝတ္တာ- ဆိုပြီး၍၊ ပါနီယဃဋ္ဌံ- သောက်ရေအိုးကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အဿမပဒံ- တောကျောင်းတွင်းသို့ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပါနီယဃဋ္ဌံ- သောက်ရေအိုးကို၊ ပဋိသာမေတွာ- သို့မို့ပြီး၍၊ တိဏ္ဍံ- သုံးပါးကုန်သော၊ ရာဇနဉ္စ- လူမင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ ဒေဝရာဇဿစ- သိကြားမင်း၏ လည်းကောင်း၊ ပဉ္စပုစ္ဆနတ္ထာယ- ပြဿနာမေးခြင်း၏အကျိုးငှာ၊ အာဂတဘာဝံ- လာသည်၏အဖြစ်ကို၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂဆရာရသေ့အား၊ အာရောစေသိ- ကြားလျှောက်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂရသေ့သည်၊ ဣတိဂဏပရိတော- ရသေ့အပေါင်းသည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာဝိဿာလမာဠကေ- မြတ်သော ကျယ်သော အထွက်ရှိသော မဏ္ဍပ်၌၊ နိသိဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ တယော-

သုံးပါးကုန်သော၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ အာဂန္တာ- လာကုန်ပြီး၍၊ ဣသိဂဏံ- ရသေ့အပေါင်းကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးကုန်၍၊ ဧကမန္တံ- တင့်သင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ နိသီဒိသု- ထိုင်နေကြကုန်ပြီ။

သက္ကောပိ- သိကြားမင်းသည်လည်း၊ ဩတရိတွာ- သက်ဆင်း၍၊ ဣသိဂဏံ- ရသေ့အပေါင်းကို၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်၍၊ အဇ္ဈလိ- လက်အုပ်ကို၊ ပဂ္ဂယု- ချီ၍၊ ဌိတော- ရပ်လျက်၊ ဣသိဂဏံ- ရသေ့အပေါင်းကို၊ ဝဏ္ဏေတွာ- ချီးမွမ်း၍၊ ဝန္တမာနော- ရှိခိုးလိုသည်ဖြစ်၍။ ဒုရေ သုတာ နော (ပ) မနုဿသေဋ္ဌာ” တိ- ဒုရေ သုတာ နော (ပ) မနုဿသေဋ္ဌာ ဟူသော၊ ပဉ္စမံ- ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော၊ ဝါ- ငါးခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၄) ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ သမာဂတာ- အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန် ထသော၊ မဟိဒ္ဓိကာ- ကြီးသောတန်ခိုးရှိကုန်ထသော၊ ဣဒ္ဓိဂုဏူပပန္နာ- ငါးပါးသော တန်ခိုးကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံကုန်ထသော၊ ဣသယော- အရှင်ရသေ့ ကောင်းတို့ကို၊ ဒုရေ- ဝေးသောနတ်ပြည်၌၊ ဌိတေဟိယေဝ- တည်သည် သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော၊ နောအမေဟိ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ သုတာ- ကြားအပ် ကုန်၏၊ ယေအယျိရာ- အကြင်အရှင်ကောင်းတို့သည်၊ ဇီဝ-လောကေ- လူ့ပြည်၌၊ မနုဿသေဋ္ဌာ- လူတို့၌မြတ်ကုန်သည်၊ အတ္ထ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တေအယျိရေ- ထိုအရှင်ကောင်းတို့ကို၊ ပသန္တစိတ္တော- ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိ သည်ဖြစ်၍၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝန္တာမိ- ရှိခိုးပါ၏။

တတ္ထ- ထိုဒုရေ သုတာစသော ဂါထာ၌၊ ဒုရေ သုတာ နောတိ- ဒုရေ သုတာ နောဟူသည်ကား၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ အမေဟိ- တပည့်တော်တို့သည်၊ တုမေ- အရှင်ဘုရားတို့ကို၊ ဒုရေ- ဝေးသော၊ ဒေဝလောကေ- နတ်ပြည်လောက၌၊ ဌိတေဟိ- ယေဝ- တည်ကုန်လျက်သာလျှင်၊ သုတာ- ကြားဖူးပါပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မမာယန္တော- မြတ်နိုးသည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊ သမာဂတာ- ကောင်းစွာ ရောက်၍လာကုန်သော၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ဣမေ ဣသယော- ဤအရှင်ရသေ့ တို့သည်၊ ဒုရေ- အဝေး၌၊ သုတာ- ထင်ရှားကုန်၏၊ ယာဝ ဗြဟ္မလောကာ- ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင်၊ ဝိဿုတာ- ကျော်ကြားကုန်၏၊ ပါကဋ္ဌာ- ထင်ရှားကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။ မဟိဒ္ဓိကာတိ- မဟိဒ္ဓိကာဟူသည်ကား၊

မဟာနုဘာဝါ- ကြီးသောအာနုဘော်ရှိကုန်၏။ ကုဒ္ဓိဂုဏူပပန္နာတိ- ကုဒ္ဓိဂုဏူပပန္နာ
ဟူသည်ကား၊ ပဉ္စဝိဓေန- ငါးပါးအပြားရှိသော၊ ကုဒ္ဓိဂုဏေန- တန်ခိုးဂုဏ်နှင့်၊
သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံကုန်၏။ အယိရေတိ- အယိရေဟူသည်ကား၊ အယျေ-
အရှင်ကောင်းတို့သည်၊ ယေတိ- ယေဟူသည်ကား၊ ယေ တုမေ- အကြင်အရှင်
တို့သည်၊ ကုမသ္မိ ဇီဝလောကေ- ဤလူ့ပြည်၌၊ မနုဿေသု- လူတို့တွင်၊ သေဋ္ဌာ-
မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ (အတ္ထ- ဖြစ်ကုန်၏။) ကုတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်
တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ကုသိဂဏံ- ရသေ့အပေါင်းကို၊ ဝဏ္ဏေတွာ- ချီးမွမ်း၍၊ သက္ကာ-
သိကြားမင်းသည်၊ ဆ- ခြောက်ပါးကုန်သော၊ နိသဇ္ဇဒေါသေ- နေရာ၏ အပြစ်တို့ကို၊
ပရိဟရန္တော- ရှောင်ကြဉ်သည်ဖြစ်၍၊ ဧကမန္တံ- တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌၊
နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုသိကြားမင်းကို၊ ကုသိနံ- ရသေ့တို့၏၊
အဓောဝါတေ- လေကြော၌၊ နိသိန္တံ- ထိုင်နေသည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ အနုသိဿော-
အနုသိဿရသေ့သည်၊ (သက္ကံ- သိကြားမင်းကို၊ ပဋိသေဓေန္တော- တားမြစ်လိုသည်
ဖြစ်၍။) “ဂန္ဓော ကုသိနံ (ပ) အသုစိ ဒေဝရာဇာ”တိ- “ဂန္ဓော ကုသိနံ (ပ) အသုစိ
ဒေဝရာဇာ”ဟူသော၊ ဆဋ္ဌံ- ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ဝါ- ခြောက်ခု
မြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၅) သဟဿနေတ္တ- မျက်စိတစ်ထောင် အမြင်ဆောင်သော သိကြား
နတ်မင်း၊ စိရဒိက္ခိတာနံ- ရဟန်းပြု၍ကြာမြင့်ကုန်ပြီးသော၊ ကုသိနံ-
ရသေ့တို့၏၊ ဂန္ဓော- အနံ့သည်၊ ကာယာ- ကိုယ်မှ၊ မာလုတေန- လေကြောင့်၊
စုတော- ရွှေသည်ဖြစ်၍၊ ဂစ္ဆတိ- လွင့်၏၊ ကုတော- ဤလေကြောအရပ်မှ၊
ပဋိက္ကမ္မ- ဖဲလော့၊ ဒေဝရာဇ- သိကြားနတ်မင်း၊ ကုသိနံ- ရသေ့တို့၏၊ ဂန္ဓော-
အနံ့သည်၊ အသုစိ- မစင်ကဲ့သို့ စက်ဆုတ်ဖွယ်ရှိ၏။

တတ္ထ- ထိုဂန္ဓောစသော ဂါထာ၌၊ စိရဒိက္ခိတာနန္တိ- စိရဒိက္ခိတာနံဟူ သည်ကား၊*
စိရပဗ္ဗဇိတာနံ- ရဟန်းပြုပြီး၍ကြာမြင့်ကုန်သော၊ (ဝါ) ကြာမြင့်သော ကာလ၌ရဟန်းပြု
ပြီကုန်သော၊ ပဋိက္ကမ္မာတိ- ပဋိက္ကမ္မဟူသည်ကား၊ ပဋိက္ကမ- ဆုတ်လော့၊ အပေဟိ-

* စိရဒိက္ခိတာနံ=ဒိက္ခ(ပရ)သက္ကတပုဒ်မှ ဒိက္ခ-ဟုပါဠိပုဒ်ဖြစ်လာသည်။ ရသေ့-
ရဟန်းပြုခြင်း ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ ဓာတ်ရင်းမှာ ဒက္ခ-ဓာတ်ဖြစ်သည်။ ဝုဒ္ဓိ-အနက်၊ ဂတိ-
အနက်ကိုဟော၏။ ဒိက္ခ-သည် ဒက္ခ-ဓာတ်၏ တုမိစ္ဆတ္ထကြိယာပုံဖြစ်သည်ဟု ဆိုသောကြောင့်

ဖဲလော့၊ သဟဿနေတ္တာတိ- သဟဿနေတ္တဟူသည်ကား၊ ဧတံ- ဤသဟဿနေတ္တ
ဟူသော စကားသည်၊ အာလပနံ- သိကြားမင်းကိုခေါ်သော စကားတည်း၊ ဟိ- မှန်၏၊
သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အမစ္စသဟဿေဟိ- အမတ်တစ်ထောင်တို့သည်၊ စိန္တိတံ-
ကြံအပ်သော၊ အတ္ထံ- အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို၊ ဧကကောဝ- တစ်ယောက်တည်းသာလျှင်၊
ပဿတိ- သိမြင်နိုင်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ “သဟဿနေတ္တာ”တိ- သဟဿနေတ္တ
ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ အထ ဝါ- တနည်းကား၊ (ယော- အကြင်
သိကြားမင်းသည်၊) သဟဿ- နေတ္တာနံ- တစ်ထောင်သော မျက်လုံးရှိကုန်သော၊
ဒေဝါနံ- နတ်တို့၏၊ ဒဿန္တပစာရာတိက္ကမနသမတ္ထော- မြင်ရာအရပ်ကို ကျော်လွန်၍
မြင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ (သော- ထိုသိကြားမင်း
သည်၊) သဟဿနေတ္တာ- သဟဿနေတ္တမည်၏၊ အသုစီတိ- အသုစီဟူသည်ကား၊
သေဒမလာဒီဟိ- ချေးအညစ်အကြေးအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပရိဘာဝိတတ္တာ- လိမ်းကျံ
အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ဒုဂ္ဂန္ဓော- မကောင်းသော အနံ့ရှိ၏၊ တုမေ စ- သင်တို့
သည်ကား၊ သုစိကာမာ- စင်ကြယ်ခြင်းကို အလိုရှိကုန်၏၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ ဝေါ-
သင်တို့အား၊ ဧသ ဂန္ဓော- ဤမကောင်းသော အနံ့သည်၊ ဗာဓတိ- နှိပ်စက်၏၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ (တတော-
ထိုလေကြေအရပ်မှ၊ ကာရဏံ- မဖဲလိုသောအကြောင်းကို၊ အနုသိဿဿ-
အနုသိဿရသေ့အား၊ အာရောစေန္ဓော- လျှောက်ကြားလိုသည် ဖြစ်၍၊) “ဂန္ဓော
ဣသိနံ (ပ) န ဟေတ္ထ ဒေဝါ ပဋိက္ကုလသညိနော”တိ- “ဂန္ဓော ဣသိနံ (ပ) ပဋိက္ကုလ
သညိနော” ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၆) ဘန္ဓေ- အရှင်ဘုရားတို့၊ စိရဒိက္ခိတာနံ- ရဟန်းပြု၍ကြာမြင့်
ကုန်ပြီးသော၊ ဣသိနံ- အရှင်ကောင်းရသေ့တို့၏၊ ဂန္ဓော- အနံ့သည်၊
ကာယာ- ကိုယ်တော်မှ၊ မာလုတေန- လေကြောင့်၊ စုတော- ရွှေသည်
ဖြစ်၍၊ ဂစ္ဆတု- လွင့်လာပါစေ၊ ဧတံဂန္ဓံ- ထိုအရှင်ကောင်းရသေ့တို့၏
အနံ့တော်ကို၊ [ဝိစိတြပုပ္ဖံ(ဝိစိတ္တပုပ္ဖံ)]- ဆန်းကြယ်စွာသိကုံးအပ်ကုန်သော
အပွင့်ရှိသော၊ [သုရဘိမာလံဣဝ(သုရဘိမာလံဣဝ)]- ကြိုင်ကြိုင် မွေးသော

သီလစသော ဂုဏ်အားဖြင့် ကြီးပွားလိုသူ (ဝါ) ကြီးပွားခြင်းသို့ ရောက်သူ-ဟု သဒ္ဒတ္ထကြံလေ။

• ဒိက္ခ+ဣ+တ=ဒိက္ခိတ-ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးသူဟု အနက်ရ။

ပန်းဆိုင်ကိုကဲ့သို့၊ ပဋိကခါမ- အလိုရှိပါကုန်၏။ ဟိသစ္စံ- မှန်၏။ ဧတ္ထ- ဤသီလရှိသောသူတို့၏အနံ့၌၊ ဒေဝါ- နတ်တို့သည်၊ [ပဋိက္ကလ (ပဋိကူလ)] သညိနော- စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်ဟု အမှတ်ရှိကုန်သည်၊ န ဟောန္တိ- မဖြစ်ကုန်။

တတ္ထ- ထိုဂန္ဓောစသော ဂါထာ၌၊ ဂစ္ဆတူတိ- ဂစ္ဆတုဟူသည်ကား၊ ယထာသုခံ- အလိုရှိတိုင်း၊ ပဝတ္တတု- ဖြစ်ပါစေ၊ နော- ငါတို့၏၊ နာသပုဋ်- နှာခေါင်းဖုကို၊ ပဟရတု- ပုတ်ခတ်ပါစေ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပါဋိကခါမာတိ- ပဋိကခါမ ဟူသည်ကား၊ ဣစ္ဆမ- အလိုရှိပါကုန်၏၊ ပတ္ထေမ- တောင့်တပါကုန်၏၊ ဧတ္တာတိ- ဧတ္တဟူသည်ကား၊ ဧတသ္မိံ ဂန္ဓေ- ဤရှင်ရသေ့တို့၏ ကိုယ်မှထွက်သော မကောင်းသော အနံ့၌၊ ဒေဝါ- နတ်တို့သည်၊ ဇိဂ္ဂစ္ဆသညိနော- စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟူသော အမှတ်ရှိကုန်သည်၊ န ဟောန္တိ- မဖြစ်ကုန်၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဒေဝါ- နတ်တို့သည်၊ ဒုဿီလေယေဝ- ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်၌သာလျှင်၊ ဇိဂ္ဂစ္ဆန္တိ- စက်ဆုပ်ကုန်၏၊ သီလဝန္ဓေ- သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌၊ နဇိဂ္ဂစ္ဆန္တိ- မစက်ဆုပ်ကုန်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝဉ္စ- ဤသို့သော စကားကို၊ ဝတ္တာပန- ဆိုပြီး၍ကား၊ “ဘန္ဓေ အနုသိဿ- အရှင်အနုသိဿ၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ မဟန္တေန- ကြီးစွာသော၊ ဥဿာဟေန- အားထုတ်ခြင်းဖြင့်၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတုံ- မေးခြင်းငှာ၊ အာဂတော- လာပြီ၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ကရောဟိ- ပြုတော်မူလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ သော- ထိုအနုသိဿရသေ့သည်၊ တဿ- ထိုသိကြားမင်း၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ အာသနာ- နေရာမှ၊ ဥဋ္ဌာယ- ထ၍၊ ဣသိဂဏံ- ရသေ့အပေါင်းကို၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလိုသည် ဖြစ်၍၊ “ပုရိန္ဒဒေါ ဘူတပတိ (ပ) ဒေဝါနမိန္ဒဿ စ ဝါသဝဿာ”တိ- “ပုရိန္ဒဒေါ (ပ) ဝါသဝဿ”- ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၇) ဘောန္တော- အရှင်ကောင်းတို့၊ ပုရိန္ဒဒေါ- အလှူလက်ဦး ပေးဘူး သော၊ ဘူတပတိ- သတ္တဝါတို့၏အကြီးဖြစ်သော၊ ယသဿိ- များသော အခြံအရံ ရှိသော၊ ဒေဝါနံ- နတ်တို့ကို၊ ဣန္ဒော- အစိုးရသော၊ မယဝါ- မာယ၏အနွယ် ဖြစ်သော၊ သုဇမ္ပတိ- သုဇိတာ၏လင်ဖြစ်သော၊ [အသုရဂဏပုမဒ္ဒနော (အသုရဂ္ဂပမဒ္ဒနော)]- အသုရာအပေါင်းတို့ကို နှိပ်နင်းနိုင်သော၊ သောသ- က္ကောဒေဝရာဇာ- ထိုသိကြားနတ်မင်းသည်၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတုံ- မေးအံ့သောငှာ၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ အာကခိတိ- အလိုရှိ၏။

(၅၈) မနုဇာဓိပါနံ- လူတို့၏အကြီးဖြစ်ကုန်သော၊ တိဏ္ဍံ- သုံးပါး ကုန်သော၊ ရညဉ္စ- မင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ ဒေဝါနမိန္ဒဿ- နတ်တို့ကို အစိုးရသော၊ ဝါသဝဿစ- သိကြားမင်း၏လည်းကောင်း၊ နိပုဏေ- နူးညံ့သိမ်မွေ့ကုန်သော၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ဣဓ- ဤအရပ်၌၊ နေသံ ပဏ္ဍိတာနံ- ထိုပညာရှိရသေ့တို့တွင်၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်သော၊ ကောနေဝကောနုဇေ- အဘယ်ရသေ့သည်လျှင်၊ ဗျာကရိဿတိ- ဖြေနိုင် လတ္တံ့နည်း။

တတ္ထ- ထိုပုရိန္ဒဒေါစသော ဂါထာတို့၌၊ “ပုရိန္ဒဒေါ”တိအာဒီနိ- ပုရိန္ဒဒေါအစရှိသည်တို့သည်၊ သက္ကဿေဝ- သိကြားမင်း၏သာလျှင်၊ ဂုဏနာမာနိ- ဂုဏ်ကြောင့် ရအပ်သောနာမည်တို့တည်း၊ ဟိ- ချဲ့ဦးအံ့၊ သော- ထိုသိကြားမင်းသည်၊ ပုရေ- ရှေး၌၊ ဒါနံ- အလှူကို၊ ဒိန္နတ္တာ- ပေးလှူဖူးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပုရိန္ဒဒေါ- ပုရိန္ဒဒမည်၏၊ ဘူတေသု- နတ်တို့၌၊ ဇေဋ္ဌကတ္တာ- အကြီးအမှူး၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဘူတပတိ- ဘူတပတိမည်၏၊ ပရိဝါရသမ္ပဒါယ- အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ယသဿီ- ယသဿီမည်၏၊ ပရမိဿရတာယ- သူတစ်ပါးကို အစိုးရသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ဒေဝါနမိန္ဒော- ဒေဝါနမိန္ဒမည်၏၊ သတ္တန္တံ- ခုနှစ်ပါးကုန်သော၊ ဝတ္ထပဒါနံ- ကျင့်ဝတ်တို့ကို၊ သုဋ္ဌ- ကောင်းစွာ၊ ကတတ္တာ- ပြုသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ သက္ကော- သက္ကမည်၏၊ ပုရိမဇာတိဝသေန- ရှေးဖြစ်ဘူးသောဘဝ၏ အစွမ်းဖြင့်၊ မဃဝါ- မဃဝါမည်၏၊ သုဇာယ- သုဇာမည်သော၊ အသုရကညာယ- အသုရာနတ်သမီး၏၊ ပတိဘာဝေန- လင်ဖြစ်သောကြောင့်၊ သုဇမ္ပတိ- သုဇမ္ပတိ မည်၏၊ ဒေဝါနံ- နတ်တို့သည်၊ ရဉ္စနတာယ- နှစ်သက်အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဒေဝရာဇာ- ဒေဝရာဇာမည်၏၊ ကော နေဝါတိ- ကောနေဝဟူသည်ကား၊ ကော နု ဇေ- အဘယ်ရသေ့သည်သာလျှင်၊ နိပုဏေတိ- နိပုဏေဟူသည်ကား၊ သဏှ သုခုမေ- နူးညံ့သိမ်မွေ့ကုန်သော၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ရညန္တိ- ရည်ဟူသည်ကား၊ ရာဇုနံ- မင်းတို့၏၊ စတုန္တံ- လေးပါးကုန်သော၊ ဣမေသံ ရာဇုနံ- ဤမင်းတို့၏- မနံ- စိတ်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ပဏ္ဍိတာနံ- ပညာရှိကုန်သော၊ ဣမေသံ ဣသိနံ- ဤရသေ့တို့တွင်၊ ကော- အဘယ်ရသေ့သည်၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ကထေဿတိ- ဖြေဆိုလတံ့နည်း၊ နေသံ- ထိုမင်းတို့၏၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာကို၊ ကထေတံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ သမတ္ထံ- စွမ်းနိုင်သူကို၊ ဇာနာထ- သိကြကုန်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုက္ခာ- ကြား၍၊ ဣသိဂဏော- ရသေ့အပေါင်းသည်၊ “မာရိသ- အဆွေ၊ အနုသိဿ- အရှင်အနုသိဿ၊ တံ- သင်သည်၊ ပထဝီယံ- မြေ၌၊ ဌတ္တာ- ရပ်၍၊ ပထဝီ- မြေကို၊ အပဿန္တောဝီယ- မမြင်သကဲ့သို့၊ ကထေသိ- ဆိုဘိ၏၊ သရဘင်္ဂသတ္တာရံ- သရဘင်္ဂဆရာကို၊ ဌပေတ္တာ- ထား၍၊ ဧတေသံ- ထိုမင်းလေးပါးတို့၏၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ကထေတံ- ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ သမတ္ထော- စွမ်းနိုင်သော၊ အညော- တစ်ပါးသော၊ ကော- အဘယ်မည်သော သူသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိအံ့နည်း၊)” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ (တံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အနုသိဿဿ- အနုသိဿရသေ့အား၊ (ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “အယံ ဣသိ (ပ) ဝိယာကရိဿတိ”- “အယံ ဣသိ (ပ) ဝိယာကရိဿတိ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၅၉) ဘန္တေအနုသိဿ- အရှင်အနုသိဿ၊ သရဘင်္ဂေါ- ကောင်းကင်၌ ပြုအပ်သော မြားပြာသားအစရှိသည်တို့ကို တစ်စင်းတည်းသော မြားဖြင့် ကျစေ၍ ဖျက်ဆီးတတ်ထသော၊ တပဿိ- ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိထသော၊ ယတော- အကြင်အခါမှ၊ ဇာတော- ဘွား၏၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ မေထုနသ္မာ- မေထုန်အကျင့်မှ၊ ဝိရတော- ကြဉ်ထသော၊ အာစေရပုတ္တော- ဆရာပုရောဟိတ်၏သားဖြစ်သော၊ သုဝိနီတရူပေါ- ကောင်းစွာဆုံးမအပ်သော သဘောရှိထသော၊ အယံဣသိ- ဤရသေ့ သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ သော- ထိုရသေ့သည်၊ နေသံ- ထိုမင်းလေးပါးတို့၏၊ ပဉ္စာနိ- ပြဿနာတို့ကို၊ ဝိယာကရိဿတိ- ဖြေလတ္တံ့။

တတ္ထ- ထိုအယံ ဣသိစသော ဂါထာ၌၊ သရဘင်္ဂေါတိ- သရဘင်္ဂေါဟူ သည်ကား၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ သရေ- မြားကို၊ ခိပိတ္တာ- ပြစ်၍၊ သရပါသာဒါဒီနိ- မြားပြာသား အစရှိသည်တို့ကို၊ ကတ္တာ- ပြု၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဧကေန- တစ်စင်းသော၊ သရေန- မြားဖြင့်၊ တေ သရေ- ထိုပစ်အပ်ပြီးသော မြားတို့ကို၊ ပါတေန္တော- ကျစေလျက်၊ ဘင်္ဂဝိဘင်္ဂေ- အကျိုးအပဲ့တို့ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ သရဘင်္ဂေါ- သရဘင်္ဂမည်၏၊ မေထုနသ္မာတိ- မေထုနသ္မာဟူသည်ကား၊ မေထုနဓမ္မတော- မေထုန်အကျင့်မှ၊ သော- ထိုရသေ့သည်၊ မေထုနံ- မေထုံအကျင့်ကို၊ အသေဝိတ္တာ- မမှီဝဲမှု၍၊ ပဗ္ဗဇိတောကိရ- ရသေ့ ရဟန်းပြုသတဲ့ အာစေရပုတ္တောတိ- အာစေရပုတ္တော ဟူသည်ကား၊ ရညော- မင်း၏၊ အာစရိယဿ- ဆရာဖြစ်သော၊ ပုရောဟိတဿ- ပုရောဟိတ်၏၊ ပုတ္တော- သားတည်း။

ဧဝံ- ဤသို့သော စကားကို၊ ဝတ္ထုပန- ဆိုပြီး၍ကား၊ ဣသိဂဏော- ရသေ့အပေါင်းသည်၊ အနုသိဿံ- အနုသိဿရသေ့ကို၊ “မာရိသ- ငါတို့နှင့်တူသော အနုသိဿရှင်ရသေ့၊ တွမေဝ- သင်ရှင်ရသေ့သည်သာလျှင်၊ သတ္ထာရံ- သရဘင်္ဂ ဆရာကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ဣသိဂဏဿ- ရသေ့အပေါင်း၏၊ ဝစနေန- စကားဖြင့်၊ သက္ကေန- သိကြားမင်းသည်၊ ပုစ္ဆိတပဉ္စကထနာယ- မေးအပ်သောပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှာ၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ကရောဟိ- ပြုပါစေလော၊” ဣတိ- ဤသို့ အာဟ- ဆိုပြီး၊ သော- ထိုအနုသိဿရသေ့သည်၊ “သာဓု”တိ- ကောင်းပြီဟု၊ သမ္ပုဋ္ဌိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံပြီး၍၊ သတ္ထာရံ- သရဘင်္ဂဆရာကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ကာရေန္တော- ပြုစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကောဏ္ဍည ပဉ္စာနိ (ပ) ဧသ ဘာရော”တိ- “ကောဏ္ဍည ပဉ္စာနိ (ပ) ဧသ ဘာရော”ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီး။

(၆၀) ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သောရသေ့၊ သာဓုရူပါ- ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော၊ ဣသယော- ရသေ့တို့သည်၊ တံ- အရှင်ရသေ့ကို၊ ယာစန္တိ- တောင်းပန်ကုန်၏၊ ပဉ္စာနိ- ပြဿနာတို့ကို၊ ဝိဟာကရောဟိ- ဖြေတော်မူလော၊ ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ ယံယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ [ဝုဒ္ဓံ(ပုဒ္ဓံ)]- ပညာဖြင့်ကြီးသော သူသို့၊ ဧသဧသောဘာရော- ဤပြဿနာကိုဖြေခြင်းတည်းဟူသော ဝန်သည်၊ အာဂစ္ဆတိ- ရောက်၏၊ ဧသော- ဤသို့ပြဿနာဖြေခြင်းတည်းဟူသော ဝန်၏ ရောက်ခြင်းသည်၊ မနုဇေသု- လူတို့၌၊ ဓမ္မော- သဘောတည်း။

တတ္ထ- ထိုကောဏ္ဍညစသော ဂါထာ၌၊ ကောဏ္ဍညာတိ- ကောဏ္ဍညဟူ သည်ကား၊ တံ- ထိုရသေ့ကို၊ ဂေါတ္တေန- အနွယ်အားဖြင့်၊ အာလပတိ- ခေါ်ဝေါ်၏၊ ဓမ္မောတိ- ဓမ္မောဟူသည်ကား၊ သဘာဝေါ- သဘောတည်း၊ ယံ ဝုဒ္ဓန္တိ- ယံ ဝုဒ္ဓံဟူ သည်ကား၊ ပညာယ- ပညာဖြင့်၊ ဝုဒ္ဓံ- ကြီးသော၊ ယံ ပုရိသံ- အကြင်ယောက်ျားသို့၊ ပဉ္စာနံ- ပြဿနာတို့ကို၊ ဧသဧသော ဝိဿဇနဘာရော နာမ- ဖြေဆိုရခြင်းတည်း ဟူသောတာဝန်မည်သည်၊ အာဂစ္ဆတိ- ရောက်၏၊ ဧသော- ထိုပညာကြီးသော သူ၏အထံသို့တာဝန်ရောက်ခြင်းသည်၊ မနုဇေသု- လူတို့၌၊ သဘာဝေါ- သဘောတည်း၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ စန္ဒိမသုရိယသဟဿံ- လအထောင် နေအထောင်ကို၊ ဥဌာပေန္တော ဝိယ- ထစေဘိသကဲ့သို့၊ ပါကဋံ- ထင်ရှားသည်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဒေဝရညော-

သိကြားမင်း၏။ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ကထေဟိ- ဖြေဆိုလော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ မဟာပုရိသော- ဘုရားလောင်းသရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကတာဝကာသာ (ပ) လောကမိမံ ပရဉ္စ”တိ- “ကတာဝကာသာ (ပ) လောကမိမံ ပရဉ္စ”ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၁) အနုသိဿ- ငါ့ရှင်အနုသိဿ၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဣမလောကံ- ဤပစ္စုပ္ပန်လောကကိုလည်းကောင်း၊ ပရဉ္စ- တမလွန် လောကကိုလည်းကောင်း၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ ဥတွာ- သိ၍၊ တံတံ- ထိုထိုသို့သော ပြဿနာကို၊ ဝေါ- သင်တို့အား၊ ဝိယာကရိဿံ- ဖြေအံ့၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ကတာဝကာသာ- ပြုအပ်ပြီး သောအခွင့်ရှိကုန်သော၊ ဘောန္တော- သူတော်ကောင်းဖြစ်သော အရှင်တို့သည်၊ မနဿာ- စိတ်ဖြင့်၊ အဘိပတ္ထိကံ- ကြံအပ်သော၊ ယံကိဉ္စိ- အလုံးစုံသော၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆန္တု- မေးစေကုန်။

တတ္ထ- ထိုကတာဝကာသာစသော ဂါထာ၌၊ ယံ ကိဉ္စိတိ- ယံ ကိဉ္စိဟူ သည်ကား၊ ကေဝလံ- သက်သက်၊ တုမ္မာကံယေဝ- သင်တို့၏သာလျှင်၊ န- မဟုတ်၊ အထ ခေါ- စင်စစ်သော်ကား၊ သဒေဝကဿ- နတ်နှင့်တကွသော၊ လောကဿပိ- လောက၏ လည်း၊ မနဿာဘိပတ္ထိတံ- စိတ်ဖြင့်တောင့်တအပ်သော၊ ယံ- အကြင် ပြဿနာသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) ဘဝန္တော- အရှင်တို့သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ တံ- ထိုပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆန္တု- မေးကုန်လော၊ ဟိ- မှန်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဝေါ- သင်တို့၏၊ ဣမလောကနိဿိတံ ဝါ- ဤလောကကိုမှီ၍မူလည်းဖြစ်သော၊ ပရလောကနိဿိတံ ဝါ- တမလွန်လောကကို မှီ၍မူလည်းဖြစ်သော၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ဣမဉ္စလောကံ- ဤလောကကိုလည်းကောင်း၊ ပရဉ္စ လောကံ- တမလွန်လောကကိုလည်းကောင်း၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ ပညာယ- ပညာဖြင့်၊ သစ္စိကတွာ- မျက်မှောက်ပြု၍၊ ကထေဿာမိ- ဖြေဆိုအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သဗ္ဗညုပဝါရဏံ- ဘုရားရှင်၏ဖိတ်ခြင်းကို၊ သမ္ပဝါရေသိ- ဖိတ်ကြားခဲ့ပြီ။

ဧဝံ- ဤသို့၊ တေန- ထိုသရဘင်္ဂဆရာသည်၊ ဩကာသေ- အခွင့်ကို၊ ကတေ- ပြုအပ်ပြီးသည်ရှိသော်၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ အဘိသင်္ခတံ- စီရင်အပ်သော၊ ပဉ္စ- ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးလျှောက်ပြီ။ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင် သည်၊ “ယတော စ မဃဝါ (ပ) ကောဏ္ဍညဇတမတ္ထံ” တိ- “ယတော စ မဃဝါ (ပ) ကောဏ္ဍညဇတမတ္ထံ”ဟူကုန်သော၊ (ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

(၆၂) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တတော- ထိုအခွင့်ပြုပြီးသောနောင်မှ၊ မာဃဝါ- မာဃအနွယ်ဖြစ်သော၊ အတ္ထဒဿိ- အကျိုးတို့ကိုမြင်လေ့ ရှိသော၊ ပုရိန္ဒဒေါ- အလှူလက်ဦးပေးဖူးစွာသော၊ သက္ကော- သိကြား မင်းသည်၊ ယံပဉ္စ- အကြင် ပြဿနာကို အဘိပတ္တိတံ- ကြံအပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ တံပဉ္စ- ထိုပြဿနာကို ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ အပုစ္ဆိ- မေးလျှောက်၏။

(၆၃) ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ ကိသု- အဘယ် တရားကို၊ ဝဓိတွာန- ပယ်၍၊ ကဒါစိ- တစ်ရံတစ်ခါ၊ နသောစတိ- မစိုးရိမ်ရ သနည်း၊ ကိဿ- အဘယ်တရားကို၊ ပဟာနံ- ပယ်ခြင်းကို၊ ဣသယော- အရှင်ရသေ့ကောင်းတို့သည်၊ ဝဏ္ဏယန္တိ- ချီးမွမ်းကုန်သနည်း၊ ဣလောကေ- ဤလောက၌၊ ကဿ- အဘယ်သူ၏၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သော၊ ဖရသံ- ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို၊ ခမေထ- သည်းခံရာ သနည်း၊ ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍည အနွယ်ဖြစ်သောရှင်ရသေ့၊ ဇတမတ္ထံ- ထိုမေးအပ်သော အနက်ကို၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ အက္ခာဟိ- ဖြေတော်မူလော။

တတ္ထ- ထိုတတောစမဃဝါစသော ဂါထာတို့၌၊ ယဉ္ဇာသီတိ- ယဉ္ဇာသီဟူ သည်ကား၊ ယံ- အကြင်ပြဿနာကို၊ တဿ- ထိုသိကြားမင်း၏၊ မနဿာ- စိတ်ဖြင့်၊ အဘိပတ္တိတံ- တောင့်တအပ်သည်၊ အာသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တံ- ထိုပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဇတန္တိ- ဇတံဟူသည်ကား၊ မယာ- ငါသည်၊ ပုစ္ဆိတံ- မေးအပ်သော၊ ဇတံအတ္ထံ- ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို၊ မေ- ငါ့အား၊ အက္ခာဟိ- ဖြေကြားပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧကဂါထာယ- တစ်ဂါထာဖြင့်၊ တယော- သုံးပါးကုန်သော၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ။

တတော- ထို့မှ၊ ပရံ- နောက်၌၊ (သတ္တာ-သရဘင်္ဂဆရာသည်။) ဗျာကရောန္တော-
 ဖြေကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကောဓံ ဝဓိတွာန (ပ) ဥတ္တမ မာဟု သန္တော”တိ- ကောဓံ
 ဝဓိတွာန (ပ) ဥတ္တမမာဟု သန္တော”ဟူသော၊ (ဂါထံ- ဂါထာကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၄) ဒေဝါနမိန္ဒ- နတ်တို့ကိုအစိုးရသော သိကြားမင်း၊ ကောဓံ- အမျက်ကို၊
 ဝဓိတွာ- ပယ်၍၊ ကဒါစိ- တစ်ရံတစ်ခါ၊ နသောစတိ- မစိုးရိမ်ရ၊ မက္ခပ္ပဟာနံ-
 ကျေးဇူးချေခြင်းတည်းဟူသော အကုသိုလ်ကို ပယ်ခြင်းကို၊ ဣသယော-
 ရသေ့တို့သည်၊ ဝဏ္ဏယန္တိ- ခိုးမွမ်းကုန်၏၊ သဗ္ဗေသံ- အယုတ် အလတ်အမြတ်
 ဖြစ်ကုန်သော ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့၏၊ ဖရသံ- ကြမ်းကြုတ်စွာသော၊
 ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သောစကားကို၊ ခမေထ- သည်းခံရာ ၏၊ ဧတံ- ထိုအယုတ်
 အလတ်အမြတ်ဖြစ်သော သူတို့၏ ကြမ်းကြုတ်စွာ ဆိုအပ်သော စကားကို
 သည်းခံခြင်းကို၊ ဥတ္တမံ- မြတ်သော၊ ခန္တိ- သည်းခံခြင်းဟူ၍၊ သန္တော-
 ရှေးသူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သောပညာရှိတို့သည်၊ အာဟု- ဆိုတော်မူ
 ကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုကောဓံဝဓိတွာစသော ဂါထာ၌၊ ကောဓံ ဝဓိတွာတိ- ကောဓံ ဝဓိတွာ
 ဟူသည်ကား၊ ကောဓံ- အမျက်ဒေါသကို၊ မာရေတွာ- ပယ်သတ်၍၊ ဆဇ္ဈေတွာ- စွန့်၍၊
 ဟိ- မှန်၏၊ သောစန္တော- စိုးရိမ်သော သူသည်၊ ပဋိယစိတ္တေ- နေဝ- ဒေါသနှင့်
 ယှဉ်သော စိတ်ကြောင့်သာလျှင်၊ သောစတိ- စိုးရိမ်၏၊ ကောဓာ ဘာဝါ-
 အမျက်ဒေါသ၏ မရှိခြင်းကြောင့်၊ သောကော- စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသည်၊ ကုတော-
 အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ “န ကဒါစိ သောစတိ” တိ- န ကဒါစိ
 သောစတိ-ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်၏၊ မက္ခပ္ပဟာနန္တိ- မက္ခပ္ပဟာနံဟူသည်ကား၊ ပရေဟိ-
 သူတစ်ပါးတို့သည်၊ အတ္တနော- မိမိအတွက်၊ ကတဂုဏမက္ခနလက္ခဏဿ- ပြုအပ်သော
 ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်းလက္ခဏာရှိသော၊ အကတညုဘာဝသင်္ခါတဿ-
 သူ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်သည်၏အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော၊ မက္ခဿ- ကျေးဇူးကို
 ချေဖျက်ခြင်းတည်းဟူသော အကုသိုလ်ကို၊ ပဟာနံ- ပယ်ခြင်းကို၊ ဣသယော-
 ရသေ့တို့သည်၊ ဝဏ္ဏယန္တိ- ခိုးမွမ်းကုန်၏၊ သဗ္ဗေသန္တိ- သဗ္ဗေသံဟူသည်ကား၊ ဟိနမဇ္ဈိ-
 မုက္ကဋ္ဌာနံ- အယုတ်အလတ်အမြတ်ဖြစ်ကုန်သော၊ သဗ္ဗေသမ္ပိ- ခပ်သိမ်းကုန်သော
 လူတို့၏လည်း၊ ဖရသံ- ရုန့်ရင်းသော၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ခမေထ- သည်းခံရာ၏၊
 သန္တောတိ- သန္တောဟူသည်ကား၊ ပေါရာဏကာ- ရှေးဖြစ်ကုန်သော၊ ပဏ္ဍိတာ-

ပညာရှိတို့သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ကထေန္တိ- ဆိုကြကုန်၏။ (တံ- ထိုသရဘင်္ဂဆရာ
 ဖြေဆိုသော စကားကို၊ သုတ္တ- ကြား၍၊) သက္ကာ- သိကြားမင်းသည်၊ (ပုန- တစ်ဖန်၊
 ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍။) “သက္ကာ ဥဘိန္တံ ဝစနံ (ပ) ကောဏ္ဍည ဧတမတ္ထ”န္တိ-
 “သက္ကာ ဥဘိန္တံ ဝစနံ (ပ) ကောဏ္ဍည ဧတမတ္ထ” ဟူသော၊ (ဂါထံ- ဂါထာကို၊)
 အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၅) ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သောရှင်ရသေ့၊ သဒိသဿဝါ-
 ကိုယ်နှင့်တူသော သူ၏လည်းကောင်း၊ သေဌတရဿဝါ- ကိုယ်ထက်မြတ်
 သော သူ၏လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဥဘိန္တံ- နှစ်ယောက်ကုန်သော
 သူတို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ တိတိက္ခိတုံ- သည်းခံခြင်းငှာ၊ သက္ကာ- တတ်နိုင်၏၊
 ဟိနဿ- ယုတ်သော သူ၏၊ ဝစော- စကားကို၊ ကထံနုကေနကာရဏေန-
 အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ခမေထ- သည်းခံနိုင်ရာသနည်း၊ ဧတမတ္ထံ-
 ထိုမေးအပ်သော အနက်ကို၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ အက္ခာဟိ- ဖြေတော်မူလော။

(တဿ- ထိုသိကြားမင်း၏၊ ပဉ္စ- အမေးကို၊ ကထေန္တော- ဖြေဆိုလိုသော၊)
 သရဘင်္ဂါ- သရဘင်္ဂဆရာသည်။ “ဘယာ ဟိ သေဌဿ (ပ) ဥတ္တမမာဟု
 သန္တော”တိ- “ဘယာ ဟိ သေဌဿ (ပ) ဥတ္တမမာဟု သန္တော”ဟူသော၊ (ဂါထံ-
 ဂါထာကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၆) ဒေဝါနမိန္ဒ- နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း၊ ဣဓ- ဤ လောက၌၊
 သေဌဿ- ကိုယ်ထက်မြတ်သော သူ၏၊ ဝစော- စကားကို၊ ဘယာဟိ-
 ကြောက်ခြင်းကြောင့်သာလျှင်၊ ခမေထ- သည်းခံလေရာ၏၊ သဒိသဿ-
 ကိုယ်နှင့်တူသော သူ၏၊ ဝစော- စကားကို၊ သာရမ္မဟေတု- ချုပ်ချယ်ခြင်း၌
 အပြစ်ကိုမြင်ခြင်းကြောင့်၊ ခမေထ- သည်းခံလေရာ၏၊ ဟိနဿ- ယုတ်သော
 သူ၏၊ ဝစော- စကားကို၊ ယောစ- အကြင် သူသည်ကား၊ ခမေထ-
 သည်းခံရာ၏၊ တံ- ထိုသို့ယုတ်သောသူ၏ စကားကိုသည်းခံခြင်းကို၊ ဥတ္တမံ-
 မြတ်သော၊ ခန္တိ- သည်းခံခြင်းမည်၏ဟူ၍၊ သန္တော- ရှေးပညာရှိဖြစ်ကုန်သော
 သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ အာဟု- ဆိုတော်မူကုန်၏။

ဧဝမာဒိနံ- ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂါထာနံ- ဂါထာတို့၏၊ ဝစနပ္ပဋိ-
 ဝစနဝသေန- စကားဆိုခြင်း၊ စကားတုံဆိုခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်၊ သမ္ပန္တော- အဆက်
 အစပ်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော- သိအပ်၏။

တတ္ထ- ထိုသက္ကာ ဥဘိန္နံစသော ဂါထာတို့၌၊ အက္ခာဟိ မေတိ- အက္ခာဟိ မေ ဟူသည်ကား၊ ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော၊ ဘန္တေ- အရှင်ရသေ့၊ တုမေဟိ- အရှင်ဘုရားတို့သည်၊ ဌေ- နှစ်ပါးကုန်သော၊ ပဉ္စာ- ပြဿနာတို့ကို၊ သုကထိတာ- ကောင်းစွာ ဖြေဆိုအပ်ကုန်ပြီ၊ ဧကော- တစ်ခုသော ပဉ္စာသည်၊ မေ- ငါ၏၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ န ဂဏှာတိ- မယူနိုင်၊ အတ္တနော- မိမိအောက်၊ ဟိနတရဿ- ယုတ်ညံ့သော သူ၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ အဓိဝါသေတံ- သည်းခံခြင်း ဌာ၊ သက္ကာ- တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း၊ တံ- ထိုပြဿနာကို၊ မမ- ငါ့အား၊ အက္ခာဟိ- ဖြေလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ- ဤသက္ကာစသော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ ဧတံ ခန္တိန္တိ- ဧတံ ခန္တိဟူသည်ကား၊ ဇာတိဂေါတ္တာဒိ ဟိနဿ- ဇာတ်အနွယ်အစရှိသည်အားဖြင့် ယုတ်ညံ့သော သူ၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ယံဧတံခမနံ- အကြင် သည်းခံခြင်းသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) ဧတံ ခန္တိ- ဤသည်းခံခြင်းကို၊ ဥတ္တမန္တိ- မြတ်၏ဟူ၍၊ ပေါရာဏကပဏ္ဍိတာ- ရှေးပညာရှိတို့သည်၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကြကုန်၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဇာတိအာဒိဟိ- ဇာတ်အစရှိ သည်တို့ဖြင့်၊ သေဌဿ- မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ (ဝစနံ- စကားကို၊) ဘယေန- ကြောက်သဖြင့်၊ ယံ ဧတံ(ခမနံ)- အကြင် သည်းခံခြင်းသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) (ဇာတိအာဒိဟိ- ဇာတ်အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊) သဒိသဿ- တူသောပုဂ္ဂိုလ်၏၊ (ဝစနံ- စကားကို၊) ကရဏုတ္တရိယလက္ခဏေ- ပြုသင့်သည်ထက် အလွန်အကျွံပြုခြင်း လက္ခဏာရှိသော၊ သာရဗ္ဗေ- ချုပ်ချယ်ခြင်း၌၊ အာဒိနဝဒဿနေန- အပြစ်ကို မြင်ခြင်းကြောင့် ယံဧတံ ခမနံ- အကြင် သည်းခံခြင်းသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) ဧသာ- ဤသည်းခံခြင်းသည်၊ အဓိဝါသနခန္တိ နာမ- အဓိဝါသနခန္တိ မည်သည်၊ န- မဖြစ်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ခြေဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ သက္ကာ- သိကြားမင်းသည်၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂဆရာရှင်ရသေ့ကို၊ “ဘန္တေ- ရှင်ဘုရားတို့ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ တုမေ- ရှင်ဘုရားတို့သည်၊ ‘သဗ္ဗေသံ- ခပ်သိမ်းသော သူတို့၏၊ ဖရသံ- ကြမ်းကြုတ်စွာသော၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သောစကားကို၊ ခမေထ- သည်းခံကုန်ရာ၏၊ ဧတံ ခန္တိ- ထိုသို့သည်းခံခြင်းကို၊ ဥတ္တမံ- မြတ်သော သည်းခံခြင်းဟူ၍၊ သန္တော- သူတော်ကောင်းဖြစ်ကြကုန်သော ရှေးပညာရှိတို့သည်၊ အာဟ- ဆိုတော်မူကုန်ပြီ၊’ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆိုပြီး၍၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဣမ- ဤကြမ်းတမ်းသော စကားကိုဆိုရာ၌၊ ယောစ- အကြင်သူသည်ကား၊ ဟိနဿ- ယုတ်ညံ့သော သူ၏၊

ဝစော- စကားကို၊ ခမေထ- သည်းခံရာ၏။ ဧတံခန္တိ- ထိုသို့သည်းခံခြင်းကို၊ ဥတ္တမံ- မြတ်သော သည်းခံခြင်းဟူ၍၊ သန္တော- ရှေးပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ အာဟု- ဆိုတော်မူပြန်ကုန်ပြီ၊ က္ကတိ- ဤသို့၊ ဝဒထ- ဆိုကုန်၏၊ ဝေါ- အရှင်ဘုရားတို့၏၊ ပုရိမေန- ရှေးစကားနှင့်၊ ပစ္ဆိမံ- နောက်စကားသည်၊ န သမေတိ- မညီပါ။ က္ကတိ- ဤသို့၊ အာဟ- လျှောက်ကြားပြီ၊ အထ- ထိုသို့ မေးလျှောက်သောအခါ၌၊ နံ- ထိုသိကြားမင်းကို၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ “သက္က- သိကြားမင်း၊ ပစ္ဆိမံ- နောက်စကားကို၊ မယာ- ငါသည်၊ ‘အယံ- ဤသူသည်၊ ဟိနော- ယုတ်၏၊’ က္ကတိ- ဤသို့၊ ဥတ္တ- သိ၍၊ ဖရသဝစနံ- ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို၊ အဓိဝါသေန္တဿ- သည်းခံသော သူ၏၊ ဝသေန- အစွမ်းအားဖြင့်၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်ပြီ၊ ယသ္မာပန- အကြင် အကျင့်ကြောင့်ကား၊ ရူပဒဿနမတ္တေန- ရုပ်အဆင်းကို မြင်ကာမျှဖြင့်၊ သတ္တာနံ- သတ္တဝါတို့၏၊ သေဌာ ဒိဘာဝေါ- အမြတ်အစရှိသည်၏ အဖြစ်ကို၊ ဉာတံ- သိခြင်းငှာ၊ န သက္ကာ- မတတ်ကောင်း၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ပုရိမံ- ရှေးစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်ပြီ၊” က္ကတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ သတ္တာနံ- သတ္တဝါတို့၏၊ သံဝါသာ- ပေါင်းဖော်ရခြင်းကို၊ အညတြ- ကြည်ထား၍၊ ရူပဒဿနမတ္တေန- ရုပ်အဆင်းကို မြင်ကာမျှဖြင့်၊ သေဌာဒိဘာဝဿ- အမြတ်အစရှိသည်၏ အဖြစ်၏၊ ဒုဝိညေယျတံ- သိနိုင်ခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြလိုသည်ဖြစ်၍။ “ကထံ ဝိဇညာ စတုပတ္ထရူပံ၊ (ပ) ဝစော ခမေထ”တိ- “ကထံ ဝိဇညာ စတုပတ္ထရူပံ၊ (ပ) ဝစော ခမေထ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၇) သက္က- သိကြားမင်း၊ [စတုပတ္ထရူပံ(စတုမတ္တရူပံ)]- လေးပါးသော က္ကရိယာပုထ်တို့ဖြင့် ဖူးလွှမ်းအပ်သော သဘောရှိသော၊ သေဌံဝါ- ကိုယ်ထက် မြတ်သောသူကိုလည်းကောင်း၊ သရိက္ခံဝါ- ကိုယ်နှင့်တူသော သူကိုလည်း ကောင်း၊ အထ- ထိုမှတစ်ပါး၊ ဟိနံဝိပိ- ကိုယ်အောက်ယုတ်သော သူကို လည်းကောင်း၊ ကထံဝိဇညာ- အဘယ်သို့ သိနိုင်ရာအံ့နည်း၊ ဝိရူပရူပေန- ယုတ်မာသောသူတို့၏အသွင်ဖြင့်၊ သန္တော- သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ စရန္တိ- သွားတတ်ကုန်၏၊ တသ္မာဟိ- ထိုကြောင့်သာလျှင်၊ သဗ္ဗေသံ- ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့၏၊ ဝစော- စကားကို၊ ခမေထ- သည်းခံရာ၏။

တတ္ထ- ထိုကထံ ဝိဇ္ဇာစသော ဂါထာ၌၊ စတုပတ္ထရူပန္တိ- စတုပတ္ထရူပံဟု သည်ကား၊* စတုဟိ- လေးပါးကုန်သော၊ ဣရိယာပထေဟိ- ဣရိယာပုထံတို့ဖြင့်၊ ပဋိစ္ဆန္တသဘာဝံ- ဖုံးလွှမ်းအပ်သောသဘောရှိသော၊ ဝိရူပရူပေနာတိ- ဝိရူပရူပေန ဟူသည်ကား၊ ဝိရူပါနံ- ဖောက်ပြန်သော အဆင်းရှိကုန်သော၊ လာမက ပုဂ္ဂလာနံ- ယုတ်ညံ့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ရူပေန- အဆင်းဖြင့်၊ ဥတ္တမဂုဏာ- မြတ်သောဂုဏ်ရှိ ကုန်သော၊ သန္တောပိ- သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း၊ ဝိစရန္တိ- လှည့်လည်ကုန်၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမသ္မိ အတ္ထေ- ဤအနက်၌၊ မဇ္ဈန္တိကတ္ထေရဿ- မဇ္ဈန္တိက ထေရ်၏၊ ဝတ္ထု- ဝတ္ထုကို၊ ကထေတဗ္ဗံ- ဆိုအပ်၏။

တံ- ထိုသို့ဖြေဆိုသော ဘုရားလောင်း၏စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ သက္ကာ- သိကြားမင်းသည်၊ နိက္ကဓေါ- ယုံမှားကင်းသည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ နော- အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ ဧတာယခန္တိယာ- ထိုသည်းခံခြင်း၏၊ အာနိသံသံ- အကျိုးကို၊ ကထေဟိ- ဟောတော်မူပါလော။” ဣတိ- ဤသို့၊ ယာစိ- တောင်းပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုသိကြားမင်းအား၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်းသရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ (ခန္တိယာ- သည်းခံခြင်း၏၊ အတ္ထံ- အကျိုးကို၊ ကထေန္တော- ဟောလိုသည်ဖြစ်၍။ “န ဟေတမတ္ထံ (ပ) ခန္တိဗလဿူ’ ပသမန္တိဝေရာ” တိ- “န ဟေတမတ္ထံ (ပ) ခန္တိဗလဿူ’ ပသမန္တိဝေရာ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၈) သက္က- သိကြားမင်း၊ [ခန္တိ(ခန္တိ)]ဗလဿ ခန္တိဗလေန- သည်းခံခြင်း အာနုဘော်ကြောင့်၊ ဝေရာ- ရန်တို့သည်၊ ဥပသမန္တိ- ငြိမ်းကုန်၏၊ ယံ- အကြင် ရန်သူငြိမ်းခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးကို၊ ခန္တိမာ- သည်းခံခြင်းရှိသော၊ သပ္ပရိသော- သူတော်ကောင်းသည်သာလျှင်၊ လဘေထ- ရရာ၏၊ ဧတံအတ္ထံ- ထိုရန်ငြိမ်းခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးကို၊ သရာဇိကာ- မင်းနှင့်တကွသော၊ ယုဇ္ဈမာနာ- စစ်ထိုးသော၊ မဟတီ- များစွာသော၊ သေနာပိ- စစ်သည်သည် လည်း၊ နလဘေ- မရရာ။

* စတုပတ္ထရူပံ= စတုမတ္ထရူပံ-ဟူ၍လည်းကောင်း- စတုမဋ္ဌရူပံ-ဟူ၍လည်းကောင်း ပါဠိကွဲရှိ၏၊ စတုရ်+ပထ+ရူပ- ဟုပုဒ်ခွဲ၊ ရှေ့-ရ် ဗျည်းကို ပ-ပြု၊ ပထ-သဒ္ဒါနည်းလမ်းကို ဟော၏၊ လျောင်း ထိုင် ရပ် သွား ဟူသော နေထိုင်နည်းလေးမျိုးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သဘောဟု ဆိုလိုသည်၊ ဤအလို စတုပထရူပဟု ရှိမှကောင်းသည်၊ ပဒ-ဓာတ်၊ တ-ပစ္စည်းဖြင့် ပတ္ထဟု ပုဒ်ပြီးကြသည်လည်းရှိ၏၊ အဖို့ အစုဟူသော အနက်ကိုဟော၏။

တတ္ထ- ထိုနဟေတုမတ္တံစသော ဂါထာ၌၊ ဧတမတ္တန္တိ- ဧတမတ္တံဟူသည်ကား၊ ဝေရုပ္ပသမနိပ္ပဋိယသဘာဝသင်္ခါတံ- ရန်ငြိမ်းခြင်း အမှတ်ဒေါသမရှိခြင်းသဘောဟု ဆိုအပ်သော၊ ဧတံ အတ္တံ- ဤအကျိုးတရားကို။

ဧဝံ- ဤသို့၊ မဟာသတ္တေန- ဘုရားလောင်းသည်၊ ခန္တိဂုဏေ- သည်းခံခြင်း ကျေးဇူးကို၊ ကထိတေ- ဟောအပ်သည်ရှိသော်၊ တေ ရာဇာနော- ထိုလူမင်းသုံးပါး တို့သည်၊ “သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို သာလျှင်၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ပုစ္ဆနောကာသံ- မေးခြင်း၏အခွင့်ကို၊ နဒဿတိ- မပေးလတ္တံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တယိသု- ကြံကြကုန်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နေသံ- ထိုလူမင်းသုံးပါးတို့၏၊ အဇ္ဈာသယံ- အလိုကို၊ ဝိဒိတွာ- သိ၍၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ အဘိသင်္ခိတေ- စီရင်အပ်ကုန်သော၊ စတ္တာရော- လေးပါးကုန်သော၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ဌပေတွာဝ- ထား၍သာလျှင်၊ တေသံ- ထိုလူမင်းသုံးပါးတို့၏၊ ကင်္ခိ- လိုအပ်သောပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလို သည်ဖြစ်၍။ “သုဘာသိတံ တေ (ပ) ဝိဟေဌကာ”တိ- “သုဘာသိတံ တေ (ပ) ဝိဟေဌကာ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၉) ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေတဝ- အရှင်ဘုရား၏၊ သုဘာသိတံ- ကောင်းစွာ ဖြေဆိုအပ်သော စကားတော်ကို၊ အနုမောဒိယာန- ဝမ်းမြောက်ပြီး၍၊ အညံ- တစ်ပါးသော ပြဿနာကို၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ ပုစ္ဆာမိ- မေးပါအံ့၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ ဣဃံ- တိုက်တွန်းပါ၏၊ ဗြူဟိ- ဖြေဆိုတော်မူပါလော၊ ဒဏ္ဍကီ- ဒဏ္ဍကီမင်း လည်းကောင်း၊ နာဠိကေရော- နာဠိကေရမင်းလည်းကောင်း၊ အထ- ထိုမှတစ်ပါး၊ အဇ္ဈနောစ- အဇ္ဈနမင်းလည်းကောင်း၊ ကလာဗုရာဇာစ- ကလာဗုမင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့ ယထာယေစတ္တာရော ရာဇာနော- အကြင်မင်းလေးပါးတို့သည်၊ အဟံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သုပါပကမ္ပိနံ- အလွန်ကြီးမား သော မကောင်းမှုရှိကုန်သော၊ တေသံစတုန္ဒရာဇုနံ- ထိုမင်းလေးပါးတို့၏၊ ဂတိံ- လားရာကို၊ ဗြူဟိ- ဖြေတော်မူလော၊ [ဣသိနံ(ဣသိနံ)]- ရသေ့တို့ကို၊ [ဝိဟေဌကာ (ဝိဟေဌကာ)]- နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်သော မင်းလေးပါး တို့သည်၊ ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်၌၊ ဥပပန္နာ- ဖြစ်ကုန်သနည်း။

တတ္ထ- ထိုသုဘာသိတံစသော ဂါထာ၌၊ အနုမောဒိယာနာတိ- အနုမောဒိ-
ယာနဟူသည်ကား၊ မယာ- ငါသည်၊ ပုဋ္ဌာနံ- မေးအပ်ကုန်သော၊ တိဏ္ဏံ- သုံးပါး
ကုန်သော၊ ပဉ္စာနံ- ပြဿနာတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇနသင်္ခါတံ- ဖြေဆိုခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊
တဝ- သင်၏၊ သုဘာသိတံ- ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊
အနုမောဒိတွာ- ဝမ်းမြောက်၍၊ ယထာ အဟန္တိ- ယထာအဟံဟူသည်ကား၊ စတ္တာရော-
လေးယောက်ကုန်သော၊ ဇနာ- လူတို့သည်၊ အဟေသံယထာ- ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့၊
ကလာဗု စာတိ- ကလာဗုစဟူသည်ကား၊ ကလာဗုရာဇာ စ- ကလာဗုမင်းလည်းကောင်း၊
အထဇ္ဈနောတိ- အထဇ္ဈနောဟူသည်ကား၊ အထ- ထို့ပြင်၊ အဇ္ဈနရာဇာ- အဇ္ဈနမင်း
လည်းကောင်း။

အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုသိကြားမင်းအား၊ ဝိဿဇ္ဇန္တော- ဖြေဆိုတော်
မူလိုသော၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ “ကိသံ ဟိ ဝစ္ဆံ
(ပ) သဂ္ဂမုပေတိ ဌာနန္တိ- “ကိသံ ဟိ ဝစ္ဆံ (ပ) သဂ္ဂမုပေတိ ဌာနံ”- ဟူကုန်သော၊
ပဉ္စ- ငါးခုကုန်သော၊ ဂါထာယော- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၇၀) သက္က- သိကြားမင်း၊ ဒဏ္ဍကီ- ဒဏ္ဍကီမင်းသည်၊ ကိသံ- ကြုံလိုသော
ကိုယ်ရှိသော၊ ဝစ္ဆံ- ဝစ္ဆရှင်ရသေ့ကို၊ အဝကိရိယ- တံထွေး ဒန်ပူဖတ်တို့ဖြင့်
သွန်းလောင်း၍၊ သဇနော- အခြံအရံနှင့်တကွ၊ သရဋ္ဌော- တိုင်းနှင့် တကွ၊
ဥစ္ဆန္တမူလော- ပြတ်သော အမြစ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကုက္ကုဋ္ဌနာမေ- နိရယမှိ-
ပြာပူရှိသောကြောင့် ကုက္ကုဋ္ဌအမည်ရှိသော ငရဲ၌၊ [ပစ္စတိ (ပစ္စတိ)]- ခံရ၏၊
တဿ- ထိုဒဏ္ဍကီမင်း၏၊ ကာယေ- ကိုယ်ပေါ်၌၊ [ဖုလိဂီနိ(ဖုလ္လိဂီနိ)]-
မီးပေါက်မီးပွားတို့သည်၊ ပတန္တိ- ကျကုန်၏။

(၇၁) သက္က- သိကြားမင်း၊ ယောနာဠိကေရော- အကြင်နာဠိကေရမင်းသည်၊
သညတေ- ကာယဒွါရအစရှိသည်တို့ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်
ထသော၊ ဓမ္မံ- ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးကို၊ ဘဏန္တေ- ဟောတတ်
ကုန်သော၊ သမဏေ- ကိလေသာတို့ကို ငြိမ်းစေတတ်ကုန်သော၊ အဒ္ဓသကေ-
အပြစ်မရှိကုန်သော၊ ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းတို့ကို၊ [အဟေဌယိ(အဆေဒယိ)]-
သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲ၏၊ တံနာဠိကေရံ- ထိုနာဠိကေရမင်းကို၊ ပရတ္ထ- တမလွန်
ဘဝ၌၊ သုနခါ- ငရဲခွေးတို့သည်၊ [သင်္ဂမ္ပ(သံဂမ္ပ)]- အညီအညွတ် လာလတ်
ကုန်၍၊ ဝိဖန္ဒမာနံ- လွန်လျက် တုန်ယင်စဉ်၊ ခါဒန္တိ- ခဲကုန်၏။

(၇၂) သက္က- သိကြားမင်း၊ အထ- ထိုမှတစ်ပါး၊ အဇ္ဈနော- အဇ္ဈနမင်းသည်၊ ဂေါတမံ- ဂေါတမအနွယ်ဖြစ်သော၊ ခန္တိ- သည်းခံခြင်းရှိသော၊ တပဿိ- ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသော၊ စိရဗြဟ္မစာရိ- ကြာမြင့်စွာမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော၊ အင်္ဂီရသံ- အင်္ဂီရသရှင်ရသေ့ကို၊ ဟောဌယိတွာ (ပေါထယိတွာ))- ညည်းဆဲနှိပ်စက်၍၊ သတ္တိသူလေ- လုံ့တံကျင့်ရှိသော၊ နိရယေ- ငရဲ၌၊ ဥဒ္ဓံပါဒေါ- ခြေကားမိုးမြှော်၊ အဝံသိရော- ဦးခေါင်းစောက်ထိုး၊ ပတိတော- ကျ၏။

(၇၃) သက္က- သိကြားမင်း၊ ယောရာဇာ- အကြင်ကာလာဗုမင်းသည်၊ သမဏံ- ကိလေသာကို ငြိမ်းစေတတ်သော၊ အဒ္ဓသကံ- အပြစ်မရှိသော၊ ခန္တိဝဒန္တံ (ခန္တိဝဒန္တံ)- ခန္တိဝါဒီအမည်ရှိသော၊ ပဗ္ဗဇိတံ- ရသေ့ရဟန်းကို၊ ခဏ္ဍာသော- အပိုင်းအပိုင်း၊ အဆေဒယိ- ဖြတ်၏၊ သောကာလဗု- ထိုကာလာဗုမင်းသည်၊ မဟာပတာပံ- ပြင်းစွာသော ပူပန်ခြင်းရှိသော၊ ကဋ္ဌကံ- ပြင်းထန်သော ဝေဒနာရှိသော၊ ဘယာနကံ- ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော၊ အဝီစိ- အဝီစိငရဲ၌၊ ဥပပဇ္ဇ- ဖြစ်၍၊ ပစ္စတိ- ခံရ၏။

(၇၄) သက္က- သိကြားမင်း၊ ဧတာနိနိရယာနိ- ထိုငရဲတို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ဧတ္ထဧတေဟိနိရယေဟိ- ထိုငရဲတို့ထက်၊ ပါပိဋ္ဌတရာနိ- အလွန် ယုတ်မာကုန်သော၊ အညာနိစ- တစ်ပါးသော ငရဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော သူသည်၊ သမဏဗြာဟ္မဏေ- သု- ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရေ- ကျင့်ရာ၏၊ ဧဝံကရော- ဤသို့ တရားကိုကျင့်သော သူသည်၊ [သဂ္ဂံဌာနံ(သဂ္ဂံဌာနံ)]- နတ်ပြည်အရပ်သို့၊ ဥပေတိ- ရောက်၏။

တတ္ထ- ထိုကိသညိုစသော ဂါထာတို့၌၊ ကိသန္တိ- ကိသံဟူသည်ကား၊ အပ္ပမံသလောဟိတတ္တာ- အသားအသွေးနည်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကိသသရီရံ- ပိန်သောကိုယ်ရှိသော၊ အဝကိရိယာတိ- အဝကိရိယဟူသည်ကား၊ အဝကိရိတွာ- ကြံချ၍၊ နိဌာဘနဒန္တကဌပါတနေန- တံထွေးထွေးခြင်း ဒန်ပူပစ်ခြင်းဖြင့်၊ တဿ- ထိုရသေ့၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ ကလိ- အညစ်အကြေးကို၊ ပဝါဟေတွာ- မျှောချ၍။ ဥစ္ဆိန္နမူလောတိ- ဥစ္ဆိန္နမူလဟူသည်ကား၊ ဥစ္ဆိန္နမူလော- ပြတ်သောအမြစ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သဇနောတိ- သဇနောဟူသည်ကား၊ သပရိသော- ပရိသတ်နှင့် တကွ၊ ကုက္ကုဋ္ဌနာမေ နိရယမ္ပိတိ- ကုက္ကုဋ္ဌနာမေ နိရယမ္ပိဟူသည်ကား၊ ယောဇနသတပ္ပမာဏေ- ယူဇနာတစ်ရာအတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ကပ္ပသဏ္ဍိတေ- ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်သော၊

ဥဏှဆာရိကနိရယေ- ပြာပူငရဲ၌၊ ဖုလိဂီနိတိ- ဖုလိဂီနိ ဟူသည်ကား၊ ဝိတစ္ဆိတဂီရာ- အလျှံကင်းသောမီးကျီးတို့သည်၊ ကိရ- ခဲ့၍ဆိုဦးအံ၊ တတ္ထ ဥဏှကုက္ကုဋေ- ထိုပြာပူငရဲ၌၊ နိမုဂ္ဂဿ- နစ်မြုပ်သော၊ တဿ- ထိုင်ရဲသား၏၊ နဝဟိ- ကိုးခုကုန်သော၊ ဝဏမုခေဟိ- အမာဝတို့၊ ဥဏှာ- ပူသော၊ ဆာရိကာ- ပြာတို့သည်၊ ပဝိသန္တိ- ဝင်ကုန်၏၊ သီသေ- ဦးခေါင်၌၊ မဟန္တမဟန္တာ- အလွန်အလွန်ကြီးကုန်သော၊ အဂီရာ- မီးကျီးတို့သည်၊ ပတန္တိ- ကျကုန်၏၊ ပန- ဆက်ဦးအံ၊ တေသံ- ထိုမီးကျီးတို့၏၊ ပတနကာလေ- ကျရာအခါ၌၊ သကလသရီရံ- အလုံးစုံသောကိုယ်သည်၊ ဒီပရုက္ခော ဝိယ- မီးတောက်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့၊ ဇလတိ- တောက်လောင်၏၊ ဗလဝဝေဒနာ- ပြင်းစွာသော ဝေဒနာတို့သည်၊ ဝတ္တန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ သော- ထိုင်ရဲသားသည်၊ အဓိဝါသေတုံ- သည်းခံခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော- မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာဝိရဝံ- ကျယ်လောင်သော မြည်တမ်းခြင်းကို၊ ရဝတိ- မြည်တမ်း၏၊ သရဘင်္ဂသတ္တာ- သရဘင်္ဂဆရာသည်၊ ပထဝီ- မြေကြီးကို၊ ဘိန္ဒိကာ- ခွဲ၍၊ တံ- ထိုင်ရဲသားကို၊ တတ္ထ- ထိုင်ရဲပြည်၌၊ တထာပစ္စမာနံ- ထိုသို့ဆိုသည့်အတိုင်း လောင်ကျွမ်း၍နေသည်ကို၊ ဒဿေသိ- ပြခဲ့ပြီ၊ မဟာဇနော- လူများအပေါင်းသည်၊ ဘယသန္တာသံ- ကြောက်လန့်ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇိရောက်ခဲ့ပြီ၊ တဿ- ထိုလူအပေါင်း၏၊ အတိဝိယ- အလွန်လျှင်၊ ဘိတဘာဝံ- ကြောက်သည်၏ အဖြစ်ကို၊ ဥတ္တာ- သိ၍၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားအလောင်းသည်၊ တံ နိရယံ- ထိုပြာပူငရဲကို၊ အန္တရဓာပေသိ- ကွယ်ပျောက်စေခဲ့ပြီ။

ဓမ္မံ ဘဏန္တေတိ- ဓမ္မံ ဘဏန္တေဟူသည်ကား၊ ဒသကုသလကမ္မပထဓမ္မံ- ဆယ်ပါးသောကုသိုလ် ကမ္မပထတရားကို၊ ဘာသန္တေ- ဟောတတ်ကုန်သော၊ သမဏေတိ- သမဏေဟူသည်ကား၊ သမိတပါပေ- ငြိမ်းစေအပ်ပြီးသော မကောင်းမှု ရှိကုန်သော၊ အဒ္ဓသကေတိ- အဒ္ဓသကေဟူသည်ကား၊ နိရပရာဓေ- ကင်းသော အပြစ်ရှိကုန်သော၊ နာဠိကေရန္တိ- နာဠိကေရံဟူသည်ကား၊ ဧဝံနာမကံ- ဤသို့ နာဠိကေရအမည်ရှိသော၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ ပရတ္တာတိ- ပရတ္တဟူသည်ကား၊ ပရလောကေ- တမလွန်လောကဖြစ်သော၊ နိရယေ- ငရဲ၌၊ နိဗ္ဗတ္တံ- ဖြစ်သော၊ သင်္ဂမ္မာတိ- သင်္ဂမ္မဟူသည်ကား၊ ဣတော စိတော စ- ဤမှ ထိုမှလည်း၊ သမာဂန္တာလာ၍၊ ဆိန္ဒိတ္တာ- ဖြတ်၍၊ မဟန္တမဟန္တာ- ကြီးကုန်ကြီးကုန်သော၊ သုနခါ- ခွေးတို့သည်၊ ခါဒန္တိ- ခဲးစားကုန်၏။

ကိရ- တစ်ဆင့်စကားကြားဖူးသည်ကား၊ တသ္မိ ကလိင်္ဂရဋ္ဌေ- ထိုကလိင်္ဂ တိုင်း၌၊
 ဒန္တပုရနဂရေ- ဒန္တပုရမြို့၌၊ နာဠိကေရေနာမ- နာဠိကေရအမည်ရှိသော၊ ရညေ-
 မင်းကို၊ ရဇ္ဇ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရယမာနေ- ပြုစေအပ်သည်ရှိသော်၊ ဧကော-
 တစ်ယောက်သော၊ မဟာတာပသော- ရသေ့ကြီးသည်၊ ပဉ္စသတတာပသ-
 ပရိဝတော- ငါးရာကုန်သောရသေ့တို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဟိမဝန္တာ- ဟိမဝန္တာ
 တောမှ၊ အာဂမ္မ- ရောက်လာ၍၊ ရာဇုယျာနေ- မင်း၏ဥယျာဉ်၌၊ ဝါသံ- နေခြင်းကို၊
 ကပ္ပေတွာ- ပြု၍၊ မဟာဇနဿ- များစွာသော လူအပေါင်းအား၊ ဓမ္မ- တရားကို၊
 ဒေသေသိ- ဟောကြားပြီး “ဓမ္မိကတာပသော- တရားကျင့်သော ရသေ့သည်၊ ဥယျာနေ-
 ဥယျာဉ်၌၊ ဝသတိ- နေ၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ ရညောပိ- မင်းအားလည်း၊ အာရောစယိသု-
 လျှောက်ကြားကုန်ပြီ၊ အဓမ္မိကော- တရားမရှိသော၊ ရာဇာပန- မင်းသည်ကား၊
 အဓမ္မေန- မတရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇ- တိုင်းပြည်ကို၊ ကာရေသိ- အုပ်ချုပ်ပြီး သော- ထိုတရား
 မစောင့်သော မင်းသည်၊ အမစ္စေသု- အမတ်တို့သည်၊ တာပသံ- ရသေ့ကို၊ ပသံသန္တေသု-
 ခိုးမွမ်းကုန်သည်ရှိသော်၊ “အဟမ္မိ- ငါသည်လည်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ သုဏိဿာမိ-
 နာကြားအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ တာပသံ- ရသေ့ကို၊
 ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ တာပသော- ရသေ့သည်၊ ရညာ- မင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိ-
 အတူတကွ၊ ပဋိသန္တာရံ- ပျူငှာသော လောကဝတ်ပြုခြင်းကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊
 “မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇ- တိုင်းပြည်ကို၊ ကာရေသိကိ-
 အုပ်ချုပ်သလော၊ ဇနံ- တိုင်းသူပြည်သားကို၊ န ပီဠေသိ- မညှင်းဆဲလင့်၊” ဣတိ-
 ဤသို့၊ အာဟ- ပြောဆိုဆုံးမပြီး သော- ထိုနာဠိကေရမင်းသည်၊ တဿ- ထိုရသေ့အား၊
 ကုဇ္ဈိတွာ- အမျက်ထွက်၍၊ “အယံ ကုဋုဇဋ္ဌိလော- ဤကောက်ကျစ်သော ရသေ့သည်၊
 ဧတ္တကံ ကာလံ- ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး၊ နာဂရာနံ- မြို့သူမြို့သားတို့၏၊
 သန္တိကေ- အနီး၌၊ မမညေဝ- ငါ့ကိုသာလျှင်၊ အဂုဏံ- ကျေးဇူးမဲ့ကို၊ ကထေသိ မညေ-
 ပြောဆိုယောင်တကား၊ ဟောတု- ရှိပါစေ၊ ဇာနိဿာမိ- သိအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊
 စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ “သွေ- မနက်ဖြန်၊ အမှောက်- ငါတို့၏၊ ယရဒ္ဒါရံ- အိမ်တံခါးသို့၊
 အာဂစ္ဆေယျာထ- ကြွတော်မူကုန်လော့” ဣတိ- ဤသို့၊ နိမန္တေတွာ- ပင့်ဖိတ်၍၊
 ပုနဒိဝသေ- နောက်တစ်နေ့၌၊ ပုရာဏဂူထဿ- ဟောင်းသော မစင်ဖြင့်၊ စာဋိယော-
 အိုးစရည်းတို့ကို၊ ပရိပူရာပေတွာ- ပြည့်စေ၍၊ တာပသေသု- ရသေ့တို့သည်၊
 အာဂတေသု- လာကုန်သည်ရှိသော်၊ တေသံ- ထိုရသေ့တို့၏၊ ဘိက္ခာဘာဇနာနိ-

ထမင်းခွက်တို့ကို၊ ဂူထဿ- မစင်ဖြင့်၊ ပူရာပေတွာ- ပြည့်စေ၍၊ ဒွါရ်- တံခါးကို၊
 ပိဒဟာပေတွာ- ပိတ်စေ၍၊ မုသလာနိစ- ကျည်ပွေ့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လောဟ-
 ဒဏ္ဍေစ- သံဒုတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂါဟာပေတွာ- ယူစေ၍၊ ဣသိနံ- ရသေ့တို့၏၊
 သီသာနိ- ဦးခေါင်းတို့ကို၊ ဘိန္ဒ္ဓာပေတွာ- ကွဲစေ၍၊ ဇဋ္ဌာသု- ဆံကျစ်တို့၌၊
 ဂါဟာပေတွာ- ယူစေ၍၊ ကမ္မာပေတွာ- ဆွဲငင်စေ၍၊ သုနခေဟိ- ခွေးတို့ဖြင့်၊
 ခါဒါပေတွာ- ခဲစားစေ၍၊ တတ္ထေဝ- ထိုအရပ်၌ပင်၊ ဘိန္ဒ္ဓ- ကွဲသော၊ ပထဝီ- မြေသို့၊
 ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ သုနခမဟာနိရယေ- ခွေးငရဲကြီး၌၊ နိဗ္ဗတ္တတိ- ဖြစ်၏၊ တတြ-
 ထိုခွေးငရဲကြီး၌၊ အဿ- ထိုနာဠိကေရမည်သော ငရဲသား၏၊ တိဂါဝုတပ္ပမာဏ-
 သရီရ်- သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကိုယ်ရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အထ-
 ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုရှင်ဘုရင်ဖြစ်သော ငရဲသားကို၊ မဟန္တမဟန္တာ- အလွန်ကြီးကုန်
 သော၊ မဟာဟတ္ထိပ္ပမာဏာ- ဆင်ပြောင်ကြီး အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော၊ ပဉ္စဝဏ္ဏာ-
 ငါးမျိုးကုန်သော အဆင်းအရောင်ရှိကုန်သော၊ သုနခါ- ခွေးတို့သည်၊ အနုဗန္ဓိတွာ-
 အစဉ်လိုက်ကုန်၍၊ ချံသိတွာ- ကိုက်ကုန်၍၊ နဝယောဇနာယ- ကိုးယူဇနာရှိသော၊
 ဇလိတအယပထဝိယာ- တောက်လောင်သော သံမြေ၌၊ ပါတေတွာ- ကျစေ၍၊
 မုခပူရ်- ခံတွင်းပြည့်အောင်၊ လုဉ္ဇန္တာ- ဖြတ်ကုန်လျက်၊ ဝိပ္ပန္နမာနံ- အထူးသဖြင့်
 တုန်လှုပ်စဉ်၊ ခါဒိသု- ခဲစားကြကုန်ပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂီ
 ရှင်ရသေ့သည်၊ ပထဝီ- မြေကို၊ ဒွိဓာ- နှစ်ဖြာ၊ ဘိန္ဒိတွာ- ခွဲ၍၊ တံနိရယံ- ထိုငရဲသို့၊
 ဒဿေတွာ- ပြ၍၊ မဟာဇနဿ- များစွာသော လူအပေါင်း၏၊ ဘိတဘာဝံ-
 ကြောက်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ အန္တရဓာပေသိ- ကွယ်ပျောက်ပြီ။

အထဇ္ဈနောတိ- အထဇ္ဈနောဟူသည်ကား၊ သဟဿဗာဟုရာဇာ- လက်ရုံး
 တစ်ထောင်ရှိသောမင်းသည်၊ အဂီရသန္တိ- အဂီရသံဟူသည်ကား၊ အင်္ဂေဟိ-
 ကိုယ်အင်္ဂါတို့မှ၊ ရံသီနံ- အရောင်အလင်းတို့၏၊ နိစ္ဆရဏတော- ထွက်ခြင်းကြောင့်၊
 ဧဝံလဒ္ဓနာမံ- ဤသို့အဂီရသဟူ၍ ရအပ်သော အမည်ရှိသော၊ ဟေဋ္ဌယိတွာတိ-
 ဟေဋ္ဌယိတွာဟူသည်ကား၊ ဝိဟေဋ္ဌေတွာ- ညှင်းဆဲ၍၊ ဝိသပီတကဏ္ဍေန- အဆိပ်
 လူးမြားဖြင့်၊ ဝိဇ္ဈိတွာ- ထိုးပစ်၍၊ ဇီဝိတက္ခယံ- အသက်ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေတွာ-
 ရောက်စေ၍။

ကိရ- တစ်ဆင့်စကားကြားဖူးသည်ကား၊ အဇ္ဈနောနာမ- အဇ္ဈနအမည်ရှိသော၊
 သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ မဟိသကရဋ္ဌေ- မဟိသကတိုင်း၌၊ ကေတကရာဇောနိယံ-
 ကေတကမင်းနေပြည်တော်၌၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရာဇန္တော- ပြုစေသည်ရှိသော်၊
 မိဂဝံ- သားမုဆိုး (ထံ) သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ မိဂေ- သားကောင်တို့ကို၊ ဝဓိတွာ-
 သတ်ဖြတ်၍၊ အင်္ဂါရပက္ကမံသံ- မီးကျိုး၌ကျက်သော အသားကို၊ ခါဒန္တော- စားလျက်၊
 ဝိစရိ- လှည့်လည်သွားလာပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ မိဂါနံ-
 သားကောင်းတို့၏၊ အာဂမနဋ္ဌာနေ- လာရာအရပ်၌၊ ကောဋ္ဌကံ- အခန်းကို၊ ကတွာ-
 ပြု၍၊ မိဂေ- သားကောင်တို့ကို၊ ဩလောကယမာနော- ကြည့်လျက်၊ အဋ္ဌာသိ- တည်ပြီ၊
 တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သောတာပသော- ထိုရသေ့သည်၊ တဿ-ရညော- ထိုအဇ္ဈနမင်း၏၊
 အဝိဒူရေ- အနီး၌၊ ဧကံ- တစ်ပင်သော၊ ကာရရက္ခံ- ကံပြင်းပင်သို့၊ အဘိရဟိတွာ-
 တက်၍၊ ဖလာနိ- အသီးတို့ကို၊ ဩစိနန္တော- ဆွတ်ခူးစဉ်၊ ဩစိနိတဖလသာခံ-
 ဆွတ်ခူးအပ်သော သစ်သီး၊ သစ်ခက်သည်၊ မုဉ္ဇိ- လွတ်ကျပြီ၊ တဿာ- ထိုသစ်သီး၊
 သစ်ခက်သည်၊ ဝိဿဋ္ဌာယ- လွတ်ကျသည်ရှိသော်၊ သဒ္ဓေန- အသံကြောင့်၊ တံဌာနံ-
 ထိုအရပ်သို့၊ ပတ္တာ- ရောက်ကုန်သော၊ မိဂါ- သားကောင်တို့ သည်၊ ပလာယိသု-
 ပြေးကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- အဇ္ဈနမင်းသည်၊ ကုဇ္ဈိတွာ- အမျက်ထွက်၍၊ တာပသံ-
 အင်္ဂါရသရှင်ရသေ့ကို၊ ဝိသမိဿိတေန- အဆိပ်နှင့်ရောအပ်သော၊ သလ္လေန- မြားဖြင့်၊
 ဝိဇ္ဈိ- ပစ်ခွင်းပြီ၊ သော- ထိုအင်္ဂါရသ ရှင်ရသေ့သည်၊ ပရိဂလိတွာ- ထက်ဝန်းကျင်မှ
 လျောကျ၍၊ ပတန္တော- ကျသည် ရှိသော်၊ မတ္ထကေန- ဦးခေါင်းဖြင့်၊ ခဒိရခါဏုကံ-
 ရှားငုတ်ကို၊ အာသာဒေတွာ- ထိပါး၍၊ သူလဂ္ဂေယေဝ- တံစူးဝါးအဖျား၌ သာလျှင်၊
 ကာလံ- သေခြင်းကို၊ အာကာသိ- ပြုပြီ၊ ရာဇာ- အဇ္ဈနမင်းသည်၊ တင်္ခဏေယေဝ-
 ထိုခဏ၌ပင်၊ ဒွိဓာ- နှစ်ဖြာ၊ ဘိန္နံ- ကွဲသော၊ ပထဝီ- မြေသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊
 သတ္တိသူလနိရယေ- လှံတံကျင်ရှိသော ငရဲ၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊ တိဂါဝုတပ္ပမာဏံ-
 သုံးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ သရီရံ- ကိုယ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တကြ-
 ထိုလှံတံကျင်ငရဲ၌၊ တံ- ထိုငရဲသားမည်သော အဇ္ဈနမင်းကို၊ နိရယပါလာ- ငရဲသားတို့
 သည်၊ ဇလိတေဟိ- တောက်လောင်ကုန်သော၊ အာဝုဓေဟိ- လက်နက်တို့ဖြင့်၊
 ကောဋေတွာ- ထောင်းထုကုန်၍၊ ဇလိတံ- တောင်လောင်သော၊ အယပဗ္ဗတံ-
 သံတောင်သို့ အာရာပေန္တိ- တင်ကုန်ပြီ၊ ပဗ္ဗတမတ္ထကေ- တောင်ထိပ်၌၊ ဌိတကာလေ-
 တည်သောအခါ၌၊ ဝါတော-လေသည်၊ ပဟရတိ- တိုက်ခတ်၏၊ သော- ထိုအဇ္ဈန

မည်သောငရဲသားသည်၊ ဝါတပ္ပဟာရေန- လေ၏တိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့်၊ ပရိလိတ္တာ- ထက်ဝန်းကျင်မှ လျော့၍၊ ပတတိ- ကျ၏၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ဟေဋ္ဌာ- အောက်၌၊ နဝယောဇနာယ- ကိုးယူဇနာရှိသော၊ ဇလိတအယပထဝီယာ- တောက်လောင်အပ်သော သံမြေ၌၊ မဟာတာလက္ခဏ္ဍပုမာဏံ- ထန်းပင်လုံးကြီး အတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ဇလိတံ- တောက်လောင်အပ်သော၊ အယသုလံ- သံတံကျင်သည်၊ ဥဌဟတိ- ထ၏၊ သော- ထိုအဖျာနမင်းမည်သော ငရဲသားသည်၊ သုလဂ္ဂမတ္ထ- ကေယေဝ- တံကျင်ဖျားထိပ်၌သာလျှင်၊ အာသာဒေတွာ- ထိပါး၍၊ သုလာဝုတော- တံကျင်သည် ဖူးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍၊ တိဌတိ- တည်၏၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ပထဝီ- မြေသည်၊ ဇလတိ- လှုပ်၏၊ သုလံ- တံကျင်သည်၊ ဇလတိ- တုန်လှုပ်၏၊ တဿ- ငရဲသားဖြစ်သော အဖျာနမင်း၏၊ သရီရံ- ကိုယ်သည်၊ ဇလတိ- တုန်လှုပ်၏၊ သော- ငရဲသားဖြစ်သော အဖျာနမင်းသည်၊ တတ္ထ- ထိုလှံတံကျင်ငရဲ၌၊ မဟာရဝံ- ကြီးစွာသော အသံကို၊ ရဝန္တော- မြည်တမ်းလျက်၊ ပစ္စတိ- ကျက်၏၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း အင်္ဂီရသရှင်ရသေ့သည်၊ ပထဝီ- မြေကို၊ ဒွိဓာ- နှစ်ဖြာ၊ ကတွာ- ပြု၍၊ တံနိရယံ- ထိုလှံတံကျင်ငရဲကို၊ ဒသေတွာ- ပြု၍၊ မဟာဇနဿ- များစွာသော လူအပေါင်း၏၊ ဘိတဘာဝံ- ကြောက်သည်၏ အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ အန္တရဓာပေသိ- ကွယ်ပျောက်ပြီ။

ခဏ္ဍသောတိ- ခဏ္ဍသောဟူသည်ကား၊ စတ္တာရော- လေးခုကုန်သော၊ ဟတ္ထပါဒေစ- လက်ခြေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကဏ္ဍနာသဉ္စ- နားနှာခေါင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခဏ္ဍာခဏ္ဍံ- အပိုင်းအပိုင်း၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အဒ္ဓသကန္တိ- အဒ္ဓသကံဟူသည်ကား၊ နိရပရာဓံ- အပြစ်ကင်းသော၊ တထာ- ထိုသို့၊ ဆေဒါပေတွာ- ဖြတ်တောက်စေ၍၊ ပဟာရသဟဿေဟိ- အကြိမ်တစ်ထောင် ပုတ်ခတ်ခြင်းရှိကုန်သော၊ ဒွိဟိ- နှစ်ချောင်းကုန်သော၊ ကသာဟိ- ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့်၊ တာဠာပေတွာ- ရိုက်ပုတ်စေ၍၊ ဇဋ္ဌာသု- ဆံကျစ်တို့၌၊ ဂဟေတွာ- ဆွဲကိုင်၍၊ အာကမ္မာပေတွာ- ဆွဲငင်စေ၍၊ ပဋိကုဇ္ဇံ- မှောက်လျက်၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ- လဲလျောင်းစေ၍၊ ပိဋိယံ- ကျောက်ကုံး၌၊ ပဏှိယာ- ဖနှောင့်ဖြင့်၊ ပဟရိတွာ- ပုတ်ခတ်၍၊ မဟာဒုက္ခသမပ္ပိတံ- ကြီးစွာသော ဒုက္ခနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို၊ အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ ကလာဗုဝီစိန္တိ- ကလာဗုဝီစိဟူသည်ကား၊ ကလာဗု- ကလာဗုမင်းသည်၊ အဝီစိ- အဝီစိငရဲသို့၊ ကဋ္ဌကန္တိ- ကဋ္ဌကံဟူသည်ကား၊ တိခိဏဝေဒနံ- ထက်သော ဝေဒနာကို၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့ သဘောရှိသော၊ နိရယံ- ငရဲသို့၊ ဥပပဇ္ဇိတွာ- ကျရောက်၍၊ ဆန္တံ- ခြောက်ခုကုန်သော၊ ဇာလာနံ-

မီးတောက်တို့၏၊ အန္တရေ- အလယ်၌၊ ပစ္စတိ- ကျက်ရ၏၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊
ဝိတ္တာရတော- အကျယ်အားဖြင့်၊ ကလာဗုရညော- ကလာဗုမင်း၏၊ ဝတ္ထု- ဝတ္ထုကို၊
ခန္တိဝါဒိဇာတကေ- ခန္တိဝါဒိဇာတ်၌၊ (ဇာ၊ ၁၊ ၄၊ ၄၉-၅၂) ကထိတမေဝ- ဟောအပ်ပြီး
သည်သာ၊ အညာနိ ပါပိဋ္ဌတရာနိ စေတ္တာတိ- အညာနိ ပါပိဋ္ဌတရာနိ စေတ္တဟူသည်
ကား၊ ဧတေဟိ- ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးကုန်သော၊ နိရယေဟိ- ငရဲတို့ထက်၊ ပါပိဋ္ဌတရာနိ-
ပို၍ယုတ်ညံ့ကုန်သော၊ အညာနိ စ- အခြားလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နိရယာနိ- ငရဲတို့ကို၊
သုတွာ- ကြားရ၍၊ ဓမ္မံ စရေတိ- ဓမ္မံ စရေဟူသည်ကား၊ ဒေဝရာဇ- နတ်တို့၏
မင်းဖြစ်သော၊ သက္က- သိကြားမင်း၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော၊ ကုလပုတ္တော-
အမျိုးကောင်းသားသည်၊ (စရေယျ-၌စပ်) ကေဝလံ- သက်သက်၊ စတ္တာရော- လေးပါး
ကုန်သော၊ ဧတေယေဝ နိရယာ- ဤငရဲတို့သည်သာလျှင်၊ န- မဟုတ်သေး၊ စ-
ထို့အပြင်၊ ဧတေယေဝ ရာဇာနော- ဤမင်းတို့သည်သာလျှင်၊ နေရယိကာ-
ငရဲသားတို့သည်၊ (န- မဟုတ်သေး၊) အထ ခေါ- င်စစ်သော်ကား၊ အညေပိ-
ဤမှတစ်ပါးအခြားကုန်သော၊ နိရယာ- ငရဲတို့သည်လည်းကောင်း၊ အညေပိ-
ဤလေးယောက်သော မင်းတို့မှတစ်ပါးကုန်းသော၊ ရာဇာနော စ- မင်းတို့သည်
လည်းကောင်း၊ နိရယေသု- ငရဲတို့၌၊ ဥပ္ပန္နာ- ဖြစ်ရကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝိဒိတွာ-
သိ၍၊ စတုပစ္စယဒါနဓမ္မိကာရက္ခာဝရဏသံဝိဓာနသင်္ခါတံ- ပစ္စည်းလေးပါးကို
ပေးလှူခြင်း တရားစောင့်ခြင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း ဘေးရန်မှ တားဆီးခြင်း အစီအရင်
ဟုဆိုအပ်သော၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ သမဏဗြာဟ္မဏေသု- ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့၌၊ စရေယျ-
ကျင့်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ မဟာသတ္တေန- ဘုရားလောင်းသရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊
စတုန္ဒရာဇ္ဇနံ- မင်းလေးပါးတို့၏၊ နိဗ္ဗတ္တဌာနေ- ဖြစ်ရာအရပ်ကို၊ ဒဿိတေ-
ပြအပ်သည်ရှိသော်၊ တယော- သုံးပါးကုန်သော၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ နိက္ကံခါ-
ယုံမှားခြင်း ကင်းကုန်သည်၊ အဟေသု- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တတော- ထို့နောင်မှ၊ သက္ကော-
သိကြားမင်းသည်၊ အဝသေသေ- အကြွင်းအကျန်မရှိကုန်သော၊ စတ္တာရော-
လေးပါးကုန်သော၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ သုဘာသိတံ
တေ (ပ) သိရိ နော ဇဟာတိ- သုဘာသိတံ တေ (ပ) သိရိ နော ဇဟာဟူသော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၇၅) ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေ-
အရှင်ဘုရား၏၊ သုဘာသိတံ- ကောင်းစွာ ဖြေဆိုတော်မူအပ်သော စကားကို
အနုမောဒိယာန- ဝမ်းမြောက်ပြီး၍၊ အညံ- တစ်ပါးသော ပြဿနာကို၊ တံ-
အရှင်ဘုရားကို၊ ပုစ္ဆမိ- မေးလျှောက်ပါဦးအံ့၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ ဣဃံ-
တိုက်တွန်းပါ၏၊ တံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ ဗြူဟိ- ဟောတော်မူလော၊
ကထံဝိမံ- အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူကို၊ သီလဝန္တံ- သီလရှိသော
သူဟူ၍၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်သနည်း၊ ကထံဝိမံ- အဘယ်သို့ သဘောရှိသော
သူကို၊ ပညဝန္တံ- ပညာရှိသော သူဟူ၍၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်သနည်း၊ ကထံဝိမံ-
အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူကို၊ သပ္ပရိသံ- သူတော်ကောင်းဟူ၍၊ ဝဒန္တိ-
ဆိုကုန်သနည်း၊ ကထံဝိမံ- အဘယ်သို့ သဘောရှိသောသူကို၊ သိရိ-
အသရေသည်၊ နောဇဟာတိ- မစွန့်သနည်း။

တတ္ထ- ထိုသုဘာသိတံစသော ဂါထာ၌၊ ကထံဝိမံ နော သိရိ နော
ဇဟာတိတိ- ကထံဝိမံ နော သိရိ နော ဇဟာတိဟူသည်ကား၊ ကထံဝိမံ- အဘယ်သို့
သဘောရှိသော၊ ပုရိသံ- ယောက်ျားကို၊ ပဋိလဒ္ဓသိရိ- ရအပ်ပြီးသော အသရေသည်၊
န ဇဟာတိနု- မစွန့်သနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုသို့မေးလျှောက်သောအခါ၌၊ အဿ- ထိုသိကြားမင်းအား၊
ဝိဿဇေန္တော- ဖြေတော်မူလိုသော၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်းသရဘင်္ဂ
ရှင်ရသေ့သည်၊ “ကာယေန ဝါစာယစ (ပ) သိရိ နော ဇဟာတိ”တိ- ကာယေန
ဝါစာယစ (ပ) သိရိနော ဇဟာတိ”-ဟူကုန်သော၊ စတဿော- လေးပါးကုန်သော၊
ဂါထာယော- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုတော်မူပြီ။

(၇၆) သက္က- သိကြားမင်း၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ယော- အကြင်
သူသည်၊ ကာယေနစ- ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါစာယစ- နှုတ်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ မနသာစ- စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သညတော- ကောင်းစွာ
စောင့်ရှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ကိဉ္စိ- တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ပါပံ- မကောင်းမှုကို၊
နကရောတိ- မပြု၊ အတ္တဟေတု- မိမိကိုယ်အစရှိသော အကြောင်းကြောင့်၊
အလိကံ- မုသားကို၊ နဘဏေတိ- မဆို၊ တထာဝိမံ- ထိုသို့သဘောရှိသော
သူကို၊ သီလဝန္တံ- သီလရှိသော သူဟူ၍၊ ပဏ္ဍိတော- ဘုရားအစရှိသော
ပညာရှိတို့သည်၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏။

(၇၇) သက္က- သိကြားမင်း၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ဂမ္ဘီရပဉ်- နက်နဲသော ပြဿနာကို၊ မနဿာ- စိတ်ဖြင့်၊ အဘိစိန္တယံ အဘိစိန္တယန္တော- ကြံသည် ရှိသော်၊ ကထေတုံ- ဖြေအံ့သောငှာ၊ သက္ကောတိ- စွမ်းနိုင်၏၊ အစွာဟိတံ- အစီးအပွားကိုလွန်သော၊ လုဒ္ဓံ- ရုန်းရင်းကြမ်းကြုတ်သော၊ ကမ္ပံ- အမှုကို၊ နကရောတိ- မပြု၊ ကာလာဂတံ- အခါသို့ရောက်သော၊ အတ္ထပဒံ- စီးပွားခြင်း၏ အကြောင်းကို၊ နရိဉ္ဇတိ- မယိုယွင်းစေ၊ တထာဝရံ- ထိုသို့သဘောရှိသော သူကို၊ ပညဝန္တံ- ပညာရှိသော သူဟူ၍၊ ပဏ္ဍိတာ- ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိတို့သည်၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏။

(၇၈) သက္က- သိကြားမင်း၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ကတည- သူ့ကျေးဇူးကို သိလေ့ရှိ၏၊ [ကတဝေဒိ(ကတဝေဒီ)]- သိသည်အားလျော် စွာသူ့ကျေးဇူးကို ဆပ်လေ့ရှိ၏၊ မိရော- မြီမြီတည်ကြည်၏၊ ဒဠဘတ္တိစ- မြီမြီသော အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းသည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဒုက္ခိ-တဿ- ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သောအဆွေခင်ပွန်း၏၊ ကိစ္စံ- အမှုကို၊ သက္ကစ္စံ- ရှိသေစွာ၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ တထာဝရံ- ထိုသို့သဘောရှိသော သူကို၊ သပ္ပုရိသံ- သူတော်ကောင်းဟူ၍၊ ပဏ္ဍိတာ- ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ဝဒန္တိ- ဆိုတော်မူကုန်၏။

(၇၉) သက္က- သိကြားမင်း၊ ယောပုဂ္ဂလော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သဗ္ဗေဟိ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဧတေဟိဂုဏေဟိ- ထိုကျေးဇူးတို့နှင့်၊ ဥပေတော- ပြည့်စုံ၏၊ သဒ္ဓေါ- သက်ဝင်၍ သဒ္ဓါခြင်းရှိ၏၊ [မုဒု(မုဒု)]- ချစ်ဘွယ်သော စကားကို ဆိုတတ်သည်ဖြစ်၍ နူးညံ့သော စကားရှိ၏၊ သံဝိဘာဂီ- ဒါနသီလ အစရှိသည်တို့ကို ခွဲခြမ်းဝေဖန်လေ့ရှိ၏၊ ဝဒည- ပေးကမ်း စွန့်ကြဲသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် တောင်းလာကုန်သောသူတို့၏ အသံကို သိတတ်သော အလေ့ရှိ၏၊ [သင်္ဂါဟကံ(သံဂါဟကံ)]- ပေးကမ်းခြင်းအစရှိသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် သူတစ်ပါးတို့အား ချီးမြှောက်လေ့ရှိသော၊ သခိလံ- သာယာ သော စကားရှိသော၊ သဏ္ဍဝါစံ- နူးညံ့သော စကားရှိသော၊ တထာဝရံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ တံပုဂ္ဂလံ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သိရိ- ဘုန်းကျက်သရေသည်၊ နောဇဟာတိ- မစွန့်။

တတ္ထ- ထိုကာယေနဝါစာယစသော ဂါထာတို့၌၊ “ကာယေနာ”တိအာဒိနိ- ကာယေနဟူ၍ အစရှိကုန်သော၊ ပဒါနိ- ပုဒ်တို့ကို၊ တိဝိဓသုစရိတဒ္ဓါရဝသေန- သုံးပါး

အပြားရှိသော ကောင်းစွာကျင့်အပ်သောဒွါရ၏အစွမ်းအားဖြင့်၊ ဝုတ္တာနိ- ဟောအပ်
ကုန်၏။ **န အတ္တဟေတုတိဇတံ-** န အတ္တဟေတုဟူသော ဤစကားသည်၊ ဒေသနာ
သီသမေဝ- ဒေသနာတော်၏ဦးခေါင်းမျှသာတည်း။ အတ္တဟေတု ဝါ- မိမိဟူသော
အကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပရဟေတု ဝါ- သူတစ်ပါးဟူသော အကြောင်းကြောင့်
လည်းကောင်း၊ ယသဟေတု ဝါ- အခြံအရံဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊
ဓနဟေတု ဝါ- ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ လာဘဟေတု ဝါ-
လာဘ်လာဘဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အာမိသကိစ္ဆိဟေတု ဝါ-
အနည်းငယ်သော အာမိသဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အလိကံ-
ချို့ယွင်းသောစကားကို၊ န ကထေတိ- မပြောဆို၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။ စ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ကာမံ- စင်စစ်၊ ဧသ အတ္ထော- ဤအနက်သည်၊
“ဝါစာယ သညတော”တိ ဣမိနာဝ- ဝါစာယ သညတောဟူသော ဤစကားရပ်ဖြင့်
ပင်လျှင်၊ သိဒ္ဓေါ- ပြီး၏။ ပန- သို့သော်လည်း၊ မုသာဝါဒိနော- မုသားစကားကို
ပြောလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်၊ အကတ္တဗ္ဗံ- မပြုသင့်သော၊ ပါပံ နာမ- မကောင်းမှု
မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဂရုဘာဝဒီပနတ္ထံ- လေးနက်သည်၏အဖြစ်ကို
ပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊
ဝေဒိတဗ္ဗော- သိအပ်၏၊ တံ ပုဂ္ဂလံ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သီလဝန္တံ- သီလရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍၊
ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏။

ဂမ္ဘီရပဉ္စန္ဒိ- ဂမ္ဘီရပဉ္စဟူသည်ကား၊ အတ္ထတော စ- အနက်အားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ပါဠိတော စ- ပါဠိအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ (ဝါ) စကားအစဉ်အားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ဂမ္ဘီရံ- နက်သော၊ ဂဠု- လျှို့ဝှက်သော၊ ပဋိစ္ဆန္တံ- ဖုံးကွယ်သော၊
သတ္တုဘဿဇာတက(ဇာ၊ ၁၊ ၇၊ ၄၆) သမ္ဘဝဇာတက(ဇာ၊ ၁၊ ၁၆၊ ၁၃၈) မဟာဥမင်္ဂဇာတ-
ကေသု- သတ္တုဘဿဇာတ် သမ္ဘဝဇာတ် မဟာဥမင်္ဂဇာတ်တို့၌၊ (ဇာ၊ ၂၊ ၂၂၊ ၅၉၀)
အာဂတသဒိသံ- လာသည်နှင့်တူသော၊ ပဉ္စံ- ပြဿနာကို၊ **မနသာဘိစိန္တယန္တိ-**
မနသာဘိစိန္တယံဟူသည်ကား၊ မနသာ- စိတ်ဖြင့်၊ အဘိစိန္တေန္တော- ကြံစည်လျက်၊
အတ္ထံ- အနက်ကို၊ ပဋိဝိဇ္ဈိတွာ- ထိုးထွင်းသိ၍၊ စန္ဒသဟဿံ- လတစ်ထောင်ကို၊
သူရိယသဟဿံ- နေတစ်ထောင်ကို၊ ဥဋ္ဌာပေန္တော ဝိယ- တက်စေဘိသကဲ့သို့ ပါကဋ်-
ထင်ရှားသည်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ကထေတုံ- ဖြေကြားခြင်းငှာ၊
သက္ကောတိ- စွမ်းနိုင်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။ **နာစွာဟိတန္တိ-**

နာစွာဟိတံဟူသည်ကား၊ အတိအဟိတံ- အစီးအပွားကိုလွန်သော အမှုကို၊ န- မပြု၊
ဟိတာတိက္ကန္တံ- အစီးအပွားကိုလွန်သော၊ လုဒ္ဓံ- ရုန့်ရင်းသော၊ ဖရသံ- ကြမ်းတမ်းသော၊
သာဟသိကကမ္မဉ္စ- အနိုင်အထက်ပြုသောအမှုကိုလည်း၊ ယော- အကြင်သူသည်၊
န ကရောတိ- မပြု၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊
ဣမဿ အတ္ထဿ- ဤအနက်ကို၊ အာဝိဘာဝတ္ထံ- ထင်ရှားစိမ့်သောငှာ၊ “န ပဏှိတာ
အတ္တသုခဿ (ပ) စ န ဇဟန္တိ ဓမ္မ”န္တိ(ဇာ-၁၊ ၂၂၁)- န ပဏှိတာ အတ္တသုခဿ (ပ)
စ န ဇဟန္တိ ဓမ္မဟူသော၊ ဘူရိပဉ္စော- ဘူရိပြဿနာကို၊ ကထေတဗ္ဗော- ဆိုအပ်၏။

(မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ပဏှိတာ- ပညာရှိတို့သည်၊ အတ္တဇော- မိမိ၏၊ သုခဿ-
ချမ်းသာ၏၊ ဟေတု- အကြောင်းကြောင့်၊ ပါပါနိ- ယုတ်မာကုန်သော၊ ကမ္မာနိ- အမှုတို့ကို၊
နသမာစရန္တိ- မကျင့်ကုန်၊ (ပိဋိတာပိ)ခလိတာပိ- စည်းစိမ်ချမ်းသာမှုလျော့၍ ပျက်စီးခြင်း၌
တည်သော သဘောရှိကုန်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ ဒုက္ခေန- ဆင်းရဲသည်၊ ဖုဋ္ဌာ- တွေ့အပ်ကုန်သော၊
သန္တာ- သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ဆန္တာ စ- အလိုဆန္ဒအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါသာ စ-
အမျက်ဒေါသအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- အနွယ်အဆက်ကို ကျင့်အပ်သောတရား ကောင်းစွာ
ကျင့်အပ်သောတရားကို၊ နဇဟန္တိ- မစွန့်ကုန်။) (ဒသကနိပါတ်-၁၄-ခုမြောက်)

ကာလာဂတန္တိ ဧတ္ထ- ကာလာဂတံဟူသော ဤပါဌ၌၊ ဒါနံ- အလှူကို၊ ဒါတဗ္ဗ-
ကာလေစ- ပေးသင့်သော အချိန်၌လည်းကောင်း၊ သီလံ- သီလကို၊ ရက္ခဏကာလေ-
စ- စောင့်သင့်သောအချိန်၌လည်းကောင်း၊ ဥပေါသထံ- ဥပုသ်ကို၊ ဥပဝါသကာလေ-
စ- ကျင့်သုံးသင့်သောအချိန်၌လည်းကောင်း၊ သရဏေသု- သရဏဂုံတို့၌၊ ပတိဋ္ဌာန-
ကာလေစ- ဆောက်တည်သင့်သောအချိန်၌လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗဇိတကာလေစ-
ရှင်ရဟန်းပြုသင့်သောအချိန်၌လည်းကောင်း၊ သမဏဓမ္မကရဏကာလေစ- ရဟန်း
တရားကိုပြုသင့်သောအချိန်၌လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာစာရသ္မိံ- ဝိပဿနာ အကျင့်
၌၊ ယုဇ္ဇနကာလေစ- အားထုတ်သင့်သောအချိန်၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊
ဣမာနိ ဒါနာဒီနိ- ဤဒါနအစရှိသည်တို့ကို၊ သမ္မာဒေန္တော- ပြီးစေသောသူသည်၊
ကာလာဂတံ- အချိန်အခါသို့ရောက်သော၊ အတ္ထပဒံ- အကျိုးတရားကို၊ န ရိဉ္စတိနာမ-
အချည်းအနှီးမဖြစ်စေသည်မည်၏၊ န ဟာပေတိနာမ- မဆုတ်ယုတ်စေ သည်မည်၏၊
န ဂဠာပေတိ နာမ- မယုတ်လျော့စေသည်မည်၏၊ တထာဝိဓန္တိ- တထာဝိဓံဟူသည်ကား၊
သက္က- သိကြားမင်း၊ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓါ စ- ဘုရားရှင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
စ- ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗောဓိသတ္တာ စ- ဘုရားအလောင်းတို့သည်

လည်းကောင်း၊ ပညဝန္တံ- ပညာရှိသူကို၊ ကထေန္တံ- ဟောကုန်သည်ရှိသော်၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပုဂ္ဂလံ- ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ကထေန္တံ- ဟောကုန်၏။

“ယော ဝေ”တိ ဂါထာယ- ယောဝေဟူသော ဂါထာ၌၊ ပရေန- သူတစ်ပါးသည်၊ အတ္တနော- မိမိအတွက်၊ ကတဂုဏံ- ပြုအပ်သောကျေးဇူးကို၊ ဇာနာတိ- သိ၏၊ ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ **ကတည-** ကတညမည်၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ယေန- အကြင်သူသည်၊ အဿ- ဤမည်သောသူအတွက်၊ ဂုဏော- ကျေးဇူးကို၊ ကတော- ပြုအပ်၏၊ တဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဂုဏံ- ကျေးဇူးကို၊ ပဋိကရောန္တော- တုံ့ပြန်၍ပြုသောသူသည်၊ ကတဝေဒီ နာမ- ကတဝေဒီမည်၏၊ ဒုခိတဿာတိ- ဒုခိတဿဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒုက္ခပ္ပတ္တဿ- ဆင်းရဲသို့ရောက်သော၊ သဟာယဿ- မိတ်ဆွေ၏၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲကို၊ အတ္တနိ- မိမိ၌၊ အာရောပေတွာ- တင်၍၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ တဿ- ထိုသူငယ်ချင်း၏၊ ဥပ္ပန္နကိစ္စံ- ဖြစ်ပေါ်သောကိစ္စကို၊ သဟတ္ထေန- ကိုယ်တိုင်၊ သက္ကစ္စံ- ရှိရှိသေသေ၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ ဗုဒ္ဓါဒယော- ဘုရားအစရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့ သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သပ္ပရိသံ နာမ- သူတော်ကောင်းမည်၏ဟူ၍၊ ကထေန္တံ- ဟောကုန်၏၊ အပိစ- စင်စစ်သော်ကား၊ သပ္ပရိသာ နာမ- သူတော်ကောင်းတို့မည် သည်၊ ကတည- သူကျေးဇူးကို သိလေ့ရှိကုန် သည်၊ ကတဝေဒီနော- သူကျေးဇူးကို ဆပ်လေ့ရှိသူတို့သည်၊ ဟောန္တံ- ဖြစ်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့ **သတပတ္တဇာတက**(ဇာ၊ ၁၊ ၃၊ ၈၅-၈၇) **စူဠဟံသဇာတက**(ဇာ၊ ၁၊ ၁၅၊ ၁၃၃) **မဟာဟံသဇာတကာဒီနိ-** သတပတ္တဇာတ် စူဠဟံသဇာတ် မဟာဟံသဇာတ် အစရှိသည်တို့ကို၊ (ဇာ၊ ၂၊ ၂၁၊ ၈၉) ကထေတဗ္ဗာနိ- ဟောအပ်ကုန်၏၊ **ဧတေဟိ သဗ္ဗေဟိတိ-** ဧတေဟိ သဗ္ဗေဟိဟူသည်ကား၊ သက္က- သိကြားမင်း၊ ယော- အကြင် သူသည်၊ ဟေဋ္ဌာ- အောက်၌၊ ဂုတ္တေဟိ- ဆိုအပ်ကုန်သော၊ သီလာဒီဟိ- သီလအစရှိ ကုန်သော၊ သဗ္ဗေဟိပိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတေဟိ ဂုဏေဟိ- ဤဂုဏ်တို့ဖြင့်၊ ဥပေတော- ပြည့်စုံ၏၊ သဒ္ဓေါတိ- သဒ္ဓေါဟူသည်ကား၊ ဩကပ္ပနသဒ္ဓါယ- သက်ဝင် ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားဖြင့်၊ သမန္နာဂတော- ပြည့်စုံ၏၊ **မုဒ္ဒတိ-** မုဒ္ဒဟူသည်ကား၊ ပိယဘာဏီ- ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုတတ်၏၊ **သံဝိဘာဂီတိ-** သံဝိဘာဂီ ဟူသည်ကား၊ သီလသံဝိဘာဂဒါနသံဝိဘာဂါဘိရတတ္တာ- သီလကိုခွဲခြမ်း ဝေဖန်ခြင်း ဒါနကိုခွဲခြမ်း ဝေဖန်ခြင်းတို့၌ မွေ့လျော်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သံဝိဘာဂီ- ခွဲခြမ်း ဝေဖန်လေ့ရှိ၏၊ ယာစကာနံ- တောင်းလာသူတို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊

ဒါနဝသေန- ပေးလှူခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဝဒည- တောင်းသူ တို့၏စကားကိုသိလေ့ရှိ၏။ စတူဟိ- လေးပါးကုန်သော၊ သင်္ဂဟဝတ္ထုဟိ- သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ တေသံ တေသံ- ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ သင်္ဂဟနတော- ချီးမြှောက် တတ်သောကြောင့်၊ သင်္ဂါဟကံ- သူတစ်ပါးတို့အား ချီးမြှောက်လေ့ရှိ၏။ မဓုရ ဝစနတာယ- ချီသာသော စကားရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ သခိလံ- နူးညံ့သော စကားရှိ၏။ မဋ္ဌဝစနတာယ- ပြေပြစ်သော စကားရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ သဏ္ဍဝါစံ- သိမ်မွေ့သော စကားရှိ၏။ တထာဝရံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ပုဂ္ဂလံ- ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ အဓိဂတယသသောဘဂ္ဂသင်္ခါတာသိရိ- ရအပ်ပြီးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကောင်းမြတ်သည်၏အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော အသရေသည်၊ နော ဇဟာတိ- မစွန့်၊ အဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ သိရိ- အသရေသည်၊ န ဝိနဿတိ- မပျက်စီး၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်းသရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ ဂဂနတလေ- ကောင်းကင်ပြင်၌၊ ပုဏ္ဏစန္ဒ- လပြည့်ဝန်းကို၊ ဥဋ္ဌာပေန္နောဝိယ- ပေါ်စေတီသကဲ့သို့ စတ္တာရော- လေးပါးကုန်သော၊ ပဉ္စေ- ပြဿနာတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇေသိ- ဖြေတော်မူပြီ၊ တတော- ထိုမှ၊ ပရံ- နောက်၌၊ သေသပဉ္စာနံ- ကြွင်းကုန်သော ပြဿနာ တို့၏၊ ပုစ္ဆာစ- အမေးသည်လည်းကောင်း၊ ဝိဿဇ္ဇနဉ္စ- အဖြေသည်လည်းကောင်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ (ကိံ ဟောတိ- အဘယ်သို့ ဖြစ်အံ့ သနည်း။) “သုဘာသိတံ တေ (ပ) ဗြဟ္မမုပေတိ ဌာနံ”န္တိ- “သုဘာသိတံ တေ (ပ) ဗြဟ္မမုပေတိ ဌာနံ”န္တိ ဟူသော၊ ပုစ္ဆာစ- အမေးသည်လည်းကောင်း၊ ဝိဿဇ္ဇနဉ္စ- အဖြေသည်လည်းကောင်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

(၈၀) ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သောရှင်ရသေ့၊ တေ- အရှင် ဘုရား၏၊ သုဘာသိတံ- ကောင်းစွာ ဖြေဆိုတော်မူအပ်သော စကားကို၊ အနုမောဒိယာန- ဝမ်းမြောက်ပြီး၍၊ အညံ- တစ်ပါးသော ပြဿနာကို၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ ပုစ္ဆာမိ- မေးလျှောက်ပါဦးအံ့၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ ဣဃံ- တိုက်တွန်းပါ၏။ ဗြူဟိ- ဖြေဆိုတော်မူပါလော၊ သီလဉ္စ- သီလလည်းကောင်း၊ သိရိဉ္စာပိ- အသရေလည်းကောင်း၊ သတံ- သူတော်ကောင်းတို့၏၊ ဓမ္မဉ္စ- တရားလည်းကောင်း၊ ပညဉ္စ- ပညာလည်းကောင်း၊ တေသု- ထိုတရားတို့တွင်၊ ကံ- အဘယ်တရားကို၊ သေဋ္ဌတရံ- အထူးသဖြင့် မြတ်သော တရားဟူ၍၊ ပဏ္ဍိတာ- ဘုရား အစရှိသော ပညာရှိတို့သည်၊ ဝဒန္တိ- ဆိုတော်မူကုန် သနည်း။

(၈၁) သက္က- သိကြားမင်း၊ သီလဉ္စ- သီလသည်လည်းကောင်း၊ သိရိန္ဒာပိ- အသရေသည်လည်းကောင်း၊ သတံ- သူတော်ကောင်းတို့၏၊ ဓမ္မောစ- တရားသည်လည်းကောင်း၊ ပညံတောပညဝန္တံ- ပညာရှိသော သူသို့၊ အန္ဓာယိကာ- အစဉ်တစ်စိုက်လိုက်ကုန်သည်၊ ယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ ဘဝန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တာရကာနံ- ကြယ်တို့၏၊ နက္ခတ္တ- ရာဇာရိဝ- မင်းဖြစ်သောလက်သို့၊ ပညာဟိပညာဇေ- ပညာကိုသာလျှင်၊ သေဌာ- အမြတ်ဟူ၍၊ ကုသလာ- ဘုရားအစရှိသောပညာရှိ တို့သည်၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏။

(၈၂) ကောဏ္ဍည- ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေ- အရှင်ဘုရား၏၊ သုဘာသိထံ- ကောင်းစွာ ဖြေဆိုတော်မူအပ်သော စကားကို၊ အနုမောဒိယာန- ဝမ်းမြောက်ပြီး၍၊ အညံ- တစ်ပါးသောပြဿနာကို၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ ပုစ္ဆာမိ- မေးပါဦးအံ့၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ ဣယံ- တိုက်တွန်းပါ၏၊ ဗြူဟိ- ဖြေဆိုတော်မူပါလော၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ ကထံကရော- အဘယ်မည်သော အမှုကိုပြုသော သူသည်၊ ကိန္တိကရော- အဘယ်သို့ ပြုသောသူသည်၊ ကိမာစရံ- အဘယ်ကို ကျင့်သော သူသည်၊ ကိသေဝမာနော- အဘယ်ကိုမှီဝဲသော သူသည်၊ ပညံ- ပညာကို၊ လဘတိ- ရသနည်း၊ ဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ပညာယ- ပညာ၏၊ [ပဋိပံ(ပဋိပဒံ)]- ရခြင်းအကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ကို၊ ဝဒေဟိ- ဖြေဆိုတော်မူပါလော၊ ကထံကရော- အဘယ်သို့ပြုသော၊ မစ္စော- သတ္တဝါသည်၊ ပညဝါ- ပညာရှိသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်သနည်း။

(၈၃) သက္က- သိကြားမင်း၊ ယောမစ္စော- အကြင်သတ္တဝါသည်၊ နိပုဏေ- နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြောင်းကို သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သော၊ ဗဟုသုတေ- များသော အကြားအမြင်ရှိကုန်သော၊ [ဗုဒ္ဓေ(ဗုဒ္ဓေ)]- ပညာဖြင့် ကြီးသော သူတို့ကို၊ သေဝေထ- မှီဝဲရာ၏၊ ဥဂ္ဂဟကောစ- ပါဠိကိုသင်သည်လည်း၊ သိယာ- ဖြစ်ရာ၏၊ ပရိပုစ္ဆကောစ- ပါဠိတော်၏ အနက်ကို အဖန်တလဲလဲ မေးမြန်းသည်လည်း၊ သိယာ- ဖြစ်ရာ၏၊ သုဘာသိတာနိ- ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော တရားတို့ကို၊ သက္ကစ္စံ- ရှိသေစွာ၊ သုဏေယျ- နာခံရာ၏၊ ဧဝံကရော- ဤသို့ကျင့်သော၊ မစ္စော- သတ္တဝါသည်၊ ပညဝါ- ပညာရှိသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

(၈၄) ပညဝါ- ပညာရှိသော၊ သော- ထိုသူသည်၊ ကာမဂုဏေ- ကာမဂုဏ်တို့ကို၊ အနိစ္စတောစ- အနိစ္စအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခတောစ- ဒုက္ခအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရောဂတောစ- ရောဂါအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဝေက္ခသိ- ရှု၏။ ဧဝံဝိပဿီ- ဤသို့ရှုလေ့ရှိသောပညာရှိသည်၊ ဒုက္ခေသု- ဆင်းရဲခြင်း၏ တည်ရာဖြစ်ကုန်သော၊ မဟဗ္ဘယေသု- များစွာသော ဘေးရှိကုန်သော၊ ကာမေသု- ကာမဂုဏ်တို့၌၊ ဆန္တံ- တပ်စွန်းခြင်း ဟုဆိုအပ်သော ဆန္ဒကို၊ ပဇဟာတိ- စွန့်၏။

(၈၅) ဝိတရာဂေါ- ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းခြင်းကင်းသော၊ သော- ထိုသူသည်၊ ဒေါသံ- ဒေါသကို၊ [ပဝိနေယျ(ပဟိနေယျ)]- ဖျောက်၍၊ အပ္ပမာဏံ- အတိုင်းအရှည်မရှိသော၊ မေတ္တစိတ္တံ- မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ကို၊ ဘာဝေယျ- ပွားစေရာ၏။ သဗ္ဗေသု- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဘူတေသု- သတ္တဝါတို့၌၊ ဒဏ္ဍံ- နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော ဒဏ်ကို၊ နိဓာယ- ချ၍၊ သော- ထိုသူသည်၊ အနိန္ဒိတော- မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍၊ [ဗြဟ္မံဌာနံ(ဗြဟ္မဌာနံ)]- ဗြဟ္မာပြည်သို့ ဥပေတိ- ရောက်၏။

တတ္ထ- ထိုသူဘာသိတံစသော ဂါထာတို့၌၊ သီလန္တိ- သီလံဟူသည်ကား၊ အာစာရသီလံ- အကျင့်သီလလည်းကောင်း၊ သီရိန္တိ- သီရိဟူသည်ကား၊ ဣဿရိယ- သိရိ- အစိုးရခြင်းဟူသော အသရေလည်းကောင်း၊ သတဉ္စ ဓမ္မန္တိ- သတဉ္စ ဓမ္မံဟူသည်ကား၊ သပ္ပရိသဓမ္မံ- သူတော်ကောင်းတို့၏တရားလည်းကောင်း၊ ပညန္တိ- ပညံဟူသည်ကား၊ သုပညံ- ကောင်းသော ပညာလည်းကောင်း၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ စတုန္တံ- လေးပါးကုန်သော၊ ဣမေသံ ဓမ္မာနံ- ဤတရားတို့တွင်၊ ကတရံ ဓမ္မံ- အဘယ်မည်သော တရားကို၊ သေဋ္ဌတရံ- အမြတ်ဆုံးဟူ၍၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏။ ပညာ ဟိတိ- ပညာ ဟိဟူသည်ကား၊ သက္က- သိကြားမင်း၊ စတူသု- လေးပါးကုန်သော၊ ဧတေသု ဓမ္မေသု- ဤတရားတို့တွင်၊ ယာ ဧသာပညာနာမ- အကြင်ပညာမည်သော တရားသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) သာဝ- ထိုပညာမည်သော တရားသည်သာလျှင်၊ သေဋ္ဌာ- မြတ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဗုဒ္ဓါဒယော- ဘုရားအစရှိကုန်သော၊ ကုသလာ- ပညာရှင်တို့သည်၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကြကုန်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ တာရကဂဏာ- ကြယ်တာရာအပေါင်းသည်၊ စန္ဒံ- လကို၊ ပရိဝါရေန္တိ- ခြံရံကုန်၏၊ စန္ဒောဝ- လသည်သာ၊ တေသံ- ထိုကြယ်တာရာအပေါင်းတို့တွင်၊ ဥတ္တမော ယထာ-

အမြတ်ဆုံးဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ သီလဉ္စ- သီလလည်းကောင်း၊ သိရိ စာပိ- အသရေလည်းကောင်း၊ သတဉ္စ ဓမ္မော- သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧတေ တယောပိ- ဤတရားသုံးပါးတို့ သည်လည်း၊ အန္ဓာယိကာ- ပညာသို့ အစဉ်လိုက်ရကုန်၏၊ ပညဝတော- ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဘဝန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ ပညဝန္တမေဝ- ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သို့ သာလျှင်၊ အနုဂစ္ဆန္တိ- အစဉ်လိုက်ကုန်၏၊ ပညာယ ဧဝံ- ပညာ၏သာလျှင်၊ ပရိဝါရာ- အခြံအရံတို့သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

“ကထံကရော”တိအာဒိနိ- ကထံကရောအစရှိသောပုဒ်တို့သည်၊ အညမည- ဝေဝနာနေဝ- အချင်းချင်းပရိယာယ်ပုဒ်တို့သည်သာ၊ (ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊) **ကထံကရောတိ**- ကထံကရောဟူသည်ကား၊ ကိံ နာမ- အဘယ်မည်သော၊ ကမ္ပံ- အမှုကို၊ ကရောန္တော- ပြုသူသည်၊ ကိံ- အဘယ်ကို၊ အာစရန္တော- ကျင့်သူသည်၊ ကိံ- အဘယ်ကို၊ သေဝမာနော- မှီဝဲသောသူသည်၊ ဘဇမာနော- ဆည်းကပ်သော သူသည်၊ ပယိရုပါသမာနော- ချဉ်းကပ်သောသူသည်၊ ဣဓလောကေ- ဤလောက၌၊ ပညံ- ပညာကို၊ လဘတိ- ရသနည်း၊ ပညာယမေဝ- ပညာ၏သာလျှင်၊ ပဋိပဒံ- အကျင့်ကို၊ ဝဒေဟိ- ဆိုလော၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ဇာနိတုကာမော- သိခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊ ကထံကရော- အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်ပြုသော၊ မစ္စော- သတ္တဝါ၏၊ ပညဝါ နာမ- ပညာရှိသူမည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏၊ **ပုစ္ဆေတိ**- ပုစ္ဆေဟူသည်ကား၊ ပညာပုစ္ဆိပုစ္ဆေ- ပညာအားဖြင့် ကြီးရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော၊ ပဏ္ဍိတေ- ပညာရှိတို့ကို၊ **နိပုဏေတိ**- နိပုဏေ ဟူသည်ကား၊ သုခုမကာရဏဇာနသမတ္ထေ- သိမ်မွေ့သောအကြောင်းကို သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သော၊ **ဧဝံကရောတိ**- ဧဝံကရောဟူသည်ကား၊ ယော ပုဂ္ဂလော- အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပုတ္တပ္ပကာရေ- ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိကုန်သော၊ ပုဂ္ဂလေ- ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ သေဝတိ- မှီဝဲ၏၊ ဘဇတိ- ဆည်းကပ်၏၊ ပယိရုပါသတိ- ချဉ်းကပ်၏၊ ပါဠိ- ပါဠိကို၊ ဥဂ္ဂဏှာတိ- သင်၏၊ ပုနပ္ပုနံ- အဖန်ဖန်၊ အတ္ထံ- အနက်ကို၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏၊ ပါသာဏေ- ကျောက်၌၊ လေခံ- အရေးအသားကို၊ ခဏန္တော ဝိယ- ထွင်းဘိသကဲ့သို့၊ ကဉ္စနနာဠိယာ- ရွှေခွက်ဖြင့်၊ သီဟဝသံ- ခြင်္သေ့ဆီကို၊ သမ္ပဋိစ္ဆန္တော ဝိယ- ခံယူဘိသကဲ့သို့၊ ဩဟိတသောတော- ထောင်အပ်သောနားရှိသည်၊ (ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊) သက္ကစ္စံ- ရှိရှိသေသေ၊ သုဘာသိတာနိ- ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားတို့ကို၊

သုဏ္ဍာတိ- နားထောင်၏။ ဧဝံကရော- ဤသို့ပြုမူသော၊ အယံ မစ္စော- ဤပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
ပညဝါ- ပညာရှိသူသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားအလောင်းသည်၊ ပါစီနလောက-
ဓာတုတော- အရှေ့လောကဓာတ်မှ၊ သူရိယံ- နေကို၊ ဥဌာပေန္တော ဝိယ-
ထွက်စေဘိသကဲ့သို့၊ ပညာယ- ပညာ၏၊ ပဋိပဒံ- အကျင့်ကို၊ ကထေတွာ- ဆိုပြီး၍၊
ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ တဿာ ပညာယ- ထိုပညာ၏၊ ဂုဏံ- ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ ကထေန္တော-
ဆိုလိုသည်ဖြစ်၍၊ “**သ ပညဝါ**”တိအာဒိ- သ ပညဝါအစရှိသည်ကို၊ အာဟ- ဆိုပြီး၊
တတ္ထ- ထိုစကားရပ်၌၊ **ကာမဂူဏေတိ**- ကာမဂူဏေဟူသည်ကား၊ ကာမကောဌာသေ-
ကာမအဖို့အစ၌၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ပြီး၍၊ အဘာဝဋ္ဌေန- မရှိသော အနက်သဘောကြောင့်၊
အနိစ္စထော- အနိစ္စအားဖြင့်၊ ဒိဌဓမ္မိကသမ္ပရာယိကာနံ- မျက်မှောက်ဘဝ တမလွန်
ဘဝ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ဒုက္ခာနံ- ဆင်းရဲတို့၏၊ ဝတ္ထုဘာဝေန- တည်ရာ၏အဖြစ်ကြောင့်၊
ဒုက္ခထော- ဒုက္ခအားဖြင့်၊ အဋ္ဌနဝုတိယာ- ကိုးဆယ့်ရှစ်ပါးသော၊ ရောဂမုခါနံ-
ရောဂါဖြစ်ကြောင်းတို့၏၊ ကာမေ- ကာမတို့ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ဥပ္ပတ္တိသမ္ဘဝေန-
ဖြစ်တတ်သောသဘောကြောင့်၊ **ရောဂကော စ**- ရောဂါအားဖြင့်လည်းကောင်း၊
အဝေက္ခတိ ဩလောကေတိ- ကြည့်၏၊ **ဧဝံ ဝိပဿီ**- ဤသို့ရှုလေ့ရှိသော၊ သော-
ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဧတေဟိ ကာရဏေဟိ- ထိုအကြောင်းတို့ကြောင့်၊ ကာမာနံ-
ကာမတို့၏၊ အနိစ္စာဒိတံ- အနိစ္စအစရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ပဿန္တော- ရှုလျက်၊ ကာမေ-
ကာမတို့ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ဥပ္ပဇနကဒုက္ခာနံ- ဖြစ်သောဆင်းရဲတို့၏၊ အန္တော-
အဆုံးသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ကာမာနံ- ကာမတို့ကို၊ ပဟာနမေဝ- ပယ်ခြင်းကသာလျှင်၊
သုခံ- ချမ်းသာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝိဒိတွာ- သိ၍၊ ဒုက္ခေသု- ဒုက္ခဖြစ်ကုန်သော၊
မဟဗ္ဘယေသု- ကြီးမားသောဘေးရှိကုန်သော၊ ကာမေသု- ကာမတို့၌၊ ဆန္တံ- ဆန္ဒကို၊
ပဟောတိ- ပယ်၏၊ **သ ဝိတရာဂေါတိ**- သ ဝိတရာဂေါဟူသည်ကား၊ သက္က-
သိကြားမင်း၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝိတရာဂေါ- ရာဂကင်းပြီးသော၊ သော ပုဂ္ဂလော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်
သည်၊ နဝိယာတဝတ္ထုဝသေန- အာယာတဝတ္ထု ကိုးပါး၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဥပ္ပဇနကသ-
ဘာဝဒေါသံ- ဖြစ်လတံ့သော သဘောရှိသော ဒေါသကို၊ ဝိနေတွာ- ဆုံးမ၍၊ (ဝါ)
ပယ်သတ်၍၊ မေတ္တာစိတ္တံ- မေတ္တာစိတ်ကို၊ ဘာဝေယျ- ပွားရာ၏၊ အပ္ပမာဏသတ္တာ-
ရမ္မဏတ္တာ- အပိုင်းအခြားမရှိသော သတ္တဝါလျှင် အာရုံရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
အပ္ပမာဏံ- အပိုင်းအခြားမရှိသော၊ တံ- ထိုမေတ္တာစိတ်ကို၊ ဘာဝေတွာ- ပွား၍၊

အပရိဟိနဇ္ဈာနော- မယုတ်သော ဈာန်ရှိ သည်ဖြစ်၍၊ အဂရဟိတော- မကဲ့ရဲ့အပ်
သည်ဖြစ်၍၊ ဗြဟ္မလောကေ- ဗြဟ္မပြည်၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ မဟာသတ္ထေ- ဘုရားလောင်းဘရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ ကာမာနံ-
ကာမဂုဏ်တို့၏၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ ကထေန္တေယေဝ- ဟောစဉ်ပင်လျှင်၊
သဗလကာယာနံ- ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့နှင့် တကွဖြစ်ကုန်သော၊ တိဏ္ဏမ္ပိ- သုံးပါးလည်း
ဖြစ်ကုန်သော၊ တေသံရာဇူနံ- ထိုမင်းတို့သည်၊ တဒင်္ဂပ္ပဟာနေန- တဒင်္ဂပဟာန်ဖြင့်၊
ပဉ္စကာမဂုဏရာဂေါ- ငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းသော ရာဂကို၊
ပဟီနော- ပယ်အပ်ပြီ တံ- ထိုအကြောင်းကို ဥ တွာ- သိ၍၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်း
သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ တေသံ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့အား၊ ပဟံသနဝသေန- ရွှင်စေ
သည်၏အစွမ်းအားဖြင့်၊ (ပသံသန္တော- ချီးမွမ်းလိုသည်ဖြစ်၍။) “မဟတ္ထိယံ အာဂမနံ
(ပ) ကာမရာဂေါ ပဟီနော”တိ- “မဟတ္ထိယံ အာဂမနံ (ပ) ကာမရာဂေါ
ပဟီနော”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၈၆) အဋ္ဌက- အဋ္ဌကမင်း၊ တဝစ- သင်၏လည်းကောင်း၊ [ဘိမရထဿစ
(ဘိမရထဿစာပိ)]- ဘိမရထမင်း၏လည်းကောင်း၊ ဥဂ္ဂတဿ- နေလကဲ့သို့
ကျော်စောထင်ရှားသော၊ ကာလိင်္ဂရာဇဿစ- ကာလိင်္ဂမင်း၏ လည်းကောင်း၊
အာဂမနံ- ဤအရပ်သို့လာခြင်းသည်၊ မဟတ္ထိယံ- များသောအကျိုးရှိသည်၊
အဟောသိ- ဖြစ်၏၊ သဗ္ဗေသံ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဝေါ- သင်တို့သည်၊
ကာမရာဂေါ- ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းသော ရာဂကို၊ ပဟီနော-
ပယ်ဖျောက်အပ်၏။

တတ္ထ- ထိုမဟတ္ထိယံစသော ဂါထာ၌၊ မဟတ္ထိယန္တိ- မဟတ္ထိယံဟူသည်ကား၊
မဟတ္ထံ- များသောအကျိုးရှိသည်၊ မဟာဝိပ္ပါရံ- ကြီးမားသောကျယ်ပြန့်ခြင်းရှိသည်၊
မဟာဇုတိကံ- ကြီးမားသောအရောင်အလင်းရှိသည်၊ တဝမဋ္ဌကာတိ- တဝမဋ္ဌကာဟူ
သည်ကား၊ အဋ္ဌကာ- အဋ္ဌကမင်း၊ တဝ- သင်၏လည်းကောင်း၊ ပဟီနောတိ- ပဟီနော
ဟူသည်ကား၊ တဒင်္ဂပ္ပဟာနေန- တဒင်္ဂပဟာန်အားဖြင့်၊ ပဟီနော- ပယ်ဖျောက်အပ်၏။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြားကုန်၍၊ ရာဇာနော- မင်းသုံးပါးတို့သည်၊
မဟာသတ္ထဿ- ဘုရားလောင်းသရဘင်္ဂရှင်ရသေ့အား၊ ထုတိ- ချီးမွမ်းခြင်းကို၊

ကရောန္တာ- ပြုကုန်လိုသည်ဖြစ်၍။ “ဧဝမေတံ (ပ) အဘိသမ္ဘဝေမာ”တိ- “ဧဝမေတံ (ပ) အဘိသမ္ဘဝေမ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အဟံသု- ဆိုကုန်ပြီ။

(၈၇) [ပရစိတ္တဝေဒိ(ပရစိတ္တဝေဒီ)]- သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကို သိတတ်သော ရှင်ရသေ့၊ သဗ္ဗေသံ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ နော- အကျွန်ုပ်တို့အား၊ ကာမရာဂေါ- ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းတတ်သော ရာဂကို၊ ပဟိနော- ပယ်ဖျောက်အပ်၏။ တံ- ထိုသို့ပယ်ဖျောက်ခြင်းသည်၊ ဧဝမေဝ- အရှင်ဘုရား သိတိုင်းဟုတ်သည်သာလျှင်တည်း၊ ယထာယေန- အာကာရေန- အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ မယံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ တေ- အရှင်ဘုရား၏၊ ဂတိ- ဖြစ်ရာအရပ်သို့၊ အဘိသမ္ဘဝေမ- ရောက်လိုကုန်၏၊ တထာတေနအာ- ကာရေန- ထိုသို့သောအခြင်းအရာ အားဖြင့်၊ အနုဂ္ဂဟာယ- ရဟန်းပြုစီမံ သောငှာ၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ တွံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ ကရောဟိ- ပြုတော်မူလော။

တတ္ထ- ထိုဧဝမေတံစသော ဂါထာ၌၊ အနုဂ္ဂတာယာတိ- အနုဂ္ဂဟာယ ဟူသည်ကား၊ ပဗ္ဗဇ္ဇတ္ထာယ- ရဟန်းပြုခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ နော- ငါတို့အား၊ ကရောဟိ- ပြုလော့၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းအရာအားဖြင့် ရဟန်းပြု သည်ရှိသော်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရဟန်းပြု၍၊ တဝ- သင်၏၊ ဂတိ- အဖြစ်ကို၊ နိပ္ပတ္တိ- ပြီးပြည့်စုံခြင်းကို၊ အဘိသမ္ဘဝေမ- ဖြစ်ကုန်ရာ၏၊ ပါပုဏေယျာမ- ရကုန်ရာ၏၊ တယာ- သင်သည်၊ ပဋိဝိဒ္ဓဂုဏံ- ထိုးထွင်း၍သိအပ်သော ဂုဏ်ကို၊ ပဋိဝိဇ္ဈေယျာမ- ထိုးထွင်း၍သိကုန်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒိသု- ဆိုကြကုန်၏။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နေသံ- ထိုမင်းတို့အား၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ကရောန္တာ- ပြုတော်မူလိုသော၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ “ကရောမိ (ပ) အဘိသမ္ဘဝေထာ”တိ- “ကရောမိ (ပ) အဘိသမ္ဘဝေထ” ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၈၈) ဘောန္တောရာဇာနော- အိုမင်းများတို့ ဝေါ- သင်တို့သည်၊ ကာမရာဂေါ- ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်၌တပ်စွန်းသော ရာဂကို၊ ပဟိနော- ပယ်ဖျောက်အပ် ၏၊ တထာဟိ တတောဧဝ- ထိုကြောင့်သာလျှင်၊ ဝေါ- သင်တို့အား၊ အနုဂ္ဂဟာယ- ရဟန်းပြုစီမံသောငှာ၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ကရောမိ- ပြု၏၊ ယထာယေနအာကာရေန- အကြင်သို့သော အခြင်းအရာ အားဖြင့်၊ မေ-

ငါ၏၊ ဂတိ- လားရာအရပ်သို့၊ အဘိသမ္ဘဝေထ- ရောက်ကုန်ရာ၏၊ တထာ-
တေနအာကာရေန- ထိုသို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ဝိပုလာယ-
ပြန့်ပြောစွာသော၊ ပီတိယာ- ဈာန်နှင့်ယှဉ်သော ပီတိဖြင့်၊ ကာယံ- ကိုယ်ကို၊
[ဖရာထ(ဖရထ)]- နှံ့ကြစေကုန်လော။

တတ္ထ- ထိုကရောမိစသော ဂါထာ၌၊ ဖရာထ ကာယန္တိ- ဖရာထ ကာယံဟူ
သည်ကား၊ ဝိပုလာယ- ပြန့်ပြောသော၊ ဈာနပီတိယာ- ဈာန်ပီတိဖြင့်၊ ကာယံ- ကိုယ်ကို၊
ဖရထ- ပြန့်နှံ့စေလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ တေ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည်၊ သမ္ပဋိစ္ဆန္တာ-
ဝန်ခံလိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ “သဗ္ဗံ ကရိဿာမ (ပ) အဘိသမ္ဘဝေ”တိ- သဗ္ဗံ ကရိဿာမ
(ပ) အဘိသမ္ဘဝေ-ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အဟံသု- ဆိုကုန်ပြီ။

(၈၉) ဘူရိပည- မြေကြီးအထူနှင့် တူသော ကြီးကျယ်သော ပညာရှိတော်
မူသောရှင်ရသေ့၊ တုဝံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ အနုသာသနီ- အဆုံးအမ
ဖြစ်သော၊ ယံယံ- အကြင်အကြင်စကားကို၊ ဝက္ခသိ- ဆိုတော်မူ၏၊ တဝ-
အရှင်ဘုရား၏၊ တံတံသဗ္ဗံ- ထိုထိုအဆုံးအမ စကားတော်အလုံးစုံကို၊
ကရိဿာမ- လိုက်နာကြကုန်အံ့၊ ယထာယေန အာကာရေန- အကြင်သို့သော
အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ တေ- အရှင်ဘုရား၏၊ ဂတိ- လားရာအရပ်သို့၊ အဘိ-
သမ္ဘဝေမ- ရောက်ကြကုန်ရာ၏၊ တထာတေနအာကာရေန- ထိုသို့သော
အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ဝိပုလာယ- ပြန့်ပြောစွာသော၊ ပီတိယာ- ဈာန်နှင့်
ယှဉ်သော ပီတိဖြင့်၊ ကာယံ- ကိုယ်ကို၊ ဖရာမ- နှံ့ပါစေကုန်အံ့။

အထ- ထိုအခါ၌၊ သဗလကာယာနံ- ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့် တကွဖြစ်ကုန်သော၊
နေသံ- ထိုမင်းသုံးပါးတို့အား၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊
ပဗ္ဗဇ္ဇံ- ရသေ့ရဟန်း၏အဖြစ်ကို၊ ဒါပေတွာ- ပေးတော်မူ၍၊ ဣသိဂဏံ- ရသေ့
အပေါင်းကို၊ ဥယျောဇေန္တော- လွှတ်တော်မူလိုသည်ဖြစ်၍။ “ကတာယ ဝစ္ဆဿ (ပ)
ပဗ္ဗဇိတဿ သေဋ္ဌာ”တိ- “ကတာယ ဝစ္ဆဿ (ပ) ပဗ္ဗဇိတဿ သေဋ္ဌာ”- ဟူသော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၉၀) ဘောန္တော- အရှင်ကောင်းဖြစ်သော ရသေ့အပေါင်းတို့ [ကိသဿဝစ္ဆဿ
(ကိသဝစ္ဆဿ)]- ကိသဝစ္ဆရှင်ရသေ့အား၊ အယံပူဇာ- ဤပူဇော်ခြင်းကို၊
ကထာ- ပြုအပ်ပြီ၊ သာဓုရူပါ- ကောင်းသောသဘော ရှိကုန်သော၊

ဣသယော- အရှင်ကောင်းတို့သည်၊ ဂစ္ဆန္တု- မိမိမိမိတို့၏ နေရာတို့သို့
သွားကြကုန်လော၊ သဒါ- အခါခပ်သိမ်း၊ သမာဟိတာ- တည်ကြည်သော
စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဈာနေ- ဈာန်၌၊ ရတာ- မွေ့လျော်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-
ဖြစ်ကြကုန်လော၊ [ဧသာရတိ (ဧသာရတိ)]- ဤသို့ဈာန်၌မွေ့လျော်ခြင်းသည်၊
ပဗ္ဗဇိဿ- ရသေ့ရဟန်း အား၊ သေဌာ- မြတ်၏။

တတ္ထ- ထိုကတာယစသော ဂါထာ၌၊ ဂစ္ဆန္တုတိ- ဂစ္ဆန္တုဟူသည်ကား၊ အတ္တနော
အတ္တနော- မိမိ မိမိ၏၊ ဝသနဌာနာနိ- နေရာအရပ်တို့သို့၊ ဂစ္ဆန္တု- သွားကြကုန်လော၊
ဣသယော- ရသေ့အပေါင်းတို့သည်၊ တဿ သရဘင်္ဂ သတ္ထုနော- ထိုသရဘင်္ဂ
ဆရာ၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သိရဿ- ဦးခေါင်းဖြင့်၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ ဝန္တိတွာ-
ရှိခိုး၍၊ အာကာသံ- ကောင်းကင်သို့ ဥပ္ပတိတွာ- တက်ပြီး၍၊ သကာနိ- ဝသနဌာနာနိ-
မိမိ မိမိတို့၏ နေရာအရပ်တို့သို့၊ ဂမိသု- သွားကြကုန်ပြီ၊ သက္ကောပိ- သိကြားမင်း
သည်လည်း၊ အာသနာ- နေရာမှ၊ ဥဌာယ- ထ၍၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း
သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့အား၊ ထုတိ- ချီးမွမ်းခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အဉ္စလိ- လက်အုပ်ကို၊
ပဂ္ဂယု- ချီလျက်၊ သူရိယံ- နေကို၊ နမဿန္တောဝိယ- ရှိခိုးသကဲ့သို့၊ မဟာသတ္တံ-
ဘုရားလောင်းကို၊ နမဿမာနော- ရှိခိုးလျက်၊ သပရိသော- ပရိသတ်နှင့် တကွဖြစ်၍၊
ပက္ကာမိ- ဖဲသွားလေပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ဝိဒိတွာ- သိ၍၊ သတ္ထာ-
ဘုရားရှင်သည်။ “သုတ္တာန ဂါထာ (ပ) မစ္စရာဇဿ ဂစ္ဆေ”တိ- “သုတ္တာန ဂါထာ
(ပ) မစ္စရာဇဿ ဂစ္ဆေ”ဟူကုန်သော၊ ဣမာ ဂါထာယော- ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို၊
အဘာသိ- ဟောတော် မူပြီ။

(၉၁) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ပဏ္ဍိတေန- ပညာရှိသော၊ ဣသိနာ- သရဘင်္ဂ
ရသေ့သည်၊ သုဘာသိတာ- ကောင်းစွာ ဆိုအပ်ကုန်သော၊ [ပရမတ္ထသံဟိတာ
(ပရမတ္ထသိတာ)]- နိဗ္ဗာန်ကိုမှီကုန်သော၊ ဂါထာ- ဖွဲ့ဆိုသီကုံးအပ်သော
ဂါထာတို့ကို၊ သုတ္တာန- နာရ၍၊ ယသဿိနော- များသော အခြံအရံရှိကုန်သော၊
တေဒေဝါ- ထိုနတ်တို့သည်၊ ဝေဒဇာတာ- ဖြစ်သောနှစ်သက်ခြင်း ရှိကုန်သည်
ဖြစ်၍၊ အနုမောဒမာနာ- ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝပုရ-
နတ်ပြည်သို့၊ [ပက္ကာမု(ပက္ကာမံ)]- ဖဲကြလေကုန်၏။

(၉၂) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ပဏ္ဍိတေန- ပညာရှိသော၊ ဣသိနာ- သရဘင်္ဂ
ရသေ့သည်၊ သုဘာသိတာ- ကောင်းစွာ ဟောအပ်ကုန်သော၊ အတ္ထဝတိ-

မြတ်သော အနက်ရှိကုန်ထသော၊ သုဗျဉ္ဇနာ- သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော
သဒ္ဓါရှိကုန်ထသော၊ ဣမာဂါထာ- ဤဖွဲ့ဆိုသီးကုံးအပ်သော ဂါထာတို့ကို၊
ယောကောစိ- အမှတ်မရှိတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်၊ [အဋ္ဌိကတွာ
(အတ္ထိကတွာ)]- အရိုအသေပြု၍၊ သုဏေယျ- နာရာ၏၊ သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်
သည်၊ ပုဗ္ဗာပရိယံ- ရှေ့နောက်ဖြစ်သော၊ ဝိသေသံ- ဈာန်အစရှိသော
တရားအထူးကို၊ လဘေထ- ရရာ၏၊ ပုဗ္ဗာပရိယံ- ရှေ့နောက်ဖြစ်သော၊
ဝိသေသံ- ဈာန်အစရှိသော တရားအထူးတို့၊ လဒ္ဓါန- ရ၍၊ မစ္စုရာဇဿ-
သေမင်း၏၊ အဒဿနံ- မမြင်ရာသို့၊ ဂစ္ဆေ- ရောက်ရာ၏။

တတ္ထ- ထိုသုတ္တာနုစသော ဂါထာ၌၊ **ပရမတ္ထသံဟိတာတိ**- ပရမတ္ထသံဟိတာ
ဟူသည်ကား၊ အနိစ္စာဒိဒီပနေန- အနိစ္စအစရှိသည်ကို ထွန်းပြခြင်းကြောင့်၊
နိဗ္ဗာနနိဿိတာ- နိဗ္ဗာန်၌မှီကုန်သော၊ **ဂါတာ ဣမာတိ** ဣဒံ- ဂါထာ ဣမာဟူသော
စကားရပ်ကို၊ သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သရဘင်္ဂသတ္ထုနော- သရဘင်္ဂဆရာ၏၊
နိဗ္ဗာနဒါယကံ- နိဗ္ဗာန်ကိုပေးတတ်သော၊ သုဘာသိတံ- ကောင်းသော စကားကို၊
ဝဏ္ဏေန္တော- ချီးမွမ်းလိုတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ အာဟ- မိန့်တော်မူပြီ၊ တတ္ထ- ထိုစကား
ရပ်၌၊ **အတ္ထဝတီတိ**- အတ္ထဝတီဟူသည်ကား၊ နိဗ္ဗာနဒါယကဋ္ဌေန- နိဗ္ဗာန်ကို
ပေးတတ်သောအနက်သဘောကြောင့်၊ ပရမတ္ထနိဿိတာ- ပရမတ္ထ၌မှီကုန်သော၊
သုဗျဉ္ဇနာတိ- သုဗျဉ္ဇနာဟူသည်ကား၊ ပရိသုဒ္ဓုဗျဉ္ဇနာ- စင်ကြယ်သောဗျည်းရှိသော၊
သုဘာသိတာတိ- သုဘာသိတာဟူသည်ကား၊ သုကထိတာ- ကောင်းစွာဆိုအပ်
ကုန်သော၊ **အဋ္ဌိကတွာတိ**- အဋ္ဌိကတွာဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိအတွက်၊
အတ္ထိကဘာဝံ- အကျိုးရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အတ္ထိကော- အကျိုးရှိ
သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သက္ကစ္စံ- ရိုရိုသေသေ၊ သုဏေယျ- နာရာ၏၊ **ပုဗ္ဗာပရိယန္တိ**-
ပုဗ္ဗာပရိယံဟူသည်ကား၊ ပဌမဇ္ဈာနံ- ပဌမဈာန်သည်၊ ပုဗ္ဗဝိသေသော- ရှေးဖြစ်သော
အထူးတည်း၊ ဒုတိယဇ္ဈာနံ- ဒုတိယဈာန်သည်၊ အပရဝိသေသော- နောက်ဖြစ်သော
အထူးတည်း၊ ဒုတိယဇ္ဈာနံ- ဒုတိယဈာန်သည်၊ ပုဗ္ဗဝိသေသော- ရှေးဖြစ်သောအထူး
တည်း၊ တတိယဇ္ဈာနံ- တတိယဈာန်သည်၊ အပရဝိသေသော- နောက်ဖြစ်သော
အထူးတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ အဋ္ဌသမာပတ္တိစတုမဂ္ဂဝသေန-
သမာပတ်ရှစ်ပါး မဂ်လေးပါး၏အစွမ်းဖြင့်၊ ပုဗ္ဗာပရဘာဝေန- ရှေ့နောက်၏အဖြစ်ဖြင့်၊
ဌိတံ- တည်သော၊ ဝိသေသံ- အထူးကို၊ **အဒဿနန္တိ**- အဒဿနံဟူသည်ကား၊

ပရိယောသာနေ- အဆုံး၌၊ အပရဝိသေသံ- နောက်ဖြစ်သောအထူးဖြစ်သော၊
 အရဟတ္တံ- အရဟတ္တဖိုလ်ကို၊ လဘိတွာ- ရ၍၊ နိဗ္ဗာနံ- နိဗ္ဗာန်သို့၊ ပါပဏေယျ-
 ရောက်ရာ၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ နိဗ္ဗာနပ္ပတ္တော- နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်သော၊ ပုဂ္ဂလော-
 ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ မစ္စရာဇဿ- သေမင်း၏၊ အဒဿနံ- မမြင်ရာအရပ်သို့၊ ဂတော နာမ-
 ရောက်သောသူမည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်
 တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ အရဟတ္တေန- အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့်၊
 ဒေသနာယ- ဒေသနာတော်၏၊ ကုဋံ- အထွက်ကို၊ ဂဏှတွာ- ယူတော်မူ၍၊ “ဘိက္ခဝေ-
 ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနေဝ- ယခု၌သာလျှင်၊ (မောဂ္ဂလ္လာနဿ- မောဂ္ဂလာန်၏၊
 အာဠာဟနေ- သင်္ချိုင်း၌၊ ပုပ္ဖဝဿံ- ပန်းမိုးရွာသည်၊) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ-
 ရှေး၌လည်း၊ မောဂ္ဂလ္လာနဿ- မောဂ္ဂလာန်၏၊ အာဠာဟနေ- သင်္ချိုင်း၌၊ ပုပ္ဖဝဿံ-
 ပန်းမိုးသည်၊ ဝဿိ- ရွာဖူးပြီသာလျှင်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မိန့်တော်မူပြီ၍၊
 သစ္စာနိ- သစ္စာတို့ကို၊ ပကာသေတွာ- ပြတော်မူ၍၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊
 သမောဓာနေန္တော- ပေါင်းတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍။ “သာလိဿရော (ပ) ဓာရေထ
 ဇာတကန္တိ- သာလိဿရော (ပ) ဓာရေထ ဇာတကံ”-ဟူသော၊ (ဣမာ ဂါထာယော-
 ဤဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

(၉၃) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သာရိပုတ္တော- သာရိပုတ္တရာသည်၊ သာလိဿ-
 ရော- သာလိဿရ ရသေ့ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ ကဿပေါစ- ကဿပသည်ကား၊
 မေဏ္ဍိဿရော- မေဏ္ဍိဿရ ရသေ့ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ အနုရုဒ္ဓေါစ- အနုရုဒ္ဓါ
 သည်ကား၊ ပဗ္ဗတော- ပဗ္ဗတရသေ့ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ ကစ္စာယနောစ- ကစ္စည်းမထေရ်
 သည်ကား၊ [ဒေဝလော(ဒေဝိလော)]- ဒေဝိလရသေ့ဖြစ် ဘူးလေပြီ။

(၉၄) အာနန္ဒောစ- အာနန္ဒသည်ကား၊ အနုသိဿော- အနုသိဿ ရသေ့
 ဖြစ်ဖူးလေပြီ၊ ကောလိတောစ- မောဂ္ဂလာန်သည်ကား၊ ကိသဝိစ္ဆော-
 ကိသဝိစ္ဆရသေ့ ဖြစ်ဖူးလေပြီ၊ ဥဒါယီထေရော- ဥဒါယီထေရ်သည်ကား၊
 နာရဒေါ- နာရဒရသေ့ဖြစ်ဖူးလေပြီ၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ- ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်
 တို့သည်၊ ပရိသာ- ထိုအခါသရဘင်္ဂ ဆရာရသေ့၏ ပရိသတ်ရသေ့တို့
 ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ လောကနာထော- လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော
 ငါဘုရားသည်ကား၊ သရဘင်္ဂေါ- သရဘင်္ဂဆရာဖြစ်ဖူးလေပြီ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊

ဇာတကံ- ဇာတ်ပေါင်းခြင်းကို၊ ဓာရေထ- မှတ်ကြကုန်လော၊ ဣတိ- ဤသည်
လျှင်အပြီးတည်း။

ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်သော၊ သရဘင်္ဂဇာတကံ- သရဘင်္ဂဇာတ်သည်၊ နိဋ္ဌိတံ-
ပြီးခြင်းသို့ရောက်ပြီ၊

၃။ အလမ္ဗုသာဇာတ် (၅၂၃)

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “အထဗြဝီ”တိ ဣဒံ- “အထဗြဝီ” အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော အလမ္ဗုသာဇာတ်တော်ကို၊ ဇေတဝနေ-
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ပုရာဏဒုတိယိကာ-
ပလောဘနံ- မယားဟောင်း ဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊
ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ ဝတ္ထု- ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို၊ ဣန္ဒြိယဇာတကေ- ဣန္ဒြိယဇာတ်၌၊
ဝိတ္တာရိတမေဝ- ချဲ့အပ်ပြီးသည်သာလျှင်တည်း။

ပန- အထူးကား၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ တံ ဘိက္ခု- ထိုရဟန်းကို၊ “ဘိက္ခု-
ရဟန်း၊ တံ- သင်သည်၊ ဥက္ကဏ္ဍိတော- ငြီးငွေ့သည်၊ အသိကိရ- ဖြစ်၏ဟု ကြားရသည်
ကား၊ သစ္စံ- မှန်သလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေးတော်မူ၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊
သစ္စံ- မှန်ပေ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဘိက္ခုနာ- ရဟန်းသည်၊) ဝုတ္တေ- လျှောက်ကြားအပ်
သည်ရှိသော်၊ “ကေန- အဘယ်သူသည်၊ ဥက္ကဏ္ဍာ- ပိတော- ငြီးငွေ့စေအပ်ပြီးသည်၊
အသိ- ဖြစ်သနည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မေးတော်မူ၍၊ “(ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊)
ပုရာဏဒုတိယိကာယ- မယားဟောင်းသည်၊ ဥက္ကဏ္ဍာပိတော- ငြီးငွေ့စေအပ်၏၊”
ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- လျှောက်ကြားအပ်သည်ရှိသော်၊ “ဘိက္ခု- ရဟန်း၊ ဧသာဣတ္ထိ-
ဤမိန်းမသည်၊ တုယံ- သင်၏၊ အနတ္ထကာရိကာ- အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်၏၊ တံ-
သင်သည်၊ ဧတံ- ဤမိန်းမကို၊ နိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ဈာနံ- ဈာန်ကို၊ နာသေတွာ-
ပျက်စီးစေ၍၊ တီဏိ သံဝစ္ဆရာ- နိ- သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ မူဠော- တွေဝေသည်ဖြစ်၍၊
ဝိသညီ- သညာကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ဥပဇ္ဇိတွာ- အိပ်၍၊ ဥပ္ပန္နာယ- ဖြစ်သော၊ သညာယ-
သညာဖြင့်၊ မဟာပရိဒေဝံ- ကြီးစွာသော ငိုကြွေးခြင်းကို၊ ပရိဒေဝိ- ငိုကြွေးရဖူးပြီ။”
ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊
ဗြဟ္မဒတ္တေ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ- ပြုစေသည် ရှိသော်၊
ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ကာသိရဋ္ဌေ- ကာသိတိုင်း၌၊ ဗြာဟ္မဏကုလေ-
ပုဏ္ဏားမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ- ဖြစ်၍၊ ဝယပ္ပတ္တော- အရွယ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊
သဗ္ဗသိပ္ပေသု- ခပ်သိမ်းကုန်သော အတတ်တို့၌၊ နိပ္ပတ္တိ- အပြီးသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊
ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ- ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ပြု၍၊ အရညာ ယတနေ- တောကျောင်း၌၊
ဝနမူလဖလာဟာရော- တောသစ်မြစ်၊ တောသစ်သီးဟူသော အာဟာရရှိ သည်ဖြစ်၍၊
ယာပေသိ- မျှတပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နုကာ- တစ်ကောင်သော၊ မိဂီ- သမင်မသည်၊ တဿ-
ထိုဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့၏၊ ပဿာဝဋ္ဌာနေ- ကျင်ငယ်စွန့်ရာအရပ်၌၊ သမ္ဘဝမိဿ-
ကံ- သုက်နှင့်ရောသော၊ တိဏံ- မြက်ကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ ဥဒကံ- ရေဟောင်းကို၊
ပိဝိ- သောက်ပြီ၊ စ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဧတ္တကေနော- ဤမျှဖြင့်သာလျှင်၊ တသ္မိ- ထို
ဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့၌၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တာ- တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဂစ္ဆံ-
ကိုယ်ဝန်ကို၊ ပဋိလဘိတွာ- ရ၍၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ- စ၍၊ ကတ္တစိ-
တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌၊ အဂန္တာ- မသွားမူ၍၊ တတ္ထေဝ- ထိုအရပ်၌သာလျှင်၊
တိဏံ- မြက်ကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ အဿမဿ- ရှင်ရသေ့ကျောင်း၏၊ သာမန္တေယေဝ-
အနီး၌သာလျှင်၊ ဝိစရတိ- ကျက်စား၏၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့သည်၊
ပရိဂ္ဂဏှန္တော- စုံစမ်းသည်ရှိသော်၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အညာသိ-
သိလေပြီ၊ သာ- ထိုသမင်မသည်၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ မနုဿဒါရကံ-
သူငယ်ကို၊ ဝိဇာယိ- ဖွားပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့သည်၊ တံ-
ထိုသူငယ်ကို၊ ပုတ္တသိနေဟေန- သားဟူသော ချစ်ခြင်းဖြင့်၊ ပဋိဇ္ဇိ- မွေးမြူပြီ၊ အဿ-
ထိုသူငယ်အား။ “ဣသိသိဂေါ”တိ နာမံ- “ဣသိသိဂံ” ဟူသောအမည်ကို၊ အကာသိ-
ပြုပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့သည်၊ ဝိညုတပုတ္တံ-
လိမ္မာသည်၏အဖြစ်သို့ရောက်သော၊ နံ- ထိုဣသိသိဂံကို၊ ပဗ္ဗာဇေတွာ- ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊
အတ္တနော- မိမိ၏၊ မဟလ္လက ကာလေ- အိုမင်းသောကာလ၌၊ တံ- ထိုဣသိသိဂံ
ရှင်ရသေ့ကို၊ အာဒါယ- ခေါ်၍၊ နာရိဝနံနာမ- နာရီအမည်ရှိသော နွယ်ပန်းတောသို့၊
ဂန္တာ- သွား၍၊ “တာတ- ချစ်သား၊ ဣမသ္မိ ဟိမဝန္တေ- ဤဟိမဝန္တာတော၌၊ ဣမေဟိ
ပုပ္ဖေဟိ- ဤပန်းတို့နှင့်၊ သဒိသာ- တူကုန်သော၊ ဣတ္ထိယောနာမ- မိန်းမတို့မည်သည်၊

ဟောန္တိ- ရှိကုန်၏။ တာ- ထိုမိန်းမတို့သည်။ အတ္တနော- မိမိ၏။ ဝသံ- အလိုသို့၊ ဂတေ- လိုက်ကုန်သောသူတို့ကို၊ မဟာဝိနာသံ- ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်း သို့၊ ပါပေန္တိ- ရောက်စေတတ်ကုန်၏။ တာသံ- ထိုမိန်းမတို့၏။ ဝသံနာမ- အလိုမည်သည်ကို၊ ဂန္တု- လိုက်ခြင်းငှာ၊ န ဝဋ္ဋတိ- မအပ်” ဣတိ- ဤသို့၊ ဩဝဒိတွာ- ဆိုဆုံးမပြီး၍၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော- ဗြဟ္မာပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

ဣသိသိင်္ဂေါပိ- ဣသိသိင်္ဂရှင်ရသေ့သည်လည်း၊ ဈာနကီဠ- ဈာန်ကစားခြင်းကို၊ ကီဠန္တော- မြူးတူးကစားလျက်၊ ဟိမဝန္တပွဒေသေ- ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ ဝါသံ- နေခြင်းသို့၊ ကပ္ပေသိ- ပြုပြီ၊ ယောရတပေါ- ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိသည်၊ ပရမဓိတိန္ဒြိယော- မြတ်သော တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂရှင်ရသေ့၏၊ သီလတေဇေန- သီလတန်ခိုးကြောင့်၊ သက္ကဿ- သိကြားမင်း၏၊ ဘဝနံ- နေရာသည်၊ ကမ္ပိ- တုန်လှုပ်ပြီ၊ သက္ကာ- သိကြားမင်းသည်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော- ဆင်ခြင်လတ်သော်၊ တံကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ “အယံ- ဤရသေ့သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ သက္ကတ္တာ- သိကြားမင်းအဖြစ်မှ၊ စာဝေယျ- ရွှေစေလို၏၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ အစ္ဆရံ- နတ်သမီးကို၊ ပေသေတွာ- စေလွှတ်၍၊ အဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂရှင်ရသေ့၏၊ သီလံ- သီလကို၊ ဘိန္ဒ္ဒာပေဿာမိ- ဖျက်ဆီးစေအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ (မနသိကတွာ- နှလုံးသွင်းပြီး၍) သကလဒေဝလောကံ- အလုံးစုံသော နတ်ပြည်ကို၊ ဥပပရိက္ခန္တော- စုံစမ်းသည်ရှိသော်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အမတေယျကောဋိသင်္ခါနံ- နှစ်ဆယ်ငါးကုဋေ အရေအတွက်ရှိကုန်သော၊ ပရိစာရိကာနံ- အလုပ်အကျွေးတို့၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ အလမ္ပသံနာမ- အလမ္ပသာအမည်ရှိသော၊ အစ္ဆရံ- နတ်သမီးကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂရှင်ရသေ့၏၊ သီလံ- သီလကို၊ ဘိန္ဒိတံ- ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ၊ သမတ္ထံ- စွမ်းနိုင်သော၊ အညံ- တစ်ပါးသော (နတ်သမီး)ကို၊ အဒိသွာ- မမြင်မူ၍၊ တံ- ထိုအလမ္ပသာနတ်သမီးကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေပြီး၍၊ တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂရှင်ရသေ့၏၊ သီလဘေဒံ- သီလဖျက်ဆီးခြင်းကို၊ ကာတံ- ပြုခြင်းငှာ၊ အာဏာပေသိ- စေခိုင်းလိုက်ပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အာဝိကရောန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်။ “အထ ဗြဝိ

ဗြဟ္မာ (ပ) သုဓမ္မာယံ အလမ္ဗသန္တိ- “အထ ဗြဝိ ဗြဟ္မာ (ပ) သုဓမ္မာယံ အလမ္ဗသ”ဟူသော၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

(၉၅) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ အထတဒါကာလေ- ထိုအခါ၌၊ ဇယတံ- ရန်ကို အောင်သော သုံးကျိပ်သုံးယောက်သော နတ်သားတို့၏၊ ပိတာ- အဘဖြစ်သော၊ ဝတြဘူ- ဝတြအမည်ရှိသော အသုရာကို လွှမ်းမိုးနိုင်သော၊ ဗြဟ္မာ- မြတ်သော၊ ဣန္ဒော- သိကြားမင်းသည်၊ သုဓမ္မာယံ- သုဓမ္မာ အမည်ရှိသော နတ်သဘင်၌၊ နိသိန္ဒော- ထိုင်နေလျက်၊ အလမ္ဗသံ- အလမ္ဗသာ အမည်ရှိသော၊ ဒေဝကညံ- နတ်သမီးကို၊ ပရာဘေတွာ- ဖြားယောင်းခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏ဟုသိ၍၊ [ဗြဝိ(အဗြဝိ)]- ဆို၏။

တတ္ထ- ထိုအထဗြဝိစသော ဂါထာ၌၊ ဗြဟ္မာတိ- ဗြဟ္မာဟူသည်ကား၊ မဟာ- မြင့်မြတ်သော၊ ဝတြဘူတိ- ဝတြဘူဟူသည်ကား၊ ဝတြဿ နာမ- ဝတြအမည်ရှိသော၊ အသုရဿ- အသုရာကို၊ အဘိဘဝိတာ- လွှမ်းမိုးနိုင်သော၊ ဇယတံ ပိတာတိ- ဇယတံ ပိတာဟူသည်ကား၊ ဇယန္တာနံ- ရန်ကိုအောင်နိုင်ကုန်သော၊ ဇယပ္ပတ္တာနံ- အောင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော၊ သေသာနံ- ကြွင်းကျန်ကုန်သော၊ တေတ္ထိသာယ- သုံးကျိပ်သုံးယောက် သော၊ ဒေဝပ္ပတ္တာနံ- နတ်သားတို့၏၊ ပိတုကိစ္စသာဓနေန- ဖခင်ကိစ္စကို ပြီးစေခြင်းဖြင့်၊ ပိတာ- အဖဖြစ်သော၊ ပရာဘေတွာတိ- ပရာဘေတွာဟူသည်ကား၊ ဟဒယံ- နှလုံးကို၊ ဘိန္နိတွာ- ခွဲ၍၊ ဩလောကေန္တော ဝိယ- ကြည့်ဘိသကဲ့သို့၊ တံ- ထိုအလမ္ဗသာ နတ်သမီးကို၊ အယံ- ဤနတ်သမီး သည်၊ ပဋိဗလာ- ဖြားယောင်းခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ သုဓမ္မာယန္တိ- သုဓမ္မာယံဟူသည်ကား၊ သုဓမ္မာယံ- သုဓမ္မာအမည်ရှိသော၊ ဒေဝသဘာယံ- နတ်တို့၏ အစည်းအဝေး၌။

(သက္ကော- သိကြားမင်းသည်) ပဏ္ဍုကမ္မလသိလာသနေ- ပဏ္ဍုကမ္မလာကျောက် နေရာ၌၊ နိသိန္ဒော- ထိုင်နေလျက်၊ တံ အလမ္ဗသံ- ထိုအလမ္ဗသာနတ်သမီးကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ (အဘိယာစန္တော- တောင်းပန်လိုသည် ဖြစ်၍)- “မိဿေ ဒေဝါတံ (ပ) ဣသိသိဂီ အလမ္ဗသေ”တိ- “မိဿေ ဒေဝါတံ (ပ) ဣသိသိဂီ အလမ္ဗသေ”ဟူသော၊ ဣဒံ- ဤဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၉၆) မိဿေ- ယောက်ျားတို့ကို ကိလေသာတည်းဟူသော အာမိသဖြင့် ရောနှောတတ်သော၊ [ဣသိပ္ပလောဘနေ(ဣသိပလောဘဏေ)]- ရသေ့

တို့ကို ဖြားယောင်းခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော၊ အလမ္ပသေ- ရှင်မအလမ္ပသာ၊
 တံ- ရှင်မကို၊ သက္ကန္တကာ- သိကြားနှင့် တကွကုန်သော၊ တာဝတိံသာဒေဝိ-
 တာဝတိံသာနတ်တို့သည်၊ ယံစန္ဒိ- တောင်းပန်ကုန်၏၊ ဣသိသိဂီ-
 ဣသိသိဂီရသေ့အထံသို့၊ ဂစ္ဆ- သွားချေလော။

တတ္ထ- ထိုမိဿေစသော ဂါထာ၌၊ **မိဿေတိ-** မိဿေဟူသည်ကား၊ တံ-
 ထိုနတ်သမီးကို၊ အာလပတိ- မိဿေဟုခေါ်၏၊ စ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣဒံ- ဤ
 မိဿေဟူသောစကားသည်၊ တဿ- ထိုနတ်သမီး၏၊ နာမံ- အမည်တည်း၊ ပန-
 အဖို့တစ်ပါးကား၊ သဗ္ဗာ- အလုံးစုံကုန်သော၊ ဣတ္ထိယော- မိန်းမတို့သည်၊ ပုရိသေ-
 ယောက်ျားတို့ကို၊ ကိလေသမိဿနေန- ကိလေသာတည်းဟူသော ရောနှောခြင်းဖြင့်၊
 မိဿနတော- ရောနှောတတ်သောကြောင့်၊ “မိဿာ”တိ- မိဿာဟူ၍၊ ဝုစ္စန္တိ-
 ဆိုအပ်ကုန်၏၊ သာဓာရဏေန- မိန်းမအားလုံးနှင့်ဆက်ဆံသော၊ တေန ဂုဏနာမေ-
 န- ထိုဂုဏ်ကြောင့် ရအပ်သောနာမည်ဖြင့်၊ အာလပန္တော- ခေါ်လိုသည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ-
 ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ **ဣသိပ္ပလောဘနေတိ-** ဣသိပ္ပလောဘနေဟူသည်ကား၊
 ဣသိနံ- ရသေ့တို့ကို၊ ပလောဘနသမတ္ထေ- ဖြားယောင်းခြင်းငှာစွမ်းနိုင်သော၊
ဣသိသိဂီန္တိ- ဣသိသိဂီဟူသည်ကား၊ တဿ- ထိုရသေ့၏၊ မတ္ထကေ- ဦးထိပ်၌၊
 မိဂသိဂီကာရေန- သမင်ချိုပုံစံအားဖြင့်၊ ဒွေ- နှစ်ခုကုန်သော၊ စူဠာ- ဆံထုံးတို့သည်၊
 ဥဌဟိံသု ကိရ- ထောင်၍နေကုန်သတတ်၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့
 ဣသိသိဂီဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။

ဣတိ- ဤသို့၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ “ဂစ္ဆ- ရှင်မသွားချေ၊ ဣသိသိဂီ-
 ဣသိသိဂီရသေ့အထံသို့ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသံ- အလိုသို့
 အာနေတွာ- ဆောင်၍၊ အဿ- ထိုဣသိသိဂီရသေ့၏၊ သီလံ- သီလကို၊ ဘိန္ဒု-
 ဖျက်ဆီးချေလော။” ဣတိ- ဤသို့ (ဝတွာ- ဆို၍) အလမ္ပသံ- အလမ္ပသာနတ်သမီးကို၊
 အာဏာပေသိ- စေလွှတ်ပြီ၊ “ပုရာယံ အမေ အစ္စေတိ၊ (ပ) တဿ မဂ္ဂါနိ အာဝရာ”တိ-
 “ပုရာယံ အမေ အစ္စေတိ၊ (ပ) တဿ မဂ္ဂါနိ အာဝရာ” ဟူသော၊ ဝစနံ- စကားကို၊
 ဝါ- ဂါတာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၉၇) အလမ္ပသေ- ရှင်မအလမ္ပသာ၊ [ဝတ္ထဝါ(ဝတ္ထဝါ)]- ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို
 လည်းကောင်း၊ [ဗြဟ္မစရိယဝါ(ဗြဟ္မစရိယံဝါ)]- မြတ်သော အကျင့်ကို
 လည်းကောင်း၊ ပူရေန္တော- ဖြည့်ကျင့်ထသော၊ နိဗ္ဗာဘိရတော- နိဗ္ဗာန်ဟု

ဆိုအပ်သော နတ်ပြည်၌အလွန် မွေ့လျော်ထသော၊ [ဝုဒ္ဓေါ (ဗုဒ္ဓေါ)]-
ဂုဏ်အားဖြင့်ကြီးသော၊ အယံတာပသော- ဤဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့သည်၊ အမွေ-
ငါတို့ကို၊ [ပုရာ အစွေတိ(ပုရေနစွေတိ)]- မလွမ်းမိုးမီ၊ တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီ
ရသေ့၏၊ မဂ္ဂါနိ- နတ်ပြည်ခရီးတို့ကို၊ အာဝရ- ပိတ်ပင်တားမြစ်ချေလော။

တတ္ထ- ထိုပုရာယံစသော ဂါထာ၌၊ **ပုရာယန္တိ**- ပုရာယံဟူသည်ကား၊ အယံ
တာပသော- ဤရသေ့သည်၊ ဝတ္တသမ္ပန္နော စ- ကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်လည်း၊
(ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဗြဟ္မစရိယဝါ စ- မြတ်သော အကျင့်ရှိသည်လည်း၊ (ဟောတိ-
ဖြစ်၏၊) ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ သော ဧသ- ထိုရသေ့သည်၊ ဒီဃာယုကတာယ-
ရှည်သော အသက်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ နိဗ္ဗာနသင်္ခါတေ- နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော၊
မဂ္ဂေ- အကျင့်၌၊* အဘိရတော- မွေ့လျော်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဂုဏ-ဂုဒ္ဓိယာ-
ဂုဏ်အားဖြင့်ကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝုဒ္ဓေါစ- ကြီးရင့်သည်လည်း၊ (ဟောတိ-
ဖြစ်၏၊) တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ယာဝ- အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး၊ ဧသ-
ထိုရသေ့သည်၊ အမွေ- ငါတို့ကို၊ နာတိက္ကမတိ- မကျော်လွန် နိုင်၊ အဘိဘဝိတွာ-
လွမ်းမိုး၍၊ ဣမမှာ ဌာနာ- ဤနတ်ပြည်အရပ်မှာ၊ နစာဝေတိ- ငါတို့ကိုမရွံ့စေနိုင်၊
တာဝဒေဝ- ထိုမျှလောက်ကာလပတ်လုံးလျှင်၊ တံ- သင်နတ် သမီးသည်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊
တဿ- ထိုရသေ့၏၊ ဒေဝလောကဂမနာနိ- နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်းဖြစ်ကုန်သော၊
မဂ္ဂါနိ- လမ်းခရီးတို့ကို၊ အာဝရ- ပိတ်ဆို့လော၊ ယထာ- အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့်
ပြုသည်ရှိသော်၊ ဣဓ- ဤနတ်ပြည်သို့၊ နာဂစ္ဆတိ- မရောက်နိုင်၊ ဧဝံ- ဤအခြင်းအရာ
အားဖြင့်၊ ကရောဟိ- ပြုလော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ အလမ္ဗသာ- အလမ္ဗသာနတ်သမီး သည်၊
(အတ္တနော- မိမိ၏၊ သာမိကဿ- အရှင်ဖြစ်သော၊ သက္ကဿ- သိကြား မင်းအား၊
ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ပဋိဝစနန္တော- ပြန်လျှောက်လိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဒေဝရာဇ
ကိမေဝတွံ (ပ) တာပိ ယန္တု ပလောဘနာ”တိ- “ဒေဝရာဇ ကိမေဝတွံ (ပ) တာပိ

* နိဗ္ဗာနသင်္ခါတေ မဂ္ဂေ- မိုးထိမူပါဠိတော်နိဿယ၌-နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သော နတ်ပြည်၌-
ဟုအနက်ပေးထားသည်၊ ထိုမူ၌ မဂ္ဂေ-ဟု မရှိဘဲ သဂ္ဂေ-ဟု ရှိပုံရသည်၊ ပါဠိ၌ နိဗ္ဗာနာဘိရတော-
ဟုရှိ၏၊ နိဗ္ဗာန်၌မွေ့လျော်သူ-ဟု အဓိပ္ပါယ်ယူလျှင် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားနိုင်သည်၊ ထို့ကြောင့်
နိဗ္ဗာန်ကို မယူဘဲ နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သော မဂ်အကျင့်ဟု အဋ္ဌကထာဖွင့်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်
ကြောင်း အကျင့်၌ မွေ့လျော်သူ-ဟုဆိုလိုသည်။

ယန္တု ပလောဘနာ”ဟူကုန်သော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ-
ဆိုပြီ။

(၉၈) ဒေဝရာဇ- အရှင်နတ်မင်း၊ ကွံ- အရှင်နတ်မင်းသည်၊ ဧတံ- ထို အမှုကို၊
ကိန္နာမကရောသိ- အသိပြုတော်မူသိသနည်း၊ မမေဝ- အကျွန်ုပ်ကိုသာလျှင်၊
တုဝံ- အရှင်သိကြားမင်းသည်၊ [သိက္ခသိ(ဣက္ခသိ)]- မြင်တော်မူဘိ၏၊
[ဣသိပ္ပလောဘနေ(ဣသိပလောဘဏေ)]- ရသေ့ ရဟန်းတို့ကို ဖြားယောင်း
ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ရှင်မအလဗ္ဗုသာ၊ ဂစ္ဆ- သွားချေလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊
မမညေဝ- အကျွန်ုပ်ကိုသာလျှင်၊ ဝဒသိ- ဆိုတော်မူဘိ၏။

(၉၉) အသောကေ- စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဗျာပါဒတို့၏ ကင်းရာဖြစ်ထသော၊
နန္ဒနေ- နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်ထသော၊ ဝနေ- ဥယျာဉ်တော၌၊
မာဒိသိယောစေဝ- အကျွန်ုပ်နှင့် တူသည်သာလျှင်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊
ပဝရာစေဝ- အကျွန်ုပ်ထက် သာလွန်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အညာ-
တစ်ပါးကုန်သော၊ အစ္ဆရာပိ- နတ်သမီးတို့သည်လည်း၊ သန္တိ- ရှိပါကုန်၏
တကား၊ [တာသမ္ပိ(တာသံပိ)]- ထိုနတ်သမီးတို့၏လည်း၊ ပရိယာယော-
အလှည့်သည်၊ ဟောတု- ဖြစ်ပါစေလော၊ [ပလောဘနာ (ပလောဘိဏာ)]-
ရသေ့ရဟန်းကို ဖြားယောင်းစိမ့်သောငှာ၊ တာပိ- ထိုနတ်သမီးများတို့ကိုလည်း၊
ယန္တု- သွားပါစေကုန်လော၊

တတ္ထ- ထိုဒေဝရာဇစသော ဂါထာတို့၌၊ ကိမေဝ တွန့်- ကိမေဝ တုံဟူသည်
ကား၊ တုံ- သင်သိကြားမင်းသည်၊ ကိ နာမ- အဘယ်မည်သော၊ ဧတံ- ဤအမှုကို၊
ကရောသိ- ပြုဘိသနည်း၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေတိ- ပြ၏၊ မမေဝ တုဝံ
သိက္ခသိတိ- မမေဝ တုဝံ သိက္ခသိဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိ သကလဒေဝလောကေ-
ဤအလုံးစုံသော နတ်ပြည်၌၊ မမေဝ- ငါ့ကိုသာလျှင်၊ တုဝံ- သင်သိကြားမင်းသည်၊
ဣက္ခသိ- မြင်သလော၊ အညံ- အခြားသောနတ်သမီးကို၊ န ပဿသိ- မမြင်သလော၊
ဣတိ အဓိပ္ပါယေန- ဤအဓိပ္ပါယ်ဖြင့်၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦး အံ၊ ဧတ္ထ-
ဤသိက္ခသိဟူသော ပုဒ်၌၊ သ-ကာရော- သ-အက္ခရာသည်၊ ဗျဉ္ဇနသန္တိက- ရော-
ဗျဉ်းသန္တိကိုပြု၏၊ ဣသိပ္ပလောဘနေ ဂစ္ဆာတိ- ဣသိပ္ပလောဘနေ ဂစ္ဆဟူသည်ကား၊
ကိကာရဏာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ မညေဝ- ငါ့ကိုသာလျှင်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊
ဝဒေသိ- ပြောဘိသနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ ပဝရာ
စေဝတိ- ပဝရာ စေဝဟူသည်ကား၊ မယာ- ငါ့ထက်၊ ဥတ္တရိတရာ စေဝ- အလွန်မြတ်

သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အသောကေတိ- အသောကေ ဟူသည်ကား၊ သောကရ-
ဟိတေ- စိုးရိမ်ခြင်းကင်းကုန်သော၊ နန္ဒနေတိ- နန္ဒနေဟူသည်ကား၊ နန္ဒီဇနကေ-
နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်ကုန်သော၊ ပရိယာယောတိ- ပရိယာယောဟူသည်ကား၊
ဂမနဝါရော- သွားခြင်း၏အလှည့်သည်။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ (တံ- ထိုနတ်သမီး
ပြန်လျှောက်သော စကားကို၊) ပဟာယ- ပယ်၍၊ တမေဝ အလမ္ဗုသံ- ထိုအလမ္ဗုသာ
နတ်သမီးကိုပင်၊ ကာရဏေန- အကြောင်းနှင့်တကွ၊ ပယောဇေန္တော- တိုက်တွန်း
လိုသည်ဖြစ်၍၊) “အဒ္ဓါ ဟိ သစ္စံ (ပ) သဝသမာနယိဿသိ”တိ- “အဒ္ဓါ ဟိ သစ္စံ (ပ)
သဝသမာနယိဿသိ”- ဟူကုန်သော၊ တိဿော- သုံးခုကုန်သော၊ ဂါထာယော-
ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၁၀၀) အလမ္ဗုသေ- ရှင်မအလမ္ဗုသာ၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊
အသောကေ- စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဗျာပါဒတို့၏ကင်းရာဖြစ်သော၊ နန္ဒနေ-
နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော၊ ဝနေ- ဥယျာဉ်တော၌၊ မာဒိသိယော
(တာဒိသိယော)]စေ- ရှင်မနှင့်တူသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ပဝရာ စေ-
ရှင်မထက်သာလွန်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အညာ- တစ်ပါးကုန်သော၊
အစ္ဆရာပိ- နတ်သမီးတို့သည်လည်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တသွာ- ထိုကြောင့်၊
တွံ- ရှင်မသည်၊ အဒ္ဓါ- စင်စစ်၊ သစ္စံ- မှန်သောစကားကို၊ ဘဏာသိ- ဆိုပေ၏။
(၁၀၁) [သဗ္ဗင်္ဂသောဘနေ(သဗ္ဗင်္ဂသောဘဏေ)]- အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ်၏
တင့်တယ်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော၊ နာရိ- ရှင်မအလမ္ဗုသာ၊ ယာဒိသံ- အကြင်သို့
သဘောရှိသော၊ ပါရိစရိယံ- လုပ်ကျွေးခြင်းကို၊ တွံ- အရှင်မသည်၊ ပဇာနာသိ-
သိ၏၊ ပုမံ- ယောက်ျားသို့၊ ဂတာ- ဆည်းကပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ တာ-
ထိုနတ်သမီးတို့သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပါရိစရိယံ- လုပ်ကျွေးခြင်းကို၊ နပဇာနန္တိ-
မသိကုန်။

(၁၀၂) [ကလျာဏိ(ကလျာဏိ)]- ကောင်းသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော
ရှင်မအလမ္ဗုသာ၊ တွမေဝ- ရှင်မသည်သာလျှင်၊ ဂစ္ဆ- သွားချေလော၊ တွမေဝ-
ရှင်မသည်သာလျှင်၊ ဣတ္ထိနံ- မိန်းမတို့ထက်၊ ပဝရာစ- မြတ်သည်လည်း၊
အသိ- ဖြစ်၏။ တဝေဝ- ရှင်မ၏သာလျှင်၊ ဝဏ္ဏရူပေန- အဆင်းသဏ္ဌာန်ဖြင့်၊
တံ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ကို၊ သဝသံ- ရှင်မ၏ အလိုသို့၊ အာနယိဿသိ-
ဆောင်နိုင်လတ္တံ့။

တတ္ထ- ထိုအဒ္ဓါ ဟိစသော ဂါထာတို့၌၊ **ပုမံ ဂတာတိ**- ပုမံ ဂတာဟူသည်ကား၊
 ပုရိသံ- ယောက်ျားသို့၊ ဥပသင်္ကမန္တာ- ချဉ်းကပ်ကုန်သည်၊ သမာနာ- ဖြစ်ကုန်သည်
 ရှိသော်၊ ပုရိသပလောဘိနိပါရိစရိယံ- ယောက်ျားကိုဖြားယောင်းသော လုပ်ကျွေးခြင်း
 ကို၊ **န ဇာနန္တိ**- မသိကြကုန်၊ **ဝဏ္ဏရူပေနာတိ**- ဝဏ္ဏရူပေနဟူသည်ကား၊ သရီရဝဏ္ဏေန
 စေတ- ကိုယ်အဆင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရူပသမ္ပတ္တိယာ စ- ပုံသဏ္ဌာန်၏ ပြည့်စုံခြင်းဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ **သဝသမာနယိဿသီတိ**- သဝသမာနယိဿသီဟူသည်ကား၊ တံ
 တာပသံ- ထိုရသေ့ကို အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသံ- အလိုသို့ အာနေဿသိ- ဆောင်နိုင်လတုံ
 ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြားရ၍၊
 အလမ္ပသာ- အလမ္ပသာနတ်သမီးသည်၊ (အတိသံဝေဂေါ- အလွန်ထိတ်လန့်သည်
 ဖြစ်၍၊ သက္ကဿ- သိကြားမင်းအား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊
 ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “န ဝါဟံ န ဂမိဿာမိ၊ (ပ) လောမာနိ
 ဟံသယေ”တိ- “န ဝါဟံ န ဂမိဿာမိ၊ (ပ) လောမာနိ ဟံသယေ”ဟူကုန်သော၊ ဒွေ
 ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၁၀၃) ဒေဝရာဇေန- အရှင်သိကြားနတ်မင်းသည်၊ ပေသိတာ- ခိုင်းစေ
 တော်မူအပ်သော၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ နဂမိဿမိ- မသွားအံ့သည်ကား၊
 န- မဟုတ်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ ဂမိဿာမိဇေ- သွားအံ့သည်သာလျှင်တည်း၊ စ-
 ထိုသို့မူကား၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊ ဗြာဟ္မဏော- ဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊
 ဥဂ္ဂတေဇေ- ပြင်းထန်သော တန်ခိုးရှိ၏၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ သီလဘေဒ-
 နတ္ထာယ- သီလကိုဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ၊ ဧတံ- ဤဣသိသိင်္ဂီရသေ့ကို၊
 အဿာဒုံ- သာယာကပ်ငြိစိမ့်သောငှာ၊ ဝိဘေမိ- ကြောက်ပါ၏။

(၁၀၄) မောဟာမောဟေန- မိုက်မဲတွေဝေသောအားဖြင့်၊ ဣသိ- ရှင်ရသေ့ကို၊
 အဿာဒိယာ- ဖြားယောင်းဖျက်ဆီး၍၊ သံသာရံ- သံသရာ၌၊ အာပန္နာ-
 ကျင်လည်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်သော၊ နိရယံ- ငရဲ၌၊ ပတ္တာ- ဖြစ်ကုန်သော၊
 ဇနာ- သတ္တဝါတို့သည်၊ အနေကာ- များစွာကုန်၏၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊
 စိန္တယမာနာယမေဝ- သီလကို ဖျက်ဆီးအံ့ဟုကြံစဉ်ပင်လျှင်၊ လောမာနိ-
 အမွှေးတို့သည်၊ [ဟံသယေ(ဟံသရေ)] ဟံသန္တိ- ရွှင်ကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုန ဝါဟံစသော ဂါထာတို့၌၊ **န ဝါဟန္တိ**- န ဝါဟံဟူသည်ကား၊ ဝေ-
 စင်စစ်၊ အဟံ- ငါသည်၊ န (ဂမိဿာမိ)- မသွားအံ့၊ **ဝိဘေမိတိ**- ဝိဘေမိဟူသည်ကား၊

ဘာယာမိ- ကြောက်၏။ **အာသာဓုန္တိ**- အာသာဒုံဟူသည်ကား၊ အာသာဒိတုံ- သာယာကပ်ငြိစိမ့်သောငှာ၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ဒေဝ- သိကြားမင်း၊ တယာ- သင်သည်၊ ပေသိတာ- စေခိုင်းအပ်သော၊ အဟံ- ငါသည်၊ န ဂမိဿာမိ- မသွားသည်ကား၊ န- မဟုတ်၊ အပိစ- သို့သော်လည်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ ဣသိ- ထိုရသေ့ကို၊ သီလဘေဒနတ္ထာယ- သီလကို ဖျက်ဆီးခြင်းအကျိုးငှာ၊ အလ္လိယိတုံ- ကပ်ငြိစိမ့်သောငှာ၊ ဘာယာမိ- ကြောက်၏။ ဟိ- မှန်၏။ သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊ ဥဂ္ဂတေဇော- ထက်သော တန်ခိုးရှိ၏။ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ **အာသာဒိယာတိ**- အာသာဒိယာဟူသည်ကား၊ အာသာဒေတွာ- သာယာစေ၍၊ **မောဟသံသာရန္တိ**- မောဟသံသာရုံဟူသည်ကား၊ မောဟေန- မောဟကြောင့်၊ သံသာရံ- သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲသို့၊ မောဟေန- မောဟဖြင့်၊ ဣသိ- ရသေ့ကို၊ ပလောဘေတွာ- ဖြားယောင်း၍၊ သံသာရံ- သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲသို့၊ အာပန္နာ- ရောက်ကုန်သော၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခေ- ဝဋ်ဆင်းရဲ၌၊ ပတိဋ္ဌိတာ- တည်ကုန်သော၊ သတ္တာ- သတ္တဝါတို့သည်၊ ဂဏနပထံ- အရေအတွက်တည်းဟူသော လမ်းကို၊ အတိက္ကန္တာ- ကျော်လွန်ကုန်၏။ **တသ္မာတိ**- တသ္မာဟူသည်ကား၊ တေန ကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ **လောမာနိ ဟံသယေတိ**- လောမာနိ ဟံသယေဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ လောမာနိ- အမွှေးတို့ကို၊ ဥဋ္ဌပေမိ- ထစေ၏။ တဿ- ထိုရသေ့၏။ သီလံ- သီလကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဘိန္ဒိဿာမိကိရ- ဖျက်ဆီးရလိမ့်မည်၊ ဣထိ- ဤသို့၊ စိန္တယမာနာယ- ကြံစည်သော၊ မေ- ငါ၏။ လောမာနိ- အမွှေးတို့သည်၊ ပဟံသန္တိ- ရွှင်ကုန်၏။ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

(ဣဒံ- ဤသို့သော စကားကို၊ ဝတွာန- ဆိုပြီး၍၊ အလမ္ဗုသာ- အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည်၊ တာပသံ- ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ထံသို့၊ ပက္ကာမိကိရ- သွားလေသတတ်၊ တံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင် သည်။) “ဣဒံ ဝတွာန ပက္ကာမိ (ပ) ဣသိသိင်္ဂီ ဥပါဂမိ”တိ- “ဣဒံ ဝတွာန ပက္ကာမိ (ပ) ဣသိသိင်္ဂီ ဥပါဂမိ” ဟူကုန်သော၊ ဣမာ အဘိသမ္ပဒ္ဒဂါထာ- ဤဘုရားဟောဂါထာ တို့ကို၊ (အဘာသိ- ဆိုပြီ။)

(၁၀၅) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ကာမဝဏ္ဏိနီ- နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိ ထသော၊ မိဿာ- ယောက်ျားတို့ကို ကိလေသာဖြင့် ရောနှောတတ်သော၊ အလမ္ဗုသာ- အလမ္ဗုသာအမည်ရှိသော၊ အစ္ဆရာ- နတ်သမီးသည်၊ ဣဒံ

ဝစနံ- ဤသို့သောစကားကို၊ ဝတ္တာန- ဆို၍၊ မိဿိတုံ- ကိလေသာဖြင့်
ရောနှောခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆန္တိ- အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣသိသိဂ်- ဣသိသိဂ်
ရှင်ရသေ့အထံသို့၊ ပက္ကမိ- ဖဲသွား လေ၏။

(၁၀၆) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သာစ- ထိုအလမ္ပသာနတ်သမီးသည်လည်း၊
ဣသိသိဂ်န- ဣသိသိဂ်ရသေ့သည်၊ ရက္ခိတံ- စောင့်ရှောက်အပ်သော၊
ဗိမ္ဗိဇာလကသမ္ဘန္တံ- နိဿောအညွန့်ရှိသော သစ်ပင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော၊
သမန္တာ- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ အမယောဇနံ- ယူဇနာခွဲရှိသော၊ တံဝနံ-
ထိုတောသို့၊ [ဩဂယ(ဩဂုယ)]- သက်ဝင်၍။

(၁၀၇) ပါတရာသမ္ပိ- နံနက်စာစားချိန်၌၊ ပါတောဝ- စောသည်သာလျှင်
ဖြစ်သော၊ [ဥဒက္ခသမယံပတိ(ဥဒန္တသမယံပတိ)]- နေဝန်းပြုချိန်၌၊ အဂ္ဂိဋ္ဌံ-
မီးတင်းကုပ်ကို၊ ပရိမဇ္ဇန္တံ- တံမြက်လှည်း၍နေသော၊ ဣသိသိဂ်- ဣသိသိဂ်
ရသေ့မျက်နှာသာသို့၊ ဥပဂါမိ- မိန်းမတို့၏တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းကို ပြလျက်
ချဉ်းကပ်လေ၏။

တတ္ထ- ထိုကဲ့သို့ ဝတ္တာနစသော ဂါထာတို့၌၊ ပတ္တာမီတိ- ပက္ကာမိဟူသည်ကား၊
ဒေဝရာဇ- သိကြားမင်း၊ တေန ဟိ- သို့ဖြစ်လျှင်၊ မံ- ငါ့ကို၊ အာဝဇ္ဇေယျာသိ-
ဆင်ခြင်စဉ်းစားလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သယနဂဗ္ဘံ- နေရာ
တိုက်ခန်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ အလင်္ကရိတွာ- တန်ဆာဆင်၍၊ ဣသိသိဂ်-
ဣသိသိဂ်ရသေ့ကို၊ ကိလေသေန- ကိလေသာဖြင့်၊ မိဿိတုံ- ရောနှောခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆန္တိ-
အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပက္ကမိ- ဖဲခွာ၏၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သာ အတ္ထရာ-
ထိုနတ်သမီးသည်၊ တဿ- ထိုရသေ့၏၊ အဿမံ- သင်္ခမ်းကျောင်းသို့၊ ဂတာ-
သွားလေ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဗိမ္ဗိဇာလကသမ္ဘန္တန္တိ-
ဗိမ္ဗိဇာလကသမ္ဘန္တဟူသည်ကား၊ ရတ္တင်္ဂီရဝနေန- နိဿိသော အညွန့်ရှိသော တောဖြင့်၊
သမ္ဘန္တံ- ဖုံးလွှမ်းအပ်သော၊ ပါတောဝ ပါတရာသမ္ပိတိ- ပါတောဝ ပါတရာသမ္ပိဟူ
သည်ကား၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ပါတရာသဝေလာယ- နံနက်စာစားချိန်၌၊ ပါတောဝ
ပဂေယေဝ- စောစော၌ပင်လျှင်၊ အတိပဂေဝ- အလွန်စောစော၌ပင်လျှင်၊ ဥဒက္ခသမယံ
ပတိတိ- ဥဒက္ခသမယံ ပတိဟူသည်ကား၊ သူရိယုဂ္ဂမနဝေလာယ- မေဝ- နေထွက်သော
အချိန်၌ပင်လျှင်၊ အဂ္ဂိဋ္ဌန္တိ- အဂ္ဂိဋ္ဌဟူသည်ကား၊ အဂ္ဂိသာလံ- မီးတင်းကုပ်သို့၊ ရတ္တိ-
ညဉ့်၌၊ ပဓာနံ- ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို၊ အနုယုဉ္ဇိတွာ- အားထုတ်၍၊ ပါတောဝ-

စောစော၌ပင်လျှင်၊ နှတွာ- ရေခိုး၍၊ ဥဒကကိစ္စံ- ရေဖြင့် သန့်ရှင်းခြင်းကိစ္စကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပဏ္ဏသာလာယံ- သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌၊ ထောကံ- အနည်းငယ်၊ ဈာနသုခေန- ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်၊ ဝိတိနာမေတွာ- ကုန်လွန်စေ၍၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ အဂ္ဂိသာလံ- မီးတင်းကုပ်ကို၊ သမ္ပန္နန္တံ- တံမျက်စည်းလှည်း၍ နေသော၊ တံ ဣသိသိဂ်- ထိုဣသိသိဂ် ရသေ့သို့၊ သာ- ထိုနတ်သမီးသည်၊ ဥပါဂမိ- ကပ်လေ၏၊ ဣတ္ထိဝိလာသံ- မိန်းမ၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းကို၊ ဒဿန္တိ- ပြလျက်၊ တဿ- ထိုရသေ့၏၊ ပုရတော- ရှေ့၌၊ အဌာသိ- ရပ်ခဲ့ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုအလမ္ဗုသာနတ်သမီးကို၊ တာပသော- ဣသိသိဂ် ရှင်ရသေ့သည်၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကာနု ဝိဇ္ဇရိဝါဘာသိ၊ (ပ) ကထံ ဇာနေမု တံ မယ” န္တိ- “ကာနု ဝိဇ္ဇရိဝါဘာသိ၊ (ပ) ကထံ ဇာနေမုတံ မယ”ဟူ ကုန်သော၊ (ဒွါဒသဂါထာ- တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၀၈) ဝိစိတ္တဟတ္ထာဘရဏာ- ဆန်းကြယ်သော လက်ဝန်တန်ဆာလည်း ဆင်ယင်ထသော၊ အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလာ- ပုလဲသွယ်လည်ရွဲပတ္တမြား နားချောင်းလည်းဆင်ယင်ထသော၊ တွံ- သင်သည်၊ ဝိဇ္ဇရိဝ- လျှပ်စစ်နွယ် ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ [ဩသမိ(ဩသမိ)] တာရကာဝိယ- သောက်ရှူးကြယ် ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အာဘာသိ- ထွန်းပ၏၊ ကာနု- အဘယ်သူနည်း။

(၁၀၉) တွံ- သင်သည်၊ အာဒိစ္စဝဏ္ဏသင်္ကာဘာ- နေမင်းကဲ့သို့ ထွန်းလင်းသော အရောင်လည်းရှိ၏၊ ဟေမစန္ဒနဂန္ဓနီ- ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသော စန္ဒကူးနံ့သာလည်း လိမ်းကျံ၏၊ သညတူရူ- လုံးသော တစ်ခဲနက်သော ဦရုလက္ခဏာလည်းရှိ၏၊ မဟာမာယာ- များသော မာယာလည်းရှိ၏၊ ကုမာရီ ပျိုနု၏၊ စာရဒဿနာ- ရှုစချင်ဘွယ်ရှိ၏။

(၁၁၀) ဝိလဂ္ဂါ- သေးသေးသွယ်သွယ်တင့်တယ်သော ခါးလည်းရှိ၏၊ မုဒုကာ- နူးညံ့၏၊ သုဒ္ဓါ- ညစ်ကြေးမတင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၏၊ တေ- သင်၏၊ ပါဒါ- ခြေတို့သည်၊ သုပ္ပတိဌိတာ- ကောင်းစွာ မြေ၌ အညီအညွတ် တည်ကုန်၏၊ တေ- သင်၏၊ ကာမနိယာ- နှစ်သက်ဖွယ်သော ဂုဏ်နှင့် ယှဉ်ကုန်သော၊ ဂမနာ- ယဉ်ကျေးစွာသော သွားခြင်းတို့သည်၊ မေ- ငါ၏၊ မနော- စိတ်ကို၊ ဟရန္တိယေဝ- ဆောင်နိုင်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

(၁၁၁) တေ- သင်၏။ ဦရူစ- ပေါင်တို့သည်လည်း၊ အနုပုဗ္ဗာ- အစဉ်အတိုင်း အရင်းကြီး၍ အဖျားသေးသွယ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ နာဂနာသသမူပမာ- ဆင်နာမောင်းနှင့်တူကုန်၏။ အက္ခဿဖလကံယထာ- ကြွေအန် ကစားသော ပျဉ်ကဲ့သို့၊ တုယံ- သင်၏။ သုဿောဏီ- ကောင်းသော ခါးသည်၊ ဝိမဋ္ဌာ- တင့်တယ်ပြေပြစ်စွာ။

(၁၁၂) တေ- သင်၏။ နာဘိ- ချက်သည်၊ သာဓုသဏ္ဌိတာ- ကောင်းသော သဏ္ဌာန်ရှိ၏။ ဥပ္ပလဿ- ကြာညို၏။ ကိဉ္ဇက္ခာဏ္ဏဝ- အချက်ကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ကဏ္ဍနုဿ- သစ်နက်ရေဖြင့်၊ ပူရာဏ္ဏဝ- ပြည့်ဘိ သကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ဒုရတော- အဝေးမှ၊ [ပတိဒိဿတိ (ပဋိ ဒိဿတိ)]- စိမ်းစိမ်း ညိုညို ထင်၏။

(၁၁၃) တေ- သင်၏။ ဒုဝိဇာဇာတာ- နှစ်ခုအစုံဖြစ်ကုန်သော၊ ဥရဇာ- ရင်၌ ရောက်ကုန်သော၊ ပယောဓရာ- နို့ရည်ကိုဆောင်ကုန်သော၊ ထနာ- သားမြတ် တို့သည်၊ [အဝဏ္ဏာ(အဝဏ္ဏာ)]- အညှာလည်းမရှိကုန်၊ သာဓုပစ္စုဒါ- ကောင်းစွာ ရင်မှ ထွက်ပြုကုန်၏။ [အပတိတာ(အပတိတာ)]- တွဲလျားမကျ မတွန့်မရွံ့ကုန်၊ အမလာဗုသမာ- ရွှေအင်းပျဉ်ဝယ်တင်၍ ထားအပ်သော ကောင်းစွာ လုံးသော ရွှေဗူးသီး၏ ထက်ဝက်နှင့် တူကုန်၏။

(၁၁၄) တေတဝ- သင်၏။ ဂီဝါ- လည်တို့သည်၊ ဧဏေယျကာယထာ- ဧကီမည်သော သား၏လည်ကဲ့သို့၊ ဒီယာ- အတန်ငယ်ရှည်ကုန်၏။ ကမ္မုတလာဘာသာ- ရွှေဖြင့်ပြီးသော မုရိုးစည်ငယ်နှင့် တူကုန်၏။ ပဏ္ဏရာ- ဝရဏာ- နှုတ်ခမ်းတို့သည်၊ စတုတ္ထမနသန္နိဘာ- လျှာအဆင်းကဲ့သို့ နီဝင်းကုန် သည်ဖြစ်၍၊ [ဝဂ္ဂ(ဝဂ္ဂ)]- တင့်တယ်ကုန်၏။

(၁၁၅) တဝ- သင်၏။ ဥဒ္ဓဂ္ဂါစ- အထက်သို့အဖျားရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အဂ္ဂါစ- အောက်သို့အဖျားရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဒုမဂ္ဂပရိမဇ္ဇိတာ- ဒန်ပူဖြင့် ပွတ်တိုက်အပ်သည်ဖြစ်၍ စင်ကြယ်ကုန်သော၊ [နေလသမ္ဘူတာ (နေလသမ္ဘူတာ)]- အပြစ်မရှိသော သွားဖူးသားတို့၏ အဆုံး၌ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ဒုဝိဇာ- နှစ်ဖို့သော အရပ်၌တည်ကုန်သော၊ ဒန္တာ- သွားတို့သည်၊ သုဒဿနာ- ရှုစချင်ဖွယ်ရှိကုန်၏။

(၁၁၆) အပဏ္ဏရာ- ညိုသင့်ရာဝယ် စိမ်းစိမ်းညိုကုန်သော၊ လောဟိတန္တာ- အနီလျှင် အဆုံးရှိကုန်သော၊ ဇိဗ္ဗူကဖလသန္နိဘာ- နီသင့်ရာ၌ ချင်းရွေး

ရောင်အဆင်းကဲ့သို့ နီဝင်းကုန်သော၊ အာယတာစ- ရှည်လည်းရှည်ကုန်
ထသော၊ ဝိသာလာစ- ကျယ်လည်း ကျယ်ကုန်သော၊ တဝ- သင်၏၊ နေတ္တာ-
မျက်စိတို့သည်၊ သုဒဿနာ- အလွန်ရှုစချင်ဖွယ်ရှိကုန်၏။

(၁၁၇) တုယံ- သင်၏၊ နာတိဒိယာ- မရှည်လွန်းကုန်ထသော၊ သုသမ္ပဋ္ဌာ-
ကောင်းစွာပြေပြစ်ကုန်ထသော၊ ကနကဗျာသမောစိတာ- ရွှေခွက်၌
ထည့်အပ်သော ဆီမွေးကို လိမ်းဆွတ်၍ ကောင်းစွာ ဖြီးအပ်ကုန်ထသော၊
ဥတ္တမင်္ဂရဟာ- မြတ်သောအင်္ဂါဟုဆိုအပ်သောဦးခေါင်း၌ ရောက်ကုန်ထ
သော၊ ကေသာ- ဆံတို့သည်၊ စန္ဒနဂန္ဓိကာ- စန္ဒကူးနဲ့ တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်ကုန်၏။

(၁၁၈) ယာဝတာယတ္တကာ- အကြင်မျှလောက်ကုန်သော၊ ကသိဂေါရက္ခာ-
လယ်ယာထွန်၍ အသက်မွေးသောသူ နွားကျောင်း၍ အသက်မွေးသော
သူတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တေသံတတ္တကာနဉ္စ- ထိုမျှလောက်သော
သူတို့၏လည်းကောင်း၊ ဝါဏိဇနဉ္စ- ကုန်သည်တို့၏လည်းကောင်း၊ ယာဂတိစ-
အကြင်ကျရာအရပ်သည်လည်းကောင်း၊ သညတာနံ- ကိုယ်နှုတ်နှလုံး
သုံးပါးကို စောင့်ရှောက်ကုန်ထသော၊ [တပဿိနံ (တပဿိနံ)]- ခြီးခြံသော
အကျင့်ရှိကုန်ထသော၊ ဣသိနံ- ရသေ့တို့၏၊ ပရက္ကန္တံ- သွားလာရာအရပ်သည်
လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ- ရှိ၏။

(၁၁၉) အသ္မိတာဒိသေ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ပထဝိမဏ္ဍလေ- မြေအပြင်၌၊
ဝသန္တေသု- နေကုန်သော၊ သဗ္ဗေသု- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ တေသု- ထိုသူတို့တွင်၊
တေတယာ- သင်နှင့် သမသမံ- ထပ်မျှတူသော သူကို၊ နပဿေ- ငါမမြင်စဘူး၊
တွံ- သင်သည်၊ ကောဝါ- အဘယ်သူနည်း၊ ကဿဝါ- အဘယ်သူ၏မူလည်း၊
ပုတ္တော- သားပေးနည်း၊ ကထံ- အဘယ်သို့လျှင်၊ တံ- သင့်ကို၊ မယံ-
ငါတို့သည်၊ ဇာနေမု- သိရကုန်အံ့နည်း။

တတ္ထ- ထိုကာ နှု ဝိဇ္ဇရိဝါဘာသိစသော ဂါထာတို့၌၊ ဝိစိတ္တဟတ္တာဘရဏာတိ-
ဝိစိတ္တဟတ္တာဘရဏာဟူသည်ကား၊ ဝိစိတ္တေဟိ- ဆန်းကြယ်ကုန်သော၊ ဟတ္တာဘရ-
ဏေဟိ- လက်၌ဝတ်ဆင်သော အဆင်တန်ဆာတို့ဖြင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံ၏၊
ဟေမစန္ဒနဂန္ဓိနီတိ- ဟေမစန္ဒနဂန္ဓိနီဟူသည်ကား၊ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏစန္ဒနဂန္ဓဝိလေပနာ-
ရွှေအဆင်းကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသော စန္ဒကူးနဲ့သာလိမ်းကျံထား၏၊ သညတုရူတိ-
သညတုရူဟူသည်ကား၊ သုဝဋ္ဌိတယနဉ္စိရ- ကောင်းစွာ လုံးသော ပြည့်ဖြိုးသော ပေါင်ရှိ
၏၊ သမ္ပန္နဉ္စိရုလက္ခဏာ- ပြည့်စုံသော ပေါင်လက္ခဏာရှိ၏၊ ဝိလဂ္ဂါတိ- ဝိလဂ္ဂါဟူ

သည်ကား၊ သံခိတ္တမဇ္ဈာ- သေးသွယ်သော ခါးရှိ၏။ **မုဒုကာတိ-** မုဒုကာဟူသည်ကား၊
 မုဒု- နူးညံ့၏။ သုခုမာလာ- သိမ်မွေ့၏။ **သုဒ္ဓါတိ-** သုဒ္ဓါဟူသည်ကား၊ နိမ္မလာ-
 အညစ်အကြေးကင်းစင်၏။ **သုပ္ပတိဋ္ဌိတာတိ-** သုပ္ပတိဋ္ဌိတာဟူသည်ကား၊ သမံ- အညီ
 အမျှ၊ ပထဝီ- မြေကို၊ ဖုသန္တာ- ထိလျက်၊ သုဌ- ကောင်းစွာ၊ ပတိဋ္ဌိတာ- တည်၏။
ဂမနာတိ- ဂမနာဟူသည်ကား၊ ဂစ္ဆမာနာ- သွားသည်ရှိသော်၊ **ကာမနိယာတိ-** ကာမနိယာ
 ဟူသည်ကား၊ ကန္တာ- နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်း၏။ ကာမိတဗ္ဗယုတ္တကာ- နှစ်သက်ဖွယ်သော
 ဂုဏ်နှင့် ယှဉ်၏။ **ဟရန္တိယေဝ မေ မနောတိ-** ဟရန္တိယေဝ မေ မနောဟူသည်ကား၊
 ဧဝရူပေန- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပရမေန- ကောင်းမြတ်သော၊ ဣတ္ထိဝိလာသေန-
 မိန်းမ၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့်၊ စင်္ကမန္တိယာ- စင်္ကြံသွားသော၊ တဝ- သင်၏။
 ဧတေပါဒါ- ထိုခြေတို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ ဟရန္တိယေဝ- ဆောင်ကုန်
 သည်သာ၊ **ဝိမဋ္ဌာတိ-** ဝိမဋ္ဌာဟူသည်ကား၊ ဝိသာလာ- ကျယ်ပြန့်၏။ **သုဿောဏီတိ-**
 သုဿောဏီဟူသည်ကား၊ သုန္ဒရသောဏီ- ကောင်းသော တင်ပါးသည်၊ **အက္ခဿာတိ-**
 အက္ခဿဟူသည်ကား၊ သုန္ဒရဝဏ္ဏဿ- ကောင်းသော အဆင်းရှိသော၊ အက္ခဿ-
 ကြွေအန်၏။ သုဝဏ္ဏဖလကံ ဝိယ- ရွှေအင်ပျဉ်ကဲ့သို့၊ တေ- သင်၏။ သောဏီ-
 တင်ပါးသည်၊ ဝိသာလာ- ကျယ်ပြန့်၏။ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။ **ဥပ္ပလဿေဝ**
ကိဉ္ဇက္ခာတိ- ဥပ္ပလဿေဝ ကိဉ္ဇက္ခဟူသည်ကား၊ နီလုပ္ပလကဏ္ဍိကာ ဝိယ- ကြာညို
 ပန်း၏ ပုံးတောင်းချက်မကဲ့သို့၊ **ကဏ္ဍနုဿေဝါတိ-** ကဏ္ဍနုဿေဝဟူသည်ကား၊
 သုခုမကဏ္ဍလောမစိတ္တတ္တာ- နူးညံ့သောမည်းနက်သော အမွှေးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်
 သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ။

“ဒုဝိဓာ”တိဂါထံ- ထိုဒုဝိဓာစသော ဂါထာကို ထနေ- သားမြတ်တို့ကို ဝဏ္ဏယန္တော-
 ချီးမွမ်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ ဟိ- ချဲ့ဦးအံ့၊ တေ- ထိုသားမြတ်တို့သည်၊ ဒွေ-
 နှစ်ခုတို့သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဥရေ- ရင်၌၊ ဇာတာ- ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဏ္ဏဿ- အညှာ၏။
 အဘာဝါ- မရှိခြင်းကြောင့်၊ အဝဏ္ဏာ- အညှာမရှိကုန်၊ ဥရေ- ရင်၌၊ လဂ္ဂါ ဧဝ-
 ငြိကပ်ကုန်သည်သာလျှင်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ သုဌနိက္ခန္တတ္တာ- ထွက်သည်၏
 အဖြစ်ကြောင့်၊ သာဓုပစ္စုဒါ- ကောင်းစွာရင်မှ ပြုထွက်ကုန်၏။ ပယဿ- နို့ရည်ကို၊
 ဓာရဏတော- ဆောင်တတ်သောကြောင့်၊ **ပယောဓရာ-** နို့ရည်ကို ဆောင်တတ်ကုန်၏။
အပတိတာတိ- အပတိတာဟူသည်ကား၊ န ပတိတာ- တွဲလျားမကျကုန်၊ အမိလာ-
 တတာယ ဝါ- မရှုံ့တွသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အလမ္ပနတာယ ဝါ-

တွဲလျားမကျသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အန္တော- အတွင်းသို့၊ န ပဝိဋ္ဌာ-
မဝင်ကုန်၊ ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ အပတိတာ- အပတိတာမည်၏၊ သုဝဏ္ဏဖလကေ-
ရွေ့ပျဉ်ချပ်၌၊ ဌပိတသုဝဏ္ဏမယ- ဝဋ္ဋအလာဗုဒ္ဓော- ထားအပ်သောရွှေဖြင့်ပြီးသော
လုံးဝန်းသော ဘူးသီး၏၊ အမေန- ထက်ဝက်နှင့်၊ သဒိသတာယ- တူသည်၏အဖြစ်
ကြောင့်၊ ထနာ- သားမြတ်တို့သည်၊ အမလာဗုသမာ- ထက်ဝက်သော ဘူးသီးနှင့်
တူကုန်၏၊ **ဧကေယျကာ ယထာတိ**- ဧကေယျကာ ယထာဟူသည်ကား၊ ဟိ- မှန်၏၊
ဧကီမိဂဿ- ဧကီမည်သော သားကောင်၏၊ ဒိယာ စ- ရှည်သည်လည်းဖြစ်သော၊
ဝဇ္ဇာ စ- လုံးသည်လည်းဖြစ်သော၊ ဂီဝါ- လည်ပင်းသည်၊ သောဘတိ ယထာ- တင့်တယ်
သကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ တဝ- သင်၏၊ ဂီဝါ- လည်သည်၊ ထောက်- အနည်းငယ်၊
ဒိယာ- ရှည်၏၊ **ကမ္မုတလာဘာသာတိ**- ကမ္မုတလာဘာသာဟူသည်ကား၊^၁
သုဝဏ္ဏာလိင်္ဂတလသန္နိဘာ- ရွှေမုရိုးစည်အပြင်နှင့်တူသော၊ ဂီဝါ- လည်သည်၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ပဏ္ဏရာဝရဏာတိ**- ပဏ္ဏရာဝရဏာဟူသည်ကား၊
ဒန္တာဝရဏာ- သွားကိုဖုံးလွှမ်းသော နှုတ်ခမ်းတို့သည်၊ စတုတ္ထမနသန္နိဘာတိ- စတုတ္ထ-
မနသန္နိဘာဟူသည်ကား၊ စတုတ္ထမနဝတ္ထုဘူတာ- လေးခုမြောက်သော ဇိဝှိဝိညာဉ်စိတ်၏
တည်ရာဖြစ်သော၊ ဇိဝှိ- လျှာကို၊ စတုတ္ထမနော- စတုတ္ထမနဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊
အဘိရတ္တဘာဝေန- အလွန်နီသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တေ- သင်၏၊ ဩဌပရိယောသာနံ-
နှုတ်ခမ်း၏အဆုံးသည်၊ ဇိဝှိသဒိသံ- လျှာနှင့်တူ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ ဥဒ္ဓဂ္ဂါတိ-
ဥဒ္ဓဂ္ဂါဟူသည်ကား၊ ဟေဌိမဒန္တာ- အောက်သွားတို့သည်၊ အဂ္ဂါတိ- အဂ္ဂါဟူသည်ကား၊
ဥပရိမဒန္တာ- အထက်သွားတို့သည်၊ **ဒုမဂ္ဂပရိမဇ္ဇိတာတိ**- ဒုမဂ္ဂပရိမဇ္ဇိတာဟူသည်ကား၊
ဒန္တကဋ္ဌပရိမဇ္ဇိတာ- ဒန်ပူဖြင့် ပွတ်တိုက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပရိသုဒ္ဓါ- စင်ကြယ်ကုန်၏၊
ဒုပိဇာတိ- ဒုပိဇာဟူသည်ကား၊ ဒွိဇာ- နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ပေါက်ကုန်သော၊^၂ **နေလ-**
သမ္ဘူတာတိ- နေလသမ္ဘူတာ ဟူသည်ကား၊ နိဒ္ဒေါသေသု- အပြစ်ကင်းကုန်သော၊

၁။ ကမ္မုတလာဘာသာ= ကမ္မု-မုရိုးစည်၊ တလ-အပြင်၊ အာဘာသ-အရောင်၊ ရွှေဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသော မုရိုးစည်၏ မျက်နှာပြင် အရောင်ကဲ့သို့ သင်၏လည်ပင်းသည် ပြောင်ဝင်းလျက်
ရှိ၏-ဟု ဆိုလိုသည်၊ မိုးထိမူ၌ ရွှေမုရိုးစည်ငယ်နှင့် တူကုန်၏-ဟု အနက်ပေးထား သဏ္ဌာန်ကို
ဥပမာပြုခြင်း မဟုတ်၍ စဉ်းစားသင့်၏။

၂။ ဒွိဇာ= သွားသည် နှစ်ကြိမ် မွေးဖွားရသောကြောင့် ဒွိဇာမည် အမေ့ဝမ်းမှတစ်ကြိမ်၊
ထို့နောက် လ အနည်းငယ်ကြာမှ သွားပေါက်လာသည်၊ ထို့ကြောင့် နှစ်ကြိမ်ဟုဆိုလိုသည်။

ဟနမံသ ပရိယောသာနေသု- မေးအသား၏အဆုံးတို့၌၊ သမ္ဘူတာ- ကောင်းစွာ ဖြစ်ကုန်၏။

အပဏ္ဏရာတိ- အပဏ္ဏရာဟူသည်ကား၊ တဏှာ- မည်းကုန်၏။ **လောဟိတန္တာတိ-** လောဟိတန္တာဟူသည်ကား၊ ရတ္တပရိယန္တာ- အနီရောင်အဆုံးရှိကုန်၏။ **ဇိဉ္ဇူကဖလသန္နိဘာတိ-** ဇိဉ္ဇူကဖလသန္နိဘာဟူသည်ကား၊ ရတ္တဌာနေ- နီသောအရပ်၌၊ **ဇိဉ္ဇူကဖလသဒိသာ-** ခြင်းရွေးသီးနှင့်တူကုန်၏။ **သုဒဿနာတိ-** သုဒဿနာဟူသည်ကား၊ ပဿန္တာနံ- ကြည့်ရှုကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ **အတိတ္ထိကရာ-** မရောင်ရဲမှုကို ပြုတတ်ကုန်၏။ **ပဉ္စပသာဒသမန္တာဂတာ-** ငါးပါးသော ပသာဒရုပ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ **နာတိဒိဃာတိ-** နာတိဒိဃာဟူသည်ကား၊ ပမာဏယုတ္တာ- ပမာဏနှင့် ယှဉ်ကုန်၏။ **သုသမ္ပဌာတိ-** သုသမ္ပဌာဟူသည်ကား၊ သုဌ- ကောင်းစွာ၊ သမ္ပဌာ- ပြေပြစ်ကုန်၏။ **ကနကဗျာသမောစိကာတိ-** ကနကဗျာသမောစိတာဟူသည်ကား၊ သုဝဏ္ဏဖဏိကာ- ရွှေဖြင့် ပြီးသော မြွေ၏ ပါးယျဉ်းနှင့်တူသော ခွက်ငယ်ကို၊ ကနကဗျာ- ကနကဗျာဟူ၍၊^၁ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။ **တာယ-** ထိုခွက်ငယ်ဖြင့်၊ **ဂန္ဓတေလံ-** နံ့သာဆီကို၊ **အာဒါယ-** ယူ၍၊ **ပဟရိတာ-** ဖြီးအပ်ကုန်၏။^၂ **သုရစိတာ-** ကောင်းစွာ စီရင်အပ်ကုန်၏။^၃ **ကသိဂေါရက္ခာတိ-** ကသိဂေါရက္ခောဟူသည်ကား၊ ဣမိနာ- ဤပုဒ်ဖြင့်၊ ကသိပ္ပ- လည်ထွန်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ **ဂေါရက္ခဉ္စ-** နွားမွေးမြူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ **နိဿာယ-** အမှီပြု၍၊ **ဇီဝနကသတ္တေ-** အသက်မွေးသောသတ္တဝါတို့ကို၊ **ဒဿေတိ-** ပြ၏။ **ယာ ဂတိတိ-** ယာ ဂတိဟူသည်ကား၊ **ယတ္တကာ-** အကြင်မျှလောက်သော၊ **နိပ္ပတ္တိ-** အကြင် ကျရောက်ရာအရပ်သည်၊ **ပရက္ကန္တိ-** ပရက္ကန္တိဟူသည်ကား၊ **ယတ္တကံ-** အကြင် မျှလောက်သော၊ **ဣသိနံ-** ရသေ့တို့၏၊ **ပရက္ကန္တံ-** သွားလာရာအရပ်သည်၊^၄ **ဣမသ္မိ**

၁။ ကနကဗျာ= ကနက-ရွှေ၊ ဝိ-ရွှေရှိသော ဣ-ဓာတ်၊ ဣ-ကို အာ-ပြု၊ မာ-ဘီး-ရွှေဘီးဟု အဘိဓာန်ဖွင့်သည်။ ဖဏိက-မြွေပါးယျဉ်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ဆံပင်ကိုချောမွန်အောင် ပြုလုပ်ရာ၌ အသုံးပြုသော ပစ္စည်းဟု ပါဠိအင်္ဂလိပ်အဘိဓာတ်၌ဖွင့်သည်။ ဘီးတစ်မျိုးဟု ဆိုနိုင်၏။

၂။ ပဟရိတာ= အနံ့အပြားဆောင်အပ်ကုန်၏-ဟု သဒ္ဒတ္ထပေး၊ ဖီးလိမ်း ပွတ်သပ်ခြင်းပင် တည်း။

၃။ သုရစိတ= ဆံပင်တွေ နေသားတကျဖြစ်အောင် (ဝါ)မရှုပ်ထွေးအောင် စီရင်ခြင်းတည်း။

၄။ ပရက္ကန္တံ= ပရ-ကျော်လွန်၍၊ ကန္တ-သွားရာအရပ်၊ မိမိသင်္ခမ်းကျောင်း၏ ဥပစာကို ကျော်၍ သွားခြင်းသည် ချဲ့ထွင်မှုကိုပြုခြင်းတည်း။ ထို့ကြောင့် ဝိတ္တာရိကတာ-ဟုဖွင့်သည်။ ထိုရသေ့တို့ သွားလာနေသော အရပ်ဒေသအတွင်း၌ သင်နှင့် ရုပ်အဆင်းတူသူမရှိဟု ဆိုလိုသည်။

ဟိမဝန္တေ- ဤဟိမဝန္တာတောင်၌၊ ဝိတ္တာရိကတာ- ချဲ့ထွင်ခြင်းကိုပြုတတ်ကုန်သော၊
ယတ္တကာ- အကြင်မျှလောက်ကုန်သော၊ ဣသယော- ရသေ့တို့သည်၊ ဝသန္တိ-
နေကုန်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **န တေ သမသမန္တိ-** န
တေ သမသမံဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗေသု- ခမ်သိမ်းကုန်သော၊ တေသု- ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင်၊
ရူပလိဋ္ဌာဝိလာသာဒိသမတာယ- ရုပ်၏ မြူးတူးရှင်ပြခြင်း တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းစသည်
အားဖြင့် တူသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တယာ- သင်နှင့်၊ သမာနံ- တူသော၊ ဧကမ္ပိ-
တစ်ဦးကိုမျှလည်း၊ န ပဿာမိ- မမြင်၊ **ကော ဝါ တွန္တိ** ဣဒံ- ကော ဝါ တုံဟူသော
ဤစကားကို၊ တဿာ- ထိုအလမ္ဗသာနတ်သမီး၏၊ ဣတ္ထိဘာဝံ- မိန်းမ၏အဖြစ်ကို၊
ဇာနန္တော- သိပါလျက်၊* ပုရိသဝေါဟာရဝသေန- ယောက်ျားဟူသော ဝေါဟာရ၏
အစွမ်းဖြင့်၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏။

ဧဝံ- ဤသို့ (ဂါထာယ- တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာဖြင့်) ပါဒတော- ခြေဖျားမှ၊ ပဋ္ဌာယ-
စ၍၊ ယာဝကေသာ- ဆံဖျားတိုင်အောင်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝဏ္ဏံ- ဂုဏ်အထူးကို၊
တာပသေ- ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့သည်၊ ဘာသန္တေ- ချီးမွမ်းပြောဆိုသည်ရှိသော်၊
အလမ္ဗသာ- အလမ္ဗသာနတ်သမီးသည်၊ တုဏှိ- ဆိတ်ဆိတ်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ တဿာ-
ကထာယ- ထိုဂါထာ ထိုစကား၏၊ ယထာနုသန္တိ- အနုသန္တေအားလျော်စွာ၊ ဂထာယ-
ရောက်သည်ရှိသော်၊ တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီ ရှင်ရသေ့၏၊ သမ္ပုဋ္ဌဘာဝံ- မိန်းမော
တွေဝေသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ (တာပသဿ- ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့အား၊
ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ဒေန္တော- ပေးလိုသည်ဖြစ်၍။) “န ပဉ္စကာလော (ပ) ရတီနံ
ကုသလော ဘဝါ” တိ- “န ပဉ္စကာလော (ပ) ရတီနံ ကုသလော ဘဝါ”- ဟူသော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၂၀) ကဿပ- ကဿပအနွယ်ဖြစ်တော်မူသော၊ ဘဒ္ဒန္တေ- မျက်နှာ
ရောင်ဆင်း ကြေးညှင်းမတင်လှပရွှင်သည် သခင်းဘုန်းဟေ့ ရှင်ရသေ့၊ ဧဝံ-

*ဣတ္ထိဘာဝံ ဇာနန္တော- ဆဋ္ဌမူ၌ ဇာနန္တော-ဟုရှိ၏။ မိန်းမမှန်းသိလျက် ယောက်ျားဟု
ခေါ်ဝေါ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ အခြားမူများ၌ နဇာနန္တော-ဟုရှိသည်။ မိန်းမမှန်းမသိ၍
ယောက်ျားအမှတ်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ “ရင်၌ အဖုနှစ်ခုရှိသော ကမလပန်းပွင့်
ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော မိန်းမတွေ ဤတောထဲ၌ရှိသည် သတိထား”ဟု ဖခင်ရသေ့ကြီးက သားဖြစ်သူ
ဣသိသိင်္ဂီအား ဆုံးမစကားပြောထားဖူးသည်။ သို့သော် ဖခင်၏ ထိုဆုံးမစကားကို သားဖြစ်သူ
သတိမရခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် မသိ၍ ပြောခြင်းက ပိုကောင်းသကဲ့သို့ထင်မိ။

ဤသို့ တဝ- အရှင်ဘုရား၏၊ စိတ္တေ- ကြင်နာယိုဖိတ်သော မေတ္တာစိတ်သည်၊
ဂတေ- အကျွန်ုပ်ဆီသို့ရောက်သည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ နပဉ္စကာလော-
မေးမြန်းသင့်သော ကာလမဟုတ်ပြီ၊ သမ္ပ- အရှင်ကောင်း၊ ဧဟိ- ကြွတော်မူ
လှည့်လော၊ ဥဘော- နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ အသ္မာကံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊
အဿမေ- ကျောင်းတွင်း၌၊ ရမိဿာမ- မွေ့လျော်ရွှင်ပျော်ကြကုန်အံ့၊ ဧဟိ-
ကြွတော်မူလှည့်လော၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ ဥပဂူဟိဿံ- ပိုက်ဖက်ပါအံ့၊
တံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ ရတီနံ- ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် မွေ့လျော်
ရွှင်ပျော်သော သူတို့ထက်၊ ကုသလော- လိမ္မာမွန်မြတ်သော သူသည်၊ ဘဝ-
ဖြစ်တော်မူလော။

တတ္ထ- ထို န ပဉ္စကာလောစသော ဂါထာ၌၊ ကဿပေဝံ ဂတေ သဟိတိ-
ကဿပေဝံ ဂတေ သတိဟူသည်ကား၊ ကဿပဂေါတ္ထ- ကဿပအနွယ်ဖြစ်သော
အိုရသေ့၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ တဝ- သင်၏၊ စိတ္တေ- စိတ်သည်၊ ပဝတ္တေ- ဖြစ်သည်၊ သတိ-
ရှိသော်၊ ပဉ္စကာလော- မေးမြန်းရမည့်အချိန်သည်၊ န ဟောတိ- မဟုတ်၊ သမ္မာတိ-
သမ္မာဟူသည်ကား၊ ဝယဿ- အရွယ်တူ၊ ဧတံ- ဤသမ္မဟူသောစကား သည်၊
ပိယဝစနာလပနံ- ချစ်စဘွယ်ခေါ်ဆိုသောစကားတည်း၊ ရတီနန္တိ- ရတီနံဟူသည်ကား၊
ပဉ္စကာမဂုဏရတီနံ- ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်၌မွေ့လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင်။

ဧဝံ- ဤသို့ (ဣမာယဂါထာယ- ဤဂါထာဖြင့်၊) ဝတ္တာ- ချစ်ခွင့်ပြောဆို၍၊
အလမ္ပသာ- အလမ္ပသာနတ်သမီးသည်၊ “မယိ- ငါသည်၊ ဌိတာယ- ရပ်နေသည်
ရှိသော်၊ အယံ- ဤရသေ့သည်၊ ဟတ္ထပါသံ- လက်ပါးသို့ န အာဂမိဿတိ- မလာလတ္တံ
ဂစ္ဆန္တိဝိယ- သွားတော့မည်ကဲ့သို့၊ ဘဝိဿာမိ- ဖြစ်အံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊
(စိန္တေတွာ- ကြံပြီး၍၊) သာ- ထိုအလမ္ပသာနတ်သမီးသည်၊ ဣတ္ထိမာယာကုသလ-
တာယ- မိန်းမ၏မာယာ၌ လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် တာပသံ- ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ကို
အနုပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်၍၊* အာဂတ မဂ္ဂါ ဘိမုခိ- လာခဲ့သောခရီးသို့ ရှေးရှုသည်
ဖြစ်၍၊ ပါယာသိ- သွားပြီ၊ (သွားဟန်ပြုပြီ) တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော-
ထင်ရှားပြတော် မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်။ “ဣဒံ ဝတ္တာန ပက္ကာမိ၊ (ပ)
ဣသိသိင်္ဂီ အလမ္ပသာ”တိ- “ဣဒံ ဝတ္တာန ပက္ကာမိ၊ (ပ) ဣသိသိင်္ဂီ အလမ္ပသာ”
ဟူသော၊ (ဣမံဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

* ကမ္မေတွာ- ရှိမူ “ကမ္မေတွာ- တုန်လှုပ်စေ၍”ဟု ပေးပါ။

(၁၂၁) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့ ကာမဝဏ္ဏိနီ- နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသော၊ မိဿာ- ယောက်ျားတို့ကို ကိလေသာဖြင့် ရောနှောတတ်သော၊ အလမ္ဗသာ- အလမ္ဗသာအမည်ရှိသော၊ အစ္ဆရာ- နတ်သမီးသည်၊ မိဿိတုံ- ကိလေသာ ဖြင့် ရောနှောခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆန္တိ- အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣသိသိင်္ဂိ- ဣသိသိင်္ဂိ ရှင်ရသေ့ကို၊ ဣဒံစနံ- ဤသို့လာလှည့်ဟူသော စကားကို၊ ဝတ္တာန- ဆို၍၊ ပက္ကာမိ- သွားဟန်ပြု၏။

အထ- ထိုအခါ၌၊ တာပသော- ဣသိသိင်္ဂိရှင်ရသေ့သည်၊ နံ- ထိုအလမ္ဗသာ နတ်သမီးကို၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားသည်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ “အယံ- ဤသူသည်၊ ဂစ္ဆတိ- သွား၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒန္ဓပရက္ကမံ- ညံ့သော အားထုတ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ မန္တဂမနံ- ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်းသွားခြင်းကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊ ဝေဂေန- လျင်မြန်စွာ၊ ဓာဝိတွာ- ပြေး၍၊ ကေသေသု- ဆံထုံးတို့၌၊ ဟတ္ထေန- လက်ဖြင့်၊ ပရာမသိ- သုံးသပ်ဆွဲငင်ပြီး တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူ လိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်။ “သောစ ဝေဂေန နိက္ခမ္မာ (ပ) နာဝံဝ ဂဏှိ အဏ္ဏဝေ”တိ- “သောစ ဝေဂေန နိက္ခမ္မာ (ပ) နာဝံဝ ဂဏှိ အဏ္ဏဝေ”ဟူကုန်သော၊ (ဣမာ နဝဂါထာ- ဤကိုးဂါထာတို့ကို) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

(၁၂၂) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သော- ထိုဣသိသိင်္ဂိရသေ့သည်၊ ဒန္ဓ-ပရက္ကမံ- ညံ့သော အားထုတ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း သွားခြင်းကို၊ ဆေတွာ- ဖြတ်၍၊ ဝေဂေန- လျင်မြန်စွာ၊ နိက္ခမ္မာ- ပြေးလာ၍၊ အဇ္ဈပ္ပတ္တော- မှီတဉ်လေလျှင်၊ တံ- ထိုအလမ္ဗသာနတ်သမီးကို၊ ဥတ္တမာသု- မြတ်ကုန်သော၊ ဝေဏီသု- ဆံထုံးတို့၌။ ပရာမသိ- သုံးသပ်ဆွဲငင်လေ၏။

(၁၂၃) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ကလျာဏီ- ကောင်းသော ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော၊ [သုသေညဘဏာ(သုသောဘိဏီ)]- အလွန်တင့်တယ်သော အလမ္ဗသာနတ်သမီးသည်၊ တံ- ထိုဣသိသိင်္ဂိရသေ့ကို၊ ဥဒါဝတ္ထ- ပြန်လည် ၍၊ [ပလိဿဇိ(ပလိဿဇီ)]- ပိုက်ဖက်၏၊ တာပသော- ဣသိသိင်္ဂိရသေ့ သည်၊ [စဝိတမ္ပိ(တမ္ပာ)] ဗြဟ္မစရိယမှာ- ထိုမြတ်သောအကျင့်မှာ၊ (စဝိ)- လျှောလေ၏၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းအရာဖြင့်၊ တံ- ထိုသိကြားမင်းသည် တောင့်တအပ်သော အလိုဆန္ဒသည်၊ တထေဝ- ထိုတောင့်တတိုင်းသာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်လေ၏၊ အထ- ထိုအလိုဆန္ဒတောင့်တတိုင်းပြည့်စုံသည်

ရှိသော်၊ သက္ကဿ- သိကြားမင်းသည်၊ ဒေဝကညာ- အလမ္ဗသာနတ်သမီးကို၊
တောသိတာ- နှစ်သက်လေ၏။

(၁၂၄) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့ သာ- ထိုအလမ္ဗသာနတ်သမီးသည်၊ နန္ဒနေဝနေ-
နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်၏၊ အဖြစ်ကြောင့် နန္ဒဝန်ဟု
ဆိုအပ်သော တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌၊ ဝသန္တ- နေသော၊ ဣန္ဒ- သိကြားမင်းကို၊
မနသာ- စိတ်ဖြင့်၊ [အဂမာ(အာဂမာ)]- အောက်မေ့ တခေါ်မျှော်လင့်လေ၏၊
ဒေဝကုဉ္ဇရော- နတ်တို့ထက်မြတ်ထသော၊ မဃဝါ- သိကြားမင်းသည်၊
တဿာ- ထိုအလမ္ဗသာနတ်သမီး၏၊ သင်္ကပ္ပ- အကြံကို၊ အညာယ- သိ၍။

(၁၂၅) သောဝဏ္ဏံ- ရွှေဖြင့်ပြီးထသော၊ [သောပဝါဟနံ (သော သ-
ဝါဟဏံ)]- အခြံအရံနှင့် တကွသော၊ [သဥတ္တရစ္ဆဒပညာသံ (သုတ္တရစ္ဆဒ
ပညာသံ)]- ငါးဆယ်သော အပေါ်လွှမ်းမီတာန်နှင့်တကွသော၊ သဟဿ
ပဋိယတ္ထကံ- တစ်ထောင်သော နတ်ကော်ဇောလည်းခင်းထသော၊ ပလ္လင်္က-
ပလ္လင်ကို၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ ပဟိဏိ- ပို့စေ၏။

(၁၂၆) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ [သောဘနာ(သောဘဏာ)]- တင့်တယ်ခြင်းနှင့်
ပြည့်စုံသော အလမ္ဗသာနတ်သမီးသည်၊ တတ္ထ- ထိုနတ်ပလ္လင်၌၊ နိသိန္နာ-
ထိုင်နေလျက်၊ တမေနံ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ကို၊ ဥရေကတွာန- ရင်၌ပိုက်ဖက်၍၊
ဓာရေသိ- ဆောင်၏၊ ဧကမဟုတ္တံ- တခဏမျှ၊ ဓာရေသိဣဝ- ဆောင်သကဲ့သို့
တတာ- ထိုအတူ၊ တီဏိဝဿာနိ- သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ဓာရယိ- ဆောင်၏။

(၁၂၇) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏော- ဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊ တီဟိဝ-
ဿေဟိ- သုံးနှစ်တို့မှ၊ ဝိမဒေါ- မိန်းမောတွေဝေခြင်း ပြေသည်ဖြစ်၍၊
ပဗ္ဗုတ္တိတွာန- နိုး၍၊ အဂ္ဂိယာယနံ- မီးတင်းကုပ်ကို၊ ပရိဝါရေတွာ- ခြံရံ၍၊
သမန္တာ- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဌိတေ- တည်ကုန်သော၊ ဟရိတရုက္ခေ- စိမ်းညိုသော
အရွက်ရှိသော သစ်ပင်တို့ကို၊ [အဒ္ဓသာသိ(အဒ္ဓသသိ)]- မြင်လေ၏။

(၁၂၈) သမန္တာ- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဌိတံ- တည်သော၊ ကောကိလဂ္ဂဏ-
ယောသိတံ- ဥဩအပေါင်းတို့၏ မြူးရာဖြစ်သော၊ ဖုလ္လံ- ပွင့်လင်းစည်ပင်
ထသော၊ နဝပတ္တဝနံ- ပေါက်စသစ်သော ရွက်နုရှိသော တောကို၊ ပဝိလော-
ကေတွာ- ကြည့်၍၊ ရုဒံရုဒန္တော- ငိုကြွေးလျက်၊ အဿူနိ- မျက်ရည်တို့ကို၊
ဝတ္တယိ- ယိုစီးစေ၏။

(၁၂၉) ကိပဝတ္တယိ- အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ နဇုဟေ- မီးမပူဇော်မီ၊ မန္တေ- ဗေဒင်တို့ကို၊ [နဇပေ(နဇပေ)]- မသရဇ္ဈာယ်မီ၊ အဂ္ဂိဟုတ္တံ- မီးပူဇော်ခြင်းကို၊ ပဟာပိတံ- စွန့်ပစ်မိ၏၊ ကောနု- အဘယ်သူသည်လျှင်၊ ပါရိစရိယာယ- ကိလေသာဖြင့် လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးကာလက၊ မေ- ငါ၏၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ [ပလောဘယိ (ပလောဘယိ)]- ဖြားယောင်းစေဘိ၏ သနည်း။

(၁၃၀) [နာနာရတနပရိပူရံ(နာနာရတနပရိပူရံ)]- အထူးထူးသော ရတနာ တို့ဖြင့် ပြည့်သော၊ နာဝံ- လျှောက်၊ အဏ္ဏဝေ- သမုဒ္ဒရာ၌၊ ဂဏိက္ကဝ- နှစ်ဘိ သကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ အရညေ- တော၌၊ ဝိဟရတော- နေသော၊ မေ- ငါ၏၊ တေဇာဟသမ္ဘုတံ- ရဟန်းတို့၏ အစွမ်းကြောင့်ဖြစ်သော ဈာန်တည်းဟူသောကျေးဇူးကို၊ ဝိနာသံ- ပျက်စီးခြင်း သို့ ပါပေသိ- ရောက်စေ၏၊ သော- ထိုသူသည်၊ ကောနာမ- အဘယ်မည်သော သူဖြစ်လေသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ရုဒ်ရဒန္တော- ငိုမြည်တမ်းလျက်၊ အဿူနိ- မျက်ရည်တို့ကို၊ ဝတ္တယိ- ယိုစီးစေ၏။

တတ္ထ- ထိုသော စ ဝေဂေနစသော ဂါထာတို့၌၊ **အဇ္ဈပ္ပတ္တောတိ**- အဇ္ဈပ္ပတ္တော ဟူသည်ကား၊ သမ္ဗုတ္တော- ရောက်လာ၏၊ **တမုဒါဝတ္ထ ကလျာဏီတိ**- တမုဒါဝတ္ထ ကလျာဏီဟူသည်ကား၊ ကေသေ- ဆံပင်တို့ကို၊ ပရာမသိတွာ- သုံးသပ်၍၊ ဌိတံ- တည်သော၊ တံ ဣသိ- ထိုရသေ့ကို၊ ဥဒါဝတ္တိတွာ- နောက်သို့ ဆုတ်၍၊ နိဝတ္တိတွာ- နှစ်၍၊ ကလျာဏဒဿနာ- ကောင်းသော ကြည့်ခြင်းရှိသော၊ သုဠ- အလွန်၊ သောဘနာ- တင့်တယ်သော၊ သာ- ထိုနတ်သမီးသည်၊ **ပလိဿဇီတိ**- ပလိဿဇီ ဟူသည်ကား၊ အာလိဂီ- ပွေဖက်၏၊ **စဝိတမ္ပိ ဗြဟ္မစရိယာ၊ ယထာ တံ အထ တောသိကာတိ**- စဝိတမ္ပိ ဗြဟ္မစရိယာ၊ ယထာ တံ အထ တောသိကာဟူသည်ကား၊ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ တဿ ဣသိနော- ထိုရသေ့၏၊ ဈာနံ- ဈာန်သည်၊ တာဝဒေဝ- ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ အန္တရဓာယိ- လျော့ကျခဲ့ပြီ၊ ဗြဟ္မစရိယာ- မြတ်သော အကျင့်ဖြစ် သော၊ တမ္ဘာ ဈာနာ- ထိုဈာန်မှ၊ တသ္မိံ စဝိတေ- ထိုလျော့ကျသောအခါ၌၊ ယထာ- အကြင်အခြင်းအရာအားဖြင့် သက္ကေန- သိကြားမင်းသည်၊ ပတ္တိတံ- တောင့်တအပ်သော၊ (ယံ- အကြင်ဆန္ဒသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊) တံ- ထိုဆန္ဒသည်၊ တထေဝ- တောင့်တသည့် အတိုင်းပင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ သက္ကဿ- သိကြားမင်း၏၊

ပတ္တနာယ- တောင့်တခြင်း၏။ သမိဒ္ဓဘာဝံ- ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကို၊ ဝိဒိတွာ- သိ၍၊ သာ ဒေဝကညာ- ထိုနတ်သမီးသည်၊ တောသိတာ- နှစ်သက်ခဲ့ပြီ၊ တဿ- ထိုရသေ့၏။ တေန ဗြဟ္မစရိယဝိနာသေန- ထိုမြတ်သောအကျင့်၏ ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၊ သဉ္စနိတပီတိ- ပါမောဇ္ဇာ- ကောင်းစွာဖြစ်စေအပ်သော ပီတိပါမောဇ္ဇာသည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ) ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

မနသာ အဂမာတိ- မနသာ အဂမာဟူသည်ကား၊ သာ- ထိုနတ်သမီးသည်၊ တံ- ထိုရသေ့ကို၊ အာလိဂီတွာ- ပွေဖက်၍၊ ဌိတာ- တည်လျက်၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ မေ- ငါ့အတွက်၊ ပလ္လင်္ဂ- ပလ္လင်ကို၊ ပေသေယျ- ပို့ပေးပါမူကား၊ အဟောဝတ- ကောင်းလေစွ၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပဝတ္တေန- ဖြစ်သော၊ မနသာ- စိတ်ကြောင့်၊ ဣန္ဒ- သိကြားမင်းသည်၊ အဂမာ- လာခဲ့ပြီ၊ **နန္ဒနေ ဝနေတိ-** နန္ဒနေ ဝနေဟူသည်ကား၊ နန္ဒဇနသမတ္တတာယ- နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင် သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ နန္ဒနဝနသင်္ခါတေ- နန္ဒနတောဟုဆိုအပ်သော၊ တာဝတိံသဘဝနေ- တာဝတိံသာဘုံ၌၊ ဝသန္တိ- နေသော၊ **ဒေဝကုဉ္ဇရောတိ-** ဒေဝကုဉ္ဇရောဟူသည်ကား၊ ဒေဝသေဋ္ဌာ- နတ်မြတ်သည်၊ **ပဟိဏီတိ-** ပဟိဏီဟူသည်ကား၊ ပေသေသိ- စေခဲ့ပြီ၊ “ပါဟိဏီ”တိပိ- ပါဟိဏီဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏။) **သောပဝါဟနန္တိ** သောပဝါဟနံ ဟူသည်ကား၊ သပရိဝါရံ- အခြံအရံနှင့်တကွ* **သဥတ္တရစ္ဆဒပညာသန္တိ-** သဥတ္တရစ္ဆဒ- ပညာသံဟူသည်ကား၊ ပညာသာယ- ငါးဆယ်သော၊ ဥတ္တရစ္ဆဒေဟိ- အပေါ်လွှမ်းတဘက်တို့ဖြင့်၊ ပဋိစ္ဆာဒိတံ- ဖုံးလွှမ်းအပ်သော၊ **သဟဿပဋိယတ္တတန္တိ-** သဟဿ- ပဋိယတ္တတံဟူသည်ကား၊ သဟဿဒိဗ္ဗကောဇဝတ္ထတံ- တစ်ထောင်သော နတ်၌ဖြစ်သော ကော်ဇောခင်းအပ်သော၊ **တမေနံ တတ္တာတိ-** တမေနံ တတ္တာဟူသည်ကား၊ တံ ဣသိသိဂံ- ထိုဣသိသိဂံရသေ့ကို၊ တတ္ထ ဒိဗ္ဗပလ္လင်္ဂေ- ထိုနတ်ပလ္လင်၌၊ နိသိန္နာ- နေလျက်၊ သာ- ထိုနတ်သမီးသည်၊ ဥရေ- ရင်၌၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဓာရေသိ- ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ **တိဏိ ဝဿာနီတိ-** တိဏိ ဝဿာနီဟူသည်ကား၊ ဧကမုဟုတ္တံ ဝိယ- တဇာဏမျှကဲ့သို့၊ မနုဿဂဏနာယ- လူတို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့်၊ တိဏိ ဝဿာနိ- သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊

* ဥပဝါဟနံ- သယ်ဆောင်ခြင်းအနက်ကို ဟော၏။ သပရိဝါရံ- အခြံအရံအနက်ကို ဟော၏။ ဤ၌ပရိယာယ်ပုဒ်အနေဖြင့် အဋ္ဌကထာဖွင့်ခြင်းမှာ ပလ္လင်ကို သယ်ဆောင်မည့်အခြံအရံ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တကွ ပေးပို့လိုက်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

တံ- ထိုရသေ့ကို၊ ဥရေ- ရင်၌၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ- လဲလျောင်းစေ၍၊ တတ္ထ- ထိုပလ္လင်ထက်၌၊ နိသိန္နာ- နေလျက်၊ ဓာရေသိ- ဆောင်ထားခဲ့ပြီ။

ဝိမဒေါတိ- ဝိမဒေါဟူသည်ကား၊ နိမ္မဒေါ- ယင်ခြင်းကင်းသည်၊ ဝိဂတသညာဘာဝေါ- အသိစိတ်ကင်းခြင်း၏ မရှိခြင်းသည်၊* ဟိ- မှန်၏၊ သော- ထိုရသေ့သည်၊ တီဏိ သံဝစ္ဆရာနိ- သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ဝိသညော- အသိစိတ်ကင်းသည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) သယိတွာ- အိပ်ပျော်၍၊ ပစ္ဆာ- နောက်မှ၊ ပဋိလဒ္ဓသညော- ရအပ်သော အသိစိတ်ရှိသည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) ပဗုဇ္ဈိ- နိုးခဲ့ပြီ၊ တသ္မိ- ထိုရသေ့သည်၊ ပဗုဇ္ဈမာနေ- နိုးသည်ရှိသော်၊ ဟတ္ထာဒိဖန္ဒနံ- လက်စသည်တို့၏ လှုပ်ရှားခြင်းကို၊ ဒိသ္မာဝ- မြင်၍လျှင်၊ အလမ္ဗသာ- အလမ္ဗသာနတ်သမီးသည်၊ တဿ- ထိုရသေ့၏၊ ပဗုဇ္ဈနဘာဝံ- နိုးသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ပလ္လက္ခိ- ပလ္လင်ကို၊ အန္တရဓာပေတွာ- ကွယ်ပျောက်စေ၍၊ သယမ္ပိ- ကိုယ်တိုင်လည်း၊ အန္တရဟိတာ- ကွယ်ပျောက်သည်ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌာသိ- တည်ခဲ့ပြီ၊ **အဒ္ဓသာသီတိ-** အဒ္ဓသာသီဟူသည်ကား၊ သော- ထိုရသေ့သည်၊ အဿမပဒံ- သင်္ခမ်းကျောင်းကို၊ ဩလော- ကေန္တော- ကြည့်၍၊ ကေန- အဘယ်သူသည်၊ သီလဝိနာသံ- သီလပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပါပိတော- ရောက်စေအပ်သည်၊ အမှိ န ခေါ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ မဟန္တေန- ကြီးစွာသော၊ သဒ္ဓေန- အသံဖြင့်၊ ပရိဒေဝမာနော- ငိုကြွေးလျက်၊ (ဟရိတရုက္ခေ- စိမ်းညိုသော အရွက်ရှိသော သစ်ပင်တို့ကို) အဒ္ဓသာသိ- မြင်လေ၏၊ **ဟရိတရုက္ခေတိ-** ဟရိတရုက္ခေဟူသည်ကား၊ အဂ္ဂိယာယနသင်္ခါတံ- မီး၏တည်ရာဟုဆိုအပ်သော၊ အဂ္ဂိသာလံ- မီးတင်းကုပ်ကို၊ သမန္တာ- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ပရိဝါရေတွာ- ခြံရံ၍၊ ဌိတေ- တည်ကုန်သော၊ ဟရိတပတ္တရုက္ခေ- စိမ်းသော အရွက်ရှိသော သစ်ပင်တို့ကို၊ **နဝပတ္တဝနန္တိ-** နဝပတ္တဝနံဟူသည်ကား၊ တရုဏေဟိ- နုပျိုကုန်သော။ နဝပတ္တေဟိ- အသစ်ဖြစ်သော သစ်ရွက်တို့ဖြင့်၊ သန္တန္တံ- ဖုံးလွှမ်းသော၊ ဝနံ- တောကို၊ **ရုဒန္တိ-** ရုဒံဟူသည်ကား၊ ပရိဒေဝန္တော- ငိုကြွေးလျက်။

န ဇုဟေ န ဇပေ မန္တေတိ- န ဇုဟေ န ဇပေ မန္တေဟူသည်ကား၊ အယံ- ဤစကားရပ်သည်၊ အဿ- ထိုရသေ့၏၊ ပရိဒေဝနဂါထာ- ငိုကြွေးပုံကို ဖော်ပြသော ဂါထာတည်း၊ ပဟာပိတန္တိ- ပဟာပိတံဟူသည်ကား၊ ဟာပိတံ- ယုတ်လျော့စေအပ်၏၊ ပ-ကာရော- ပ-အကွရာသည်၊ ဥပသဂ္ဂမတ္တံ- ဥပသာရပုဒ်မျှတည်း၊ (ဝါ) အနက်မရှိ၊

*ဝိဂတသညာဘာဝေါ-ဟု ရှိမှသင့်သည်။

ပါရိစရိယာယာတိ- ပါရိစရိယာယဟူသည်ကား၊ ကော န- အဘယ်မည်သော သူသည်၊ ကိလေသပါရိစရိယာယ- ကိလေသာဖြင့် လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ၊ ဣတော- ဤကာလမှ၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ မမ- ငါ၏၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ ပလောဘယိ- ဖြားယောင်းဘိ သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပရိဒေဝတိ- ငိုကြွေး၏၊ ယော မေ တေဇာ ဟ သမ္ဘူတန္တိ- ယော မေ တေဇာ ဟ သမ္ဘူတံဟူသည်ကား၊ ဟ-ကာရော- ဟ-အက္ခရာသည်၊ နိပါတမတ္တံ- နိပတ်မျှတည်း၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ မမ- ငါ၏၊ သမဏတေဇေန- ရဟန်း၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့်၊ သမ္ဘူတံ- ကောင်းစွာဖြစ်သော၊ ဈာနဂုဏံ- ဈာန်တည်း ဟူသော ဂုဏ်ကို၊ နာနာရတနပရိပုဏ္ဏံ- အထူးထူးသော ရတနာတို့ဖြင့် ပြည့်သော၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ မဟဏ္ဏဝေ- သမုဒ္ဒရာ၌၊ နာဝံ- လှေကို၊ ဂဏှိ ဝိယ- နှစ်ဘိ သကဲ့သို့၊ (ဂဏှိ- နှစ်ခဲပြီ) ဝိနာသံ- ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပါပေသိ- ရောက်စေခဲ့ပြီ၊ ဧသော- ထိုသူသည်၊ ကော နာမ- အဘယ်အမည်ရှိသူနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပရိဒေဝတိ- ငိုကြွေး၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသည်ကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ အလမ္ပသာ- အလမ္ပသာနတ်သမီးသည်၊ “အဟံ- ငါသည်၊ သစေ န ကထေဿာမိ- အကယ်၍ မပြောဆိုချေအံ့၊ အယံ- ဤရှင်ရသေ့သည်၊ မေ- ငါ့ကို၊ အဘိသပိဿတိ- ကျိန်ဆဲလတ္တံ့၊ ဟန္တု- ယခုအခါ၌၊ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့အား၊ ကထေဿာမိ- ပြောဆိုအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ သာ- ထိုအလမ္ပသာ နတ်သမီးသည်၊ ဒိဿမာနေန- ထင်ရှားသော၊ ကာယေန- ကိုယ်ဖြင့်၊ ဌတွာ- တည်၍၊ (ကထေန္တော- ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍) “အဟံ တေ ပါရိစရိယာယ၊ (ပ) ပမာဒေါတွံ န ဗုဇ္ဈသိ”တိ- “အဟံ တေ ပါရိစရိယာယ၊ (ပ) ပမာဒေါတွံ န ဗုဇ္ဈသိ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၃၁) ဘောတာပသ- အိုရှင်ရသေ့၊ တေ- ရှင်ရသေ့အား၊ ပါရိစရိယာ- ယ- ကာမဂုဏ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးစိမ့်သောငှာ၊ ဒေဝရာဇေန- သိကြားမင်းသည်၊ ပေသိတာ- စေအပ်သော၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ စိတ္တေန- အကျွန်ုပ် စိတ်ဖြင့်၊ စိတ္တံ- ရှင်ရသေ့စိတ်ကို၊ [အဝဓိ(ပဝဓိ)]- ညှဉ်းဆဲမိပေ၏၊ တွံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ ပမာဒေါ- မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍၊ နဗုဇ္ဈသိ- သိတော်မမူလေ။

သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့သည်၊ တဿာ- ထိုအလမ္ပသာနတ်သမီး၏၊ ကထံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ ပိတရာ- ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့ကြီးသည်၊

ဒိန္နုဩဝါဒံ- ပေးအပ်သောအဆုံးအမကို၊ သရိတွာ- အောက်မေ့၍၊ “ပိတု- ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ အကတွာ- မလိုက်နာမိချေ၍၊ မဟာ-ဝိနာသံ- ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပတ္တော- ရောက်ရသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ပရိဒေဝန္တော- ငိုကြွေးမြည်တမ်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဣမာနိ ကိရ မံ တာတော (ပ) မရဏံ မေ ဘဝိဿတိ”တိ- “ဣမာနိ ကိရ မံ တာတော (ပ) မရဏံ မေ ဘဝိဿတိ”-ဟူကုန်သော၊ စတသော- လေးခုကုန်သော၊ ဂါထာယော- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၁၃၂) ကဿပေါ- ကဿပအနွယ်တော်ဖြစ်သော၊ တာတော- ခမည်းတော် သည်။ မံ- ငါကို၊ ဣမာနိ- ဤစကားတို့ကို၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ အနုသာသတိကိရ- ဆုံးမတော်မူဘူးသတတ်၊ မာဏဝ- လုလင်ပျို၊ ကမလာသဒိသိတ္ထိယော- မိန်းမသဏ္ဌာန်ပွင့်သော နွယ်ပန်းပွင့်နှင့် တူသော မိန်းမတို့သည်၊ ဣမသ္မိ- ဟိမဝန္တေ- ဤဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တာယော- ထိုမိန်းမတို့ကို၊ ဗုဇ္ဈေသိ- အမောင်သိလော။

(၁၃၃) မာဏဝ- လုလင်ပျို၊ ဥရေ- ရင်၌၊ ဂဏ္ဍာယော- နှစ်ခုအစုံ အသားငုံရှိ ကုန်သော မိန်းမတို့ကို၊ ဗုဇ္ဈေသိ- အမောင်သိလော၊ တာယော- ထိုမိန်းမတို့ သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသံ- အလိုသို့၊ ဂတော- လိုက်ကုန်သော သူတို့ကို၊ ဝိနာသံ- ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပါပေန္တိ- ရောက်စေတတ်ကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဗုဇ္ဈေသိ- အမောင်သိလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ယထာ- ယေနအာကာရေန- အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ မံအနုကမ္မ- ကော- ငါအား သနား ကရုဏာ ရှိပေသော၊ တာတော- ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့သည်၊ မံ- ငါကို၊ အနုသာသိ- ဆုံးမတော်မူဘူးလေ၏။

(၁၃၄) အဟံ- ငါသည်၊ [ဝုဒ္ဓဿ(ဗုဒ္ဓဿ)]- ပညာအမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ တဿ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ပိတု- ခမည်းတော်၏၊ သာသနံ- အဆုံးအမဖြစ်သော၊ ဝစနံ- စကားကို၊ နာကံ- မလိုက်နာမိချေ၊ အဇ္ဇ- ယနေ၊ သွာဟံသောအဟံ- ထိုငါသည်၊ [နိမ္မနုဿမိ(နိမနုဿမိ)]- လူမရှိသော၊ အရညေ- တော၌၊ ဧကတော- တစ်ယောက်အတည်းတည်း၊ ဈာယာမိ- ကျူကျူငိုကြွေးရ၏။

(၁၃၅) မေ- ငါအား၊ ဇီဝိတေန- သက်ရှင်ခြင်းဖြင့်၊ ဓိရတ္ထု- အကျိုးမရှိ စက်ဆုတ်နွမ်းနယ်ရှိ၏၊ မေ- ငါအား၊ မရဏံဝါ- သေခြင်သည်လည်း၊ ဘဝိဿတိ-

ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယထာ- အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ကယိရမာနေ-
ပြုသည်ရှိသော်၊ ပုနဝါ- တစ်ဖန်လည်း၊ တာဒိသော- ထိုသို့ရှေးနှင့် တူသော
သဘောရှိသော ဈာန်ရယောက်ျားသည်၊ ဟေသံ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ တထာ-
ထိုသို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ သောအဟံ- ထိုငါသည်၊ ကရိဿာမိ-
ပြုဦးအံ့။

တတ္ထ- ထိုဣန္ဒြေမာနိစသော ဂါထာတို့၌၊ ဣမာနိတိ- ဣမာနိဟူသည်ကား၊ ဣမာနိ
ဝစနာနိ- ဤစကားတို့ကို၊ **ကမလာသဒိသိတ္ထိယောတိ-** ကမလာသဒိသိတ္ထိယော
ဟူသည်ကား၊ နာရိပုပ္ဖလတာ- မိန်းမသဏ္ဌာန်အပွင့်ရှိသောနွယ်ပင်ကို၊ ကမလာ-
ကမလာဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊ တာသံ- ထိုနွယ်ပင်တို့၏၊ ပုပ္ဖသဒိသာ- ပန်းပွင့်နှင့်
တူကုန်သော၊ ဣတ္ထိယော- မိန်းမတို့သည်၊ **တာယော ဗုဇ္ဈေသိ မာဏဝါတိ-** တာယော
ဗုဇ္ဈေသိ မာဏဝဟူသည်ကား၊ မာဏဝ- လုလင်၊ တံ- သင်သည်၊ တာယော- ထိုမိန်းမ
တို့ကို၊ ဇာနေယျာသိ- သိလော့၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ဒဿနပထံ- မြင်ခြင်းတည်းဟူသော
လမ်းသို့၊ အဂန္တာ- မသွားမူ၍၊ ပလာပေယျာသိ- ရှောင်ပြေးလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊
ဧဝရူပါနိ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ယာနိ ဝစနာနိ- အကြင်စကားတို့ကို၊ တဒါ-
ထိုအခါ၌၊ မံ- ငါ့ကို၊ ထာထော- ဖခင်သည်၊ အနုသာသတိ- ဆုံးမ၏၊ ဣမာနိ-
ဤသည်တို့သည်၊ တာနိ ကိရ- ထိုဖခင်ပြောသော မိန်းမတို့လေလော၊ ဣတိ- ဤကား၊
အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ဥရေဝဏ္ဏာယောတိ-** ဥရေဝဏ္ဏာယောဟူသည်ကား၊ ဥရမှိ-
ရင်၌၊ ဒွိဟိ- နှစ်ခုကုန်သော၊ ဂဏ္ဍေဟိ- အဖုတို့ဖြင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံကုန်၏၊
တာယော ဗုဇ္ဈေသိ၊ မာဏဝါတိ- တာယော ဗုဇ္ဈေသိ မာဏဝဟူသည်ကား၊ မာဏဝ-
လုလင်၊ တာယော- ထိုမိန်းမတို့ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသံ- အလိုသို့၊ ဂတေ-
လိုက်ပါသော သူတို့ကို၊ ဝိနာသံ- ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပါပေန္တိ- ရောက်စေကုန်၏၊ ဣတိ-
ဤသို့၊ တံ- သင်သည်၊ ဇာနေယျာသိ- သိလော့၊ **နာကန္တိ-** နာကံဟူသည်ကား၊ နာကရိ-
မပြုခဲ့၊ (ဝါ) မလိုက်နာခဲ့၊ **ဈာယာမိတိ-** ဈာယာမိဟူသည်ကား၊ ပဇ္ဈာယာမိ- ကြံ့မိုင်၏၊
ပရိဒေဝါမိ- ငိုကြွေး၏၊ **ဓိရတ္ထု ဇီဝိတေန မေတိ-** ဓိရတ္ထု ဇီဝိတေန မေဟူသည်ကား၊
မမ- ငါ၏၊ ဇီဝိတံ- အသက်ရှင်ခြင်းသည်၊ ဓိရတ္ထု- ဆက်ဆုတ်ဖွယ်ဖြစ်၏၊ ဂရဟိတံ-
ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ဇီဝိတေန- အသက်ရှင်ခြင်းဖြင့်၊ မေ- ငါ့အဖို့၊ ကော အတ္ထော- အဘယ်
အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ **ပုန ဝါတိ-** ပုန ဝါဟူသည်ကား၊ ပုန ဝါ- တစ်ဖန်လည်း၊ ယထာ-
အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ တာဒိသော- ထိုကဲ့သို့သဘောရှိသည်၊ ဘဝိဿာမိ-

ဖြစ်အံ့၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ကရိဿာမိ- ပြုအံ့၊ နဋ္ဌ- ပျောက်ပျက်သော၊
ဈာနံ- ဈာန်ကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဝိတရာဂေါ- ရာဂကင်းသူသည်၊ ဘဝိဿာမိ-
ဖြစ်အံ့၊ မေ- ငါ့အား၊ မရဏံ ဝါ- သေခြင်းသည် လည်း၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊
ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့သည်၊ ကာမရာဂံ- ကာမရာဂကို၊ ဝါ- ကာမဂုဏ်၌
တပ်မက်သော ရာဂကို၊ ပဟာယ- ပယ်စွန့်၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဈာနံ- ဈာန်ကို၊ ဥပ္ပါဒေသိ-
ဖြစ်စေပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့၏၊ သမဏတေဇံ- ရသေ့
ရဟန်း၏ တန်ခိုးအစွမ်းကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဈာနဿ- ဈာန်ကို၊ ဝါ- ဈာန်၏၊
ဥပ္ပါဒိတဘာဝဉ္စ- ဖြစ်စေအပ်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ အလမ္ဗုသာ-
အလမ္ဗုသာနတ်သမီးသည်၊ ဘိတာ- ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ခမာပေသိ- သည်းခံစေပြီ၊
တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ-
ဘုရားရှင်သည်၊ “တဿ တေဇံ ဝီရိယဉ္စ၊ (ပ) သဗ္ဗံ ဒေဝပုရံ တဒါ”တိ- “တဿ
တေဇံ ဝီရိယဉ္စ၊ (ပ) သဗ္ဗံ ဒေဝပုရံ တဒါ”ဟူကုန်သော၊ ဒွေ- နှစ်ခုကုန်သော၊
ဂါထာယော- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဟောတော်မူပြီ။

(၁၃၆) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ အလမ္ဗုသာ- အလမ္ဗုသာနတ်သမီးသည်၊
တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့၏၊ ပဝတ္ထိတံ- ဖြစ်စေအပ်ပြီးသော၊ တေဇ္ဇ-
တန်ခိုးအစွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝီရိယဉ္စ- လုံ့လကိုလည်းကောင်း၊ ဓိတိဉ္စ-
ပညာကိုလည်းကောင်း၊ ဥ တွာ- သိ၍။ ဣသိသိင်္ဂီ ဣသိသိင်္ဂီဿ- ဣသိသိင်္ဂီ
ရသေ့၏၊ ပါဒေ- ခြေတို့ကို၊ သိရဿ- ဦးခေါင်းဖြင့်၊ [အဂ္ဂဟိ (အဂ္ဂဟိ)]-
တိုက်၏။

(၁၃၇) မဟာဝီရ- ကြီးသော လုံ့လရှိသော ရှင်ရသေ့၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊
မာကုဇ္ဈ- အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်၊ မဟာဣသေ- မြတ်သော ရှင်ရသေ့၊
မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ မာကုဇ္ဈ- အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်၊ ယဒါ- အကြင်
အခါ၌၊ တယာ- ရှင်ရသေ့ကြောင့်၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံသော၊ ဒေဝပုရံ- တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်သည်၊ သံကမ္ပိတံ- တုန်လှုပ်သည်၊ အာသိ- ဖြစ်၏၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊
[ယသသိနံ(ယသသိနံ)]- များသော အခြံအရံရှိကုန်သော၊ တိဒဿာနံ-
တာဝတိံသာနတ်တို့၏၊ မဟာအတ္ထော- မြတ်သော အကျိုးကို၊ မယာ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ စိက္ခော- ကျင့်အပ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဣသိသိင်္ဂီ

ဣသိသိင်္ဂဿ- ဣသိသိင်္ဂရသေ့၏။ ပါဒေ- ခြေတို့ကို၊ အဟံ အလမ္ပဿာ- အကျွန်ုပ် အလမ္ပဿာ နတ်သမီးသည်။ သိရဿာ- ဦးခေါင်းဖြင့်၊ အဂ္ဂဟိ- တိုက်၏။

အထ- ထိုအခါ၌၊ သော- ထိုဣသိသိင်္ဂရှင်ရသေ့သည်၊ နံ- ထိုအလမ္ပဿာ နတ်သမီးကို၊ “ဘဒ္ဒေ- ကောင်းသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်သမီး၊ တေ- သင်အား၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ခမာမိ- သည်းခံ၏၊ ယထာသုခံ- ချမ်းသာသည် အားလျော်စွာ၊ (အလိုရှိတိုင်း) ဂစ္ဆ- သွားလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္တာန- ဆို၍၊) ဝိဿဇ္ဇေန္တော- လွတ်လိုသည်ဖြစ်၍။ “ထာဝတိံသာစ ယေဒေဝါ (ပ) ဂစ္ဆကညေ ယထာသုခ”န္တိ- “တာဝတိံသာစ ယေဒေဝါ (ပ) ဂစ္ဆကညေ ယထာသုခံ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၃၈) ဘဒ္ဒေ- ကောင်းသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်သမီး၊ တာဝတိံသာ- တာဝတိံသာဘုံ၌ နေကုန်သော၊ ယေဒေဝါ- အကြင် နတ်တို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏။ တေဒေဝါစ- ထိုနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တိဒဿာနံ- တာဝတိံသာနတ်တို့၏၊ ဝါသဝေါစ- အရှင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းသည်လည်း ကောင်း၊ သုခိ- ချမ်းသာခြင်းရှိကုန်သည်၊ ဟောန္တု- ဖြစ်စေကုန်သတည်း၊ တုဉ္စ- သင်သည်လည်း၊ သုခိ- ချမ်းသာခြင်းရှိသည်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်စေသတည်း၊ ကညေ- နတ်သမီး၊ တွံ- သင်သည်၊ ယထာသုခံ- အလိုရှိတိုင်း၊ ဂစ္ဆ- သွားလေလော။

သာ- ထိုအလမ္ပဿာနတ်သမီးသည်၊ တံ- ထိုဣသိသိင်္ဂရှင်ရသေ့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ တေနေဝ သုဝဏ္ဏပလ္လင်္ဂဏီန- ထိုရွှေပလ္လင်ဖြင့်သာလျှင်၊ ဒေဝပုရံ- တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့၊ ဂတာ- သွားလေပြီ၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်။ “တဿ ပါဒေ ဂဟေတွာန၊ (ပ) ဒေဝိန္ဒေ အဒဒါ ဝရ”န္တိ- “တဿ ပါဒေ ဂဟေတွာန၊ (ပ) ဒေဝိန္ဒေ အဒဒါ ဝရံ”- ဟူကုန်သော၊ တိဿော- သုံးခုကုန်သော၊ ဂါထာယော- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဟောတော်မူပြီ။

(၁၃၉) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ အလမ္ပဿာ- အလမ္ပဿာနတ်သမီးသည်၊ တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂရသေ့၏၊ ပါဒေ- ခြေတို့ကို၊ ဂဟေတွာန- ဦးဖြင့်တိုက်၍၊ နံ- ထိုဣသိသိင်္ဂရသေ့ကို၊ ပဒက္ခိဏဉ္စ- လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုလည်း၊

ကတွာ- ပြု၍၊ အခူလိ- လက်အုပ်ကို၊ [ပဂ္ဂဟေတွာန (ပဂ္ဂဏိတွာန)]-
 မြှောက်ချီ၍၊ [တမှာဌာနာ(တမှာဌာနာ)]- ထိုအရပ်မှ၊ အပက္ကမိ- ဖဲလေ၏။
 (၁၄၀) တဿာ- ထိုအလမ္ဗသာနတ်သမီး၏၊ သောဝဏ္ဏော- ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊
 [သောပဝါဟနော(သောသဝါဟဏော)]- အခြံအရံနှင့်တကွသော၊ [သဥတ္တရစ္ဆဒ
 ပညာသော(သုတ္တရစ္ဆဒပညာသော)]- ငါးဆယ်သော အပေါ်လွှမ်းမီတာန်နှင့်
 တကွသော၊ သဟဿ ပဋိယတ္တတော- တစ်ထောင်သော နတ်ကော်ဇော
 အခင်းရှိသော၊ ယောစပလ္လင်္ဂ- အကြင် ရွှေပလ္လင်သည်လည်း၊ အသိ-
 ရှိသည်ဖြစ်၏။

(၁၄၁) တမေဝပလ္လင်္ဂ- ထိုရွှေပလ္လင်ကိုသာလျှင်၊ အာရုယ- စီးလေ၍၊
 ဒေဝါနံ- တာဝတိံသာနတ်တို့၏၊ သန္တိကေ- အထံသို့၊ အဂါ- သွားလေ၏။
 ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဥက္ကမိဝ- ဝင်းဝင်းပြောင်သော တန်ဆောင် မီးရှူးကဲ့သို့
 လည်းကောင်း၊ ဇလန္တ- ထိန်ထိန်လက်လက်ဝင်းဝင်းပြက်သော၊ ဝိဇ္ဇတံယထာ-
 လျှပ်စက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အာယန္တ- လာသော၊ တံ- တို့အလမ္ဗသာ
 နတ်သမီးကို၊ ဒေဝိန္ဒော- စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာနတ် တို့ကိုအစိုးရသော
 သိကြားမင်းသည်၊ ပတိတော- နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ သုမနောစိတ္တော-
 ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝရံ- ဆုကို၊ အဒေါ- ပေးလေ၏။

တတ္ထ- ထိုတဿပါဒေစသော ဂါထာတို့၌၊ **ဩက္ကမိဝါတိ- ဩက္ကမိဝဟူ**
 သည်ကား၊ ဒီပကံ ဝိယ- မီးရှူးကဲ့သို့၊ “ပတိတော”တိအာဒီဟိ- ပတိတောဤသို့ အစရှိ
 သည်တို့ဖြင့်၊ တုဌာကာရောဝ- နှစ်သက်သော အခြင်းအရာကိုသာလျှင်၊ ဒသိတော-
 ပြအပ်ပြီ၊ **အဒေါ ဝရန္တိ-** အဒေါ ဝရံဟူသည်ကား၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊
 ဌိတာယ- တည်သော နတ်သမီးအား၊ (သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊) တုဌာ-
 နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ ဝရံ- ဆုကို၊ အဒေါ- ပေးခဲ့ပြီ။ သာ- ထိုအလမ္ဗသာနတ်သမီး
 သည်၊ တဿ- ထိုသိကြားမင်း၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ ဝရံ- ဆုကို၊ ဂဏန္တိ- ယူလိုသည်
 ဖြစ်၍။ “ဝရဉ္စေမေ အဒေါ သက္က (ပ) ဧတံ သက္က ဝရံ ဝရေ”တိ- “ဝရဉ္စေမေ အဒေါ
 သက္က (ပ) ဧတံ သက္က ဝရံ ဝရေ”ဟူသော၊ ဩသာနဂါထံ- အဆုံးဖြစ်သော ဂါထာကို၊
 အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၄၂) သဗ္ဗဘူတာနံ- ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို၊ ဣဿရ- အစိုးရသော၊
 သက္က- သိကြားမင်း၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဝရံ- ဆုကို၊ အဒေါ- ပေးတော်မူ
 လိုငြားအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့ပေးလိုသည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ [နိသိပ္ပလောဘိကာ

(ဣသိပလောဘိကာ)။ ဣသိပလောဘိကာယ- ရသေ့ ရဟန်းတို့ ဖြားယောင်း
အံ့သောငှာ၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ နဂစ္ဆေ- မသွားရလို့၊ သက္က- သိကြားမင်း၊
အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဧတံဝရံ- ထိုဆုကို၊ ဝရေဝရေမံ- တောင့်တ၏၊ ဣတိ-
ဤသည်လျှင် အပြီးတည်း။

တဿ- ထိုဝရဓမ္မအစရှိသော ဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ ဒေဝရာဇ-
နတ်တို့၏ ဘုရင်ဖြစ်သော၊ သက္က- သိကြားမင်း၊ တံ- သင်သိကြားမင်းသည်၊ မေ-
ငါအား၊ ဝရံ- ဆုကို၊ သစေ အဒေါ- အကယ်၍ ပေးတော်မူလိုငြားအံ့၊ (ဧဝံသတိ-
ဤသို့ ပေးလိုသည်ရှိသော်)၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဣသိပလောဘိကာယ- ရသေ့ရဟန်းတို့ကို
ဖြားယောင်းခြင်းငှာ၊ (အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်)၊ န ဂစ္ဆေယျ- မသွားရလို့၊ (တံ- အရှင်
သိကြားမင်းသည်)၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဧတဒတ္ထာယ- ဤရသေ့ရဟန်းတို့ကို ဖြားယောင်းခြင်း
အကျိုးငှာ၊ မာ ပဟိဏေယျာသိ- မစေလွှတ်ပါလင့်၊ ဧတံ ဝရံ- ထိုဆုကို၊ ဝရေယာစာမိ-
ငါတောင့်တ၏၊ ဣတိ- ဤသည်လျှင် အပြီးတည်း။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ တဿ ဘိက္ခုနော- ထိုသာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင်
မပျော်ရွှင်သော ရဟန်းအား၊ ဣမံ ဓမ္မ ဒေသနံ- ဤအလမ္ဗသာဇာတ် တရားဒေသနာ
တော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူပြီး၍၊ သစ္စာနိ- သစ္စာလေးပါးတို့ကို၊
ပကာသေတွာ- ပြတော်မူ၍၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ
သစ္စပရိယောသာနေ- သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊ သော ဘိက္ခု- ထိုသာသနာ
တော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သော ရဟန်းသည်၊ သောတာပတ္တိဖလေ-
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌဟိ- တည်ပြီ၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌)၊ ပုရာဏ ဒုတိယိကာ-
သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သော ရဟန်း၏ မယားဟောင်းသည်၊
တဒါ- ထိုအခါ၌၊ အလမ္ဗသာ- အလမ္ဗသာနတ်သမီးသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ဖူးပြီ၊
(ဣဒါနိ- ၌)၊ ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု- သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သော
ရဟန်းသည်၊ (တဒါ- ၌)၊ ဣသိသိင်္ဂေါ- ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့သည်၊ (အဟောသိ-
ဖြစ်ဖူးပြီ)၊ (ဣဒါနိ- ၌)၊ အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ (တဒါ- ၌)၊ ပိတာ-
ဣသိသိင်္ဂီရသေ့၏ ခမည်းတော်ဖြစ်သော၊ မဟာဣသိ- ရသေ့ကြီးသည်၊ အဟောသိ-
ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းထော်မူပြီ။
တတိယာ- သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ အလမ္ဗသာဇာတကဝဏ္ဏနာ-
အလမ္ဗသာဇာတ်၏ အဖွင့်သည်၊ (နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။)

၄။ သင်္ခပါလဇာတ် (၅၂၄)

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ အရိယာဝကာသောသီတိဣန္ဒ- “အရိယာဝကာ- သောသီ”အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသင်္ခပါလဇာတ် တော်ကို၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဥပေါသထကမ္ပ- ဥပုသ်စောင့်တည်သော အမှုကို၊ အာရတ္တ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

ဟိ- ထိုစကားကို ခဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဥပေါသထိကေ- ဥပုသ်စောင့်တည်ကုန်သော၊ ဥပါသကေ- ဒါယကာတို့ကို၊ သမ္ပဟံ- သေတွာ- ရွှင်စေ၍၊ “ပေါရာဏကပဏ္ဍိတာ- ရှေးပညာရှိတို့သည်၊ မဟတိ- ကြီးစွာသော၊ နာဂသမ္ပတ္တိ- နဂါးမင်းစည်းစိမ်ကို၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ ဥပေါသထဝါသံ- ဥပုသ်သီလဖြင့် နေခြင်းကို၊ ဥပဝသီသုယေဝ- ကျင့်သုံးဖူးကုန်ပြီသည်သာလျှင်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊ တေဟိ- ထိုဒါယကာတို့သည်၊ ယာစိတော- တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတိတေ- ၌၊ ရာဇဂဟေ- ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌၊ မဂဓရာဇာနာမ- မဂဓမင်း မည်သည်၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ- ပြုစေပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ ရညော- ထိုမဂဓမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ- မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမိ- ဝမ်း၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်းအား၊ “ဒုယျောဓနော”တိ နာမံ- “ဒုယျောဓန”ဟူသော အမည်ကို၊ ကရိသု- မှည့်ကုန်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း ဒုယျောဓနသည်၊ ဝယပ္ပတ္တော- အရွယ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ တက္ကသိလာယံ- တက္ကသိုလ်ပြည်၌၊ သဗ္ဗသိပ္ပါနိ- အလုံးစုံကုန်သော အတတ်တို့ကို၊ ဥဂ္ဂဏှတွာ- သင်ယူပြီး၍၊ အာဂန္တာ- ပြန်လာ၍၊ ပိတု- ခမည်းတော်အား၊ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ ဒဿေသိ- ပြသပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုဘုရားလောင်း ဥယျောဓနကို၊ ပိတာ- ခမည်းတော် မဂဓမင်းသည်၊ ရဇ္ဇေ- မင်းအဖြစ်၌၊ အဘိသိဗ္ဗိတွာ- အဘိသိက် သွန်းလောင်းပြီး၍၊ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ- ရသေ့ ရဟန်းကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ပြု၍၊ ဥယျာဓေ- ဥယျာဉ်တော်၌၊ ဝသိ- နေပြီ။

ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းဒုယျောနေသည်။ ဒီဝသဿ- တစ်နေ့ တစ်နေ့၌၊
 တိက္ခတ္တံ- သုံးကြိမ်၊ ပိတု- ခမည်းတော်၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အဂမာသိ- သွားပြီ၊
 တဿ- ထိုမဂဓမင်းရသေ့ကြီးအား၊ မဟာလာဘသက္ကာရော- များစွာသော
 လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည်၊ ဥဒပါဒိ- ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။ သော- ထိုမဂဓမင်းရသေ့သည်၊
 တေနော ဗလိဗောဓေန- ထို “လာဘသက္ကာရ”ဟူသော ဗလိဗောဓကြောင့်သာလျှင်၊
 ကသိဏပရိကမ္မတ္တမ္ပိ- ကသိုဏ်းပရိကံမျှကိုလည်း၊ ကာတုံ- ပြုခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော-
 မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ “မေ- ငါအား၊ လာဘသက္ကာရော- လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည်၊
 မဟာ- များ၏၊ ဣဓ- ဤဥယျာဉ် တော်၌၊ ဝသန္တေန- နေသော၊ မယာ- ငါသည်၊
 ဣမံဇဋ္ဌံ- ဤအနှောင်အဖွဲ့ကို၊ ဆန္တိတုံ- ဖြတ်ခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ- မတတ်နိုင်၊ မေ-
 ငါ၏၊ ပုတ္တဿ- ဒုယျောနေမည်သော သားအား၊ အနာရောစေတွာဝ- မပြောကြားမှု၍
 သာလျှင်၊ အညတ္ထ- တစ်ပါးသော အရပ်သို့၊ ဂမိဿာမိ- သွားအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ သော- ထိုမဂဓမင်းရသေ့သည်၊ ကဗ္ဗိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို၊
 အဇာနာပေတွာ- မသိစေမှု၍၊ ဥယျာနာ- ဥယျာဉ်တော်မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့ပြီး၍၊
 မဂဓရဋ္ဌံ- မဂဓတိုင်းကို၊ အတိက္ကမိတွာ- လွန်၍၊ မဟိသကရဋ္ဌေ- မဟိသကတိုင်း၌၊
 သင်္ခပါလဒဟထောနာမ- သင်္ခပါလအမည်ရှိသော ရေအိုင်မှ၊ နိက္ခန္တယ- ထွက်သော၊
 ကဏ္ဍဝေဏ္ဍာယ- ကဏ္ဍဝေဏ္ဍအမည်ရှိသော၊ နဒိယာ- မြစ်၏၊ နိဝတ္တနေ- အကွေ့၌၊
 စန္ဒကပဗ္ဗတံ- စန္ဒကတောင်ကို၊ ဥပနိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ပဏ္ဏသာလံ- သစ်ရွက်မိုးသော
 ကျောင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဈာနာဘိညာ- ဈာန်၊ အဘိညာဉ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေတွာ-
 ဖြစ်စေ၍၊ ဥဇ္ဈာစရိယာယ- ဆွမ်းခံကျင့်ဝတ်ဖြင့်၊ ယာပေသိ- မျှတပြီ။

တမေနံ- ထိုမဂဓမင်းရှင်ရသေ့ကို၊ သင်္ခပါလောနာမ- သင်္ခပါလအမည်ရှိသော၊
 နာဂရာဇာ- နဂါးမင်းသည်၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံဖြင့်၊
 ကဏ္ဍဝေဏ္ဍနဒိတော- ကဏ္ဍဝေဏ္ဍမြစ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ အန္တရန္တရာ- ရံခါရံခါ၊
 ဥပသင်္ဂမတိ- ဆည်းကပ်ခစား၏၊ သော- ထိုမဂဓမင်းရှင်ရသေ့သည်၊ တဿ-
 ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းအား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ဒေသေသိ- ဟောကြားပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊
 အဿ- ထိုမဂဓမင်းရှင်ရသေ့၏၊ ပုတ္တော- သားတော်မင်းသည်၊ ပိတရံ- ခမည်းတော်
 ရှင်ရသေ့ကို၊ ဒဠုကာမော- ဖူးခြင်းငှာအလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဂတဌာနံ- ကြွသွားရာ
 အရပ်ကို၊ အဇာနန္တော- မသိသည်ဖြစ်၍၊ အနုဝိစာရာပေတွာ- စုံစမ်းရှာဖွေ၍၊
 “အသုကဌာနေ နာမ- ဤအမည်ရှိသော အရပ်၌၊ ဝသတိ- နေ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊

ဥ တွာ- သိ၍၊ တဿ- ထိုခမည်းတော်ရှင်ရသေ့အား၊ ဒဿနတ္ထာယ- ဖူးမြင်ခြင်း အကျိုးငှာ၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံဖြင့်၊ တတ္ထ- ထိုရှင်ရသေ့ရှိရာ အရပ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဧကမန္တေ- တင့်သင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ ခန္ဓဝါရံ- သစ်တပ်၌၊ နိဝါသေတွာ- (ပရိသတ်ကို) နေစေ၍၊ ကတိပယေဟိ- နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကုန်သော၊ အမစ္စေဟိ- အမတ်တို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ အဿမပဒါဘိမုခါ- ခမည်းတော် ရသေ့ကျောင်းသို့ ရှေးရှုသည်ဖြစ်၍၊ ပါယာသိ- သွားလေပြီ။

တသ္မိံ ခဏေ- ထိုခဏ၌၊ သင်္ခပါလော- သင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံနှင့် တကွ၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ သုဏန္တော- နာလျက်၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ သော- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ အာဂစ္ဆန္တိ- လာသော၊ တံ ရာဇာနံ- ထိုမဂဓမင်းကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ ဣသိံ- ရှင်ရသေ့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ အာသနာ- နေရာမှ၊ ဥဌာယ- ထ၍၊ ပက္ကာမိ- ဖဲသွားလေပြီ၊ ရာဇာ- မဂဓမင်းသည်၊ ပိတရံ- ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ပဋိသန္တာရံ- ပျူငှာသော လောက ဝတ်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်နေ၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တုမှာကံ- အရှင်ဘုရားတို့၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အာဂတော- လာသော၊ ဧသ- ဧသော- ဤမင်းသည်၊ ကတရရာဇာနာမ- အဘယ်မည်သောမင်းပါနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိမေးပြီ၊ တာတ- ချစ်သား၊ ဧသော- ဤမင်းသည်၊ သင်္ခပါလနာဂရာဇာနာမ- သင်္ခပါလ နဂါးမင်းတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့ (အာဟ- ပြောဆိုပြီ) သော- ထိုမဂဓမင်းသည်၊ တဿ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်း၏၊ သမ္ပတ္တိံ- စည်းစိမ်ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ နာဂဘဝနေ- နဂါးပြည်၌၊ လောဘံ- တပ်မက်ခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ကတိပါဟံ- နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ပတ်လုံး၊ ဝသိတွာ- နေပြီး၍၊ ပိတု- ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့အား၊ ဘိက္ခာဟာရံ- ဆွမ်းအာဟာရကို၊ နိဗဒ္ဓံ- မပြတ်၊ ဒါပေတွာ- လှူစေ၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ နဂရမေဝ- ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့သာလျှင်၊ ဂန္ဓာ- သွားပြီး၍၊ စတုသုဒ္ဓါရေသု- တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌၊ ဒါနသာလာယော- အလှူဇရပ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ- ပြုစေ၍၊ သကလဇမ္မုဒိပံ- အလုံးစုံသော ဇမ္မုဒိပံကျွန်းကို၊ သင်္ခေါဘေန္တော- ချောက်ချားစေလျက်၊ ဒါနံ- အလှူကို၊ ဒတွာ- ပေးလှူ၍၊ သီလံ- သီလကို၊ ရက္ခိတွာ- ဆောက်တည်၍၊ ဥပေါသထကမ္မံ- ဥပုသ်ဆောင်တည်ခြင်းဟူသော အမှုကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ နာဂဘဝနံ- နဂါးပြည်ကို၊ ပတ္ထေတွာ- တောင့်တ၍၊ အာယုပရိယောသာနေ- အသက်၏အဆုံး၌၊ နာဂဘဝနေ- နဂါးပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တတွာ- ဖြစ်၍၊ သင်္ခပါလ နာဂရာဇာ- သင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊

အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုသင်္ခပါလ နဂါးမင်းသည်၊ ကာလေ- အချိန်သည်၊
ဂစ္ဆန္တေ- လွန်သည်ရှိသော်၊ တာယ သမ္ပတ္တိယာ- ထိုနဂါးမင်း၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့်၊
ဝိပုဋ္ဌိသာရိ- နှလုံးမသာယာခြင်းရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ-
စ၍၊ မနုဿယောနိ- လူဇာတ်ကို၊ ပတ္တန္တော- တောင့်တလျက်၊ ဥပေါသထဝါသံ-
ဥပုသ်သီလဖြင့် နေခြင်းကို၊ ဝသိ- နေပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နာဂဘဝနေ- နဂါးပြည်၌၊
ဝသန္တဿ- နေသော၊ အဿ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းအား၊ ဥပေါသထဝါသော-
ဥပုသ်သီလဖြင့် နေခြင်းသည်၊ န သမ္ပဇ္ဇတိ- မပြည့်စုံ၊ သီလဝိနာသံ- သီလ၏ပျက်စီးခြင်းသို့
ပါပုဏ္ဏာတိ- ရောက်၏၊ သော- ထိုသင်္ခပါလ နဂါးမင်းသည်၊ တတော- ထိုနေ့မှ၊
ပဌာယ- စ၍၊ နာဂဘဝနာ- နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့ပြီး၍၊ ကဏ္ဏဝေဏ္ဏာယ-
ကဏ္ဏဝေဏ္ဏအမည်ရှိသော၊ နဒိယာ- မြစ်၏၊ အဝိဒူရေ- အနီး၌၊ မဟာမဂ္ဂဿစ-
ခရီးလမ်းမ၏လည်းကောင်း၊ ဧကပဒိကမဂ္ဂဿစ- တစ်ဖလားလှမ်းလောက်ရုံသော
လမ်းခရီး၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ဝမ္ပိကံ- တောင်ပိုကို၊
ပရိက္ခိပိတွာ- ရစ်ပတ်၍၊ ဥပေါသထံ- ဥပုသ်ကို၊ အဓိဌာယ- ဆောက်တည်၍၊
သမာဒိန္နသီလော- ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သော သီလရှိသည်ဖြစ်၍၊ “မမ-
ငါ၏၊ စမ္ပမံသာဒီဟိ- အရေအသားအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ အတ္ထိကာ- အလိုရှိကုန်သော
သူတို့သည်၊ စမ္ပမံသာဒီနိ- အရေအသားအစရှိသည်တို့ကို၊ ဟရန္တု- ဆောင်စေကုန်
သတည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ အတ္တာနံ- ကိုယ်ကို၊ ဒါနမုခေ- အလှူ၏ မျက်မှောက်၌၊
ဝိဿဇေတွာ- စွန့်၍၊ ဝမ္ပိကမတ္ထကေ- တောင်ပိုထိပ်၌၊ နိပန္နော- လျောင်းလျက်၊
သမဏဓမ္မံ- ရသေ့ရဟန်းတရားကို၊ ကရောန္တော- ပြုသည်ဖြစ်၍၊ စာတုဒ္ဒသေ-
တစ်ဆယ့်လေးရက်တို့ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နေ့၌လည်းကောင်း၊ ပန္နရသေ-
တစ်ဆယ့်ငါးရက်တို့ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နေ့၌လည်းကောင်း၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊
ပါဠိပဒေ- အထွက်တစ်ရက်နေ့၌၊ နာဂဘဝနံ- နဂါးပြည်သို့၊ ဂစ္ဆတိ - သွား၏။

တသ္မိ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ ဧဝံ- ဤသို့၊
သီလံ- သီလကို၊ သမာဒိယိတွာ- ဆောက်တည်၍၊ နိပန္နော- လျောင်းသည်ရှိသော်၊
ပစ္စန္တဂါမဝါသိနော- ပစ္စန္တရစ်ရွာ၌နေကုန်သော၊ သောဠသဇနာ- တစ်ကျိန်ခြောက်
ယောက်ကုန်သော မုဆိုးတို့သည်၊ “မံသံ- အသားကို၊ အာဟရိဿာမ- ဆောင်ကုန်
အံ့။” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဝုဓဟတ္ထာ- လက်၌လက်နက်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အရညေ-
တော၌၊ ဝိစရန္တာ- လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ကိဗ္ဗိ- တစ်စုံတစ်ခုကို၊ အလဘိတွာ-

မရမူ၍၊ နိက္ခန္တာ- ထွက်ခဲ့ကုန်လတ်သော်၊ ဝမ္ဘိကမတ္ထကေ- တောင်ပို့ထိပ်၌၊ နိပန္န-
 လျောင်းနေသော၊ တံ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “မယံ- ငါတို့သည်၊
 အဇ္ဇ- ယခု၊ ဂေါဓာပေါတကမ္ပိ- ဖွတ်ငယ်(တစ်ကောင်)ကိုမျှလည်း၊ န လဘိမှာ-
 မရကုန်၊ ဣမံ နာဂရာဇာနံ- ဤနဂါးမင်းကို၊ ဝဓိတွာ- သတ်၍၊ ခါဒိဿာမ-
 စားကုန်အံ့” ဣတိ- ဤသို့ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ ဧသ- ဧသောပန- ဤနဂါးမင်းသည်ကား၊
 မဟာခေါ- ကြီးသည်သာလျှင်ဖြစ်၍၊ ဂဏှမာနော- ဖမ်းယူသည်ရှိသော်၊ ပလာယေယျ-
 ပြေးလေရာ၏၊ ယထာနိပန္နမေဝ- လျောင်းမြဲတိုင်းသာလျှင်ဖြစ်သော၊ တံ- ထိုနဂါးမင်းကို
 ဘောဂေသု- အခွေတို့၌၊ သူလေဟိ- တံစူးဝါးတို့ဖြင့်၊ ဝိဇ္ဈိတွာ- ထိုး၍၊ ဒုဗ္ဗလံ- အားနည်း
 သည်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဂဏှိဿာမ- ဖမ်းယူကုန်အံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ သူလာနိ-
 တံစူးဝါးတို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဥပသင်္ကမိသု- ချဉ်းကပ်ကုန်ပြီ၊ ဗောဓိသတ္တဿ-
 ဘုရားလောင်း သင်္ခပါလနဂါးမင်း၏၊ သရီရံ- ကိုယ်သည်၊ မဟန္တံ- ကြီးသည်ဖြစ်၍၊
 ဧကဒေါဏိကနာဝပ္ပမာဏံ- တစ်ခုတည်းသော စားကျင်းရှိသော လှေပိန်းကော
 အတိုင်းအရှည်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝဋ္ဋေတွာ- ခွေ၍၊ ဌပိတသုမနပုပ္ဖဒါမိဝိယ- ထားအပ်သော
 မြတ်လေးပန်းဆိုင်းနှင့် တူသကဲ့သို့၊ ဇိဉ္ဇူကဖလသန္နိဘေဟိ- ချင်ရွေးသီးအဆင်းနှင့်
 တူကုန်သော၊ အက္ခိဟိစ- မျက်စိတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဇယသုမနပုပ္ဖသဒိသေန-
 လယ်ခေါင်ရမ်းပန်း အဆင်းနှင့်တူသော၊ သီသေနစ- ဦးခေါင်းနှင့်လည်းကောင်း၊
 သမန္နာဂတံ- ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ အတိဝိယ- အလွန်လျှင်၊ သောဘတိ- တင့်တယ်၏။

သော- ထိုဘုရားလောင်းသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ သောဠသန္တံ- တစ်ကျိပ်
 ခြောက်ယောက်ကုန်သော၊ တေသံ ဇနာနံ- ထိုမုဆိုးတို့၏၊ ပဒသဒ္ဓေန- ခြေသံ ကြောင့်၊
 ဘောဂန္တရတော- အခွေကြားမှ၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ နိဟရိတွာ- ထုတ်၍၊ ရတ္တက္ခိနိ-
 နီသောမျက်လုံးတို့ကို၊ ဥမ္ပိလေတွာ- ဖွင့်၍၊ သူလဟတ္ထေ- လက်၌ တံကျင်စွဲကိုင်
 ကုန်သော၊ အာဂစ္ဆန္တေ- လာကုန်သော၊ တေ- ထိုမုဆိုးတို့ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “အဇ္ဇ-
 ယနေ့၌၊ မယံ- ငါ၏၊ မနောရထော- စိတ်အလိုသည်၊ မတ္တကံ- အပြီးသို့ ပါပုဏိဿတိ-
 ရောက်လတ္တံ့၊ အဟံ- ငါသည်၊ အတ္တာနံ- ကိုယ်ကို၊ ဒါနမုခေ- အလှူ၏မျက်မှောက်၌၊
 နိယျာဒေတွာ- ဆောင်နှင်း၍၊ ဝီရိယံ- ဝီရိယကို၊ အဓိဋ္ဌာယ- ဆောက်တည်၍၊ နိပန္နော-
 လျောင်းပြီ၊ မမ- ငါ၏၊ သရီရံ- ကိုယ်သည်၊ သတ္တိဟိ- လုံတို့ဖြင့်၊ ကောဠေတွာ-
 ထိုးထွင်း၍၊ ဆိဒ္ဓါဝဆိဒ္ဓံ- အပေါက်ကြီး၊ အပေါက်ငယ်ကို၊ ကရောန္တေ- ပြုကုန်သော၊
 ဣမေ- ဤမုဆိုးတို့ကို၊ ကောဝေသေန- အမျက်၏အစွမ်းအားဖြင့်၊ အက္ခိနိ- မျက်စိတို့ကို

ဥမ္မိလေတွာ- ဖွင့်၍၊ န ဩလောကေဿာမိ- မကြည့်အံ့။” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (စိန္တေတွာ- ကြံပြီး၍၊) အတ္တနော- မိမိ၏၊ သီလဘောဒဘယေန- သီလပျက်အံ့ သည်မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့်၊ ဒဠ္ဋ- မြဲမြံစွာ၊ အဓိဋ္ဌာယ- အဓိဋ္ဌာန်၍၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ ဘောဂန္တရေ- ယေဝ- အခွေကြား၌သာလျှင်၊ ပဝေသေတွာ- သွင်း၍၊ နိပဇ္ဇိ- လျောင်းပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းအထံသို့၊ တေ- ထိုမုဆိုးတို့သည်၊ ဥပဂန္တာ- ချဉ်းကပ်ကုန်၍၊ နဂုံဋ္ဌေ- မြီးထူး၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်ကုန်၍၊ ကမန္တာ- ဆွဲငင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဘူမိယံ- မြေ၌၊ ပေါထေတွာ- ရိုက်ပုတ်ကုန်၍၊ တိခိဏ- သူလေဟိ- လွန်စွာထက်ကုန်သော တံစူးဝါးတို့ဖြင့်၊ အဋ္ဌသုဌာနေသု- ရှစ်ဌာနတို့၌၊ ဝိဇ္ဈိတွာ- ထိုးထွင်း၍၊ သကဏှကကာဠဝေတ္တယဋ္ဌိယော- အဆူးရှိကုန်သော နက်သောကြိမ်လုံးတို့ကို၊ ပဟာရမုခေဟိ- တံစူးဝါးထိုးရာ အပေါက်တို့ဖြင့်၊ ပဝေသေတွာ- သွင်း၍၊ အဋ္ဌသု ဌာနေ- ရှစ်ဌာနတို့၌၊ ကာဇေန- ထမ်းပိုးဖြင့်၊ အာဒါယ- ထမ်းယူ၍၊ မဟာမဂ္ဂ- ခရီးမသို့၊ ပဋိပဇ္ဇိသု- သွားကြကုန်ပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်းသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ သူလေဟိ- လှံတို့ဖြင့် ဝိဇ္ဈနတော- ထိုးရာအရပ်မှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ဧကဋ္ဌာနေပိ- တစ်ခုသောအရပ်၌လည်း၊ ကောဝေသေန- အမျက်၏ အစွမ်းအားဖြင့်၊ အက္ခိနိ- မျက်စိတို့ကို၊ ဥမ္မိလေတွာ- ဖွင့်၍၊ တေ- ထိုမုဆိုးတို့ကို၊ န ဩလောကေသိ- မကြည့်ပြီ၊ အဋ္ဌဟိ ကာဇေဟိ- ထမ်းပိုးရှစ်စင်းတို့ဖြင့်၊ အာဒါယ- ထမ်း၍၊ နိယမာနဿ- ဆောင်ယူအပ်သော၊ တဿ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်း၏၊ သီသံ- ဦးခေါင်းသည်၊ ဩလမ္ပေတွာ- တွဲလျားကျ၍၊ ဘူမိယံ- မြေ၌၊ ပဟရိ- ခတ်မိပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ “အဿ- ထိုသင်္ခပါလ နဂါးမင်း၏၊ သီသံ- ဦးခေါင်းသည်၊ ဩလမ္ပတိ- တွဲလျားကျ၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ နံ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းကို၊ မဟာမဂ္ဂေ- ခရီးမ၌၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ- အိပ်စေ၍၊ တရုဏသူလေန- သေးသွယ်သော တံစူးဝါးဖြင့်၊ နာသာပုဋ်- နှာခေါင်းဖုကို၊ ဝိဇ္ဈိတွာ- ဖောက်ပြီး၍၊ ရဇ္ဈကံ- သေးသွယ်သောကြိုးကို၊ ပဝေသေတွာ- သွင်း၍၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ ဥက္ခိပိတွာ- မြှောက်၍၊ ကာဇကောဋိယံ- ထမ်းပိုး၌၊ လဂ္ဂိတွာ- ဆွဲ၍၊ ပုနပိ- တစ်ဖန်လည်း၊ ဥက္ခိပိတွာ- ပင့်မြှောက်၍၊ မဂ္ဂံ- ခရီးမသို့၊ ပဋိပဇ္ဇိသု- သွားကြကုန်ပြီ။

တသ္မိ ခဏော- ထိုခဏ၌၊ ဝိဒေဟရဋ္ဌေ- ဝိဒေဟတိုင်း၌၊ မိထိလနဂရဝါသီ- မိထိလာမြို့၌ အမြဲနေသော၊ အာဠာရောနာမ- အာဠာရမည်သော၊ ကုဋုမ္ပိကော- သူကြွယ်သည်၊ ပဉ္စသကဋသတာနိ- လှည်းငါးရာတို့ကို အာဒါယ- ယူ၍၊ သုခယာနကေ- ငြင်သာသော လှည်းယာဉ်၌၊ နိသီဒိတွာ- စီး၍၊ ဂစ္ဆန္တော- လာသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တံ- ဘုရားလောင်းကို၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာဖြင့်၊ ဂဏှတွာ- ဖမ်းယူကုန်၍၊ ဂစ္ဆန္တေ- လာကုန်သော၊ တေ ဘောဇပုတ္တေ- ထိုမုဆိုးသား တို့ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ သောဠသန္တံ- တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သော၊ တေသမ္ပိ- ထိုမုဆိုးတို့အားလည်း၊ သောဠသဟိ- တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုကုန်သော၊ ဝါဟ-ဂေါဏောဟိ- လှည်းတိုက်နွားတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ ပသတံ ပသတံ- တလက်ဘက်စီ တလက်ဘက်စီ၊ သုဝဏ္ဏမာသကေပိ- ရွှေပဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေသံ- ခပ်သိမ်းကုန်သော မုဆိုးတို့အား၊ နိဝါသနပါ- ရှုပနာနိပိ- အဝတ်အရုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နေသံ- ထိုမုဆိုးတို့၏၊ ဘရိယာနမ္ပိ- မယားတို့အတွက်လည်း၊ ဝတ္ထာဘရဏာနိ- အဝတ်တန်ဆာတို့ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ဝိဿဇ္ဇာပေသိ- လွှတ်စေပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ သော- ဘုရားလောင်းသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ နာဂဘဝနံ- နဂါးပြည်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ တတ္ထ- ထိုနဂါးပြည်၌၊ ပပဉ္စ- ကြာမြင့်ခြင်းကို၊ အကတွာ- မပြုမူ၍၊ မဟန္တေန- များစွာသော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံနှင့်၊ (သဟ- တကွ) နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့ပြီး၍၊ အာဠာရံ- အာဠာရကုန်သည် အထံသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်၍၊ နာဂဘဝနဿ- နဂါးပြည်၏၊ ဝဏ္ဏံ- ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ ကထေတွာ- ပြောဆိုပြီး၍၊ တံ- ထိုအာဠာရကုန်သည်ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ နာဂဘဝနံ- နဂါးပြည်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ တီဟိ နာဂကညာသတေဟိ- သုံးရာကုန်သော နဂါးမပျိုတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ အဿ- ထိုအာဠာရကုန်သည်အား၊ မဟန္တံ- များစွာသော၊ ယသံ- စည်းစိမ်ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ဒိဗ္ဗေဟိ- နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာမေဟိ- ကာမဂုဏ် တို့ဖြင့်၊ သန္တပေသိ- ရောင့်ရဲစေပြီ၊ အာဠာရော- အာဠာရကုန်သည်သည်၊ နာဂဘဝနေ- နဂါးပြည်၌၊ ဧကဝဿံ- တစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊ ဒိဗ္ဗကာမေ- နတ်၌ဖြစ်ကုန် သော ကာမဂုဏ်တို့ကို၊ ပရိဘုဉ္ဇိတွာ- ခံစား၍၊ “သမ္ပ- အဆွေနဂါးမင်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိတုံ- ရဟန်းပြုခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆာမိ- အလိုရှိ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ နာဂရာဇဿ- နဂါးမင်းအား၊ ကထေတွာ- ပြောဆိုပြီး၍၊ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရေ- ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ နာဂဘဝနတော- နဂါးပြည်မှ၊ ဟိမဝန္တပူဒေသံ-

ဟိမဝန္တာအရပ် သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရဟန်းပြု၍၊ တတ္ထ- ထိုဟိမဝန္တာ၌၊ စိရ်- ကြာမြင့်စွာ၊ ဝသိတွာ- နေပြီး၍၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ စာရိကံ- ဒေသစာရိကို၊ စရန္တော- သွားသည်ရှိသော်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ရာဇယျာဓေ- မင်း၏ဥယျာဉ်တော်၌၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊ ပုနဒိဝသေ- မိုးသောက်သော နေ၌၊ ဘိက္ခာယ- ဆွမ်းအလို့ငှာ၊ နဂရံ- မြို့သို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ရာဇဒွါရံ- မင်း၏ အိမ်တံခါးသို့၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုအာဠာရရသေ့ကို၊ ဗာရာဏသီရာဇာ- ဗာရာဏသီ မင်းသည်၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဣရိယာပထေ- ဣရိယာပုထ်၌၊ ပသီဒိတွာ- ကြည်ညို၍၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ ပညတ္တာသနေ- ခင်းအပ်သောနေရာ၌၊ နိသီဒါပေတွာ- နေစေပြီး၍၊ နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ- အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို၊ ဘောဇေတွာ- ကျွေး၍၊ အညတရသို့- မထင်ရှားသော၊ နီစေ- နိမ့်သော၊ အာသနေ- နေရာ၌၊ နိသိန္ဒော- နေလျက်၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ တေန- ထိုအာဠာရ ရသေ့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ- တကွ၊ သလ္လပန္တော- စကားဆွေးနွေး မေးမြန်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အရိယာဝကာသောသိ (ပ) ပဗ္ဗဇိနိက္ခမ္မဃရာသပညာ”တိ- “အရိယာ ဝကာသောသိ (ပ) ပဗ္ဗဇိနိက္ခမ္မဃရာသပညာ”ဟူသော၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၄၃) ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ [အရိယာဝ- ကာသော (သရိရာဝကာသော)]- အပြစ်ကင်းသော ကောင်းသော ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ပသန္ဓနေတ္တော- ကြည်လင်သော မျက်စိရှိ သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဘဝံ- အရှင်သည်၊ ကုလမ္ဘာ- မြတ်သောအမျိုးမှ၊ ပဗ္ဗဇိတောမညေ- ရဟန်းပြုသည်ထင်၏၊ ကထံနုကေနကာရဏေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဝိတ္တာနိစ- ဥစ္စာ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဘောဂေစ- အသုံးအဆောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ [သပည(သပညော)]- ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ တံ- အရှင်ဘုရားသည်။ ယရာ- အိမ်မှ၊ နိက္ခမ- တောထွက်၍၊ ပဗ္ဗဇိ- ရဟန်းပြုသနည်း။

တတ္ထ- ထိုအရိယာသကာသောစသော ဂါထာ၌၊ အရိယာဝကာသောသိတိ- အရိယာဝကာသောသိဟူသည်ကား၊ နိဒ္ဒေါသသုန္ဓရသရိရာ ဝကာသော- အပြစ်ကင်း သော ကောင်းသော ကိုယ်တည်းဟူသော တည်ရာရှိသူသည်၊ အသိ- ဖြစ်ပြီ။

အဘိရူပေါ- အဆင်းလှသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊
 ပသန္နနေတ္ထောတိ- ပသန္နနေတ္ထောဟူသည်ကား၊ ပဉ္စဟိ- ငါးခုကုန်သော၊ ပသာဒေဟိ-
 ပသာဒရုပ်တို့ဖြင့်၊ ယုတ္တနေတ္ထော- ယှဉ်သောမျက်လုံးရှိ၏၊ ကုလမှာတိ- ကုလမှ
 ဟူသည်ကား၊ ခတ္တိယကုလာ ဝါ- မင်းမျိုးမှလည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကုလာ ဝါ-
 ပုဏ္ဏားမျိုးမှလည်းကောင်း၊ သေဌိကုလာ ဝါ- သူဌေးမျိုးမှလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗဇိတော-
 ရဟန်းပြုသူသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညာမိ- မှတ်ထင်၏၊ ကထံ နှုတိ-
 ကထံ နှုဟူသည်ကား၊ သပည- အိုပညာရှိသူ၊ ပဏ္ဍိတပုရိသာ- အိုပညာရှိယောက်ျား၊
 ကေန- အဘယ်မည်သော၊ ကာရဏေန- အကြောင်းကြောင့်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊
 အာရမ္မဏံ ကတွာ- အာရုံပြု၍၊ ဓနဉ္စ- ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ ဥပဘောဂေ စ-
 အသုံးအဆောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ- ပယ်၍၊ ဃရာ- အိမ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-
 ထွက်၍၊ ပဗ္ဗဇိတော- ရဟန်းပြုသူသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ-
 မေး၏။

တတောပရံ ထိုမှနောက်၌၊ တာပသဿစ- အာဠာရရှင်ရသေ့၏ လည်းကောင်း၊
 ရညောစ- ဗာရာဏသီမင်း၏လည်းကောင်း၊ ဝစနပ္ပပဋိဝစနဝသေန- စကားဆိုခြင်း
 စကားတုံဆိုခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ “သယံ ဝိမာနံ (ပ) ဝိယ ဝါသဝဿာ”တိ- “သယံ
 ဝိမာနံ (ပ) ဝိယ ဝါသဝဿ”- ဟူကုန်သော၊ ဂါထာနံ- တစ်ဆယ့်လေးဂါထာတို့၏၊
 သမ္ပန္နော- အဆက်အစပ်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော- သိအပ်၏။

(၁၄၄) နရဒေဝ- လူတို့အထွတ်လောကနတ်ဖြစ်တော်မူသော၊ ရာဇ-
 မင်းမြတ်၊ အဟံ- ငါသည်။ [မဟာနုဘာဝဿ(မဟဂ္ဂဘာဝဿ)]- ကြီးသော
 အာနုဘော်ရှိသော၊ မဟောရဂဿ- သင်္ခပါလနဂါးမင်း၏၊ ဝိမာနံ-
 အရာမကသော ကချေသည် စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော ရွှေဗိမာန်ကို၊
 သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ ဒိသ္မာစ- မြင်၍လည်းကောင်း၊ ပုညာနံ- ကောင်းမှုတို့၏၊
 မဟာဝိပါကံ- ကြီးမြတ်သော အကျိုးကို၊ ဒိသ္မာနစ- မြင်၍လည်းကောင်း၊
 သဒ္ဓါယ- ကံ၊ကံ၏အကျိုး တမလွန်ဘဝကို ယုံကြည်သောကြောင့်၊ ပဗ္ဗဇိတော-
 ရဟန်းပြုသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏။

(၁၄၅) ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ပဗ္ဗဇိတာ- ရဟန်းတို့သည်၊ ကာမကာမာ-
 ဝတ္ထုကာမတို့ဖြင့် တပ်စွန်းသောအားဖြင့်၊ မုသာဝါစံ- ချွတ်ယွင်းသော
 စကားကို၊ နဘဏန္တိ- မဆိုကုန်၊ ဘယာဘယေန- ကြောက်သောအားဖြင့်၊

မုသာဝါစံ- ချွတ်ယွင်းသော စကားကို၊ နဘဏန္တိ- မဆိုကုန်၊ ဒေါသာ
ဒေါသေန- အမျက်အားဖြင့်၊ မုသာဝါစံ- ချွတ်ယွင်းသော စကားကို၊
နဘဏန္တိ- မဆိုကုန်၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော၊ တံ- အရှင်ဘုရားသည်။
မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဧတမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အက္ခာဟိ- ဖြေတော်
မူလော၊ သုတွာန- ကြားနာရ၍၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ပသာဒေါ-
ကြည်ညိုခြင်းသည်၊ [ဇာယိဟိတိ (ဇာယိဿတိ)]- ဖြစ်လတ္တံ့။

(၁၄၆) ရဋ္ဌာဓိပ- တိုင်းသူသခင် ပြည်ရှင်မင်းမြတ် လောကနတ်၊ အဟံ-
ငါသည်၊ ဝါဏိဇ္ဇံ- ကုန်သွယ်ခြင်းအမှုကို၊ ကရိဿာမီတိ- ပြုအံ့ဟူ၍၊
ဂစ္ဆမာနော- သွားသည်ရှိသော်၊ ပထေ- ခရီးမ၌၊ [ပဝဒ္ဓကာယံ (ပဝမ္မကာယံ)]-
ကြီးပွားသော ကိုယ်ရှိသော၊ မဟန္တံ- မြတ်သော၊ ဥရဂံ- သင်္ခပါလနဂါးမင်းကို၊
အာဒါယ- ဖမ်းယူ၍၊ ပမောဒမာနေ- ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊ အာဂစ္ဆန္တေ-
လာကြကုန်သော၊ ဘောဇပုတ္တေ- မုဆိုးသားတို့ကို၊ အဒ္ဓသံ- မြင်သည်၊
အာသိမိ- ဖြစ်၏။

(၁၄၇) ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်၊ သောအဟံ- ထိုငါသည်၊
သမာဂမ္မ- မုဆိုးတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍၊ တေဟိ- ထိုနဂါးမင်းကို ထမ်း၍လာသော
မုဆိုးတို့ကြောင့်၊ ပဟဋ္ဌလောမော- ကြက်သီးမွေးညင်းထလျက်၊ ဘီတော-
ကြောက်လျက်၊ အဝစမိ- မေး၏၊ ဘောဇပုတ္တာ- မုဆိုးသားတို့၊ [ဘိမကာယော
(ဘိမ္မကာယော)]- ကြောက်မက်ဖွယ်သော ကိုယ်ရှိသော၊ အယံနာဂေါ-
ဤနဂါးကို၊ ကုဟိ- အဘယ်အရပ်သို့၊ နိယျတိ- ဆောင်အပ်သနည်း၊ နာဂေန-
နဂါးဖြင့်၊ ကိကာဟထ- အဘယ်ပြုကြကုန်မည်နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဝစမိ-
မေး၏။

(၁၄၈) ဝိဒေဟပုတ္တ- ဝိဒေဟတိုင်းသား၊ [ပဝဒ္ဓကာယော (ပဝမ္မကာယော)]-
ကြီးပွားသော ကိုယ်ရှိသော၊ မဟန္တာ- မြတ်သော၊ ဥရဂေါ- ရင်ဖြင့်
သွားတတ်သော၊ အယံနာဂေါ- ဤနဂါးကို၊ ဘောဇနတ္တာဘောဇနတ္တာယ-
စားအံ့သောငှာ၊ [နိယတိ(နိယျတိ)]- ဆောင်အပ်၏၊ အဿ- ထိုနဂါး၏၊
မံသံ- အသားသည်၊ သာဒုဉ္ဇ- ကောင်းသည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊
ထူလဉ္ဇ- ဆူးသည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ မုဒုဉ္ဇ- နူးညံ့သည်လည်း၊
ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တံ- သင်သည်၊ ရသံ- နဂါးသားအရသာကို၊ နအညာသိ-
မသိ။

(၁၄၉) မယံ- ငါတို့သည်။ ဣတော- ဤအရပ်မှ၊ အာဒါယ- ထမ်းပိုး
ရွက်ဆောင်၍၊ သကံနိကေတံ- မိမိအိမ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ သတ္ထာနိ
သတ္ထေဟိ- ဓားတို့ဖြင့်၊ ဝိကောပယိတွာ- လှီး၍၊ မံသာနိ- အသားတို့ကို၊
ပမောဒမာနာ- ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊ ဘောက္ခာမ- စားကြကုန်အံ့၊ ဟိသစ္စံ-
မှန်၏၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ ပန္နဂါနံ- နဂါးတို့၏၊ သတ္တုဝေါ-
ရန်သူတို့တည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟံသု- ဆိုကြကုန်၏။

(၁၅၀) ဘောဇပုတ္တာ- မုဆိုးသားတို့၊ [ပဝဒ္ဓကာယော(ပဝဇကာယော)]-
ကြီးပွားသော ကိုယ်ရှိသော၊ မဟန္တော- မြတ်သော၊ အယံဥရဂေါ- ဤနဂါးကို၊
ဘောဇနတ္တာ ဘောဇနတ္တာယ- စားအံ့သောငှာ၊ [သစေနိယတိ (သစေနိယုတိ)]-
အကယ်၍ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဝေါ- သင်တို့အား၊ သောဠသဗလီဗဒ္ဓါနိ-
လှည်းတိုက်နွားလား တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုတို့ကို၊ ဒဒါမိ- ပေးအံ့၊ ဣမံနာဂံ-
ဤနဂါးကို၊ ဗန္ဓနဿာ- အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မုဗ္ဗထ- လွှတ်ကြကုန်လော၊ ဣတိ-
ဤသို့၊ အဝစ္စံ- ဆို၏။

(၁၅၁) ဝိဒေဟပုတ္တ- ဝိဒေဟတိုင်းသားဖြစ်သော၊ အာဠာရ- အာဠာရ၊
မနာပေါ- နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော၊ အယံနာဂေါ- ဤနဂါးကို၊ နောအမေဟိ-
ငါတို့သည်။ အဒ္ဓါဟိ အဒ္ဓါဇဝ- စင်စစ်သာလျှင်၊ ဘက္ခော- စားဖူး၏၊ ဥရဂေါ-
နဂါးကို၊ [ဗဟူစနော(ဗဟူဇနော)]ဗဟူဇနဿ- များစွာသော လူသည်၊
[ဘုတ္တပုဗ္ဗိ(ဘုတ္တပုဗ္ဗော)]- စားဘူး၏၊ တေ- သင်၏၊ တံဝစနံ- ထိုစကားကို၊
ကရောမ- လိုက်နာကုန်အံ့၊ တံ- သင်သည်၊ နော- ငါတို့၏၊ မိတ္တဉ္စ- အဆွေ
ခင်ပွန်းသည်လည်း၊ ဟောဟိ- ဖြစ်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟံသု-
ဆိုကြကုန်၏။

(၁၅၂) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ တေ- ထိုမုဆိုး
တို့သည်၊ အဿ- ထိုနဂါးမင်းအား၊ ဗန္ဓနာ- အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ ပမောစယိသု-
လွတ်စေကုန်၏၊ အဿ- ထိုနဂါးမင်း၏၊ နတ္ထုတော- နှာခေါင်းပေါက်မှ၊
ပဝေသေတွာ- သွင်း၍၊ ပါသေ- ကျော့ကွင်း၌၊ ယံပဋိမောက္ကံ- အကြင်
စွပ်အပ်သော အနှောင်အဖွဲ့သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တသ္မာဗန္ဓနာစ- ထိုအနှောင်
အဖွဲ့မှလည်း၊ ဥရဂံ- နဂါးမင်းကို၊ ပမောစယိသု- လွတ်စေကုန်၏၊ သော
နာဂရာဇာ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ ဗန္ဓနာ- အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မုတ္တောစ-
လွတ်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ မဟုတ္တံ- တဏှာမျှ၊ ပါစီနမုခေါ- အရှေ့မျက်နှာသို့
ရှေးရှု၊ ပက္ကာမိ- ဖဲသွား၏။

(၁၅၃) မုဟုတ္တံ- တခဏမျှ၊ ပါစီနမုခေါ- အရှေ့မျက်နှာသို့ရှေးရှု၊ ဂန္ဓာန-
သွား၍၊ ပုဏ္ဏေဟိ- မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော၊ နေတ္တေဟိ- မျက်စိတို့ဖြင့်၊
မံ- ငါ့ကို၊ [ပလောကယီ(ပလောကယီ)]- ကြည့်၏၊ တဒါ- ထိုအခဏ၌၊
အဟံ- ငါသည်၊ အဿ- ထိုနဂါးမင်း၏၊ ပိဋ္ဌိတော- နောက်မှ၊ ဒသဂုံလိ-
လက်ဆယ်ချောင်းကို ပေါင်း၍ရှက်အပ်သော၊ အဉ္စလိ- လက်အုပ်ကို၊
ပဂ္ဂဟေတွာ- ချီ၍၊ အန္တဂစ္ဆိ- လိုက်၏။

(၁၅၄) နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ တွံ- သင်သည်၊ တရမာနရူပေါ- ရှောင်တခင်၊
ဂစ္ဆေဝ- ကြွတော်မူလေလော၊ တံ- ရှင်နဂါးမင်းကို၊ အမိတ္တာ- ရန်သူတို့သည်။
ပုန- တစ်ဖန်၊ မာအဂ္ဂဟေသု- မဖမ်းစေကုန်လင့်၊ လုဒ္ဒေဟိ- ရန်ရင်း
ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော သူတို့နှင့်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ သမာဂမော- ပေါင်းဖော်ရခြင်း
သည်၊ ဟိဇကန္တေန- စင်စစ်သဖြင့်၊ ဒုက္ခော- ဆင်းရဲ၏၊ နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊
တွံ- သင်နဂါးမင်းသည်၊ ဘောဇပုတ္တာနံ- မုဆိုးသားတို့၏၊ အဒဿနံ-
မမြင်ရာသို့၊ ဂစ္ဆ- ကြွတော်မူလေလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆို၏။

(၁၅၅) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သောနာဂရာဇာ- ထိုနဂါးမင်းသည်၊
ဝိပ္ပသန္တံ- ကြည်လင်သောရေရှိသော၊ နီလောဘာသံ- ညိုသောအရောင်
ရှိသော၊ ရမဏီယံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ သုတိတ္ထံ- ကောင်းသော
ဆိပ်ရှိသော၊ ဇမ္ဗူဟိစ- သပြေပင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ [ဝေတသာဟိ
(ဝေဒိသာဟိ)]စ- ရင်းရဲပင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ [သမောတတံ(သမောနတံ)]-
ကမ်းနှစ်ဘက်တို့၌ ထိုမှဤမှထက်ဝန်းကျင် ညွတ်လုဘနန်း ပြည့်သော၊
ရဟဒံ- ကဏ္ဍဝေဏ္ဏမြစ်သို့၊ အဂမာသိ- သွားလေ၏၊ နိတ္တိဏ္ဏဘယော-
ကင်းသောဘေးရှိသည်ဖြစ်၍၊ [ပတိတော (ပတိတော)]- ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ၊ ပါဝေက္ခိ- ဝင်လေ၏။

(၁၅၆) ဇနိန္ဒ- လူတို့သခင် ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်၊ သောနာဂေါ- ထိုသင်္ခါပါလ
နဂါးမင်းသည်၊ တံ- ထိုကဏ္ဍဝေဏ္ဏမြစ်သို့၊ ပဝိဿ- ဝင်လေ၍၊ နစိရဿံ-
မကြာမြင့်မီ၊ ဒိဗ္ဗေန- နတ်၌ဖြစ်သော အခြံအရံဖြင့်၊ ပရိဝါရိတော- ခြံရံလျက်၊
မေ- ငါ၏၊ ပုရတော- ရှေ့မှ၊ [ပါတုရဟုံ(ပါတုရဟု)]- ထင်ရှားဖြစ်လာ၏၊
ပုတ္တော- သားသည်၊ ပိတရံ- အဘကို၊ ဥပဋ္ဌဟိဣဝ- ဆည်းကပ်ခစားသကဲ့သို့၊
တထာ- ထိုအတူ၊ သောနာဂရာဇာ- ထိုနဂါးမင်းသည်၊ ဟဒယဂံမံ- နှလုံးသို့
ဝင်သော၊ ကဏ္ဍသုခံ- နား၌ချမ်းသာသော စကားကို၊ ဘဏန္တော- ဆိုလျက်၊
မံ- ငါ့ကို၊ [ဥပဋ္ဌဟိ(ဥပဋ္ဌဟိ)]- ဆည်းကပ်လာ၏။

(၁၅၇) အာဠာရ- အာဠာရ၊ တံ- သင်သည်၊ မေ- ငါ၏၊ မာတာစ- အမိသည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ပိတာစ- အဘသည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ အပ္ပန္တရော- နှလုံးခွံသားနှင့်တူသော၊ ပါဏဒဒေါ- အသက်ကို ပေးတတ်သော၊ သဟာ- ယောစ- ခင်ပွန်းအစစ်အဆွေချစ်သည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ အာဠာရ- အာဠာရ၊ တေ- သင်အား၊ အဟံ- ငါသည်၊ [သကံစ(သက္ကဋ္ဌ)]- ပူဇော်ချီးမြှောက်ခြင်းကိုလည်း၊ ကရိဿာမိ- ပြုအံ့၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဣဒ္ဓိပဋိလာ- ဘကော- တန်ခိုးကိုတစ်ဖန်ရပြန်သည်။ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ အာဠာရ- အာဠာရ၊ တံ- သင်သည်၊ မေ- ငါ၏၊ နိဝေသနာနိစ- နေရာဗိမာန်တို့ကိုလည်း၊ ပဿ- ရှုပါလှည့်လော၊ ဝါသဝဿ- သိကြားမင်း၏၊ မသက္ကသာရံဝိယ- တာဝတိံသာ နတ်ပြည်နှင့် တူသော၊ ပဟူတဘက္ခ- များသော ဘောဇဉ်ရှိသော၊ ဗဟုအန္ဓပါနံ- များသော ထမင်းအဖျော်ရှိသော နဂါးပြည်ကိုလည်း၊ ပဿ- ရှုပါလှည့်လော၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သော- ထိုသင်္ခပါလ နဂါးမင်းသည်၊ မံ- ငါကို၊ အဠာရိ- ဆို၏။

တတ္ထ- ထိုသယံ ဝိမာနံစသော ဂါထာတို့၌၊ ဝိမာနန္တိ- ဝိမာနံဟူသည်ကား၊ သင်္ခပါလနာဂရညော- သင်္ခပါလနဂါးမင်း၏၊ အနေကသတနာဋကသမ္ပတ္တိသမ္ပန္တိ- ရာပေါင်းများစွာသော ကချေသည်တည်းဟူသော စည်းစိမ်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ကဉ္စန မဏိဝိမာနံ- ရွှေပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသောဗိမာန်ကို၊ ပုညာနန္တိ- ပုညာနံဟူသည်ကား၊ တေန- ထိုနဂါးမင်းသည်၊ ကတပုညာနံ- ပြုအပ်သော ကောင်းမှုတို့၏၊ မဟန္တံ- ကြီးကျယ်သော၊ ဝိပါကံ- အကျိုးကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ ကမ္မဉ္စ- ကံကိုလည်းကောင်း၊ ဖလဉ္စ- ကံ၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ပရလောကဉ္စ- တမလွန်လောကကိုလည်းကောင်း၊ သဒ္ဓဟိတွာ- ယုံကြည်၍၊ ပဝတ္တာယ- ဖြစ်သော၊ သဒ္ဓါယ- သဒ္ဓါတရားဖြင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိတော- ရဟန်းပြုခဲ့ပြီ၊ န ကာမကာမာတိ- န ကာမကာမာဟူသည်ကား၊ ဝတ္ထုကာမေနပိ- ဝတ္ထုကာမကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဘယေနပိ- ကြောက်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဒေါသေနပိ- စိတ်ဆိုးသောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မုသာ- မမှန်သောစကားကို၊ န ဘဏန္တိ- မဆိုကုန်၊ ဇာယိဟိတိတိ- ဇာယိဟိတိဟူသည်ကား၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တုမ္ဘာကံ- အရှင်ဘုရားတို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ မယုမ္ပိ- ငါ့အားလည်း၊ ပဿဒေါ- ကြည်ညိုခြင်းသည်၊ သောမနဿံ- ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်၊ ဇာယိဿတိ- ဖြစ်လတံ့၊ ဝါဏီဇူန္တိ- ဝါဏီဇူဟူသည်ကား၊ ဝါဏီဇူကမ္ပံ- ကုန်သွယ်အမှုကို၊ ကရိဿာမိ- ပြုအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဂစ္ဆန္တော-

သွားလတ်သော်၊ ပထေ အဒ္ဓသာသိမ္မိတိ- ပထေ အဒ္ဓသာသိမ္မိဟူသည်ကား၊ ပဉ္စန္ဒ-
 ငါးခုကုန်သော၊ သကဋသတာနံ- လှည်းအရာတို့၏၊ ပုရတော- ရှေ့မှ၊ သုခယာနကေ-
 ချမ်းသာစွာ စီးနင်းရသောယာဉ်၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်၍၊ ဂစ္ဆန္တော- သွားလတ်သော်၊
 မဟာမဂ္ဂေ- လမ်းမကြီး၌၊ ဇနပဒမနုဿေ- ဇနပုဒ်လူတို့ကို၊ အဒ္ဓသံ- မြင်ခဲ့ပြီ၊
 ပဝမကာယန္တိ- ပဝမကာယံဟူသည်ကား၊ ဝမိတကာယံ- ကြီးပွားသော ကိုယ်ရှိသော၊
 အာဒါယာတိ- အာဒါယဟူသည်ကား၊ အဋ္ဌဟိ- ရှစ်ခုကုန်သော၊ ကာဇေဟိ- ထမ်းပိုး
 တို့ဖြင့်၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ အဝစမ္မိတိ- အဝစမ္မိဟူသည်ကား၊ အဘာသိ- ပြောဆိုခဲ့ပြီ၊
 ဘိမကာယောတိ- ဘိမကာယောဟူသည်ကား၊ ဘယဇနကကာယော- ကြောက်ခြင်းကို
 ဖြစ်စေတတ်သော ကိုယ်ရှိသော၊ ဘောဇပုတ္တာတိ- ဘောဇနပုတ္တာဟူသည်ကား၊
 လုဒ္ဓပုတ္တကေ- မုဆိုးသားတို့ကို၊ ပိယသမုဒါစာရေန- ချစ်ဖွယ်ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် အာလပတိ-
 ခေါ်ဝေါ်၏၊ ဝိဒေဟပုတ္တာတိ- ဝိဒေဟပုတ္တဟူသည်ကား၊ ဝိဒေဟရဋ္ဌဝါသိတာယ-
 ဝိဒေဟတိုင်း၌နေသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အာဠာရံ- အာဠာရကို၊ အာလပိသု- ဝိဒေဟ-
 ပုတ္တဟု ခေါ်ကုန်ပြီ၊ ဝိကောပယိတွာတိ- ဝိကောပယိတွာဟူသည်ကား၊ ဆိန္ဒုတွာ-
 ဖြတ်တောက်၍၊ မယဉ္စိ ဝေါ သတ္တဝေါတိ- မယဉ္စိ ဝေါ သတ္တဝေါဟူသည်ကား၊
 မယံ ပန- ငါတို့သည်ကား၊ နာဂါနံ- နဂါးတို့၏၊ ဝေရိနော နာမ- ရန်သူတို့မည်ကုန်၏၊
 ဘောဇနတ္တာတိ- ဘောဇနတ္တာဟူသည်ကား၊ ဘောဇနတ္တာယ- စားရန်အလို့ငှာ၊
 မိတ္တဉ္စ နော ဟောဟိတိ- မိတ္တဉ္စ နော ဟောဟိဟူသည်ကား၊ တွံ- သင်သည်၊ အမှာကံ-
 ငါတို့၏၊ မိတ္တော- မိတ်ဆွေသည်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်လော့၊ ကတဂုဏံ- ပြုအပ်သော
 ကျေးဇူးကို၊ ဇာန- သိလော့။

တဒါဿု တေတိ- တဒါဿု တေဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊
 တေဟိ ဘောဇပုတ္တေဟိ- ထိုမုဆိုးသားတို့သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်သည်
 ရှိသော်၊ အဟံ- ငါသည်၊ တေသံ- ထိုမုဆိုးသားတို့အား၊ သောဠသ ဝါဟဂေါဏေ-
 တစ်ဆယ့်ခြောက်ကောင်ကုန်သော လှည်းတိုက်နွားတို့ကို၊ နိဝါသနပါရူပနာနိ- အဝတ်
 အရုံတို့ကို၊ ပသတံ ပသတံ- တလက်ဘက် တလက်ဘက်သော၊ သုဝဏ္ဏမာသကေ-
 ရွှေဖြင့်ပြီးသော ပဲစေ့တို့ကို၊ ဘရိယာနဉ္စ- မယားတို့အတွက်လည်း၊ နေသံ- ထိုမုဆိုး
 သားတို့အား၊ ဝတ္ထာလင်္ကာရံ- အဝတ်တန်ဆာကို၊ အဒါသိ- ပေးခဲ့ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊
 တေ- ထိုမုဆိုးသားတို့သည်၊ သင်္ခပါလနာဂရာဇာနံ- သင်္ခပါလနဂါးမင်းကို၊ ဘူမိယံ-
 မြေ၌၊ နိပဇ္ဇာပေထွာ- လျောင်းစေ၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကက္ခဠတာယ- ကြမ်းတမ်း

သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သကဏ္ဍကကာဠဝေတ္ထလတာယ- ဆူးရှိသော ကြိမ်မည်းလုံး၏။
ကောဋိယံ- အဆုံးကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍။ အာကမိတုံ- ငင်ခြင်းငှာ၊ အာရဘိသု-
အားထုတ်ကုန်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ နာဂရာဇာနံ- နဂါးမင်းကို၊
ကိလမန္တံ- ပင်ပန်းသည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ အကိလမေန္တောဝ- မပင်ပန်းစေမူ၍
သာလျှင်၊ အသိနာ- ဓားဖြင့်၊ တာ လတာ- ထိုကြိမ်နွယ်ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊
ဒါရကာနံ- ကလေးတို့၏၊ ကဏ္ဏဝေဓတော- နားပေါက်မှ၊ ဝဋ္ဋီနိဟရဏနိယာမေန-
ကြိုးလုံးကို ထုတ်သောနည်းဖြင့်၊ အဒုက္ခာပေန္တော- မဆင်းရဲစေမူ၍၊ သဏိကံ-
ဖြည်းဖြည်း၊ နိဟရိ- ထုတ်ခဲ့ပြီ၊ တသ္မိ ကာလေ- ထိုအခါ၌၊ တေ ဘောဇပုတ္တာ-
ထိုမုဆိုးသားတို့သည်၊ ယံ ဗန္ဓနံ- အကြင် အနှောင်အဖွဲ့ကို၊ အဿ- ထိုနဂါးမင်း၏၊
နတ္ထုတော- နှားခေါင်းမှ၊ ပဝေသေတွာ- သွင်း၍၊ ပါသေ- ကျော့ကွင်း၌၊ ပဋိမောက္ကံ-
ချီနှောင်ထားအပ်ပြီ၊ တသ္မာ ဗန္ဓနာ- ထိုအနှောင်အဖွဲ့မှ၊ တံ ဥရဂံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊
မောစယိသု- လွတ်စေခဲ့ပြီ၊ တဿ- ထိုနဂါးမင်း၏၊ နာသတော၊ နှာခေါင်းပေါက်မှ၊
ပါသေန- ကျော့ကွင်းနှင့်၊ သဟ- တကွ၊ တံ ရဇ္ဈကံ- ထိုကြိုးငယ်ကို၊ နိဟရိသု- ထုတ်ခဲ့ကုန်ပြီ၊
ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒိပေတိ- ပြ၏၊ ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ တေ- ထိုမုဆိုးသားတို့သည်၊
ဥရဂံ- နဂါးကို၊ ဝိဿဇေတွာ- လွတ်၍၊ ထောကံ- အနည်းငယ်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ အယံ
ဥရဂေါ- ဤနဂါးမင်းသည်၊ ဒုဗ္ဗလော- အားနည်း၏၊ မတကာလေ- သေသောအခါ၌၊
နံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဂမိဿာမ- သွားကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊
နိလိယိသု- ပုန်းအောင်းကြကုန်ပြီ။

ပုဏ္ဏေဟိတိ- ပုဏ္ဏေဟိဟူသည်ကား၊ သောပိ- ထိုနဂါးသည်လည်း၊ မဟုတ္တံ-
အနည်းငယ်၊ ပါစိနာဘိမုခေါ- အရှေ့အရပ်သို့ ရှေ့ရှု၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ အဿပုဏ္ဏေဟိ-
မျက်ရည်ပြည့်ကုန်သော၊ နေတ္တေဟိ- မျက်လုံးတို့ဖြင့်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပလောကယိ- ကြည့်ခဲ့ပြီ၊
တဒါဿဟန္တိ- တဒါဿဟံဟူသည်ကား၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ အဿ-
ထိုနဂါးမင်းအား၊ ဂစ္ဆေဝါတိ- ဂစ္ဆေဝဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့ လျှင်၊ တံ- သင့်ကို၊
အဝစံ- ဆိုခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ ရဟဒန္တိ- ရဟဒံဟူသည်ကား၊
ကဏ္ဏဝေဏ္ဏဒဟံ- ကဏ္ဏဝေဏ္ဏမြစ်သို့၊ သမောတတန္တိ- သမောတတံဟူသည်ကား၊
ဥဘယတီရေသု- ကမ်းနှစ်ဘက်တို့၌၊ ဇမ္ဗုရက္ခဝေတသရက္ခေဟိ- သပြေပင် ရင်းရဲပင်
တို့ဖြင့်၊ ဩတတံ ဝိတတံ- ညွတ်သော၊ နိတ္တိဏ္ဏာဘယော ပတိတောတိ- နိတ္တိဏ္ဏာဘယော
ပတိတောဟူသည်ကား၊ ကိရ- ချဲ့ဦးအံ့၊ သော- ထိုနဂါးမင်းသည်၊ တံ ဒဟံ- ထိုကဏ္ဏ-

ဝေဏ္ဏမြစ်သို့၊ ပဝိသန္ဓော- ဝင်လျက်၊ အာဠာရဿ- အာဠာရအား၊ နိပစ္စကာရံ- အရိအသေကို၊ ဒဿေတွာ- ပြ၍၊ ယာဝ- အကြင်မျှလောက်၊ နဂုံဌာ- အမြီးသည်၊ ဩတရိ- ရေသို့သက်၏၊ ဥဒကေ- ရေ၌၊ ပဝိဋ္ဌဌာနံဧဝ- ဝင်ရာအရပ်သည်သာလျှင်၊ အဿ- ထိုနဂါးမင်း၏၊ နိဗ္ဗယံ- ဘေးမရှိရာသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ နိတ္တိဏ္ဏဘယော- ကူးမြောက်ပြီးသော ဘေးရှိသည်၊ ပတိတော- ဝမ်းမြောက်သည်၊ ဟဋ္ဌတုဌော- နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) ပါဝေကိ- ကြည့်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပဝိဿာတိ- ပဝိဿဟူသည်ကား၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ဒိဗ္ဗေန မေတိ- ဒိဗ္ဗေန မေဟူသည်ကား၊ နာဂဘဝနေ- နဂါးဘုံ၌၊ ပမာဒံ- မေလျော့ခြင်းသို့၊ အနာပဇ္ဇိတွာ- မရောက်မူ၍၊ မယိ- ငါသည်၊ ကဏ္ဏဝေဏ္ဏတီရံ- ကဏ္ဏဝေဏ္ဏမြစ်ကမ်းကို၊ အနတိက္ကန္တေယေဝ- မကျော်လွန်မှီ၌ပင်လျှင်၊ ဒိဗ္ဗေန- နတ်၌ဖြစ်သော၊ ပရိဝါရေန- အခြံအရံဖြင့် မမ- ငါ၏၊ ပုရတော- ရှေ့၌၊ ပါတုရဟောသိ- ထင်ရှား ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဥပဋ္ဌဟိတိ- ဥပဋ္ဌဟိဟူသည်ကား၊ ဥပါဂမိ- ချဉ်းကပ်၏၊ အဗ္ဘန္တရောတိ- အဗ္ဘန္တရောဟူသည်ကား၊ ဟဒယမံသသဒိသော- နှလုံးသားနှင့်တူသော၊ တံ- သင်သည်၊ မမ- ငါအတွက်၊ ဗဟုပကာရော- ကျေးဇူးများ၏၊ သက္ကာရံ- ပူဇော်သက္ကာကို၊ တေ- သင့်အတွက်၊ ကရိဿာမိ- ပြုအံ့၊ ပဿ မေ နိဝေသနာနီတိ- ပဿ မေ နိဝေသနာနိ ဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ နာဂဘဝနံ- နဂါးဘုံကို၊ ပဿ- ရှုလော့၊ မသက္ကသာရံ ဝိယာတိ- မသက္ကသာရံ ဝိယဟူသည်ကား၊ ဩသက္ကနပရိသက္ကနာဘာဝေနစ- ဆုတ်ယုတ်ခြင်း တိုးပွားခြင်း မရှိခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယနသာရတာယ စ- တစ်ခဲနက်သော အနှစ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သိနေရပဗ္ဗတရာဇာ- မြင်းမိုရ်တောင်မင်းကို၊ မသက္ကသာရော- မသက္ကသာရဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊ အယံ- ဤစကားရပ်ကို တတ္ထ- ထိုမြင်းမိုရ်တောင်၌၊ မာပိတံ- ဖန်ဆင်းအပ်သော၊ တာဝတိံသဘဝနံ- တာဝတိံသာဘုံကို၊ သန္ဓာယေဝ- ရည်၍သာလျှင်၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သော နာဂရာဇာ- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ ဧဝံ- ဤသို့သော ကျေးဇူးစကားကို၊ ဝတွာ- ဆိုပြီး၍၊ ဥတ္တရိ- အလွန်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ နာဂဘဝနံ- နဂါးပြည်ကို၊ ဝေဏ္ဏန္တော- ချီးမွမ်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ “တံ ဘူမိဘာဂေဟိ (ပ) ဓာရယန္တိ ဖလာနီ”တိ- “တံ ဘူမိဘာဂေဟိ (ပ) ဓာရယန္တိ ဖလာနီ” ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၅၈) အာဠာရ- အာဠာရ၊ ယတ္ထ- အကြင်နဂါးပြည်အရပ်၌၊ ပဝိဋ္ဌမတ္တာဝ- တည်တည့်ရကုန်လျှင်ပင်၊ သတ္တာ- သတ္တဝါတို့သည်၊ သောကံ- ဖိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဗျာပါရကို၊ ဇဟန္တိ- စွန့်ကုန်၏၊ တံနာဂဘဝနံ- ထိုငါတို့နဂါးပြည်အရပ်သည်၊ ဘူမိဘာဂေဟိ- ညီညွတ်သော မြေအဖို့တို့နှင့်၊ ဥပေတရူပံ- ပြည့်စုံသော သဘောရှိ၏၊ ဘူမိ- ငါတို့နဂါးပြည်၌ မြေအပြင်သည်၊ အသက္ခရာစေ- ကျောက်ခဲ ကျောက်စစ်ကင်းသည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ မုဒု(မုဒု)သုဘာစ- နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ရတနာခုနှစ်ပါးတို့၏အရောင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်ထွန်းဝင်း သည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ နိစတ္တိဏာစ- ပိုးပရန်၏ကျောက်ကုန်း အဆင်းနှင့် တူသော ခြင်းခြင်းနီးသော နိမ့်သောမြက်နှင့် ပြည့်စုံသည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ အပ္ပရဇာစ- မြူကင်းသည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ပါသာဒိကာစ- ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

(၁၅၉) အနာဝကုလာ- မယုတ်သော ကမ်းရှိသော၊ ဝေဠုရိယူပနီလာ- ကျောက်မျက်ရွဲဖြင့် ပြီးသော စိမ်းညိုကြည်လင်သော ရေ၏ တည်ရာရေကန်ရှိ သည်လည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ စတုဒ္ဒိသံစတုဒ္ဒိသာသု- ရေကန် လေးမျက်နှာတို့၌၊ သုရမ္ပံ- အလွန် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ အမ္မဝနံ- သရက်ဥယျာဉ်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တသ္မိ- ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌၊ အမ္မာ- သရက်ပင်တို့သည်၊ ပက္ကာစ- မှည့်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပေသီစ (ပေသီစ)- အစိမ်းအရွှမ်းလည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ ဖလာ- အသီးရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သုဖုလ္လာ- အလွန်ပွင့်လင်း စည်ပင်ကုန်၏၊ နိစ္စောတုကာ- ဥတုခြောက်ပါးတို့နှင့် လျော်သော အပွင့်အသီးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဖလာနိ- အသီးတို့ကို၊ ဓာရယန္တိ- ဆောင်ကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုတံ ဘူမိဘာဂေဟိစသော ဂါထာတို့၌၊ အသက္ခရာတိ- အသက္ခရာ ဟူသည်ကား၊ တတ္ထ- ထိုနဂါးပြည်၌၊ ယာ ဘူမိ- အကြင်မြေအပြင်သည်၊ ပါသာဏ- သက္ခရာရဟိတာ- ကျောက် ကျောက်ဖြုတ်တို့မှ ကင်းသည်၊ မုဒု- နူးညံ့သည်၊ သုဘာ- တင့်တယ်သည်၊ ကဉ္စနရဇတမဏိမယာ- ရွှေ ငွေ ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ပြီးသည်၊ သတ္တရတန- ဝါလုကာကိုဏ္ဍာ- ရတနာခုနှစ်ပါးတည်းဟူသော သဲတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) နိစတ္တိဏာတိ- နိစတ္တိဏာဟူသည်ကား၊ ဣန္ဒဂေါပကပိဋ္ဌိသဒိသဝဇ္ဇေဟိ- သိကြားသွေးပေါက်သဏ္ဌာန် ပိုးပရန်၏ ကျောက်ကုန်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သော၊ နိစတိဏေဟိ- နိမ့်သော မြက်သစ်ပင်တို့နှင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံကုန်၏၊ အပ္ပရဇာတိ- အပ္ပရဇာဟူသည်ကား၊ ပံသုရဟိတာ- မြေမဲ့မှကင်းသည်၊ ယတ္ထ ဇဟန္တိ သောကန္တိ-

ယတ္ထ ဇဟန္တိ သောကံဟူသည်ကား၊ ယတ္ထ- ယင်းနဂါးဘုံ၌၊ ပဝိဋ္ဌမတ္တာဝ- ဝင်လျှင် ဝင်ခြင်းပင်၊ နိဿောကာ- စိုးရိမ်ခြင်း ကင်းကုန်သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ အနာဝကုလာတိ- အနာဝကုလာဟူသည်ကား၊ အဝကုလာ- မကောင်းသော ညံ့သော ကမ်းပါးသည်၊ န- မရှိ၊ အခါဏုမာဝါ- သစ်ငုတ်မရှိသည်လည်းကောင်း၊^၁ ဥပရိ- အထက်သို့၊ ဥက္ကုလဝိကုလဘာဝရဟိတာ ဝါ- မြင့်မောက်သည်၏အဖြစ် မညီမညွတ် မြင့်မောက်သည်၏အဖြစ်မှကင်းသည်လည်းကောင်း၊ (ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊)^၂ သမသဏ္ဌိတာ- အညီအမျှ ကောင်းစွာ တည်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဝေဠုရိယူပနီလာတိ- ဝေဠုရိယူပနီလာဟူသည်ကား၊ ဝေဠုရိယေန- ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသောကြောင့်၊ ဥပနီလာ- စိမ်းညိုသော ရေပြင်ရှိ၏၊^၃ တသ္မိ နာဂဘာဝနေ- ထိုနဂါးဘုံ၌၊ ဝေဠုရိယမယာ- ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့် ပြီးသော၊ ပသန္နသလိလာ- ကြည်လင်သော ရေရှိသော၊ နီလော- ဘာသာ- စိမ်းညိုသောအရောင်ရှိသော၊ အနေကဝဏ္ဏကမလုပ္ပလသန္တန္နာ- အဆင်း အမျိုးမျိုးသော ကမလကြာ ဥပ္ပလကြာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော၊ ပေါက္ခရဏီ- ရေကန်သည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ စတုဒ္ဓိသန္တိ- စတုဒ္ဓိသံ ဟူသည်ကား၊ တဿာ ပေါက္ခရဏီယာ- ထိုရေကန်၏၊ စတုသု- လေးပါးကုန်သော၊ ဒိသာသု- အရပ်မျက်နှာတို့၌၊ ပက္ကာ စာတိ- ပက္ကာစဟူသည်ကား၊ တသ္မိ အဗ္ဗဝနေ- ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌၊ အဗ္ဗရုက္ခာ- သရက်ပင်တို့သည်၊ ပက္ကဖလာစ- မှည့်သော အသီးရှိ ကုန်သည်လည်းကောင်း၊^၄ အမပက္ကဖလာ စ- တဝက်မှည့်သော အသီးရှိကုန်သည်

၁။ အနာဝကုလံ= အန်+အဝကုလ-အဝ-သဒ္ဓါ အယုတ်အညံ့အနက်ဟော၊ ကုလ-သဒ္ဓါ- ကမ်းပါး မို့မောက်သော မြေအရပ်ကို ဟော၏၊ အဘိဓာန်တို့၌ ကမ်းပါးအနက်ဟောပုဒ်မှာ ကုလ-ဟု ဒိဃသရနှင့် ရှိ၏၊ ဤ၌ ကုလ-ဟုရှိသည်မှာထူး၏၊ အခါဏုမံစသော စကားရပ်တို့မှာ အနာဝကုလံကို ထပ်၍ ဖွင့်ဆိုသော စကားများဖြစ်ကြသည်။

၂။ ဥက္ကုလ= ဥတ်-အထက် အနက်ဟော၊ ကုလ-မို့မောက်သော မြေအရပ်(ဝါ) ကမ်းပါး အနက်ဟော၊ အထက်သို့ မတ်မတ်စောက်စောက် မြင့်နေသော ကမ်းပါးမရှိဟု ဆိုလိုသည်၊ ဝိကုလ= ဝိ-အထူးထူး၊ ကုလ-ကမ်းပါး၊ မညီမညွတ်မို့သည့်နေရာမို့ ခွက်သည့်နေရာ ခွက်ဖြစ်နေသော ကမ်းပါးမရှိဟု ဆိုလိုသည်။

၃။ ဥပနီလာ= ဥပ-သဒ္ဓါ အနီးဟော၊ နီလ-သဒ္ဓါ အညိုရောင်၊ အညိုရောင်၏ အနီး- ဟူသည် တကယ့် အညိုကြီးမဟုတ်ဘဲ ညိုတို့တို့အရောင်ဟု ဆိုလိုသည်။

၄။ ပေသိ= ပေသိ+ဤ ပေသိ-သဒ္ဓါသားတစ် အတုံး အစိတ် အခွံ-ဟူသော အနက်ကို ဟော၏ (အဗ္ဗပေသိ-သရက်သီးစိတ်) ဤ၌သရက်သီး အစိမ်းဟု ဆိုလိုသည်။

လည်းကောင်း၊ တရုဏဖလာ စ- နသောအသီးရှိကုန်သည်လည်းကောင်း၊ ဖုလ္လိတာဇဝ-
ပေါများကုန်သည်သာ၊ (ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။) ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊
နိစ္စောတုကာတိ- နိစ္စောတုကာဟူသည်ကား၊ ဆန္ဒမ္ပိ- ခြောက်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊
ဥတူနံ- ဥတုတို့အား၊ အနုရူပေဟိ- လျောက်ပတ်ကုန်သော၊ ပုပ္ဖဖလေဟိ- အပွင့်
အသီးတို့ဖြင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံကုန်၏။ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

(ဇဝံ- ဤသို့သော ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဝတ္တာ- ဆိုပြီး၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ရညော-
ဗာရာဏသီမင်းအား၊ ကထေန္တော- ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍၊) “တေသံ ဝနာနံ (ပ)
အနပ္ပကေဟိ”တိ- “တေသံ ဝနာနံ (ပ) အနပ္ပကေဟိ”ဟူကုန်သော၊ (ဣမာ အဋ္ဌ
ဂါထာ- ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို။ အာဟ- ဆိုပြီး။)

(၁၆၀) နရဒေဝ- လူတို့အထွတ်လောကနတ်၊ တေသံဝနာနံ- ထိုသရက်
ဥယျာဉ်တောတို့၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ဘဿရသန္နိကာသံ- ပြိုင်းပြိုင်း
ပြက်ထွက်သော အရောင်အဆင်းရှိသော၊ ရဇတဂ္ဂဠ- ငွေဖြင့်ပြီးသော
တံခါးရွက်ရှိသော၊ ဥဠာရံ- မြတ်သော၊ သောဝဏ္ဏမယံနိဝေသနံ-
ရွှေပြာသာဒ်သည်၊ အန္တလိက္ခေ- ကောင်းကင်ပြင်၌၊ ဝိဇ္ဇရိဝ- လျှပ်စစ် ကဲ့သို့၊
ဩဘာသတိ(ဩဘာသတိ)]- ထွန်းတောက်ပ၏။

(၁၆၁) ရာဇ- မင်းမြတ်၊ သုနိမ္မိတာ- ကောင်းစွာ ဖန်ဆင်းအပ်ကုန်သော၊
တတ္ထ- ထိုပြာသာဒ်၌၊ အနေကစိတ္တာ- တစ်ပါးမကများသော ဆန်းကြယ်ခြင်း
ရှိကုန်သော၊ [မဏိမယာ(မဏိမယာ)]- ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသည်လည်း
ဖြစ်ကုန်သော၊ သောဝဏ္ဏမယာ- ရွှေဖြင့်ပြီးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊
ဥဠာရာ- မွန်မြတ်သော စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော အဆောင် တိုက်ခန်းတို့သည်၊
အလင်္ကာတာဟိ- တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော၊ သုဝဏ္ဏကာယူရဓရာဟိ-
ရွှေခြေကျင်းဝတ်ကုန်သော၊ ကညာဟိ- သတို့သမီးတို့ဖြင့်၊ သတတံ-
အခါခပ်သိမ်း၊ ပရိပူရာ- ပြည့်ကုန်၏။

(၁၆၂) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ သဟဿထမ္ဘံ- များစွာသော
တိုင်ရှိသော၊ အတုလာနုဘာဝံ- အတုမဲ့လျှင်းပမာကင်းသော အာနုဘော်
ရှိသော၊ တံပါသာဒံ- ထိုပြာသာဒ်သို့၊ အနောမဝဏ္ဏော- မယုတ်မမာ
မွန်မြတ်စွာသော အဆင်းရှိသော၊ သောသင်္ခပါလော- ထိုသင်္ခပါလ
နဂါးမင်းသည်၊ တရမာနရူပေါ- အဆောတလျင်၊ မံ- ငါကို၊ ဟတ္ထေ- လက်၌၊
ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ အာရုယျ- တက်၍၊ ယတ္ထ- အကြင်အရပ်၌၊ အဿ-

ထိုသင်္ခါလနဂါးမင်း၏၊ ဘရိယာ- မယားဖြစ်သော၊ မဟေသီ- မိဖုရားသည်၊
အဟောသီ- နေ၏၊ တံဌာနံ- ထိုအရပ်သို့၊ နေတိ- ဆောင်၏။

(၁၆၃) ဧကာ- တစ်ယောက်သော၊ နာရီစ- မိန်းမသည်လည်း၊ ဝေဠုရိယမယံ-
ကျောက်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသော၊ မဟဉ္စိ- အဘိုးများစွာထိုက်သော၊ သုဘံ-
တင့်တယ်စွာသော၊ မဏိဇာတိမန္တပပန္နံ- အမျိုးရှိသော ပတ္တမြားတို့နှင့်
ပြည့်စုံထသော၊ အာသနံ- နေရာကို၊ တရမာနရူပါ- အဆောတလျှင်၊
အာဒါယ- ယူတည်၍၊ အစောဒိတာ- မနှိုးဆော်မတိုက် တွန်းဘဲ၊ အတ္တိဟာသိ-
ခင်း၏။

(၁၆၄) တတော- ထိုနောင်မှ၊ ဥရဂေါ- သင်္ခါလနဂါးမင်းသည်၊ မံ- ငါကို၊
ဟတ္ထေ- လက်၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ ပါမုခအာသနသ္မိ- မြတ်သော နေရာ၌၊
[နိသီဒယီ (နိသီဒယိ)]- ထိုင်နေစေ၏၊ ဟိယသ္မာ- အကြံနှင့် ကြောင့်၊ ဘဝံ-
အရှင်သည်၊ မေ- ငါ၏၊ ဂရူနံ- အလေးအမြတ် ပြုအပ်ကုန်သော မိဘတို့တွင်၊
အညတရော- တစ်ယောက်သော သူပေတည်း၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊
ဣဒံအာသနံ- ဤမြတ်သော နေရာသည်၊ ဘဝတော- အရှင်၏၊ အာသနံ-
နေရာတည်း၊ အတြ- ဤမြတ်သော နေရာ၌၊ ဘဝံ- အရှင်သည်၊ နိသီဒတု-
ထိုင်နေတော်မူလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ပါမုခအာသနသ္မိ-
မြတ်သော နေရာ၌၊ နိသီဒယိ- ထိုင်နေစေ၏။

(၁၆၅) ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်၊ ပိယဿ- ချစ်အပ်
သော၊ [ဘတ္တု(ဘတ္တု)]- လုပ်ကျွေးတမှု မွေးမြူအပ်သော၊ ပတိနော- လင်၏၊
ပါဒါနိ- ခြေတို့ကို၊ ဘရိယာ- မယားသည်၊ [ပက္ခာလယီ (ပက္ခာလယိ)]ဣဝ-
ဆေးသကဲ့သို့၊ အညာ- တစ်ယောက်သော၊ နာရီစ- မိန်းမသည်လည်း၊
တရမာနရူပါ- အဆောတလျှင်၊ ဝါရိ- ရေကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-
ကပ်လာ၍၊ မေ- ငါ၏၊ ပါဒါနိ- ခြေတို့ကို၊ [ပက္ခာလယီ(ပက္ခာလယိ)]-
ဆေး၏။

(၁၆၆) ဇနိန္ဒ- မင်းမြတ်၊ အပရာ- တစ်ယောက်သော၊ နာရီစ- မိန်းမသည်
လည်း၊ သုဝဏ္ဏမယာယ- ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊ ပါတိယာ- ခွက်ဖြင့်၊ အနေက-
သုပဉ္စ- များစွာသောဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝိဝိဓံ- အထူးထူး အပြားပြား
များသော၊ ဝိယဉ္စနဉ္စ- ဟင်းလျာကိုလည်းကောင်း၊ မနုညရူပံ- နှစ်သက်ဖွယ်သော
သဘောရှိသော၊ ဘတ္တုဉ္စ- ထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ တရမာနရူပါ- အဆော

တလျင်၊ ပဂ္ဂယု- ယူတည့်၍၊ [ဥပနာမယီ (ဥပနာမယီ)]- တည်ထား
ကပ်ဆက်လာ၏။

(၁၆၇) ဘာရတ- မင်းမြတ်ဘာရတ၊ နာရိယော- မိန်းမတို့သည်၊ ဘတ္တု-
မိမိတို့လင်ဖြစ်သော သင်္ခါပါလနဂါမင်း၏၊ မနော- စိတ်ကို၊ ဝိဒိတွာ- သိ၍၊
ဘုတ္တဝန္တံ- စား၍ပြီးသော၊ မံ- ငါ့ကို၊ တူရိယေဟိ- တီးမှုတ်မျိုးတို့ဖြင့်၊ ဥပဋ္ဌဟံ-
လုပ်ကျွေးကြကုန်၏၊ [တတုတ္တရိ(တတုတ္တရိ)]- ထိုထက်အလွန်၊ သော-
ထိုသင်္ခါပါလနဂါမင်းသည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ [နိပတိ(နိပတိ)]- တုပ်ဝပ် ဆည်းကပ်၏၊
အနပ္ပကေဟိ- များစွာကုန်သော၊ မဟန္တဒိဗ္ဗေဟိ- မြတ်သော နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊
ကာမေဟိ- ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့်၊ ဥပဋ္ဌဟိ- လုပ်ကျွေးစေ၏။

တတ္ထ- ထိုတေသံ ဝနာနံစသော ဂါထာတို့၌၊ နိဝေသနန္တိ- နိဝေသနံဟူ
သည်ကား၊ ပါသာဒေါ- ပြာသာဒ်သည်၊ ဘဿရသန္တိကာသန္တိ- ဘဿရသန္တိကာသံ
ဟူသည်ကား၊ ပဘဿရဒဿနံ- ပြီးပြန်သောအဆင်းရှိ၏၊ ရဇတဂ္ဂဋ္ဌန္တိ- ရဇတဂ္ဂဋ္ဌ
ဟူသည်ကား၊* ရဇတဒ္ဓါရကဝါဋ်- ငွေဖြင့်ပြီးသော တံခါးရွက်ရှိ၏၊ မဏီမယာတိ-
မဏီမယာဟူ သည်ကား၊ တတ္ထ- ထိုနဂါးဘုံ၌၊ ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊
ကုဋ္ဌာဂါရာ စ- အထွဋ်တပ်သော အိမ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဂဟ္တာ စ- တိုက်ခန်းတို့သည်
လည်းကောင်း၊ (ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏) ပရိပူရာတိ- ပရိပူရာဟူသည်ကား၊ သမ္ပုဏ္ဏာ-
ပြည့်စုံကုန်၏၊ သော သင်္ခါပါလောတိ- သော သင်္ခါပါလောဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-
မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ တသ္မိ- ထိုသင်္ခါပါလနဂါမင်းသည်၊
နာဂဘဝနံ- နဂါးဘုံကို၊ ဝဇ္ဇေန္တေ- ဟိုသို့ချီးမွမ်းသည်ရှိသော်၊ တံ- ထိုနဂါးဘုံကို၊
ဒဠုကာမော- မြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ မံ-
ငါ့ကို၊ တတ္ထ- ထိုနဂါးဘုံ၌၊ နေတွာ- ဆောင်၍၊ သော သင်္ခါပါလော- ထိုသင်္ခါပါလနဂါမင်း
သည်၊ ဟတ္ထေ- လက်တို့ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ တရမာနော- အဆော်တလျင်၊
ဝေဠုရိယထမ္ဘေဟိ- ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသော တိုင်တို့ဖြင့်၊ သဟဿထမ္ဘံ-
တိုင်ပေါင်းတစ်ထောင်ရှိသော၊ ပါသာဒံ- ပြာသာဒ်သို့၊ အာရယု- တက်၍၊ ယသ္မိ
ဌာနေ- အကြင်နေရာ၌၊ အဿ- ထိုနဂါးမင်း၏၊ မဟေသီ- မိဖုရားသည်၊ အဟောသိ-
ရှိခဲ့ပြီ၊ တံ ဌာနံ- ထိုအရပ်သို့၊ နေတိ- ဆောင်ခဲ့၏၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေတိ-

* ရဇတဂ္ဂဋ္ဌံ= အဂ္ဂဋ္ဌ-သဒ္ဓါ တံခါးကျပ် မင်းတုတ်၊ တံခါးတိုင်ကိုဟော၏၊ အဋ္ဌကထာ၌
ကဝါဋ်-ဟုဖွင့်၏၊ ကဝါဋ်-သဒ္ဓါ တံခါးရွက်ကို ဟော၏၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာအဖွင့် မကိုက်ပေ။

ပြ၏။ ဧကာ စာတိ- ဧကာ စဟူသည်ကား၊ မယိ- ငါသည်၊ ပါသာဒံ- ပြာသာဒ်သို့၊ အဘိရုဠေ- တတ်သည်ရှိသော်၊ ဧကာ- တစ်ယောက်သော၊ ဣတ္ထိ- နဂါးမသည်၊ အညေဟိ- အခြားကုန်သော၊ ဇာတိမဟံန္တေဟိ- ဖြစ်ရာဇာတိအားဖြင့် မြတ်ကုန်သော၊ မဏိဟိ- ပတ္တမြားတို့ဖြင့်၊ ဥပေတံ- ပြည့်စုံသော၊ သုဘံ- တင့်တယ်သော၊ ဝေဠုရိယာသနံ- ကြောင်မျက်စွဲဖြင့်ပြီးသော နေရာကို၊ တေန နာဂရာဇေန- ထိုနဂါးမင်းသည်၊ အဝုတ္တာဝ- တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဆိုပါဘဲလျက်၊ (အဋ္ဌိဟာသိ- ခင်းခဲ့ပြီ၊) အဋ္ဌိဟာသိတိ- အဋ္ဌိဟာသိဟူ သည်ကား၊ အဘိဟရိ- ရှေ့ရှုဆောင်ခဲ့ပြီ၊ အတ္ထရိ- ခင်းခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

ပါမုခအာသနသ္မိန္နိ- ပါမုခအာသနသ္မိဟူသည်ကား၊ ပမုခါသနသ္မိ- အကြီး အမျိုးဖြစ်သောနေရာ၌၊ ဥတ္တမာသနေ- မြတ်သောနေရာ၌၊ နိသီဒါပေသိ- နေစေခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဂဇ္ဈနန္တိ- ဂဇ္ဈနံဟူသည်ကား၊ မေ- ငါ၏၊ မာတာပိတူနံ- အမိအဖတို့တွင်၊ တံ- သင်သည်၊ အညတရော- တစ်ယောက်တည်း၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ နိသီဒါပေသိ- နေစေခဲ့ပြီ၊ ဝိဝိဓံ ဝိယဉ္ဇနန္တိ- ဝိဝိဓံ ဝိယဉ္ဇနံဟူသည်ကား၊ ဝိဝိဓံ- အထူးထူးအပြားပြားသော၊ ဗျဉ္ဇနံ- ဟင်းလျာကို၊ ဘတ္တ မနုညရူပန္တိ- ဘတ္တ မနုညရူပံဟူသည်ကား၊ မနုညရူပံ- နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော၊ ဘတ္တံ- အစားအစာကို၊ ဘာရတတိ- ဘာရတဟူသည်ကား၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အာလပတိ- ဘာရတဟုခေါ်ဝေါ်၏၊ ဘုတ္တဝန္တန္တိ- ဘုတ္တဝန္တံဟူသည်ကား၊ ဘုတ္တာဝိ- စားပြီးသော၊ ကတဘတ္တကိစ္စံ- ပြုအပ်ပြီးသော စားသောက်ခြင်း ကိစ္စရှိသော၊ ဥပဋ္ဌဟန္တိ- ဥပဋ္ဌဟံဟူသည်ကား၊ အနေကသတေဟိ- ရာပေါင်းများစွာကုန်သော၊ တုရိယေဟိ- တုရိယာတို့ဖြင့်၊ ဂန္ဓဗ္ဗံ- နတ်အသွင်ကို၊ ကုရုမာနာ- ပြုကုန်လျက်၊* ဥပဋ္ဌဟိသု- လုပ်ကျွေးကြကုန်ပြီ၊ ဘတ္တ၊ မနော ဝိဒိတွာတိ- ဘတ္တ၊ မနော ဝိဒိတွာဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပတိနော- အရှင်၏၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ ဇာနိတွာ- သိ၍၊ တတုတ္တရိန္တိ- တတုတ္တရိဟူသည်ကား၊ တတော ဂန္ဓဗ္ဗကရဏတော- ထိုဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့ပြုသည်ထက်၊ ဥတ္တရိ- အလွန်၊ မံ နိပတိတိ- မံ နိပတိဟူသည်ကား၊ သော နာဂရာဇာ- ထိုနဂါးမင်းသည်၊ မံ- ငါသို့၊ ဥပသင်္ကမိ- ချဉ်းကပ်၏၊ မဟန္တံ ဒိဗ္ဗေဟိတိ- မဟန္တံ ဒိဗ္ဗေဟိဟူသည်ကား၊ မဟန္တေဟိ- မြတ်ကုန်သော၊ ဥဠာရေဟိ- များကုန်သော၊

* ဂန္ဓဗ္ဗကုရုမာနာ= ဇာတ်အားဖြင့် နဂါးမျိုးဖြစ်ကုန်၏၊ သို့သော်စတုမဟာရာဇ်နတ်မျိုးဝင် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့ကဲ့သို့ ပြုလျက် လုပ်ကျွေးကုန်ဟူလို။

ဒိဗ္ဗေဟိ- နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊ အနုပ္ပကေဟိ- များစွာကုန်သော၊ တေဟိ ကာမေဟိ
စ- ထိုကာမဂုဏ်အာရုံတို့ဖြင့်လည်း၊ (ဥပဋ္ဌဟံ- လုပ်ကျွေးခဲ့ကြကုန်ပြီ။)

ပန- အဖို့တစ်ပါးကို ဆိုဦးအံ့၊ (နာဂရာဇာ- သင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊) ဧဝံ-
ဤသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ စ- ချဉ်းကပ်၍လည်း၊ (အတ္တနော- မိမိအား၊ ကာမဂုဏေဟိ-
ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့်၊ နိမန္တနကာရဏံ- ဖိတ်ခြင်းအကြောင်းကို၊ ခုညော- ဗာရာဏသီ
မင်းအား၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဘရိယာ မမေတာ တိသတာ
အာဠာရ၊ (ပ) ဒဒါမိ တေ တာ ပရိစာရယဿ”တိ- “ဘရိယာ မမေတာ တိသတာ
အာဠာရ၊ (ပ) ဒဒါမိ တေ တာ ပရိစာရယဿ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ-
ဆိုပြီ၊ (စ ပန-ကား ပဒပူရဏ)

(၁၆၈) အာဠာရ- အာဠာရ၊ သဗ္ဗတ္ထမဇ္ဈာ- အလုံးစုံသော လက်တဆုပ်
မျှပမာဏရှိသည်ဖြစ်၍ သွယ်သွယ်သေးသေး ယဉ်ကျေးသော ခါးလည်းရှိ
ထသော၊ ပဒုမုတ္တရာဘာ- ပဒုမာ ကြာပန်းနှင့်တူသော မွန်မြတ်သော
အရောင်အဆင်းလည်းရှိကုန်ထသော၊ တိသတာ- သုံးရာကုန်သော၊ ဧတာ-
ထိုမိန်းမတို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ ဘရိယာ- မယားတို့တည်း၊ အာဠာရ- အာဠာရ၊
ဧတာသု- ထိုမိန်းမတို့၌၊ တေ- သင်၏၊ [ကာမ ကာရာ(ကာမံ)]- အလိုကို၊
(ကရော)- ပြုလော၊ တေ- သင်အား၊ ဒဒါမိ- ပေး၏၊ တံ- သင်သည်၊ တာ-
ထိုသုံးရာကုန်သော မိန်းမတို့ကို၊ ပရိစာရယဿ- အလုပ်အကျွေးပြုစေလော။

တတ္ထ- ထို ဘရိယာစသော ဂါထာ၌၊ သဗ္ဗတ္ထမဇ္ဈာတိ- သဗ္ဗတ္ထမဇ္ဈာဟူ
သည်ကား၊ သဗ္ဗာ- အလုံးစုံကုန်သော၊ အတ္ထမဇ္ဈာ- သေးသွယ်သော ခါးရှိကုန်သော၊
ပါဏိနာ- လက်ဖြင့်၊ ဂဟိတပ္ပမာဏမဇ္ဈာ- ယူအပ်သော အတိုင်းအထွာရှိသော
ခါးရှိကုန်သော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ အဋ္ဌကထာယံ ပန-
မဟာအဋ္ဌကထာ၌ကား၊ “သုမဇ္ဈာ”တိ- သုမဇ္ဈာဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊
(ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) ပဒုမုတ္တရာဘာတိ- ပဒုမုတ္တရာဘာဟူသည်ကား၊ ပဒုမဝဏ္ဏဥတ္တ-
ရာဘာ- ပဒုမ္မာကြာအဆင်းနှင့်တူသော ကောင်းမြတ်သော အဆင်းရှိကုန်သော၊
ပဒုမဝဏ္ဏဥတ္တရစ္ဆဝိယော- ပဒုမ္မာကြာအဆင်းကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်သော အရေအဆင်း
ရှိကုန်သော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပရိစာရယဿတိ- ပရိစာရယဿ
ဟူသည်ကား၊ တာ- ထိုအမျိုးသမီးတို့ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပါဒပရိစာရိကာ- ခြေကို
လုပ်ကျွေးသော မိန်းမတို့ကို၊ ကရောဟိ- ပြုလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊

တိဟိ ဣတ္ထိသတေဟိ- မိန်းမသုံးရာတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊ မဟာသမ္ပတ္တိ- ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို၊ မယံ- ငါ့အား၊ အဒါသိ- ပေးခဲ့ပြီ။ သော- ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ “သံဝစ္ဆရံ (ပ) ဝိမာနသေဋ္ဌ”န္တိ- “သံဝစ္ဆရံ (ပ) ဝိမာနသေဋ္ဌ”ဟူကုန်သော။ (ဣမာ ဒွေ ဂါထာ- ဤဂါထာနှစ်ခုတို့ကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၆၉) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ သောအဟံ- ထိုငါသည်၊ သံဝစ္ဆရံ- တစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ တံဒိဗ္ဗရသံ- ထိုနတ်၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်အရသာကို၊ အနုဘုတ္တာ- ခံစား၍။ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ အဟံ- ငါသည်။ ဥတ္တရိ- အလွန်၊ နာဂဿ- သင်္ခပါလနဂါးမင်းအား၊ အဇ္ဈာဘာသိ- မေးလျှောက်ပြီ၊ နာဂဿ- သင်္ခပါလနဂါးမင်းအား၊ ဣဒံ- ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာသည်၊ ဇာတံ- ဖြစ်၏၊ ကိန္တိ- အဘယ်ကောင်းမှုကို၊ ကထဉ္စ- အဘယ်သို့သော အကြောင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဣဒံ- ဤစည်းစိမ်ကို၊ တယာ- သင်သည်။ လဒ္ဓံ- ရအပ် သနည်း၊ ကထံကေနကာရဏေန- အဘယ်အကြောင်းဖြင့်၊ ကတွာ- ပြု၍၊ တံ- သင်သည်။ ဝိမာနသေဋ္ဌ- မြတ်သောရွှေဗိမာန်ကို၊ အဇ္ဈဂမာသိ- ရသနည်း။

(၁၇၀) နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ တေတယာ- သင်နဂါးမင်းသည်၊ ဣဒံဝိမာနသေဋ္ဌ- ဤမြတ်သော ရွှေဗိမာန်ကို၊ အဓိစ္စလဒ္ဓံ- အကြောင်းကင်းလျက် အလိုလိုပင် ရသလော၊ ဥဒါဟု- ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ တေ- သင်၏၊ အတ္ထာယ- အကျိုးငှာ တည်း၊ ကေနစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်။ ပရိဏာမဇံ- ညွတ်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သလော၊ သယံ- မိမိ အလိုလိုတည်း၊ ကတံ- ဆောက်လုပ် စေသလော၊ ဥဒါဟု- ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ ဒေဝေဟိ- နတ်တို့သည်လည်း၊ ဒိန္တံ- ပေးအပ်သလော၊ ဧတမတ္တံ- ထိုအကြောင်းကို၊ တံ- အရှင်နဂါးမင်းကို၊ ပုစ္ဆာမိ- ငါမေး၏၊ ဝိမာနသေဋ္ဌ- မြတ်သောရွှေဗိမာန်ကို၊ ကထံ- အသို့၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အဇ္ဈဂမာသိ- ရသနည်း။

တတ္ထ- ထိုသံဝစ္ဆရံစသော ဂါထာတို့၌၊ ဒိဗ္ဗရသာနုဘုတ္တာတိ- ဒိဗ္ဗရသာနု- ဘုတ္တာဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗ- နတ်၌ဖြစ်သော၊ ကာမဂုဏရသေ- ကာမဂုဏ်အရသာ တို့ကို၊ အနုဘဝိတ္တာ- ခံစား၍၊ တဒါဿဟန္တိ- တဒါဿဟံဟူသည်ကား၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ (အဿု-နိပါတ်ပုဒ်) အဟံ- ငါသည်၊ နာဂဿိဒန္တိ- နာဂဿိဒံဟူသည်ကား၊ ဘဒြမုခဿ- ကောင်းသော မျက်နှာရှိသော၊ သင်္ခပါလနာဂရာဇဿ- သင်္ခပါလ နဂါးမင်း၏၊ ဣဒံ သမ္ပတ္တိဇာတံ- ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ဖြစ်ခြင်းသည်၊ (ဘဝတိ-

ဖြစ်၏။) ကိန္တိ ကံ နာမ- အဘယ်မည်သော၊ ကမ္မ- အမှုကို၊ ကတ္တာ- ပြု၍၊ ကထဗ္ဗ- အသို့လျှင်၊ ကတ္တာ- ပြု၍၊ လဒ္ဓ- ရအပ်သနည်း၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ ဧတံ ဝိမာနသေဋ္ဌ- ဤကောင်းမြတ်သောဗိမာန်ကို၊ တံ- သင်သည်၊ အဇ္ဈဂမာသိ- ရသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ နံ- ထိုနဂါးမင်းကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပုစ္ဆိ- မေးခဲ့ပြီ၊ အဓိစ္စလဒ္ဓန္တိ- အဓိစ္စလဒ္ဓံ ဟူသည်ကား၊ အဟေတုနာ- အကြောင်းမရှိဘဲ၊ လဒ္ဓ- ရအပ်သလော၊ ပရိဏာမဇံ တေတိ- ပရိဏာမဇံ တေဟူသည်ကား၊ ကေနစိ- တစ်စုံတစ်ဦးသည်၊ တဝ- သင်၏၊ အတ္ထာယ- အကျိုးငှာ၊ ပရိဏာမိတတ္တာ- ညွတ်စေအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ပရိဏာမတော- ညွတ်စေသောအားဖြင့်၊ ဇာတံ- ဖြစ်သလော၊ သယံကတန္တိ- သယံကတံဟူသည်ကား၊ ကာရကေ- ပြုတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ ရတနာနိ- ရတနာတို့ကို၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ကာရိတံ- ပြုစေအပ်သလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတော- ထိုမှ၊ ပရာ- နောက်၌ဖြစ်ကုန်သော (ဝစနပ္ပဋိဝစနဂါထာဝ- ၌စပ်။) “နာဓိစ္စလဒ္ဓံ န (ပ) မဏိမောဿဇဿူ”တိ- “နာဓိစ္စလဒ္ဓံ န (ပ) မဏိမောဿဇဿူ” ဟူကုန်သော၊ ဒိန္နမ္ပိ- ဘုရားလောင်းနှင့် အာဠာရရရင်ရသေ့တို့အားလည်း၊ ဝစနပ္ပဋိဝစန- ကထာဝ- စကားဆိုခြင်း၊ စကားတုံဆိုခြင်းဟူသော ဂါထာတို့ကိုသာလျှင်၊ (ဝေဒိတဗ္ဗာ- သိအပ်ကုန်၏။)

(၁၇၁) အာဠာရ- အာဠာရ၊ ဣဒံဗိမာနံ- ဤမြတ်သော ရွှေဗိမာန်ကို၊ မေမယာ- ငါသည်၊ [နာဓိစ္စလဒ္ဓံ(နိဓိစ္စလဒ္ဓံ)]- အကြောင်းကင်းသဖြင့် မရအပ်၊ နပရိဏာမဇံ- ငါ၏အကျိုးငှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ညွတ်ခြင်း ကြောင့်လည်း မဖြစ်၊ သယံ- မိမိအလိုလို၊ နကတံ- မဆောက်လုပ်စေအပ်၊ ဒေဝေဟိပိ- နတ်တို့သည်လည်း၊ နဒိန္နံ- မပေးအပ်၊ အပါပကေဟိ- မယုတ်မာ ကုန်သော၊ ပုညေဟိ- စိတ်သန္တာန်ကို ဖြူစင်စေတတ်ကုန်သော၊ သကေဟိကမ္မေဟိ- မိမိကုသိုလ်ကံတို့ကြောင့်၊ ဣဒံဗိမာနံ- ဤရွှေဗိမာန်ကို၊ မေမယာ- ငါသည်၊ လဒ္ဓ- ရအပ်၏။

(၁၇၂) နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ တေ- သင်နဂါးမင်း၏၊ ဝတံ- မြတ်သော ဗိမာန်ကို ရစိမ့်သောငှာ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သော ကျင့်ဝတ်သည်၊ ကိ- အဘယ်ကျင့်ဝတ်နည်း၊ ဗြဟ္မစရိယံ- ရွှေဗိမာန်ကို ရခြင်း၏အကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အကျင့်သည်၊ ကိပန- အဘယ်အကျင့်နည်း၊ အယံဝိပါကော-

ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးသည်၊ ကိဿ- အဘယ်
မည်သော၊ သုစိန္တာဿ- ကောင်းမှု၏၊ ဝိပါကော- အကျိုးနည်း၊ ကထံ-
အသို့မူ၍၊ တေတယာ- သင်နဂါးမင်းသည်၊ ဣဒံ ဝိမာနံ- ဤဝိမာန်ကို၊
လဒ္ဓံနု- ရအပ်သနည်း၊ ဧတမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ မေ- ငါအား၊ အက္ခာဟိ-
ဟောပါလော။

(၁၇၃) အာဠာရ- အာဠာရ၊ မဂဓာနံ- မဂဓရာဇ်တိုင်းသူတို့ကို၊ ဣဿရော-
အစိုးရသော၊ မဟာနုဘာဝေါ- ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊ [ဒုယျော(ဒုယော)]
ဓနောနာမ- ဒုယောဓနမည်သော၊ ရာဇာ- မင်းမြတ်သည်၊ အဟောသိ-
ဖြစ်ဘူး၏၊ သောရာဇာ- ထိုဒုယောဓနမင်းသည်၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ ဣတ္ထရံ-
နည်း၏ဟူ၍၊ အသဿတံ- မမြဲချေဟူ၍၊ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ- ဖောက်ပြန်သော
သဘောရှိ၏ဟူ၍၊ သံဝိဒိတွာ- သိ၍။

(၁၇၄) ပသန္တစိတ္တော- ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝိပုလံ- ပြန့်ပြောစွာ
သော၊ အန္တံဒါနဉ္စ- ဆွမ်းအလှူကိုလည်းကောင်း၊ ပါနံဒါနဉ္စ- ဟင်းအဖျော်
အလှူကိုလည်းကောင်း၊ သက္ကစ္စံ- ရှိသေစွာ၊ အဒါသိ- လှူပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊
မေ- ငါ၏၊ ယရံ- အိမ်သည်၊ ဩပါနဘူထံ- ခရီးလေးခုတို့၏ အဆုံး၌ တူးအပ်
သော ရေကန်သဖွယ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ သမဏာစ- ရဟန်းတို့သည်လည်း
ကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏာစ- ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်းကောင်း၊ သန္တပ္ပိတာ- ပစ္စည်း
လေးပါးတို့ဖြင့် ရောင်ရဲကုန်သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။

(၁၇၅) တတ္ထံ- ထိုလူ့ပြည်၌၊ မာလဉ္စ- ပန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂန္ဓဉ္စ- နံ့သာကို
လည်းကောင်း၊ ဝိလေပနဉ္စ- နံ့သာပျောင်းကိုလည်းကောင်း၊ [ပဒီပယံစ(ပဒီပဉ္စ)]-
ဆီမီးကိုလည်းကောင်း၊ ယာနဉ္စ- ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပဿယဉ္စ-
ကျောင်းကို လည်းကောင်း၊ အတ္ထာဒနဉ္စ- အဝတ်သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း၊
သေယျဉ္စ- အိမ်ရာနေရာကိုလည်းကောင်း၊ အထ- ထိုမှတစ်ပါး၊ အန္ဓပါနဉ္စ-
ထမင်းအဖျော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဣမာနိဒါနာနိ- ဤဆယ်ပါးကုန်သော
ဒါနဝတ္ထုတို့ကို၊ သက္ကစ္စံ- ရှိသေစွာ၊ အဒမ္ပ- လှူခဲ့ဘူးကုန်၏။

(၁၇၆) အာဠာရ- အာဠာရ၊ တံဝတံ- ထိုဆယ်ပါးကုန်သော ဒါနဝတ္ထုတို့ကို
လှူဒါန်းခြင်းတည်းဟူသော ကျင့်ဝတ်သည်။ မေ- ငါ၏၊ ဝတံ- မြတ်သော
ရွှေဝိမာန်ကြီးကို ရခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယံ
ဗြဟ္မစရိယံပန- ထိုဆိုအပ်ပြီးသော မြတ်သော အကျင့်သည်ကား၊ မေ- ငါ၏။

ဗြဟ္မစရိယံ- ရွှေဗိမာန်ကို ရခြင်း၏အကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အကျင့်တည်း။ အယံဝိပါကော- ဤကောင်းကျိုးသည်။ တဿ တာဒိ- သဿ- ထိုသို့သော သဘောရှိသော၊ သုစိန္တာဿ- ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော ဒါနကုသိုလ်၏။ ဝိပါကော- ကောင်းကျိုးတည်း။ အာဠာရ- အာဠာရ၊ တေနော- ထိုသို့သဘောရှိသော လှူဒါန်းပူဇော်သောကောင်းမှုကြောင့် သာလျှင်။ ဣဒံဗိမာနဉ္စ- ဤရွှေဗိမာန်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဟူတဘက္ခဉ္စ- များစွာသော ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗဟုအန္ဓပါနဉ္စ- များစွာသော ထမင်းအဖျော်ကိုလည်းကောင်း၊ နစ္စေဟိစ- ကချေသည်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဂီတေဟိစ- သီချင်းသည်တို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ဥပေတ ရူပံ- ပြည့်စုံသော သဘောရှိသော၊ အယံဣမံဝိမာနံ- ဤငါ၏ ရွှေဗိမာန်သည်၊ စိရဋ္ဌိတိကံ- အစွန့်မြင့်ရှည်တည်လင့်ကစား၊ နစသဿတံ- မြဲသော သဘောမရှိချေ။

(၁၇၇) နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ အတေဇဝန္တော- အရှိန်အစော်မရှိကုန်သော၊ အပ္ပါနဘာဝိ- နည်းသော အာနုဘော်ရှိကုန်သော မုဆိုးတို့သည်၊ တေဇသိနံ- အရှိန်အစော်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ မဟာနုဘာဝံ- ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော၊ တံ- အရှင်နဂါးမင်းကို၊ ကိကာရဏာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဟန္တိ- ရှစ်ဌာနတို့၌ တံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးလျှိုလေ၍ ညည်းဆဲလေကုန်သနည်း။

(၁၇၈) ဒါဌာဝုဓ- အစွယ်လက်နက်ရှိသော နဂါးမင်း၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ပဋိစ္စ- အစွဲပြု၍၊ ကိမေဝ- အဘယ်ကြောင့်သာလျှင်၊ တံ- အရှင်နဂါးမင်း သည်၊ [ဝနိဗ္ဗကာနံ (ဝဏိဗ္ဗကာနံ)]- မုဆိုးတို့၏၊ [ဟတ္ထတ္ထံ (ဟတ္ထဌံ)]- လက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ အာဂစ္ဆိ- ရောက်သနည်း၊ ဒါဌာဝုဓ- အစွယ် လက်နက်ရှိသော နဂါးမင်း၊ တေ- သင်နဂါးမင်း၏၊ တေဇော- အစွမ်းတော်သည်၊ တဒါ- ထိုမုဆိုးတို့ကို မြင်သောအခါ၌၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ ဘယံ- ကြောက်ခြင်းသို့ အန္တာဂတံနု- ရောက်လေသလော၊ ဥဒါဟု- ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ တေ- သင်နဂါးမင်း၏၊ တေဇော- အဆိပ်သည်၊ ဒန္တမူလံ- အစွယ်ရင်းသို့၊ နာန္တရံနု- မရောက်လာလေသလော၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ပဋိစ္စ- စွဲ၍၊ ကိမေဝ- အဘယ်ကြောင့်သာလျှင်၊ [ဝနိဗ္ဗကာနံ (ဝဏိဗ္ဗကာနံ)]- မုဆိုးတို့၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ ကိလေသံ- ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇိ- ရောက်တော်မူလေ သနည်း။

(၁၇၉) အာဠာရ- အာဠာရ၊ တဒါ- ထိုမုဆိုးတို့မြင်သောအခါ၌၊ မေ- ငါ၏၊
တေဇော- အစွမ်းသည်၊ မဟန္တ- ကြီးစွာသော၊ ဘယံ- ကြောက်ခြင်းသို့၊
နအန္ဓာဂတံ- မရောက်၊ မေ- ငါ၏၊ တေဇော- အဆိပ်ကို၊ အညဿ-
တစ်ပါးသော သူ၏၊ တေဇေန- အဆိပ်ဖြင့်၊ [တေဟိဟန္တ(အဘိဟန္တ)]-
ဖျောက်အံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ- မတတ်နိုင်၊ စ- ထိုသို့ပင် မတတ်နိုင်စေကာမူ၊
သမုဒ္ဒဝေလာဝ- သမုဒ္ဒရာကမ်းတို့ကဲ့သို့၊ သတံ- ဘုရားအစရှိသော
သူတော်ကောင်းတို့၏၊ သုကိတ္တိတာနိ- ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်ကုန်
သော၊ ဒုရစ္စယာနိ- လွန်ခြင်းငှာခဲကုန်သော၊ ဓမ္မာနိ- သီလအစရှိကုန်သော
တရားတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဝဏိဗ္ဗကာနံ- မုဆိုးတို့၏၊
သန္တိကေ- အထံ၌၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကိလေသံ- ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်သို့၊
အာပဇ္ဇာမိ- ရောက်၏။

(၁၈၀) အာဠာရ- အာဠာရ၊ အဟံ- ငါသည်၊ စာတုဒ္ဒသိ- တစ်ဆယ့်လေးရက်
တို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နေ၌လည်းကောင်း၊ ပဉ္စဒ္ဒသိ- တစ်ဆယ့်ငါးရက်
တို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နေ၌လည်းကောင်း၊ နိစ္စံ- အမြဲ၊ ဥပေါသထံ-
ဥပုသ်ကို၊ ဥပါဝသာမိ- သုံး၏၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ [သောဠသ (သောဠသံ)]-
တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သော၊ ဘောဇပုတ္တာ- မုဆိုးသားတို့သည်၊ ရန္တုစ-
ကြိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဒဠံ- မြီမြီသော၊ ပါသဉ္စ- ကျော့ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊
ဂဟေတွာန- ယူ၍၊ မေ- ငါ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အာဂမံ- လာကြကုန်၏။

(၁၈၁) အာဠာရ- အာဠာရ၊ လုဒ္ဒါ- မုဆိုးတို့သည်၊ မေ- ငါ၏၊ သရိရေ-
ကိုယ်၌၊ ဘေတွာန- ရှစ်ငှာနတို့၌ ဖောက်၍၊ နာသံ- နှာခေါင်းကို၊ ဝိဝဇ္ဇ-
ဖောက်၍၊ ရန္တု- နှာခေါင်း၌သီသောကြိုးကို၊ [အတိကဿ(အန္တကဿ)]-
ထမ်းပိုး စွန်း၌ဆွဲ၍၊ သမ္ပရိဂယ- ထက်ဝန်းကျင်မှ သိမ်းဆည်း၍၊ မံ- ငါကို၊
နယိသု- ဆောင်ကြကုန်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဥပေါသထံ- ဥပုသ်ကို၊ အပ္ပဋိ-
ကောပယန္တော- မပျက်စီးစေလိုသောကြောင့်၊ ဧတာဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊
ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲကို၊ တိတိက္ခံ- သည်းခံ၏။

(၁၈၂) နာဂ- အဆွေသင်္ခပါလနဂါးမင်း၊ ဧကာယနေ- တစ်ဖဝါးလှမ်း
လောက်ရှုသော၊ ပထေ- ခြေကြောင်ခရီး၌၊ ဗလေန- ခွန်းအားနှင့်လည်းကောင်း၊
ဝဇ္ဇေန- အဆင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ဥပေတရူပံ- ပြည့်စုံသော သဘောရှိ
သော၊ တံ- အဆွေနဂါးမင်းကို၊ ဘောဇပုတ္တာ- မုဆိုးသားတို့သည်၊ အဒ္ဓသံသု-

မြင်ကြကုန်၏။ တုံ- အဆွေနဂါးမင်းသည်၊ သိရိယာစ- ဘုန်းကျက်သရေအားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ပညာယစ- ပညာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘာဝိတော-
ကြီးပွားသော သူသည်၊ အသိ- ဖြစ်သည်မဟုတ်တုံလော၊ ကိ- အဘယ်ကို၊
ပတ္ထယံပတ္ထယန္တော- တောင့်တသည်ဖြစ်၏။ တပေါ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း
အကျင့်ကို၊ တုံ- အဆွေနဂါးမင်းသည်။ ကရောသိ- ပြုတော်မူဘိသနည်း။

(၁၈၃) အာဠာရ- အာဠာရ၊ ပုတ္တဟေတု- သားကို အလိုရှိသောကြောင့်၊
တပေါ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း အကျင့်ကို၊ နကရောမိ- ငါမပြု၊ နေဿ-
ဥစ္စာ၏။ ဟေတု- အကြောင်းကြောင့်၊ တပေါ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း
အကျင့်ကို၊ နကရောမိ- ငါမပြု၊ အာယုနောစာပိ- အသက်၏လည်း၊ ဟေတု-
အကြောင်းကြောင့်၊ တပေါ- ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း အကျင့်ကို၊ နကရောမိ-
ငါမပြု၊ အဟံ- ငါသည်၊ မနုဿယောနိ- လူ၏အမျိုးကို၊ အဘိပတ္ထယာနော-
တောင့်တ၏။ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ ပရက္ကမ- အားထုတ်၍၊ တပေါ- ဥပုသ်
ဆောက်တည်ခြင်း အကျင့်ကို၊ ကရောမိ- ပြု၏။

(၁၈၄) နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ တုံ- သင်နဂါးမင်းသည်၊ လောဟိတက္ခော-
နီသော မျက်လုံးရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏။ ဝိဟတန္တရံသော- ပြေပြစ်
ချောမောသော ပခုံးနှစ်ဘက်တို့၏အကြား အသားရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏။
အလင်္ကတော- တန်ဆာဆင်အပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏။ ကပ္ပိတ ကေသမဿု-
ကောင်းစွာ ပြုပြင်အပ်သော ဆံမုတ်ဆိတ်ရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏။ လောဟိတ-
စန္ဒနေန- စန္ဒကူးနီဖြင့်၊ သုရောသိတော- ကောင်းစွာ လိမ်းကျံအပ်သည်၊
အသိ- ဖြစ်၏။ ဒိဿာ- အရပ်မျက်နှာ၌၊ တုံ- အဆွေ နဂါးမင်းသည်။
ဂန္ဓဗ္ဗရာဇာဝ- ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်းကဲ့သို့၊ [ပဘာသသိ (ပဘာသိ)]- ထွန်းပသည်
တကား။

(၁၈၅) နာဂရာဇ- နဂါးမင်း၊ တုံ- သင်နဂါးမင်းသည်၊ ဒေဝိဒ္ဓိပတ္တော-
နတ်တို့၏ တန်ခိုးကိုရသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏။ မဟာနုဘာဝေါ- ကြီးသော
အာနုဘော်ရှိသည်။ အသိ- ဖြစ်၏။ သဗ္ဗေဟိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ ကာမေဟိ-
ကာမဂုဏ်တို့နှင့်၊ သမင်္ဂီဘူတော- ပြည့်စုံစွာ ဖြစ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏။
ဣတော- ဤနဂါးပြည်ထက်၊ မနုဿလောကော- လူ့ပြည်သည်၊ ကေန-
အဘယ်အကြောင်းအရာဖြင့်၊ သေယျော- သာယာကဲလွန် မြတ်လိမ့်မည်နည်း၊
တံ- သင်နဂါးမင်းကို၊ ဧတမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆမိ- ငါမေး၏။

(၁၈၆) အာဠာရ- အာဠာရ၊ မနုဿလောကာ- လူပြည်ကို၊ အညတြဋ္ဌပေ- တွာ- ထား၍၊ [သုဒ္ဓိဝါ(သုဒ္ဓိဝါ)]- မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော စင်ကြယ်ခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ သံယမောဝါ- သီလကိုဆောက် တည်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ နသံဝိဇ္ဇတိ- မရှိ၊ အဟဉ္စ- ငါသည်တမူကား၊ မနုဿယောနိ- လူ၏အမျိုးကို၊ လဒ္ဓါန- ရ၍၊ ဇာတိမရဏဿ- ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သေခြင်း၏၊ အန္တိ- အဆုံးကို၊ ကာဟာမိ- ပြုအံ့။

(၁၈၇) နာဂ- နဂါးမင်း၊ တဝန္တိကေ- သင်နဂါးမင်း၏ အထံတော်၌၊ ဝသတော- နေသော၊ မေ- ငါအား၊ သံဝစ္ဆရာ- တနှစ်လည်ပြီ၊ အဟံ- ငါကို၊ တယာ- သင်နဂါးမင်းသည်၊ အန္ဓေန- ထမင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပါနေန- အဖျော်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဥပဋ္ဌိတော- လုပ်ကျွေးပူဇော်အပ်သည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ တံ- သင်နဂါးမင်းကို၊ အာမန္တယိတွာန- ပန်ကြား၍၊ [ပလေမိ(ပဠေမိ)]- သွားတော့အံ့၊ ဇနိန္ဒ- နဂါးမင်းမြတ်၊ အဟံ- ငါသည်၊ [စိရပ္ပဝုဋ္ဌော(စိရပ္ပဝုတ္တော)]- လူပြည်မှ ကင်းကွာ၍ ကြာမြင့်သည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏။

(၁၈၈) အာဠာရ- အာဠာရ၊ ပုတ္တာစ- သားသမီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒါရာစ- မယားတို့သည်လည်းကောင်း၊ အနုဇိဝိနောစ- မှီ၍အသက်မွေး ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ နိစ္စံ- အမြို့၊ အနုသိဌာ- ဆုံးမတိုင်း ခံရကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တေ- သင့်အား၊ ဥပတိဌထ- လုပ်ကျွေးကြကုန်၏၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်၊ တံ- သင်ကို၊ နာဘိသပိတ္ထ- ကစွန့်- မဆဲရေး မမြည်တမ်းသည် မဟုတ်လော၊ တုယံ- သင့်အား၊ ဒဿနံ- မြင်ခြင်းကို၊ မေ- ငါသည်၊ ပိယံဟိပိယံဇေ- ချစ်လေးမြတ်သည်သာလျှင် တည်း။

(၁၈၉) နာဂ- နဂါးမင်း၊ ဟိယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ တေ- သင်နဂါးမင်း ၏၊ စိတ္တံ- စိတ်တော်သည်၊ [မယိ(မယိ)]- ငါ၌၊ ပသန္တံ- ကြည်လင်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မာတုစ- အမိသည်လည်းကောင်း၊ ပိတုစ- အဘသည်လည်းကောင်း၊ ပဋိဝိဟိတော- လုပ်ကျွေးအပ်သော၊ ပိယော- ချစ်စွာသော၊ ပုတ္တာ- သားသည်၊ အဂါရေ- အိမ်၌၊ ဝသေယုယထာပိ- နေရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တတာ- ထို့အတူ၊ ဝသေယျံ- နေရ၏၊ တတောပိ- ထိုမိဘအိမ်၌ နေရသည်ထက် လည်း၊ မယံ- ငါအား၊ ဣဓမေဝ- ဤနဂါးပြည်၌သာလျှင်၊ ဝသံ- နေခြင်းသည်၊ သေယျော- ကောင်းမြတ်ပေ၏။

(၁၉၀) အာဠာရ- အာဠာရ မယံ- ငါအား၊ [လောဟိတကော (လောဟိတဂေါ)]-
 နိသော အင်္ဂါရိသော၊ ဓနာဟရော- ဥစ္စာကို ဆောင်ယူ၍ ပေးတတ်သော၊
 မဏိ- ပတ္တမြားသည်၊ ဝိဇ္ဇတိ- ရှိ၏၊ ဥဠာရ- မြတ်သော၊ မဏိရတနံ-
 ပတ္တမြားရတနာကို၊ တံ- သင်သည်၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ သကံနိကေတံ-
 မိမိအိမ်သို့၊ ဂစ္ဆ- သွားလေလော၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ လဒ္ဓါ- ရပြီးမှ၊ တံမဏိ-
 ထိုပတ္တမြားကို၊ [ဩဿဇေသု(ဩဿဇေသု)]- ရေအိုးထဲ၌ ထားလေလော။

တတ္ထ- ထို ကိံ တေ ဝတံစသော ဂါထာတို့၌၊ ကိံ တေ ဝတန္တိ- ကိံ တေ
 ဝတံဟူ သည်ကား၊ တဝ- သင်၏၊ ဝတသမာဒါနံ- အကျင့်ဆောက်တည်ခြင်းသည်၊
 ကိံ- အဘယ်နည်း၊ ဗြဟ္မစရိယန္တိ- ဗြဟ္မစရိယံဟူသည်ကား၊ သေဌစရိယံ- မြတ်သော
 အကျင့်ကို၊ ဩပါနဘူတန္တိ- ဩပါနဘူတံဟူသည်ကား၊ စတုမဟာပထေ- လမ်းလေး
 ခွ၌၊ ခတပေါက္ခရဏီ ဝိယ- တူးအပ်သော ရေကန်ကဲ့သို့၊ ဓမ္မကသမဏာ ဗြာဟ္မဏာနံ-
 တရားစောင့်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အတွက်၊ ယထာသုခံ- ချမ်းချမ်း သာသာ၊
 ပရိဘုဂ္ဂိတဗ္ဗဝိဘဝံ- သုံးဆောင်ခံစားအပ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာသည်၊ (အသိ- ဖြစ်၏၊)
 န စ သဿတာယန္တိ- န စ သဿတာယံဟူသည်ကား၊ စေ- အကယ်၍၊ စိရဋ္ဌိတိကံ-
 ကြာမြင့်စွာ တည်ခြင်းရှိသည်၊ သမာနမ္ပိ- ဖြစ်ပါသော်လည်း၊ တံ- ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာ
 သည်၊ မယံ- ငါ့အတွက်၊ သဿတံ- မြဲသည်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊
 မေ- ငါ့အား၊ ကထေတိ- ပြောကြားပြီ။

အပ္ပါနုဘာဝါတိ- အပ္ပါနုဘာဝါဟူသည်ကား၊ ဘောဇပုတ္တေ- မုဆိုးသားတို့ကို၊
 သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ ဟန္တိတိ- ဟန္တိဟူသည်ကား၊ အဋ္ဌသု- ရှစ်ပါး
 ကုန်သော၊ ဌာနေသု- အရပ်တို့၌၊ သူလေဟိ- တံကျင်တို့ဖြင့်၊ ဝိဇ္ဇန္တာ- ထိုးကုန်လျက်၊
 ကိံကာရဏာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဟနိသု- သတ်ကုန်သနည်း၊ ကိံ ပဋိစ္စာတိ-
 ကိံ ပဋိစ္စဟူသည်ကား၊ ကိံ- အဘယ်ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်၍၊ တံ- သင်နဂါးမင်းသည်၊
 တဒါ- ထိုအခါ၌၊ တေသံ- ထိုမုဆိုးသားတို့၏၊ ဟတ္ထတ္တံ- လက်ထဲသို့၊ အာဂစ္ဆိ-
 ရောက်သနည်း၊ ဝသံ- အလိုသို့၊ ဥပဂတော- ရောက်သနည်း၊ ဝနိဗ္ဗကာနန္တိ-
 ဝနိဗ္ဗကာနံဟူသည်ကား၊ ဘောဇပုတ္တာ- မုဆိုးသားတို့ကို၊ ဣဓ- ဤ နေရာ၌၊
 “ဝနိဗ္ဗကာ”တိ- ဝနိဗ္ဗကာဟူ၍၊ ဝုတ္တာ- ဆိုအပ်ပြီ၊ တေဇော နု တေ နာန္တရံ ဒန္တမူလန္တိ-
 တေဇော နု တေ နာန္တရံ ဒန္တမူလံဟူသည်ကား၊ ကိံ နု- အသို့နည်း၊ တဝ- သင်၏၊
 တေဇော- တန်ခိုးသည်၊ ဘောဇပုတ္တေ- မုဆိုးသားတို့ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ တဒါ-

ထိုအခါ၌၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ ဘယံ- ကြောက်ခြင်းသည်၊ အန္တဂတံ- အစဉ်လိုက် သလော၊ ဥဒါဟု- ထိုသို့မဟုတ်၊ ဝိသံ- အဆိပ်သည်၊ ဒန္တမူလံ- အစွယ်ရင်းသို့၊ န အန္တဂတံ- မရောက်လေသလော၊ ကိလေသန္တိ- ကိလေသဟူသည်ကား၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲခြင်းသို့ ဝနိဗ္ဗကာနန္တိ- ဝနိဗ္ဗကာနံဟူသည်ကား၊ ဘောဇပုတ္တာနံ- မုဆိုးသားတို့၏၊ သန္တိကေ- အထံ၌၊ ဘောဇပုတ္တေ- မုဆိုးသားတို့ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တေဇော န သက္ကာ မမ တေဟိ ဟန္တန္တိ- တောဇော နသက္ကာ မမ တေဟိ ဟန္တံ ဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ ဝိသတေဇော- အဆိပ်တန်ခိုးသည်၊ အညဿ- အခြား သောပုဂ္ဂိုလ်၏၊ တေဇေန- တန်ခိုးဖြင့်၊ အဘိဟန္တမ္ပိ- ပယ်သတ်ခြင်းငှာလည်း၊ န သက္ကာ- မတတ်ကောင်း၊ သတန္တိ- သတံဟူသည်ကား၊ ဗုဒ္ဓါဒီနံ- ဘုရားအစရှိသည် တို့၏၊ ဓမ္မာနီတိ- ဓမ္မာနိဟူသည်ကား၊ သီလသမာဓိပညာခန္တိအနုဒ္ဓယမေတ္တာ- ဘာဝနာသင်္ခါတာနိ- သီလသမာဓိပညာခန္တိသနားခြင်း မေတ္တာဘာဝနာဟု ဆိုအပ် ကုန်သော၊ ဓမ္မာနိ- တရားတို့သည်၊ (သန္တိ- ရှိကုန်၏၊) သုကိတ္တိတာနီတိ- သုကိတ္တိတာနိ ဟူသည်ကား၊ သုဝဏ္ဏိတာနိ- ကောင်းစွာ ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သော၊ သုကထိတာနိ- ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်ကုန်သော၊ ကိန္တိ- အသို့လျှင်၊ ကတွာ- ပြု၍၊ (ဝဏ္ဏိတာနိ- ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သနည်း၊) သမုဒ္ဒဝေလာဝ ဒုရစ္စယာနီတိ- သမုဒ္ဒဝေလာဝ ဒုရစ္စယာနိ ဟူသည်ကား၊ သမုဒ္ဒဝေလာ ဝိယ- သမုဒ္ဒရာကမ်းကဲ့သို့၊ တေဟိ သပ္ပရိသေဟိ- ထိုဘုရားစသော သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ဇီဝိတတ္ထမ္ပိ- အသက်အကျိုးငှာလည်း၊ ဒုရစ္စယာနိ- လွန်ခြင်းငှာ ခဲယဉ်းကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဏ္ဏိတာနိ- ချီးမွမ်းအပ်ကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ သီလဘေဒ- ဘယေန- သီလပျက်သည်မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့်၊ ခန္တိမေတ္တာဒိသမန္နာဂတော- ခန္တိ မေတ္တာအစရှိသော တရားနှင့် ပြည့်စုံသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ မမ- ငါ၏၊ ကောပဿ- အမျက်၏၊ သီလဝေလန္တိ- သီလတည်းဟူသော ကမ်းအဆုံးကို၊ အတိက္ကမိတုံ- ကျော်လွန်ခြင်းငှာ၊ န အဒါသိ- မပေးခဲ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ။

ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမိဿာ သင်္ခပါလဓမ္မဒေသနာယ- ဤသင်္ခပါလဓမ္မ ဒေသနာ၌၊ ဒသပိ- ဆယ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပါရမိယော- ပါရမီတို့ကို၊ လဗ္ဘန္တိ- ရအပ်ကုန်၏၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တေန- ဘုရားအလောင်း သည်၊ သရီရဿ- ကိုယ်ကို၊ ပရိစ္စတ္တဘာဝေါ- စွန့်လွှတ်အပ်သည်၏အဖြစ်သည်၊

ဒါနပါရမီ နာမ- ဒါနပါရမီမည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တထာရူပေနာပိ- ထိုသို့ သဘောရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ ဝိသတေဇေန- အဆိပ်တန်ခိုးဖြင့်၊ သီလဿ- သီလ၏၊ အဘိန္နတာ- မကျိုးသည်၏အဖြစ်သည်၊ သီလပါရမီ- သီလပါရမီမည်၏၊ နာဂဘဝနတော- နဂါးဘုံမှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ သမဏဓမ္မကရဏံ- ရဟန်းတရားကို ပြုခြင်းသည်၊ နေက္ခမ္မပါရမီ- နေက္ခမ္မပါရမီမည်၏၊ ဣဒဉ္စိဒဉ္စ- ဤမည်ဤမည်သော အမှုကိုလည်း၊ ကာတုံ- ပြုခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- အပ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သံဝိဒဟနံ- စီရင်ခြင်းသည်၊ ပညာပါရမီ- ပညာပါရမီမည်၏၊ အဓိဝါသနဝီရိယံ- သည်းခံခြင်း၌ ကြိုးစားခြင်းသည်၊ ဝီရိယပါရမီ- ဝီရိယပါရမီမည်၏၊ အဓိဝါသနခန္တိ- မိမိ၌စွဲမြဲစွာ တည်၍ သည်းခံခြင်းသည်၊ ခန္တိပါရမီ- ခန္တိပါရမီမည်၏၊ သစ္စသမာဒါနံ- သစ္စာတရားကို ဆောက်တည်ခြင်းသည်၊ သစ္စပါရမီ- သစ္စပါရမီမည်၏၊ မမ- ငါ၏၊ သီလံ- သီလကို၊ န ဘိန္ဒိဿာမိ- မချိုးဖျက်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဓိဋ္ဌာနံ- အဓိဋ္ဌာန်ခြင်းသည်၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ- အဓိဋ္ဌာနပါရမီမည်၏၊ အနုဒ္ဒယဘာဝေါ- သနားသည်၏အဖြစ်သည်၊ မေတ္တာပါရမီ- မေတ္တာပါရမီမည်၏၊ ဝေဒနာယ- ဝေဒနာ၏၊ မဇ္ဈတ္တဘာဝေါ- အလယ် အလတ်၏အဖြစ်သည်၊ ဥပေက္ခာပါရမီ- ဥပေက္ခာပါရမီမည်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အကျယ်အဓိပ္ပါယ်တည်း။

အထာဂမုန္တိ- အထာဂမုဟူသည်ကား၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့၌၊ ဝမ္ပိကမတ္ထကေ- တောင်ဖို့ထိပ်၌၊ နိပန္နံ- လျောင်းနေသောနဂါးကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ သောဠသ ဘောဇပုတ္တာ- တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်သော မုဆိုးသားတို့သည်၊ ခရရဇ္ဈ- ကြမ်းတမ်းသော ကြိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဒဠပါသဉ္စ- ခိုင်မြဲသော ကျော့ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ သူလာနိ စ- ထမ်းစရာဒုတ်ရှည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ မမ- ငါ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အာဂတာ- ရောက်လာကုန်၏၊ ဘေတွာနာတိ- ဘေတွာနဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ သရီရံ- ကိုယ်ကို၊ အဋ္ဌသု- ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ဌာနေသု- အရပ်တို့၌၊ ဘိန္ဒိတွာ- ခွဲ၍၊ သကဏ္ဍကကာဠဝေတ္ထလတာ- ဆူးနှင့် တကွသော ကြိမ်မည်းနွယ်ကို၊ ပဝေသေတွာ- သွင်း၍၊ နာသံ အတိကဿ ရဇ္ဈန္တိ- နာသံ အတိကဿ ရဇ္ဈိဟူသည်ကား၊ ထောက်- အနည်းငယ်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ မေ- ငါ၏၊ ဩလမ္ပန္တိ- တွဲလျားကျသော၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ မဟာမဂ္ဂေ- လမ်းမကြီး၌၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ- လဲလျောင်းစေ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ မေ- ငါ၏၊ နာသမ္ပိ- နာခေါင်းကိုလည်း၊ ဘိန္ဒိတွာ- ဖောက်၍၊ ဝဋ္ဋရဇ္ဈံ- ကြိုးလုံးကို၊ အတိကဿ-

တင်းစွာဆွဲငင်၍၊^၁ အာဝုနိတွာ- ချည်နှောင်၍၊^၂ ကာဇကောဋိယံ- ထမ်းပိုးအစွန်း၌၊
လဂ္ဂေတွာ- ချိတ်၍၊ သမန္တတော- ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ပရိဂ္ဂဟေတွာ- သိမ်းယူ၍၊ မံ-
ငါ့ကို၊ နယီသု- ဆောင်ကြကုန်ပြီ။

အဒ္ဓသံသ္မတိ- အဒ္ဓသံသုဟူသည်ကား၊ သမ္မ သင်္ခပါလ- အဆွေသင်္ခပါလ၊
တေ ဘောဇပုတ္တာ- ထိုမုဆိုးသားတို့သည်၊ ဧကာယနေ- တစ်ကြောင်းတည်းသော၊
ဧကဂမနေ- လူတစ်ယောက် သွားလောက်ရုံမျှသော၊ ဇယ်ပဒိကမဂ္ဂေ- ခြေဖြင့်သွား
လောက်ရုံမျှသောလမ်း၌၊ ဗလေန စ- ခွန်အားနှင့်လည်းကောင်း၊ ဝဏ္ဏေန စ-
အဆင်းနှင့် လည်းကောင်း၊ ဥပေတရူပံ- ပြည့်စုံသောသဘောရှိသော၊ တံ- ထိုနဂါး
မင်းကို၊ ပဿီသု- မြင်ခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ တံ ပန- သင်နဂါးမင်းသည်ကား၊ ဣဿရိယ-
သောဘဂ္ဂသိရိယာ စ- အစိုးရခြင်း တင့်တယ်ခြင်း ကျက်သရေဖြင့်လည်းကောင်း၊
ပညာယ စ- ပညာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘာဝိတော ဝမိတော- ကြီးပွားသူသည်၊
(အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ) သော တံ- ထိုသင်သည်၊ ဧဝရူပေါ- ဤသို့သဘောရှိသည်၊
သမာနောပိ- ဖြစ်ပါသော်လည်း၊ ကိမတ္ထံ- အဘယ်အကျိုးငှာ၊ တပံ- အကျင့်ကို၊
ကရောသိ- ပြုသနည်း၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ဣစ္ဆန္တော- အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊
ဥပေါသထဝါသံ- ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းကို၊ ဝသသိ- ကျင့်သနည်း၊ သီလံ- သီလကို၊
ရက္ခသိ- စောင့်သနည်း၊ “အဒ္ဓသာသိ”န္တိပိ- အဒ္ဓသာသိဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌသည်၊
(ဘဝတိ- ဖြစ်၏) အဟံ- ငါသည်၊ ဧကာယနေ- တစ်ကြောင်းတည်း ဖြစ်သော၊
မဟာမဂ္ဂေ- လမ်းမကြီး၌၊ တံ- သင့်ကို၊ အဒ္ဓသိ- မြင်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း၊ အဘိပတ္ထယာနောတိ- အဘိပတ္ထယာနောဟူ သည်ကား၊ ပတ္ထေန္တော-
တောင့်တလျက်၊ တသ္မာတိ- တသ္မာဟူသည်ကား၊ ယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊
မနုဿယောနိ- လူ့ဇာတ်ကို၊ ပတ္ထေမိ- တောင့်တ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဝီရိယေန-
ဝီရိယဖြင့်၊ ပရက္ကမိတွာ- အားထုတ်၍၊ တပေါကမ္ပံ- တပအကျင့်ကို၊ ကရောမိ- ပြု၏။

၁။ အတိကဿ= အတိ-အလွန်၊ ကဿ-ဆွဲငင်ခြင်း၊ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဟု ကြိယာဝိသေသန
အနက်ကြံ။

၂။ အာဝုနိတွာ= အာ-ရှေ့ရှိသော ဝု-ဓာတ်၊ နာ-ပစ္စည်းသက်၊ ဣ-သရခံ၍ တွာ-
ပစ္စည်းဆက်၊ သက္ကတ၌ (ရိ)သရနှင့်ရှိပြီး၊ ပါဠိ၌ ၎င်း(ရိ)သရကို ဥ-သရနှင့် အစားထိုးထားသည်၊
သက္ကတအလို န-သည် ၈-သို့ပြောင်းရမည်၊ ပါဠိ၌မူ ပြောင်းသည်လည်းရှိ၏၊ မပြောင်းသည်
လည်း ရှိ၏။

သုရောသိတောတိ- သုရောသိတောဟူသည်ကား၊^၁ သုဋ္ဌ- ကောင်းစွာ၊
 အနုလိတ္တော- လိမ်းကျံအပ်သည်၊ ဣတောတိ- ဣတောဟူသည်ကား၊ ဣမမှာ နာဂ-
 ဘဝနာ- ဤနဂါးဘုံထက်၊ မနုဿလောကော- လူ့လောကသည်၊ ကေန- အဘယ်ဖြင့်၊
 ဥတ္တရိတရော- သာလွန်သနည်း၊ သုဒ္ဓိတိ- သုဒ္ဓိဟူသည်ကား၊ မဂ္ဂဖလနိဗ္ဗာနသင်္ခါတာ-
 မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သော၊ ဝိသုဒ္ဓိ- စင်ကြယ်ခြင်းသည်၊ သံယမောတိ- သံယမော
 ဟူသည်ကား၊ သီလံ- သီလသည်၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ သော- ထိုနဂါးမင်းသည်၊
 မနုဿလောကေယေဝ- လူ့လောက၌သာလျှင်၊ ဗုဒ္ဓပစ္စေကဗုဒ္ဓါနံ- ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏
 သာလျှင်၊ ဥပ္ပတ္တိ- ဖြစ်ခြင်းကို၊ သန္ဓာယ- ရည်၍၊ အာဟ- ပြောပြ၊ ကာဟာမီတိ-
 ကာဟာမီဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အပ္ပဋ္ဌိသန္ဓိကဘာဝံ- တစ်ဖန် ပဋ္ဌိသန္ဓေ
 မနေရသည်၏အဖြစ်ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ ဇာတိဇရာမရဏဿန္တံ- မွေးခြင်း
 အိုခြင်း သေခြင်းတို့၏အဆုံးကို၊ ကရိဿာမိ- ပြုအံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သော သင်္ခပါလော-
 ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ မနုဿလောကံ- လူ့လောကကို၊ ဝဏ္ဏေသိ- ချီးမွမ်းခဲ့ပြီ၊
 သံဝစ္ဆရော မေတိ- သံဝစ္ဆရော မေဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊
 ဧဝံ- ဤသို့၊ တသ္မိ- ထိုနဂါးမင်းသည်၊ မနုဿလောကံ- လူ့လောကကို၊ ဝဏ္ဏေန္တေ-
 ချီးမွမ်းသည်ရှိသော်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇာယ- ရဟန်းအဖြစ်၌၊ သိနေဟံ- ချစ်ခြင်းကို၊
 ကတွာ- ပြု၍၊ ဧတံ- ဤစကားကို၊ အဝေါစံ- ဆိုခဲ့ပြီ၊ တတ္ထ- ထိုစကားရပ်၌၊ ဥပဋ္ဌိ-
 တောသ္မိတိ- ဥပဋ္ဌိတောသ္မိဟူသည်ကား၊ အန္ဓပါနေန စေဝ- ထမင်းအဖျော်ဖြင့်လည်း
 ကောင်း၊ ဒိဗ္ဗေဟိ စ- နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာမဂုဏေဟိ- ကာမဂုဏ်အာရုံတို့ဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ ပရိစိန္တော- လေ့ကျက်အပ်သည်၊ မာနိတော- မြတ်နိုးအပ်သည်၊
 အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ ပလေမီတိ- ပလေမီဟူသည်ကား၊^၂ ပရေမိ ဂစ္ဆာမိ- သွားပါအံ့၊
 စိရပ္ပဝုဋ္ဌောသ္မိတိ- စိရပ္ပ ဝုဋ္ဌောသ္မိဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ မနုဿလော-
 ကတော- လူ့လောကမှ၊ စိရပ္ပဝုဋ္ဌော- ကြာမြင့်စွာ ကွေကွင်းခြင်းရှိသည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏။

၁။ သုရောသိတ= သု+ရောသိတ ရူသ-ဓာတ် ရောနှောခြင်းအနက်၊ ဣ-သရခံ၍ တ-
 ပစ္စည်း ဆက်ထားသည်။

၂။ ပလေမိ= ပရ-ရှေးရှိသော ဣ-ဓာတ်၊ ဂတုတ္ထ- ပရေမိသည် မူလရုပ်၊ ပလေမိ-သည်
 ဆင့်ပွားရုပ်၊ ရ-ဗျည်းသည်ပြာကတ၌အမြဲလ-ဗျည်းသို့ပြောင်းသည်၊ ပါဠိ၌ကား ရံခါပြောင်း၍
 ရံခါမပြောင်းပေ။

နာဘိသပိတ္တာတိ- နာဘိသပိတ္တဟူသည်ကား၊ ကစ္စိ- အသို့နည်း၊ မမ- ငါ၏၊ ပုတ္တာဒိသု- သားအစရှိသူတို့တွင်၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သည်၊ တံ- သင့်ကို၊ န အက္ကောသိ န ခေါ- မဆဲရေးပါသလော၊ န ပရိဘာသိ နခေါ- မရေရွတ်ပါသလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏၊ “နာဘိသဇ္ဇေထာ”တိပိ- နာဘိသဇ္ဇေထဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) န ကောပေသိ- အမျက်မထွက်စေပါသလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပဋိဝိဟိတောတိ- ပဋိဝိဟိတောဟူသည်ကား၊ ပဋိဇဂ္ဂိတော- လုပ်ကျွေးအပ်သော၊ မဏိ မမန္တိ- မဏိ မမံဟူသည်ကား၊ သမ္ပ အာဠာရ- အဆွေအာဠာရ၊ သစေ- အကယ်၍၊ (တံ- သင်သည်၊) ဂစ္ဆသိယေဝ- သွားကိုသွားမည်ဆိုပါလျှင်၊ ဧဝံ သန္တေ- ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ မမ- ငါ၏၊ လောဟိတဏှော- နီသောအဆင်းရှိသော၊ ဓနဟာရကော- ဥစ္စာကိုဆောင်တတ်သော၊ သဗ္ဗကာမဒဒေါ- အလုံးစုံသော အလိုကိုပေးတတ်သော၊ မဏိ- ပတ္တမြားသည်၊ သံဝိဇ္ဇတိ- ရှိ၏၊ ဥဠာရံ- မြတ်သော၊ တံ မဏိရတနံ- ထိုပတ္တမြားရတနာကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ တဝ- သင်၏၊ ဂေဟံ- အိမ်သို့၊ ဂစ္ဆ- သွားလော့၊ တတ္ထ- ထိုအရပ်၌၊ ဣမဿာနု- ဘာဝေန- ဤပတ္တမြား၏တန်ခိုးဖြင့်၊ ယာဝဒိစ္ဆကံ- အကြင် အကြင်အလိုရှိသော၊ ဓနံ- ဥစ္စာကို၊ လဒ္ဓါ- ရ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဣမံ မဏိ- ဤပတ္တမြားကို၊ ဩဿဇဿု- စွန့်လော့၊ ဩဿဇန္တော စ- စွန့်သည်ရှိသော်လည်း၊ အညတ္ထ- အခြားသောနေရာ၌၊ အနောဿ- ဇိတွာ- မစွန့်မူ၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဥဒကစာဋိယံ- ရေအိုးကြီး၌၊ ဩဿဇေယျာသိ- စွန့်လော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ မယံ- ငါ့အား၊ မဏိရတနံ- ပတ္တမြားရတနာကို၊ ဥပနေသိ- ပေးခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

အာဠာရော- အာဠာရရသေ့သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ပြန်ပြောဆိုပြီး၍၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဟံ- ငါသည်၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နာဂရာဇာနံ- သင်္ခါလနဂါးမင်းကို၊ ဧတံ- ဤသို့သော စကားကို၊ အဝေါစံ- ဆိုပြီ၊ (ကိံ အဝေါစံ- အဘယ်သို့ ဆိုသနည်းဟူမူကား၊) “သမ္ပ- အဆွေနဂါးမင်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဓနေန- ဥစ္စာဖြင့်၊ န အတ္ထိကော- အလိုမရှိ၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ပဗ္ဗဇိတုံ- ရဟန်းပြုခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆမိ- အလိုရှိ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဧတံ- ဤစကားကို၊ အဝေါစံ- ဆိုပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရံ- ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာကို၊ ယာစိတွာ- တောင်းယူခဲ့၍၊ တေနော- ထိုသင်္ခါလနဂါးမင်းနှင့်သာ၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ နာဂဘဝနာ- နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့၍၊ တံ- ထိုသင်္ခါလနဂါးမင်းကို နိဝတ္တေတွာ-

ပြန်လည်စေပြီး၍၊ ဟိမဝန္တိ- ဟိမဝန္တာတောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပဗ္ဗဇိတော- ရဟန်းပြုသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏။ “ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ပြောဆို၍၊ ရညော- ဗာရာဏသီမင်းအား၊ ဓမ္မကထံ- တရားစကားကို၊ ကထေန္တော- ဟောလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဒိဋ္ဌာ မယာ မာနုသကာပိ (ပ) သာမညမေဝ သေယျော”တိ- “ဒိဋ္ဌာ မယာ မာနုသကာပိ (ပ) သာမညမေဝ သေယျော”ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၉၁) ရာဇ- မင်းမြတ်၊ မာနုသကာ- လူ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာမာပိ- ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်း၊ မယာ- ငါသည်၊ ဒိဋ္ဌာ- မြင်အပ်ကုန်ပြီ၊ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ အသဿတာ- မမြဲသောသဘောရှိကုန်၏၊ ဝိပ္ပရိဏာမ- ဓမ္မာ- ဖောက်ပြန်သော သဘောရှိကုန်၏၊ ကာမဂုဏေသု- ကာမဂုဏ်တို့၌၊ အာဒိနဝံ- အပြစ်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ သဒ္ဓါယ- ကံကံ၏ အကျိုးနိဗ္ဗာန်ကို ယုံကြည်၍၊ ပဗ္ဗဇိတော- ရဟန်းပြုသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏။

(၁၉၂) ဒုမပ္ပလာနိ- အမှည့်အစိမ်းဖြစ်ကုန်သော သစ်သီးတို့သည်၊ ပတန္တိ ဣဝ- ကြွေကျကုန်သကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ဒဟရာ- ပျိုရွယ် ငယ်နု ကုန်သော၊ မာဏဝါစ- သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝမာ- ကြီးမား အိုမင်း ကုန်သော၊ မာဏဝါစ- သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ သရီရ ဘေဒါ- ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပတန္တိ- ကြွေကျကုန်၏၊ ရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဧတံပိ- ထိုသေကြေပျက်စီးခြင်း သဘောကိုလည်း၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ အပဏ္ဏကံ- မချွတ်မယွင်း သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော၊ သာမညမေဝ- ရဟန်းအဖြစ်သည်သာလျှင်၊ သေယျော- မြတ်၏ဟူ၍၊ ပဗ္ဗဇိတော- ရဟန်းပြု သည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏။

တတ္ထ- ထိုဒိဋ္ဌာမယာစသော ဂါထာတို့၌၊ သဒ္ဓါယာတိ- သဒ္ဓါယဟူသည်ကား၊ ကမ္မဉ္စ- ကံကိုလည်းကောင်း၊ ဖလဉ္စ- ကံ၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာနဉ္စ- နိဗ္ဗာန်ကိုလည်းကောင်း၊ သဒ္ဓဟိတွာ- ယုံကြည်၍၊ ဒုမပ္ပလာနိဝ ပတန္တိတိ- ဒုမပ္ပလာနိဝ ပတန္တိဟူသည်ကား၊ ပဏ္ဏာနိပိ- ရင့်မှည့်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အပဏ္ဏာနိပိ- မရင့်မှည့်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ရုက္ခဖလာနိ- သစ်သီးတို့သည်၊ ပတန္တိ ယထာ- ကြွေကျကုန်သကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ဒဟရာ စ- ငယ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဝုဒ္ဓါ စ- ကြီးသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ မာဏဝါ- သတ္တဝါတို့သည်၊ ပတန္တိ-

သေကြရကုန်၏။ အပဏ္ဏကန္တိ- အပဏ္ဏကံဟူသည်ကား၊* အဝိရဒ္ဓံ- မချို့ယွင်း၊ နိယျာနိကံ- မြဲ၏။ သာမညမေဝ သေယျောတိ- သာမညမေဝ သေယျော ဟူသည်ကား၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာဝ- ရဟန်းအဖြစ်သည်သာလျှင်၊ ဥတ္တမံ- မြတ်၏။ ဣတိ- ဤသို့၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာယ- ရဟန်းအဖြစ်၌၊ ဂုဏံ- ဂုဏ်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ပဗ္ဗဇိတော- ရဟန်းပြုသည်၊ အမှီ- ဖြစ်၏။ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ရာဇာ- ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တံ- ထိုအာဠာရရှင်ရသေ့၏ တရားစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြားနာ၍၊ (ပမောဒန္တော- ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသည်ဖြစ်၍။) “အဒ္ဓါ ဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ (ပ) ပုညာနိ အနပ္ပကာနိ”တိ- “အဒ္ဓါ ဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ (ပ) ပုညာနိ အနပ္ပကာနိ”ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၉၃) အာဠာရ- အရှင်အာဠာရ၊ ယေသန္တာ- အကြင်သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ သပညာ- ပညာရှိကုန်၏။ ဗဟုဿုတာ- များသောအကြားအမြင်ရှိကုန်၏။ [ဗဟုဌာနစိန္တိတော(ဗဟုဌာနစိန္တိနော)]- များသောအကြောင်းအရာတို့ကို သိကုန်၏။ တေသန္တာ- ထိုသူတော်ကောင်းတို့ကို၊ ပုညတ္ထိကေဟိ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည်၊ အဒ္ဓါဟဝေ- စင်စစ်ဧကန်၊ သေဝိတဗ္ဗာ- မှီဝဲဆည်းကပ်အပ်ကုန်၏။ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ နာဂဗ္ဗ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့နေလေ့ရှိသော နဂါးမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကိုလည်းကောင်း၊ သုတ္တာန- ကြားနာရပေ၍၊ အနပ္ပကာနိ- များစွာကုန်သော၊ ပုညာနိ- ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကာဟာမိ- ပြုရပေအံ့။

တတ္ထ- ထိုအဒ္ဓါ ဟဝေစသောဂါထာ၌၊ ယေ ဗဟုဌာနစိန္တိနောတိ- ယေ ဗဟုဌာနစိန္တိနောဟူသည်ကား၊ ယေ- အကြင်သူတို့သည်၊ ဗဟုနိ- များစွာကုန်သော၊

* အပဏ္ဏက- အ+ပဏ္ဏ+က သက္ကတ၌ ပြဋ္ဌ-ဓာတ် မေးမြန်းခြင်း၊ စုံစမ်းခြင်းအနက်ဟော၊ ၎င်း ဓာတ်သည်ပါဠိ၌ ပုစ္ဆ-ဓာတ်ဖြစ်သွားသည်၊ ပြစ္ဆ-ဓာတ်နောင် န-ပစ္စည်းသက် ရှေ့က ဆ်-ဗျည်းသည် (ဂသျှ)ဗျည်းသို့ ပြောင်း၍ ပြန့်-ဟု ပုဒ်ဖြစ်၏။ ၎င်းသက္ကတပုဒ်သည် မြန်မာ၌ ပြဿနာ-ဟုဖြစ်လာပြီး ပါဠိ၌ ပဉာ-ဟုပုဒ်ဖြစ်သွားသည်၊ ဤ၌ကား-ဂ္ဂ-ကို နှ-ဟု သဒ္ဒါသပြု မုဒ္ဒဇ္ဇာ-သို့ ပြောင်း၍ ပြဏ္ဏ-ဟုဖြစ်ပြီး ပြ-ကို ပ-ပြုသော် ပဏ္ဏ-ပုဒ်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းစရာမလို အမှန်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌ အဝိရဒ္ဓံ-ဟု ဖွင့်သည်၊ နိယျာနိကံ-မှာ အဓိပ္ပါယ် အဖွင့်တည်း၊ အဘိဓာန်ဋီကာ၌ကား ဝိရုဒ္ဓဝေါဟာရေန န ပဏာပေတိတိ အပဏ္ဏကော-ဟု ဝိဂ္ဂဟပြု၍ အ-ရှေ့ရှိသော ပဏာ-ဓာတ် စကားမရှိခြင်းအနက် ဣ-ပစ္စည်းဖြင့် ကြံဆထား၏။

ကာရဏာနိ- အကြောင်းတို့ကို၊ ဇာနန္တိ- သိကုန်၏၊ နာဂဉ္ဇာတိ- နာဂဉ္ဇဟူသည်ကား၊
တထာ- ထို့အတူ၊ အပ္ပမာဒဝိဟာရိနံ- မမေ့မလျော့နေလေ့ရှိသော၊ နာဂရာဇာနဉ္စ-
နဂါးမင်း၏လည်းကောင်း၊ တဝ စ- သင်၏လည်းကောင်း၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတ္တာ-
ကြာရ၍၊ တာပသော- အာဠာရရှင်ရသေ့သည်၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထို
ဗာရာဏသီမင်းအား၊ ဥဿာဟံ- ကောင်းမှု၌ အားထုတ်ခြင်းကို၊ ဇနေန္တော- ဖြစ်စေ
လိုသည်ဖြစ်၍။ “အဒ္ဓါ ဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ (ပ) ပုညာနိ အနပ္ပကာနိ”တိ- “အဒ္ဓါ
ဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ (ပ) ပုညာနိ အနပ္ပကာနိ”ဟူသော၊ ဩသာနံ- အဆုံးဖြစ်သော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၉၄) ရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယေသန္တာ- အကြင်သူတော်ကောင်းတို့သည်၊
သပညာ- ပညာရှိကုန်၏၊ ဗဟုဿုတာ- များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်၏၊
[ဗဟုဌာန(ဗဟုဌာန)]စိန္တိနော- များသော အကြောင်းအရာကို သိတတ်ကုန်
၏၊ တေသန္တာ- ထိုသူတော်ကောင်းတို့ကို၊ ပုညတ္ထိကေဟိ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို
အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည်။ အဒ္ဓါဟဝေ- စင်စစ်ဧကန်၊ သေဝိတဗ္ဗာ-
မှီဝဲဆည်းကပ်အပ်ကုန်၏၊ တံ- သင်မင်းမြတ်သည်၊ နာဂဉ္ဇ- ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တို့၌ မမေ့မလျော့နေလေ့ရှိသောနဂါးမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး စကားကိုလည်း
ကောင်း၊ မမဉ္စ- ငါ၏၊ ဝစနဉ္စ- တရားစကားကိုလည်းကောင်း၊ သုတ္တာန-
ကြားနာရ၍၊ အနပ္ပကာနိ- များစွာကုန်သော၊ ပုညာနိ- ကောင်းမှုတို့ကို၊
ကရောဟိ- ပြုတော်မူလော၊ ဣတိ- ဤသည် လျှင်အပြီးတည်း။

သော- ထိုအာဠာရရှင်ရသေ့သည်၊ ဧဝံ- (ဣမိနာ ယထာ ဝုတ္တနယေန)- အကြင်
အကြင် ဆိုအပ်ပြီးသော ဤနည်းဖြင့်၊ ရညော- ဗာရာဏသီမင်းအား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊
ဒေသေတွာ- ဟော၍၊ တတ္ထေဝ- ထိုဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင်၊ စတ္တာရော
ဝဿာနမာသေ- မိုးလေးလတို့ပတ်လုံး၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဟိမဝန္တံ-
ဟိမဝန္တာတောသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ယာဝဇီဝံ- အသက်ထက်ဆုံး၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေ-
ဗြဟ္မဝိဟာရတရားလေးပါးတို့ကို၊ ဘာဝေတွာ- ပွားစေ၍၊ ဗြဟ္မလောကူပဂေါ-
ဗြဟ္မာပြည်သို့ကပ်ရောက်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သင်္ခပါလောပိ- သင်္ခပါလနဂါးမင်း
သည်လည်း၊ ယာဝဇီဝံ- အသက်ထက်ဆုံး၊ ဥပေါသထဝါသံ- ဥပုသ်စောင့်တည်ခြင်းကို၊
ဝသိတွာ- ကျင့်သုံး၍၊ ရာဇာစ- ဗာရာဏသီမင်းသည်လည်း၊ ဒါနာဒီသု- ဒါနအစရှိကုန်
သော၊ ပုညာနိ- ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို၊ ကရိတွာ- ပြု၍၊ ယထာကမ္မံ- ကံအားလျော်စွာ၊
ဂတာ- လားပြီ။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ က္လမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤသင်္ခပါလဇာတ်တရား
ဒေသနာတော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ “(က္လဒါနိ- ယခုအခါ၌။)
ကဿပေါ- ကဿပသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ပိတာ- ခမည်းတော်ဖြစ်သော၊
တာပသော- ရသေ့သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (က္လဒါနိ- ၌) အာနန္ဒော- အာနန္ဒာ
သည်၊ (တဒါ- ၌) ဗာရာဏသီရာဇာ- ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ (အဟောသိ- ပြီ)
(က္လဒါနိ- ၌။) သာရိပုတ္တော- သာရိပုတ္တရာသည်၊ (တဒါ- ၌) အာဠာရော-
အာဠာရရသေ့သည်၊ (အဟောသိ- ပြီ) (က္လဒါနိ- ၌) အဟမေဝပန- ငါဘုရားသည်
သာလျှင်ကား၊ (တဒါ- ၌) သင်္ခပါလနာဂရာဇာ- သင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်၊ အဟောသိ-
ဖြစ်ခဲ့ပြီ” က္လတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။
စတုတ္ထာ- လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ သင်္ခပါလဇာတက- ဝဏ္ဏနာ-
သင်္ခပါလဇာတ်၏ အဖွင့်သည်၊ (နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပါပြီ။)

၅။ ခုဋ္ဌသုတသောမဇာတ် (၅၂၅)

သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ “အာမန္တယာမိ နိဂမ”န္တိ က္လဒံ- “အာမန္တယာမိ
နိဂမံ” အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤခုဋ္ဌသုတသောမဇာတ်
တော်ကို၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊
နေက္ခမ္မပါရမိ- နေက္ခမ္မပါရမီကို၊ (နတ်တို့စည်းစိမ်အလား စည်းစိမ်များကို ပယ်စွန့်၍
ကာမနှင့် ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဟူသော နေက္ခမ္မပါရမီကို) အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊
ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ ပစ္စုပ္ပန္နဝတ္ထု- ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည်၊ မဟာ နာရဒကဿ-
ပဇာတကသဒိသမေဝ- မဟာနာရဒကဿပဇာတ်နှင့်တူသည်သာလျှင် ကတည်း။

အတိတ်ဝတ္ထု

ပန- အထူးကား၊ အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသီ-
ဗာရာဏသီပြည်သည်၊ သုဒဿနံ နာမ- သုဒဿနအမည်ရှိသော၊ နဂရံ- မြို့သည်၊
အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တတ္ထ- ထိုသုဒဿနမြို့၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တောနာမ- ဗြဟ္မဒတ္တအမည်
ရှိသော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ အဇ္ဈာဝသိ- အုပ်စိုး၍နေပြီ၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်း
သည်၊ တဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ- မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမိ- ဝမ်း၌၊

နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊ ဒသမာသစ္စယေန- ဆယ်လလွန်သဖြင့်၊ မာတုကုစ္ဆိတော- အမိဝမ်းမှ၊
 နိက္ခမိ- ထွက်မြောက်ပြီ၊ တဿ ပန- ထိုဘုရားလောင်းအားကား၊ ပုဏ္ဏစန္ဒသဿိရိကံ-
 လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းရှိသော၊ မုခံ- မျက်နှာသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊
 တေန- ထို့ကြောင့်၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်းအား၊ “သောမကုမာရော”တိ နာမံ-
 “သောမသတိုးသား”ဟူသော အမည်ကို၊ ကရိသု- မှည့်ကြကုန်ပြီ၊ ဝိညုတံ- တတ်သိ
 လိမ္မာသည်၏အဖြစ်သို့၊ ပတ္တော- ရောက်သော၊ သော- ထိုသောမသတိုးသားသည်၊
 သုတဝိတ္တကော- အကြားအမြင်၌ နှစ်သက်သည်၊ သဝနသီလော- စကားကောင်းကို
 နာခံလေ့ရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ နံ- ထိုသောမသတိုးသားကို၊
 “သုတသောမော”တိ- သုတသောမဟူ၍၊ သဇ္ဇာနိသု- ကောင်းစွာ သိကြကုန်ပြီ၊ သော-
 ထိုသုတသောမမင်းသားသည်၊ ဝယပ္ပတ္တော- အရွယ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊
 တက္ကသိလာယံ- တက္ကသိုလ်ပြည်၌၊ သဗ္ဗသိပ္ပာနိ- အလုံးစုံကုန်သော အတတ်တို့ကို၊
 ဥဂ္ဂဟေတွာ- သင်ယူ၍၊ အာဂတော- ပြန်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ပိတု- ခမည်းတော်၏၊
 သန္တကံ- ဥစ္စာဖြစ်သော၊ သေတစ္ဆတ္တံ- ထီးဖြူကို၊ လဘိတွာ- ရ၍၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊
 ရဇ္ဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ- ပြုစေပြီ၊ ဣဿရိယံ- (မင်း၏) စည်းစိမ်ချမ်းသာ
 သည်၊ မဟန္တံ- များသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဿ- ထိုသုတသောမမင်းအား၊
 စန္ဒာဒေဝိပ္ပမုခါနိ- စန္ဒာဒေဝီအမျိုးရှိကုန်သော၊ သောဠသ ဣတ္ထိသဟဿာနိ-
 တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော မိဖုရားတို့သည်၊ အဟေသု- ရှိကုန်ပြီ၊ သော-
 ထိုသုတသောမမင်းသည်၊ အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ ပုတ္တမိတာဟိ- သားသမီး
 တို့ဖြင့်၊ ဝမန္တော- ပွားများသည်ရှိသော်၊ ယရာဝါသေ- အိမ်ရာတည်ထောင် လူတို့၏
 ဘောင်၌၊ အနဘိရတော- မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ-
 ဝင်၍၊ ပဗ္ဗဇိတုကာမော- ရသေ့ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

သော- ထိုသုတသောမမင်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ ကပ္ပကံ-
 ဆတ္တာသည်ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “သမ္မ- အမောင်ဆတ္တာသည်၊ ယဒါ-
 အကြင်အခါ၌၊ မေ- ငါ၏၊ သိရသ္မိံ- ဦးခေါင်းတော်၌၊ ပလိတံ- ဆံဖြူသည်၊
 ပဿေယျာသိ- မြင်ငြားအံ့၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ မေ- ငါအား၊ အာရောစေယျာသိ-
 လျှောက်တင်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- မိန့်တော်မူပြီ၊ ကပ္ပကော- ဆတ္တာသည်
 သည်၊ တဿ- ထိုသုတသောမမင်း၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သမ္ပဋိစ္စိတွာ- ဝန်ခံ၍၊
 အပရဘာဂေ- နောက်အဖို့၌၊ ပလိတံ- ဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ အာရောစေတွာ-

လျှောက်တင်၍၊ “သမ္မကပ္ပက- အမောင်ဆတ္တာသည်၊ တေနဟိ- ထိုသို့မြင်လျှင်၊ နံ- ထိုဆံဖြူကို၊ ဥဒ္ဓရိတွာ- နုတ်၍၊ မမ- ငါ၏၊ ဟတ္ထေ- လက်တော်၌၊ ပတိဌပေဟိ- တင်ထားလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ရညာ- မင်းသည်၊) ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်သော်၊ သုဝဏ္ဏ- သဏ္ဌာသေန- ရွှေမွေးညပ်ဖြင့်၊ ဥဒ္ဓရိတွာ- နုတ်၍၊ ရညော- မင်း၏၊ ဟတ္ထေ- လက်တော်၌၊ ဌပေသိ- တင်ထားပြီ၊ တံ- ထိုဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ မဟာသက္ကော- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည်၊ “မေ- ငါ၏၊ သရီရံ- ကိုယ်ကို၊ ဇရာယ- အိုခြင်းသည်၊ အဘိဘူတံ- နှိပ်စက်အပ်ပြီ” ဣတိ- ဤသို့ ဘီတော- ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍၊ တံပလိတံ- ထိုဆံဖြူကို၊ ဂဟေတွာဝ- ယူ၍သာလျှင်၊ ပါသာဒါ- ပြာသာဒ်မှ၊ ဩတရိတွာ- ဆင်းသက်၍၊ မဟာဇနဿ- လူအများ၏၊ ဒဿနဌာနေ- မြင်ရာအရပ်၌၊ ပညတ္တေ- ခင်းအပ်သော၊ ရာဇပလ္လင်္ကေ- ရာဇပလ္လင်၌၊ နိသီဒိတွာ- နေတော်မူ၍၊ သေနာပတိပု- မုခါနိ- စစ်သူကြီးအမှူးရှိကုန်သော၊ အသီတအမစ္စသဟဿာနိ- အမတ်ရှစ်သောင်း တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတပုမုခါနိ- ပုရောဟိတ်အမှူးရှိကုန်သော၊ သဌိဗြာဟ္မဏ- သဟဿာနိစ- ပုဏ္ဏားခြောက်သောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အညေ- တစ်ပါးကုန် သော၊ ရဋ္ဌိကဇာနပဒနေဂမာဒယော- တိုင်းပြည်၌နေကုန်သောသူ၊ ဇနပုဒ်၌ နေကုန်သောသူ၊ နိဂုံး၌နေကုန်သောသူ အစရှိကုန်သော၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ ဇနေစ- သူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေတော်မူ၍၊ “မမ- ငါ၏၊ သိရသ္မိ- ဦးခေါင်း၌၊ ပလိတံ- ဆံဖြူသည်၊ ဇာတံ- ပေါက်ရောက်ပြီ၊ အဟံ- ငါသည်၊ မဟလ္လကော- ကြီးရင့်အိုမင်းသည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ မမ- ငါ၏၊ ပဗ္ဗဇိတဘာဝံ- ရဟန်းပြုလိုသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဇာနာထ- သိကြကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (ကထေန္တော- ပြောကြားတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊) “အာမန္တယာမိ နိဂမံ၊ (ပ) ဒါနိ ရောစဟံ” နှိ- “အာမန္တယာမိ နိဂမံ၊ (ပ) ဒါနိ ရောစဟံ” ဟူသော၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၉၅) ဘောန္တော- အိုပရိသတ်အပေါင်းတို့၊ နိဂမံ- နိဂုံးသူကိုလည်းကောင်း၊ မိတ္တာမစ္စေ- အဆွေခင်ပွန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ [ပရိဿဇေ (ပါရိသဇ္ဇေ)]- အမှုလုပ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ အာမန္တယာမိ- သိစေတော်မူ၏၊ မမ- ငါ၏၊ သိရသ္မိ- ဦးခေါင်း၌၊ ပလိတံ- ဆံဖြူသည်၊ ဇာတံ- ရောက်၏၊ ဒါနိ- ယခု၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇံ- ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ရောစ- နှစ်သက်၏။

တတ္ထ- ထိုအာမန္တယာမိစသော ဂါထာ၌၊ အာမန္တယာမိတိ- အာမန္တယာမိဟူသည်ကား၊ ဇာနာပေမိ- သိစေ၏၊ ရောစဟန္တိ- ရောစဟံဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ရောစေမိ- နှစ်သက်၏၊ ဘောန္တော- အိုပရိသတ်အပေါင်းတို့၊ တဿ မေ- ထိုငါ၏၊ ပဗ္ဗဇိတဘာဝံ- ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ဇာနာထ- သိကြကုန်လော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ တေသု- ထိုပရိသတ်တို့တွင်၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော သူသည်၊ ဝိသာရဒပ္ပတ္တော- ရွံ့ရှာကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ (ကထေန္တော- လျှောက်တင်လိုသည်ဖြစ်၍၊) “အဘုံ မေ ကထံ နု (ပ) တေတာဘဝိဿန္တိ”တိ- “အဘုံ မေ ကထံ နု (ပ) တေတာဘဝိဿန္တိ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၉၆) ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ အဘုံ- အစီးအပွားမဲ့ ဖြစ်သော စကားကို၊ ကထံကေနအာကာရဏေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဘဏသိနု- မိန့်ဆိုတော်မူသနည်း၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဥရသိ- ရင်၌၊ သလ္လံ- ထက်စွာသော လုံ့ကို၊ ကထံကပ္ပေသိ- အဘယ်ကြောင့် ထိုးတော်မူဘိသနည်း၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ သတ္တသတာ- ခုနှစ်ရာကုန်သော၊ ဘရိယာ- မိဖုရားတို့သည်။ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်၏၊ တာ- ထိုခုနှစ်ရာကုန်သော မိဖုရားတို့သည်။ ကထံဘဝိဿန္တိနု- အသို့ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့နည်း။

တတ္ထ- ထိုအဘုံမေစသော ဂါထာ၌၊ အဘူန္တိ- အဘုံဟူသည်ကား၊* အဝဇိ- အစီးအပွားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဥရသိ ကပ္ပေသိတိ- ဥရသိ ကပ္ပေသိဟူသည်ကား၊ ဥရသိ- ရင်၌၊ သုနိသိတဓာတသတ္တိ- ကောင်းစွာ သွေး၍ဆေးထားအပ်သော လုံ့ကို၊ စာရေသိ- သွားစေဘိသနည်း၊ (ဝါ) ထိုးဘိသနည်း၊ သတ္တသတာတိ- သတ္တ သတာဟူသည်ကား၊ သမဇာတိကာ- တူသောဇာတ်ရှိကုန်သော၊ ခတ္တိယကညာ- မင်းမျိုးဖြစ်သော အမျိုးသမီးတို့ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ ဧတံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်၏၊ ကထံ နု တေ တာ ဘဝိဿန္တိတိ- ကထံ နု တေ တာ ဘဝိဿန္တိဟူသည်ကား၊ တာ- ထိုအမျိုးသမီးတို့သည်၊ တဝ- သင်၏၊ ဘရိယာ- မယားတို့တည်း၊ တယိ- သင်သည်။

* အဘုံ= အ+ဘူ၊ ဘူ-ဓာတ် ပွားစီးခြင်းအနက်၊ ဓာတ်ကိုပင် နာမ်ပုဒ်အဖြစ်အသုံးပြုထားသည်။ ဘူ-ဓာတ်၊ အ-ပစ္စည်းဖြင့် ဘဝ-ပုဒ်သည် ပုံစံမှန် ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းပြုလတ်သော်၊ အနာထာ- ကိုးကွယ်ရာမဲ့ကုန်သည်၊ နိပ္ပစ္စယာ- အထောက်အပံ့မရှိကုန်သည်၊ (ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍) ကထံ- အသို့လျှင်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ်နည်း၊ ဧတာ- ထိုအမျိုးသမီးတို့ကို၊ အနာထာ- ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်သည်တို့ကို၊ ကတ္တာ- ပြု၍၊ တုမ္ဟကံ- သင်တို့၏၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ နာမ- ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်၊ န ယုတ္တာ- မသင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်း သုတသောမသည်၊ (တံဝစနံ- ထိုသူတင်လျှောက်သော စကားကို၊ ပဟာယန္တော- ပယ်တော်မူလိုသည် ဖြစ်၍။) “ပညာယိဟိန္တိ ဧတာ၊ (ပ) အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ”တိ- “ပညာယိဟိန္တိ ဧတာ၊ (ပ) အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ”ဟူသော၊ တတိယံ- သုံးခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၉၇) ဧတာ- ထိုမိဖုရားတို့သည်။ ဒဟာရာ- ပျိုနုကြကုန်သေး၏၊ ပညာယိ- ဟိန္တိ- ထင်ကုန်လတ္တံ့၊ အညံပိ- မင်းတစ်ပါးသို့လည်း၊ တာ- ထိုမိဖုရားတို့သည်၊ ဂမိဿန္တိ- ဆည်းကပ်ကုန်လတ္တံ့၊ သဂ္ဂဉ္စ- နတ်ပြည်ကိုလည်း၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပတ္ထယာနော- တောင့်တ၏၊ တေန- ထိုကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုအံ့။

တတ္ထ- ထိုပညာယိဟိန္တိစသော ဂါထာ၌၊ ပညာယိဟိန္တိတိ- ပညာယိဟိန္တိ ဟူသည်ကား၊* အတ္ထနော- မိမိ၏၊ ကမ္မေန- ပြုအပ်သောအမှုဖြင့်၊ ပညာယိဿန္တိ- ထင်ရှားကုန်လတ်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧတာသံ- ထိုအမျိုးသမီး တို့အတွက်၊ ကိံ- အဘယ်သည်၊ ဟောမိ- ဖြစ်အံ့နည်း၊ သဗ္ဗာပိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတာ- ထိုအမျိုးသမီးတို့သည်၊ ဒဟာရာ- ငယ်ကုန်၏၊ အညော- အခြားသော၊ ယော ရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ တံ- ထိုမင်းသို့၊ ဧတာ- ထိုအမျိုးသမီးတို့သည်၊ ဂမိဿန္တိ- ရောက်ကုန်လတ်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

* သက္ကတ၌ ဘဝိဿန္တိ-ဝိဘတ်ဟူ၍ သီးခြားမရှိ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလဟော ဝတ္တမာန်ဝိဘတ်၏ ရှေ့တွင် “သျှ”ဝိဘက်ဆက်လျှင် အနာဂတ်ကာလဟော ဝိဘတ်ဟောဖြစ်တော့သည်။ ၎င်း “သျှ”သည်ပါဠိ၌ “သ”ဟုဖြစ်ပြီး၊ ပြာကတ၌ “ဟ”ဗျည်းဖြစ်သွားသည်။ “ဟ”သို့ပြောင်းသောအခါ နောက်ကမ္ဘီရာ “အ”သရသည် “ဣ”သို့ပြောင်းရသဖြင့် “ဟိ”ဖြစ်သွားသည်။ ကရဇာတ်ဖြင့် ပုံစံ(၃)မျိုး၊ ကာသျှတိ၊ ကဿတိ၊ ကာဟိတိ၊ ပညာယိဿန္တိ-ပါဠိပုံစံ၊ ပညာယိဟိန္တိ-ပြာကတပုံစံ။

အမစ္စာဒယော- မှူးမတ်အစရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ဗောဓိသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းအား၊ ပဋိဝစနံ- စကားတုံကို၊ ဒါတုံ- ပေးခြင်းငှာ၊ အသက္ကန္တာ- မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊ မာတု- မယ်တော်မိဖုရား၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသုံ- လျှောက်တင်ကြကုန်ပြီ၊ သာ- ထိုမယ်တော်မိဖုရားသည်၊ တုရိတတုရိတာ- လျင်မြန်၊ လျင်မြန်စွာ၊ အာဂန္တာ- လာတော်မူ၍၊ “တာတ- ချစ်သား၊ တုံ- သင်ချစ်သားသည်၊ ပဗ္ဗဇိတုကာမော- ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ အသိကိရ- ဖြစ်၏ဟုကြားရသည်ကား၊ သစ္စံ- မှန်သလော။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ (ပုတ္တံ- သားတော်မင်းကို၊ ပရိဝါဒေတွာ- အပြစ်တင်၍၊ ပရိဒေဝန္တော- ငိုကြွေးတမ်းတလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဒုလ္လန္တံ မေ အာသိ (ပ) ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝါ”တိ- “ဒုလ္လန္တံ မေ အာသိ (ပ) ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ”ဟူကုန်သော၊ ဒွေဂါထာယော- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၁၉၈) သုတသောမ- သုတသောမအမည်တော်ရှိသော၊ ဒေဝ- သားတော်မင်းမြတ်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ယဿ- အကြင်သို့သဘောရှိသော၊ တေ- သင်ချစ်သား၏၊ မာတာ- မယ်တော်သည်၊ ဟောမိ- ဖြစ်ရ၏၊ ယံယေနကာရဏေန- အကြင် အကြောင်းကြောင့်၊ မေ- ငါ၏။ ဝိလပန္နိယာ- ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ်ပင်၊ အနပေက္ခာ- ငွေ့ကွက်ခြင်း မရှိ၊ တုံ- သင်ချစ်သားသည်၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုလိုဘိ၏၊ တေနကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ မေ- ငါ၏၊ လဘနံ- သားကို ရခြင်းသည်၊ ဒုလ္လန္တံ- မကောင်းသဖြင့် ရခြင်းမည်သည်၊ [အာသိ(အသိ)]- ဖြစ်၏။

(၁၉၉) သုတသောမ- သုတသောမအမည်ရှိသော၊ ဒေဝ- သားတော်မင်းမြတ်၊ ယံယေနကာရဏေန- အကြင်အကြောင်းကြောင့်၊ တံ- သင်ချစ်သားကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဝိဇာယိဿံ- ဘွားမြင်ရ၏၊ ယံယေနကာရဏေန- အကြင်အကြောင်းကြောင့်၊ မေ- ငါ၏၊ ဝိလပန္နိယာ- ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ်ပင်၊ အနပေက္ခာ- ငွေ့ကွက်ခြင်း မရှိ၊ တုံ- သင်ချစ်သားသည်၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုလိုဘိ၏၊ တေနကာရဏေန- ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့်၊ မေ- ငါ၏၊ လဘနံ- သားကို ရခြင်းသည်၊ ဒုလ္လန္တံ- မကောင်းသော ရခြင်းမည်သည်၊ [အာသိ(အသိ)]- ဖြစ်ရချေ၏။

တတ္ထ- ထိုဒုလ္လဒ္ဓံစသောဂါတာ၌၊ ဒုလ္လဒ္ဓန္တိ- ဒုလ္လဒ္ဓံဟူသည်ကား၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ လဘန္တိယာ- ရသော၊ မယာ- ငါသည်၊ ဇမ္ဗ- ညံသော၊ (ဝါ) မစူးစမ်း မဆင်ခြင်သော၊ ယံ-(ပုတ္တံ) - အကြင်သားကို၊ လဒ္ဓံ- ရအပ်ပြီ၊ ဧတံ- ဤမကောင်းသော သားကို ရခြင်းသည်၊ ဒုလ္လဒ္ဓံ- မကောင်းသဖြင့် ရခြင်းတည်း၊ ယံ မေတိ- ယံ မေဟူသည်ကား၊ ယေန ကာရဏေန- အကြင်အကြောင်းကြောင့်၊ မယိ- ငါသည်၊ နာနပ္ပကာရကံ- အထူးထူး အပြားပြား၊ ဝိပလန္တိယာ- မြည်တမ်း ရေရွတ်နေစဉ်၊ တံ- သင်သည်၊ ပဗ္ဗဇိတံ- ရဟန်းပြုခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆသိ- အလိုရှိဘိ၏၊ တေန ကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ တာဒိဿဿ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ပုတ္တဿ- သားကို၊ လဘနံ- ရခြင်းသည်၊ မမ- ငါ့အတွက်၊ ဒုလ္လဒ္ဓံ နာမ- မကောင်သဖြင့် ရခြင်းမည်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ပရိဒေဝမာနာယပိ- နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ငိုကြွေးတမ်းတပါသော် လည်း၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည်၊ မာတရာ- မယ်တော်နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ ကိဉ္စိ- တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကို၊ န ကထေသိ- ပြောဆိုတော်မမူ သာ- ထိုမယ်တော်သည်၊ ရောဒိတွာ- ငိုကြွေးတမ်းတ၍၊ သယမေဝ- အလိုလိုသာလျှင်၊ ဧကမန္တံ- တင့်သင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ အဋ္ဌာသိ- တည်နေပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊ ပိတု- ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား၊ အာရောစေသုံ- လျှောက်ကြားကြကုန်ပြီ၊ သော- ထိုခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်၊ အာဂန္တာ- လာတော်မူ၍၊ (ပုတ္တံ- သားတော်မင်းကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍။) “ကော နာမေ’ သော (ပ) ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝါ”တိ- “ကော နာမေ’ သော (ပ) ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ”ဟူသော၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဧကံဂါထံ- တစ်ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၀၀) သုတသောမ- သုတသောမအမည်ရှိသော၊ ဒေဝ- သားတော် မင်းမြတ်၊ ယံယေနကာရဏေန- အကြင် အကြောင်းကြောင့်၊ နော- ငါတို့၏၊ ပုတ္တော- သားဖြစ်သော၊ တံ- သင်ချစ်သားသည်၊ ဇိဏ္ဏေ- အိုမင်းကုန်သော၊ အမှေ- ငါတို့ကို၊ အနပေက္ခော- ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိ၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုလိုဘိ၏၊ တေနကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ တံ- သင် ချစ်သားကို၊ ဝဒါမိ- ဆိုအံ့၊ တဝ- သင်ချစ်သား၏၊ ဧသောဓမ္မော- ဤအိုမင်း သည်ဖြစ်၍ မွေးမြူတုံ့မွေးမြူလင့်သော မိဘတို့ကို မငဲ့မကွက် တောထွက်

တော်မူလိုခြင်း အကျင့်သည်၊ ကောနာမ- အဘယ်အကျင့်မည်သနည်း၊
ပဗ္ဗဇ္ဇာ- ရဟန်းပြုခြင်းသည်၊ ကာစနာမ- အဘယ်မည်သော အကျိုးရှိ
သနည်း။

တတ္ထ- ထိုကော နာမေသောစသော ဂါထာ၌၊ ယံ နော အမှေတိ- ယံ နော
အမှေဟူသည်ကား၊ ယံ တွံ- အကြင်သင်သည်၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ပုတ္တော- သားသည်၊
သမာနော- ဖြစ်ပါလျက်၊ ဇိဏ္ဏေ- အိုမင်းသော၊ အမှေ- ငါတို့ကို၊ ပဋိဇ္ဇိတဗ္ဗကာလေ-
ပြုစုလုပ်ကျွေးသင့်သော အချိန်၌၊ အပ္ပဋိဇ္ဇိတော- မပြုစု မလုပ်ကျွေးမူ၍၊ ပပါတေ-
ချောက်၌၊ သိလံ- ကျောက်ကို၊ ပဝဇ္ဇေန္တော ဝိယ- လိုမ့်ချဘိသကဲ့သို့၊ ဆဇ္ဇေတွာ-
စွန့်၍၊ အနပေက္ခော- ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိမူ၍၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုလိုဘိ၏၊ တေန-
ထို့ကြောင့်၊ တံ- သင်ချစ်သားကို၊ ဝဒါမိ- ငါဆို၏၊ တဝ- သင်၏၊ ဧသော ဓမ္မော-
ထိုတရားဟူသည်၊ ကော နာမ- အဘယ်မည်သော တရားနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊
အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို သုတွာ- ကြား၍၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သုတသောမ
မင်းသည်၊ တုဏှိ- ဆိတ်ဆိတ်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ-
ထိုသားတော်မင်းကို၊ ပိတာ- ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်၊ “တာတသုတသောမ-
ချစ်သား သုတသောမ၊ မာတာပိတူသု- မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့၌၊ တေ- သင်ချစ်
သား၏၊ သိနေဟော- ချစ်မြတ်နိုးခြင်းသည်၊ သစေပိ နတ္ထိ- အကယ်၍ မရှိစေသည်
ဖြစ်စေဦး၊ တေ- သင်ချစ်သား၏၊ တရုဏာ- နုပျိုကုန်သော၊ ပုတ္တဓီတရော-
သားသမီးတို့သည်၊ ဗဟူ- များကုန်၏၊ တယာ- သင်ချစ်သားနှင့်၊ ဝိနာ- ကင်း၍၊
ဝတ္တိတုံ- လူဖြစ်ခြင်းငှာ၊ န သက္ခိဿန္တိ- မစွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ တေသံ- ထိုသားတော်
သမီးတော်တို့၏၊ ဝုဗ္ဗိပ္ပတ္တကာလေ- ကြီးခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌၊ ပဗ္ဗဇိဿသိ-
ရဟန်းပြုရပါလတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊
ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍) “ပုတ္တာပိ တုယံ ဗဟဝေါ၊ (ပ) မညေ ဒုက္ခံ
နိဂစ္ဆန္တိ”တိ- “ပုတ္တာပိ တုယံ ဗဟဝေါ၊ (ပ) မညေ ဒုက္ခံ နိဂစ္ဆန္တိ-ဟူသော၊ သတ္တမံ-
ခုနစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၀၁) တာတသုတသောမ- ချစ်သားသုတသောမ၊ မဇူ- သာယာချေ
သောအသံရှိကုန်ထသော၊ [အပ္ပတ္တယောဗ္ဗန္ဓာ(အပတ္တယောဗ္ဗန္ဓာ)]- အရွယ်သို့
မရောက်ကုန်သေးသော၊ ဒဟရာ- ပျိုနုကုန်သော၊ ဗဟဝေါ- များကုန်သော၊

ပုတ္တာပိ- သားသမီးတို့သည်လည်း၊ တုယံ- သင်ချစ်သားအား၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊
 တေပိ- ထိုသားတော်သမီးတော်တို့သည်လည်း၊ တံ- သင်ချစ်သားကို၊
 အပဿန္တာ- မမြင်ရကုန်သည်ရှိသော်၊ ဒုက္ခံ- ကိုယ်စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းသို့၊
 နိဂစ္ဆန္တိမညေ- ရောက်ကုန်လတ္တံ့သည်ဟု ငါထင်မိ၏။

တတ္ထ- ထိုပုတ္တာပိစသော ဂါထာ၌၊ မဇ္ဈတိ- မဇ္ဈဟူသည်ကား၊ မဓုရဝစနာ-
 ချိုမြိန်သော အသံရှိကုန်သော၊ နိဂစ္ဆန္တိတိ- နိဂစ္ဆန္တိဟူသည်ကား၊ နိဂစ္ဆိဿန္တိ-
 ရောက်ကုန်လတ္တံ့၊ ကာယိကစေတသိကဒုက္ခံ- ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို၊
 ပဋိလဘိဿန္တိ- ရကုန်လတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညာမိ- ငါထင်၏။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သုတသောမ
 မင်းသည်၊ (ပိတု- ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ဒေသေန္တော-
 ဟောတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍) “ပုတ္တေဟိ စ မေ (ပ) ဝိနာသဘာဝေါ”- တိ- “ပုတ္တေဟိ
 စ မေ (ပ) ဝိနာသဘာဝေါ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၀၂) တာတ- ခမည်းတော်၊ ဒဟရေဟိ- ပျိုနုကုန်ထသော၊ [အပုတ္တယောဗ္ဗန္တေဟိ
 (အပုတ္တယောဗ္ဗန္တေဟိ)]- အရွယ်သို့ မရောက်ကုန်သေးသော၊ မဇ္ဈဟိ-
 သာယာချေသော ပြောဆိုသံရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗေဟိပိ- အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်
 သော၊ ဧတေဟိပုတ္တေဟိစ- ထိုသားတော် သမီးတော်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊
 တုမ္ပေဟိစ- ခမည်းတော်တို့နှင့် လည်းကောင်း၊ စိရံ- ရှည်မြင့်စွာ၊ ဌတွာပိ-
 အတူတကွ နေရသော်လည်း၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ဝိနာသဘာဝေါ- ပျက်စီးခြင်း
 သဘောရှိသည်သာလျှင်တကား။

တတ္ထ- ထိုပုတ္တေဟိစသော ဂါထာ၌၊ သဗ္ဗေဟိပိ တုမ္ပေဟိတိ- သဗ္ဗေဟိပိ
 တုမ္ပေဟိဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ကေဝလံ- သက်သက်၊ ပုတ္တေဟေဝ ပုတ္တေ-
 ဟိဧဝ- သားတို့နှင့်သာလျှင်၊ (ဝိနာသဘာဝေါ- ကွေကွင်းရခြင်းသဘောရှိသည်) န-
 မဟုတ်သေး၊ အထ ခေါ- စင်စစ်သော်ကား၊ တုမ္ပေဟိပိ- သင်မိခင်ဘခင်တို့နှင့်
 လည်းကောင်း၊ အညေဟိ- အခြားကုန်သော၊ သဗ္ဗသင်္ခါရေဟိပိ- အလုံးစုံသော
 သင်္ခါရတရားတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ စိရံ- ကြာမြင့်စွာ၊ ဌတွာပိ- တည်၍လည်း၊
 ဒီဃမဒ္ဓါနံ- ရှည်လျားသော ကာလပတ်လုံး၊ ဌတွာပိ- တည်၍လည်း၊ ဝိနာသဘာဝေါ-
 ကွေကွင်းရခြင်း သဘောသည်၊ နိယတောဝ- မြဲသည်သာ၊ ဟိ- မှန်၏၊ သကလသ္မိမ္ပိ-
 အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ လောကသန္နိဝါသေ- လောက၌ အတူတကွ နေထိုင်ကြကုန်သော

ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း၌၊ ဧကသင်္ခါရောပိ- ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှလည်း၊ နိစ္စောနာမ- မြဲသည်မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည်၊ ပိတု- ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား၊ ဓမ္မကထံ- တရားစကားကို၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ၊ သော- ထိုခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်၊ တဿ- ထိုသားတော် သုတသောမမင်း၏၊ ဓမ္မကထံ- တရားစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြားရ၍၊ တုဏှိ- ဆိတ်ဆိတ်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊ သတ္တသတာနံ- ခုနစ်ရာကုန်သော၊ ဘရိယာနံ- မိဖုရားတို့အား၊ အာရောစယိသု- ကြားကြလေကုန်ပြီ၊ တာစ- ထိုမိဖုရားတို့သည်လည်း၊ ပါသာဒါ- ပြာသာဒ်ထက်မှ၊ ဩရယု- သက်ဆင်းကုန်ပြီး၍၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊ သန္တိကံ- အထံတော်သို့၊ ဂန္ဓာ- လာကုန်၍၊ ဂေါပ္ပကေသု- ဖမျက်တော်တို့၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်ကုန်၍၊ ပရိဒေဝမာနာ- ငိုကြွေးကုန်သည်ဖြစ်၍။ “ဆိန္ဒူ နု တုယံ ဟဒယံ၊ (ပ) ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝါ” တိ- “ဆိန္ဒူ နု တုယံ ဟဒယံ၊ (ပ) ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟံသု- ဆိုကုန်ပြီ။

(၂၀၃) ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ယံယေနကာရဏေန- အကြင်အကြောင်းကြောင့်၊ နော- အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ဝိကန္တန္တိယော- ငိုကြွေးကုန်စဉ်၊ အနပေက္ခော- ငဲ့ကွက်ခြင်းရှိတော်မူဘဲ၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုတော်မူလို့ ဘိ၏၊ တေနကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်ကို၊ မယံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ဝဒါမိ- တင်လျှောက်ပါကုန်အံ့၊ အမေသု- အကျွန်ုပ်တို့၌၊ တုယံ- အရှင်မင်းမြတ် ၏၊ ဟဒယံ- မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်တော်သည်၊ ဆိန္ဒူ- ဖြတ်တော်မူသလော၊ အဒု- ထိုသို့ မဟုတ်မူကား၊ ကရုဏာစ- စုံမက်သနားတော်မူခြင်းသည်လည်း၊ နတ္ထိ- မရှိအလျှင်း ကင်းတော်မူချေပြီ။

တဿ- ထိုဆိန္ဒူစသော ဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ သာမိ သုတသောမ- အရှင်သုတသောမမင်း၊ အမေ- ငါတို့ကို၊ ဝိဝေဝါ- လင်ကင်းသူတို့ကို၊ (ဝါ)မုဆိုးမတို့ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဂစ္ဆန္တဿ- သွားသောသင့်မှာ၊ အပ္ပမတ္တကဿပိ- အနည်းငယ်မျှလည်းဖြစ်သော၊ သိနေဟဿ- ငါတို့အပေါ်ချစ်ခြင်း၏၊ အဘာဝေန- မရှိခြင်းကြောင့်၊ တဝ- သင်၏၊ ဟဒယံ- စိတ်နှလုံးသည်၊ အမေသု- ငါတို့၌၊ ဆိန္ဒူ နု-

ပြတ်သလော၊ ဥဒါဟု- ထိုသို့မဟုတ်၊ ကရုဏာယ- ကရုဏာ၏၊ အဘာဝေန- မရှိခြင်းကြောင့်၊ ကာရည် ဝါ- ငါတို့အပေါ်၌သနားသည်၏အဖြစ်သည်မူလည်း၊ နတ္ထိ- မရှိသလော၊ ယံ တွံ- အကြင်သင်သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝိကန္တန္တိယော- ငိုကြွေး၍ နေကုန်သော၊ နော- ငါတို့ကို၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုဘိ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်းသုတသောမင်းသည်၊ ပါဒမူလေ- ခြေရင်း၌၊ ပရိဝတ္တိတွာ- လူးလဲ၍၊ ပရိဒေဝမာနာနံ- ငိုကြွေးကြကုန်သော၊ တာသံ- ထိုမိဖုရားတို့၏၊ ပရိဒေဝနသဒ္ဓံ- ငိုကြွေးသံကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ (တာသံ- ထိုမိဖုရားတို့အား၊ ဓမ္မကထေန- တရားစကားဖြင့်၊ တောသေန္တော- နှစ်သိမ့်စေလိုသည်ဖြစ်၍၊) “န စ မယံ ဆိန္နံ (ပ) အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ”တိ- “န စ မယံ ဆိန္နံ (ပ) အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ” ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၀၄) ဘဂိနိယော- နှမတို့၊ တုမေသု- သင်တို့၌၊ မယံ- ငါ၏၊ ဟဒယဉ္စ- မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်သည်လည်း၊ နဆိန္နံ- မပြတ်မကင်း မရှင်းပါ၊ မယံ- ငါ့အား၊ တုမေသု- သင်တို့၌၊ ကရုဏာပိ- သနားစုံမက်ခြင်းသည်လည်း၊ အတ္ထိ- ရှိပါ၏၊ ယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်။ သဂ္ဂဉ္စ- နတ်ပြည်ကိုလည်း၊ ပတ္ထယာနော- တောင့်တတော်မူ၏၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုပေအံ့။

တတ္ထ- ထို န စ မယံစသော ဂါထာ၌၊ သဂ္ဂဉ္စာတိ- သဂ္ဂဉ္စဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ သဂ္ဂဉ္စ- နတ်ပြည်ကိုလည်း၊ ပတ္ထယန္တော- တောင့်တသည်ဖြစ်၍၊ ယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ အယံ ပဗ္ဗဇာ နာမ- ဤရဟန်း၏အဖြစ်မည်သည်၊ ဗုဒ္ဓါဒိဟိ- ဘုရားအစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ ဝဏ္ဏိတာ- ချီးမွမ်းအပ်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုအံ့၊ တုမေ- သင်တို့သည်၊ မာ စိန္တယိတ္ထ- တောင်တောင် အီအီ မကြံစည်ကြကုန်လင့်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တာ- ထိုမယားတို့ကို၊ အဿာသေသိ- သက်သာရာ ရစေပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေ- သိယာ- မိဖုရားကြီးအား၊ အာရောစေသုံ- လျှောက်တင်ကြကုန်ပြီ၊ သာ- ထိုမိဖုရားကြီးသည်၊ ဂရုဘာရာ- လေးသော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရိပုဏ္ဏဂဗ္ဘာ- ပြည့်သော ကိုယ်ဝန်သည်၊ သမာနာပိ- ရှိသော်လည်း၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်း

သုတသောမမင်းကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ဧကမန္တံ- တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာ၊ ဌိတာ- ရပ်လျက်၊ (ရောဒိတွာ- ငိုကြွေးတမ်းတ၍၊ နိသေဓေန္တော- တားမြစ်လိုသည်ဖြစ်၍။) “ဒုလ္လန္တံ မေ အာသိ (ပ) ဒုက္ခာနိ အဒ္ဓက္ခိ”န္တိ- “ဒုလ္လန္တံ မေ အာသိ (ပ) ဒုက္ခာနိ အဒ္ဓက္ခိ”ဟူကုန်သော၊ တိသော ဂါထာယော- သုံးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၂၀၅) သုတသောမ- သုတသောမအမည်တော်ရှိသော၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ယဿ- အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်၏၊ ဘရိယာ- မိဖုရားကြီးသည်။ ဟောမိ- ဖြစ်ရ၏၊ ယံယသွာကာရဏာ- အကြင်အကြောင်းကြောင့်၊ ဝိလပန္တိယာ- ငိုကြွေးမြည်တမ်းသော၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ အနပေက္ခာ- ငဲ့ကွက်တော်မမူဘဲ၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုလိုဘိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်။ မေမေ- အကျွန်ုပ်၏၊ လန္တံ- မိဖုရားကြီးအရာကိုရခြင်းသည်၊ ဒုလ္လန္တံ- မကောင်းသောရခြင်းသည်၊ [အာသိ(အသိ)]- ဖြစ်၏။

(၂၀၆) သုတသောမ- သုတသောမအမည်တော်ရှိသော၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ယံယသွာကာရဏာ- အကြင် အကြောင်းကြောင့်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ကုစ္ဆိပဋိသန္တိ- ဝမ်း၌တည်သော ပဋိသန္ဓေကို၊ အနပေက္ခာ- ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုတော်မူလိုဘိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ယဿ- အကြင်သို့သဘောရှိသော၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်၏၊ ဘရိယာ- မိဖုရားကြီးဖြစ်သော၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်ကို၊ ဝဒါမိ- တင်လျှောက်ပါအံ့၊ မေ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ယံအဂ္ဂမဟေသိဋ္ဌာနံ- အကြင် မိဖုရားကြီးအရာကို၊ လန္တံ- ရအပ်၏၊ တံ- ထိုမိဖုရားကြီးအရာကို ရခြင်းသည်၊ ဒုလ္လန္တံ- မကောင်းသောရခြင်းသည်၊ [အာသိ(အသိ)]- ဖြစ်ရချေ၏။

(၂၀၇) ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ကုစ္ဆိဂတော- ဝမ်း၌တည်သော၊ ဂစ္ဆော- ကိုယ်ဝန်သည်၊ ပရိပက္ခော- ရင့်ပါပြီ၊ ယာဝ- အကြင်မျှလောက်၊ နံ- ထိုသူငယ်ကို၊ ဝိဇာယာမိ- ဖွားမြင်ပါလတ္တံ့၊ တာဝ- ထိုသူငယ်ဖွားမြင်ရုံ၊ အဓိဝါသေဟိ- သည်းခံတော်မူပါလော၊ ပစ္ဆာ- နောက်ကာလမှ၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝိဓဝါ- မုဆိုးမဖြစ်၍၊ ဧကာ- တစ်ယောက်ထည်းတည်း၊ ဒုက္ခာနိ- ဆင်းရဲတို့ကို၊ မာအဒ္ဓက္ခိ- မမြင်ရပါစေလင့်။

တတ္ထ- ထိုဒုလ္လဗ္ဗစသော ဂါထာတို့၌၊ ယံ မေတိ- ယံ မေဟူသည်ကား၊ ယသ္မာ- အကြင့်ကြောင့်၊ မမ- ငါ၏၊ ဝိလပန္နိယာ- ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေစဉ်၊ တံ- သင်သည်၊ အနပေက္ခော- ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိမူ၍၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြုဘိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မယာ- ငါသည်၊ တဝ- သင်၏၊ သန္တိကာ- အထံမှ၊ အဂ္ဂမဟေသိဌာနံ- မိဖုရားခေါင်ကြီး ရာထူးကို၊ ယံ လဒ္ဓံ- အကြင်ရအပ်ပြီ၊ တံ- ထိုမိဖုရားခေါင်ကြီး ရာထူးကို ရခြင်းသည်၊ ဒုလ္လဗ္ဗမေဝ- မကောင်းသဖြင့် ရအပ်သည်သာ၊ အာသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဒုတိယဂါထာယ- ဒုတိယဂါထာ၌၊ ယသ္မာ- အကြင့်ကြောင့်၊ တံ- သင်သည်၊ ကုစ္ဆိပဋိသန္တံ- ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ရှိသော၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ အနပေက္ခော- မငဲ့ကွက်မူ၍၊ ပဗ္ဗဇသိ- ရဟန်းပြု၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မယာ- ငါသည်၊ တဝ- သင်၏၊ ဘရိယတ္တံ- မယား၏အဖြစ်ကို၊ ယံ လဒ္ဓံ- အကြင်ရအပ်၏၊ တံ- ထိုမယား၏အဖြစ်ကိုရခြင်းသည်၊ မေ- ငါ့အဖို့ ဒုလ္လဗ္ဗ- မကောင်းသဖြင့် ရခြင်းတည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ယာဝ နန္တိ- ယာဝ နံဟူသည်ကား၊ ယာဝ- အကြင်မျှလောက်၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ ဂဗ္ဘံ- ထိုကိုယ်ဝန်ကို၊ ဝိဇာယာမိ- ဖွားပါ၏၊ တာဝ- ထိုမျှလောက်၊ အဓိဝါသေဟိ- သည်းခံပါ၏လော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည်။ (အဂ္ဂမဟေသိယာ- မိဖုရားကြီး၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ပဋိက္ခိပေန္တော- ပယ်လိုသည် ဖြစ်၍။) “ပရိပက္ခော တေ (ပ) တံ ဟိတ္တာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ”တိ- “ပရိပက္ခော တေ (ပ) တံ ဟိတ္တာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၀၈) ဒေဝီ- မိဖုရား၊ တေ- ရှင်မိဖုရား၏၊ ကုစ္ဆိဂတော- ဝမ်း၌ တည်သော၊ ဂတ္တော- ကိုယ်ဝန်သည်၊ ပရိပက္ခောစ- ရင့်သည်သာလျှင်တည်း၊ ဣယံ- ငါတို့က်တွန်းအံ့၊ အနောမဝဏ္ဏံ- မယုတ်မမာ လှပစွာသော အဆင်းရှိထ သော၊ ပုတ္တံ- ထိုသားတော်ကို၊ ဝိဇာယဿု- ဘွားမြင်ရစ်လော၊ တံပုတ္တံ- ထိုရှင်မိဖုရားနှင့် တကွသော သားတော်ကို၊ ဟိတ္တာ- စွန့်၍၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုတော့အံ့။

တတ္ထ- ထိုပရိပက္ခောစသော ဂါထာ၌၊ ပုတ္တန္တိ- ပုတ္တံဟူသည်ကား၊ ဘဒ္ဒေ- ရှင်မ၊ တဝ- သင်၏၊ ဂတ္တော- ကိုယ်ဝန်သည်၊ ပရိပက္ခော- ရင့်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာနာမိ- ငါသိ၏၊ တံ ပန- သင်သည်ကား၊ ဝိဇာယမာနာ- ဖွားသည်ရှိသော်၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ ဝိဇာယိဿသိ- ဖွားလတံ့၊ ဓိတရံ- သမီးကို၊ န(ဝိဇာယိဿသိ)- မဖွားလတံ့၊

သာ တံ- ထိုသင်မိဖုရားသည်၊ သောတ္တိနာ- ချမ်းသာစွာ၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ ဝိဇာယဿု-
ဖွားမြင်လော၊ အဟံ ပန- ငါသည်ကား၊ သဒ္ဓိံ- အတူ၊ တယာ- သင်နှင့်၊ တံ ပုတ္တံ-
ထိုသားကို၊ ဟိတွာ- စွန့်၍၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိယေဝ- ရဟန်းပြုအံ့သည်သာတည်း၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သာ- ထိုမိဖုရားကြီးသည်၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊ ဝစနံ-
စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ သောကံ- စိုးရိမ်ခြင်းကို၊ သန္ဓာရေတုံ- ချုပ်တည်းခြင်းငှာ၊
အသက္ကောန္တိ- မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ဒါနိ- ယခုအခါ၌၊
ဣတော- ဤနေ့မှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ အမှာကံ- အကျွန်ုပ်တို့အား၊ သိရိနာမ-
ဘုန်းကျက်သရေမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ဥဘောဟိ
ဟတ္ထေဟိ- လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့်၊ ဟဒယံ- ရင်ကို၊ ဓာရယမာနာ- မလျက်၊ အဿူနိ-
မျက်ရည်တို့ကို၊ မုဉ္ဇန္တိ- ယိုစီးလျက်၊ မဟာသဒ္ဓေန- ကြီးစွာသော အသံဖြင့်၊ ပရိဒေဝိ-
ငိုကြွေးပြီ အထ- ထိုသို့ငိုကြွေးသောအခါ၌၊ မဟာသက္ကော- ဘုရားလောင်း သုတသောမ
မင်းသည်၊ နံ- ထိုမိဖုရားကြီးကို၊ သမဿာသေန္တော- နှစ်သိမ့်စေလိုသည်ဖြစ်၍၊ “မာ
တွံ စန္ဒေ ရုဒိ၊ (ပ) အဟံ ဂမိဿာမိ”တိ- “မာ တွံ စန္ဒေ ရုဒိ၊ (ပ) အဟံ ဂမိဿာမိ”-
ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၀၉) ဝနတိမိရမတ္တက္ခိ- ညိုသင့်ရာဝယ် အောက်မည်းပွင့်ညိုလိုလို
စိမ်းလဲ့ညိုသော မျက်လုံးရှိသော၊ စန္ဒေ- ရှင်မစန္ဒာတောင်ညာတင်ထား
မိဖုရား၊ တံ- ရှင်မိဖုရားသည်၊ မာရုဒိ- မငိုကြွေးပါလင့်၊ မာသောစိ-
မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ ဝရပါသာဒံ- ရွှေပြာသာဒ်တော်သို့ အာရောဟ- တက်ပါလော၊
အဟံ- ငါသည်၊ အနပေက္ခော- ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိ၊ ဂမိဿာမိ- သွားတော့အံ့။

တတ္ထ- ထို မာ တွံစသော ဂါထာ၌၊ မာ တွံ စန္ဒေ^၃ ရုဒိတိ- မာ တွံ စန္ဒေ ရုဒိ
ဟူသည်ကား၊ ဘဒ္ဒေ စန္ဒာဒေဝိ- ရှင်မစန္ဒာဒေဝီ၊ တံ- သင်သည်၊ မာ ရောဒိ- မငိုပါလင့်၊
မာ သောစိ- မပူဆွေးပါလင့်၊ ဝနတိမိရမတ္တက္ခိတိ- ဝနတိမိရမတ္တက္ခိဟူသည်ကား၊*
ဂိရိကဏ္ဍိကပုပ္ဖသမာနနေတ္ထေ- အောင်မဲညိုပန်းအဆင်းနှင့် တူသော မျက်လုံးရှိ

* ဝနတိမိရမတ္တက္ခိ- ဝန-တော၊ တိမိရ-အမှိုက်မှောင်၊ မတ္တ-မျှ၊ တော၏ အမှိုက်မှောင်
ကဲ့သို့ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ မတ္တ- နေရာ၌ ပတ္တ-ဟူမူ ကွဲရှိသေး၏။ သက္ကတ-တိမိရ-သဒ္ဓါ
သစ်ပင်တစ်မျိုးကိုလည်းဟော၏။ ဦးဟုတ်စိန်အဘိဓာန်၌ ကျဉ်းပန်း-ဟု ဘာသာပြန်ထား၏။
ရှေ့က ဝန-ပုဒ်နှင့်တွဲ၍ “တောကျဉ်းပန်း”ဟု အနက်ယူပြီး ထိုတောကျဉ်းပန်းပန်၏ အရွက်ကဲ့သို့

သောအိုအရှင်မ၊ ပါဠိယံ ပန- ပါဠိ၌ကား၊ “ကောဝိဠာရတမ္ပက္ခီ”တိ- ကောဝိဠာရ
တမ္ပက္ခီဟူ၍၊ လိခိတံ- ရေးအပ်ပြီ၊ တဿာ- ထိုပါဠိ၏၊ ကောဝိဠာရပုပ္ဖံ ဝိယ-
ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကဲ့သို့၊ တမ္ပနေတ္ထေ- နီမြန်းသော မျက်လုံးရှိသော ရှင်မ၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သာ- ထိုမိဖုရားကြီးသည်၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊
ဝစနံ- စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ဌာတုံ- တည်တံ့ခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တိ- မတတ်နိုင်
သည်ရှိသော်၊ ပါသာဒံ- ရွှေနန်းပြဿဒ်တော်သို့၊ အာရုယ- တက်၍၊ ရောဒမာနာ-
ငိုကြွေးလျက်၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုမိဖုရားကြီး ကို၊
ဗောဓိသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊ ဇေဋ္ဌပုတ္တော- သားတော်
အကြီးသည်၊ ဒိသွာ- မြင်လေ၍၊ “ကိနုခေါ- အဘယ်ကြောင့်သာလျှင်၊ မေ- ငါ၏၊
မာတာ- မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည်၊ ရောဒန္တိ- ငိုကြွေးလျက်၊ နိသီန္တာ- နေတော်မူ
သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ နံ- ထိုမယ်တော်မိဖုရားကြီးကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊
“ကောတံ သမ္ပ ကောပေသိ၊ (ပ) ဉတီနံ ဥဒိက္ခမာနာနန္တိ- “ကောတံ သမ္ပ ကောပေသိ၊
(ပ) ဉတီနံ ဥဒိက္ခမာနာနံ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၀) အမ္မ- မယ်တော်ဘုရား၊ တံ- မယ်တော်ဘုရားကို၊ ကော- အဘယ်သူ
သည်၊ ပကောပေသိ- မျက်လိုခြင်းကို ပြုဘိသနည်း၊ ကိ- အဘယ်ကြောင့်၊
ရောဒသိ- ငိုတော်မူဘိသနည်း၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဟဠ- စိန်းစိန်း၊ ပေက္ခသိစ-
အဘယ်ကြောင့်ကြည့်တော်မူဘိသနည်း၊ [ကံအဝဇ္ဈ(တံအဝဇ္ဈ)]- သတ်ဖြတ်
သင့်သော အပြစ်မရှိသော ထိုသူကို၊ ဉတီနံ- ဆွေမျိုးတို့၏၊ ဥဒိက္ခမာနာနံ-
မြင်စဉ်ဆဲဆဲ၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ အာယာတေမိ- သတ်အံ့။

တတ္ထ- ထို ကော တံ အမ္မစသော ဂါထာ၌၊ ကောပေသီတိ- ကောပေသီဟူ
သည်ကား၊ အမ္မ- အမိ၊ ကော နာမ- အဘယ်မည်သူသည်၊ တံ- သင့်ကို၊ ကောပေသိ-
စိတ်ဆိုးစေသနည်း၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ တေ- သင်၏၊ အပ္ပိယံ- မချစ်အပ်သော
အမှုကို၊ အကာသိ- ပြုသနည်း၊ ပေက္ခသိ စာတိ- ပေက္ခသိစဟူသည်ကား၊ မံ- ငါ့ကို၊
ဟဠ- ပြင်းစွာ၊ ပေက္ခန္တိ- ကြည့်လျက်၊ ကိကာရဏာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊

(ဝါ) ပွင့်ဖတ်ကဲ့သို့-ဟု အဓိပ္ပါယ်ယူသော်ရ၏၊ မျက်လုံး၏အရောင်ကို ဥပမာပေးထားခြင်း
ဖြစ်သည်၊ အောက်မဲညို ပန်းပွင့်၏ အဆင်းကဲ့သို့ ညိုမှောင်မှောင် အဆင်းဖြစ်သည်ဟု
အဋ္ဌကထာဆရာ ဖွင့်ပြခြင်းသည် အဓိပ္ပါယ်ထွက် ဖြစ်သည်။

ရောဒသိ- ငိုကြွေးသနည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အဓိပ္ပါယ်- အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ ကံ အဝဇ္ဇံ ယာတေမီတိ- ကံ အဝဇ္ဇံ ယာတေမီဟူသည်ကား၊ အယာတေတဗ္ဗမ္ဘိ- မသတ်ထိုက် သည်လည်းဖြစ်သော၊ ကံ- အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ (အဟံ- ငါသည်၊) အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဉာတိနံ- ဆွေမျိုးတို့၏၊ ဥဒိက္ခမာနာနညေဝ- ကြည့်ရှုနေကုန်စဉ်ပင်လျှင်၊ ယာတေမိ- သတ်ပါအံ့၊ မေ- ငါ့အား၊ အက္ခာဟိ- ပြောကြားပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏။

တတော- ထို့နောက်မှ၊ ဒေဝီ- မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည်၊ (ပုတ္တသ- သားတော်အား၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ကထေန္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊) “နဟိသော သက္ကာ ဟန္တံ၊ (ပ) အဟံ ဂမိဿာမိ”တိ- “နဟိသော သက္ကာ ဟန္တံ၊ (ပ) အဟံ ဂမိဿာမိ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၁) တာတ- ချစ်သား၊ ဝိဇိတာဝီ- မြေအပြင်၌အောင်ပြီးသော ရန်ရှိသော၊ ယောပိတာ- အကြင်မောင်၏ ခမည်းတော်ဘုရားသည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ကောပေသိ- မချစ်စိမ်းကား မုန်းထား မျက်လိုတော်မူဘိ၏၊ တာတ- ချစ်သား၊ တေ- သင်ချစ်သား၏၊ ပိတာ- ခမည်းတော်ဘုရားသည်၊ အနပေက္ခော- ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိ၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဂမိဿာမိ- သွားတော့အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မံ- ငါ့ကို၊ အဝစ- မိန့်တော်မူဘိ၏၊ သောပိတာ- ထိုမောင်၏ ခမည်းတော်ဘုရားကို၊ [ဟန္တံ(ပဟန္တံ)]- သတ်ဖြတ်စီရင်အံ့သောငှာ၊ နဟိသက္ကာ- မတတ်ကောင်းသည် တကား။

တတ္ထ- ထိုန ဟိ သော စသော ဂါထာ၌၊ ဝိဇိတာဝီတိ- ဝိဇိတာဝီဟူသည်ကား၊ တာတ- ချစ်သား၊ ဣမိဿာ ပထဝိယာ- ဤမြေပြင်၏၊ ဝိဇိတာဝီ- အောင်နိုင်သူ ဖြစ်သော၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ကောပေသိ- စိတ်ဆိုးစေပြီ၊ အပ္ပိယသမုဒါစာရေန- မနှစ်သက်ဖွယ် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းကြောင့်၊ မေ- ငါ၏၊ ဟဒယေ- နှလုံး၌၊ ကောပဉ္စ- အမျက်ကိုလည်းကောင်း၊ သောကဉ္စ- ပူဆွေးမှုကို လည်းကောင်း၊ ပဝေသေသိ- သွင်းခဲ့ပြီ၊ သော- ထိုသူကို၊ တယာ- သင်သည်၊ ဟန္တံ- သတ်ခြင်းငှာ၊ န သက္ကာ- မတတ်ကောင်း၊ ဟိ- မှန်၏၊ တာတ- ချစ်သား၊ မံ- ငါ့ကို၊ တဝ- သင်၏၊ ပိတာ- အဖသည်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ရဇ္ဇသိရိဉ္စ- မင်း၏အသရေ ကိုလည်းကောင်း၊ တဉ္စ- သင်မိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- သွင်း၍၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဝစ-

ပြောခဲ့ပြီ၊ ဣဒံ- ဤစကားသည်၊ မေ- ငါ၏၊ ရောဒနကာရဏံ- ငိုကြွေးခြင်း၏ အကြောင်းတည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သော- ထိုသားတော်ကြီးသည်၊ တဿာ- မယ်တော်မိဖုရားကြီး၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြားရ၍၊ “အဗ္ဗ- မယ်တော်ဖုရား၊ တံ- သင်မယ်တော် မိဖုရား သည်၊ ကိ- အဘယ်သို့၊ ကထေသိနာမ- မိန့်တော်မူဘိရသနည်း၊ ဧဝံ- ဤသို့ ခမည်းတော် ဘုရားရဟန်းပြုတော်မူသည်၊ သန္တေ- ရှိလတ်သော်၊ မယံ- အကျွန်ုပ်တို့ သည်၊ အနာထာနာမ- ကိုးကွယ်ရာ မရှိကုန်သည်မည်သည်၊ ဘဝိဿာမနန- ဖြစ်ရကုန် လတ္တံ့မဟုတ်လော၊ ဣတိ- ဤသို့ (ဝတ္တာ- ဆို၍) ပရိဒေဝန္တော- ငိုကြွေးရသည်ဖြစ်၍၊ “ယောဟံ ပုဗ္ဗေ (ပ) ကထံနုဒါနိ ကရိဿာမိ”တိ- “ယောဟံ ပုဗ္ဗေ (ပ) ကထံနုဒါနိ ကရိဿာမိဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၂) အဗ္ဗ- မယ်တော်ဘုရား၊ ယောအဟံ- အကြင် အကျွန်ုပ်သည်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ စတုအာဇညယုတ္တံ- အာဇာနည်မြင်းလေးစီးကသော၊ သဗ္ဗလင်္ကာရ- ပဋိမဏ္ဍိတံ- အလုံးစုံသော တန်ဆာဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ ရထံ- ရထားကို၊ အဘိရုယျ- စီး၍၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့၊ နိယျာမိ- ထွက်သွားရ၏၊ မတ္တကုဉ္ဇရေစ- အမုန်ယဇ်သော ဆင်ပြောင်တို့ကိုလည်း၊ ယောဓေမိ- တိုက်စေထိုးစေရ၏၊ သုတသောမေ- ခမည်းတော် သုတသောမမင်းမြတ် သည်၊ ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းပြုတော်မူချေသော်၊ ဣဒါနိ- ယခု၊ ကထံကရိဿာ- မိန- အသို့ပြုရပါမည်နည်း။

တဿ- ထိုယောဟံစသော ဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ ယော အဟံ- အကြင်ငါသည်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးအခါ၌၊ စတုအာဇညယုတ္တံ- အာဇာနည်မြင်းလေးကောင် ကသော၊ သဗ္ဗလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတံ- အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ် သော၊ ရထံ- ရထားကို၊ အဘိရုယျ- စီး၍၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့၊ ဂစ္ဆာမိ- သွားခဲ့၏၊ မတ္တကုဉ္ဇရေ စ- မုန်ယဇ်သော ဆင်တို့ကိုလည်း၊ ယောဓေမိ- ထိုးသတ်ခဲ့၏၊ အညေဟိ စ- အခြားလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အဿကီဠာဒီဟိ- မြင်းကစားခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ကီဠာမိ- ကစားခဲ့၏၊ သွာဟံ(သောအဟံ)- ထိုငါသည်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ သုတသောမေ- သုတသောမမင်းသည်၊ ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းပြုသည်ရှိသော်၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ ကရိဿာမိ- ပြုရအံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုအခါ၌၊ သတ္တဝသိကော- ခုနစ်နှစ်သားသာရှိသော၊ (ကနိဋ္ဌဘာတာ-
၌စပ်၊) အဿ- ထိုသားတော်ကြီး၏၊ ကနိဋ္ဌဘာတာ- ညီတော်မင်းသားသည်၊
တေဉဘောပိ- ထိုနောင်တော်၊ မယ်တော်နှစ်ပါးတို့ကိုလည်း၊ ရောဒန္တေ- ငိုနေသည်
တို့ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်လေ၍၊ မာတရံ- မယ်တော်မိဖုရားကြီး အထံသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-
ချဉ်းကပ်၍၊ “အမ္မ- မယ်တော်ဖုရား၊ ကိံ ကာရဏာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊
တုမေ- သင်မယ်တော်ဖုရားတို့သည်၊ ရောဒထ- ငိုကြွေးတော်မူကုန်သနည်း၊” ဣတိ-
ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ သုတွာ- ကြားရ၍၊ “တေနဟိ-
ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ မာရောဒထ- ငိုတော်မူကုန်လင့်၊ တာတ- နောင်တော်၊ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ အဿ- ထိုခမည်းတော်ဘုရားအား၊ ပဗ္ဗဇိတုံ- ရဟန်းပြုခြင်းငှာ၊ န
ဒဿာမိ- ခွင့်မပေးအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ဥဘော- နှစ်ပါးကုန်သော၊
တေပိ- ထိုနောင်တော်၊ မယ်တော်တို့ကိုလည်း၊ အဿာသေတွာ- နှစ်သိမ့်စေပြီး၍၊
ဓာတိယာ- အထိန်းတော်မိန်းမနှင့်၊ သဒ္ဓိံ- အတူတကွ၊ ပါသာဒါ- ပြာသာဒ်ထက်မှ၊
ဩရုယ- ဆင်းသက်၍၊ ပိတု- ခမည်းတော်၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊
“တာတ- ခမည်းတော် ဘုရား၊ တွံ- (သင်) ခမည်းတော် ဘုရားသည်၊ အကာမကေ-
မကွေကင်းလိုပါကုန်သော၊ အမေ- အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ ပဟာယ- စွန့်ပစ်တော်မူ၍၊
‘ပဗ္ဗဇာမိ’- ရဟန်းပြုအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒသိကိရ- ဆိုတော်မူသတတ်၊ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ တေ- ထိုခမည်းတော်ဘုရားအား၊ ပဗ္ဗဇိတုံ- ရဟန်းပြုခြင်းငှာ၊
နဒဿာမိ- ခွင့်မပေးအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပိတရံ- ခမည်းတော်ကို၊ ဂီဝါယ- လည်၌၊
ဒဠ္ဇံ- မြွေ၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ (တစ်နည်း) ဒဠ္ဇဂဟေတွာ- မြွေဖက်၍၊ (ပဋိသေဓေန္တော-
တားမြစ်လို သည်ဖြစ်၍၊) “မာတုစ္စ မေ ရုဒန္တာ၊ (ပ) နော အကာမာနံ” နှိ- “မာတုစ္စ
မေ ရုဒန္တာ၊ (ပ) နော အကာမာနံ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၃) တာတ- ခမည်းတော်ဘုရား၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ရုဒန္တာ- ငိုကြွေးသော၊
မာတုစ- မယ်တော်ဘုရားအားလည်းကောင်း၊ အကာမဿ- မကွေကွင်း
လိုသော၊ ဇေဋ္ဌဿဘာတုနောစ- အစ်ကိုယ်ကြီးအားလည်းကောင်း၊
အကာမာနံ- ကွေကွင်းခြင်းကို အလိုမရှိကုန်သော၊ နောအမှာကံ- အကျွန်ုပ်တို့
အား၊ ပဟာယ- စွန့်ပစ်၍၊ ပဗ္ဗဇိတုံ- ရဟန်းပြုအံ့သောငှာ၊ တွံ- ခမည်းတော်
မင်းမြတ်သည်၊ နဟိဂစ္ဆသိ- မသွားရသည်သာတည်း၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊
တေ- ခမည်းတော် မင်းမြတ်၏၊ ဟတ္ထေပိ- လက်တော်၌လည်း၊ တံ-
ခမည်းတော်ဘုရားကို၊ ဂဟိဿံ- ဆွဲ၍ထားအံ့။

မဟာသက္ကော- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည်။ “အယံ- ဤသူငယ်သည်။ မေ- ငါ၏။ ပရိပန္နံ- ဘေးရန်ကို၊ ကရောတိ- ပြုချေ၏။ ကေန ဥပါယေန- အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့်၊ နံ- ထိုသူငယ်ကို၊ ပဋိက္ခမာပေယျံနုခေါ- ဖဲစေရပါမည်နည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ တတော- ထိုနောင်မှ၊ ဓာတိ- အထိန်းတော်ကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်တော်မူ၍၊ “သမ္မဓာတိ- အိုအထိန်းတော်၊ ဟန္တ- ယခု၊ ဣမံ မဏိက္ခန္ဓ ပိဋန္တနံ- ဤပတ္တမြားတုံးတန်ဆာကို၊ (ဂဏှ- ယူလော၊) ဧသော- ဤပတ္တမြားတုံးသည်၊ တဝ- သင်၏၊ ဟတ္ထေ- လက်၌၊ ဟောတု- ဖြစ်လော၊ ပုတ္တံ- ငါ့သားတော်ကို၊ အပနေဟိ- ချီယူဆောင်မူလေလော၊ မေ- ငါ၏၊ အန္တရာယံ- အန္တရာယ်ကို၊ မာကရိ- မပြုပါစေလင့်၊” ဣတိ- ဤသို့ (ဝတ္တာ- ဆို၍၊) သယံ- မိမိသည်၊ ပုတ္တံ- သားတော်ကို၊ ဟတ္ထေ- လက်၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ အပနေတုံ- ပယ်ရှားခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော- မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ တဿာ- ထိုအထိန်းတော်အား၊ လဉ္စ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ ပဋိဇာနေတွာ- ဝန်ခံစေ၍၊ (အညံ- တစ်ပါးသော၊ ဌာနံ- အရပ်သို့၊ ဓာရေတုံ- ဆောင်ယူခြင်းငှာ၊ ပယောဇေန္တော- တိုက်တွန်းလိုသည်ဖြစ်၍။) “ဥဋ္ဌေဟိတုံ ဓာတိ၊ (ပ) ပတ္တယာနဿ” တိ- “ဥဋ္ဌေဟိတုံ ဓာတိ၊ (ပ) ပတ္တယာနဿ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၄) [ဓာတိ(ဓာတိ)]- အချီတော်မ၊ တုံ- ရှင်မသည်။ ဥဋ္ဌေဟိ- ထလော၊ ဣမံကုမာရံ- ဤမင်းသားငယ်ကို၊ အညတ္ထ- တစ်ပါးသော အရပ်၌၊ ရမေဟိ- မွေ့လျော်စေလော၊ မေ- ငါ၏၊ ပုတ္တော- သားငယ်သည်၊ သဂ္ဂံ- နတ်ပြည်သို့၊ ပတ္တယာနဿ- တောင့်တသော၊ မမ- ငါ၏၊ [ပရိပန္နံ(ပရိပန္နံ)]- ဘေးရန်ကို၊ မာအကာသိ- မပြုပါစေလင့်။

တတ္ထ- ထိုဥဋ္ဌေဟိစသော ဂါထာ၌၊ **ဣမံ ကုမာရန္တိ**- ဣမံ ကုမာရံဟူ သည်ကား၊ အမ္မဓာတိ- အိုနို့ထိန်း၊ တုံ- သင်သည်၊ ဥဋ္ဌေဟိ- ထလော၊ ဣမံ ကုမာရံ- ဤမင်းသားငယ်ကို၊ အပနေတွာ- ဖယ်ရှား၍၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ဣမံ မဏိ- ဤပတ္တမြားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ အညတ္ထ- အခြားသောအရပ်၌၊ နံ- ထိုမင်းသားငယ်ကို၊ အဘိရမေဟိ- မွေ့လျော်စေလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အက္ကော- အနက်တည်း။

သာ- ထိုအထိန်းတော်မိန်းမသည်၊ လဉ္စ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ လဘိတွာ- ရယူ၍၊ ကုမာရံ- မင်းသားငယ်ကို၊ သညာပေတွာ- နှစ်သိမ့်စေ၍၊ အာဒါယ- ယူဆောင်ပြီး၍၊ အညတ္ထ- တစ်ပါးသော အရပ်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ပရိဒေဝမာနာ-

ငိုကြွေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ယံနန္ဒနိမံ ဒဒေယျံ (ပ) မေနံ ကရိဿာမိ”တိ- “ယံနန္ဒနိမံ ဒဒေယျံ (ပ) မေနံ ကရိဿာမိ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၅) ပဘင်္ဂရံ- ပြီးပြီးပြန်ထွက်သော အရောင်ကိုပြုစေတတ်သော၊ ဒဒေယျံ- လက်ဆောင်တံစိုး ထိုးအံ့သော ဌာပေးတော်မူအပ်သော၊ ဣမံမဏိ- ဤပတ္တမြားတုံးကို၊ ယန္တုနဂဟိတံ- အကယ်၍ယူအပ်၏၊ သုတသောမေ- မင်းမြတ် သုတသောမသည်။ ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းပြုတော်ဓမ္မသော်၊ ဣမိနာ- ဤပတ္တမြားတုံးဖြင့်၊ မေ- ငါအား၊ ကောအတ္ထောနု- အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်း၊ နံ- ထိုပတ္တမြားတုံးကို၊ မေ- ငါအား၊ ကိံကရိဿာမိနု- အသို့ပြုပါရမည်နည်း။

တဿ- ထို ယံနန္ဒနစသော ဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ ယံ နန္ဒ- အကယ်၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ လဉ္စတ္ထာယ- တန်စိုးလက်ဆောင်အလို့ငှာ၊ ဂဟိတံ- ယူအပ်သော၊ ပဘင်္ဂရံ- ပြီးပြန်သော အရောင်ထွက်သော၊ သုပ္ပဘာသံ- ကောင်းသော အရောင်ရှိသော၊ ဣမံ မဏိ- ဤပတ္တမြားကို၊ ဒဒေယျံ- ပေးပစ်ရပါမူကား၊ (ယန္တုနသို့စပ်)* မယံ- ငါအဖို့၊ သုတသောမနရိန္ဒေ- သုတသောမမင်းသည်၊ ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းပြုသည်ရှိသော်၊ ဣမိနာ- ဤပတ္တမြားဖြင့်၊ ကော နု အတ္ထော- အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဧနံ- ဤပတ္တမြားကို၊ ကိံ နု- အသို့၊ ကရိဿာမိ- ပြုရအံ့နည်း၊ တသ္မိ- ထိုသုတသောမမင်းသည်၊ ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းပြုသည်ရှိသော်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဣမံ- ဤပတ္တမြားကို၊ လဘိဿာမိ- ရအံ့၊ လဘန္တိပိ စ- ရသည်ရှိသော်လည်း၊ ဧတံ- ဤပတ္တမြားကို၊ ကိံ နု ခေါ် ကရိဿာမိ- အသို့ပြုလတံ့နည်း၊ မေ- ငါ၏၊ ကမ္ပံ- အမှုကို၊ ပဿထ- ရှုလော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတော- ထို့နောင်မှာ၊ မဟာသေနဂုတ္ထော- စစ်သူကြီးသည်၊ “အယံရာဇာ- ဤမင်းသည်၊ ‘မေ- ငါ၏၊ ဂေဟေ- နန်းတော်၌၊ ဧနံ- ဥစ္စာသည်၊ မန္တံ- နည်းပါ၏၊’ ဣတိ- ဤသို့၊ သညံ- အမှတ်သည်ကို၊ ကရောတိမညေ- ပြုသည်ထင်၏၊ အဿ-

* ဒဒေယျံ= တံစိုးလက်ဆောင်အလို့ငှာ ယူထားသော ပတ္တမြားကို သူတစ်ပါးအား ပေးပစ်လိုက်ရပါမူ ကောင်းလေစွဟု- အဓိပ္ပါယ်ယူ၊ ဇဟေယျံ-ဟူ၍ မူကွဲရှိ၏၊ စွန့်ပစ်လိုက်ရပါမူကား ကောင်းလေစွ-ဟု အဓိပ္ပါယ်ယူ၊ ဤမူလည်းအသင့်ပင်၊ မိုးထိမူပါဠိတော်နိဿယ-၌ကား- ဒဒေယျံ-ပေးအပ်သော၊ ဣမံ မဏိ- ဤပတ္တမြားကို-ဟု စာစပ်တစ်မျိုး ကြံထား၏ အဋ္ဌကထာ အဖွင့်နှင့် မကိုက်ပေ။

ထိုမင်းသားအား၊ ဗဟုဘာဝံ- (ဥစ္စာစပါးဖြင့်) ပေါများသည်၏အဖြစ်ကို၊ ကထေဿာမိ-
လျှောက်တင်ဦးအံ့။” က္ကတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (စိန္တေတွာ- ကြံပြီး၍၊) သော-
ထိုစစ်သူကြီးသည်၊ (အာသနာ- နေရာမှ၊) ဥဋ္ဌာယ- ထ၍၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုးပြီး၍၊
(ကထေန္တော- လျှောက်တင်လိုသည်ဖြစ်၍၊) “ကောသောစ တုယံ ဝိပုလော၊ (ပ)
ရမဿုမာ ပဗ္ဗဇိ ဒေဝါ”တိ- “ကောသောစ တုယံ ဝိပုလော၊ (ပ) ရမဿုမာ ပဗ္ဗဇိ
ဒေဝ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၆) ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တုယံ- အရှင်မင်းမြတ်၏၊ ကောသောစ-
ရွှေတိုက် ငွေတိုက်တော်သည်လည်း၊ ဝိပုလော- ပြန့်ပြောပြည့်စုံ၏၊ တုယံ-
အရှင်မင်းမြတ်၏၊ ကောဋ္ဌာဂါရဉ္စ- ကျီကြသည်လည်း၊ ပရိပူရံ- ပြည့်ဖြိုး၏၊
တုယံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ပထဝီစ- မြေနေလူအပေါင်းကိုလည်း၊ ဝိဇိတာဝိ-
အောင်မြင်လွှမ်းမိုးအစိုးရတော်မူ၏၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်
သည်၊ ရမဿု- မွေ့လျော်တော်မူလော၊ မာပဗ္ဗဇိ- ရဟန်း ပြုတော်မမူပါလင့်။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း
သုတသောမမင်းသည်၊ (ပဋိသေဓေန္တော- ပယ်တော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ကောသော
စ မယံ ဝိပုလော၊ (ပ) တံ ဟိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ”တိ- “ကောသော စ မယံ ဝိပုလော၊
(ပ) တံ ဟိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၇) မဟာသေနဂုတ္တ- စစ်သူကြီး၊ မယံ- ငါ၏၊ ကောသောစ- ရွှေတိုက်
ငွေတိုက်တော်သည်လည်း၊ ဝိပုလော- ပြန့်ပြောပြည့်စုံ၏၊ မယံ- ငါ၏၊
ကောဋ္ဌာဂါရဉ္စ- ကျီကြသည်လည်း၊ ပရိပူရံ- ပြည့်စုံ၏၊ မယံ- ငါသည်၊
ပထဝီစ- မြေနေလူအများကိုလည်း၊ ဝိဇိတာဝိ- အောင်မြင်တော်မူ၏၊ တံ-
ထိုရွှေတိုက် ငွေတိုက်အစရှိသည်ကို ဟိတွာ- စွန့်ပစ်၍၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုအံ့။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ တသ္မိ- ထိုစစ်သူကြီးသည်၊ အပဂတေ-
ဖဲသွားသည်ရှိသော်၊ ကုလဝမနသေဋ္ဌိနာမ- ကုလဝမနအမည်ရှိသော သူဌေးသည်၊
ဥဋ္ဌာယ- (နေရာမှ) ထ၍၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ (အဘိယာစန္တော- တောင်းပန်လိုသည်
ဖြစ်၍၊) “မယုမ္ပိ ခနံ ပဟူတံ၊ (ပ) ရမဿု မာ ပဗ္ဗဇိ ဒေဝါ”တိ- “မယုမ္ပိ ခနံ ပဟူတံ၊
(ပ) ရမဿု မာ ပဗ္ဗဇိ ဒေဝ”- ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၈) ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ မယံပိ- အကျွန်ုပ်အားလည်း၊ ပဟူတံ-
များစွာသော၊ ခနံ- ဥစ္စာသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ [သင်္ခါတုံပိ(သင်္ခါတုံပိ)]-

ရေတွက်အံ့သောဌာလည်း၊ နောသက္ကောမိ- မတတ်နိုင်၊ တံသဗ္ဗပိ-
ထိုအလုံးစုံသော ဥစ္စာကိုလည်း၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ ဒဒါမိ-
ဆက်သပါ၏၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ရမဿု-
မွေ့လျော်တော်မူပါလော၊ မာပဗ္ဗဇိ- ရဟန်းပြုတော်မူပါလင့်။

မဟာသက္ကော- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည်၊ တံ- ထိုကုလဝမန
သူဌေး လျှောက်တင်သော စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ (ပဋိသေဓေန္တော- ပယ်တော်
မူလိုသည်ဖြစ်၍) “ဇာနာမိ ခနံ ပဟူတံ၊ (ပ) ပဗ္ဗဇိဿာ မိ”တိ- “ဇာနာမိ ခနံ ပဟူတံ၊
(ပ) ပဗ္ဗဇိဿာမိ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၁၉) [ကုလဝဒ္ဓန(ကုလဝမန)]- ကုလဝမနအမည်ရှိသော၊ မဟာ သေဋ္ဌိ-
သူဌေးကြီး၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဝ- သင့်အား၊ ပဟူတံ- များစွာသော၊ ခနံ-
ဥစ္စာရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဇာနာမိ- သိ၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ တယာပူဇိတော-
သင်ပူဇော်ထိုက်သော သူသည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ မေ- ငါသည်၊ သဂ္ဂဗ္ဗ-
နတ်ပြည်ကိုလည်း၊ ပတ္တယာနော- တောင့်တ တော်မူ၏၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊
အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုအံ့။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ ကုလဝမနေ- ကုလဝမနသူဌေးသည်၊
အပဂတေ- ဖဲသွားသည်ရှိသော်၊ မဟာသက္ကော- ဘုရားလောင်းသုတသောမ
မင်းသည်၊ သောမဒတ္တံ- သောမဒတ်အမည်ရှိသော၊ ကနိဋ္ဌဘာတရံ- ညီတော်ကို၊
အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “တာတ- ချစ်ညီသောမဒတ်၊ အဟံ- ငါသည်၊
ပဉ္စရပက္ခိတ္တော- ချိုင့်၌ထည့်သွင်းအပ်သော၊ ဝနကုက္ကုဋ္ဌောဝိယ- တောကြက်ကဲ့သို့၊
ဥက္ကဏ္ဍိတော- ငြီးငွေ့၏၊ ယရဝါသေ- အိမ်ရာတည်ထောင် လူတို့ဘောင်၌နေခြင်း၌၊
မံ- ငါကို၊ အနဘိရတိ- ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်ခြင်းသည်၊ အဘိဘဝတိ- နှိပ်စက်၏၊
အဇ္ဇေဝ- ယနေ့ပင်လျှင်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုတော့အံ့၊ တံ- သင်ချစ် ညီသည်၊
ဣမံရဇံ- ဤမင်း၏အဖြစ်ကို၊ ပဋိပဇ္ဇ- ခံယူလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍)၊
ရဇံ- မင်း၏အဖြစ်ကို၊ နိယျာဒေန္တော- ဆောင်နှင်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဥက္ကဏ္ဍိတောသ္မိ၊
(ပ) ပဗ္ဗဇိဿာမိ”တိ- “ဥက္ကဏ္ဍိတောသ္မိ၊ (ပ) ပဗ္ဗဇိဿာမိ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊
အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၂၀) သောမဒတ္တံ- ညီချစ် သောမဒတ်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဥက္ကဏ္ဍိတော-
ဆောင်းလှောင်မိသော တောကြက်ကဲ့သို့ ငြီးငွေ့သည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ မံ-

ငါ့ကို၊ အရတိ- ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်ခြင်းသည်၊ ဗာဠ- ပြင်းထန်စွာ၊
[အာဝိသတိ(အဘိဘဝတိ)]- နှိပ်စက်ဘိ၏၊ မေ- ငါအား၊ ဗဟုကာ-
များစွာကုန်သော၊ အန္တရာယာ- အန္တရာယ်တို့သည်၊ ပညာယန္တိ- ထင်ကုန်၏၊
အဇ္ဇေဝ- ယနေ့ပင်လျှင်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုတော့အံ့။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ သောပိ- ထိုညီတော် သောမဒတ်
သည်လည်း၊ ပဗ္ဗဇိတုကာမော- ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ တံ- ထိုအကြောင်း
ကို၊ ဒီပေန္တော- (နောင်တော်မင်းအား) ထင်ရှားလျှောက်တင်လိုသည်ဖြစ်၍။ “ဣဒံ
စ တုယံ ရုစိတံ- (ပ) န ဥဿဟေတယာဝိနာ အဟံ ဌာတု”န္တိ- “ဣဒံ စ တုယံ
ရုစိတံ- (ပ) န ဥဿဟေတယာဝိနာ အဟံ ဌာတု”ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၂၁) သုတသောမ- မင်းမြတ် သုတသောမ၊ ဣဒဉ္စပဗ္ဗဇိတဘာဝံ- ဤရသေ့
ရဟန်းအဖြစ်ကိုလည်း၊ တုယံတယာ- နောင်တော်မင်းမြတ်သည်၊ ရုစိတံ-
နှစ်သက်တော်မူ၏၊ ဒါနိ- ယခု၊ တံ- နောင်တော်မင်းမြတ်သည်။ အဇ္ဇေဝ-
ယနေ့ပင်လျှင်၊ ပဗ္ဗဇ- ရဟန်းပြုတော်မူပါလော၊ အဟံပိ- အကျွန်ုပ်သည်
လည်း၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုပါအံ့၊ တယာ- နောင်တော် မင်းမြတ်နှင့်၊
ဝိနာ- ကင်း၍၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဌာတု- တည်အံ့သောငှာ၊ နဥဿဟေ-
မစွမ်းနိုင်ပါ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမင်းသည်၊ နံ- ညီတော်
သောမဒတ်လျှောက်တင်သော ထိုစကားကို၊ ပဋိက္ခိပိတ္တာ- ပယ်မြစ်တော်မူလို၍၊
“နဟိသက္ကာ ပဗ္ဗဇိတုံ၊ နဂရေ န ဟိ ပစ္စတိ ဇနပဒေစာ”တိ၊ န ဟိ သက္ကာ ပဗ္ဗဇိတုံ၊
နဂရေ န ဟိ ပစ္စတိ ဇနပဒေစ- ဟူသော၊ ဥပမံ- ထက်ဝက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊
အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၂၂) တာတ- ညီချစ်သောမဒတ်၊ မမ- ငါ၏၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာဓိပ္ပာယ်- ရဟန်း
ပြုလိုသော အဖြစ်ကို၊ သုတ္တာဝ- ကြား၍သာလျှင်၊ နဂရေစ- သုဒဿနမြို့၊
ဌိလည်းကောင်း၊ [ဇနပဒေစ(ဇနပဒေစ)]- ဇနပဒ်ဌိလည်းကောင်း၊ ဟိယသွာ-
အကြံကြောင့်၊ ဥဒ္ဓနေ- ခုံလောက်၌၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော
သူသည်၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ နပစ္စတိ- မည့်၊ တဿာ- ထိုကြောင့်၊ တယာ-
သင်ညီချစ်သည်၊ ပဗ္ဗဇိတုံ- ရဟန်းပြုအံ့သောငှာ၊ နဟိသက္ကာ- မသင့်သည်သာ
တည်း။

တတ္ထ- ထို န ဟိ သက္ကာစသော ဂါထာ၌၊ န ဟိ ပစ္စတိတိ- န ဟိ ပစ္စတိဟူ သည်ကား၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ မမ- ငါ၏၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာဓိပ္ပာယ်- ရဟန်းပြုလိုသော စကားကို၊ သုတ္တာဝ- ကြားရ၍သာလျှင်၊ ဒွါဒသယောဇနိကေ- တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော၊ ဣမသ္မိ သုဒဿနနဂရေ စ- ဤသုဒဿနမြို့၌လည်းကောင်း၊ သကလဇနပဒေ စ- အလုံးစုံသော ဇနပုဒ်၌လည်း ကောင်း၊ န ပစ္စတိ- စားစရာကိုမချက်၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သည်၊ ဥဒ္ဓနေ- ဖိုခနောက်၌၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ န ဇာလေတိ- မည့်၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ အမှေသု ဒ္ဓိသု- ငါတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည်၊ ပဗ္ဗဇိတေသု- ရဟန်းပြုသည်ရှိသော်၊ ရဋ္ဌဝါသိနော- တိုင်းနိုင်ငံ၌ နေကုန်သူတို့သည်၊ အနာထာဝ- ကိုးကွယ်ရာမဲ့ကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ်၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တယာ- သင်သည်၊ ပဗ္ဗဇိတုံ- ရဟန်းပြုခြင်းငှာ၊ န ဟိ သက္ကာ- မတတ်ကောင်းသည်သာ၊ အဟမေဝ- ငါသည် သာလျှင်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ- ရဟန်းပြုအံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို သုတ္တာ- ကြား၍၊ မဟာဇနော- လူအများသည်၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်းသုတသောမမင်း၏၊ ပါဒမူလေ- ခြေတော်ရင်း၌၊ ပရိဝတ္တိတွာ- လူးလဲ၍၊ ပရိဒေဝန္တော- ငိုကြွေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ “သုတသောမေ ပဗ္ဗဇိတေ၊ ကထံ နု ဒါနိ ကရိဿာမာ”တိ- “သုတသောမေ ပဗ္ဗဇိတေ၊ ကထံ နု ဒါနိ ကရိဿာမ- ဟူသော၊ ဥပမဂါထံ- ထက်ဝက်သော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၂၂) သုတသောမေ- သုတသောမမင်းမြတ်သည်၊ ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းပြု တော်မူသည်ရှိသော်၊ ဒါနိ- ယခု၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ကိံကရိဿာမနု- အသို့ ပြုရပါကုန်အံ့နည်း။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည်၊ “(မဟာဇနော- အိုလူများတို့၊) အလံ- တော်ပါပြီ၊ (တုမေ- သင်တို့သည်၊) မာ သောစယိတ္ထ- မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ စီရံ- ကြာမြင့်စွာ၊ ဌတွာပိ- တည်၍လည်း၊ တုမေဟိ- သင်တို့နှင့်၊ ဝိနာ- ကွေကွင်းရသည်၊ ဘဝိဿာမိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဟိ- သစ္စံ- ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ဥပ္ပန္နသင်္ခါရော- ဖြစ်ပြီးသော သင်္ခါရတရားသည်၊ နိစ္စောနာမ- မြဲသောမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) မဟာ- ဇနဿ- လူအများအား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ကထေန္တော- ဟောတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊

“ဥပနီယတိံ မညေ၊ (ပ) ဝမေန္တိ အသုရကာယ”န္တိ- “ဥပနီယတိံ မညေ၊ (ပ) ဝမေန္တိ အသုရကာယံ-ဟူကုန်သော၊ (တိဿောဂါထာ- သုံးဂါထာတို့ကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၂၃) တာတ- အမောင်တို့ စင်္ကဝါရမိုး- ခဝါသည်တို့၏ ပေါင်းအိုး၌၊ ပက္ခိတ္တံ- ထည့်အပ်သော၊ ပရိတ္တံ- နည်းငယ်သော၊ ဥဒကံ- ရေသည်၊ [ဥပနီယတိ (ဥပနီယတိ)] က္ကဝ- လျင်စွာ ကုန်ခန်းသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ သတ္တာနံ- သတ္တဝါတို့၏၊ က္ကဒံဇီဝိတံ- ဤအသက်သည်၊ [ဥပနီယတိ(ဥပနီယတိ)]- ကုန်လွယ်၏၊ က္ကတိ- ဤသို့၊ မညေ- ငါအောက်မေ့၏၊ ဧဝံယထာဝုတ္တနယေန- အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်၊ သုပရိတ္တကေဇီဝိတေ သုပရိတ္တကာနံ ဇီဝိတာနံ- အလွန်တို့သော အသက်ရှိသော သတ္တဝါတို့အား၊ ပမဇ္ဇိတံ- မေ့လျော့အံ့သောငှာ၊ နကာလော- အခွင့်မရှိ။

(၂၂၄) တာတ- အမောင်တို့ စင်္ကဝါရမိုး- ခဝါသည်တို့၏ပေါင်းအိုး၌၊ ပက္ခိတ္တံ- ထည့်အပ်သော၊ ပရိတ္တံ- အနည်းငယ်သော၊ ဥဒကံ- ရေသည်၊ [ဥပနီယတိ (ဥပနီယတိ)] က္ကဝ- လျင်စွာကုန်ခန်းတည့်သကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ သတ္တာနံ- သတ္တဝါတို့၏၊ က္ကဒံဇီဝိတံ- ဤအသက်သည်၊ [ဥပနီယတိ (ဥပနီယတိ)]- ကုန်ခန်းလွယ်၏၊ က္ကတိ- ဤသို့၊ မညေ- ငါအောက်မေ့၏၊ ဧဝံယထာဝုတ္တနယေန- အကြင် အကြင်ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်၊ ဇီဝိတေ- အသက်သည်၊ သုပရိတ္တကေ- အလွန်နည်းသည်၊ အထသန္တေ- ဖြစ်လျက်၊ အန္ဓဗာလာ- ပုထုဇဉ်ကန်းသူမိုက်တို့သည်၊ ပမဇ္ဇန္တိ- မေ့လျော့ကြကုန်၏။

(၂၂၅) တဏှာယဗန္ဓနဗန္ဓာ- တဏှာဟု ဆိုအပ်သော အနှောင်အဖွဲ့သည် နှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်သော၊ တေဗာလာ- ထိုသူမိုက်တို့သည်၊ နိရယဉ္ဇ- ငရဲပြည်သို့ လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာနယောနိဉ္ဇ- တိရစ္ဆာန်အမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ပေတ္တိဝိသယဉ္ဇ- ပြိတ္တာတို့၏ဘုံကိုလည်းကောင်း၊ ဝမယန္တိ- ပွားစေကုန်၏၊ အသုရကာယဉ္ဇ- ကာလကိစ္စကအသုရာမျိုးကိုလည်း၊ ဝမေန္တိ- ပွားများစေ ကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုဥပနီယတိံ မညေစသော ဂါထာတို့၌၊ ဥပနီယတိံ မညေတိ- ဥပနီယတိံ မညေဟူသည်ကား၊ တာတ- ချစ်သား၊ က္ကဒံ ဇီဝိတံ- ဤအသက်ရှင်ခြင်း သည်၊ ဥပနီယတိ- ကုန်လွယ်၏၊ က္ကတိ- ဤသို့၊ အဟံ- ငါသည်၊ မညာမိ- မှတ်ထင် ၏၊ အညေသု- အခြားကုန်သော၊ သုတ္တေသု- သုတ်တို့၌၊ ဥပသံဟရဏတ္ထော- ကပ်ဆောင်ခြင်း အနက်ရှိ၏၊ ဥပနီယနတ္ထော- ဆောင်ယူခြင်း အနက်ရှိ၏၊ က္ကဓ

ပန- ဤသုတ်၌ကား၊ ပရိယာဒါနတ္ထော- ကုန်ဆုံးခြင်း အနက်ရှိ၏။ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊
 ရဇကာနံ- ခဝါသည်တို့၏။ ခါရစင်္ကဝါရေ- ဆပ်ပြာရေ ထည့်ရာပေါင်းအိုးကြီး၌၊
 ပက္ခိတ္တံ- ထည့်အပ်သော၊ ပရိတ္တံ- နည်းသော၊ ဥဒကံ- ရေသည်၊ သီယံ- လျင်စွာ၊
 ပရိယာဒိယတိ ယထာ- ကုန်သကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ဇီဝိတမ္ပိ- အသက်သည်လည်း၊
 (ပရိယာဒိယတိ- ကုန်လွယ်၏။) ဧဝံ- ဤသို့၊ ဇီဝိတေ- အသက်သည်၊ သုပရိတ္တကေ-
 အလွန်တိုတောင်းသည်ရှိသော်၊ ပရိတ္တကံ- အလွန်တိုတောင်းသော၊ တံ အာယုသင်္ခါရံ-
 ထိုသက်တမ်းကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဝိစရန္တာနံ- လှည့်လည် ကုန်သော၊ သတ္တာနံ-
 သတ္တဝါတို့အတွက်၊ ပုညကိရိယာယ- ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုခြင်း၌၊ ပမဇ္ဇိတံ-
 မေ့လျော့ခြင်းငှာ၊ န ကာလော- အခါမဟုတ်၊ အပ္ပမာဒေါ- မမေ့မလျော့ခြင်းကို
 သာလျှင်၊ ကာတံ- ပြုခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ- အပ်၏။ ဣတိ အယံ- ဤသည်ကား၊ ဧတ္ထ-
 ဤဂါထာတို့၌၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။ **အန္ဓဗာလာ ပမဇ္ဇန္တိ**တိ- အန္ဓဗာလာ ပမဇ္ဇန္တိ
 ဟူသည်ကား၊ အဇရာမရာ ဝိယ- မအိုမသေသူကဲ့သို့၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဂူထကလလေ-
 မစင်ညွှန်အိုင်၌၊ သူကရာ ဝိယ- ဝက်တို့ကဲ့သို့၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ကာမပဏေ-
 ကာမတည်းဟူသောညွှန်၌၊ နိမုဇ္ဇန္တာ- နစ်မြုပ်ကုန်လျက်၊ **ပမဇ္ဇန္တိ**- မေ့လျော့ကုန်၏။
အသုရကာယန္တိ- အသုရကာယံဟူသည်ကား၊ ကာဠကဉ္စိကအသုရယောနိဉ္စ-
 ကာဠကဉ္စိကအမည်ရှိသော အသူရာမျိုးကိုလည်း၊ ဝမေန္တိ- တိုးပွားစေကုန်၏။ ဣတိ-
 ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်းသည်၊ မဟာဇနဿ-
 လူများအား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ဒေသေတွာ- ဟောတော်မူပြီး၍၊ ပုဗ္ဗကံနာမ- ပုဗ္ဗက
 အမည်ရှိသော၊ ပါသာဒံ- ပြာသာဒ်ထက်သို့၊ အာရယု- တက်၍၊ သတ္တမာယ-
 ခုနစ်ဆင့်မြောက်သော၊ ဘူမိယာ- ဘုံ၌၊ ဌိတော- တည်လျက်၊ ခဂ္ဂေန- သန်လျက်
 ဖြင့်၊ စူဠံ- ဦးသျှောင်တော်ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်တောက်တော်မူ၍၊ “အဟံ- ငါသည်၊
 တုမှာကံ- သင်တို့နှင့်၊ ကိဉ္စိ- စိုးစဉ်းမျှ၊ နဟောမိ- တော်စပ်သည်မဖြစ်၊ အတ္တနော-
 မိမိ၏၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ ဂဏှထ- ဆောင်ယူကြကုန်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ-
 ဆို၍၊) သဝေဌနံ- ဦးပေါင်းတော်နှင့်တကွ၊ စူဠံ- ဦးသျှောင်တော်ကို၊ မဟာဇနဿ-
 လူအများ၏၊ အန္တရေ- အလယ်၌၊ (အလယ်သို့) ခိပိ- ပစ်လိုက်ပြီ၊ တံ- ထိုသျှောင်
 တော်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ မဟာဇနော- လူအများသည်၊ ဘူမိယံ- မြေ၌၊ ပရိဝဋ္ဌေန္တော
 ပရိဝဋ္ဌေန္တော- လူးလဲ၊ လူးလဲသည်ဖြစ်၍၊ ပရိဒေဝိ- ငိုကြွေးပြီ၊ တသ္မိံ ဌာနေ- ထိုအရပ်၌၊

မဟန္တ- များစွာသော၊ ရဇဂုံ- မြူအစုသည်၊ ဥဌဟိ- ထောင်းထောင်းထပြီ၊ ပဋိက္ကမိတွာ- နောက်သို့ဆုတ်၍၊ ဌိတဇနော- တည်သော လူသည်၊ တံ- ထိုထောင်းထောင်းထသော မြူကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်၍၊ “ရညာ- မင်းသည်၊ စူဠ- ဦးသျှောင်တော်ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊ သဝေဌနာ- ဦးပေါင်းတော်နှင့် တကွသော၊ စူဠာ- ဦးသျှောင်တော်ကို၊ မဟာဇနဿ- လူအများ၏၊ အန္တရေ- အလယ်၌၊ (အလယ်သို့) ခိတ္တာ- ပစ်လိုက် အပ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ ပါသာဒဿ- ပုဗ္ဗကအမည် ရှိသော ပြာသာဒ်တော်၏၊ အဝိဒူရေ- အနီး၌၊ အယံရဇဝဋ္ဋိ- ဤမြူအစုသည်၊ ဥဂ္ဂတာ- ထောင်းထောင်းထပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) ပရိဒေဝန္တော- ငိုကြွေးလိုသည် ဖြစ်၍၊ “ဦဟညတေရဇဂုံ (ပ) ယသဿိနော ဓမ္မရာဇဿ”တိ “ဦဟညတေရဇဂုံ (ပ) ယသဿိနော ဓမ္မရာဇဿ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၂၆) ဘောန္တောပရိသာ- အိုပရိသတ်များတို့၊ အဝိဒူရေ- ဤမှ မဝေးလွန်း သော၊ ပုဗ္ဗကမ္ပိပါသာဒေ- ပုဗ္ဗကအမည်ရှိသော ပြာသာဒ်တော်၏အနီး၌၊ ရဇဂုံ- မြူအစုသည်၊ [ဦးဟညတေ(ဥဟညတေ)]- ထောင်းထောင်းထ၏၊ နော- ငါတို့၏၊ ယသဿိနော- များသော အခြံအရံရှိသော၊ ဓမ္မရာဇဿ- တရားမင်းမြတ်သည်၊ ကေသာ- ဆံတော်တို့ကို၊ [ဆိန္ဒာမညေ(ဆိန္ဒာမညေ)]- ဖြတ်တော်မူချေကုန်ပြီထင်၏။

တတ္ထ- ထို ဦဟညတေစသော ဂါထာ၌၊ **ရဟညတေတိ**- ဦဟညတေဟူ သည်ကား၊ ဥဌဟတိ- ထ၏၊ **ရဇဂူန္တိ**- ရဇဂုံဟူသည်ကား၊ ရဇက္ခန္ဓော- မြူအစုအဝေး သည်၊ **အဝိဒူရေတိ**- အဝိဒူရေဟူသည်ကား၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ဣတော ဌိတဌာနတော- ဤတည်ရာအရပ်မှ၊ အဝိဒူရေ- မဝေးသောအရပ်၌၊ **ပုဗ္ဗတမ္ပိတိ**- ပုဗ္ဗကမ္ပိဟူသည်ကား၊ ပုဗ္ဗကပါသာဒဿ- ပုဗ္ဗကအမည်ရှိသောပြာသာဒ်၏၊ သမိပေ- အနီး၌၊ **မညေ နောတိ**- မညေ နောဟူသည်ကား၊ အမှာကံ- ငါတို့၏။ ဓမ္မရာဇဿ- တရားမင်း၏၊ ကေသာ- ဆံပင်တို့သည်၊ ဆိန္ဒာ- ဖြတ်အပ်ကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညာမ- မှတ်ထင်ကုန်၏။

မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည်၊ ပရိစာရိကံ- အလုပ် အကျွေးတော်ကို၊ ပေသေတွာ- စေတော်မူ၍၊ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရေ- ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာတို့ကို၊ အာဟာရာပေတွာ- ဆောင်ယူစေပြီး၍၊ ကေသမဿံ- ဆံမုတ်ဆိတ် တော်ကို၊ ကပ္ပကေန- ဆတ္တာသည်ကို၊ ဩဟာရာပေတွာ- ရိတ်စေ၍၊ အလင်္ကာရံ-

တန်ဆာဆင်အပ်သော အဝတ်ကို၊ သယနပိဋေ- အိပ်ရာအပြင်၌၊ ပါတေတွာ-
 ချစေပြီး၍၊ ရတ္တပဋ္ဌာနံ- ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့၏၊ ဒဿာနိ- အဆာတို့ကို၊
 ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊ တာနိကာသာယာနိ- ထိုဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို၊
 နိဝါသေတွာ- ဝတ်၍၊ မတ္တိကာပတ္တံ- မြေသပိတ်ကို၊ ဝါမအံသကူဋေ- လက်ဝဲပခုံး
 စွန်း၌၊ လဂေတွာ- လွယ်ပြီး၍၊ ကတ္တရဒဏ္ဍံ- သူအိုသူ၏ စွဲကိုင်ရာတောင်ဝှေးကို၊
 အာဒါယ- ယူ၍၊ မဟာတလေ- မြတ်သော ရွှေနန်းပြင်၌၊ အပရာပရံ- လူလား
 ခေါက်ပြန်၊ စင်္ကမိတွာ- စင်္ကြံသွားတော်မူ၍၊ ပါသာဒါ- ရွှေနန်းပြာသာဒ်တော်မှ၊
 ဩတရိတွာ- သက်ဆင်းခဲ့၍၊ အန္တရဝီထိ- ခရီးလမ်းမအလယ်သို့၊ ပဋိပဇ္ဇိ- ကြွသွား
 တော်မူပြီ၊ ဂစ္ဆန္တိ- ကြွသွားတော်မူသော၊ နံပန- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းကိုကား၊
 ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်၊ န သဉ္ဇာနိ- မသိ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊
 အဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊ သတ္တသတာ- ခုနစ်ရာကုန်သော၊
 ခတ္တိယကညာ- မင်းသမီးဖြစ်ကုန်သော မိဖုရားတို့သည်၊ ပါသာဒံ- ပြာသာဒ်ထက်သို့၊
 အဘိရဟိတွာ- တက်ကုန်၍၊ တံ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းကို၊ အဒိသွာ-
 မမြင်မူ၍၊ အာဘရဏာဘဏ္ဍာမေဝ- ဝတ်ဆင်အပ်သော တန်ဆာတော်ကိုသာလျှင်၊
 ဒိသွာ- မြင်ကုန်၍၊ ဩတရိတွာ- ဆင်းခဲ့ကုန်၍၊ အဝသေသာနံ- ကြွင်းကုန်သော၊
 သောဠသသဟဿာနံ- တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော၊ ဣတ္ထိနံ- မိန်းမတို့၏၊
 သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဂန္ဓာ- သွားကုန်၍၊ “(သမ္ပ- အိုအချင်းတို့) အမှောက်- ရှင်မတို့၏၊
 ပိယသာမိကော- ချစ်လှစွာသော အရှင်ဖြစ်သော၊ သုတသောမ မဟိဿရော-
 သုတသောမအမည်ရှိသော မင်းမြတ်သည်၊ ပဗ္ဗဇိတော- ရဟန်းပြုတော်မူလေပြီ၊”
 ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာသဒ္ဓေန- ကျယ်စွာသော အသံဖြင့်၊ ပရိဒေဝမာနာဝ- ငိုကြွေးကုန်
 လျက်သာလျှင်၊ ဗဟိ- အပသို့၊ နိက္ခမိသု- ထွက်ကြကုန်ပြီ၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊
 မဟာဇနော- လူအများသည်၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း၏၊
 ပဗ္ဗဇိတဘာဝံ- ရဟန်းပြုသည်၏အဖြစ်ကို၊ အညာသိ- သိလေပြီ၊ သကလနဂရံ-
 အလုံးစုံသော မြို့သည်၊ သင်္ခတိတွာ- တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍၊* နော- ငါတို့၏၊ ရာဇာ-
 မင်းမြတ်သည်၊ ပဗ္ဗဇိတောကိရ- ရဟန်းပြုတော်မူသတတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ရာဇဒွါရေ-
 မင်းအိမ်တံခါးတော်၌၊ (မဟာဇနော- လူအများသည်၊) သန္တိပတိ- စည်းဝေး၏၊

* သံ+ခုဘ=ဣသရခံ၍ တွာ-ပစ္စည်းဆက်၊ သံယုတ်မပါလျှင် ဘူဝါဒိ၊ သံယုတ်ပါလျှင် ဒိဝါဒိ။

မဟာဇနော- လူအများသည်၊ “(နော- ငါတို့၏၊) ရာဇာ- မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤအရပ်၌၊ ဘဝိဿတိ- ရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဧတ္ထ- ထိုအရပ်၌၊ ဘဝိဿတိ- ရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ပါသာဒါဒိနိ- ပြာသာဒ်အစရှိကုန်သော၊ ရညော- မင်း၏၊ ပရိဘောဂဌာနာနိ- သုံးဆောင်စံနေတော်မူရာအရပ်တို့သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အဒိသွာ- မမြင်မူ၍။ “အယမဿပါသာဒေါ၊ (ပ) ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသယေနာ”တိ- “အယမဿပါသာဒေါ၊ (ပ) ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသယေနာ” ဟူကုန်သော၊ ဣမာဟိ ဂါထာဟိ- ဤတစ်ဆယ့်ခြောက်ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ပရိဒေဝန္တော- ငိုကြွေးလျက်၊ ဝိစရိ- လှည့်လည်ပြီ။

(၂၂၇) သောဝဏ္ဏပုပ္ဖမာလျဝိတိကိဏ္ဍော- ရွှေပန်းအထူးထူးသော ပန်းကုံး ပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် ပြည့်ထသော၊ အယံပါသာဒေါ- ဤရွှေပြာသာဒ်တော်သည်၊ အဿ- ထိုသုတသောမမင်းမြတ်၏၊ ပါသာဒေါ- စံတော်မူရာပြာသာဒ်တော် တည်း၊ ယဟိ- အကြင်ပြာသာဒ်တော်၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်သည်၊ ဣတ္ထာဂါရေဟိ- မင်းမောင်းမအပေါင်းတို့ဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဍော- ဝန်းပတ်ခြံရံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၂၈) သောဝဏ္ဏပုပ္ဖမာလျဝိတိကိဏ္ဍော- ရွှေပန်းအထူးထူးသော ပန်းကုံး ပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် ပြည့်ထသော၊ အယံပါသာဒေါ- ဤရွှေပြာသာဒ်တော်သည်၊ အဿ- ထိုသုတသောမမင်းမြတ်၏၊ ပါသာဒေါ- စံတော်မူရာ ပြာသာဒ်တော် တည်း၊ ယဟိ- အကြင်ရွှေပြာသာဒ်တော်၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင်အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်သည်၊ ဉာတိသယေနာ- ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဍော- ပတ်ဝန်းခြံရံညီလာခံ၍၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၂၉) သောဝဏ္ဏပုပ္ဖမာလျဝိတိကိဏ္ဍော- ရွှေပန်း အထူးထူးသော ပန်းကုံး ပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် ပြည့်ထသော၊ ဣဒ်ကုဋ္ဌာဂါရံ- ဤရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော နေရာရှိသော စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ရွှေနန်းတော် တိုက်ခန်းသည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်၏၊ ကုဋ္ဌာဂါရံ- စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ရွှေနန်းဆောင်တိုက်ခန်းတော်တည်း၊ ယဟိ- အကြင်အဆောင်တော်တိုက်ခန်း၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်၊ ဣတ္ထာဂါရေဟိ- မိဖုရားအပေါင်း မောင်းမကိုယ် လုပ်တော်တို့ဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဍော- ဝန်းပတ်ခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၀) သောဝဏ္ဏပုပ္ဖမာလျဝီတိကိဏ္ဍံ- ရွှေပန်းအထူးထူးသောပန်းကုံး
ပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့်ပြည့်သော၊ ဣဒံကုဋ္ဌာဂါရံ- ဤရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်
ဆန်းကြယ်သော နေရာရှိသော စုလစ်မွန်ချွန်တပ်သော ရွှေနန်းဆောင်
တိုက်ခန်းသည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင်အရှင် သုတသောမမင်းမြတ်၏၊
ကုဋ္ဌာဂါရံ- စုလစ်မွန်ချွန်တပ်သော ရွှေနန်းဆောင် ပြာသာဒ်တော်တည်း၊
ယဟိ- အကြင်အဆောင်တော်တိုက်ခန်း၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင်အရှင်
သုတသောမ မင်းမြတ်သည်၊ ဉာတိသံဃေန- ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်း
ဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ပတ်ဝန်းခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၁) သုပုပ္ဖိတာ- ကောင်းစွာပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကာ- ဆယ့်နှစ်ရာသီ
အညီမလစ် မပြတ်ပွင့်ထသော၊ ရမ္မာ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော၊ အယံ-
အသောကဝနိကာ- ဤပန်းသုန်းတောဥယျာဉ်တော မြေအရပ်သည်၊
အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်၏၊ အသောကဝနိကာ-
ပန်းသုန်းတောဥယျာဉ်မြေအရပ်တည်း၊ ယဟိ- အကြင်ပန်းသုန်းတော
ဥယျာဉ်တော်မြေအရပ်၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်
သည်၊ ဣတ္ထာဂါရေဟိ- မိဖုရားအပေါင်းမောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်၊
ပရိကိဏ္ဏော- ဝန်းပတ်ခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၂) သုပုပ္ဖိတာ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကာ- ဆယ့်နှစ်ရာသီ
အညီမလပ် မပြတ်ပွင့်ထသော၊ ရမ္မာ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ အယံ
အသောကဝနိကာ- ဤပန်းသုန်းတောဥယျာဉ်တော်မြေအရပ်သည်၊
အဿ- ထိုငါတို့သခင်အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်၏၊ အသောကဝနိကာ-
ပန်းသုန်းတောဥယျာဉ်တော်မြေအရပ်တည်း၊ ယဟိ- အကြင် ပန်းသုန်းတော
ဥယျာဉ်တော်မြေအရပ်၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင်အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်
သည်၊ ဉာတိသံဃေန- ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော-
ဝန်းပတ်ခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၃) သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကံ- ဆယ့်နှစ်ရာသီ
အညီမလပ် မပြတ်ပွင့်ထသော၊ ရမ္မံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဣဒံ-
ဥယျာနံ- ဤဥယျာဉ်တော်သည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ
မင်းမြတ်၏၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်တည်း၊ ယဟိ- အကြင်ဥယျာဉ်တော်၌၊
ရာဇာ- ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်သည်၊ ဣတ္ထာဂါရေဟိ-

မိဖုရားအပေါင်း မောင်းမကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ဝန်းပတ်ခြံရံ
ညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၄) သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကံ- ဆယ့်နှစ်ရာသီ
အညီမလပ် မပြတ်သီးပွင့်ထသော၊ ရမ္မံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော။
ဣဒံဥယျာနံ- ဤဥယျာဉ်တော်သည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ
မင်းမြတ်၏။ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်တည်း၊ ယဟိ- အကြင်ဥယျာဉ်တော်၌၊
ရာဇာ- ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်သည်။ ဉာတိသံဃေန-
ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ဝန်းပတ်ခြံရံညီလာခံလျက်၊
အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၅) သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကံ- အစဉ်မပြတ်
သီးပွင့်ထသော၊ ရမ္မံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော၊ ဣဒံကဏိကာရ- ဝန်း-
အကြင်မဟာလှေကားပန်းတောသည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်
သုတသောမမင်းမြတ်၏။ ကဏိကာရဝန်း- မဟာလှေကားပန်းတောတည်း၊
ယဟိ- အကြင်မဟာလှေကားပန်းတော၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင်အရှင်
သုတသောမမင်းမြတ်သည်၊ ဣတ္ထာဂါရဟိ- မိဖုရားအပေါင်းမောင်းမ
ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ဝန်းပတ်ခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ-
စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၆) သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကံ- အစဉ်မပြတ်
သီးပွင့်ထသော၊ ရမ္မံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော၊ ဣဒံကဏိကာရဝန်း-
ဤမဟာလှေကားပန်းတောသည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင်အရှင် သုတသောမ
မင်းမြတ်၏။ ကဏိကာရဝန်း- မဟာလှေကားပန်းတောတည်း၊ ယဟိ- အကြင်
ဥယျာဉ်တော်၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်သည်၊
ဉာတိသံဃေန- ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ဝန်းပတ်ခြံရံ
ညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၇) သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကံ- အစဉ်မပြတ်
သီးပွင့်ထသော၊ ရမ္မံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော၊ ဣဒံပါဋုလိဝန်း- ဤ
သခွတ်တောသည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ၏ မင်းမြတ်
၏။ ပါဋုလိဝန်း- သခွတ်တောတည်း၊ ယဟိ- အကြင်ဥယျာဉ်တော်၌၊ ရာဇာ-
ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်သည်။ ဣတ္ထာဂါရေဟိ- မိဖုရားအပေါင်း

မောင်းမကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ဝန်းပတ်ရံလျက်၊ အနုဝိစရိ-
စံတော်မူလေပြီ။

(၂၃၈) သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကံ- အစဉ်မပြတ်
ပွင့်ထသော၊ ရမ္မံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော၊ ဣဒံပါဋ္ဌလိဝနံ- ဤသခွတ်
တောသည်။ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်၏။
ပါဋ္ဌလိဝနံ- သခွတ်တောတည်း၊ ယဟိ- အကြင်ဥယျာဉ်တော်၌၊ ရာဇာ-
ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်သည်၊ ဉာတိသံဃေန- ဆွေတော်
မျိုးတော် အပေါင်းဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ပတ်ဝန်းခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ-
စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၃၉) သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကံ- အစဉ်မပြတ်
သီးပွင့်ထသော၊ ရမ္မံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော၊ ဣဒံအဗ္ဗဝနံ- ဤသရက်
တောသည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ အဗ္ဗဝနံ-
သရက်တောတည်း၊ ယဟိ- အကြင်ဥယျာဉ်တော်၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင်
အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်သည်၊ ဣတ္ထာဂါရေဟိ- မိဖုရားအပေါင်း မောင်းမ
ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ပတ်ဝန်းခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ-
စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၄၀) သုပုပ္ဖိတံ- ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော၊ သဗ္ဗကာလိကံ- အစဉ်မပြတ်
သီးပွင့်ထသော၊ ရမ္မံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော၊ ဣဒံအဗ္ဗဝနံ- ဤသရက်
တောသည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်၏။ အဗ္ဗဝနံ-
သရက်တောတည်း၊ ယဟိ- အကြင်သရက်တော၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင်
အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်သည်၊ ဉာတိသံဃေန- ဆွေတော်မျိုးတော်
အပေါင်းဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ဝန်းပတ်ခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ-
စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၄၁) သစ္ဆန္တာ- အထူးထူးသော ရေပန်း ကြည်းပန်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ
ဖုံးလွှမ်းထသော၊ အဏ္ဏဇေဟိ- ငှက်အပေါင်းတို့ဖြင့်၊ ဝိတိကိဏ္ဏော- ပြည့်ထ
သော၊ အယံပေါက္ခရဏီ- ဤမင်္ဂလာရေကန်တော်သည်၊ အဿ- ထိုငါတို့
သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်၏၊ ပေါက္ခရဏီ- မင်္ဂလာရေကန်တော်
တည်း၊ ယဟိ- အကြင်ဥယျာဉ်တော်၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင်အရှင် သုတသောမ
မင်းမြတ်သည်၊ ဣတ္ထာဂါရေဟိ- မိဖုရားအပေါင်းမောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်

တို့ဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ပတ်ဝန်းခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

(၂၄၂) သစ္ဆန္ဒာ- အထူးထူးသော ရေပန်းကြည်းပန်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖူးလွှမ်းထသော၊ အဏ္ဏဇေဟိ- ငှက်အပေါင်းတို့ဖြင့် ဝိတိကိဏ္ဏာ- ပြည့်ထသော၊ အယံပေါက္ခရဏီ- ဤမင်္ဂလာရေကန်တော်သည်၊ အဿ- ထိုငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်၏၊ ပေါက္ခရဏီ- မင်္ဂလာရေကန်တော်တည်း၊ ယဟိ- အကြင်ဥယျာဉ်တော်၌၊ ရာဇာ- ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်သည်၊ ဉာတိသံဃေန- ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းဖြင့်၊ ပရိကိဏ္ဏော- ပတ်ဝန်းခြံရံညီလာခံလျက်၊ အနုဝိစရိ- စံတော်မူလှလေပြီ။

တတ္ထ- ထိုအယမဿစသော ဂါထာတို့၌၊ **ဝိတိကိဏ္ဏာတိ**- ဝိတိကိဏ္ဏာဟူသည်ကား၊ သောဝဏ္ဏပုဗ္ဗေဟိ စ- ရွှေအဆင်းရှိသော ပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နာနာမာလျေဟိ စ- အထူးထူးသော ပန်းဆိုင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သမောကိဏ္ဏာ- ပြွမ်းထသော၊ **ပရိကိဏ္ဏာတိ**- ပရိကိဏ္ဏာဟူသည်ကား၊ ပရိဝါရိတော- ခြံရံသည်ဖြစ်၍၊ **ဣတ္တာဂါရေဟိတိ**- ဣတ္တာဂါရေဟိဟူသည်ကား၊ ဒါသိယော- ကျွန်မတို့ကို၊ ဥပါဒါယ- အစပြု၍၊ ဣတ္ထိယော- အမျိုးသမီးအားလုံးတို့သည်၊ ဣတ္တာဂါရာ နာမ- အဆောင်နေအမျိုးသမီးတို့မည်ကုန်၏၊ **ဉာတိသံဃေနာတိ**- ဉာတိသံဃေနဟူသည်ကား၊ အမစ္စာပိ- အမတ်တို့သည်လည်း၊ ဣဓ- ဤနေရာ၌၊ ဉာတယော ဧဝ- ဆွေမျိုးတို့ပင်တည်း၊ **ကုဋ္ဌာဂါရန္တိ**- ကုဋ္ဌာဂါရ်ဟူသည်ကား၊ သတ္တရတနဝိစိတ္တော- ရတနာခုနှစ်ပါးတို့ဖြင့်ဆန်းကြယ်သော၊ သယနကုဋ္ဌာဂါရဂစ္ဆော- စူးလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ရွှေနန်းဆောင်၌ရှိသော အိမ်ယာတိုက်ခန်းတည်း၊ **အသောကဝနိကာတိ**- အသောကဝနိကာဟူသည်ကား၊ အသောကဝနဘူမိ- အသောကပန်းဥယျာဉ်မြေအရပ်တည်း၊ **သဗ္ဗကာလိကာတိ**- သဗ္ဗကာလိကာဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗကာလပရိဘောဂက္ခမာ- အခါခပ်သိမ်း သုံးဆောင်ခြင်းငှာ ခန့်သည်၊ ဝါ- တစ်နည်းကား၊ နိစ္စပုပ္ဖိတာ- အမြဲအပွင့်ရှိသည်၊ **ဥယျာနန္တိ**- ဥယျာနံဟူသည်ကား၊ နန္ဒနဝနစိတ္တလတာဝနသဒိသံ- နန္ဒဝန်ဥယျာဉ် စိတ္တလတာဥယျာဉ်နှင့်တူသော၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တည်း၊ **သဗ္ဗကာလိကန္တိ**- သဗ္ဗကာလိကံဟူသည်ကား၊ ဆသု- ခြောက်ပါးကုန်သော၊ ဥတုသုပိ- ဥတုတို့၌လည်း၊ ဥပ္ပဇနကပုပ္ဖဖလသစ္ဆန္ဒ- သီးပွင့်သော ပန်းအသီးတို့ဖြင့် ဖူးလွှမ်းအပ်သော၊ ကဏိကာရဝနာဒိသု- မဟာလှေကားပန်းဥယျာဉ်အစရှိသည်တို့၌၊ (ရာဇာအနုဝိစရိ-၌စပ်။)

သဗ္ဗကာလိကန္တိ- သဗ္ဗကာလိကံဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗကာလေ- အခါခမ်သိမ်း၊ သုပုပ္ဖိတဖလိတမေဝ- ကောင်းစွာ ပွင့်သော ပန်းအသီးရှိသည်သာဖြစ်သော၊ **သဉ္စန္ဒာတိ**- သဉ္စန္ဒာဟူသည်ကား၊ နာနာဝိဓေဟိ- အထူးထူး အပြားပြားကုန်သော၊ ဇလဇထလဇ ကုသုမေဟိ- ရေ၌ဖြစ်ကုန် ကုန်း၌ဖြစ်ကုန်သော ပန်းတို့ဖြင့်၊ သုဠ- ကောင်းစွာ၊ သဉ္စန္ဒာ- ဖုံးလွှမ်းသော၊ **အဏ္ဍဇေဟိ ဝိတိကိဏ္ဍာတိ**- အဏ္ဍဇေဟိ ဝိတိကိဏ္ဍာဟူသည်ကား၊ သကုဏသံဃေဟိ- ငှက်အပေါင်းတို့ဖြင့်၊ ဩကိဏ္ဍာ- ရောပြွမ်းသော။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ တေသု တေသု ဌာနေသု- ထိုထိုအရပ်တို့၌၊ ပရိဒေဝိတွာ- ငိုကြွေး၍၊ မဟာဇနော- လူအများသည်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ရာဇဂံဏံ- မင်း၏ ညီလာခံတော်မူရာ အပြင်သို့၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ “ရာဇာ ဝေါ ခေါ ပဗ္ဗဇိတော၊ (ပ) နာဂေါဝ ဧကကော စရတိ”တိ- “ရာဇာ ဝေါ ခေါ ပဗ္ဗဇိတော၊ (ပ) နာဂေါဝ ဧကကော စရတိ- ဟူသော၊ (ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီး။)

(၂၄၃) ဝေါ- သင်တို့၏၊ သုတသောမော- သုတသောမအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ- မင်းမြတ်သည်၊ ဣမံရဇံ- ဤမင်းအဖြစ်ကို၊ [ပဟတ္တာန (ပဟန္တာန)]- စွန့်တော်မူ၍၊ ကာသာယာဝတ္ထဝသနော- ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်လျက်၊ ပဗ္ဗဇိတော- ရဟန်းပြုတော်မူ၍၊ နာဂေါဝ- ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့၊ ဧကကော- ကိုယ်တော်တစ်ပါးတည်း၊ စရတိ- ကြွသွားတော်မူ၏။

ဂါထံ- ဂါထာကို၊ ဝတွာ- ဆိုပြီး၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ယရေ- အိမ်၌၊ ဝိဘဝံ- စည်းစိမ်ဥစ္စာကို၊ ပဟာယ- စွန့်ခဲ့၍၊ ပုတ္တဇိတရော- သားသမီးတို့ကို၊ ဟတ္ထေသု- လက်တို့၌၊ ဂဟေတွာ- ဆွဲ၍၊ (ဂေဟာ- အိမ်မှ) နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ- ဘုရားလောင်းသုတသောမမင်း၏၊ သန္တိကံယေဝ- အထံသို့သာ လျှင်၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊ မာတာပိတရောစ- မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပုတ္တဒါရာစ- သားတော်၊ သမီးတော်၊ ကိုယ်လုပ်တော်မောင်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ သောဠသသဟဿာ- တစ်သောင်းခြောက်တောင်ကုန်သော၊ နာဋကိတ္ထိယောစ- ကချေသည်မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ တထာ- ထို့အတူလျှင်၊ (အဂမိသု- သွားကြ ကုန်ပြီ) သကလနဂရံ- အလုံးစုံသောမြို့သည်၊ တုစ္ဆဝိယ- အချည်းနှီးကဲ့သို့ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ဇနပဒဝါသိနောပိ- ဇနပုဒ်၌နေကုန်သော သူတို့သည်လည်း၊ တေသံ- ထိုမြို့နေ သူတို့၏၊ ပစ္ဆတော- နောက်မှ၊ ပစ္ဆတော- နောက်မှ၊ ဂမိသု- သွားကြကုန်ပြီ၊ ဗောဓိ- သတ္တော- ဘုရားလောင်းသုတသောမမင်းသည်၊ ဒွါဒသယောဇနိကံ- တစ်ဆယ့်နှစ်

ယူဇနာရှိသော၊ ပရိသံ- ပရိသတ်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဟိမဝန္တာဘိမုခေါ- ဟိမဝန္တာသို့
 ရှေ့ရှုသည်ဖြစ်၍၊ ပါယာသိ- သွားတော်မူပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဘုရား
 လောင်း၏၊ အဘိနိက္ခမနံ- မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊
 သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ ဝိဿကမ္မ- ဝိသုကြိုနတ်သားကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊
 “တာတဝိဿကမ္မ- အမောင်ဝိသုကြိုနတ်သား၊ သုတသောမမဟာရာဇာ- သုတသောမ
 မင်းမြတ်သည်၊ အဘိနိက္ခမနံ- မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို၊ နိက္ခန္တော- တောထွက်
 တော်မူလေပြီ၊ ဝသနဌာနံ- နေရာအရပ်ကို၊ လဒ္ဓံ- ရခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- သင့်၏၊
 သမာဂမောစ- အစည်းအဝေးသည်လည်း၊ မဟာ- များသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊
 ဂစ္ဆ- သွားချေ၊ ဟိမဝန္တပဒေသေ- ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ ဂင်္ဂါတီရေ- ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနား၌၊
 တိသယောဇနာယာမံ- အလျားသုံးဆယ်ယူဇနာရှိသော၊ ပဉ္စသယောဇနဝိတ္ထတံ-
 အနံတစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော၊ အဿမပဒံ- ကျောင်းသင်္ခမ်းကို၊ မာပေဟိ- ဖန်ဆင်း
 ချေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပေသေသိ- စေလိုက်ပြီ၊ သော- ထိုဝိသုကြိုနတ်သားသည်၊
 တထာ- ထိုသိကြားမင်း မိန့်ဆိုသည့်အတိုင်း၊ ကတွာ- ပြု၍၊ တသ္မိံ အဿမပဒေ-
 ထိုကျောင်းသင်္ခမ်း၌၊ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရေ- ရသေ့ရဟန်းတို့၏၊ ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ပဋိယာ-
 ဒေတွာ- စီရင်ပြီး၍၊ ဧကပဒိကမဂ္ဂံ- တစ်ဖဝါးလှမ်းလောက်ရုံသောလမ်းကို၊ မာပေတွာ-
 ဖန်ဆင်းခဲ့၍၊ ဒေဝလောကမေဝ- နတ်ပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတော- သွားလေပြီ။

မဟာသက္ကော- ဘုရားလောင်းသုတသောမမင်းသည်၊ တေန မဂ္ဂေန-
 ထိုလမ်းဖြင့်၊ ဂန္တာ- သွားလေ၍၊ တံအဿမပဒံ- ထိုသင်္ခမ်းကျောင်းတွင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ-
 ဝင်ပြီး၍၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ သယံ- မိမိသည်၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ ပစ္ဆာ-
 နောက်မှ၊ သေသေ- ကြွင်းကုန်သော သူတို့ကို၊ ပဗ္ဗာဇေသိ- ရဟန်းပြုစေပြီ၊ အပရဘာဂေ-
 နောက်အဖို့၌၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော သူတို့သည်၊ ပဗ္ဗဇိသု- ရသေ့ရဟန်းပြုကြကုန်ပြီ၊
 တိသယောဇနိကံ- သုံးဆယ်ယူဇနာရှိသော၊ ဌာနံ- အရပ်သည်၊ ပရိပူရိ- ပြည့်ပြီ၊
 ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဝိဿကမ္မေန- ဝိသုကြိုနတ်သားသည်၊ အဿမမာပိတနိယာ-
 မောစ- ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ဖန်ဆင်းသော နည်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗဟူနံ- များစွာသော
 သူတို့၏၊ ပဗ္ဗဇိတနိယာမောစ- ရဟန်းပြုသော နည်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဓိသတ္တဿ-
 ဘုရားလောင်း သုတသောမရှင်ရသေ့၏၊ အဿမပဒသံဝိဒဟိတနိယာမောစ-
 ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ ကောင်းစွာ စီရင်အပ်သော နည်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိပါလဇာတကေ-
 ဟတ္ထိပါလဇာတ်တော်၌၊ အာဂတနယေနေဝ- လာသောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-

သိအပ်၏။ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း သုတသောမရှင်ရသေ့သည်။ တတ္ထ- ထိုကျောင်းသင်္ခမ်း၌၊ ယဿ ယဿေဝ- အကြင် အကြင် ရသေ့ရဟန်းအားသာလျှင်၊ ကာမဝိတက္ကာဒိ- ကာမဝိတက်အစရှိသော၊ မိစ္ဆာဝိတက္ကာ- မိစ္ဆာဝိတက်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ- ဖြစ်၏။ တံတံ- ထိုထိုရသေ့ရဟန်းတို့၏ အထံသို့၊ အာကာသေန- ကောင်းကင် ခရီးဖြင့်၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်တော်မူ၍၊ အာကာသေ- ကောင်းကင်၌၊ ပလ္လင်္ကေန- ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေခြင်းဖြင့်၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်နေတော်မူ၍၊ သြဝဒန္တော- အဆုံးအမ ပေးတော်မူ လိုသည်ဖြစ်၍၊ “မာဿု ပုဗ္ဗေ(ပ) ပုညကမ္ပိန”န္တိ “မာဿု ပုဗ္ဗေ(ပ) ပုညကမ္ပိနံ- ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

(၂၄၄) ဘောန္တောသဇ္ဇနာ- အိုသူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့၊ တုမေ- သင်တို့ သည်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးကာလ၌၊ ရတိကိဠိတာနိစ- ကာမ၌မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် ရွှင်မြူးခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ဖြစ်ဖူးသော မွေ့လျော်ခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဟသိတာနိစ- ပျော်ရွှင်ခြင်း တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မာအနုဿရိတ္ထ- မအောက်မေ့ကြကုန်လင့်၊ ဝေါ- သင်တို့အား၊ ကာမာ- ကာမတို့သည်၊ မာဟနိဿု- မညဉ်းဆဲစေကုန်လင့်၊ သုဒဿနံ- သုဒဿနအမည်ရှိသော၊ [ရမ္မဟိ(ရမ္မဉ္ဇိ)]- ရမ္မဇေ- နှလုံးမွေ့ လျော်ဖွယ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ နဂရံ- နေပြည်တော်ကို၊ မာအနုဿရိတ္ထ- မအောက်မေ့ကြကုန်လင့်။

(၂၄၅) ဘောန္တောသဇ္ဇနာ- အိုသူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့၊ တုမေ- သင်တို့ သည်၊ ဒိဝါစ- နေ၌လည်းကောင်း၊ ရတ္တာစ- ည၌လည်းကောင်း၊ အပ္ပမာဏံ- အတိုင်းအရှည်မရှိသော၊ မေတ္တစိတ္တဉ္စ- မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာ ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကိုလည်း၊ ဘာဝေထ- ပွားစေကြကုန်လော၊ အထ- ထိုသို့ပွားစေကုန်သည်ရှိသော်၊ တုမေ- သင်တို့သည်၊ [ပုညကမ္ပိနံ (ပုညကမ္ပိနံ)]- ဘုန်းကံရှိသော သူတို့၏၊ အာဝါသံ- နေရာဖြစ်သော၊ ဒေဝပုရံ- ဗြဟ္မာပြည်သို့၊ [အာဂစ္ဆိတ္ထ (အာဂစ္ဆိဿထ)]- ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။

တတ္ထ- ထိုမာဿုစသော ဂါထာတို့၌၊ ရတိတိဠိတာနိတိ- ရတိကိဠိတာနိဟူ သည်ကား၊ ကာမရတိယော စ- ကာမ၌မွေ့လျော်မှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကာယဝါစာ- ခိဉ္စာဝသေန- ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် ရွှင်မြူးခြင်း၏အစွမ်းအားဖြင့်၊ ပဝတ္တကိဠိတာနိ စ- ဖြစ်သောပျော်ရွှင်မှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မာ ဝေါ ကာမာ ဟနိဿုတိ- မာ ဝေါ ကာမာ

ဟနီသုဟူသည်ကား၊ တုမေ- သင်တို့ကို၊ ဝတ္ထုကာမကိလေသကာမာ- ဝတ္ထုကာမ
 ကိလေသကာမတို့သည်၊ မာ ဟနီသု- မညှင်းဆဲစေကုန်လင့်၊ **ရမ္မံ ဟိတိ-** ရမ္မံ
 ဟိဟူသည်ကား၊ ရမဏီယံ- မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော၊ သုဒဿနနဂရံ နာမ-
 သုဒဿနအမည်ရှိသော မြို့သည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) တံ- ထိုမြို့ကို၊ မာ အနုဿရိတ္ထ-
 မအောက်မေ့ကြကုန်လင့်၊ **မေတ္ထစိတ္တန္တိ-** မေတ္တစိတ္တဟူသည်ကား၊ ဣဒံ- ဤစကား
 ရပ်သည်၊ ဒေသနာမတ္တမေဝ- ဒေသနာမတ္တမျှသာတည်း၊* ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ၊
 သော- ထိုအလောင်းတော်သည်၊ စတ္တာရောပိ- လေးပါးကုန်သော၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေ-
 ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို၊ အာစိက္ခံ- ပြောကြားခဲ့ပြီ၊ **အပ္ပမာဏန္တိ-** အပ္ပမာဏံ ဟူသည်
 ကား၊ အပ္ပမာဏ- သတ္တာရမ္မဏံ- အတိုင်းအရှည်မရှိသော သတ္တဝါလျှင် အာရုံရှိသော၊
အဂစ္ဆိတ္တာတိ- အဂစ္ဆိတ္တဟူသည်ကား၊ ဂမိဿထ- ရောက်ကုန်လတ်၊ **ဒေဝပုရန္တိ-**
 ဒေဝပုရံဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မလောကံ- ဗြဟ္မာပြည်သို့၊ သောပိ ဣသိဂဏော- ထိုရသေ့
 အပေါင်းသည်လည်း၊ တဿ- ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမရှင်ရသေ့၏၊ ဩဝါဒေ-
 အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ ဗြဟ္မလောက ပရာယဏော- ဗြဟ္မာပြည်လျှင်
 လဲလျောင်းရာရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့အစရှိသော၊ သဗ္ဗံ-
 အလုံးစုံသောစကားကို၊ ဟတ္ထိပါလဇာတကေ- ဟတ္ထိပါလဇာတ်တော်၌၊ အာဂတန-
 ယေနေဝ- လာသောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ကထေတဗ္ဗံ- ဆိုအပ်၏။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤ “စူဠသုတသောမဇာတ်”
 တရားဒေသနာတော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊
 ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ (မဟာဘိနိက္ခမနေန- မြတ်သောတောထွက်ခြင်း
 ဖြင့်၊ နိက္ခန္ဓော- တောထွက်တော်မူသည်၊) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊
 တထာဂတော- ဘုရားရှင်သည်၊ မဟာဘိနိက္ခမနံ- မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို၊
 နိက္ခန္ဓာယေဝ- ထွက်တော်မူဖူးသည်သာလျှင်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ-
 မိန့်တော်မူ၍၊ “(ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊) မဟာရာဇကုလာနိ- မြတ်သော သာကီဝင်
 မင်းမျိုးဖြစ်ကုန်သော သီရိမဟာမာယာ၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးတို့သည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊
 မာတာပိတရော- မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့သည်၊ အဟေသု- ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ (ဣဒါနိ-

* ဒေသနာမတ္တမေဝ= ဒေသနာတော်၏ ဦးခေါင်းမျှသာတည်းဟု ဆိုလိုသည်၊ ထို့ကြောင့်
 သော ပန-စသော ဝါကျကို အဋ္ဌကထာ ဆရာမိန့်တော်မူသည်။

ယခုအခါ၌၊ ရာဟုလမာတာ- ရာဟုလမယ်တော်သည်၊ (တဒါ- ထိုအခါ၌၊) စန္ဒာဒေဝီ- စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးသည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ဖူးပြီ၊) (ဣဒါနိ- ၌၊) သာရိပုတ္တော- သာရိပုတ္တရာသည်၊ (တဒါ- ထိုအခါ၌၊) ဇေဋ္ဌပုတ္တော- သားတော်အကြီးသည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ဖူးပြီ၊) (ဣဒါနိ- ၌၊) ရာဟုလော- ရာဟုလာသည်၊ (တဒါ- ၌၊) ကနိဋ္ဌပုတ္တော- သားတော်အငယ်သည်၊ (အဟောသိ- ပြီ၊) (ဣဒါနိ- ၌၊) ခုဇ္ဈတ္တရာ- ခုဇ္ဈတ္တရာသည်၊ (တဒါ- ၌၊) ဓာတိ- အထိန်းတော်မသည်၊ (အဟောသိ- ပြီ၊) (ဣဒါနိ- ၌၊) ကဿပေါ- ကဿပသည်၊ (တဒါ- ၌၊) ကုလဝမနသေဋ္ဌိ- ကုလဝမနသုဌေးကြီးသည်၊ (အဟောသိ- ပြီ၊) (ဣဒါနိ- ၌၊) မောဂ္ဂလ္လာနော- မောဂ္ဂလာန်သည်၊ (တဒါ- ၌၊) မဟာသေနဂုတ္တော- စစ်သူကြီးသည်၊ (အဟောသိ- ပြီ၊) (ဣဒါနိ- ၌၊) အာနန္ဒော- အာနန္ဒာသည်၊ (တဒါ- ၌၊) သောမဒတ္တကုမာရော- ညီတော်သောမဒတ်မင်းသည်၊ (အဟောသိ- ပြီ၊) (ဣဒါနိ- ၌၊) အဟမေဝပန- ငါဘုရားသည်သာလျှင်ကား၊ (တဒါ- ၌၊) သုတသောမရာဇာ- သုတသောမ မင်းမြတ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ဖူးပြီ။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။

ပဉ္စမာ- ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ စူဠသုတသောမဇာတ်က ဝဏ္ဏနာ- စူဠသုတသောမဇာတ်၏ အဖွင့်သည်၊ (နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။) ဇာတကုဒ္ဒါနံ- ဇာတ်တို့ အခန်းကား၊ သုဝပဏ္ဍိတဇမ္ဗူကကုဏ္ဍလိနော- တေသကုဏဇာတ်သရဘင်္ဂဇာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ဝရကညမလဗ္ဗသဇာတကံစ- အလဗ္ဗသဇာတ်သည်လည်းကောင်း၊ ပဝရတ္ထမသီရိဝုယကော- သင်္ခပါလဇာတ်သည်လည်းကောင်း၊ သုတသောမအရိန္ဒမ- ရာဇဝရော- စူဠသုတသောမဇာတ်သည်လည်ကောင်း၊ ပဉ္စ- ငါးဇာတ်တို့တည်း၊ စတ္တာလီသနိပါတဝဏ္ဏနာ- စတ္တာလီသနိပါတဇာတ် အဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ- ပြီးပြီ။ ။

၁၈။ ပဏ္ဏာသနိပါတ်

၁။ နိဋ္ဌိနိကာယ (၅၂၆)

သတ္တာ- သဗ္ဗညုဘုရားရှင်သည်၊ “ဥဒ္ဓယ တေ ဇနပဒေါ”တိ ဣဒံ- “ဥဒ္ဓယ တေ ဇနပဒေါ”အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤနိဋ္ဌိနိကာယ ဇာတ်တော်ကို၊ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ပုရာဏဒုတိယာပလောပနံ- မယားဟောင်း ဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

ကထေန္တော- ဟောတော်မူသော၊ (ဘဂဝါ)စ- ဘုရားရှင်သည်လည်း၊ တံ ဘိက္ခု- ထိုရဟန်းကို၊ “(ဘိက္ခု- ရဟန်း၊ တံ- သင့်ကို)၊ ကေန- အဘယ်သူသည်၊ ဥက္ကဏ္ဍာပိတော- ငြီးငွေ့စေအပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေးတော်မူ၍၊ “(ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား)၊ ပုရာဏဒုတိယိကာယ- မယားဟောင်းသည်၊ (ဥက္ကဏ္ဍာပိတော- ငြီးငွေ့စေအပ်ပြီ)၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဘိက္ခုနာ- ရဟန်းသည်)၊ ဝုတ္တေ- လျှောက်ကြားအပ်သည်ရှိသော်၊ “ဘိက္ခု- ရဟန်း၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ ဧသာ- ဤမိန်းမသည်၊ တဝ- သင်၏၊ အနတ္ထကာရိကာ- အကျိုးမဲ့ကိုပြုတတ်သည်၊ နခေါ- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ တံ- သင် သည်၊ ဧတံ- ထိုမိန်းမကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ဈာနာ- ဈာန်မှ၊ ပရိဟာရိတွာ- ရွှေ့လျော့၍၊ မဟာဝိနာသံ- ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပတ္တော- ရောက်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- မိန့်တော်မူ၍၊ အတီတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အင်္ဂုတ္တဝတ္ထု

အတီတေ- ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တေ- သည်၊ ရဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ- ပြုစေသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တော- သည်၊ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏမဟာသာလ- ကုလေ- ကျော်စောထင်ရှားသော များသော ဥစ္စာနှစ်ရှိသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဟိမဝန္တပဒေသေ- ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ ဝါသံ- နေခြင်းသို့၊ ကပ္ပေသိ- ပြုပြီ။

အလမ္ပုသာဇာတကေ- အလမ္ပုသာဇာတ်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ- ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင်၊ တံ- ထိုဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့ကို၊ ပဋိစ္စ- အစွဲပြု၍၊ ဧကာ-

တစ်ကောင်သော၊ မိဂိ- သမင်မသည်၊ ဂဗ္ဘ- ကိုယ်ဝန်ကို၊ ပဋိလဘိတွာ- ရ၍၊ ပုတ္တံ- သားသူငယ်ကို၊ ဝိဇာယိ- ဖွားပြီ၊ အဿ- ထိုသားသူငယ်အား၊ “ဣသိသိင်္ဂီ”တွေဝ နာမံ- ဣသိသိင်္ဂီ-ဟူသော အမည်သည်သာလျှင်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အထ- ထို့ နောင်မှာ၊ ဝယပ္ပတ္တံ- အရွယ်သို့ရောက်သော၊ တံ- ထိုဣသိသိင်္ဂီကို၊ ပိတာ- ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီးသည်၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ ကသိဏပရိကမ္ပံ- ကသိုဏ်း ပရိကံကို၊ ဥဂ္ဂဏှာပေသိ- သင်ယူစေပြီ၊ သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်သည်၊ နစိ- ဝရဿေဝ- မကြာမြင့်မီပင်၊ ဈာနဘိညာ- ဈာန်၊ အဘိညာဉ်တို့ကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဈာနသုခေန- ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်၊ ကိဠိ- (မြူးတူးပျော်ပါး)ကစားပြီ၊ ယောရတပေါ- ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိသည်၊ ပရမမိတိန္ဒြိယော- မြတ်သော တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်၏၊ သီလတေဇေန- သီလတန်ခိုးကြောင့်၊ သက္ကဿ- သိကြားမင်း၏၊ ဘဝနံ- နေရာသည်၊ ကမ္ပိ- တုန်လှုပ်ပြီ၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော- ဆင်ခြင်လတ်သော်၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအကြောင်း ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ “အဿ- ထိုရသေ့၏၊ သီလံ- သီလကို၊ ဥပါယေန- ဥပါယ် တံမျှဖြင့်၊ ဘိန္ဒုဿာမိ- ဖျက်ဆီးအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊) တိဏိ သံဝစ္ဆရာနိ- သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ သကလကာသိရဋ္ဌေ- အလုံးစုံသော ကာသိတိုင်း၌၊ ဝုဋ္ဌိ- မိုးရွာခြင်းကို၊ နိဝါရေသိ- တားမြစ်ပြီ၊ ရဋ္ဌံ- ကာသိတိုင်းအလုံးစုံသည်၊ အဂ္ဂိဒမံဝိယ- မီးလောင်သကဲ့သို့၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သဿေ- ကောက်သည်၊ အသမ္ပဇ္ဇမာနေ- မပြည့်စုံသည်ရှိသော်၊ ဒုဗ္ဘိက္ခပိဋိတာ- ငတ်မွတ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ သန္နိပတိတွာ- အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်၍၊ ရာဇင်္ဂဏေ- မင်းရင်ပြင်၌၊ ဥပက္ကောသိသု- ကြွေးကြော်ကုန်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နေ- ထိုလူတို့ကို၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဝါတပါနေ- လေသောက်တံခါး၌၊ ဌိတော- ရပ်လျက်၊ “ဧတံ- ထိုကြွေးကြော်သံသည်၊ ကိံ- အကြောင်းအဘယ်သို့နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တိဏိ သံဝစ္ဆရာနိ- သုံးနှစ်တို့ ပတ်လုံး၊ ဒေဝဿ- မိုး၏၊ အဝဿန္တတ္တာ- မရွာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ သကလရဋ္ဌံ- အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်သည်၊ ဥဒ္ဒယတိ- ပူလောင်၏၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ ဒုက္ခိတာ- ဆင်းရဲကုန်၏၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ ဒေဝံ- မိုးကို၊ ဝဿာပေဟိ- ရွာစေတော်မူလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အဝေါစုံ- တင်လျှောက်ကုန်ပြီ၊) ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ သီလံ-

ငါးပါးသီလကို၊ သမာဒိယိတွာ- ဆောင်တည်၍၊ ဥပေါသထံ- ဥပုသ်ကို၊ ဥပဝသန္ဓောပိ- ကျင့်သုံးငြားသော်လည်း၊ ဝဿံ- မိုးကို၊ ဝဿာပေတုံ- ရွာစေခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မတတ်နိုင်ပြီ။

တသ္မိကာလေ- ထိုအခါ၌၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အမရတ္တသမယေ- သန်းခေါင်ယာမ်အခါ၌၊ တဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ သိရိဂဗ္ဘံ- အသရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်ပြီး၍၊ ဧကောဘာသံ- တစ်ပြိုင်နက်သော အလင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဝေဟာသေ- ကောင်းကင်ပြင်၌၊ အဋ္ဌာသိ- တည်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တံ- ထိုသိကြားမင်းကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ “တံ- သင်သည်၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ အဟံ- ငါသည်၊ သက္ကော- သိကြားနတ်မင်းသည်၊ အသ္မိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ပြောဆို ပြီ၊) ကေနတ္ထေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ အာဂတော- လာသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေ- သင်မင်းကြီး၏၊ ရဋ္ဌေ- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ (တီဏိ သံဝစ္ဆရာနိ- သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊) ဒေဝေါ- မိုးသည်၊ ဝဿတိ- ရွာပါ၏လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အဝေါစ- ပြောဆိုပြီ၊) နဝဿတိ- မရွာ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊) (တံ- သင်မင်းကြီးသည်၊) အဿ- ထိုမိုး၏၊ အဝဿနကာရဏံ- မရွာခြင်း၏အကြောင်းကို၊ ဇာနာသိပန- သိ၏လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊) သက္က- သိကြားမင်း၊ (အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊) န ဇာနာမိ- မသိပါ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ)။

မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ဟိမဝန္တပဒေသေ- ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ ဣသိ- သိင်္ဂီ၊ နာမ- ဣသိသိင်္ဂီအမည်ရှိသော၊ တာပသော- ရသေ့ငယ်သည်၊ ပဋိဝသတိ- နေ၏၊ (သော- ထိုရသေ့ငယ်သည်၊) ဃောရတပေါ- ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိ၏၊ ပရမမိတိန္ဒြိယော- မြတ်သော တည်ကြည်သော ဣန္ဒြိယရှိ၏၊ သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ငယ်သည်၊ နိဗ္ဗံ- မပြတ်၊ ဒေဝေ- မိုးသည်၊ ဝဿန္တေ- ရွာသည်ရှိသော်၊ ကုဇ္ဈိတွာ- အမျက်ထွက်၍ အာကာသံ- ကောင်းကင်ကို၊ ဩလောကေသိ- ကြည့်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဒေဝေါ- မိုးသည်၊ န ဝဿတိ- မရွာ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (သက္ကော- သိကြားမင်း သည်၊ အဝေါစ- ဆိုပြီ၊) ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဧတ္ထ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်အပေါ်၌၊

ကိ- အဘယ်သို့၊ ကာတဗ္ဗံ ပန- ပြုအပ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊) တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်၏၊ တပေ- သီလ(အကျင့်)သည်၊ ဘိန္နု- ပျက်စီးသည်ရှိသော်၊ ဒေဝေါ- မိုးသည်၊ ဝဿိဿတိ- ရွာလတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အာဟ- ပြောဆိုပြီ၊) အဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်၏၊ တပံ- သီလ(အကျင့်)ကို၊ ဘိန္နိတုံ- ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ သမတ္ထောပန- စွမ်းနိုင်ပါမည်နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေ- သင်မင်းကြီး၏၊ ဓိတာ- သမီးတော်ဖြစ်သော၊ နိဠိနိကာ- နိဠိနိကာသည်၊ သမတ္ထာ- စွမ်းနိုင်၏၊ တံ- ထိုသမီးတော်နိဠိနိကာကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေတော်မူ၍၊ “အသုကဋ္ဌာနံ နာမ- ဤမည်သော အရပ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တာပသဿ- ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်၏၊ တပံ- သီလ(အကျင့်)ကို၊ ဘိန္နာဟိ- ဖျက်ဆီးချေ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပေသေဟိ- စေလွှတ်တော်မူလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊) ဧဝံ- ဤသို့၊ သော- ထိုသိကြားမင်းသည်၊ ရာဇာနံ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ အနုသာသိတွာ- ဆုံးမခဲ့ပြီး၍၊ သကဋ္ဌာနမေဝ- မိမိနေရာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့သာလျှင်၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ပုနဒိဝသေ- နက်ဖြန်နေ၌၊ အမစ္စေဟိ- မျှူးမတ်တော်တို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ မန္တေတွာ- တိုင်ပင်ပြီး၍၊ ဓိတရံ- သမီးတော် နိဠိနိကာကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍။ “ဥဒ္ဒယုတေ (ပ) ဗြာဟ္မဏမာနယာ”တိ- “ဥဒ္ဒယုတေ (ပ) ဗြာဟ္မဏမာနယ”ဟူသော၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁) [နိဠိနိကေ(နီလိနိကေ)]- ရှင်မနီလိနိကာ၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ ဇနပုဒေါ- ဇနပုဒ်သည်၊ [ဥဒ္ဒယုတေ(ဥဒယုတေ)]- ဆင်းရဲပူပန်၏၊ ရဋ္ဌဉ္ဇာပိ- တိုင်းနိုင်ငံတော်သည်လည်း၊ ဝိနဿတိ- ပျက်စီး၏၊ တံ- ရှင်မသည်၊ ဂစ္ဆ- သွားချေ၊ မေ- ငါ၏၊ တံဗြာဟ္မဏံ- ထိုအကျိုးမဲ့ကို ပြုကျင့်သော ရသေ့ငယ်ကို၊ အာနယ- ရှင်မအလိုသို့ဆောင်တည့်ချေ။

တတ္ထ- ထိုဥဒ္ဒယုတေစသော ဂါထာ၌၊ တံ မေတိ- တံ မေဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ အနတ္ထကာရိ- အကျိုးမဲ့ကို ပြုလေ့ရှိသော၊ တံ ဗြာဟ္မဏံ- ထိုရသေ့ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသံ- အလိုသို့၊ အာနေဟိ- ဆောင်လော့၊ ကိလေသရတိဝသေန- ကိလေသာ၌ မွေ့လျော်ခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်၊ အဿ- ထိုရသေ့၏၊ သီလံ- သီလကို၊ ဘိန္နာဟိ- ချိုးဖျက်လော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ သာ- ထိုသမီးတော် နိဠိနီကာသည်၊ (ရညော- ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ကထေန္တော- ပြန်လျှောက်လိုသည်ဖြစ်၍) “နာဟံ ဒုက္ခက္ခမာရာဇ (ပ) ဝနံ ကုဉ္ဇရသေဝိတ”န္တိ- “နာဟံ ဒုက္ခက္ခမာရာဇ (ပ) ဝနံ ကုဉ္ဇရသေဝိတ”ဟူသော၊ ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂) ရာဇ- ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ နဒုက္ခက္ခမာ- ဆင်းရဲခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ပါ၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ နအဒ္ဓါနကောဝိဒါ- လမ်းခရီး၌ မလိမ္မာပါ၊ ကုဉ္ဇရသေဝိတံ- တောဆင်ရိုင်းတို့၏ မှီဝဲကျက်စားရာဖြစ်သော၊ ဝနံ- တောကြီးထဲသို့၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ကထံဂမိဿာ- မိ- အဘယ်သို့ သွားပါရမည်နည်း။

တတ္ထ- ထိုနာဟံစသော ဂါထာ၌၊ ဒုက္ခက္ခမာတိ- ဒုက္ခက္ခမာဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဒုက္ခဿ- ဆင်းရဲကို၊ ခမာ- သည်းမခံနိုင်သူသည်၊ န ဟောမိ- မဖြစ်၊ အဒ္ဓါနမ္ပိ- ခရီးလမ်းကိုလည်း၊ န ဇာနာမိ- မသိ၊ သာဟံ- ထိုငါသည်၊ ကထံ- အသို့လျှင်၊ ဂမိဿာမိ- သွားရပါအံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ ရာဇာ- ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ (ဂစ္ဆန္တိ- သွားနိုင်လတ္တံ့သော၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ဓိတာယ- သမီးတော်အား၊ ကထေ- န္တော- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍) “ဖိတံ ဇနပဒံ ဂန္တာ (ပ) ဝသံ တ’မာနယိဿသီ”တိ- “ဖိတံ ဇနပဒံ ဂန္တာ (ပ) ဝသံ တ’မာနယိဿသီ”ဟူကုန်သော၊ ခွေ- နှစ်ခုကုန်သော၊ ဂါထာယော- ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၃) [နိဠိနီကေ(နီလိနီကေ)]- ရှင်မနီလိနီကာ၊ တံ- ရှင်မသည်၊ ဖိတံ- ဝပြောသာယာပွင့်လင်းစွာသော၊ ဇနပဒံ- ဇနပုဒ်ကို၊ ဟတ္ထိနာစ- ဆင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရထေနစ- ရထားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂန္တာ- သွားပြီမှ၊ ဒါရသယံဋ္ဌယာနေန- ရေသို့ ရောက်သောအခါ လှေယာဉ်ဖြင့်၊ ဂမိဿသိ- သွားရလတ္တံ့၊ ဧဝံယထာဝုတ္တနယေန- အကြင် အကြင်ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်၊ ဂစ္ဆ- သွားချေ။

(၄) ခတ္တိယေ- မင်းသမီး နီလိနီကာ၊ တဝေဝ- ရှင်မ၏သာလျှင်၊ ဝဏ္ဏရူပေန- အသွင်အဆင်းဖြင့်၊ တံ- ထိုကူသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်ကို၊ ဝသံ- ကိလေသာ

နိုင်ငံသို့၊ အာနယိဿသိ- ဆောင်နိုင်လတ္တံ့၊ ဟတ္ထိအဿရထေစ- ဆင် မြင်း
ရထားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပတ္တိစ- ခြေသည်သူရဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊
အာဒါယ- ဆောင်ယူ၍၊ ဂစ္ဆေဝ- သွားလျှင်တည့်ချေလော။

တတ္ထ- ထိုဖိတ်စသော ဂါထာတို့၌၊ **ဒါရသံဃာဋ္ဌယာနေနာတိ**- ဒါရသံဃာဋ္ဌ
ယာနေနဟူသည်ကား၊ အဗ္ဗနိဠိနိကေ- ရှင်မနိဠိနိကာ၊ တံ- သင်သည်၊ ပဒသာ- ခြေဖြင့်၊
န ဂမိဿသိ- မသွားရလတ်၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ ဖိတံ- စည်ပင်သော၊ သုဘိက္ခံ-
အစာရေစာပေါသော၊ ခေမံ- ဘေးကင်းသော၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဇနပဒံ- ဇနပုဒ်သို့၊
ဟတ္ထိဝါဟနေဟိ စ- ဆင်ယာဉ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရထဝါဟနေဟိ စ- ရထား
ယာဉ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တတော- ထိုမိမိဇနပုဒ်မှ၊ ပရမ္ပိ- ကျော်၍
လည်း၊ အဇ္ဈောကာသေ- လွင်တီးခေါင်၌၊ ပဋိစ္ဆန္နေန- အမှီးပါသော၊ ဝယှာဒိနာ-
လှည်းပေါင်းချုပ်အစရှိသည်ဖြင့်၊ ဥဒကဌာနေ- ရေရှိသောအရပ်၌၊ နာဝါသခါတေန-
လှေဟု ဆိုအပ်သော၊ ဒါရသံဃာဋ္ဌယာနေန- သစ်တို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ပြုလုပ်အပ်သော
ယာဉ်ဖြင့်၊ ဂစ္ဆ- သွားလေလော့၊ **ဝဏ္ဏရူပေနာတိ**- ဝဏ္ဏရူပေနဟူသည်ကား၊ ဧဝံ-
ဤသို့လျှင်၊ အကိလမမာနာ- မပင်ပန်းမှု၍၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တဝ- သင်၏၊ ဝဏ္ဏေန
စေဝ- အဆင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရူပသမ္ပဒါယ စ- ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်၏ ပြည့်စုံခြင်းဖြင့်
လည်းကောင်း၊ တံ ဗြာဟ္မဏံ- ထိုရသေ့ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသံ- အလိုသို့၊
အာနယိဿသိ- ဆောင်နိုင်လတ်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သော- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဓိတရာ- သမီးတော် နိဠိနိကာ
နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ အကထေတဗ္ဗမ္ပိ- မဆိုအပ်သော စကားကိုလည်း၊ ရဋ္ဌပရိပါလနံ-
တိုင်းပြည်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းကို၊ နိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ကထေသိ- ဆိုတော်မူပြီ၊
သာပိ- ထိုမင်း၏ သမီးတော် နိဠိနိကာသည်လည်း၊ “သာဓူ”တိ- ကောင်းပြီဟု၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိ-
ဝန်ခံပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿာ- ထိုသမီးတော်အား၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊ ဒါတဗ္ဗ-
ယုတ္တကံ- ပေးခြင်းငှာ သင့်လျော်သော ပစ္စည်းကို ဒတွာ- ပေး၍၊ အမစ္စေဟိ- အမတ်တို့နှင့်
သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ ဥယျောဇေသိ- လွှတ်လိုက်ပြီ၊ အမစ္စာ- အမတ်တို့သည်၊ တံ-
ထိုသမီးတော်ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ပစ္စန္တံ- ပစ္စန္တရစ်အရပ်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ တတ္ထ-
ထိုတိုင်းစွန်ပြည်ဖျား၌၊ ခန္ဓာဝါရံ- သစ်တုံး သစ်သားစသည်တို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ
ကာရံထားသော နေရာအရပ်၌၊ နိဝါသာပေတွာ- နေစေပြီး၍၊ ရာဇဓိတရံ- မင်းသမီး
နိဠိနိကာကို၊ ဥက္ခိပါပေတွာ- ထမ်းစေ၍၊ ဝနစရကေန- တောကျင်လည်သော

မုဆိုးသည်၊ ဒေသိတေန- ညွှန်ကြားအပ်သော၊ မဂ္ဂေန- ခရီးဖြင့်၊ ဝါ- လမ်းဖြင့်၊ ဟိမဝန္တ- ဟိမဝန္တာသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပုဗ္ဗဏှာသမယေ- နံနက်အခါ၌၊ တဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီ ရှင်ရသေ့၏၊ အဿမပဒဿ- တောကျောင်း၏၊ သမိပံ- အနီးသို့၊ ပါပုဏိသု- ရောက်ကြကုန်ပြီ၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်း ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီးသည်၊ ပုတ္တံ- သားတော် ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ငယ်ကို၊ အဿမပဒေ- တောကျောင်း၌၊ နိဝါသာပေတွာ- နေစေ၍၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ ဖလာဖလတ္ထာယ- သစ်သီးကြီးငယ်အကျိုးငှာ၊ အရညံ- တောထဲသို့၊ ပဝိဋ္ဌော- ဝင်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ဝနစရကော- မုဆိုးသည်၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ အဿမံ- တောကျောင်းသို့၊ အဂန္တာ- မလိုက်မူ၍၊ တဿ- ထိုတောကျောင်းကို၊ ဒဿနဌာနေပန- မြင်ကောင်းရာ အရပ်၌ သာလျှင်၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ နိဠိနိကာယ- မင်းသမီး နိဠိနိကာအား၊ တံ- ထိုရှင်ရသေ့ ကျောင်းကို၊ ဒဿေန္တော- ညွှန်ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ကဒလီဓဇပညာဏော (ပ) ဣသိသိင်္ဂီ မဟိဒ္ဓိကော”တိ- “ကဒလီဓဇပညာဏော (ပ) ဣသိသိင်္ဂီ မဟိဒ္ဓိကော”ဟူကုန်သော၊ ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၅) ကဒလီဓဇပညာဏော- ငှက်ပျော်တံခွန်ဖြင့် ထင်ရှားစွာထသော၊ အာဘုဇိပရိဝါရိတော- ဘုဇပတ်ပင်ဖြင့် ခြံရံအပ်ထသော၊ ရမ္မော- မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော၊ ဣသိသိင်္ဂီဿ- ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့၏၊ ဒေသောအဿမော- ဤကျောင်းတော်သည်၊ ပဒိဿတိ- ထင်ရှား၏။

(၆) အဿဣသိသိင်္ဂီဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့သည်၊ ဒေသောအဂ္ဂိ- ထိုမီးကို၊ သင်္ခါတော- ညှိအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေသောဓူမော- ထိုမီးခိုးသည်၊ ပဒိဿတိ- တလူလူထင်၏၊ မဟိဒ္ဓိကော- တန်ခိုးကြီးသော၊ ဣသိသိင်္ဂီ- ဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ နောဟာပေတိမညေ- မယုတ်စေသည် ထင်၏။

တတ္ထ- ထိုကဒလီဓသော ဂါထာတို့၌၊ အဿ- ထိုသင်္ခမ်းကျောင်း၏၊ ကဒလီ- သင်္ခါတာ- ငှက်ပျော်ပင်ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော၊ ဓဇာ- အလံတံခွန်တို့သည်၊ ပညာဏံ- ထင်ရှားစွာ၊ (သန္တိ- ရှိကုန်၏။) ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ ကဒလီဓဇ ပညာဏော- ငှက်ပျော် ပင်တည်းဟူသော အလံတံခွန်တို့ဖြင့် ထင်ရှားသော၊ အာဘုဇိ ပရိဝါရိတောတိ- အာဘုဇိပရိဝါရိတောဟူသည်ကား၊ ဘုဇပတ္တဝန ပရိက္ခိတ္တော- ဘုဇပတ်ဟောဖြင့် ခြံရံအပ်သော၊ သင်္ခါကောတိ- သင်္ခါတောဟူသည်ကား၊ အဿ ဣသိသိင်္ဂီဿ-

ထိုကုသိသိင်္ဂီရသေ့၏။ ဈာနေန- ဈာန်ဖြင့်၊ သင်္ခါတော- စီရင်အပ်သော၊ ပစ္စက္ခ- တော- မျက်မှောက်အဖြစ်သို့ရောက်သော၊ ဒေသာ အဂ္ဂိ- ထိုမီးသည်၊ ဇလတိ- တောက်လောင်၏။ **မညေ နော အဂ္ဂိန္တိ**- မညေနှော အဂ္ဂိဟူသည်ကား၊ အဂ္ဂိ- မီးကို၊ နော ဟာပေတိ- မယုတ်လျော့စေ၊ ဇဟတိ- မီးကို ပူဇော်၏။ ပရိစရတိ- မီးကို လုပ်ကျွေး၏။ ဣတိ- ဤသို့၊ မညာမိ- ထင်၏။

အမစ္စာပိ- အမတ်တို့သည်လည်း၊ ဗောဓိသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့ကြီး ၏။ အရညံ- တောသို့၊ ပဝိဋ္ဌဝေလာယ- ဝင်ရာအခါ၌၊ အဿမံ- တောကျောင်းကို၊ ပရိဝါရေတွာ- ခြံရံ၍၊ အာရက္ခံ- အစောင့်အရှောက်ကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ရာဇ- ဓိတရံ- မင်းသမီး နိဠိနိကာကို၊ ဣသိဝေသံ- ရသေ့၏အသွင်ကို၊ ဂါဟာပေတွာ- ယူ စေ၍၊ သုဝဏ္ဏစီရကေန- ရွှေချည်ဖြင့် ရက်အပ်သော အဝတ်ဖြင့်၊ နိဝါသနပါရူပနံ- ဝတ်ရံခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရေဟိ- ခပ်သိမ်းကုန်သော တန်ဆာတို့ဖြင့်၊ အလင်္ကာရိတွာ- တန်ဆာဆင်ပြီး၍၊ တန္တုဗဒ္ဓံ- ကြိုးဖြင့် ရစ်ဖွဲ့သော၊ စိတ္တဂေဏ္ဍုကံ- ဆန်းကြယ်သော (ဘောလုံး)ကို၊ ဂါဟာပေတွာ- ကိုင်စေလျက်၊ အဿမပဒံ- တောကျောင်းတွင်းသို့ ပေသေတွာ- ပို့စေ၍၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ ဗဟိ- အပြင်၌၊ ရက္ခန္တာ- စောင့်ရှောက်ကုန်လျက်၊ အဋ္ဌသု- တည်ကြကုန်ပြီ၊ သာ- ထိုမင်းသမီး နိဠိနိကာသည်၊ တေန ဂေဏ္ဍုကေန- ထို(ဘောလုံး)ဖြင့်၊ ကီဠန္တိ- ကစားလျက်၊ စင်္ကမကောဋီယံ- စင်္ကြံဦး၌၊ ဩတရိ- သက်ဝင်ပြီ၊ တသ္မိံ ခဏေ- ထိုအခါ၌၊ ဣသိသိင်္ဂီ- ဣသိသိင်္ဂီ ရှင်ရသေ့သည်၊ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရေ- သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းတံခါးဝ၌၊ ပါသာဏ- ဖလကေ- ကျောက်ဖျာ၌၊ နိသိန္ဓော- ထိုင်နေသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

သော- ထိုကုသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တိ- လာနေသော၊ တံ- ထို မင်းသမီး နိဠိနိကာကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဘိတတသိတော- ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည် ဖြစ်၍၊ ဥဌာယ- ထ၍၊ ပဏ္ဏသာလံ- သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းတွင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ အဌာသိ- နေပြီ၊ သာပိ- ထိုမင်းသမီး နိဠိနိကာသည်လည်း၊ အဿ- ထို ကုသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့၏၊ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရံ- သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းတံခါးဝသို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ကီဠိယေဝ- ကစားပြီးသာလျှင်ကတည်း၊ သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ တဉ္စ- ထိုအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တတော- ထိုထက်၊ ဥတ္တရိ- အလွန်ဖြစ်သော၊ အတ္တဉ္စ- အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပကာသန္ဓော- ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ “တဉ္စ ဒိသွာန

အာယန္တိ (ပ) ဣဒံ ဝစန မဗြဝီ”တိ- “တဉ္စ ဒိသ္မာန အာယန္တိ (ပ) ဣဒံ ဝစန မဗြဝီ”ဟူကုန်သော၊ တိဿော ဂါထာ- သုံးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဟောကော်မူပြီ။

(၇) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ အာမုတ္တမဏီ(ကုဏ္ဍလံ(ကုဏ္ဍလီ))- ပတ္တမြား နားဆောင်းဝတ်၍၊ အာယန္တိ- လာလတ်သော၊ တဉ္စရာဇမိတရံ- ထိုမင်းသမီး နိဗ္ဗိနိကာကိုလျှင်၊ ဒိသ္မာန- မြင်၍၊ ဘီတော- ကြောက်လေရကား၊ ဣသိ- သိင်္ဂီ- ဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊ ပဏ္ဏဆာဒနံ- သစ်ရွက်မိုးသော၊ အဿမံ- ကျောင်းတွင်းသို့၊ ပါဝိသိ- ဝင်လေ၏။

(၈) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ သာ- ထိုမင်းသမီး နိဗ္ဗိနိကာသည်၊ ဂုယုဉ္စ- လျှို့ဝှက်အပ်သော အင်္ဂါကိုလည်းကောင်း၊ ပကာသိတာနိ- ထင်ရှားပြအပ် ကုန်သော၊ အင်္ဂါနိစ- မျက်နှာလက်ခြေအစရှိသော အင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိဒံသယန္တိ- ထင်စွာပြလျက်၊ အဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့၏၊ အဿမဿ- ကျောင်း၏၊ ဒွါရေ- တံခါးဝ၌၊ ဂေဏ္ဍုကေန- ဆန်းကြယ်သော ကျင်ဖြင့်၊ ကိဠတိ- ကစား၏။

(၉) ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ပဏ္ဏသာလဂတော- ကျောင်းတွင်း၌နေသော၊ ဇဠိ- ဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊ ကိဠန္တိ- ကစားသော၊ တဉ္စရာဇမိတရံ- ထိုမင်းသမီး နိဗ္ဗိနိကာကိုလျှင်၊ ဒိသ္မာန- မြင်လေ၍၊ အဿမာ- ကျောင်းတွင်းမှ၊ နိက္ခမိတွာန- ထွက်တည်၍၊ ဣဒံဝစနံ- ဤသို့သော စကားကို၊ အဗြဝိ- ဆိုလေ၏။

တတ္ထ- ထိုတဉ္စ ဒိသ္မာနစသော ဂါထာတို့၌၊ ဂေဏ္ဍုကေနဿာတိ- ဂေဏ္ဍု- ကေနဿဟူသည်ကား၊ အဿ ဣသိသိင်္ဂီဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့၏၊ အဿမ- ဒွါရေ- သင်္ခမ်းကျောင်းတံခါးဝ၌၊ ဂေဏ္ဍုကေန- ဘောလုံးဖြင့်၊ ကိဠတိ- ကစား၏၊ ဝိဒံသယန္တိတိ- ဝိဒံသယန္တိဟူသည်ကား၊ ဒဿန္တိ- ပြလျက်၊ ဂုယံ ပကာသိတာနိ စာတိ- ဂုယံ ပကာသိတာနိစဟူသည်ကား၊ ဂုယံ- လျှို့ဝှက်အပ်သော၊ ရဟဿင်္ဂဉ္စ- ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အင်္ဂါကိုလည်းကောင်း၊ ပကာသိတာနိ- ထင်ရှားပြအပ်ကုန်သော၊ ပါကဋ္ဌာနိ- ပေါ်လွင်ကုန်သော၊ မုခဟတ္ထာဒိနိစ- မျက်နှာလက်အစရှိကုန်သော အင်္ဂါ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဗြဝီတိ- အဗြဝီဟူသည်ကား၊ သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊ ပဏ္ဏသာလာယ- သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌၊ ဌတွာ- တည်၍၊ စိန္တေသိ ကိရ- စဉ်စားသတဲ့၊ သစေ- အကယ်၍၊ အယံ- ဤသူသည်၊ ယက္ခော- ဘီလူးသည်၊ ဘဝေယျ- ဖြစ်ငြားအံ့၊

ပဏ္ဏသာလံ- သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ မံ- ငါ့ကို၊ မုရုမုရာပေတွာ- ကျွတ်ကျွတ်ဝါး၍၊ ခါဒေယျ- စားရာ၏၊ အယံ- ဤသူသည်၊ ယက္ခော- ဘီးလူးသည်၊ န- မဖြစ်နိုင်၊ တာပသော- ရသေ့သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဿမာ- သင်္ခမ်းကျောင်းမှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆို၏။

(၁၀) အမ္ဘော- အိုရှင်ရသေ့၊ တေ- ရှင်ရသေ့၏၊ ယဿရုက္ခဿ- အကြင် သစ်ပင်၏၊ ဧဝံဂတံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဖလံ- သစ်သီးသည်၊ ဒုရေပိခိတ္တံ- အဝေးသို့ ပစ်လိုက်သော်လည်း၊ ပစ္စေတိ- ပြန်၍လာ၏၊ တံ- ထိုရှင်ရသေ့ကို၊ ဩဟာယ- စွန့်၍၊ နဂစ္ဆတိ- မသွား၊ သောရုက္ခော- ထိုသစ်ပင်သည်၊ ကောနာမ- အဘယ်သစ်ပင်မည်သနည်း။

တတ္ထ- ထိုအမ္ဘောစသော ဂါထာ၌၊ ယဿ တေဝံဂတံ ဖလန္တိ- ယဿ တေဝံဂတံ ဖလံဟူသည်ကား၊ တဝ- သင်၏၊ ယဿ ရုက္ခဿ- အကြင်သစ်ပင်၏၊ ဧဝံဂတိကံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ မနောရမံ- နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော၊ ဖလံ- အသီးသည်၊ ကော နာမ သော ရုက္ခောတိ- ကော နာမ သော ရုက္ခောဟူသည်ကား၊ စိတြဂေဏ္ဍု- ကဿ- ဆန်းကြယ်သော ဘောလုံးကို၊ အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗတ္တာ- မမြင်ဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ တေန- ထိုအလုံးသည်၊ ရုက္ခဖလေန- သစ်သီးသည်၊ ဘဝိတဗ္ဗံ- ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညမာနော- မှတ်ထင်သည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏။

အထ- ထိုသို့မေးသောအခါ၌၊ သာ- ထိုမင်းသမီး နိဠိနိကာသည်၊ အဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့အား၊ ရုက္ခံ- သစ်ပင်ကို၊ အာစိက္ခန္တိ- ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အဿမဿ မမ ဗြဟ္မေ၊ (ပ) န မံ ဩဟာယ ဂစ္ဆတိ”တိ- “အဿမ မမ ဗြဟ္မေ (ပ) န မံ ဩဟာယ ဂစ္ဆတိ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၁) ဗြဟ္မေ- ရှင်ရသေ့၊ မမအဿမဿ- ငါကျောင်း၏၊ သမိပေ- အနီး ဖြစ်သော၊ ဂန္ဓမာဒနေ- ဂန္ဓမာဒနတောင်၌၊ ယဿရုက္ခဿ- အကြင် သစ်ပင်၏၊ ဧဝံဂတံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဖလံ- အသီးသည်၊ ဒုရေပိ- ခိတ္တံ- အဝေးသို့ ပစ်လိုက်သော်လည်း၊ ပစ္စေတိ- ပြန်၍လာ၏၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဩဟာယ- စွန့်၍၊ နဂစ္ဆတိ- မသွား၊ တာဒိသာ- ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ရုက္ခာ- သစ်ပင်တို့သည်၊ ဗဟဝေါ- များစွာကုန်၏။

တတ္ထ- ထိုအဿမဿစသော ဂါထာ၌၊ **သမိပေ ဂန္ဓမာဒနေတိ-** သမိပေ ဂန္ဓမာဒနေဟူသည်ကား၊ ဂန္ဓမာဒနပဗ္ဗတေ- ဂန္ဓမာဒနတောင်၌၊ မမ- ငါ၏၊ အဿ- မဿ- သင်္ခမ်းကျောင်း၏၊ သမိပေ- အနီး၌၊ ယဿ တေဝံဂတန္တိ- ယဿ တေဝံဂတံ ဟူသည်ကား၊ ယဿ- အကြင်သစ်သီး၏၊ ဧဝံဂတံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ (ဖလံ- အသီးသည်)၊ တ-ကာရော- တ-အက္ခရာသည်၊ ဗျဉ္ဇနသန္တိကရော- ဗျည်းသန္တိကို ပြု၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဣတိ- ဤသို့၊ သာ- ထိုနိဋ္ဌိနိကာမင်းသမီးသည်၊ မုသာဝါဒံ- ချွတ်ယွင်းသော စကားကို၊ အဘာသိ- ပြောဆိုပြီ၊ ဣတရောပိ- (မင်းသမီးမှ)တစ်ပါးသော ဣသိသိင်္ဂ ရှင်ရသေ့ငယ်သည်လည်း၊ သဒ္ဓဟိတွာ- ယုံကြည်၍၊ “ဧသော- ဤသူသည်၊ တာပသော- ရသေ့ပင်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သညာယ- အမှတ်သညာဖြင့်၊ ပဋိသန္တာရံ- အစေ့အစပ် စကားဆိုခြင်းကို၊ ကရောန္တော- ပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဧတူ ဘဝံ အဿမိ'မံ (ပ) ဣတော ဘဝံ မူလဖလာနိ ဘုဉ္ဇတူ”တိ- “ဧတူ ဘဝံ အဿမိ'ဒံ (ပ) ဣတော ဘဝံ မူလဖလာနိ ဘုဉ္ဇတူ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၂) တာပသ- ရှင်ရသေ့၊ ဘဝံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ ဣမံအဿမံ- ဤ ကျောင်းတွင်းသို့၊ [ဧတူ(ဧတူ)]- ဝင်တော်မူပါလှည့်၊ အာဟာရံ- ဘုဉ်းပေးဖွယ် သော အာဟာရကို၊ အဒေတု- ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလှည့်၊ ပဇ္ဇေ- ခြေသုတ် ပုဆိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဘက္ခန္ဓ- ချိုမြိန်မြတ်သော သစ်သီးကြီးငယ်ကို လည်းကောင်း၊ ပဋိစ္ဆ- ခံတော်မူလှည့်၊ ဒမ္ဗိ- ငါပေး၏၊ ဣဒံ- ဤသည်ကား၊ အာသနံ- နေရာတည်း၊ အတြ- ဤနေရာ၌၊ ဘဝံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ နိသီဒတု- နေတော်မူလော၊ ဣတောမူလဖလာနိ- ဤသစ်မြစ်သစ်သီးတို့ကို၊ ဘဝံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ ဘုဉ္ဇတု- ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလော။

တတ္ထ- ထိုဧတူစသော ဂါထာ၌၊ **အဿမိမန္တိ-** အဿမိမံဟူသည်ကား၊ ဘဝံ- အရှင်၊ ဣမံ အဿမံ- ဤသင်္ခမ်းကျောင်းသို့၊ ပဝိသတု- ဝင်လော့၊ **အဒေတူတိ-** အဒေတူဟူသည်ကား၊ ယထာသန္တိဟိတံ- အရံသင့်စီရင်၍ထားအပ်သော၊ အာဟာ- ရံ- စားစရာကို၊ ပရိဘုဉ္ဇတု- သုံးဆောင်လော့၊ **ပဇ္ဇန္တိ-** ပဇ္ဇဟူသည်ကား၊ ပါဒဗ္ဗူနံ- ခြေနယ်ဆီကို၊ **ဘက္ခန္တိ-** ဘက္ခံဟူသည်ကား၊ မဓုရဖလာဖလံ- ချိုမြိန်သော သစ်သီး ကြီးငယ်ကို၊ **ပဋိစ္ဆာတိ-** ပဋိစ္ဆဟူသည်ကား၊ ပဋိဂ္ဂဏှ- ယူလော့၊ **ဣဒမာ သနန္တိ-** ဣဒမာသနံဟူသည်ကား၊ ပဝိဋ္ဌကာလေ- သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ဝင်ပြီးသောအချိန်၌၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ။

တဿာ- ထိုမင်းသမီး နိဠိနိကာသည်၊ ပဏ္ဏသာလံ- သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတွင်းသို့ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ကဋ္ဌတ္ထရဏေ- သစ်သားဖြင့်ပြီးသော အခင်း၌၊ နိသီဒန္တိယာ- ထိုင်သည်ရှိသော်၊ သုဝဏ္ဏ စီရကေ- ရွှေပြားစီသောအဝတ်သည်၊ ဒွိဓာ- နှစ်ဖြာ၊ ဂတေ- ရောက်သည်ရှိသော်၊ သရီရံ- (ရှေ့)ကိုယ်သည်၊ အပ္ပဋိစ္ဆန္တံ- မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တာပသော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်သည်၊ မာတုဂါမသရီရဿ- မိန်းမကိုယ်ကို၊ အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗတ္တာ- ရှေး၌မမြင်အပ်ဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ တံ- ထိုလျှို့ဝှက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အင်္ဂါကို၊ ဒိသွာ- မြင်ရ၍၊ “ဧသော- ဤသည်ကား၊ ဝဏော- အနာတည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သညာယ- အမှတ်ဖြင့်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍)၊ “ကိံ တေ ဣဒံ (ပ) တေ ဥတ္တမင်္ဂီ ပဝိဋ္ဌ”န္တိ- “ကိံ တေ ဣဒံ (ပ) တေ ဥတ္တမင်္ဂီ ပဝိဋ္ဌ”ဟူသော၊ (ဂါထံ- ဂါထာကို)၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၃) တာပသ- ရှင်ရသေ့၊ တေတဝ- ရှင်ရသေ့၏၊ ဥရုနံ- ပေါင်နှစ်ဖက်တို့၏၊ အန္တရသ္မိ- အကြား၌၊ သုပိစ္ဆိတံ- ကောင်းစွာ စေ့သော၊ ဣဒံ- ဤအနာသည် ကား၊ ကိံ- အဘယ်အနာနည်း၊ ကဏ္ဍရိဝ- အနားနှစ်ဖက်တို့၌ မွဲမည်းကဲ့သို့၊ ပကာသတိ- ထင်၏၊ ပုစ္ဆိတော- မေးအပ်သော ရှင်ရသေ့သည်၊ မေ- ငါအား၊ ဧတမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ အက္ခာဟိ- ပြောပါလော၊ တေတဝ- ရှင်ရသေ့၏၊ ဥတ္တမင်္ဂီ- မြတ်သော အင်္ဂါသည်၊ ကောသေ- သို့အိမ်တွင်းသို့၊ ပဝိဋ္ဌနု- ဝင်ရှာလေတော့သလော။

တတ္ထ- ထို ကိံ တေစသော ဂါထာ၌၊ သုပိစ္ဆိတန္တိ- သုပိစ္ဆိတံဟူသည်ကား၊ ဒွိန္တံ- နှစ်ခုကုန်သော၊ ရုရုနံ- ပေါင်တို့၏၊ သမာဂမကာလေ- ပေါင်းဆုံရာအခါ၌၊ သုဖုသိ- တံ- ကောင်းစွာ စေ့သော၊* သိပ္ပိပုဋ္ဌမုခသဏ္ဌာနံ- ယောက်သွားခုံး၏အဝနှင့် တူသော၊ ဟိ- မှန်၏၊ သုဘလက္ခဏေန- ကောင်းသော လက္ခဏာနှင့်၊ အသမန္နာဂတာယ- မပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးတို့၏၊ တံ ဌာနံ- ထိုအရပ်သည်၊ အာဝါဋ္ဌဓာတုကံ- တွင်းကဲ့သို့ချိုင့်သော သဘောရှိသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ သမန္နာဂတာယ- ကောင်းသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီး၏၊ (တံ ဌာနံ- ထိုအရပ်သည်)၊ အဗ္ဗန္ဓတံ- မှိုမောက်သည်၊ သိပ္ပိပုဋ္ဌမုခသဏ္ဌာနံ- ယောက်သွားခုံးအဝနှင့်တူသောသဏ္ဌာန် ရှိသည်။

* ဖုသိတာ- ထိစပ်၊စေ့စပ်ဟု-အနက်ရ၏ အင်္ဂါဇာတ်၏ နှုတ်ခမ်း တစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တို့ အကြားအလပ်မရှိ ထိစပ်နေသည်ကို ဆိုလို၏၊ ကောင်းစွာ မထိမစပ်လျှင် ချိုင့်ကဲ့သို့ဟောက်နေတတ်၏ ထို့ကြောင့်ရှေ့၌ အာဝါဋ္ဌဓာတုကံ-ဟုဆိုလိုသည်။

(ဟောတိ- ဖြစ်၏။) ကဏ္ဍရိဝပ္ပကာသတိတိ- ကဏ္ဍရိဝပ္ပကာသတိဟူသည်ကား၊ ဥဘောသု- နှစ်ဖက်ကုန်သော၊ ပဿေသု- ဘေးတို့၌၊ ကာဠကံ ဝိယ- မည်းသကဲ့သို့၊ ခါယတိ- ထင်၏။ တောသေ နု တေ ဥတ္တမဂီ ပဝိဋ္ဌန္တိ- ကောသေ နု တေ ဥတ္တမဂီ ပဝိဋ္ဌဟူသည်ကား၊ တဝ- သင်၏။ ဥတ္တမဂီ- မြတ်သော အင်္ဂါဖြစ်သော၊ လိင်္ဂံ သဏ္ဌာနံ- ယောက်ျားလိင်၏ သဏ္ဌာန်သည်၊ န ပညာယတိ- မထင်ရှား၊ ကိ နု- အသို့နည်း၊ တံ- ထိုယောက်ျားလိင်သဏ္ဌာန်သည်၊ တဝ- သင်၏။ သရီရသင်္ခါတေ- ကိုယ်ဟု ဆိုအပ်သော၊ ကောသေ- သိုအိမ်၌၊ ပဝိဋ္ဌ- ဝင်၍နေသလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏။

အထ- ထိုသို့မေးသောအခါ၌၊ သာ- ထိုမင်းသမီး နိဋ္ဌိနိကာသည်၊ နံ- ထို ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ငယ်ကို၊ ဝဗ္ဗယန္တိ- လှည့်စားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အဟံ ဝနေ မူလ (ပ) (ပ) ယာစိတော ဗြာဟ္မဏတ္ထ”န္တိ- “အဟံ ဝနေ မူလ (ပ) (ပ) ယာစိတော ဗြာဟ္မဏတ္ထ”ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၄) တာပသ- ရှင်ရသေ့၊ မူလဖလေသနံ- သစ်မြစ်သစ်သီးရှာအံ့သောငှာ၊ ဝနေ- တော၌၊ စရံစရန္တော- သွားသော၊ အဟံ- ငါသည်၊ သုယောရရူပံ- အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်သော သဘောရှိသော၊ အစ္စ္စံ- ဝံကို၊ အသာဒယိ- ခဲဖြင့် ပစ်လိုက်မိ၏၊ သော အစ္စ္စော- ထိုဝံသည်၊ မံ- ငါဆီသို့၊ ပတိတွာ- ပြေးလာတည့်၍၊ သဟသာ- အဆောတလျင်၊ [အဇ္ဈပတ္တော(အဇ္ဈပုတ္တော)]- မီလာ၍၊ မံ- ငါကို၊ ပနုဇ္ဇ- ပက်လက်လံအောင် တွန်းလှည်း၍၊ ဥတ္တမဂီ- မြတ်သော အင်္ဂါကို၊ [အဗ္ဗဟိ(အဗ္ဗဟိ)]- နှုတ်၍ ပြေးလေ၏။

(၁၅) သွာယံသောအယံဝဏော- ထိုဝံနှုတ်ရာအနာသည်၊ ခဇ္ဇတိစ- ကိုက်လည်း ကိုက်ခဲ၏၊ ကဏ္ဍုဝါယတိစ- ယားလည်း ယား၏၊ တေန- ထို ကြောင့်၊ သဗ္ဗဉ္ဇကာလံ- အခါခပ်သိမ်း၊ သာတံ- ကိုယ်စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းကို၊ နလဘာမိ- မရပါ။ ဘဝံ- အရှင်သည်၊ ဣမံကဏ္ဍု- ဤဝံကိုက်နာကို၊ ဝိနေတုံ- ဖျောက်အံ့သောငှာ၊ ပဟော- စွမ်းနိုင်တော်မူပါ၏၊ ယာစိတော- တောင်းပန် အပ်သော၊ ဘဝံ- အရှင်သည်၊ ဗြာဟ္မဏတ္ထံ- ရသေ့ဖြစ်သော ငါ့အား ဆေးကုခြင်း အမှုကို၊ ကုရုတံ- ပြုတော်မူပါလော။

တတ္ထ- ထို အဟံ ဝနေစသော ဂါထာတို့၌၊ အာသာဒယိန္တိ- အာသာဒယိဟူ သည်ကား၊ ယဇ္ဇေသိ- ထိခိုက်မိပြီ၊ အာဂစ္ဆန္တိ- မိမိထံသို့လာနေသော ဝံသတ္တဝါကို၊

ဒိသွာ- မြင်၍၊ လေချွန်- ခဲဖြင့်၊ ပဟရိ- ပေါက်ခဲပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ပတိတွာတိ**- ပတိတွာဟူသည်ကား၊ ဥပဓာဝိတွာ- အနီးသို့ပြေးလာ၍၊ **သဟသာဇ္ဈပ္ပတ္တောတိ**- သဟသာဇ္ဈပ္ပတ္တောဟူသည်ကား၊ မမံ- ငါ့ထံသို့၊ သဟသာ- အဆောတလျင်၊ အဇ္ဈပ္ပတ္တော- ရောက်ခဲပြီ၊ သမ္ပတ္တော- ရောက်ခဲပြီ၊ **ပနုဇ္ဇာတိ**- ပနုဇ္ဇာဟူသည်ကား၊ အထ- ထို့နောက်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပေါတေတွာ- လဲကျစေ၍၊ **အဗ္ဗဟိတိ**- အဗ္ဗဟိဟူသည်ကား၊ မုခေန- နှုတ်သီးဖြင့်၊ မမ- ငါ၏၊ ဥတ္တမဂီ- ယောက်ျားအင်္ဂါတို့၊ လုဗ္ဗိတွာ- နှုတ်ယူ၍၊ ပက္ကာမိ- ပြေးသွားခဲပြီ၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ ဣမသ္မိံ ဌာနေ- ဤနေရာ၌၊ ဝဏော- အနာသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်ခဲပြီ၊ **သွာယန္တိ**- သွာယံဟူသည်ကား၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ မယံ- ငါ၏၊ သော အယံ ဝဏော- ထိုဝံကိုက်နာသည်၊ ခဇ္ဇတိ စေဝ- ကိုက်လည်း ကိုက်ခဲ၏၊ ကဏ္ဍဝဠ- ယားယံသည်ကိုလည်း၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ တပ္ပစ္စယာ- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ သာဟံ- ထိုငါသည်၊ သဗ္ဗကာလံ- အခါခပ်သိမ်း၊ ကာယိကစေတသိကသုခံ- ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို၊ န လဘာမိ- မရ၊ **ပဟောတိ**- ပဟောဟူသည်ကား၊ ပဟု- စွမ်းနိုင်သည်၊ သမတ္ထော- စွမ်းနိုင်သည်၊ **ဗြာဟ္မဏတ္ထန္တိ**- ဗြာဟ္မဏတ္ထံဟူသည်ကား၊ ဘဝံ- အရှင်သည်၊ မယာ- ငါသည်၊ ယာစိတော- တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဗြာဟ္မဏဿ- မြတ်သော ရသေ့၏၊ ဣမံ အတ္ထံ- ဤအကျိုးတရားကို၊ ကရောတု- ပြုလော့၊ မေ- ငါ၏။ ဣဒံ ဒုက္ခံ- ဤဆင်းရဲကို၊ ဟရာဟိ- ဖယ်ရှားလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်သည်၊ တဿာ- ထိုမင်းသမီး နိဠိနိကာ၏၊ မုသာဝါဒံ- လှည့်စားသော စကားကိုဆိုခြင်းကို၊ “သဘာဝေါ”တိ- ဟုတ်မှန်တိုင်းဖြစ်သော စကားဟူ၍၊ သဒ္ဓဟိတွာ- ယုံကြည်၍၊ “တေ- ထိုအရှင်အား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ သုခံ- ချမ်းသာသည်၊ သစေ ဟောတိ- အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ (အဟံ- ငါသည်၊) ကရိဿာမိ- ဆေးကုအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) တံ ပဒေသံ- ထိုအရပ်ကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်၍၊ (တိကိစ္ဆန္တော- ဆေးကုလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဂမ္ဘီရရူပေါ တေ (ပ) ပရမသုခီ ဘဝေယျာ”တိ- “ဂမ္ဘီရရူပေါ တေ (ပ) ပရမသုခီ ဘဝေယျ”ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၆) အမ္ဘော- အိုရှင်ရသေ့၊ တေ- ရှင်ရသေ့၏၊ ဝဏော- ဝံကိုက်နာသည်၊ ဂမ္ဘီရရူပေါ- နက်သော သဘောရှိ၏၊ သလောဟိတော- နီသော အရောင်ရှိ၏၊

အပူတိကော- အသားဆွေးလည်း မရှိ၊ [ဝဏဂန္ဓော (ပန္နဂန္ဓော)]- စဉ်းငယ်
မကောင်းနဲ့ နံ၏။ မဟာစ- ကျယ်လည်း ကျယ်၏။ ယထာ- အကြင်သို့သော
အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ကယိရမာနေ- ဖန်ဆေးခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော်၊ ဘဝံ-
ရှင်ရသေ့သည်၊ ပရမသုဒ္ဓိ- မြတ်သော ချမ်းသာကို ရသည်၊ ဘဝေယျ-
ဖြစ်ရာ၏။ တထာ- ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ တေ- ရှင်ရသေ့၏။
ဝဏံ- ဝံကိုက်နာကို၊ ကိဉ္စိက သာယယောဂံ- စဉ်းငယ်ဖန်ဆေးသော အားဖြင့်
ဆေးကုခြင်းကို၊ ကရောမိ- ပြုရတောအံ့။

တတ္ထ- ထိုဂမ္ဘီရရူပေါစသော ဂါထာ၌၊ သလောဟိကောတိ- သလောဟိတော
ဟူသည်ကား၊ ရတ္တောဘာသော- နီသော အရောင်ရှိ၏။ အပူတိတောတိ- အပူတိ
ကောဟူသည်ကား၊ ပူတိမံသရဟိတော- ပုပ်သော အသားမှ ကင်း၏။ ဝဏဂန္ဓောတိ-
ဝဏဂန္ဓောဟူသည်ကား၊ ထောက်- အနည်းငယ်၊ ဒုဂ္ဂန္ဓော- မကောင်းသော အနံ့ရှိ၏။
တသာယယောဂန္တိ- ကသာယယောဂံဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကေစိ- အချို့
ကုန်သော၊ ရုက္ခကသာယေ- သစ်ပင်မှ ရရှိသော ဖန်ရည်တို့ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊
တဝ- သင့်အတွက်၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ကသာယယောဂံ- ဖန်ရည်နှင့် စပ်ယှဉ်မှုကို၊
(ဝါ) ဖန်ဆေးမှုကို၊ ကရောမိ- ပြုအံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ နိဠိနိကာ- မင်းသမီး နိဠိနိကာသည်၊ (တာပသဿ-
ဣသိသိဂံရှင်ရသေ့ငယ်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ပဟာယ- ပယ်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
ယထာကာမံ- အလိုအားလျော်စွာ၊ စိကိစ္ဆာပေန္တော- ကုစားစေလိုသည်ဖြစ်၍)၊ “န
မန္တယောဂါ (ပ) ပရမသုဒ္ဓိ ဘဝေယျ”န္တိ- “န မန္တယောဂါ (ပ) ပရမသုဒ္ဓိ ဘဝေယျ”
ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၇) ဘောဗြာဟ္မစာရီ- အိုရှင်ရသေ့၊ မမ- ငါ၏၊ ဣမသ္မိဝဏေ- ဤဝံကိုက်
နာ၌၊ မန္တယောဂါ- မန္တရားမန်းသဖြင့်လည်း၊ ဝေဒနာ- ကိုက်ခဲ ယားယံသော
ဝေဒနာတို့သည်၊ နကမန္တိ- မငြိမ်းကုန်၊ ကသာယ ယောဂါ- ဖန်ဆေးသဖြင့်
လည်း၊ ဝေဒနာ- ကိုက်ခဲ ယားယံသော ဝေဒနာတို့သည်၊ နကမန္တိ- မငြိမ်းကုန်၊
ဩသဓာ- ဆေးလိမ်းကျံသဖြင့်လည်း၊ ဝေဒနာ- ကိုက်ခဲ ယားယံသော
ဝေဒနာတို့သည်၊ နကမန္တိ- မငြိမ်းကုန်၊ ယထာ- အကြင်သို့သော အခြင်းအရာ
အားဖြင့်၊ ကယိရမာနေ- ပြုသည်ရှိသော်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပရမသုဒ္ဓိဘဝေယျ-
မြတ်သော ချမ်းသာကို ရသည်ဖြစ်လေရာ၏။ တထာ- ထိုသို့သော အခြင်းအရာ

အားဖြင့်၊ မုဒုကေန- နူးညံ့စွာသော၊ အင်္ဂေန- ရှင်ရသေ့အင်္ဂါဇာတ်ဖြင့်၊
[ယဋ္ဌေန(ယဋ္ဌေန)] ယဋ္ဌကတွာ- ထိုးသည်ကို ပြု၍၊ ကဏ္ဍု- ဝံကိုက်နာကို၊
ဝိနေဟိ- ကုစားတော်မူပါလော။

တတ္ထ- ထိုန မန္တယောဂါစသော ဂါထာ၌၊ ကမန္တိတိ- ကမန္တိဟူသည်ကား၊
ဘော ဗြဟ္မစာရိ- အိုရသေ့၊ မမ- ငါ၏၊ ဣမသ္မိ ဝဏေ- ဤအနာ၌၊ မန္တယောဂါ-
မန္တာန်ဖြင့် ယှဉ်ခြင်းတို့ကို၊ နေဝ(ကမန္တိ)- မလိုကုန်၊ ကသာယယောဂါ- ဖန်ရည်ဖြင့်
စပ်ယှဉ်ခြင်းတို့ကို၊ န(ကမန္တိ)- မလိုကုန်၊ ပုပ္ဖဖလာဒိနိ- အပွင့်အသီးအစရှိကုန်သော၊
ဩသဓာနိ- ဆေးတို့ကို၊ န ကမန္တိ- မလိုကုန်၊ အနေကဝါရံ- အကြိမ်များစွာ၊
ကတေဟိပိ- ပြုအပ်ဖူးသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ တေဟိ- ထိုမန္တာန်မန်းမှုတ်ခြင်း
စသော ကုသနည်းတို့ဖြင့်၊ ဧတဿ- ထိုအနာ၏၊ ဖာသုက ဘာဝေါ- သက်သာရာရ
သည်၏အဖြစ်သည်၊ န ဘူတပုဗ္ဗော- မဖြစ်ဘူးချေ၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ တေ-
သင်ရသေ့၏၊ မုဒု- နူးညံ့သော၊ ယံ ဧတံ အင်္ဂဇာတ်- အကြင် အင်္ဂါဇာတ်သည်၊ (အတ္ထိ-
ရှိ၏၊) တေန- ထိုအင်္ဂါဇာတ်ဖြင့်၊ ယဋ္ဌိယ မာနဿေဝ- ထိုခိုက်အပ်သော်သာ၊ တဿ-
ထိုအနာ၏၊ ကဏ္ဍု- ယားခြင်းသည်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်နိုင်၊ တဿ- ထို့ကြောင့်၊
တေန- ထိုအင်္ဂါဇာတ်ဖြင့်၊ ကဏ္ဍု- ယားယံခြင်းကို၊ ဝိနေဟိ- ပယ်ဖျောက်ပါလော၊
ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်သည်၊ “ဧသော- ဤရှင်ရသေ့သည်၊ သစ္စံ-
မှန်သောစကားကို၊ ဘဏတိ- ပြောဆို၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သလ္လက္ခေတွာ- မှတ်၍၊
“မေထုနသံသဂ္ဂေန- တပ်မက်ခြင်းတူသူ ယောက်ျားမိန်းမနှစ်ဦးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော
အကျင့်ကို ပေါင်းဖော်ခြင်းဖြင့်၊ သီလံ- သီလသည်၊ ဘိဇ္ဇတိ- ပျက်တတ်၏၊ ဈာနံ-
ဈာန်သည်၊ အန္တရဓာယတိ- ကွယ်ပျောက်တတ်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝဇ္ဇံ- အပြစ်
ကို၊) အဇာနန္တော- မသိသည်ဖြစ်၍၊ မာတုဂါမဿ- မိန်းမကို၊ အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗတ္တာစ- ရှေး၌
မမြင်အပ်ဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မေထုနဓမ္မဿ- မေထုန်အကျင့်ကို၊
အဇာနနဘာဝေနစ- မသိခြင်း၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ “ဘောသဇ္ဇ”န္တိ-
ဆေးကုစားခြင်း ဟူ၍၊ ဝဒန္တိယာ- မုသားဆိုသော၊ တာယ- ထိုမင်းသမီး နိဠိနိကာ၌၊
မေထုနံ- တပ်မက်ခြင်း တူသူနှစ်ဦးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော အကျင့်ကို၊ ပဋိသေဝိ- မှီဝဲ
လေပြီ၊ တာဝဒေဝ- ထိုခဏ၌သာလျှင်၊ အဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ငယ်၏၊ သီလံ-
သီလသည်၊ ဘိဇ္ဇိ- ပျက်စီးလေပြီ၊ ဈာနံ- ဈာန်သည်၊ ပရိယာယိ- ကွယ်ပျောက်ပြီ၊

သော- ထိုကုသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်သည်၊ ဒွေ တယောဝါရေ- နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တို့တိုင်တိုင်၊ သံသဂ္ဂ- နှီးနှောပေါင်းဖော်ခြင်းကို၊ ကတွာ- ပြုပြီး၍၊ ကိလန္တော- ပန်ပင်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ နိက္ခမိတွာ- (ကျောင်းမှ) ထွက်၍၊ သရံ- ရေအိုင်သို့၊ ဩရယု- ဆင်းသက်၍၊ နှတွာ- ရေချိုး၍၊ ပဋိပဿဒ္ဓဒရထော- ငြိမ်းအေးပြီးသော ပူပန်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ အာဂန္တာ- လာ၍၊ ပဏ္ဏသာလာယံ- သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းတွင်း၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်နေ၍၊ ပုနပိ- တစ်ဖန်လည်း၊ တံ- မင်းသမီး နိဠိနိကာကို၊ “တာပသော”တိ- ရသေ့ဟူ၍၊ မညမာနော- ထင်မှတ်လျက်၊ ဝသနဌာနံ- နေရာအရပ်ကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ‘ဣတော န ဘောတော (ပ) န ဝိဟိသန္တိ ဝါဠာ’တိ- “ဣတော န ဘောတော (ပ) န ဝိဟိသန္တိ ဝါဠာ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၇) ဘောတာပသ- အိုရှင်ရသေ့၊ ဘောတော- ရှင်ရသေ့၏၊ အဿမော- ကျောင်းတော်သည်၊ ဣတော- ဤကျောင်းတော်မှ၊ ကတမေန- အဘယ် အရပ်၌၊ အတ္ထိနု- ရှိလေသနည်း၊ ဘဝံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ အရညေ- နေတော်မူ ရာတောမြိုင်သာ၌၊ အဘိရမသိကစ္စိ- ပျော်တော်မူပါ၏လော၊ တေ- ရှင်ရသေ့ အား၊ မူလဖလံ- သစ်မြစ်သစ်သီးသည်၊ ပဟုတံ-ကစ္စိနု- ပေါများပါ၏လော၊ ဘဝန္တံ- ရှင်ရသေ့ကို၊ ဝါဠာ- သားရဲတို့သည်၊ နဝိဟိသန္တိကစ္စိ- မညည်းဆဲဘဲ ရှောင်လွှဲကြပါကုန်၏လော။

တတ္ထ- ထိုကုတောစသော ဂါထာ၌၊ ကတမေနာတိ- ကတမေနဟူသည်ကား၊ ဣတော- ဤသင်္ခမ်းကျောင်းမှ၊ ကတမေန- အဘယ်မည်သော၊ ဒိသာဘာဂေန- အရပ်မျက်နှာအဖို့ဖြင့်၊ ဘောတော- အရှင်ရသေ့၏၊ အဿမော- သင်္ခမ်းကျောင်း သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်သနည်း၊) ဘဝန္တိတေ- ဘဝံဟူသော ဤပုဒ်သည်၊ အာလပနံ- အာလုပ်ပုဒ်တည်း၊ တတော- ထို့နောင်မှ၊ နိဠိနိကာ- နိဠိနိကာမင်းသမီးသည်၊ (ဝိဇ္ဇိတွာ- လှည့်စား၍၊ တာပသဿ- ကုသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ငယ်အား၊ ဝသနဌာနံ- မိမိနေရာ အရပ်ကို၊ ကထေန္တော- ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဣတော ဥဇ္ဇံ(ပ) မူလဖလံ အဟာသုန္တိ- “ဣတော ဥဇ္ဇံ (ပ) မူလဖလံ အဟာသု”ဟူကုန်သော၊ စတသော ဂါထာယော- လေးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၁၉) ဘောတာပသ- အိုရှင်ရသေ့၊ ဘောတော- ရှင်ရသေ့၏၊ ဣတော- ဤကျောင်းတော်မှ၊ ဥဇ္ဇံဥတ္တရာယံဒိသာယံ- မြောက်တူရုအရပ်၌၊ ခေမာ နဒီ- ခေမာအမည်ရှိသော မြစ်သည်၊ ဟိမဝတာ- ဟိမဝန္တာမှ၊ ပဘဝတိ- စီးလာ၏။

တဿာတိရေ- ထိုခေမာမြစ်ကမ်းထိပ်၌၊ ရမ္မော- မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ မယံ- ငါ၏၊ အဿမော- ကျောင်းသည်၊ ဝိဇ္ဇတိ- ရှိပါ၏၊ အဟော- မြင်စေချင်လှ၏၊ ဘဝံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ မယံ- ငါ၏၊ အဿမံ- ကျောင်းကို၊ ပဿေ- လိုက်၍ ရှုပါလှည့်။

(၂၀) ဘောတာပသ- အိုရှင်ရသေ့၊ တသ္မိအဿမေ- ထိုကျောင်း၌၊ အမ္မာစ- သရက်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သာလာစ- အင်ကြင်းပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တလကာစ- ပြည့်စဉ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဇမ္ဗုယောစ- သပြေပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥဒ္ဒါလကာစ- ငှေ့ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပါဠုလိယောစ- သခွတ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဖုလ္လာ- စည်ပင်လှကုန်၏၊ သမန္တတော- ကျောင်းထက်ဝန်းကျင်မှ၊ [ကိဗ္ဗသ(ကိပုရိ)] သာဘိဂီတံ- ကိန္နရာတို့သည် သာယာစွာ သီချင်း သီကြ၏၊ အဟော- မြင်စေချင်လှ၏၊ ဘဝံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ မယံ- ငါသည်၊ အဿမံ- ကျောင်းကို၊ ပဿေ- ရှုပါလှည့်။

(၂၁) မေ- ငါ၏၊ ဧတ္ထအဿမေ- ထိုကျောင်း၌၊ တာလာစ- ထန်းပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မူလာစ- သစ်မြစ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဖလာစ- သစ်သီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝဏ္ဏေနစ- အဆင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ဂန္ဓေနစ- အနံ့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဥပေတရူပံ- ပြည့်စုံသော သဘောရှိ၏၊ တံအဿမံ- ထိုငါ၏ကျောင်းသည်၊ ဘူမိဘာဂေဟိ- သာယာညီညွတ်သော မြေအဖို့တို့နှင့်၊ ဥပေတရူပံ- ပြည့်စုံသော သဘောရှိ၏၊ အဟော- မြင်စေချင်လှ၏၊ ဘဝံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ မယံ- ငါ၏၊ အဿမံ- ကျောင်း ကို၊ ပဿေ- ရှုပါလှည့်။

(၂၂) ဘောတာပသ- အိုရှင်ရသေ့၊ ဝဏ္ဏေနစ- အဆင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ဂန္ဓေနစ- အနံ့နှင့်လည်းကောင်း၊ ရသေနစ- အရသာနှင့်လည်းကောင်း၊ ဥပေတာ- ပြည့်စုံကုန်သော၊ [ပဟူတံ(ပဟူတာ)]- များစွာကုန်သော၊ ဖလာစ- သစ်သီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မူလာစ- သစ်မြစ်နွယ်မြစ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မေ- ငါ၏၊ ဧတ္ထ- ထိုကျောင်း၌၊ သံဝိဇ္ဇန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တံပဒေသံ- ထိုငါ၏ ကျောင်းသို့၊ လုဒ္ဒကာစ- များစွာသော မုဆိုးတို့သည်လည်း၊ အာယန္တိ- လာကြကုန်၏၊ တေ- ထိုမုဆိုးတို့သည်၊ တတော- ထို ငါ၏ကျောင်းမှ၊ မေ- ငါ၏၊ မူလဖလံ- သစ်မြစ်သစ်သီးကို၊ မာအာဟ ရေသုံး- မခိုးယူစေကုန်သတည်း။

တတ္ထ- ထိုဣတောဥဇုံစသော ဂါထာတို့၌၊ **ဥတ္တရာယန္တိ**- ဥတ္တရာယံဟူသည် ကား၊ ဥတ္တရာယ- မြောက်အရပ်၌၊ **ခေမာတိ**- ခေမာဟူသည်ကား၊ ဧဝံနာမိကာ- ဤသို့ ခေမာဟူ၍ အမည်ရှိသော၊ နဒီ- မြစ်သည်၊ **ဟိမဝတာ ပဘာဝီတိ**- ဟိမဝတာ ပဘာဝီဟူသည်ကား၊ ဟိမဝန္တာတော- ဟိမဝန္တာတောင်မှ၊ ပဝတ္တတိ- စ၍စီးဝင်၏၊ **အဟောတိ**- အဟောဟူသည်ကား၊ ပတ္ထနတ္ထေ- တောင့်တခြင်းအနက်၌၊ နိပါတေ- နိပါတ်ပုဒ်တည်း၊ **ဥဒ္ဒါလကာတိ**- ဥဒ္ဒါလကာဟူသည်ကား၊ ဝါတယာတကာ- ငှက်တို့ သည်၊ **ကိမ္မရိသာ ဘိဂီကန္တိ**- ကိမ္မရိသာ ဘိဂီတံဟူသည်ကား၊ သမန္တတေ- ထက်ဝန်း ကျင်မှ၊ ပရိဝါရေတွာ- ဝန်းရံ၍၊ မဓုရသဒ္ဓေန- ချိုမြိန်သော အသံဖြင့်၊ ဂါယန္တေဟိ- သီဆိုကုန်သော၊ ကိမ္မရိသေဟိ- ကိန္နရာငှက်တို့သည်၊ အဘိဂီတံ- သီကျုံးအပ်၏၊ **တာလာ** **မူလာ** **ဖလာ** **မေတ္တာတိ**- တာလာ စ မူလာ စ ဖလာ စ မေတ္တာဟူ သည်ကား၊ ဧတ္ထ မမ အဿမေ- ထိုငါ၏သခံမ်းကျောင်း၌၊ ပါသာဒိကာ- သာယာဖွယ် ကောင်းကုန်သော၊ တာလရက္ခာ စ- ထန်းပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တေသညေဝ- ထိုထန်းပင်တို့၏ပင်လျှင်၊ ဝဏ္ဏဂန္ဓာဒိသမ္ပန္နာ- အဆင်းအနံ့အစရှိသည်ဖြင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ ကန္ဓသင်္ခါတာ- ကန္ဓဟု ဆိုအပ်ကုန်သော၊^၁ မူလာ စ- သစ်မြစ်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ ဖလာ စ- သစ်သီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပဟူက မေတ္တာတိ- ပဟူကမေတ္တာဟူသည်ကား၊ နာနာရက္ခဖလာ စ- အမျိုးမျိုးသော သစ်ပင်တို့၏ အသီးတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ရက္ခဝလ္လိမူလာ စ- သစ်ပင်နွယ်ပင်တို့၏ အမြစ်တို့သည်လည်း ကောင်း၊^၂ ဧတ္ထ- ဤသခံမ်းကျောင်း၌၊ ပဟူတာ- များကုန်၏၊ **မာ မေ တတောတိ**- မာ မေ တတောဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ တံ အဿမပဒံ- ထိုသခံမ်းကျောင်းရှိရာ အရပ်သို့၊ သမ္ပဟုလာ- များစွာကုန်သော၊ လုဒ္ဓကာ- မုဆိုးတို့သည်၊ **အာဂစ္ဆန္တိ**- လာကုန်၏၊ စ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဧတ္ထ- ထိုသခံမ်းကျောင်း၌၊ မယာ- ငါသည်၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်ယူ၍၊ ဌပိတံ- ထားအပ်သော၊ ဗဟု- များစွာသော၊ မဓုရသမူလ- ဖလာဖလံ- ချိုမြိန်သော အရသာရှိသော သစ်မြစ် သစ်သီးကြီးငယ်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တေ- ထိုရောက်လာကုန်သော မုဆိုးတို့သည်၊ မယိ- ငါသည်၊ စိရာယန္တေ- ကြာမြင့်

၁။ ကန္ဓသင်္ခါတာ= ကန္ဓ-သဒ္ဓါ သစ်ဥ, သစ်ဖုကို ဟော၏၊ ဖုတ်၍သော်လည်းကောင်း ပြုတ်၍သော်လည်းကောင်း စားနိုင်သော ထန်းမြစ်ကို ယူလို၍ ကန္ဓသင်္ခါတာဟု ဖွင့်သည်၊

၂။ ရက္ခဝလ္လိမူလာ= ရက္ခမူလ-အရ ထန်းမြစ် ပလောပိနံဥ စသည်ကို ယူ၊ ဝလ္လိမူလ- အရ ကန်စွန်းဥ စိမ်းစားဥ စသည်တို့ကို ယူ။

သည်ရှိသော်၊ မူလဖလာဖလံ- သစ်မြစ် သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ ဟရေယျံ- ဆောင်ယူကုန်ရာ၏။ တေ- ထိုမုဆိုးတို့သည်၊ တထော- ထိုသင်္ခမ်းကျောင်းမှ၊ မမ- ငါ၏၊ မူလဖလာဖလံ- သစ်မြစ် သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ မာ ဟရိသု- မဆောင်ယူပါကုန်လင့်၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ သစေပိ- အကယ်၍လည်း၊ မယာ- ငါနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊ အာဂန္တုကာမော- လိုက်လာခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ (ဘဝေယျ- ဖြစ်ငြားအံ့) ဧဟိ- လာလော့၊ နောစေ- အကယ်၍ မလိုက်လိုသည်ဖြစ်အံ့၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဂမိဿာမိ- သွားတော့အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြားရ၍၊ တာပသော- ဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊ ပိတု- ဖခင်၏၊ ယာဝ အာဂမနာ- ပြန်လာသည့်တိုင်အောင်၊ အဓိဝါသာပေတုံ- ဆိုင်းငံ့စေခြင်းငှာ၊ “ပိတာ မမံ (ပ) မူလဖလတော ဧတူ”တိ- “ပိတာ မမံ (ပ) မူလဖလတော ဧတူ”ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၃) ဘောတာပသ- အိုရှင်ရသေ့၊ မမ- ငါ၏၊ ပိတာ- ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့သည်၊ မူလဖလေသနံ မူလဖလေသနတ္ထာယ- သစ်မြစ် သစ်သီးရှာအံ့သောငှာ၊ ဂတော- တောသို့ သွားလေ၏၊ ဣဒါနိ- ယခုပင်၊ အာဂစ္ဆတိ- ရောက်လာလတ္တံ့၊ ပိတာ- ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့သည်၊ မူလဖလတော- သစ်မြစ် သစ်သီးတောမှ၊ ယာဝဧတု- လာပါစေဦး၊ သာယနုကာလေ- ညချမ်းအခါ၌၊ တံအဿမံ- ထိုရှင်ရသေ့ကျောင်းတော်သို့၊ ဥဘောဂဂစ္ဆာမသေ- နှစ်ဦးတူစုံသွားကြကုန်အံ့။

တတ္ထ- ထိုပိတာ မမံစသော ဂါထာ၌၊ ဥဘောဂ ဂစ္ဆာမသေတိ- ဥဘောဂဂစ္ဆာမသေဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ ပိတု- ဖခင်ကို၊ အာရောစေတွာ- ပြောကြားပြီး၍၊ ဥဘောဂ- နှစ်ယောက်တို့သည်သာလျှင်၊ ဂမိဿာမ- သွားကုန်အံ့။

တတော- ထိုနောင်မှ၊ သာ- ထိုမင်းသမီး နိဗ္ဗိနိကာသည်၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (ကံစိန္တေသိ- အဘယ်သို့၊ ကြံသနည်းဟူမူကား၊) “အယံ- ဤဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်သည်၊ အရညေဝ- တောထဲ၌သာလျှင်၊ ဝမိတဘာဝေန- ကြီးပွားသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မမ- ငါ၏၊ ဣတ္ထိဘာဝံ- မိန်းမ၏အဖြစ်ကို၊ န ဇာနာတိတာဝ- မသိသည်ဖြစ်စေဦး၊ အဿ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့၏၊ ပိတာပန- ခမည်းတော်ရသေ့ကြီးသည်ကား၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဒိသ္မာဝ- မြင်၍သာလျှင်၊ ဇာနိတွာ- သိ၍၊ ‘တံ- သင်သည်၊ ဣဓ- ဤ(ငါ၏)ကျောင်း၌၊

ကိ- အဘယ်သို့၊ ကရောသိ- ပြုသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္ထု- ဆို၍) ကာဇကော-
ဋီယာ- ထမ်းပိုးစွန်းဖြင့်၊ ပဟရိတ္တာ- ရိုက်ပုတ်၍၊ မေ- ငါ၏၊ သီသမ္ပိ- ဦးခေါင်းကို
သော်လည်း၊ ဘိန္ဒေယျ- ပေါက်ကွဲရာချေ၏၊ တသ္မိ- ထိုရသေ့ကြီးသည်၊ အနာဂတေ-
ယေဝ- မလာမီသာလျှင်၊ မယာ- ငါသည်၊ ဂန္တု- သွားခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- သင့်၏၊ မေ-
ငါ၏၊ အာဂမနကမ္မမ္ပိ- လာခြင်းအမှုကိစ္စသည်လည်း၊ နိဋ္ဌိတံ- ပြီးလေပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့
စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (စိန္တေတွာ- ကြံပြီး၍) သာ- ထိုမင်းသမီးနိဋ္ဌိနိကာသည်၊ တဿ-
ထိုကုသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ငယ်အား၊ အာဂမနုပါယံ- လာခြင်း၏အကြောင်းကို၊ အာစိက္ခန္တိ-
ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “အညေ ဗဟူ (ပ) မမံ သကာသေ”တိ- “အညေ ဗဟူ (ပ)
မမံ သကာသေ”ဟူသော၊ ဣတရံ- တစ်ပါးသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၄) သမ္ပ- အရွယ်တူဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ ရာဇိသယော- မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုးတို့မှ
တောတွက်သော ရသေ့ဖြစ်ကုန်သော၊ သာဓုရူပါ- ကောင်းသော သဘောရှိ
ကုန်သော၊ ဗဟူ- များစွာကုန်သော၊ အညေဣသယော- တစ်ပါးသော
ရသေ့တို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ အနုမဂ္ဂေ- ကျောင်းသို့သွားသော ခရီးနား၌၊
ဝသန္တိ- နေကြကုန်၏၊ မမ- ငါ၏၊ တံအဿမံ- ထိုကျောင်းကို၊ တေယေဝ-
ထိုရသေ့တို့ကိုသာလျှင်၊ ပုစ္ဆေသိ- မေးတော်မူလေ၊ တေ- ထိုရှင်ရသေ့တို့သည်၊
တံ- သင့်ကို၊ [မမံသကာသေ(မမံသကာသေ)]- ငါအထံသို့၊ နယိဿန္တိ-
ဆောင်ပို့ကုန်လတ္တံ့။

တတ္ထ- ထိုအညေ ဗဟူစသော ဂါထာ၌၊ ရာဇိသယောတိ- ရာဇိသယောဟူ
သည်ကား၊ သမ္ပ- အဆွေ၊ မယာ- ငါသည်၊ စိရာယိတုံ- ကြာမြင့်ခြင်းငှာ၊ န သက္ကာ-
မတတ်ကောင်း၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ အညေ- အခြားကုန်သော၊ သာဓုသဘာဝါ-
ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော၊ ရာဇိသယော စ- မင်းမျိုးမှ ရသေ့ပြုသောသူတို့
သည်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏိသယော စ- ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ရသေ့ပြုသော သူတို့သည်
လည်းကောင်း၊ အနုမဂ္ဂေ- လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌၊ မမ- ငါ၏၊ အဿမမဂ္ဂပဿေ-
သခံမ်းကျောင်းသို့ သွားရာလမ်းနံဘေး၌၊ ဝသန္တိ- နေကြကုန်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊
တေသံ- ထိုမင်းမျိုးရသေ့ ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့တို့ကို၊ အာစိက္ခိတွာ- ပြောကြား၍၊
ဂမိဿာမိ- သွားအံ့၊ တံ- သင်သည်၊ တေ- ထိုမင်းမျိုးရသေ့ ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့တို့ကို၊
ပုစ္ဆေယျာသိ- မေးမြန်းလော့၊ တေ- ထိုမင်းမျိုးရသေ့ ပုဏ္ဏားမျိုးရသေ့တို့သည်၊ တံ-
သင့်ကို၊ မမ- ငါ၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ နယိဿန္တိ- ဆောင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊
အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ သာ- ထိုမင်းသမီး နိဠိနိကာသည၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပလာယ-
နုပါယံ- ပြေးစရာနည်းလမ်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ (ဝါ- ပြောဆို၍၊) ပဏ္ဏသာလတော-
သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းမှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့၍၊ ဩလောကေန္တမေဝ- မျှော်ကြည့်
နေသော၊ တံ- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်ကို၊ “(သမ္ပ- အရွယ်တူရှင်ရသေ့၊) တံ- သင်
ရှင်ရသေ့သည်၊ နိဝတ္တ- ပြန်ရှာရစ်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ အာဂမန-
မဂ္ဂေနေဝ- လာခဲ့သော လမ်းခရီးဖြင့်သာလျှင်၊ အမစ္စာနံ- အမတ်တို့၏၊ သန္တိကံ-
အထံသို့၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊ တေ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ တံ- ထိုမင်းသမီး
နိဠိနိကာကို၊ ဂဟေတွာ- ဆောင်ယူ၍၊ ခန္ဓာဝါရံ- သစ်တပ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ အနု-
ပုဗ္ဗေန- အစဉ်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီနေပြည်တော်သို့၊ ပါပုဏိသု-
ရောက်ကြကုန်ပြီ၊ သက္ကောပိ- သိကြားမင်းသည်လည်း၊ တုဿိတွာ- နှစ်သက်၍၊ တံ
ဒိဝသမေဝ- ထိုနေ့၌သာလျှင်၊ သကလရဋ္ဌေ- အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ ဒေဝံ-
မိုးကို၊ ဝသာပေသိ- ရွာစေပြီ၊ တတော- ထိုမိုးရွာခြင်းတို့ကြောင့်၊ ဇနပဒံ- တိုင်းဇနပုဒ်
သည်၊ သုဘိက္ခံ- ကောင်းသော အစာရှိသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ဣသိသိင်္ဂီ-
တာပသဿာပိ- ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ငယ်၏လည်း၊ တာယ- ထိုမင်းသမီး နိဠိနိကာသည၊
ပက္ကန္တမတ္တာယဇေဝ- ဖဲသွားကာမျှသော်သာလျှင်၊ ကာယေ- ကိုယ်၌၊ ဘာဟော- ပူပန်
ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ- ဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့သည်၊ ကမ္မန္တော- စိတ်တုန်လှုပ်
သည်ဖြစ်၍၊ ပဏ္ဏသာလံ- တောကျောင်းထဲသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်ပြီး၍၊ ဝါကစီရံ-
လျှော်တေသင်္ကန်းကို၊ ပါရုပိတွာ- ခြံ၍၊ သောစန္တော- ပူဆွေးလျက်၊ နိပဇ္ဇိ- အိပ်ပြီ၊
ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့ကြီးသည်၊ သာယံ- ညချမ်းအခါ၌၊ အာဂန္ဓာ-
ပြန်လာ၍၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ အပဿန္တော- မမြင်သည်ရှိသော်၊ “ကဟံ- အဘယ်အရပ်သို့
ဂတောနုခေါ- သွားလေသနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ကာဇံ- ထမ်းပို့ကို၊ ဩတာရေတွာ-
ချ၍၊ ပဏ္ဏသာလံ- တောကျောင်းတွင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ တံ- ထိုဣသိသိင်္ဂီ
ရသေ့ငယ်ကို၊ နိပန္နကံ- အိပ်နေသည်ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ “တာတ- ချစ်သား၊ ကိ-
အဘယ်သို့၊ ကရောသိ- ပြုသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ပိဋ္ဌိ- ကျောကို၊
ပရိမဇ္ဇန္တော- ဆုပ်နယ်လျက်၊ (ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊)
“န တေ ကဋ္ဌာနိ ဘိန္နာနိ (ပ) စေတသိကဉ္စ ဒုက္ခ”န္တိ- “န တေ ကဋ္ဌာနိ ဘိန္နာနိ (ပ)
စေတသိကဉ္စ ဒုက္ခ”ဟူကုန်သော၊ တိဿော ဂါထာ- သုံးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ-
ဆိုပြီ။

(၂၅) တာတ- ချစ်သား၊ တေတယာ- သင်သည်၊ ကဋ္ဌာနိ- ထင်းတို့ကို၊ နဘိန္နာနိ- မခွေအပ်ကုန်၊ တေတယာ- သင်သည်၊ ဥဒကံ- ရေကို၊ နအာဘတံ- မခပ်အပ်၊ [အဂ္ဂိပိ(အဂ္ဂိပိ)]- မီးကိုလည်း၊ တေတယာ- သင်သည်၊ နဟာပိတော- မညှိအပ်၊ မန္ဓောဝ- တွေ့မှိုင့်၍သာလျှင်၊ ကိဈာယသိနု- အဘယ်သို့ ကြံသနည်း။

(၂၆) ဗြဟ္မစာရိ- မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော သားရသေ၊ ပုရတ္တာ- ရှေးကာလက၊ တေတယာ- သင်သည်၊ ဘိန္နာနိကဋ္ဌာနိ- ငါမလာမီက ထင်းခွေလင့် အပ်ကုန်၏၊ အဂ္ဂိဟုတောစ- မီးလည်း ပူဇော်နှင့်၏၊ တပနီပိသ- မိတာ- လှုံစရာမီးတို့ကိုလည်း စီရင်အပ်ကုန်၏၊ မယံ- ငါဖို့၊ ပိဌဉ္စဟောတိ- နေရာလည်း ခင်းနှင့်၏၊ ဥဒကဉ္စဟောတိ- ခြေဆေးရေလည်း တည်နှင့်၏၊ ဗြဟ္မဘူတော- မြတ်သည်ဖြစ်၍၊ တုဝံ- သင်သည်၊ [ရမသိ(ရမ္မသိ)]- မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်၏။

(၂၇) ဗြဟ္မစာရိ- မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော သားရသေ၊ ဣဒါနိ- ယခုတမူကား၊ တုဝံ- သင်ချစ်သားသည်၊ အဘိန္နကဋ္ဌာသိ- ထင်းလည်း မခွေနှင့်ပါတကား၊ အနာဘတောဒကော- ရေလည်းမခပ်နှင့် ပါတကား၊ [အဟာပိတဂ္ဂိသိ(အဟာပိတဂ္ဂိပိ)]- မီးလည်း မညှိနှင့်ပါတကား၊ [အသိဒ္ဓ- ဘောဇနော (အသိဋ္ဌဘောဇနော)]- ငါတို့စားစရာ သစ်မြစ်သစ်ရွက်လည်း မပြုတ်မပြောက်ပါတကား၊ မမပုတ္တ- ငါ့သားချစ်၊ အဇ္ဇ- ယခု၊ မေ- ငါအား၊ တုဝံ- သင်သည်၊ [နအာလပသိ(နအာလပသိ)]- စကားမပြောပါတကား၊ တေ- သင်းအား၊ ကိ- အဘယ်ဥစ္စာသည်လည်း၊ နဋ္ဌနု- ပျောက်သနည်း၊ စေတသိကံဒုက္ခဉ္စကိ- ငါ့ကို တည်စိတ်ဆိုးသလော။

တတ္ထ- ထိုန တေ ကဋ္ဌာနိစသောဂါတို့၌၊ ဘိန္နာနိတိ- ဘိန္နာနိဟူသည်ကား၊ အရညတော- တောမှ၊ ဥဒ္ဓဋ္ဌာနိ- ထုတ်ဆောင်အပ်ကုန်သော၊ န ဟာပိတောတိ- န ဟာပိတောဟူသည်ကား၊ န ဇလိတော- မညှိထွန်း၊ ဘိန္နာနိတိ- ဘိန္နာနိဟူသည်ကား၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ တယာ- သင်သည်၊ မမာဂမနဝေလာယ- ငါပြန်လာသော အချိန်၌၊ ကဋ္ဌာနိ- ထင်းတို့ကို၊ ဥဒ္ဓဋ္ဌာနောဝ- ခွေအပ်ပြီးကုန်သည်သာ၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ ဟုတော စ အဂ္ဂိတိ- ဟုတော စ အဂ္ဂိဟူသည်ကား၊ အဂ္ဂိ စ- မီးသည်လည်း၊ ဟုတော- ညှိထွန်းပြီးသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တပနီတိ- တပနီဟူသည်ကား၊ ဝိသိဗ္ဗနအဂ္ဂိ- သင်္ခါတာ- မီးလှုံရန် အနွေးဓာတ်ရရန် မွေးထားအပ်သော မီးဟု ဆိုအပ်ကုန်သော၊

တပနိပိ- လှံစရာမီးကိုလည်း၊ တေ- သင်ချစ်သားသည်၊ သမိတာ-ဝ- မွေးအပ်ပြီး
သည်သာ၊* သယမေဝ- ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင်၊ သံဝိဒဟိတာဝ- စီရင် အပ်ပြီးသည်သာ၊
ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ပိဋန္တိ- ပိဋ္ဌဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ့အတွက်၊ အာသနတ္ထာယ-
ထိုင်နေရာအလို့ငှာ၊ ပိဋ္ဌန္တိ- အင်းပျဉ်ကိုလည်း၊ ပညတ္တမေဝ- ခင်းအပ်ပြီးသည်သာ၊
ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဥဒကဉ္စာတိ- ဥဒကဉ္စဟူသည်ကား၊ ပါဒဓောဝနဥဒကမ္ပိ-
ခြေဆေးရေကိုလည်း၊ ဥပဋ္ဌာပိတမေဝ- တည်ထားအပ်ပြီးသည်သာ၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊
ဗြဟ္မဘူတောတိ- ဗြဟ္မဘူတောဟူသည်ကား၊ တုဝမ္ပိ- သင်သည်လည်း၊ ဣတော-
ဤကာလမှ၊ ပုရတ္ထာ- ရှေး၌၊ သေဋ္ဌဘူတော- မြတ်သည်ဖြစ်၍၊ ဣမသ္မိ အဿမေ-
ဤသင်္ခမ်းကျောင်း၌၊ အဘိရမသိ- မွေ့လျော်ခဲ့၏၊ အဘိန္နကဋ္ဌာသိတိ- အဘိန္န
ကဋ္ဌာသိဟူသည်ကား၊ သော- ထိုသင်သည်၊ ဒါနိ- ယခု၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ အနုဒ္ဓဋ္ဌကဋ္ဌာ-
ခွေအပ်ပြီးသော ထင်မရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ အသိဒ္ဓဘောဇနောတိ- အသိဒ္ဓဘောဇနော
ဟူသည်ကား၊ တေ- သင်သည်၊ ကိဉ္စိ- အနည်းငယ်၊ အမှာကံ- ငါတို့အဘို့၊ ကန္တမူလံ
ဝါ- သစ်ဥ သစ်မြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဏ္ဏံ ဝါ- သစ်ရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ န သေဒိတံ-
ပြုပျံ၍မထား၊ မမဇ္ဇာတိ- မမဇ္ဇဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ ပုတ္တ- ချစ်သား၊ အဇ္ဇ-
ယနေ့၊ တွံ- သင်သည်၊ မေ- ငါအား၊ နအာလပသိ- စကားမဆို၊ နဋ္ဌံ န ကိန္တိ- နဋ္ဌံ
န ကိဟူသည်ကား၊ တေ- သင်၏၊ ကိ ဝါ- အဘယ်အရာသည်မူလည်း၊ နဋ္ဌံနု-
ပျောက်လေသလော၊ စေတသိကံ- စိတ်၌ဖြစ်သော၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲသည်၊ ကိ ဝါ-
အဘယ်နည်း၊ နိပန္နကာရဏံ- လဲလျောင်း၍ နေရသောအကြောင်းရင်းကို၊ မေ-
ငါအား၊ အက္ခာဟိ- ပြောပါလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆတိ- မေး၏။

သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည်၊ ပိတု- ခမည်းတော်ရသေ့ကြီး၏၊ ဝစနံ-
စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ တံ ကာရဏံ- ထိုအိပ်ခြင်း၏အကြောင်းကို၊ ကထေ-
န္တော- (ခမည်းတော်အား) ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဣဓာဂမာ ဇဋ္ဌိလော (ပ)
ဝိဇဟာမိ အဿမေ”တိ- “ဣဓာဂမာ ဇဋ္ဌိလော (ပ) ဝိဇဟာမိ အဿမေ”ဟူကုန်
သော၊ (တေဝိသ ဂါထာယော- နှစ်ဆယ်သုံးဂါထာတို့ကို) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၂၈) တာတ- ခမည်းတော်၊ ဇဋ္ဌိလော- ဆံကျစ်ထုံးသော၊ ဗြဟ္မစာရီ-
ရသေ့ပျိုတစ်ယောက်သည်၊ ဣမ- ဤကျောင်းသို့ အာဂတာ- လာ၏၊ သော-

* သမိတာ= သံ. ရှေးရှိသော ဣ-ဓာတ်၊ သံ-အတူတကွ၊ ဣ-ရောက်ရှိခြင်း၊ ပေါင်းဆုံခြင်းဟု
အနက်ရ ထင်းနှင့်မီး ထိတွေ့ပေးခြင်းကိုပင် မီးမွှေးသည်ဟု ဆိုရ၏။

ထိုငါတို့ကျောင်းသို့ လာသောရသေ့ပျိုသည်၊ သုဒဿနေယျော- အလွန်ရှုဖွယ် ရှိ၏။ သုတနု- တင့်တယ်သောကိုယ်ရှိ၏။ ဝိနေတိ- မိမိကိုယ်ရောင်ဖြင့် ဤကျောင်းတွင်းကို တပြိုင်နက်သော အရောင်ကိုကဲ့သို့ ပြု၍ပြည့်စေ၏။ နေဝါတိဒီယော- မြင့်လည်း မမြင့်လွန်း၊ နပနာတိရသော- နိမ့်လည်း မနိမ့်လွန်း၊ ဘောတော- ငါတို့ကျောင်းသို့လာသော ရှင်ရသေ့၏။ သုကဏှ ကဏှတ္ထဒနေဟိ- အလွန်ညှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပိတုန်းရောင်ကဲ့သို့ ပြောင်ပြောင် လက်လက် ဖိတ်ဖိတ်နက်သောဆံတို့ဖြင့်၊ သုကဏှသီသံ- ကောင်းစွာ ညိုနက်သော ဦးခေါင်းသည်၊ သုမဇ္ဇမဇ္ဇိတမဏိမယံဝိယ- ကောင်းစွာ ပွတ်အပ်သော ပတ္တမြားညိုဖြင့် ပြီးသကဲ့သို့၊ ခါယတိ- ထင်၏။

(၂၉) အမသုဇာတော- မုတ်ဆိတ်ကြင်စွယ်လည်း မပေါက်သေး၊ အပုရာ- ဇာဝဏ္ဏီ- ရသေ့ပြုသစ်စနှင့် တူ၏။ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့၏။ ကဏ္ဍေပန- လည်ပင်း၌ကား၊ အာဓာရရူပဉ္စ- ကရွတ်ခွေနှင့် တူသော တန်ဆာသည်လည်း၊ အတ္ထိ- ရှိ၏။ ဥရေ- ရင်၌၊ သုဇာတာ- ကောင်းစွာဖြစ်ကုန်သော၊ သုဝဏ္ဏ- တိန္ဒြကနိဘာဂါ- ရွှေတည်သီးနှင့်တူကုန်သော၊ ပဘဿရာ- ပြုံးပြုံးပြက် ထွက်လတ်သော အရောင်ရှိကုန်သော၊ ဒွေယမာဂဏ္ဍာ- နှစ်ခုအစုံဖြစ်သော အသားငုံတို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏။

(၃၀) တဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ မုခဉ္စ- မျက်နှာသည်လည်း၊ [ဘုသဒဿ- နေယျံ (ဘုသံဒဿနေယျံ)]- အလွန်ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ကဏ္ဍေသု- နားနှစ်ဖက် တို့၌၊ ကုဉ္စိတဂ္ဂါစ- ကော့သော အဖျားရှိသော တန်ဆာတို့ကိုလည်း၊ လမ္မန္တိ- ဝတ်ကုန်၏။ စရတော- သွားသော၊ မာဇာဝဿ- ရသေ့ပျို၏။ တေ- ထိုနားနှစ်ဖက်တို့၌ ဝတ်သော တန်ဆာတို့သည်၊ ဇောတရေ- ဖိတ်ဖိတ် လက်လက် ပြုံးပြုံးပြက်လျှင် ထွန်းပကုန်၏။ အဿ- ထိုရသေ့ပျို၏။ သံယမနံ- ထိုးအပ်ကုန်သော၊ ဇဋ္ဌာနံ- ဆံကျစ်တို့ကို၊ သုတ္တဉ္စ- စည်းသော ကြိုးသည်လည်း၊ ဇောတတိ- ထွန်းပ၏။

(၃၁) တဿ- ထိုရသေ့ပျို၏။ အညာအညာနိ- တစ်ပါးကုန်သော၊ နီလာနီ- လာနီစ- ညိုသော အဆင်းရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပီတာပီတာ နီစ- ရွှေသော အဆင်းရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ [လောဟိတိကာ(လောဟိ- တကာ)] လောဟိတကာနီစ- နီသော အဆင်းရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ သေတာသေတာနီစ- ဖြူသော အဆင်းရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ စတ- သောစတ္တာရိ- လေးပါးသော အဆင်းရှိကုန်သော၊ သံယမာနီစ- တန်ဆာ

တို့သည်လည်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏။ စရတော- သွားသော၊ မာဏဝဿ- ရှင်
ရသေ့ပျို၏။ တာနိပိလန္တနာနိ- ထိုတန်ဆာတို့သည်၊ ပါဝုသမ္ပိ- မိုးတွင်းကာ
လ၌၊ တိရိဋ္ဌိသယာရိဝ- ပုစဉ်းအပေါင်းတို့ကဲ့သို့၊ ပိသရေပိ သိတွာရဝန္တိ-
ထိသည်ဖြစ်၍ မြည်ကြကုန်၏။

(၃၂) တာတ- ခမည်းတော်၊ သောမာဏဝေါ- ထိုရသေ့ပျိုသည်၊ မုဉ္ဇမယံ-
ဖြူဆံမြက်ဖြင့် ယက်သော၊ မိခလံ- ခါးကြိုးကို၊ နဓာရေတိ- မစည်းမဆောင်၊
တာတ- ခမည်းတော်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ သန္တရေ- လျော်တေသင်္ကန်းတို့ကို
လည်းကောင်း၊ [ပဗ္ဗဇဿ(ပဗ္ဗဇဿ)]- ပြိတ်မြက်ဖြင့်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော
သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဓာရေမ ယထာ- ဝတ်ကြကုန်သကဲ့သို့၊ တတာ-
ထိုအတူ၊ သောပန မာဏဝေါ- ထိုရသေ့ပျိုသည်ကား၊ သန္တရေ- လျော်တေ
သင်္ကန်းတို့ကို၊ နဓာရေတိ- မဝတ်မဆောင်၊ ပဗ္ဗဇဿ- ပြိတ်မြက်ဖြင့်၊ ကတံ-
ပြုအပ်သော သင်္ကန်းကို၊ နဓာရေတိ- မဝတ်သည်သာတည်း၊ တာတ-
ခမည်းတော်၊ အန္တလိက္ခေ- ကောင်းကင်ပြင်၌၊ [သတေရတာ(သတေရိတာ)]
နိစ္စံစလိတာ- အစဉ်မပြတ် တလျှပ်လျှပ်ရှိကုန်သော၊ ဝိဇ္ဇရိဝ- လျှပ်စစ်နွယ်
တို့ကဲ့သို့၊ တဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ ဇယံနန္တရေဝိလဂ္ဂါ- ခါးဆီတွင်စည်းအပ်
ကုန်သော၊ တာ- ထိုခါးကြိုးတို့သည်၊ ဇောတရေ- ထိန်ထိန် လက်လက်
ထွန်းပကုန်၏။

(၃၃) ဟံတာတ- အိုခမည်းတော်၊ တဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ ကဋ္ဌိသမော
ဟိတာနိ- ခါး၌စည်းအပ်ကုန်သော၊ ဟေဋ္ဌာ- အောက်သို့၊ [နဘျာ(နဗျာ)]
နဝယာနိ- မလျှောမကျကုန်သော၊ အခီလကာနိစ- အခွံလည်းမရှိကုန် သော၊
အဝဏ္ဏကာနိ- အညှာလည်းမရှိသောသစ်သီးလုံးတို့သည်၊ အယဋ္ဌိ-တာ-
အချင်းချင်းမထိပါးကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ နိစ္စံကီဠ- အစဉ်ရွှင်မြူးခြင်း ကို၊
ကရောန္တိ- ပြုကြကုန်၏၊ တာနိ- ထိုချည်ဖြင့်သီ၍ခါး၌စဉ်းအပ်သော
သစ်သီးလုံးတို့သည်၊ ကိ ရုက္ခဖလာနိ- အဘယ်သစ်သီးမည်ကုန်သနည်း။

(၃၄) ဟံတာတ- အိုခမည်းတော်၊ တဿ- ထိုရသေ့ပျို၏၊ ဇဋ္ဌာစ- ဆံကျစ်တို့
သည်လည်း၊ [ဘုသဒဿနေယျာ(ဘုသံဒဿနေယျာ)]- အလွန် ရှုဖွယ်ရှိ
ကုန်၏၊ ပရောသတံ- အရာမက၊ ဝေလ္လိတဂ္ဂါ- သားလွှီးဓားကဲ့သို့ ကော့သော
အဖျားရှိသော ဆံတို့သည်၊ သုဂန္ဓာ- ကြိုင်ကြိုင်မွေးကုန်၏၊ တဿ- ထိုရှင်
ရသေ့ပျိုအား၊ ဒွေဓာသိရော- ဦးခေါင်းကို နှစ်ခုဝေ၍၊ သာဓုဝိဘတ္တရူပေါ-
ထုံးအပ်သော ဆံကျစ်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်သော

သဘောရှိ၏။ မယ့်- ငါ၏။ ဇဋ္ဌာ- ဆံကျစ်တို့သည်။ တထာ- ထိုရှင်ရသေ့
ဆံကျစ်အတူ၊ အဟောနုခေါ အဿု- ဖြစ်ပါဘိတော့လော။

(၃၅) တာတ- ခမည်းတော်၊ ယဒါစ- အကြင်အခါ၌လည်း၊ သောမာဏဝေါ-
ထိုရသေ့ပျိုသည်။ ဝဇ္ဇေန- အဆင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ဂန္ဓေန- အနံ့နှင့်လည်း
ကောင်း၊ ဥပေတရူပါ- ပြည့်စုံသောသဘောရှိကုန်သော၊ တာဇဋ္ဌာယော-
ထိုဆံကျစ်တို့ကို၊ ပကိရတိ- ဖြေလိုက်၏။ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ နိလုပ္ပလံဝါတသ-
မေရိတံဝ- ကြာညှိနံ့ကို လေဆောင်လာသကဲ့သို့၊ တထေဝ- ထိုအတူလျှင်၊
အယံအဿမော- ဤကျောင်းသည်၊ [သံဝါတိ (သံဝါယတိ)]- ကြိုင်ကြိုင်
မွေး၏။

(၃၆) တာတ- ခမည်းတော်၊ တဿ- ထိုရသေ့ပျို၏၊ ကာယေ- ကိုယ်၌၊
ပင်္ကောစ- လူးသော ညွန်သည်လည်း၊ [ဘုသ(ဘုသံ)]ဒဿနေယျာ- အလွန်
ရှုချင်ဖွယ် ရှိ၏။ မယ့်- ငါ၏၊ ကာယေ- ကိုယ်၌၊ ပင်္ကော- လူးသော ညွန်သည်၊
ယာဒိသော- အကြင်သို့ ရွံဖွယ် လိလိသဘောရှိ၏။ တဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊
ကာယေပန- ကိုယ်၌သော်ကား၊ ပင်္ကော- လူးသော ညွန်သည်၊ ဧတာဒိသော-
ထိုသို့ရွံဖွယ် လိလိသဘောရှိသည်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်၊ အဂ္ဂဂိမ္မေ- နွေလ၏
အထွက်ဖြစ်သော မိုးတွင်းကာလ၌၊ သုဖုလ္လံ- ကောင်းစွာ ပွင့်သော၊ ဝနံယထာ-
ပန်းတောကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ မာလုတေန- လေညှင်းသည်၊ ဧရိတော-
သွေးဆောင် တိုက်လွှင့်အပ်သော၊ သောပင်္ကော- ထိုရသေ့ပျိုကိုယ်၌ လူးခဲ့သော
ညွန်ပျောင်းသည်၊ [ဝါယတိ(ဝါယတိ)]- ကြိုင်ကြိုင်မွေး၏။

(၃၇) တာတ- ခမည်းတော်၊ သုစိတ္တရူပံ- အလွန်ထူးဆန်းသော အဆင်း
ရှိသော၊ ရုစိရံ- ပြောင်ပြောင်ရှိသော၊ ဒဿနေယျံ- ရှုချင်စဖွယ်ရှိသော၊
ရုက္ခဖလံ- သစ်သီးကို၊ သောမာဏဝေါ- ထိုရသေ့ပျိုသည်၊ ပထဗျာ-
မြေပေါ်၌၊ နိဟန္တိနိဟနတိ- ပစ်၏၊ ခိတ္တဉ္စ- ပစ်သော်လည်း၊ ယံရုက္ခဖလံ-
အကြင် သစ်သီးသည်၊ တဿ- ထိုရသေ့ပျို၏၊ ဟတ္တံ- လက်တွင်းသို့ ပုနရေတိ-
လာပြန်၏၊ ဟံတာတ- အိုခမည်းတော်၊ တံရုက္ခဖလံ- ထိုသစ်သီးသည်၊
ကိရုက္ခဖလံနုခေါ- အဘယ်သစ်သီးနည်း။

(၃၈) တာတ- ခမည်းတော်၊ တဿ- ထိုရသေ့ပျို၏၊ ဒန္တာစ- သွားတို့
သည်လည်း၊ [ဘုသ(ဘုသံ)]ဒဿနေယျာ- အလွန် ရှုချင်စဖွယ်ရှိကုန်၏၊
[သမာသင်္ခိဝရူပပန္နာ (သမာသင်္ခါဝဏ္ဏုပပန္နာ)]- ကောင်းစွာ ပွတ်အပ်သော

ခရုသင်းအဆင်းနှင့် တူကုန်၏။ သုဒ္ဓါ- စင်ကြယ်ကုန်၏။ ဝိဝရိယမာနာ- ဖွင့်လိုက်သည်ရှိသော်၊ မနော- ငါ၏စိတ်ကို၊ ပဿာဒေန္တိ- ရွှင်စေကုန်၏။ တာတ- ခမည်းတော်၊ သောတာပသော- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ တေဟိ- ထိုသွားတို့ဖြင့်၊ သာကံ- ဟင်းရွက် သစ်မြစ်သစ်သီးကို၊ နဟိနုနအခါဒိ- မစားလေသည် ထင်၏။

(၃၉) တာတ- ခမည်းတော်၊ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ ဘာသိတံ- ပြောဆိုသော စကားသည်၊ အကက္ကသံ- ပြေပြစ် ချောမြေ့၏၊ [အဂ္ဂဠိတံ (အခလိတံ)]- အဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုသော်လည်း မချွတ်မယွင်း၊ မဟုံ- လျင်မြန်၏၊ မုဒုံ- နူးညံ့၏၊ ဥဇုံ- ဖြောင့်မတ်၏၊ အနုဒ္ဓတံ- မပျံ့လွင့်၊ အစပ- လံ- မလျှပ်ပေါ်၊ ရုဒံ- ပြောဆိုစဉ်ရင့်ကျူးသော အသံသည်လည်း၊ မနုညံ- နှစ်သက်ဖွယ်ရှိ၏၊ ကရဝိကသုဿရံ- ကရဝိက်ငှက်မင်း၏ သာယာသော အသံနှင့် တူ၏၊ ဟဒယင်္ဂမံ- နှလုံးသို့ သက်ဝင်၏၊ တဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ တံဘာသိတံ- ထိုပြောဆိုသော အသံကို၊ မေ- ငါ၏၊ မနော- စိတ်သည်၊ ရဉ္စယတေဝ- ကြိုက်နှစ်သက်သည်သာလျှင်တည်း။

(၄၀) တာတ- ခမည်းတော်၊ သောတာပသော- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ ဗိန္ဒုဿရော- လုံးသော အသံရှိ၏၊ နာတိဝိသဋ္ဌဝါကျော- တိုးတိုးသာသာ ပြောဆိုတတ်၏၊ သဇ္ဈာယံ သဇ္ဈာယနကာလေ- ကမ္မဋ္ဌာန်း ဗေဒင်သင်အံ့ခြင်းကို ပြုသောကာလ၌၊ နနုနအတိပ္ပယုတ္တော- အားမထုတ်လွန်းလေသည် ထင်၏၊ တာတ- ခမည်းတော်၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊ သောမာဏဝေါ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ ပုရတ္ထာ- ရှေးကာလက၊ မေ- ငါ၏၊ မိတ္တော- အဆွေခင်ပွန်းသည်၊ အဟု- ဖြစ်ပြီ၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ တံမာဏဝံ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုကို၊ ပုနဒေဝ- နောက်ကို တစ်ဖန်လျှင်၊ ဒဋ္ဌံ- မြင်ခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆမိ- အလိုရှိသေး၏။

(၄၁) တာတ- ခမည်းတော်၊ တဿမာဏဝဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ ဦရုနံ- ပေါင်နှစ်ဘက်တို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ဧကံဝဏံ- ဝံကိုက်နာတစ်ခုသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ ဣမံဝဏံ- ဤဝံကိုက်နာသည်၊ သုသန္တိ- ယောက်သွားခုံမျက်နှာဝ ကဲ့သို့ ကောင်းစွာ စေ့စပ်၏၊ [သဗ္ဗတ္ထဝိမဋ္ဌိတံ (သဗ္ဗတ္ထဝိမဋ္ဌံ)]- ထက်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ ပြေပြစ်ချောမော၏၊ [ပုထု(ပုထု)]- ကြီးလည်း ကြီး၏၊ သုဇာတံ- ကောင်းသော သဏ္ဌာန်လည်း ရှိ၏၊ ခရပတ္တ သန္နိဘံ- ပွင့်လှခါနီးဖြစ်သော ပဒုမာကြာငုံဖူးနှင့် တူသော မျက်နှာရှိ၏၊ တေနေဝ- ထိုသို့အနာရှိသော

ကြောင့်လျှင်၊ မာဏဝေါ- ရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ ဝိဝရိယ- ကိုယ်ဝတ်ကို ဖွင့်လှစ်ထည့်၍၊ မံ- ငါ့ကို၊ [ဥတ္တရိယာန(ဥတ္တရိယေန)]- ဖိတည့်၍၊ [ဥရုဇယံနေန (ဥရုဇယံနေန)]- ပေါင်ခါးစောင်ဖြင့်၊ [ပိဋယိ (ပိဋယိ)]- ညှပ်၏။

(၄၂) တာတ- ခမည်းတော်၊ တဿမာဏဝဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ သရိ- ရတော- ကိုယ်မှ၊ နိစ္ဆရန္တာ- ပြီးပြီးပြန်ထွက်လတ်ကုန်သော၊ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏာ- ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သော၊ ရသ္မိယော- အရောင်တို့သည်၊ အန္တလိက္ခေ- ကောင်းကင်၌၊ [သတေရတာ(သတေရိတာ)]- အစဉ်မပြတ် တလျှပ်လျှပ်ရှိကုန်သော၊ ဝိဇ္ဇရိဝ- လျှပ်စစ်နွယ်တို့ကဲ့သို့၊ တပန္နိဇဝ- ထိန်ထိန်ဝင်းကုန်သည်သာလျှင်တည်း၊ အာဘန္တိဇဝ- အလွန်ထွန်းပကုန်သည် သာလျှင်တည်း၊ [ဝိရောစရေ(ဝိရောစန္တေဝ)]- အထူးသဖြင့် ထွန်းလင်းကုန် သည်သာလျှင်တည်း၊ တဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ အဉ္စနလောမသဒိသာ- မျက်စဉ်းညှိအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော အမွှေးတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ ဗာဟာ- မောင်းနှစ်ဘက်တို့သည်၊ မုဒု- နူးညံ့လှကုန်၏၊ တဿ- ထိုရှင် ရသေ့ပျို၏၊ ဟတ္တာ- လက်တို့သည်၊ ဝိစိတြဝဋ္ဋုလိကာ- ဆန်းကြယ်လှစွာ သန္တာညွန့်နှင့် တူသော လုံးသောလက်ချောင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သောဘရေ- တင့်တယ်ကုန်၏။

(၄၃) တာတ- ခမည်းတော်၊ သောမာဏဝေါ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ အကက္ကသင်္ဂေါ- ပွေးမွဲမစွဲရုံမရဲသော ကိုယ်ရှိ၏၊ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ [နစဒီယ လောမော(လောမာ)]- အမွှေးတို့သည်၊ (နစဒီယာ)- ရှည်လည်း မရှည်ကုန်၊ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ နခါ- လက်သည်းတို့သည်၊ ဒီယာ- ရှည်ကုန်၏၊ အပိ- ရှည်ကာသာလည်း မဟုတ်သေး၊ လောဟိတဂီ- ကျေး နှုတ်သီးကဲ့သို့ တွေးတွေးနီသော အဆင်းလည်း ရှိကုန်၏၊ ကလျာဏရူပေါ- ကောင်းသော သဘောရှိသော ရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ မုဒုဟိ- နူးညံ့ကုန်သော၊ ဗာဟာဟိ- မောင်းနှစ်ဘက်တို့ဖြင့်၊ ပလိဿဇူန္တော- ငါကို ပိုက်ဖက်၍၊ ရမယံ ရမယန္တော- မွေ့လျော်စေလျက်၊ မယံ- ငါးအား၊ ဥပဋ္ဌဟိ- လုပ်ကျွေးပေ၏။

(၄၄) တာတ- ခမည်းတော်၊ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ ဟတ္တာ- လက်တို့သည်၊ တူလူပနိဘာ- ဝါဂွမ်းစုကဲ့သို့၊ မုဒု- နူးညံ့ကုန်၏၊ ပဘဿရာ- ပြီးပြီးပြန် ထွက်လက်သော အရောင်ရှိကုန်၏၊ သုဝဏ္ဏ ကမ္မတလဝဋ္ဋာ- ရွှေကြေးမုံကဲ့သို့ ညီညွတ်သော လက်ဝါးပြင် ပွတ်တင်သကဲ့သို့ လုံးသော လက်ချောင်းရှိကုန်၏။

သုတ္တဝီ- ကောင်းသော အရေအသားရှိကုန်၏။ သော- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်။
 တေဟိ- ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော၊ မုဒုကေဟိ- နူးညံ့လှသော လက်တို့ဖြင့်၊
 မံ- ငါ့ကို၊ သံဖုသိတွာ- ကောင်းစွာ တို့၍၊ ဣတော- ဤကျောင်းမှ၊ ဂတော-
 ငါမျှော်လိုက်စဉ်ပင် သွားရှာလေ၏။ တေန- ထိုသို့နူးညံ့လှသော လက်တို့ဖြင့်
 ငါ့ကို တို့၍သွားရှာလေသောကြောင့်၊ မံ-မမ- ငါ၏၊ စိတ္တံ- စိတ်သည်၊
 [ဒဟန္တိ(ဒဟတိ)]- ပူလှချေ၏။

(၄၅) တာတ- ခမည်းတော်၊ သောဣသိ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ [ခါရိဝိဓံ
 (ခါရိဝိဓံ)]- ပရိက္ခရာဖြင့် ပြည့်သော ဝန်ကို၊ [နအဟာသိနန(နဝဟတိ-နန)]-
 မထမ်းလေသည် ထင်၏။ သောဣသိ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊
 ကဋ္ဌာနိ- မီးပူဇော်စရာ ထင်းတို့ကို၊ နအဘဠိနန- ခွေဖူးဟန် မရှိ၊ သောဣသိ-
 ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ ဒုမေ- သစ်ပင်တို့ကို၊ [ကုဋ္ဌာရိယာ(ကုဓာရိယာ)]-
 ပုဆိန်ဖြင့်၊ နဟန္တိနန- ပေါက်ဖူးဟန် မရှိ၊ ဟိသစ္စံ- မှန်၏၊ အဿ-
 ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ ဟတ္တေသု- လက်တို့၌၊ ခိလာနိ- ပွန်းရာပေါက်ရာတို့သည်၊
 နအတ္တိ နသန္တိ- မရှိကုန်။

(၄၆) တာတ- ခမည်းတော်၊ အတ္ထောစခေါ- ဝံတစ်ခုသည်လျှင်၊ တဿ-
 ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏၊ ဦရန္တရေ- ပေါင်ကြား၌၊ ဝဏံ- အနာကို၊ အကာသိ-
 ပြုလေ၏။ တာတ- ခမည်းတော်၊ သော- ထိုရှင်ရသေ့သည်၊ ဗြဟ္မေ-
 ဣသိသိင်္ဂရသေ့ပျိုမြတ်၊ တွံ- ရှင်ရသေ့သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ [သုခိတံ(သုခိ)]-
 ချမ်းသာအောင်၊ ကရောဟိ- ပြုပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မံ- ငါ့ကို၊ အဗြဝိ-
 ဆို၏။ တေန- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ မမ- ငါအား၊ သုခိတံ- ချမ်းသာအောင်၊
 ကရောဟိ- ပြုပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တော- ဆိုအပ်သော၊ သောအဟံ-
 ထိုငါသည်၊ တဿ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုအား၊ သောချံ- ချမ်းသာအောင်၊ အကရိ-
 ပြုလိုက်၏။ တာတ- ခမည်းတော်၊ ကာရိတေ- ချမ်းသာအောင်ပြုသည်
 ရှိသော်၊ သောတာပသော- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဗြဟ္မေ- ဣသိသိင်္ဂ
 ရှင်ရသေ့မြတ်၊ သုခိတောသ္မိ- ငါချမ်းသာပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဗြဝိ-
 ပြောဆိုခဲ့၏။

(၄၇) တာတ- ခမည်းတော်၊ တေတဝ- ခမည်းတော်၏၊ မာလုဝပဏ္ဏသန္တ-
 တာ- မာလောရွက်ဖြင့် မိုးအပ်သော၊ အယဉ္ဇ- ဤကျောင်းတော်သည်လည်း၊
 အဇ္ဇ- ယနေ့၊ မယာစ- ငါသည်လည်းကောင်း၊ တေနစ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်
 လည်းကောင်း၊ အညမညပရာမသနာ လိင်္ဂနဝသေန- အချင်းချင်းသုံးသပ်

ဘက်ယမ်းကြသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်၊ ပရိဝတ္တန္တေဟိ- ထိုမှ ဤမှ လွန်ကြကုန်သောကြောင့်၊ ဝိကိဏ္ဏရူပါဝ- ဖရိဖရဲကဲ့သို့သော သဘောရှိ၏။ တာတ- ခမည်းတော်၊ အဟဉ္စ- ငါသည်လည်းကောင်း၊ သောစ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်လည်းကောင်း၊ ရမိတွာ- မွေ့လျော်ကြ၍၊ ကိလန္တရူပါ- ပင်ပန်းကြလျှင်၊ ဥဒကေ- ရေအိုင်၌၊ ရမိတွာ- ရေခိုးကြ၍၊ ပုနပ္ပနံ- အဖန်တလဲလဲ၊ ပဏ္ဏကုဋိ- ကျောင်းတွင်းသို့၊ ဝဇာမ- ဝင်ကြကုန်၏။

(၄၈) တာတ- ခမည်းတော်၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ မမ- ငါအား၊ မန္တာ- ဗေဒင်တို့သည်၊ နပဋိဘန္တိ- မထင်ကုန်၊ [အဂ္ဂိဟုတံပိ(အဂ္ဂိဟုတမ္ပိ)]- မီးပူဇော်ခြင်းသည်လည်း၊ နပဋိဘာတိ- မထင်၊ [ယညတန္တံ(ယညံပိ)]- ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်လည်း၊ နပဋိဘာတိ- မထင်၊ (တကြ)တသ္မိ- ထိုအရပ်၌၊ တံဗြဟ္မစာရိ- ထိုမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော ရှင်ရသေ့ပျိုကို၊ ယာဝ- အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး၊ နပဿာမိ- မမြင်ရသေး၊ တာဝ- ထိုမမြင်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ တေ- သင်ခမည်းတော်၏၊ မူလဖလာနိ- သစ်မြစ် သစ်သီးတို့ကို၊ နစာပိဘုဉ္ဇေ- ငါမစား။

(၄၉) တာတ- ခမည်းတော်၊ [ယသံဒိသံ(ယသံဒိသာယံ)]- အကြင် အရပ်မျက်နှာ၌၊ သောဗြဟ္မစာရိ- ထိုမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော ရှင်ရသေ့ပျိုသည်၊ ဝသတေ- နေ၏၊ တံဒိသံ- ထိုအရပ်မျက်နှာကို၊ တုဝံပိ- သင်ခမည်းတော်သည်လည်း၊ အဒ္ဓါ- စင်စစ်၊ ပဇာနာသိ- သိတော်မူ၏၊ တာတ- ခမည်းတော်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တေ- သင်ခမည်းတော်၏၊ အဿမမ္ပိ- ကျောင်းတော်၌၊ မာအမရိ- မသေခင်၊ တံဒိသံ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုနေသော အရပ်သို့၊ မံ- ငါကို၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ ပါပယ- ပို့ပါလော။

(၅၀) တာတ- ခမည်းတော်၊ ဝနံ- ရှင်ရသေ့ပျို၏ ကျောင်းကို လည်၍ တည်သော တောသည်၊ ဝိစိတြဖုလ္လံ- အဖြူအနီအစရှိသည်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော အဆင်းရှိသော ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပွင့်လင်းသာယာ၏၊ ဒိဇာဘိယုဋ္ဌံ- ငှက်အပေါင်းတို့၏ သာယာစွာ တွန့်မြူးရာဖြစ်၏၊ ဒိဇသယံသေဝိတံ- ငှက်အပေါင်းတို့၏ မှီဝဲရာဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မယာ- ငါသည်၊ သုတံ- ရှင်ရသေ့ပျိုပြော၍ ကြားလိုက်ရ၏၊ တာတ- ခမည်းတော်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တေ- ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့၏၊ အဿမေ- ကျောင်းတော်၌၊ ပါဏံ- အသက်ကို၊ ပုရာဝိဇဟာမိ- မစွန့်ရခင်၊ တံဝနံ- ထိုရှင်ရသေ့ပျိုနေရာ တောမြိုင်သာသို့၊ မံ- ငါကို၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ ပါပယ- ပို့တော်မူပါလော။

တတ္ထ- ထိုဣဓာဂမာစသော ဂါထာတို့၌၊ ဣဓာဂမာတိ- ဣဓာဂမာဟူသည် ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ဣမံ အဿမပဒံ- ဤငါတို့သင်္ခမ်းကျောင်းရှိရာအရပ်သို့၊ အာဂ-
တော- ရောက်လာ၏။ သုဒဿနေယျောတိ- သုဒဿနေယျောဟူသည်ကား၊ သုဠ-
ကောင်းစွာ၊ ဒဿနေယျော- ရှုချင်ဖွယ်ရှိသော၊ သုတန္နတိ- သုတန္နဟူသည်ကား၊
သုဠ- ကောင်းစွာ၊ တန္နကော- သေးသွယ်သော၊ နာတိကိသော- မပိန်လွန်းသော။

နာတိထူလော- မဝလွန်းသော၊ ဝိနေတိတိ- ဝိနေတိဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-
မိမိ၏၊ သရီရပ္ပဘာယ- ကိုယ်ရောင်ဖြင့်၊ အဿမပဒံ- သင်္ခမ်းကျောင်းနေရာအရပ်ကို၊
ဧကောဘာသံ ဝိယ- တစ်ခဲနက်သော အရောင်ကဲ့သို့၊ ဝိနေတိ ပူရေတိ- ပြည့်စေ၏။
သုကဏ္ဍကဏ္ဍဒနေဟိ ဘောတောတိ- သုကဏ္ဍကဏ္ဍဒနေဟိဘောတော
ဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ တဿ ဘောတော- ထိုရှင်ရသေ့၏၊ သုကဏ္ဍဟိ-
အလွန် မည်းနက်ကုန်သော၊ ကဏ္ဍဒနေဟိ- အနက်ရောင်အဖုံး အလွမ်းရှိကုန်သော၊*
ဘမရဝဏ္ဏေဟိ- ပိတုန်းအရောင် နက်မှောင်ကုန်သော၊ ကေသေဟိ- ဆံပင်တို့ဖြင့်၊
သုကဏ္ဍသီသံ- အလွန်မည်းနက်သော ဦးခေါင်းသည်၊ သုမဇ္ဇိတမဏိမယံ ဝိယ-
ကောင်းစွာ ပွတ်တိုက်အပ်သော ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသကဲ့သို့၊ ခါယတိ- ထင်ရ၏၊ အမဿု-
ဇာတောတိ- အမဿုဇာတောဟူသည်ကား၊ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့၏၊ မဿု- မှတ်
ဆိတ်ကျင်စွယ်သည်၊ န တာဝ ဇာယတိ- မပေါက်ရောက်၊ တရုဏောယေဝ-
ငယ်ရွယ်သေးသည်သာလျှင်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏။) အပုရာဏဝဏ္ဏီတိ- အပုရာဏ
ဝဏ္ဏီဟူသည်ကား၊ အစိရပဗ္ဗဇိတော- မကြာမြင့်မီက ရဟန်းပြုသူသည်၊ (ဟောတိ-
ဖြစ်၏။) အာဓာရရူပဉ္စ ပနဿ ကဏ္ဏေတိ- အာဓာရရူပဉ္စ ပနဿ ကဏ္ဏေဟူသည်
ကား၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ အဿ- ထိုရှင်ရသေ့၏၊ ကဏ္ဏေ စ- လည်ပင်း၌ကား၊
အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ဘိက္ခာဘာဇနဌပနံ- ဆွမ်းခံခွက်ထားရာဖြစ်သော၊ ပတ္တာဓာရ-
သဒိသံ- သပိတ်ခြေနှင့် တူသော၊ ပိဋန္နနံ- အဆင်တန်ဆာသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ ဣတိ-
ဤသို့၊ မုတ္တာဟာရံ- ပုလဲသွယ်ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ ဂဏ္ဍာတိ-
ဂဏ္ဍာဟူသည်ကား၊ ထနေ- သားမြတ်တို့ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ အာဟ- ပြောပြ၊
ဥရေ သုဇာတာတိ- ဥရေ သုဇာတာဟူသည်ကား၊ ဥရမိ- ရင်၌၊ သုဇာတာ-
ဖြစ်ကုန်သော၊ “ဥရတော”တိပိ- ဥရတောဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ-

* ကဏ္ဍဒနေဟိ= ကဏ္ဍ- သဒ္ဓါ အနက်ရောင်ကို ဟော၏။ ဆဒန- သဒ္ဓါ အဖုံးအလွမ်းကို
ဟော၏။ အနက်ရောင်တည်းဟူသော အဖုံးအလွမ်းရှိသော ဆံပင်ကိုရ၏။

ရှိ၏။) ပဘဿရာတိ- ပဘဿရာဟူသည်ကား၊ ပဘာသမ္ပန္နာ- အရောင်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ “ပဘာသရေ”တိပိ- ပဘာသရေဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ရှိ၏။) ဩဘာသန္တိ- တောက်ပကုန်၏။ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဘုသဒဿနေယျန္တိ- ဘုသဒဿနေယျဟူသည်ကား၊ အတိဝိယ- အလွန်လျှင်၊ ဒဿနီယံ- ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ကုဉ္ဇိတဂ္ဂါတိ- ကုဉ္ဇိတဂ္ဂါဟူသည်ကား၊ သီဟကုဏ္ဍလံ- ခြင်္သေ့ နားချောင်းကို၊* သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ ဝဒတိ- ဆို၏။ သုတ္တဉ္ဇာတိ- သုတ္တဉ္ဇ ဟူသည်ကား၊ တဿ- ထိုရှင်ရသေ့၏။ ယံ ဇဿာဗန္ဓနသုတ္တံ- အကြင် ဆံကျစ်ကို ဖွဲ့သော ကြိုးသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏။) တမ္ပိ- ထိုကြိုးသည်လည်း၊ ဇောတတိ- တောက်ပ၏။ ပဘံ- အရောင်ကို၊ မုဉ္ဇတိ- လွတ်၏။ “သံယမာနိ စတဿော”တိဣမိနာ- သံယမာနိ စတဿောဟူသော ဤစကားရပ်ဖြင့်၊ မဏိသုဝဏ္ဏပဝါဠရဇတမယာနိ- ပတ္တမြား ရွှေ ကြောင်မျက်ရွဲ ငွေတို့ဖြင့်ပြီးကုန်သော၊ စတ္တာရိ- လေးပါးကုန်သော၊ ပိဠန္ဓနာနိ- အဆင်တန်ဆာတို့ကို၊ ဒဿေတိ- ပြ၏။ တာ ပီသရေတိ- တာ ပီသရေဟူသည်ကား၊ တာနိ ပိဠန္ဓနာနိ- ထိုအဆင်တန်ဆာတို့သည်၊ ပါဝုသမ္ပိ- မိုးကာလ၌၊ ဒေဝေ- မိုးသည်၊ ပဝုဌေ- ကုန်ဆုံးသည်ရှိသော်၊ တိရိဋ္ဌိသံဃာ ဝိယ- ပုဇွန်အပေါင်းတို့ကဲ့သို့၊ ဝိရဝန္တိ- မည်ကုန်၏။ မိခလန္တိ- မိခလံဟူသည်ကား၊ မေခလံ- ခါးကြိုးတန်းဆာကို၊ အယမေဝ ဝါ- ဤမေခလံသည်ပင်၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏။) ဣဒံ- ဤပုဒ်ကို၊ နိဝတ္ထကဉ္စနစီရကံ- ဝတ်ဆင်အပ်သော ရွှေခါးစည်းကြိုးကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ အာဟ- ဆို၏။ န သန္တရေတိ- န သန္တရေဟူသည်ကား၊ ဝါကေ- လျှော်တေကြိုးကို၊ န- မဆောင်၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ တာတ- ဖခင်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ တိဏမယံ- မြက်ဖြင့်ပြီးသော၊ စီရကံ ဝါ- ခါးကြိုးကိုလည်း ကောင်း၊ ဝါကမယံ- လျှော်တေဖြင့်ပြီးသော၊ စီရကံ ဝါ- ခါးကြိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓာရေမ ယထာ- ဆောင်ကုန်သကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ သော- ထိုရှင်ရသေ့သည်၊ န ဓာရေတိ- မဆောင်၊ ပန- အဟုတ်သော်ကား၊ သော- ထိုရှင်ရသေ့သည်။

* သီဟကုဏ္ဍလံ= အဖျား၌ကွေးကောက်ထားသဖြင့် ကော့နေသော နားဝတ်တန်ဆာ တစ်မျိုးတည်း။ ဤပုဒ်၌ သီဟ-သဒ္ဒါ အကြီးအကဲ(ဝါ)မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု အနက်ကြံ၍၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သော နားဝတ်တန်ဆာကို ခြင်္သေ့နားကပ် နားချောင်း နားဆွဲ နားကွင်းဟု ဝေါဟာရတ္ထကြံလေ။

သုဝဏ္ဏစီရကံ- ရွှေခါးစည်းကြိုးကို၊ ဓာရေတိ- ဆောင်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ အခီလကာနီတိ- အခီလကာနီဟူသည်ကား၊ အတစာနိ- အခွံမရှိကုန်သော၊ နိပ္ပဏ္ဍာနိ- အရွက်မရှိကုန်သော၊ ကဋ္ဌိသမောဟိ- တာနီတိ- ကဋ္ဌိသမောဟိတာနီဟူသည်ကား၊ ကဋ္ဌိယံ- ခါး၌၊ ဗဒ္ဒါနိ- ဖွဲ့အပ်ကုန်သော၊ နိစ္စကီဠံ ကရောန္တီတိ- နိစ္စကီဠံ ကရောန္တီဟူသည်ကား၊ အယဋ္ဌိတာနိပိ- အချင်းချင်း မထိပါးကြကုန်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ နိစ္စကာလံ- အခါခပ်သိမ်း၊ ကီဠာယန္တိ- မြူးတူး ကစားကြကုန်၏၊ ဟံ တာတာတိ- ဟံ တာတဟူသည်ကား၊ ဟမ္ဘော တာတ- အိုဖခင်၊ ကိ ရုက္ခဖလာနိ တာနီတိ- ကိ ရုက္ခဖလာနိ တာနီဟူသည်ကား၊ တဿ မာဏဝဿ- ထိုလုလင်၏၊ ကဋ္ဌိယံ- ခါး၌၊ ဗဒ္ဒါနိ- ဖွဲ့ချည်အပ်ကုန်သော၊ တာနိ သုတ္တာရဋ္ဌာနိ- ထိုချည်ဖြင့် သိ၍ထားအပ်သော အသီးတို့သည်၊ ကတရုက္ခဖလာနိ နာမ- အဘယ် သစ်သီးတို့မည်ကုန်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မဏိသံဃာဋီ- ပတ္တမြား လုံးခါးပတ်ကို* သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

ဇဋ္ဌာတိ- ဇဋ္ဌာဟူသည်ကား၊ ဇဋ္ဌာမဏ္ဍလာကာရေန- ဆံကျစ်ဝန်းအသွင် သဏ္ဌာန်ဖြင့်၊ ဗဒ္ဒရတနမိဿကကေသဝဋ္ဌိယော- ဖွဲ့အပ်သော ရတနာတို့ဖြင့် ရောနှောသော ဆံပင်အလုံးတို့ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်၍၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ ဝေလ္လိတဂ္ဂါတိ- ဝေလ္လိတဂ္ဂါဟူသည်ကား၊ ကုဉ္စိတဂ္ဂါ- ကော့သော အဖျားရှိကုန်၏၊ ဒွေဓာသိရောတိ- ဒွေဓာသိရောဟူသည်ကား၊ တဿ- ထိုရှင်ရသေ့၏၊ သီသံ- ဦးခေါင်းသည်၊ ဒွေဓာ- နှစ်ဖြာ၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဗဒ္ဒါနိ- ဖွဲ့အပ်ကုန်သော၊ ဇဋ္ဌာနံ- ဆံကျစ်တို့၏၊ ဝသေန- အစွမ်းဖြင့်၊ သုဠ- ကောင်းစွာ၊ ဝိဘတ္တရူပံ- ခွဲဝေအပ်သော သဘောရှိ၏၊ တထာတိ- တထာဟူသည်ကား၊ တဿ မာဏဝဿ- ထိုလုလင်၏၊ ဇဋ္ဌာ ယထာ- ဆံကျစ်ကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ တုမေဟိ- သင်ဖခင်တို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ (ဇဋ္ဌာ- ဆံကျစ်တို့ကို) န ဗဒ္ဒါ- ဖွဲ့၍မပေးအပ်ချေ၊ မမ- ငါ၏၊ ဇဋ္ဌာပိ- ဆံကျစ်သည်လည်း၊ တထာ- ထိုလုလင် အတူ၊ အဿူ- ဖြစ်ပါမူ၊ အဟော ဝတ- ကောင်းပေစွ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပတ္ထေန္တော- တောင့်တလျက်၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ ဥပေတရူပါတိ- ဥပေတရူပါဟူသည်ကား၊ ဥပေတသဘာဝါ- ပြည့်စုံသော သဘောရှိကုန်၏။

* မဏိသံဃာဋီ- မဏိ-ပတ္တမြား၊ သံဃာဋီ-ထိစပ်ခြင်း၊ ပေါင်းစုခြင်း- ပတ္တမြားလုံးများကို တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး တစ်ကုံးတည်းစပ်၍ စီကုံးထားသော ခါးဝတ်တန်ဆာကို ဆိုလိုသည်။

ဝါတသမေရိတံဝါတိ- ဝါတသမေရိတံဟူသည်ကား၊ ယထာ နာမ- ဥပမာမည်သည်ကား၊ ဝါတေန- လေသည်၊ နီလုပ္ပလံ- ကြာညိုပန်းနံကို၊ သမီရိတံ- ဆောင်ယူဘိသကဲ့သို့၊ တထေဝ- ထို့အတူ၊ ဣမသ္မိံ ဝနသဏ္ဍေ- ဤတောအရပ်၌၊ အယံ အဿမော- ဤသင်္ခမ်းကျောင်းသည်၊ သံဝါတိ- ကြိုင်လှိုင်၍နေ၏၊ နေတာဒိသောတိ- နေတာဒိသောဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ ယာဒိသော- အကြင်သို့သဘောရှိသော၊ မမ- ငါ၏၊ ကာယေ- ကိုယ်၌၊ ပင်္ကော- ရွံ့ညွှန်သည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) ဧတာဒိသော- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ တဿ- ထိုရသေ့၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ (ပင်္ကော- ရွံ့ညွှန်သည်၊) န- မရှိ၊ ဟိ- မှန်၏၊ သော- ထိုလူလင်သည်၊ ဒဿနိယောစေဝ- ရှုချင်စဖွယ်လည်းရှိ၏၊ သုဂန္ဓော စ- ကောင်းသော အနံ့လည်း ရှိ၏၊ အဂ္ဂဂိမ္မေတိ- အဂ္ဂဂိမ္မေဟူသည်ကား၊ ဝသန္တသမယေ- နွေဦးအချိန်၌။

နိဟန္တိတိ- နိဟန္တိဟူသည်ကား၊ ပဟရတိ- ပုတ်ခတ်၏၊ ကိ ရုက္ခဖလံ န ခေါတန္တိ- ကိ ရုက္ခဖလံ န ခေါ တံဟူသည်ကား၊ တံ ဖလံ- ထိုအသီးသည်၊ ကတရ- ရုက္ခဿ- အဘယ်မည်သော သစ်ပင်၏၊ ဖလံ န ခေါ- အသီးနည်း၊ သင်္ခဝရူပပန္နာတိ- သင်္ခဝရူပပန္နဟူသည်ကား၊ သုဓောတသင်္ခပဋိဘာဂါ- ကောင်းစွာ ပွတ်တိုက်အပ်ပြီးသော ခရုသင်းအဆင်းနှင့် တူကုန်၏၊ န ဟိ နူန သော သာကမခါဒိ တေဟိတိ- န ဟိ နူန သော သာကမခါဒိ တေဟိဟူသည်ကား၊ သော မာဏဝေါ- ထိုလူလင်သည်၊ မယံ ဝိယ- ငါတို့ကဲ့သို့၊ တေဟိ ဒန္တေဟိ- ထိုသွားတို့ဖြင့်၊ ရုက္ခပဏ္ဏာနိ စေဝ- သစ်ရွက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မူလဖလာဖလာနိ စ- သစ်ဥသစ်ဖု သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ န ခါဒိ နူန- မခဲစားလေယောင်တကား၊ ဟိ- မှန်၏၊ တာနိ- ထိုသစ်ရွက်သစ်ဥသစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ခါဒန္တာနံ- ခဲစားကုန်သော၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ဒန္တာ- သွားတို့သည်၊ သဗလာ- အဆင်းပြောက်ကျားကုန်၏၊ ပဏ္ဏဝဏ္ဏာ- သစ်ရွက်ရော်ကဲ့သို့ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒိပေတိ- ပြ၏။

အကက္ကသန္တိ- အကက္ကသံဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ တဿ- ထိုလူလင်၏၊ ဘာသိတံ- ဆိုအပ်သော စကားသည်၊ အဖရသံ- မကြမ်းတမ်း၊ အဂဠိတံ- တံတွေးမယို၊ ပုနပ္ပုနံ- အဖန်ဖန်၊ ဝဒန္တဿာပိ- ပြောဆိုအပ်ပါသော်လည်း၊ မဓုရတာယ- ချိုသာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မုဟုံ- လျင်မြန်၏၊ မုဒုံ- နူးညံ့၏၊ အပမုဿတာယ- မမေ့လျော့သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဥဇုံ- ဖြောင့်မတ်၏၊ အဝိက္ခိတ္တတာယ- ဖရိုဖရဲမပြိုကွဲသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အနုဒ္ဓဋံ- မပြန့်လွင့်၊ ပတိဋ္ဌိတတာယ- တည်တံ့သည်၏

အဖြစ်ကြောင့်၊ အစပလံ- မလျှပ်ပေါ်၊ ရုဒန္တိ- ရုဒ်ဟူသည်ကား၊ ဘာသမာနဿ- စကားဆိုသည်ရှိသော်၊ သရသင်္ခါတံ- အသံဟုဆိုအပ်သော၊ ရုဒမ္ပိ- စကားသံသည် လည်း၊ မနောဟရံ- နှစ်လိုဖွယ်ရှိ၏၊ ကရဝိကဿ- ကရဝိတ်ငှက်၏၊ (ရုဒ်) ဝိယ- မည်သံကဲ့သို့၊ သုဿရံ- ကောင်းသော အသံရှိ၏၊ သုမဓုရံ- ချိုမြိန်သော အသံရှိ၏၊ ရုဇ္ဈယတေဝါတိ- ရုဇ္ဈယတေဝဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ မနော- စိတ်သည်၊ ရုဇ္ဈတိ- ယေဝ- တပ်မက်သည်သာ၊ ဗိန္ဒုဿရောတိ- ဗိန္ဒုဿရောဟူသည်ကား၊ ပိဏ္ဍိတဿ- ရော- တစ်ခဲနက်သော အသံရှိ၏၊ မာဏဝေါဟူတိ- မာဏဝေါဟူဟူသည်ကား၊ ဟိ- အကြံကြောင့်၊ သော မာဏဝေါ- ထိုရသေ့ပျိုသည်၊ ပုရတ္တာ- ရှေးကာလ၌၊ မမ- ငါ၏၊ မိတ္တာ- မိတ်ဆွေသည်၊ အဟု- ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သုသန္တိ သဗ္ဗတ္တ ဝိမဋ္ဌိမံ ဝဏန္တိ- သုသန္တိ သဗ္ဗတ္တ ဝိမဋ္ဌိမံ ဝဏံဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ တဿ မာဏဝဿ- ထိုလူလင်၏၊ ဥရုနံ- ပေါင်တို့၏၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ဝဏံ- အနာသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တံ- ထိုအနာသည်၊ သုသန္တိ- ကောင်းစွာ စေ့စပ်၏၊ သုဖုသိတံ- ကောင်းစွာ ထိစပ်၏၊ သိပ္ပိပုဋမုခသဒိသံ- ယောက်သွားခုံး၏ မျက်နှာဝနှင့် တူ၏၊ သဗ္ဗတ္တ- အလုံးစုံ၌၊ ဝိမဋ္ဌိ- ပြေပြစ်၏၊ သမန္တတော- ထက်ဝန်းကျင်မှာ၊ မဋ္ဌိ- ချောမွေ့၏၊ ပုထူတိ- ပုထူဟူသည်ကား၊ မဟန္တိ- ကြီးမား၏၊ သုဇာတန္တိ- သုဇာတံဟူသည်ကား၊ သုသဏ္ဌိတံ- ကောင်းသော သဏ္ဌာန် ရှိ၏၊ ခရပတ္တသန္တိဘန္တိ- ခရပတ္တသန္တိဘံဟူသည်ကား၊* သုပုပ္ဖိတပဒုမမကုဋသန္တိဘံ- ပွင့်ခါနီးသော ပဒုမ္မာကြာဖူးအရောင်ရှိ၏၊ ဥတ္တရိ ယာနာတိ- ဥတ္တရိယာနဟူသည်ကား၊ ဥတ္တရိတွာ- ဖိနှိပ်၍၊ အဝတ္တရိတွာ- ဖိနှိပ်၍၊ ပိဋယီတိ- ပိဋယီဟူသည်ကား၊ ပိဋေသိ- ညှပ်၏၊ တပန္နိတိ- တပန္နိဟူသည်ကား၊ တဿ မာဏဝဿ- ထိုလူလင်၏၊ သရိရတော- ကိုယ်မှာ၊ နိစ္ဆရန္တာ- ထွက်ကုန်သော၊ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏရံသိယော- ရွှေ၏ အဆင်းကဲ့သို့သော အရောင်တို့သည်၊ ဇလန္တိ- တောက်ပကုန်၏၊ ဩဘာသန္တိ- တောက်ပကုန်၏၊ ဝိရောစန္တိ စ- တောက်ပကုန်၏၊ ဗာဟာတိ- ဗာဟာဟူသည်ကား၊ အဿ- ထိုလူလင်၏၊ ဗာဟာပိ- လက်မောင်းတို့သည်လည်း၊ မုဒု- နူးညံ့ကုန်၏၊ အဉ္ဇနလောမသာဒိသာတိ- အဉ္ဇန- လောမသာဒိသာဟူသည်ကား၊ အဉ္ဇနသဒိသေဟိ- မျက်စည်းညိုအဆင်းနှင့် တူကုန်သော၊ လောမေဟိ- အမွှေးတို့ဖြင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝိစိတြဝဋ္ဋု-

* ခရပတ္တ- ခရ - ကြမ်းတမ်းသော၊ ပတ္တ- ပွင့်ဖတ်၊ ပဒုမ္မာကြာ၏ မပွင့်မီကာလ၌ အနည်းငယ် ကြမ်းတမ်း ပွင့်သောအခါ၌ကား နူးညံ့၍သွား၏၊ ထို့ကြောင့် ခရပတ္တ-သဒ္ဒါ ကြာဖူးကို ဟော၏။

လိကာဿ သောဘရေတိ- ဝိစိတြဝဋ္ဋုလိကာဿ သောဘရေဟူသည်ကား၊ အဿ-
ထိုလုလင်၏၊ ဟတ္ထာပိ- လက်ချောင်းတို့သည်လည်း၊ ဝရလက္ခဏာဝိစိတြာဟိ-
မြတ်သော လက္ခဏာတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်ကုန်သော၊ ပဝါလင်္ကရသဒိသာဟိ- သန္တာညွန့်နှင့်
တူကုန်သော၊ ဝဋ္ဋုလီဟိ- လုံးဝန်းသော လက်ချောင်းတို့ဖြင့်၊ သမန္တာဂတာ-
ပြည့်စုံကုန်သည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ သောဘန္တိ- တင့်တယ်ကုန်၏။

အကက္ကသင်္ဂေတိ- အကက္ကသင်္ဂေဟူသည်ကား၊ ကဗ္ဗပိဋကဒိရဟိတ
အင်္ဂပစ္စင်္ဂေ- ပွေးဝဲမှည့်မည်းဝက်ခြံစသည်မှကင်းသော အင်္ဂါကြီးငယ်ရှိသည်၊ ရမယံ
ဥပဋ္ဌဟိတိ- ရမယံ ဥပဋ္ဌဟိဟူသည်ကား၊ မံ- ငါ့ကို၊ ရမယန္တော- မွေ့လျော်စေသည်
ဖြစ်၍၊ ဥပဋ္ဌဟိ- လုပ်ကျွေးခဲ့ပြီ၊ ပရိစရိ- လုပ်ကျွေးခဲ့ပြီ၊ တူလူပနိဘာတိ- တူလူပနိဘာ
ဟူသည်ကား၊ မုဒုဘာဝဿ- နူးညံ့သည်၏အဖြစ်၏၊ ဥပမာ- နှိုင်းယှဉ်ကြောင်း ဥပမာ
တည်း၊ သုဝဏ္ဏကမ္မုတလ ဝဋ္ဋသုတ္တဝီတိ- သုဝဏ္ဏကမ္မုတလ ဝဋ္ဋသုတ္တဝီဟူသည်ကား၊
သုဝဏ္ဏမယံ- ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊ အာဒါသတလံ ဝိယ- ကြေးမုံပြင်ကဲ့သို့၊^၁ ဝဋ္ဋာ စ-
ဝန်းဝိုင်းသည်လည်း၊ သုတ္တဝီ စ- ကောင်းသော အရေရှိသည်လည်း၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊)
ပရိမဏ္ဍလတလာ စေဝ- ဝန်းဝိုင်းသော အပြင်ရှိကုန်သည်လည်းကောင်း၊ သုန္ဒရတ္ထဝီ
စ- ကောင်းသော အရေရှိသည်လည်းကောင်း၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) ဣတိ- ဤကား၊
အတ္ထော- အနက်တည်း၊ သမ္မုသိတွာတိ- သမ္မုသိတွာဟူသည်ကား၊ သုဌ- ကောင်းစွာ၊
ဖုသိတွာ- ထိ၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဟတ္ထသမ္ပဿံ- လက်၏ အထိအတွေ့ကို၊ မမ-
ငါ၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ ဖရာပေတွာ- ပြန့်နှံ့စေပြီး၍၊ ဣတော ဂတောတိ- ဣတော
ဂတောဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ ဩလောကေန္တဿေဝ- ကြည့်ရှုနေစဉ်ပင်လျှင်၊
ဣတော- ဤအရပ်မှ၊ ဂတော- ထွက်သွားခဲ့ပြီ၊ တေန မံ ဒဟန္တိတိ- တေန မံ ဒဟန္တိ
ဟူသည်ကား၊^၂ တဿ- ထိုရသေ့ပျို၏၊ တေန ဟတ္ထ-သမ္ပဿေန- ထိုလက်၏

၁။ အာဒါသတလံ= ပါဠိတော်၌ ကမ္မုတလံ - ဟုရှိ ၏။ ကမ္မု- သဒ္ဒါ ခရယောက်သွားကို
ဟော၏။ တလ- သဒ္ဒါ အပြင်အောက်ခြေ-ဟူသော အနက်ကို ဟော၏။ ပွတ်တိုက်ထားသော
ခရယောက်သွားအပြင်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ အဋ္ဌကထာ၌ကား ၎င်းကို ကြေးမုံပြင်ဟု အနက်ဖွင့်၏။
ဝဋ္ဋ-သဒ္ဒါလုံးဝန်းခြင်း အနက်ကိုဟော၏။ ဤနေရာ၌ လက်ဖဝါးပြင်ဟု ယူဆရသဖြင့်
ညီညီညာညာ ဝန်းဝိုင်းနေသော မို့မောက်၍ ချောမွေ့သော လက်ဖဝါးပြင်ဟု ဆိုလိုသည်။

၂။ တေန မံ ဒဟန္တိ= ဤပါဌ် ဝိဘတ်နေပုံ ရှုပ်ထွေး၏ မိုးထိမူနိဿယ၌ တေန-ကို
ကြောင့်-ဟု အနက်ပေး၍၊ မံ-မမ-ငါ (စိတ္တံ- စိတ်သည်) ဒဟန္တိ-ဒဟဟိ ပူလောင်၏-ဟု ပြင်၍

အထိအတွေ့ကြောင့်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ (သောကာဒယောအဂ္ဂိ- သောကစသော မီးတို့သည်၊) မံ- ငါ့ကို၊ ဒဟန္တိ- လောင်ကုန်၏၊ တထာ ဟိ- ထိုစကား မှန်၏၊ တဿ- ထိုရသေ့ပျို၏၊ ဂတကာလတော- ထွက်သွားသောအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ မမ- ငါ၏၊ သရီရေ- ကိုယ်၌၊ ဘုဟော- ပူလောင်ခြင်းသည်၊ ဥဋ္ဌိတော- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ တေန- ထို့ကြောင့်၊ ဒေါမနဿပုတ္တော- စိတ်ဆင်းရဲသည်၏ အဖြစ်သို့ရောက်သည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) နိပန္နော- လျောင်းနေသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

န နန္တ သော ခါရိဝိဓန္တိ- န နန္တ သော ခါရိဝိဓံဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ သော မာဏဝေါ- ထိုရသေ့ပျိုသည်၊ ခါရိဘာရံ- ရသေ့တို့၏ ပရိက္ခရာတည်းဟူသော ဝန်ကို၊ ဥက္ခိပိတွာ- ချိပိုး၍၊ န ဝိစရိန္တန- လှည့်လည်သွားလာရသည်မထင်၊ ခိလာနီတိ- ခိလာနီဟူသည်ကား၊ ကိလာနိ- အသားမာတို့သည်၊* အယမေဝ ဝါ- ဤကိလာနီဟူ သည်ပင်လျှင်၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) သောချန္တိ- သောချဟူသည် ကား၊ သုခံ- ချမ်းသာသည်ကို၊ မာလုဝပဏ္ဏသန္တတာ ဝိကိဏ္ဏရူပါဝါတိ- မာလုဝပဏ္ဏ သန္တတာ ဝိကိဏ္ဏရူပါဝဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ တဝ- သင်၏၊ မာလုဝပဏ္ဏ သန္တတာ- မာလောရွက်ခင်းအပ်သော၊ အယံ- ဤသခံမ်းကျောင်းသည်၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ မယာ စ- ငါသည်လည်းကောင်း၊ တေန စ- ထိုလူလင်ပျိုသည်လည်းကောင်း၊ အညမညံ- အချင်းချင်း၊ ပရာမသနာလိင်္ဂန ဝသေန- ပွတ်သပ်ပွေ့ဖက်ခြင်း၏ အစွမ်း ဖြင့်၊ ပရိဝတ္တန္တေဟိ- လူးလိမ့်ကြသောကြောင့်၊ ဝိကိဏ္ဏာ ဝိယ- ဖယိဖရဲဖြစ်သကဲ့သို့၊ အာကုလဗျာကုလာ- ရှုပ်ထွေးပွေလီသည်၊ ဇာတာ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ပုနပုနံ ပဏ္ဏကုဋီ

အနက်ပေးထား အဓိပ္ပါယ်မှာ မကိုက်ပေ၊ လက်အထိအတွေ့ကြောင့် စိတ်ပူလောင်ခြင်း မဟုတ် လက်ဖြင့် ထိတွေ့ပြီး ခွဲခွာသွားသောကြောင့် သောကပရိဒေဝမီးတွေ တောက်လောင်ခြင်းဖြစ်သည်၊ သို့သော် ထိုထိတွေ့မှုမရှိလျှင်လည်း သောကပရိဒေဝဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိသဖြင့် ၎င်းထိတွေ့မှုသည် သောကမီးတောက်လောင်ခြင်း အကြောင်းဟု ဆိုနိုင်သည်။

* ခိလာနီတိ ကိလာနိ= သက္ကတ၌ ခိဠ-သဒ္ဒါအသားမာ-ဟူသော အနက်ကိုဟော၏၊ အလားတူ ကိဏ-သဒ္ဒါလည်း အသားမာ-ဟူသော အနက်ကို ဟော၏၊ ထို့ကြောင့် ခိဠာနီတိ ကိဏာနိ-ဟု ပါဌ်ရှိမှကောင်းမည်၊ ဆဋ္ဌမ္ဘ၌ ကိလာနိ-ဟုရှိ၏၊ ကိလ-သဒ္ဒါ ဖြူဖွေးခြင်း၊ မြူးတူးခြင်း အနက်ဟောသဖြင့် အဓိပ္ပါယ်မမီပေ၊ မိုးထိမှုနိဿယ၌ကား ပွန်းပဲ့-ဟု အနက်ပေးထားသည်၊ ရသေ့တို့၏ ပရိက္ခရာတည်းဟူသော ဝန်ကိုဆောင်ယူရသဖြင့် သူ၏လက်ဖဝါး၌ အသားမာတတ် နေသည်ကို မတွေ့ရ၍ ရသေ့တို့၏ ပရိက္ခရာဝန်ကို မထမ်းမဆောင်ဟန်ထင်၏ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်၊ ပွန်းပဲ့စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

ဝဇာမာတိ- ပုနပျုနံ ပဏ္ဏာကုဋိ ဝဇာမဟူသည်ကား၊ တာတ- ဖခင်၊ အဟဉ္ဇ- ငါသည်လည်းကောင်း၊ သော စ- ထိုရသေ့ပျိုသည်လည်းကောင်း၊ အဘိရမိတွာ- မွေ့လျော်ကြပြီး၍၊ ကိလန္တရူပါ- ပင်ပန်းသော သဘောရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပဏ္ဏသာလတော- သစ်ရွက်မိုးကျောင်းမှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်၍၊ ဥဒကံ- ရေသို့၊ ပဝိသိတွာ- သက်၍၊ ရမိတွာ- ရေ၌ မွေ့လျော်ပြီး၍၊ ဝိဂတဒရထာ- ကင်းသော ပင်ပန်းခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပုနပျုနံ- အဖန်ဖန်၊ ဣမမေဝ ကုဋိ- ဤသခံမ်းကျောင်းသို့သာ၊ ပဝိသာမ- ဝင်ရောက်ကြကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ပြော၏။

န မဇ္ဇ မန္တာတိ- န မဇ္ဇ မန္တာဟူသည်ကား၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ မမ- ငါ့အဖို့၊ တဿ- ထိုရသေ့ပျို၏၊ ဂတကာလတော- ထွက်ခွာသွားသောအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ မန္တာ- မန္တာန်တို့သည်၊ နေဝ ပဋိဘန္တိ- ဉာဏ်၌ မထင်ကုန်၊ န ဥပဌဟန္တိ- ကပ်၍မတည်ကုန်၊ န ရုစ္စန္တိ- မနှစ်သက်ကုန်၊ န အဂ္ဂိဟုတ္တံ နပိ ယညတန္တန္တိ- န အဂ္ဂိဟုတ္တံ နပိ ယညတန္တိဟူသည်ကား၊ မဟာဗြဟ္မာနော- မဟာဗြဟ္မာကြီး၏၊ အာရာဓနတ္ထာယ- နှစ်သိမ့်စေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ကတ္တဗ္ဗဟောမဝိဓူပနာဒိယညကိရိယာပိ- ပြုအပ်သော ယဇ်မီးပူဇော်ခြင်းယပ်လေခတ်ခြင်းအစရှိသော ယဇ်၏ပြုဖွယ်သည်၊ မေ- ငါ့အဖို့ န ပဋိဘာတိ- မထင်၊ န ဥပဌာတိ- ကပ်၍မတည်၊ န ရုစ္စတိ- မနှစ်သက်၊ န စာပိ တေတိ- န စာပိ တေဟူသည်ကား၊ တယာ- သင်သည်၊ အာဘတ မူလဖလာဖလာနိပိ- ဆောင်ယူအပ်သော သစ်ဥသစ်ဖု သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုလည်း၊ န ဘုဉ္ဇာမိ- ငါမစား၊ ယဿံ ဒိသန္တိ- ယဿံ ဒိသံဟူသည်ကား၊ ယဿံ ဒိသာယံ- အကြင်အရပ်၌၊ ဝနန္တိ- ဝနံဟူသည်ကား၊ တဿ မာဏဝဿ- ထိုရသေ့ပျို၏၊ အဿမံ- သခံမ်းကျောင်းကို၊ ပရိဝါရေတွာ- ဝန်းရံ၍၊ ဌိတဝနံ- တည်သော တောသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝိလပန္တဿ- အထူးထူး ပြောဆိုမြည်တမ်းသော၊ တဿ- ထိုသားတော် ဣသိသိဂ်ရသေ့ငယ်၏၊ တံ ဝိလာပံ- ထိုအထူးထူး ပြောဆိုမြည်တမ်းသံကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်း ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့ကြီးသည်၊ “ဧကာယ- တစ်ယောက်သော၊ ဣတ္ထိယာ- မိန်းမသည်၊ ဣမဿ- ဤဣသိသိဂ်ရသေ့ငယ်၏၊ သီလံ- သီလကို၊ (ဝါ- သီလသည်) ဘိန္တံ- ဖျက်ဆီးအပ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ဥတွာ- သိ၍၊ တံ- ထိုသားတော်ဣသိသိဂ်ရသေ့ငယ်ကို၊ ဩဝဒန္တော- ဆုံးမတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဣမသ္မာ’ဟံ (ပ)

နဿတိ ဗြဟ္မစာရီ”တိ- “ဣမသ္မာ’ဟံ (ပ) နဿတိ ဗြဟ္မစာရီ”ဟူကုန်သော၊ ဆ
ဂါထာယော- ခြောက်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၅၁) တာတ- ချစ်သားဣသိသိင်္ဂ၊ ဂန္ဓဗ္ဗဒေဝတ္ထရသဃ်သေဝိတေ- ဂန္ဓဗ္ဗ
နတ်သမီးအပေါင်းတို့၏ မှီဝဲရာဖြစ်ထသော၊ ဣသိနံ- ရသေ့သူမြတ်တို့၏၊
အာဝါသေ- နေရာဖြစ်ထသော၊ သနန္တနမ္ပိ- ရှည်ကြာဟောင်းမြင့်လေပြီး
ထသော၊ ဇောတိရသေ- ပူဇော်သော မီးအရောင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်ထွန်းပထ
သော၊ ဣမသ္မာဣမသ္မိ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဝနမ္ပိ- ဟိမဝန္တာတော၌၊
ဝသန္တော- နေသော၊ တံ- သင်ချစ်သားသည်၊ ယံအနဘိရတိ- အကြင်
ပညာရှိတို့အား မထိုက်လျော်သော ငြီးငွေ့ခြင်းသို့၊ ပတ္တော- ရောက်ချေပြီ၊
ဧတာဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ အရတိ- ငြီးငွေ့ခြင်းသို့၊ နပါပုဏ္ဏထ-
မရောက်သင့်ပါတကား။

(၅၂) တာတ- ချစ်သား ဣသိသိင်္ဂ၊ လောကေ- လောက၌၊ သတ္တာနံ- သတ္တဝါ
တို့အား၊ မိတ္တာနိ- အဆွေခင်ပွန်းတို့မည်သည်၊ ဘဝန္တိ- ရှိသည်လည်း
ဖြစ်ကုန်၏၊ [အထော (တတော)]- ထိုမှတစ်ပါး၊ န ဟောန္တိ- မရှိသည်လည်း
ဖြစ်ကုန်၏၊ တတ္ထ- ထိုအဆွေခင်ပွန်း ရှိမရှိဖြစ်ကုန်သော သူနှစ်ဦးတို့တွင်၊
ယေသံ- အကြင်သူတို့အား၊ ဟောန္တိ- အဆွေခင်ပွန်းရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊ တေ-
ထိုအဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူတို့သည်၊ ဉာတီသု- အဆွေအမျိုးတော်ကုန်သော၊
မိတ္တေသု- အဆွေခင်ပွန်းတို့၌သာလျှင်၊ ပေမံ- ချစ်ခြင်းကို၊ ကရောန္တိ-
ပြုကြကုန်၏၊ ယော- အကြင် ဣသိသိင်္ဂသည်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ကုတော-
အဘယ်အရပ်မှ၊ အာဂတော- လာသည်၊ အမ္ပိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊
ဧတ္ထကမ္ပိ- ဤမျှကိုလည်း၊ နေဝဇာနာတိ- မသိသည်သာတည်း၊ အထ- ထိုသို့
မသိဘဲလျက်၊ အယဉ္ဇဇမ္ပေ- ဤ ဣသိသိင်္ဂရသေ့ယုတ်သည်လျှင်၊ ကိဿဝါ-
အဘယ်မည်သောအကြောင်းကြောင့်လျှင်၊ နိဝိဋ္ဌော- မိန်းမ၌ အဆွေခင်ပွန်း
ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ရလေသနည်း။

(၅၃) တာတ- ချစ်သား ဣသိသိင်္ဂ၊ ပုနပ္ပုနံ- အဖန်တလဲလဲ၊ သံဝါ သေနဟိ-
ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်သာလျှင်၊ မိတ္တာနိ- အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်၊ သန္နိယန္တိ-
တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ [အသံဂန္တု(အသင်္ဂန္တု)]- မပေါင်းဖော်သော
သူအား၊ သွေဝမိတ္တော- ထိုအဆွေခင်ပွန်းသည်လျှင်၊ အသံဝါသေန-
မပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်၊ [ဇီရတိ(ဇီရတိ)]- ပျက်စီး၏။

(၅၄) တာတ- ချစ်သား၊ တုဝံ- သင်သည်၊ ဗြဟ္မစာရီ- ဤကျောင်းသို့လာသော ရှင်ရသေ့ကို၊ သစေ ဒက္ခသိ- အကယ်၍မြင်ရပြန်အံ့၊ တုဝံ- သင်သည်၊ ဗြဟ္မစာရီနာ- ဤကျောင်းသို့လာသောရှင်ရသေ့နှင့်၊ [စေသလ္လပေ (သစေ- သလ္လပေသိ)]- အကယ်၍ပြောဟောပြန်အံ့၊ အထ- ထိုသို့မြင်ပြန် ပြောဟောပြန်သည်ရှိသော်၊ သမ္ပန္နသဿံ- ပြည့်စုံသော ကောက်ပင်ကို၊ မဟောဒကေန- ပြင်းထန်စွာသော ရေသည်၊ နိဟရိယတိ ဣဝ- မျှောလေ အပ်သကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ဣမံတပေါဂုဏံ- ဤမြတ်သော အကျင့်တည်း ဟူသောဂုဏ်ကို၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ တံ- သင်သည်၊ ပဟိဿသိ- မျှောစေလတ္တံ့။

(၅၅) တာတ- ချစ်သား၊ ဣသိသိဂံ၊ တံ- သင်သည်၊ ဗြဟ္မစာရီ- ဤ ကျောင်းသို့ လာသော ရသေ့ကို၊ ပုနပိ- တစ်ဖန်လည်း၊ နဒက္ခသိစေ- မတွေ့ပြန်သည်ဖြစ်အံ့၊ တံ- သင်သည်၊ ဗြဟ္မစာရီနာ- ဤကျောင်းသို့လာသော ရသေ့နှင့်၊ ပုနပိ- တစ်ဖန်လည်း၊ နသလ္လပေစေ- မပြောဆိုပြန်သည်ဖြစ်အံ့၊ သမ္ပန္နသဿံ- ပြည့်စုံသော ကောက်ပင်ကို၊ မဟောဒကေန- များစွာသော ရေသည်၊ [ပဟိဿသိ(ပဟေဿသိ)]ဣဝ- ရွှင်စေဘိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ဣမံဥသ္မာဂတံ- ဤရသေ့ ရဟန်းတို့၏ တန်ခိုးအရှိန်ကို၊ တံ- သင်သည်၊ ခိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ [ပဟိဿသိ (ပဟေဿသိ)]- ရွှင်စေလတ္တံ့။

(၅၆) တာတ- ချစ်သား၊ ဣသိသိဂံ၊ မနုဿလောကေ- လူ့ပြည်၌၊ ဝိရူပ- ရူပေန- အထူးထူးသော အဆင်းဖြင့်၊ ဧတာနိဘူတာနိစ- ထိုဘီလူးမတို့သည် လည်း၊ စရန္တိ- လှည့်ပတ်သွားလာတတ်ကုန်၏၊ တာနိ- ထိုဘီလူးမတို့ကို၊ သပညော- ပညာရှိသော၊ နရော- ယောက်ျားသည်၊ နသေဝေထန-သေဝေယျ- မမှီဝဲရာ၊ ဗြဟ္မစာရီ- မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော ရသေ့ ရဟန်းသည်၊ အာသဇ္ဇနံ- မှီဝဲခြင်းသို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ နဿတိ- ပျက်စီးတတ်၏။

တတ္ထ- ထိုဣမသ္မာစသော ဂါထာတို့၌၊ ဣမသ္မာတိ- ဣမသ္မာဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဟန္တိ- ဟံဟူသည်ကား၊ နိပါတမတ္တံ- နိပါတ်မျှတည်း၊ ဇောတိရသေတိ- ဇောတိရသေဟူသည်ကား၊ ဟူယမာနဿ- ယဇ်ပူဇော်အပ်သော၊ ဇောတိနော- ယဇ်မီး၏၊ ရံသိဩဘာသိတေ- အရောင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်သော၊ သနန္တနမ္ဘိတိ- သနန္တနမ္ဘိဟူသည်ကား၊ ပေါရာဏကေ- ရှေးကာလ၌ဖြစ်သော၊ ပါပုဏေထာတိ- ပါပုဏေထဟူသည်ကား၊ ပါပုဏေယျ- ရောက်ရာ၏၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဟာတ- ချစ်သား၊ ဧဝရူပေ-

ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဝနေ- တော၌၊ ဝသန္တော- နေလျက်၊ ယံ တံ- အကြင် သင်သည်၊ အရတိ- မမွေ့လျော်ခြင်းသို့၊ ပတ္တော- ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဧတာဒိသံ- ဤသို့ သဘောရှိသော ငြီးငွေ့ခြင်းသို့၊ န ပါပုဏေယျ- မရောက်ရာ၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော၊ ကုလပုတ္တော- အမျိုးကောင်းသားသည်၊ ပတ္တိ- ရောက်ခြင်းငှာ၊ နာရဟတိ- မထိုက်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း။

ဘဝန္တိတိ- ဘဝန္တိဟူသည်ကား၊ ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားအလောင်းသည်၊ အန္တောဂတမေဝ- မိမိစိတ်ထဲ၌သာလျှင်၊ ဘာသတိ- ဆို၏၊ အယံ- ဤသည်ကား၊ ဧတ္ထ- ဤဂါထာ၌၊ အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ လော- ကေ- လောက၌၊ သတ္တာနံ- သတ္တဝါတို့အတွက်၊ မိတ္တာနိ နာမ- မိတ်ဆွေတို့မည် သည်၊ ဟောန္တိပိ- ရှိလည်းရှိကုန်၏၊ န ဟောန္တိပိ- မရှိလည်း မရှိကုန်၊ တတ္ထ- ထိုရှိ မရှိနှစ်မျိုးတို့တွင်၊ ယေသံ- အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ ဟောန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တေ- ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဉာတိသုစ- ဆွေမျိုးတို့၌လည်းကောင်း၊ မိတ္တေသု စ- မိတ်ဆွေတို့၌လည်းကောင်း၊ ပေမံ- ချစ်ခြင်းကို၊ ကရောန္တိ- ပြုကြကုန်၏၊ အယဉ္ဇ ဇမ္ဗောတိ- အယဉ္ဇ ဇမ္ဗောဟူသည်ကား၊ မိဂသိင်္ဂီ- မိဂသိင်္ဂီသည်၊ လာမကော- ယုတ်ညံ့၏၊ ကိဿ ဝါ နိဝိဋ္ဌောတိ- ကိဿ ဝါ နိဝိဋ္ဌောဟူသည်ကား၊ ကေန နာမ- အဘယ်မည်သော၊ ကာရဏေန- အကြောင်းကြောင့်၊ တသ္မိ မာတုဂါမေ- ထိုမာတု ဂါမ၌၊ မိတ္တသညာယ- မိတ်ဆွေဟူသော အမှတ်ဖြင့်၊ နိဝိဋ္ဌော- စွဲဘိသနည်း၊ သော- ထိုမိဂသိင်္ဂီသည်၊ မိဂိယာ- သမင်းမ၏၊ ကုစ္ဆိသ္မိ- ဝမ်း၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ- ဖြစ်၍၊ အရညေ- တော၌၊ ဝမိတတ္တာ- ကြီးပွားသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကုတော- အဘယ်မှ၊ အာဂတော- လာသည်၊ အမှိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာဂတဋ္ဌာနမတ္တမ္ပိ- လာရာအရပ်ဌာနမျှကိုလည်း၊ န ဇာနာတိ- မသိ၊ ဉာတိမိတ္တေ- ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတို့ကို၊ ပဂေဝ- အဘယ်မှာလျှင် သိနိုင်ပါအံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း။

ပုနပုနန္တိ- ပုနပုနဟူသည်ကား၊ တာတ- ချစ်သား၊ မိတ္တာနိ နာမ- မိတ်ဆွေတို့ မည်သည်၊ ပုနပုနံ- အဖန်ဖန်၊ သံဝါသေန- ပေါင်းဖော်ခြင်းဖြင့်၊ သံသေဝနေန- တကွ မှီဝဲခြင်းဖြင့်၊ သန္တိယန္တိ- ဆက်စပ်ကုန်၏။ ယဋ္ဌိယန္တိ- ဆက်စပ်ကုန်၏၊ သွေဝ မိတ္တောတိ- သွေဝ မိတ္တောဟူသည်ကား၊ သော ဧဝ မိတ္တော- ထိုမိတ်ဆွေသည်ပင် လျှင်၊ အသံဂန္တု- မပေါင်းဖော်သည်ရှိသော်၊ အသမာဂစ္ဆန္တဿ- မပေါင်းဖော်သော၊ ပုရိသဿ- ယောက်ျားအတွက်၊ အသမာဂမသင်္ခါတေန- တကွမပေါင်းဆုံခြင်းဟု ဆို

အပ်သော၊ တေနအသံဝါသေန- ထိုမပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်၊ ဇီရတိ- ဆွေးမြေ့၏။
ဝိနဿတိ- မိတ်ဆွေအဖြစ်မှ ပျက်တတ်၏၊ သစေတိ- သစေဟူသည်ကား၊ တသ္မာ-
ထို့ကြောင့်၊ တာတ- ချစ်သား၊ သစေ- အကယ်၍၊ တံ- သင်သည်၊ ပုနပိ- တစ်ဖန်
လည်း၊ တံ- ထိုရသေ့ပျိုကို၊ ဒက္ခသိ- မြင်ငြားအံ့၊ တေန ဝါ- ထိုသို့မြင်ခြင်းကြောင့်
လည်း၊ သလ္လပိဿသိ- စကားပြောဆိုအံ့၊ အထ- ထိုသို့ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ ယထာ
နာမ- ဥပမာမည်သည်ကား၊ နိပ္ပန္နသဿံ- ပြီးပြည့်စုံသော ကောက်ကို၊ မဟောဃေ-
န- ကြီးမားသော ရေအလျဉ်သည်၊ ဟရိယတိ ယထာ- ဆောင်ယူအပ်ဘိသကဲ့သို့၊
ဧဝံ- ဤအတူ၊ (တံ- သင်သည်၊) အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဣမံ တပေါဂုဏံ- ဤတပ
အကျင့်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို၊ ပဟိဿသိ- စွန့်ပစ်ရလတံ၊ ဟာရေဿသိ- ဆောင်ယူစေ
လတံ၊ ကုတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဥသ္မာဂတန္တိ- ဥသ္မာဂတံဟူသည်ကား၊
သမဏတေဇံ- ရဟန်း၏တန်ခိုးကို။

ဝိရူပရူပေနာတိ- ဝိရူပရူပေနဟူသည်ကား၊ ဝိဝိရူပေန- အထူးထူးသော
အဆင်းဖြင့်၊^၁ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တာတ-
ချစ်သား၊ ဟိ- မှန်၏၊ မနုဿလောကသ္မိ- လူလောက၌၊ ယက္ခိနိသင်္ခါတာနိ- ဘီလူးမဟု
ဆိုအပ်ကုန်သော၊ ဧတာနိ ဘူတာနိ- ထိုဖုတ်ပြိတ္တာတို့သည်၊ ဝိဝိရူပပဋိစ္ဆန္နေန-
အထူးထူးသော အဆင်းတည်းဟူသော အဖုံးအကွယ်ဖြင့်၊^၂ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ရူပေန-
အဆင်းဖြင့်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝသံ- အလိုသို့၊ ဂတေ- ရောက်ကုန်သော သူတို့ကို၊
ခါဒိတံ- စားခြင်းငှာ၊ စရန္တိ- လှည့်လည်ကြကုန်၏၊ တာနိ- ထိုဘီလူးမတို့ကို၊ သပညော-

၁။ ဟာရေဿတိ = ဤအမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ဆုံမှုကြောင့် သင်သည် မိမိတပဂုဏ်ကို
မျှောပစ် လိုက်ရလိမ့်မည်-ဟု ဆိုလိုသည်၊ ဆောင်စေသည်ဆိုသည်မှာ မျှောပစ်လိုက်ခြင်းပင်တည်း၊
မိုးထိမူပါဠိတော် နိဿယ၌ န- ထည့်၍ အနက်ပေးထား၏၊ ပါဠိ၌ န- မပါပေ။

၂။ ဝိရူပရူပေန = ဝိ-ဖောက်ပြန်သော၊ ရူပ-အဆင်း။ မိမိ၏ ပင်ကိုယ်အဆင်းမှ တစ်ပါး
တစ်မျိုးတစ်ပါးသော အဆင်းရှိသူကို ဝိပရူ-ဟူယူ၊ ထိုတစ်မျိုးတစ်ခြားသော အဆင်းရှိသူ၏
အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြင့်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏၊ ဘီလူးမများမှာ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် အဆင်းမလှချေ၊
ထိုမလှသော အဆင်းကို ဖုံးကွယ်၍ တခြားလှပ ချောမောသော အဆင်းရှိသူ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို
ယူထားသောအားဖြင့်ဟု ဆိုလိုသည်၊ ဝိဝိရူပေန-ဟု အဋ္ဌကထာဖွင့်ခြင်းမှာ အဓိပ္ပါယ်ထွာသာ။

၃။ ဝိဝိရူပပဋိစ္ဆန္နေန = ဤပုဒ်သည် အတ္တနော ရူပေန-ဝိသေသနပုဒ်ဖြစ်သည်၊ မိမိ၏-
ဆိုသည်မှာ ဘီလူးမ၏ ပင်ကိုယ်မလှပသော အဆင်းမဟုတ်၊ ထိုပင်ကိုယ်အဆင်းကို ဖုံးကွယ်
ထားသော အထူးထူးသော အဆင်းဟု ဆိုလိုသည်။

ပညာရှိသော၊ နရော- လူသည်၊ န သေဝေထ- မမှီဝဲရာ၊ ဟိ- မှန်၏၊ တာဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဘူတံ- ဖုတ်ပြိတ္တာကို၊ အာသဇ္ဇ- ကပ်ငြိ၍၊ နံ- ထိုဖုတ်ပြိတ္တာမသို့ ပတ္တာ- ရောက်၍၊ ဗြဟ္မစာရီ- မြတ်သော အကျင့်ရှိသော သူသည်၊ နဿတိ- ပျက်စီးရ၏၊ (တံ- သင်သည်၊) တာယ ယက္ခိနိယာ- ထိုဘီလူးမသည်၊ ဒိဋ္ဌော- မြင်အပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ တာယ ယက္ခိနိယာ- ထိုဘီလူးမသည်၊ န ခါဒိတော- မစားအပ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုတ္တံ- သားကို၊ သြဝဒိ- ဆုံးမ၏။

သော- ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်သည်၊ ပိတု- ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့ကြီး၏၊ ကထံ- စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြားရ၍၊ “သာ- ထိုမိန်းမသည်၊ ယက္ခိနိ ကိရ- ဘီလူးမဖြစ် သတတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဘိတော- ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍၊ စိတ္တံ- (မင်းသမီးသို့ ပြေးသွားသော) စိတ်ကို၊ နိဝတ္တေတွာ- ပြန်လည်စေ၍၊ “တာတ- ဖခင်၊ ဧတ္တာ (ဧတတော)- ဤကျောင်းမှ၊ (ဧတ္တာ- ကား နိပါတ်ပုဒ်၊) န ဂမိဿာမိ- မသွားပါအံ့၊ (တုမေ- သင်ဖခင်တို့သည်၊) မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ ခမထ- သည်းခံတော်မူပါကုန်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ခမာပေသိ- သည်းခံစေပြီ၊ သောပိ- ထိုခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီးသည်လည်း၊ နံ- ထိုသားတော် ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်ကို၊ သမဿာပေတွာ- သက်သာရာရစေ၍၊ “မာဏဝ- လုလင်၊ တံ- သင်သည်၊ ဧဟိ- လာလှည့်၊ မေတ္တံ- မေတ္တာကို၊ (သတ္တဝါများ ကြီးပွားစေလိုခြင်းကို)၊ ဘာဝေဟိ- ပွားစေလော့၊ ကရုဏံ- ကရုဏာကို၊ ဘာဝေဟိ- ပွားစေလော့၊ မုဒိတံ- မုဒိတာကို၊ ဘာဝေဟိ- ပွားစေလော့၊ ဥပေက္ခံ- ဥပေက္ခာကို၊ ဘာဝေဟိ- ပွားစေလော့။” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) ဗြဟ္မဝိဟာရဘာဝနံ- ဗြဟ္မဝိဟာရတရားလေးပါးတို့ကို ပွားများခြင်းကို၊ အာစိက္ခံ- ပြောကြားတော်မူပြီ၊ သော- ထိုသားတော်ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ငယ်သည်၊ တထာ- ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီး ပြောကြားသည့်အတိုင်း၊ ပဋိပဇ္ဇိတွာ- ကျင့်၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဈာနာဘိညာ- ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေသိ- ဖြစ်စေပြီ။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤနိဠိနိကာဇာတ်တရားဒေသနာ တော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ သစ္စာနိ- သစ္စာတရားလေးပါးတို့ကို၊ ပကာသေတွာ- ပြတော်မူ၍၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ၊ သစ္စာပရိယောသာနေ- သစ္စာတရားလေးပါးတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊ ဥက္ကဏ္ဍိ- တဘိက္ခု- သာသနာတော်၌ပြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်း သည်၊ သောတာပတ္တိဖလေ- သောတာပတ္တိဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌဟိ- တည်ပြီ၊ (ဣဒါနိ-

ယခုအခါ၌) ပုရာဏ ဒုတိယိကာ- သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်း၏မယားဟောင်းသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ နိဠိနိကာ- မင်းသမီး နိဠိနိကာသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (ဣဒါနိ- ၌) ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု- သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်းသည်၊ (တဒါ- ၌) ဣသိသိင်္ဂီ- ဣသိသိင်္ဂီရှင်ရသေ့ငယ်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (ဣဒါနိ- ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရား သည်သာလျှင်၊ (တဒါ- ၌) ပိတာပန- ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီးသည်ကား၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ) ပဌမာ- ရှေးဦးစွာသော၊ နိဠိနိကာဇာတကဝဏ္ဏနာ- နိဠိနိကာဇာတ်၏အဖွင့်သည်၊ (နိဠိတာ- ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။)

၂။ ဥမ္မာဒန္တိဇာတ် (၅၂၇)

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ နိဝေသနံ ကဿနု'ဒံ သုနန္ဒာ"တိ ဣဒံ- "နိဝေသနံ ကဿနု'ဒံ သုနန္ဒာ-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဥမ္မာဒန္တိ ဇာတ်တော်ကို၊ ဇေတဝနေ- ၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ်၊ ဥက္ကဏ္ဍိတ- ဘိက္ခု- သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ။

ကိရ- ခဲ့ဦးအံ့၊ ဝါ- တစ်ဆင့်စကား ကြားဖူးသည်ကား၊ သော- ထိုသာသနာ တော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ သာဝတ္ထိယံ- သာဝတ္ထိမြို့၌၊ ပိဏ္ဏာယ- ဆွမ်းအလို့ငှာ၊ စရန္တော- သွားသည်ရှိသော်၊ အလင်္ကတပဋိယတ္တံ- တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော၊ ဥတ္တမရူပဓရံ- မြတ်သော အဆင်းကိုဆောင်သော၊ ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ ဣတ္ထိ- မိန်းမကို၊ ဩလောကေတွာ- ကြည့်၍၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တာ- တပ်စွန်း (တပ်မက်)သော စိတ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ နိဝတ္တေတုံ- ပြန်လည်စေခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော- မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟာရမေဝ- ကျောင်းသို့ သာလျှင်၊ အာဂန္တာ- ပြန်ခဲ့၍၊ တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ သလ္လဝိဒ္ဓေါ- မြားစူးသော၊ ဘင်္ဂမိဂပဋိဘာဂေါ ဝိယ- တုန်လှုပ်သော သမင်နှင့် တူသကဲ့သို့၊ ရာဂါတုရော- ရာဂသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ကိသော- ပိန်သည်၊ ဓမ္မနိသန္ဓတ

ဂတ္တာ- အကြောပြိုင်ပြိုင်ထနေသော ကိုယ်ရှိသည်၊ ဥပ္ပဏ္ဍပုဏ္ဍကဇာတော- ဖြစ်သော အလွန်အလွန် ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသူ၏အဖြစ်ရှိသည်၊ အနဘိရတော- မမွေ့လျော်သည်၊ (ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍) ဧကိရိယာပထေပိ- တစ်ခုသော ဣရိယာပုတ်၌လည်း၊ စိတ္တဿာဒံ- စိတ်၏သာယာခြင်းကို၊ အလဘန္တော- မရသည်ဖြစ်၍၊ အာစရိယဝတ္တာဒိနိ- ဆရာအား(ပြုသော) ဝတ်အစရှိသည်တို့ကို၊ ပဟာယ- စွန့်ပယ်၍၊ ဥဒ္ဓေသပရိပုစ္ဆာ- ကမ္မဋ္ဌာနာနုယောဂရဟိတော- ပါဠိသင်ခြင်း၊ အဋ္ဌကထာသင်ခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်း၌ အားထုတ်ခြင်းမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟာသိ- နေပြီ၊ သော- ထိုရဟန်းကို၊ သဟာယဘိက္ခုဟိ- အပေါင်းအဖော် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်၊ “အာဝုသော- ငါ့ရှင်၊ တွံ- သင်သည်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ သန္တိန္ဒြိယော- ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိ၏၊ ဝိပ္ပသန္ဓမုခဝဏ္ဏော- အထူးသဖြင့် ကြည်လင်သော မျက်နှာအဆင်းရှိ၏၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌ကား၊ နော တထာ- ထိုရှေးနှင့် မတူ၊ ကာရဏံ- အကြောင်းသည်၊ ကိံ နုခေါ- အဘယ်နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုဋ္ဌော- မေးအပ်သော ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည်၊ “အာဝုသော- ငါ့ရှင်တို့၊ (အဟံ- တပည့်တော်သည်၊) အနဘိရတော- မမွေ့လျော်ခြင်းသည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုရဟန်းကို၊ တေ- ထိုသီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းတို့သည်၊ “အာဝုသော- ငါ့ရှင်၊ သာသနေ- သာသနာတော်၌၊ အဘိရမ- မွေ့လျော်လော၊ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါနာမ- ဘုရားဖြစ်ခြင်းမည်သည်၊ ဒုလ္လဘော- အလွန်ရဲခဲ၏၊ သဒ္ဓမ္မဿဝနဉ္စ- သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို နာရခြင်းသည်လည်း၊ တထာ- ထိုအတူ၊ (ဒုလ္လဘံ- အလွန်ရဲခဲ၏၊) မနုဿပဋိလာဘောစ- လူအဖြစ်ကို ရခြင်းသည်လည်း၊ (ဒုလ္လဘော- အလွန်ရဲခဲ၏၊) သော တွံ- ထိုသင်သည်၊ မနုဿပဋိလာဘံ- လူအဖြစ်ကို ရခြင်းကို၊ ပဋိလဘိတ္တာ- ရ၍၊ ဒုက္ခဿန္တကိရိယံ- ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုခြင်းကို ပတ္တယမာနော- တောင့်တသည်ဖြစ်၍၊ အဿုမုခံ- မျက်ရည်ယိုသော မျက်နှာရှိသော၊ ဉာတိဇနံ- ဆွေမျိုးဖြစ်သော သူကို၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊ သဒ္ဓါယ- သဒ္ဓါတရားဖြင့်၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရဟန်းပြု၍၊ ကိံ ကာရဏာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ကိလေသဝသံ- ကိလေသာ၏ အလိုသို့၊ ယာသိ- လိုက်ရဘိသနည်း၊ ဧတေ ကိလေသာနာမ- ထိုကိလေသာတို့ မည်သည်ကား၊ ဂဏ္ဍုပ္ပါဒကပါဏကံ- တိဖြစ်သော သတ္တဝါကို၊ ဥပါဒါယ- အစပြု၍၊ သဗ္ဗဗာလဇန သာဓာရဏာ- အလုံးစုံကုန်သော လူမိုက်တို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏၊ ယေ- အကြင် ငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ တေသံ- ထိုကိလေသာတို့၏၊ ဝတ္ထုဘူတာ-

တည်ရာဖြစ်ကုန်၏။ တေပိကာမာ- ထိုငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့သည်လည်း၊
 အပ္ပဿာဒါ- သာယာဖွယ် မရှိကုန်၊ ဗဟုဒုက္ခာ- များစွာကုန်သော ဆင်းရဲခြင်းရှိ ကုန်၏။
 ဗဟုပါယာသာ- များစွာကုန်သော ပင်ပန်းခြင်းရှိ ကုန်၏။ ဧတ္ထ- ဤငါးပါးကုန်သော
 ကာမဂုဏ်တို့၌၊ ဘိယျော- လွန်စွာ၊ အာဒီနဝေါ- အပြစ်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏။)
 ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ အဋ္ဌိကင်္ဂလူပမာ- အရိုးစုနှင့် တူကုန်၏။ ကာမာ-
 ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ မံသပေသုပမာ- သားတစ်နှင့်တူ ကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်
 တို့သည်၊ တိဏုက္ကပမာ- မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊
 အင်္ဂါရကာသုပမာ- မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊
 သုပိနကူပမာ- အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ ယာစိတကူပမာ-
 ချေးငှားအပ်သော ဥစ္စာနှင့် တူကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ ရုက္ခဖလူပမာ-
 အသီးရှိသော သစ်ပင်လျှင် ဥပမာရှိကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ အသိသု-
 နူပမာ- သံလျက်၊ စဉ်းတီးတုံးနှင့် တူကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ သတ္တိသု-
 လူပမာ- လှံ၊ တံစူးဝါးနှင့် တူကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ သပ္ပသိရူပမာ-
 မြွေဟောက်ဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏။ ကာမာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ အဂ္ဂိက္ခန္ဓပမာ-
 မီးပုံကြီးနှင့် တူကုန်၏။ တံ နာမ- သင်မည်သည်၊ ဧဝရူပေ- ဤသို့သဘောရှိသော၊
 ဗုဒ္ဓသာသနေ- ဘုရားရှင်၏သာသနာတော်၌၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရဟန်းပြု၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊
 အနတ္ထကာရကာနံ- အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်ကုန်သော၊ ကိလေသာနံ- ကိလေသာတို့၏၊
 ဝသံ- အလိုသို့၊ ဂတော- လိုက်သည်၊ အသိ- ဖြစ်အံ့လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဩဝဒိတွာ-
 ဆိုဆုံးမကုန်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကထံ- စကားကို၊ ဂါဟာပေတံ- ယူစေခြင်းငှာ၊
 အသက္ကောန္တာ- မတတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သတ္ထု- ဘုရားရှင်၏၊ သန္တိကံ- အထံတော်ဖြစ်
 သော၊ ဓမ္မသဘံ- တရားသဘင်သို့၊ နတွာ- ဆောင်ယူကုန်၍၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊
 အနိစ္စမာနကံ- အလိုမရှိသော၊ ဘိက္ခု- ရဟန်းကို၊ ကိံ- အဘယ်ကြောင့်၊ အာနယိတ္ထ-
 ဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- မေးတော်မူအပ်သည်ရှိသော်၊
 “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ အယံဘိက္ခု- ဤရဟန်းသည်၊ (သာသနေ- သာသနာတော်၌၊)
 ဥကဏ္ဍိတောကိရ- ငြီးငွေ့သတတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟံသု- လျှောက်ကြားကြကုန်ပြီ၊
 သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ “(ဘိက္ခု- ရဟန်း၊) သစ္စံ ကိရ- မှန်ပေသလော၊” ဣတိ-
 ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေးတော်မူ၍၊ “ဘန္တေ- မြတ်စွာဘုရား၊ သစ္စံ- မှန်ပေ၏၊” ဣတိ-
 ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- လျှောက်ကြားအပ်သည်ရှိသော်၊ “ဘိက္ခု- ရဟန်း၊ ပေါရာဏက-

ပဏ္ဍိတာ- ရှေးပညာရှိတို့သည်၊ ရဇ္ဇ- တိုင်းနိုင်ငံကို၊ အနုသာသန္တာပိ- ဆုံးမကုန်လျက်လည်း၊ ကိလေသေ- ကိလေသာသည်၊ ဥပ္ပန္နေ- ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ တဿ- ထိုကိလေသာ၏၊ ဝသံ- အလိုသို့၊ အဂန္တာ- မလိုက်ကုန်မူ၍၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ နိဝါရေတွာ- တားမြစ်ကုန်၍၊ အယုတ္တကံ- မသင့်လျော်သောအမှုကို၊ န ကရိသု- မပြုကုန်ပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- မိန့်တော်မူ၍၊ အတိတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ- ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတိတေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ သိဝိရဋ္ဌေ- သိဝိတိုင်း၌၊ အရိဋ္ဌပုရနဂရေ- အရိဋ္ဌပုရမြို့၌၊ သိဝိနာမ- သိဝိအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ရဇ္ဇ- မင်း၏ အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ- ပြုစေပြီ၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ- ထိုသိဝိမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ- မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိသ္မိ- ဝမ်း၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်း၏၊ “သိဝိကုမာရော”တွေဝ နာမံ- “သိဝိသတိုးသား” ဟူသောအမည်ကို သာလျှင်၊ ကရိသု- ပြုကြကုန်ပြီ၊ သေနာပတိဿပိ- စစ်သူကြီးအားလည်း၊ ပုတ္တော- သားသည်၊ ဇာယိ- ဖွားပြီ၊ အဿ- ထိုစစ်သူကြီးသားအားကား၊ “အဘိရပါကော”တိ နာမံ- “အဘိရပါရက”ဟူသောအမည်ကို၊ ကရိသု- ပြုကုန်ပြီ၊ တေ ဥဘောပိ- ထိုသိဝိမင်း၏သား စစ်သူကြီး၏သားနှစ်ပါးတို့သည်လည်း၊ သဟာယာ- အပေါင်း အဖော် သူငယ်ချင်းတို့သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ အဘိဝဗန္ဓာ- ကြီးကြကုန်သည်၊ သောဠသဝဿိကာ- တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ တက္ကသိလံ- တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္တာ- သွားကုန်ပြီး၍၊ သိပ္ပံ- အတတ်ကို၊ ဥဂ္ဂဏှိတွာ- သင်ယူပြီး၍၊ အာဂမိသု- ပြန်လာခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- ခမည်းတော် သိဝိမင်းကြီးသည်၊ ပုတ္တဿ- သားတော်အား၊ ရဇ္ဇ- မင်းအဖြစ်ကို၊ အဒါသိ- မေးတော်မူပြီ၊ သောပိ- ထိုသားတော် သိဝိမင်းသည်လည်း၊ အဘိပါရကံ- အဘိပါရကကို၊ သေနာပတိဌာနေ- စစ်သူကြီး အရာ၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ- ပြုစေပြီ။

တသ္မိယေဝ နဂရေ- ထိုအရိဋ္ဌပုရမြို့၌သာလျှင်၊ အသိတိကောဋိဝိဘဝဿ- ကုဋေရှစ်ဆယ်စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသော၊ တိရိဋ္ဌိဝစ္ဆဿနာမ- တိရိဋ္ဌိဝစ္ဆအမည်ရှိသော၊ သေဌိနော- သူဌေး၏၊ ဓီတာ- သမီးသည်၊ ဥတ္တမရူပဓရာ- မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်သည်၊ သောဘဂ္ဂပ္ပတ္တာ- တင့်တယ်ခြင်း၏ အထွတ်သို့ ရောက်သည်၊ သုဘ-

လက္ခဏေန- တင့်တယ်သော လက္ခဏာနှင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံသည်၊ (ဟုတွာ-
 ဖြစ်၍၊) နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဿာ- ထိုသတိုးသမီးအား၊ နာမဂ္ဂဟဏာဒိဝသေ- အမည်
 မှည့်သော နေ၌၊ “ဥမ္မာဒန္တိ”တိနာမံ- “ဥမ္မာဒန္တိ”ဟူသော အမည်ကို၊ ကရိသု- မှည့်ကုန်
 ပြီ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသတိုးသမီးသည်၊ သောဠသဝဿိကကာလေ- တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်
 ရှိသောအခါ၌၊ အတိက္ကန္တ မာနုသဝဏ္ဏာ- လူတို့၏အဆင်းကို လွန်သည်၊ ဒေဝစ္ဆရာ-
 ဝိယ- နတ်သမီးကဲ့သို့ အဘိရူပါ- လွန်သော အဆင်းရှိသည်၊ ဒဿနီယာ- ကြည့်ရှုခြင်းငှာ
 ထိုက်သည်၊ ပါသာဒိကာ- ကြည်လင်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သည်၊ ပရမာယ- မြတ်သော၊
 ဝဏ္ဏပေါက္ခရတာယ- အဆင်း၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်တို့၏အဖြစ်နှင့်၊ သမန္နာဂတာ- ပြည့်စုံ
 သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ ယေ ယေ ပုထုဇ္ဇနာ- အကြင် အကြင် ပုထုဇဉ်တို့သည်၊
 တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသတိုးသမီးကို၊ ပဿန္တိ- မြင်ကုန်၏၊ တေတေ(ဇနာ)- ထိုထိုပုထုဇဉ်
 တို့သည်၊ သကဘာဝေန- မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့်၊ သဏ္ဌာတုံ- ကောင်းစွာ တည်ခြင်းငှာ၊
 အသက္ကောန္တာ- မတတ်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သုရာပါနမဒမတ္တာ ဝိယ- သေရည်ကို
 သောက်ခြင်းကြောင့် မူးယစ်ခြင်းဖြင့် ယစ်မူးကုန်သူတို့ကဲ့သို့၊ ကိလေသမဒေန-
 ကိလေသာဟူသော ယစ်မူးခြင်းဖြင့်၊ မတ္တာ- ယစ်မူးကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ကုန်၍၊
 သတိ- သတိကို၊ ပစ္စုပဋ္ဌာပေတုံ- ရှေးရှုတည်စေခြင်းငှာ၊ သမတ္တာနာမ- စွမ်းနိုင်ကုန်
 သူမည်သည်၊ နာဟေသုံ- မရှိကုန်ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသတိုးသမီး၏၊ ပိတာ- ဖခင်ဖြစ်သော၊
 တိရိဋ္ဌိဝစ္ဆော- တိရိဋ္ဌိဝစ္ဆသူဌေးသည်၊ ရာဇာနံ- သိဝိမင်းထံသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-
 ချဉ်းကပ်၍၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဂေဟေ- အိမ်၌၊ ဣတ္ထိရတနံ-
 မိန်းမရတနာသည်၊ ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်ပြီ၊ ရညောဝ- အရှင်မင်းမြတ်အားသာလျှင်၊ အနုစ္စဝိကံ-
 သင့်လျော်လျောက်ပတ်၏၊ လက္ခဏ ပါဌကေ- လက္ခဏာကို ဖတ်တတ်ကုန်သော၊
 ဗြာဟ္မဏေ- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ပေသေတွာ- စေတော်မူ၍၊ တံ- ထိုမိန်းမရတနာကို၊
 ဝိမံသာပေတွာ- စုံစမ်းစေ၍၊ ယထာရုစိ- အလိုတော် မြတ်ရှိတိုင်း၊ ကရောဟိ-
 ပြုတော်မူပါလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- လျှောက်ကြားပြီ၊ ရာဇာ- သိဝိမင်းကြီးသည်၊
 “သာဓူ”တိ- “ကောင်းပြီ”ဟု၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဗြာဟ္မဏေ- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့ကို၊
 ပေသေသိ- စေတော်မူပြီ၊ တေ- ထိုပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ သေဌိဂေဟံ- တိရိဋ္ဌိဝစ္ဆ
 သူဌေး၏အိမ်သို့၊ ဂန္တာ- သွားကြကုန်၍၊ ကတသက္ကာရသမ္မာနာ- ပြုအပ်သော
 အရိအသေပြုခြင်း၊ ကောင်းစွာ မြတ်နိုးခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပါယာသံ- နို့ဃနာ

ထမင်းကို၊ ပရိဘုရ်သု- စားကြကုန်ပြီ၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ဥမ္မာဒန္တ- ဥမ္မာဒန္တ သတိုးသမီးသည်၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတာ- အလုံးစုံသော တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင် အပ်သည်ဖြစ်၍၊ တေသံ- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ အဂမာသိ- သွားပြီ၊ ဟေ- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တသတိုးသမီးကို၊ ဒိသွာ- မြင်ကုန်၍၊ သတိ- သတိကို၊ ပစ္စုပဋ္ဌာပေတုံ- ရှေးရှုတည်စေခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တာ- မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ကိလေသမဒမတ္တာ- ကိလေသာဟူသော ယစ်မှူးခြင်းဖြင့် ယစ်မှူးကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝိပွကတဘောဇနဘာဝံ- မပြီးသေးသော ထမင်းစားခြင်း ကိစ္စရှိကုန်သည်၏အဖြစ်ကို၊ န ဇာနိသု- မသိကြကုန်ပြီ၊ ဧကစ္စေ- အချို့ကုန်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အာလောပံ- ထမင်းလုပ်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ “ဘုရိဿာမာ”တိ- “စားကုန်အံ့”ဟု၊ သညာယ- အမှတ်ဖြင့်၊ သီသေ- ဦးခေါင်း၌၊ ဌပေသုံ- ထားကုန်ပြီ၊ ဧကစ္စေ- အချို့ကုန်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ဥပကစ္ဆန္တ-ရေ- လက်ကတီးကြား(ချိုင်းကြား)၌၊ ဒိပိသု- ချကုန်ပြီ၊ ဧကစ္စေ- အချို့ကုန်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ဘိတ္တိ- နံရံကို၊ ပဟရိသု- တိုးဝှေ့ကြကုန်ပြီ၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ဥမ္မတ္တကာဝ- ရူးကုန်သည်သာလျှင်၊ အဟေသုံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တသည်၊ တေ- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “ဣမေ- ဤအရူးတို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ လက္ခဏံ- လက္ခဏာကို၊ ဝိမံသိဿန္တိ ကိရ- စုံစမ်းကြကုန်အံ့သတတ်၊ နေ- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ဂီဝါယံ- လည်ပင်း၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ နိဟရထ- နှင်ထုတ်လိုက်ကြကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍) နိဟရာပေသိ- နှင်ထုတ်စေပြီ။

တေ- ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မင်္ဂုဘူတာ- မျက်နှာမသာကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ရာဇနိဝေသနံ- မင်း၏နေရာနန်းတော်သို့၊ ဂန္တာ- သွားကုန်ပြီး၍၊ ဥမ္မာဒန္တယာ- ဥမ္မာဒန္တအား၊ ကုဒ္ဒါ- အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ သာ- ဣတ္ထိ- ဥမ္မာဒန္တအမည်ရှိသော ထိုမိန်းမသည်၊ ကာလကဏ္ဍိ- သူယုတ်မတည်း၊ တုမ္မာကံ- အရှင်မင်းမြတ်တို့အား၊ န အနုတ္တဝိကာ- မထိုက်မလျော်ပါ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒိသု- တင်လျှောက်ကြကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- သိဝိမင်းသည်၊ “ကာဠကဏ္ဍိကိရ- သူယုတ် မဖြစ်သတတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တကို၊ န အာဏာပေသိ- စေခိုင်းတော် မမူစေပြီ။

သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသည်၊ တံ ပဝတ္တိ- ထိုသတင်းစကားကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊
 “အဟံ- ငါသည်၊ ကာဠကဏ္ဍိကိရ- သူယုတ်မဖြစ်သတတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ရညာ-
 မင်းသည်၊ န ဂဟိတာ- မယူအပ်၊ ကာဠ ကဏ္ဍိယောနာမ- သူယုတ်မတို့မည်သည်၊
 ဧဝရူပါ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သည်၊ န ဟောန္တိ- မဖြစ်ကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ-
 ဆို၍၊ “ဟောတု- ရှိပါစေ၊ ပန- စင်စစ်သော်ကား၊ တံ ရာဇာနံ- ထိုမင်းကို၊ သစေ
 ပဿိဿာမိ- အကယ်၍မြင်ငြားအံ့၊ ဇာနိဿာမိ- သိအံ့”၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တသ္မိ-
 ထိုသိဝိမင်း၌၊ အာယာတံ- ရန်ငြိုးကို၊ ဗန္ဓိ- ဖွဲ့ပြီ၊ အထ- ထိုမှနောက်၌၊ နံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊
 ပိတာ- ဖခင်သူဌေးကြီးသည်၊ အဘိပါရကဿ- စစ်သူကြီး အဘိပါရကအား၊ အဒါသိ-
 ပေးပြီ၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသည်၊ တဿ- ထိုစစ်သူကြီး အဘိပါရက၏၊ ပိယာ-
 ချစ်အပ်သူသည်၊ မနာပါ- နှလုံးကို တိုးပွားစေတတ်သူသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

ပန- အဖို့တစ်ပါးကို ဆိုဦးအံ့၊ ကဿကမ္မဿ- အဘယ်ကောင်းမှု၏၊ နိဿန္ဓေန-
 အကျိုးဆက်ကြောင့်၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အဘိရူပါ- အဆင်းလှသည်၊
 အဟောသိ- ဖြစ်လေသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝုတ္တေ- မေးအပ်သည်ရှိသော်၊)
 ရတ္တဝတ္တဒါနဿ- ဝတ်ပန်းဆိုးသော (နီသော) အဝတ်ကို လှူဒါန်းခြင်း၏၊ နိဿန္ဓေန-
 အကျိုးဆက်ကြောင့်၊ (အဘိရူပါ- အဆင်းလှခြင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ) ဣတိ-
 ဤသို့ (ဝိဿဇ္ဇိတော- ဖြေဆိုအပ်၏) ကိရ- ခဲ့ဦးအံ့၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသည်၊ အတိတေ-
 လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသိယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဒလိဒ္ဒကုလေ-
 ဆင်းရဲသောအမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ- ဖြစ်၍၊ ဥဿဝဒိဝသေ- ပွဲသဘင်နေ၌၊ ပုညသမ္ပန္နာ-
 ကောင်းမှုကံနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ ဣတ္ထိယော- မိန်းမတို့သည်၊ ကုသုမ္မရတ္တဝတ္ထံ-
 ဝတ်ပန်းဖြင့် ဆိုးအပ်သော အဝတ်ကို၊ နိဝါသေတွာ- ဝတ်ကုန်၍၊ အလင်္ကာတာ-
 တန်ဆာဆင်ကုန်လျက်၊ ကိဠန္တိယော- ကစားရွှင်မြူးကြကုန်သည်တို့ကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊
 တာဒိသံ- ထိုအဝတ်နှင့် အလားတူသော၊ ဝတ္ထံ- အဝတ်ကို၊ နိဝါသေတွာ- ဝတ်၍၊
 ကိဠိတုကာမာ- ကစားခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ မာတာပိတူနံ- မိဘတို့အား၊
 အာရောစေတွာ- ပြောကြား၍၊ တေဟိ- ထိုမိဘတို့သည်၊ “အဗ္ဗ- ချစ်သမီး၊ မယံ-
 ငါတို့သည်၊ ဒလိဒ္ဒါ- ဆင်းရဲကုန်၏၊ နော- ငါတို့အား၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊
 ဝတ္ထံ- အဝတ်သည်၊ ကုတော- အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ-
 ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ “တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဧကသ္မိ- တစ်ဦးသော၊
 အမုကုလေ- ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အမျိုး၌၊ ဘတိ- ခစားခြင်းကို၊ ကာတု- ပြုခြင်းငှာ၊

အနုဇာနာထ- ခွင့်ပြုကြကုန်လော၊ တေ- ချမ်းသာကြွယ်ဝကုန်သော သူတို့သည်၊ မမ-
 ငါအား၊ ဂုဏ်- ကျေးဇူးကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ဒဿန္တိ- ပေးကုန်လတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 ဝတွာ- ဆို၍၊ တေဟိ- ထိုမိဘတို့သည်၊ အနုညာတာ- ခွင့်ပြုအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊
 ဧကံ- တစ်ဦးသော၊ ကုလံ- သူကြွယ်မျိုးသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်၍၊ “ကုသုမ္ဘရတ္တ-
 ဝတ္ထေန- ဝတ်ပန်းဖြင့် ဆိုအပ်သော အဝတ်ဖြင့်၊ ဘတိ- အစားကို၊ ဝါ- ခစားခြင်းကို၊
 ကရောမိ- ပြုလုပ်လိုပါ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ-
 ထိုအမျိုးသမီးကို၊ တေ- ထို ချမ်းသာကြွယ်ဝကုန်သော သူတို့သည်၊ “တိဏိသံဝစ္ဆရာနိ-
 သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ကမ္မေ- အမှုကို၊ ကတေ- လုပ်ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ တဝ-
 ရှင်မအား၊ ဂုဏ်- ကျေးဇူးကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ဒဿာမ- မေးကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 ဝဒိသု- ဆိုကြကုန်ပြီ၊ သာ- ထိုအမျိုးသမီးသည်၊ “သာဓူ”တိ- “ကောင်းပြီ”ဟု၊ ပဋိဿု-
 ကိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ ပဋိပဇ္ဇိ- လုပ်ဆောင်ပြီ၊ တေ- ထိုသူကြွယ်တို့သည်၊
 တဿာ- ထိုအမျိုးသမီး၏၊ ဂုဏ်- ကျေးဇူးကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ တိသု သံဝစ္ဆရေသု-
 သုံးနှစ်တို့သည်၊ အပရိပုဏ္ဏေသုယေဝ- မပြည့်မီလတ်ကုန်သော်သာလျှင်၊ တဿာ-
 ထိုအမျိုးသမီးအား၊ ယနကုသုမ္ဘရတ္တဝတ္ထေန- ထူသောဝတ်ပန်းဖြင့် ဆိုးအပ်သော
 အဝတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ အညမ္ဘိ- တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော၊ ဝတ္တံ- အဝတ်ကို၊ ဒတွာ-
 ပေး၍၊ “တဝ- ရှင်မ၏၊ သဟာယိကာဟိ- သူငယ်ချင်းအဖော်တို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊
 ဂန္ဓာ- သွား၍၊ နှတွာ- ရေချိုး၍၊ နိဝါသေဟိ- ဝတ်ဆင်လေလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊
 (ဝတွာ- ပြော၍၊) တံ- ထိုအမျိုးသမီးကို၊ ပေသယိသု- စေလွှတ်ကုန်ပြီ၊ သာ-
 ထိုအမျိုးသမီးသည်၊ သဟာယိကာ- သူငယ်ချင်းအဖော်တို့ကို၊ အာဒါယ- ခေါ်၍၊
 ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ရတ္တဝတ္တံ- နီသော အဝတ်ပုဆိုးကို၊ နဒိတိရေ- မြစ်ကမ်းနား၌၊ ဌပေတွာ-
 ထား၍၊ နှာယိ- ရေချိုးပြီ။

တသ္မိန္ဒကော- ထိုခဏ၌၊ ကဿပဒသဗလဿ- ကဿပဘုရားရှင်၏၊ သာဝကော-
 တပည့်ဖြစ်သော၊ ဧကော- ရဟန်းတစ်ပါးသည်၊ အစ္ဆန္တစီဝရော- လုယက်အပ်သော
 သင်္ကန်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ သာခါဘဂီ- ချိုးအပ်သော သစ်ခက်သစ်ရွက်ကို၊ နိဝါသေတွာ
 စ- ဝတ်၍လည်းကောင်း၊ ပါရုပိတွာစ- ရုံ၍လည်းကောင်း၊ တံ ပဒေသံ- ထိုအရပ်သို့၊
 ပါပုဏိ- ရောက်လာပြီ၊ သာ- ထိုအမျိုးသမီးသည်၊ တံ- ထိုသစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ကို
 ဝတ်ရုံ၍လာသော ရဟန်းကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “အယံ ဘဒန္တော- ဤအရှင်ကောင်းသည်၊
 အစ္ဆန္တစီဝရော- (ခိုးသူတို့)လုယူအပ်သော သင်္ကန်းရှိသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊

မေ- ငါသည်၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊ အဒိန္နဘာဝေန- မလှူအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
 နိဝါသနံ- အဝတ်ကို၊ ဒုလ္လဘံ- ခဲယဉ်းသဖြင့်ရအပ်သည်၊ ဇာတံ- ဖြစ်ပြီ” ဣတိ-
 ဤသို့၊ (မနသိကတွာ- နှလုံးသွင်း၍) တံ ဝတ္ထံ- ထိုအဝတ်ပုဆိုးကို၊ ဒွိဓာ- နှစ်ပိုင်း၊
 ဖာလေတွာ- ဖြတ်ပြီး၍၊ “ဧကံ ကောဌာသံ- တစ်ပိုင်းကို၊ အယျဿ- အရှင်ကောင်းအား၊
 ဒဿာမိ- လှူအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ ဥတ္တရိတွာ- တက်ပြီး၍၊ အတ္တနော-
 မိမိ၏၊ နိဝါသနံ- အဝတ်ကို၊ နိဝါသေတွာ- ဝတ်၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တိဋ္ဌထ-
 ရပ်တော်မူပါလော” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- လျှောက်ကြား၍၊ ထေရံ- မထေရ်ကို၊
 ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ရတ္တဝတ္ထံ- ဝတ်ပန်းဆိုးအဝတ်ကို၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ဖာလေတွာ-
 ဖြတ်၍၊ တဿ- ထိုမထေရ်မြတ်အား၊ ဧကံကောဌာသံ- တစ်ပိုင်းကို၊ အဒါသိ- လှူပြီ၊
 သော- ထိုမထေရ်သည်၊ ဧကမန္တေ- တင့်တယ်လျောက်ပတ်သော၊ ပဋိစ္ဆန္တေ- ဖူးကွယ်ရာ
 အရပ်၌၊ ဌတွာ- ရပ်ပြီး၍၊ သာခါဘင်္ဂံ- ချိုးအပ်သော သစ်ရွက်သစ်ခက်ကို၊ ဆဉ္ဇေတွာ-
 စွန့်၍၊ တဿ- ထိုတစ်ပိုင်းသော အဝတ်ပန်းဆိုးသင်္ကန်း၏၊ ဧကံ ကဏ္ဍံ- အစွန်း
 တစ်ဖက်ကို၊ နိဝါသေတွာ- ဝတ်၍၊ ဧကံ- တစ်စွန်းကို၊ ပါရုပိတွာ- ရုံ၍၊ နိက္ခမိ-
 ထွက်ပြီ၊ အထ- ထိုသို့ထွက်သောအခါ၌၊ ဝတ္ထောဘာသေန- ဝတ်ပန်းပုဆိုးထည်
 သင်္ကန်းရောင်ကြောင့်၊ အဿ- ထိုမထေရ်မြတ်၏၊ သကလသရီရံ- အလုံးစုံသော
 ကိုယ်သည်၊ တရုဏသုရိယောဝိယ- နုသောထွက်သစ်စဖြစ်သော နေဗိမာန်ကဲ့သို့၊
 ဧကောဘာသံ- တစ်ခဲနက် နီသောအရောင်ထွက်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ သာ-
 ထိုအမျိုးသမီးသည်၊ တံ- ထိုမထေရ်မြတ်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ မယံ- ငါ၏၊ အယျော-
 အရှင်ကောင်းသည်၊ ပဌမံ- ရှေးဦးက၊ န သောဘတိ- တင့်တယ်တော်မူသေး၊ ဣဒါနိ-
 ယခုအခါ၌ကား၊ တရုဏသုရိယောဝိယ- တက်သစ်စသော နေကဲ့သို့၊ ဝိရောစတိ-
 တင့်တယ်တော်မူ၏၊ ဣဒမ္ပိ- ဤဝတ်ပန်းထည်တစ်ပိုင်းကိုလည်း၊ ဧတဿေဝ-
 ထိုအရှင်မြတ်အားသာလျှင်၊ ဒဿာမိ- လှူဦးအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊ ဒုတိယံ- နှစ်ခုမြောက်
 ဖြစ်သော၊ ကောဌာသမ္ပိ- ဝတ်ပန်းထည်ပိုင်းကိုလည်း၊ ဒတွာ- လှူပြန်၍၊ “ဘန္တေ-
 အရှင်ဘုရား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဘဝေ ဘဝေ- ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌၊
 ဝိစရန္တိ- ကျင်လည်သည်ရှိသော်၊ ဥတ္တမရူပဓရာ- မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်နိုင်သည်၊
 ဘဝေယျံ- ဖြစ်ရပါလိမ့်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်
 သော၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊ သကဘာဝေန- မိမိသဘောအားဖြင့်၊ သဏ္ဌာတုံ-
 ကောင်းစွာ တည်ခြင်းငှာ၊ မာ အသက္ခိ- မစွမ်းနိုင်ပါစေ၊ အညာ- တစ်ပါးသော မိန်းမ

သည်၊ မယာ- အကျွန်ုပ်ထက်၊ အဘိရူပတရာ နာမ- လွန်ကဲ၍ လှသည် မည်သည်၊ မာ ဟောတု- မဖြစ်စေသတည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပတ္တနံ- ဆုကို၊ ပဌပေသိ- ဖြစ်စေပြီ၊ ထေရောပိ- မထေရ်မြတ်သည်လည်း၊ အနုမောဒနံ- “တောင်းတိုင်း ပြည့်စုံစေ” ဟူသော ဝမ်းမြောက်ခြင်း အနုမောဒနာကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ပက္ကာမိ- ကြွသွားတော်မူပြီ။

သာ- ထိုအမျိုးသမီးသည်၊ ဒေဝလောကေ- နတ်ပြည်၌၊ သံသရန္တိ- ကျင်လည် သည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍)၊ တသ္မိကာလေ- ထိုအခါ၌၊ အရိဋ္ဌပုရေ- အရိဋ္ဌပုရပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ- ဖြစ်၍၊ တထာ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ အဘိရူပါ- အလွန်အဆင်းလှသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ တသ္မိနဂရေ- ထိုအရိဋ္ဌပုရမြို့၌၊ ကတ္တိကဆဏံ- တန်ဆောင်းမုန်းလ နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို၊ ယောသယီသု- ကြွေးကြော်ကုန်ပြီ၊ ကတ္တိက- ပုဏ္ဏမာယံ- တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌၊ နဂရံ- အရိဋ္ဌပုရမြို့ကို၊ သဇ္ဇယီသု- ပြုပြင်ဆင်ယင်ကြကုန်ပြီ။

အဘိပါရကော- စစ်သူကြီးအဘိပါရကသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အာရက္ခ- ဌာနံ- စောင့်ရှောက်ရာအရပ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တော- သွားသည်ရှိသော်၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “ဘဒ္ဒေ ဥမ္မဒန္တိ- ရှင်မဥမ္မဒန္တိ၊ အဇ္ဇ- ယနေ၊ ကတ္တိက- ရတ္တိဝါရော- တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည၌ လှည့်လည်သော၊ ဆဏော- ပွဲတော်တည်း၊ ရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ နဂရံ- မြို့တော်ကို၊ ပဒက္ခိဏံ- လက်ယာရစ် လှည့်လည် သည်ကို၊ ကရောန္တော- ပြုတော်မူသည်ရှိသော်၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ ဣမံ ဂေဟဒ္ဓါရံ- ဤအိမ်တံခါးသို့၊ အာဂမိဿတိ- ရောက်တော်မူလတ္တံ့၊ တဿ- ထိုအရှင်မင်းမြတ်အား၊ အတ္တာနံ- ရှင်မကိုယ်ကို၊ မာ ခေါ် ဒေသေသိ- မပြပါလင့်၊ သောပိ- ထိုအရှင်မင်းမြတ် သည်လည်း၊ တံ- ထိုရှင်မကို၊ ဒိသွာ- မြင်တော်မူ၍၊ သတိံ- သတိကို၊ ဥပဋ္ဌာပေတုံ- ထင်စေခြင်းငှာ၊ န သက္ခိဿတိ- မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တီသည်၊ “သာမိ- အရှင်၊ တွံ- အရှင်သည်၊ ဂစ္ဆ- ကြွတော်မူလော၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဇာနိဿာမိ- သိပါအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ တသ္မိ- ထိုစစ်သူကြီးအဘိပါရကသည်၊ ဂတေ- သွားသည်ရှိသော်၊ ဒါသိ- ကျွန်မကို၊ အာဏာပေသိ- စေခိုင်းပြီ၊ (ကိံ အာဏာပေသိ- အဘယ်သို့ စေခိုင်းမှာထားသနည်း၊) “(ဘဒ္ဒေ- ရှင်မ) ဣမံ ဂေဟ-ဒ္ဓါရံ- ဤအိမ်တံခါးသို့ ရညော- သိဝိမင်း၏၊ အာဂဟကာလေ- ရောက်လာသောအခါ၌၊ မယံ- ငါအား၊ အာရောစေယျသိ- ပြောကြားလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဏာပေသိ- စေခိုင်းပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ သူရိယေ- နေသည်၊ အတ္တင်္ဂတေ- ဝင်သည်ရှိသော်၊ ပုဏ္ဏစန္ဒေ- လပြည့်ဝန်းသည်၊ ဥဂ္ဂတေ- ထွက်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝနဂရေဝိယ- နတ်ပြည်၌ကဲ့သို့၊ အလင်္ကတေ- တန်ဆာဆင်အပ်သော၊ နဂရေ- အရိဋ္ဌပုရမြို့၌၊ သဗ္ဗဒိသာသု- အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌၊ ဒီပေသု- ဆီမီးတို့သည်၊ ဇလိတေသု- ထွန်းတောက်ကုန်လတ်သော်၊ ရာဇာ- သိဝိမင်းသည်၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတော- အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော၊ အာဇေယျရထဝရဂတော- အာဇာနည်မြင်းကသော(ယှဉ်တပ်ထားသော) ရထားမြတ်ကို စီးသည်၊ အမစ္စ- ဂဏပရိဝုတော- အမတ်အပေါင်းသည်ခြံရံအပ်သည်၊ (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) မဟန္တေန- များစွာသော၊ ယသေန- အခြံအရံဖြင့် (စည်းစိမ်ဖြင့်)၊ နဂရံ- အရိဋ္ဌပုရမြို့ကို၊ ပဒက္ခိဏံ- လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကို၊ ကရောန္တော- ပြုလတ်သော်၊ ပဌမမေဝ- ရှေးဦးစွာသာလျှင်၊ အဘိပါရကဿ- စစ်သူကြီးအဘိပါရက၏၊ ဂေဟဒ္ဓါရံ- အိမ်တံခါးသို့၊ အဂမာသိ- ရောက်လေပြီ။

တံ ပန ဂေဟံ- ထိုအဘိပါရကစစ်သူကြီးအိမ်သည်ကား၊ မနောသိလာဝဏ္ဏ- ပါကာရပရိက္ခိတ္တံ- (ဆေးဒန်း)မြင်းသီလာအဆင်းရှိသော တံတိုင်းဖြင့် ကာရံအပ်၏၊ အလင်္ကတဒ္ဓါရဏံ- တန်ဆာဆင်အပ်သော တံခါးပြစင်ရှိ၏၊ သောဘဂ္ဂပ္ပတ္တံ- တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်၏၊ ပါသာဒိကံ- ကြည်လင်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ တသ္မိခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ဒါသီ- ကျွန်မသည်၊ ဥမ္မာဒန္တိယာ- ဥမ္မာဒန္တိအား၊ အာရောစေသိ- လျှောက်ကြားပြီ၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသည်၊ ပုပ္ဖသမုဂ္ဂံ- ပန်းပွဲတောင်းကို၊ ဂါဟာပေတွာ- ကိုင်စေ၍၊ ကိန္နရိလိဋ္ဌာယ- ကိန္နရီမနွယ်တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဝါတပါနံ- လေသာ တံခါးကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ဌိတာ- ရပ်လျက်၊ ရညော- သိဝိမင်းအား၊ ပုပ္ဖါနိ- ပန်းတို့ကို၊ ခိပိ- ပစ်ပြီ။

သော- ထိုသိဝိမင်းသည်၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊ ဥလ္လောကေတွာ- မော်ကြည့်၍၊ ကိလေသမဒ မတ္တော- ကိလေသာဟူသော မူးယစ်ခြင်းဖြင့် မူးယစ်သည်ဖြစ်၍၊ သတိ- သတိကို၊ ဥပဋ္ဌာပေတုံ- ထင်စေခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော- မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ “ဧတံ- ဤအိမ်သည်၊ အဘိပါရကဿ- စစ်သူကြီးအဘိပါရက၏၊ ဂေဟံ- အိမ်တည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သဇ္ဇာနိတုမ္ပိ- ကောင်းစွာ သိခြင်းငှာ၊ နာသက္ခိ- မစွမ်းနိုင်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ သာရထိ- ရထားထိန်းကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ ပုစ္ဆန္တော- မေးလိုသည်

ဖြစ်၍၊ “နိဝေသနံ ကဿ နုဒံ သုနန္တံ (ပ) အဝါဝဋ္ဋာ ယဒိ ဝါ အတ္ထိ ဘတ္တာ”တိ-
“နိဝေသနံ ကဿ နုဒံ သုနန္တံ (ပ) အဝါဝဋ္ဋာ ယဒိ ဝါ အတ္ထိ ဘတ္တာ”ဟူကုန်သော၊
ဒွေ ဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၅၇) သုနန္တ- ရထားထိန်း သုနန္တာ၊ ပဏ္ဍုမယေန- နီသော အုတ်ဖြင့်ပြီးသော၊
ပါကာရေန- တံတိုင်းဖြင့်၊ ဂုတ္တံ- ခြံရံလုံခြုံစေအပ်သော၊ ဣဒံနိဝေသနံ-
ဤအိမ်သည်ကား၊ ကဿ- အဘယ်သူ၏၊ နိဝေသနံနု- အိမ်ပေနည်း၊ တတ္ထ-
ထိုအိမ်ထက်၌၊ ဝါတပါနေ- လေသွန်ပြတင်းဝ၌၊ ဌိတာ- ရပ်လျက်နေသော၊
ယာ- အကြင်အမျိုးသမီးသည်၊ ဒူရေ- ဝေးသော၊ ဝေဟာယသံ ဝေဟာ-
ယသေ- ကောင်းကင်ပြင်၌၊ အဂ္ဂိသိခါဝ- မီးလျှံကဲ့သို့၊ ဒိဿတိ- ဝင်းဝင်း
ထင်၏၊ သာ- ထိုအမျိုးသမီးသည်၊ ကာ- အဘယ်မည်သော မိန်းမနည်း၊
ယာဓိတာ- အကြင်ပြတင်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက်နေသော အမျိုးသမီးသည်၊
ပဗ္ဗတဂ္ဂေ- တောင်ထိပ်ဖျား၌၊ အစ္စ္စိဏ္ဏဝ- မီးလျှံစုကဲ့သို့၊ ဇောတလတိ-
ထိန်ထိန်ဝင်း၏။

(၅၈) သုနန္တ- ရထားထိန်းသုနန္တာ၊ အယံ- ဤပြတင်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက်
နေသော အမျိုးသမီးသည်၊ ကဿ- အဘယ်သူ၏၊ ဓိတာ- သမီးသည်၊
ဟောတိနု- ဖြစ်လေသနည်း၊ အယံ- ဤမိန်းမသည်၊ ကဿ- အဘယ်သူ
၏၊ သုဏိသာ- ချွေးမသည်၊ ဟောတိနု- ဖြစ်သနည်း၊ အထော- ထိုမြို့၊
ကဿ- အဘယ်သူ၏၊ ဘရိယာ- မယားသည်၊ ဟောတိနု- ဖြစ်သနည်း၊
အယံ- ဤမီးလျှံတမျှ ထိန်ဝင်းပသော မိန်းမသည်၊ အာဝါဝဋ္ဋာ- သိမ်းဆည်းသူ
မရှိသော မိန်းမလော၊ ယဒိ- ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ ဘတ္တာဝါ- သိမ်းဆည်းသော
သူသည်လည်း၊ အတ္ထိ- ရှိပြီလော၊ ဣဓေ- ဤအရပ်၌သာလျှင်၊ ဧတံ-
ကာရဏံ- ထိုအကြောင်းကို၊ မယာ- ငါသည်၊ ပုဋ္ဌော- မေးတော်မူအပ်သော
အမောင်ရထားထိန်းသည်၊ မေ- ငါအား၊ ဒိပ္ပံ- လျင်စွာ၊ အက္ခာဟိ-
တင်လျှောက်လော။

တတ္ထ- ထိုနိဝေသနံစသော ဂါထာတို့၌၊ ကဿ နုဒန္တိ- ကဿ နုဒံဟူသည်ကား၊
ဣဒံ- ဤအိမ်သည်၊ ကဿ- အဘယ်သူ၏၊ (နိဝေသနံ) နု- နေအိမ်နည်း၊ ပဏ္ဍုမ-
ယေနာတိ- ပဏ္ဍုမယေနဟူသည်ကား၊ ရတ္တိဌကမယေန- နီသောအုတ်ဖြင့်ပြီးသော၊
ဒိဿတိတိ- ဒိဿတိဟူသည်ကား၊ ဝါတပါနေ- လေသောက်ပြုတင်း၌၊ ဌိတာ-
ရပ်လျက်၊ ပညာယတိ- ထင်၏၊ အစ္စ္စိတိ- အစ္စ္စိဟူသည်ကား၊ အနုလဇာလက္ခန္ဓော-

မီးတောက်မီးလျှံအစုအဝေးသည်* ဓီတာ နွယ်နွယ်- ဓီတာ နွယ်ဟူသည်ကား၊ အယံ-
ဤသူမသည်၊ (ကဿ- အဘယ်သူ၏။) ဓီတာ နု- သမီးနည်း၊ အဝါဝဋ္ဋာတိ-
အဝါဝဋ္ဋာဟူသည်ကား၊ အပေတာဝရဏာ- ကင်းသော တားဆီးပိတ်ပင်သူရှိသည်၊
အပရိဂ္ဂဟာ- သိမ်းပိုက်အပ်သူ မရှိသည်၊ ဘတ္တာတိ- ဘတ္တာဟူသည်ကား၊ ယဒိ-
အကယ်၍၊ အဿာ- ထိုအမျိုးသမီး၏၊ သာမိကော- လင်သည်၊ အတ္ထိဝါ- ရှိလေသ
လော၊ ဧတံ- ဤအကြောင်းအရာကို၊ မေ- ငါ့အား၊ အက္ခာဟိ- ပြောကြားပါလော၊
ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုသို့မေးတော်မူသောအခါ၌၊ သော- ထိုရထားထိန်းသူနန္ဒသည်၊
အဿ- ထိုမိမိအရှင်သိဝိမင်းအား၊ အာစိက္ခန္ဓော- လျှောက်ကြားလိုသည်ဖြစ်၍။ “အဟံ
ဟိ ဇာနာမိ ဇနိန္ဒ (ပ) နာမဓေယျေန ရာဇာ”တိ- “အယံ ဟိ ဇာနာမိ ဇနိန္ဒ (ပ)
နာမဓေယျေန ရာဇာ”ဟူကုန်သော၊ ဒွေဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ။

(၅၉) ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်၊ မတျာစ- အမိမှလည်း
ကောင်း၊ ပေတျာစ- အဖမှလည်းကောင်း၊ ဧတံဣတ္ထိ- ထိုမိန်းမကို၊ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ ဇာနာမိ- သိပါ၏၊ အထော- ထိုမှတစ်ပါး၊ အဿာ-
ထိုမိန်းမ၏၊ သာမိကံပိ- လင်ကိုလည်း၊ ဇာနာမိ- သိပါ၏၊ ဘူမိပါလ- မြေ
အပြင်သူ ရှင်လူတို့ကို စောင့်တော်မူတတ်သော မင်းမြတ်၊ အဿာဣတ္ထိယာ-
ထိုမိန်းမ၏၊ သာမိကော- လင်ဖြစ်သော၊ ယောပုရိသော- အကြင် ယောက်ျား
သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ သောပုရိသော- ထိုယောက်ျားသည်၊ ရတ္ထိဒိဝံ- နေ့ည၌
မပြတ်၊ တဝ- အရှင်မင်းမြတ်၏၊ အတ္ထေ- အမှုတော်တို့ကို၊ အပ္ပမတ္တော-
မမေ့မလျော့ ထမ်းပိုးရွက်ဆောင်သော၊ တဝေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၏သာလျှင်၊
ပုရိသော- ကျွန်တော်ရင်း အဘိပါဒကအမည်ရှိသော ယောက်ျားတည်း။

(၆၀) ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော၊ ရာဇ- မင်းမြတ်၊ နာမဓေယျေန-
အမည်အားဖြင့်၊ ဥမ္မာဒန္တိတိ- ဥမ္မာဒန္တိဟူ၍အမည်ရှိသော၊ ယာဣတ္ထိ-
အကြင် ပြတင်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက်နေသော မိန်းမသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊
သာဣတ္ထိ- ထိုပြတင်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက် နေသောမိန်းမသည်၊ တေ-

* အနလ- အလ-သဒ္ဒါ တော်ပြီ တန်ပြီဟု တားမြစ်ခြင်းအနက်ကိုဟော၏၊ အန်-မှာ
ပဋိသေခအနက် ဟော၏၊ မီးသည်တောက်လောက်ရန် မီးစားကိုမည်မျှ ကျွေးကျွေး တော်ပြီးဟု
မဆိုတတ်ပေ ထို့ကြောင့် မီးကို အနလ-ဟု ဆိုလိုသည်။

အရှင်မင်းမြတ်၏။ အမစ္စောစ- အမတ်လည်းဖြစ်ထသော၊ ဣဒ္ဓေါစ- ပြည့်စုံ
သည်လည်းဖြစ်ထသော၊ ဖီတောစ- ပွင့်လင်းသည်လည်းဖြစ်ထသော၊
သုဝဇ္ဇိတောစ- ကောင်းစွာ ကြီးသည်လည်းဖြစ်ထသော၊ အညတရော-
ထင်ရှားသော၊ ယောအဘိပါရကော- အကြင် အဘိပါရကသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊
တဿေဝ[အဘိပါရကဿ (အဘိပါဒကဿ)]- ထိုအဘိပါရက၏သာလျှင်၊
ဘရိယာ- မယားပင်တည်း။

တတ္ထ- ထိုအဟနိစသော ဂါထာတို့၌၊ မတျာ စ ပေတျာ စာတိ- မတျာ စ
ပေတျာ စဟူသည်ကား၊ မာတိတော စ- အမိဘက်မှလည်းကောင်း၊ ပိတိတော စ-
အဖဘက်မှလည်းကောင်း၊ ဧတံ- ထိုအမျိုးသမီးကို၊ ဇာနာမိ- သိပါ၏၊ အထောပိ
အဿာတိ- အထောပိ အဿာဟူသည်ကား၊ အထ- ထို့အပြင်၊ အဿာ- ထိုအမျိုး
သမီး၏၊ သာမိကမ္ပိ- လင်ကိုလည်း၊ ဇာနာမိ- သိပါ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊
ဣဒ္ဓေါတိ- ဣဒ္ဓေါဟူသည်ကား၊ သမိဒ္ဓေါ- ပြည့်စုံသည်၊ ဖီတောတိ- ဖီတောဟူသည်
ကား၊ ဝတ္ထာလင်္ကာရေဟိ- အဝတ်တန်းဆာတို့ဖြင့်၊ သုပုပ္ဖတော- ကောင်းစွာ ပွင့်လင်း
သည်၊ သုဝဇ္ဇိတောတိ- သုဝဇ္ဇိတောဟူသည်ကား၊ သုဠ- ကောင်းစွာ၊ ဝုဒ္ဓေါ- ကြီးပွား
သည်၊ နာမဓေယျေနာတိ- နာမဓေယျေနဟူသည်ကား၊ နာမေန- အမည်အားဖြင့်၊
ဟိ- မှန်၏၊ အယံ- ဤသူမသည်၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ နံ- ထိုအမျိုးသမီးကို၊
ပဿတိ- မြင်၏၊ တံ- ထိုသူကို၊ ဥမ္မာဒေတိ- ရူးသွပ်စေတတ်၏၊ အဿ- ထိုသူ၏၊
သတိ- သတိကို၊ ပစ္စုပဋ္ဌာပေတုံ- ရှေ့ရှုတည်နေခြင်းငှာ၊ န ဒေတိ- မပေး၊ တသ္မာ-
ထို့ကြောင့်၊ ဥမ္မာဒန္တိတိ- ဥမ္မာဒန္တိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။

တံ- ထိုရထားထိန်း သူနန္ဒ တင်လျှောက်သော စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊
ရာဇာ- သိဝိမင်းသည်၊ အဿာ- ထိုမိန်းမ၏၊ နာမံ- အမည်ကို၊ ထောမေန္တော-
ချီးမွမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ “အမ္ဘော အမ္ဘော (ပ) ဥမ္မတ္တကံ ဥမ္မာဒန္တိ အကာသီ”တိ- “အမ္ဘော
အမ္ဘော (ပ) ဥမ္မတ္တကံ ဥမ္မာဒန္တိ အကာသီ”ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမဲ့ဖြစ်သော၊ ဂါထံ-
ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၁) အမ္ဘောအမ္ဘော- အိုအမတ်တို့ အိုအမတ်တို့၊ ဟိယသ္မာ- အကြင့်
ကြောင့်၊ အပလောကယန္တိ- ငါနှင့် သူနှင့် အချင်းချင်း ရှုမျှော်ကြသော၊
ဥမ္မာဒန္တိ- ဥမ္မာဒန္တိသည်၊ တဒါ- ထိုသို့မျှော်ကြည့်စဉ်ကပင်၊ မယံ- ငါကို၊
ဥမ္မတ္တကံ- ရူးခြင်းကို၊ အကာသီ- ပြု၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မတျာစ-

သုမိခင်သည်လည်းကောင်း၊ ပေတျာစ- သုမိခင်သည်လည်းကောင်း၊ ကတံ-
မှည့်ခေါ်အပ်သော၊ ဣမိဿာ- ဤမိန်းမ၏၊ ဣဒံနာမံ- ဤဥမ္မာဒန္တီ ဟူသော
အမည်သည်၊ သုသာဓု- အလွန်ကောင်းပေစွ။

တတ္ထ- ထိုအမျှောစသော ဂါထာ၌၊ မတျာ စ ပေတျာ စာတိ- မတျာ စ ပေတျာ
စ ဟူသည်ကား၊ မာတရာ စ- အမိသည်လည်းကောင်း၊ ပိတရာ စ- အဖသည်လည်း
ကောင်း၊ မယုန္တိ- မယုံဟူသည်ကား၊ ဥပယောဂတ္ထေ- ဒုတိယာဝိဘတ်အနက်၌၊
သမ္ပဒါနဝစနံ- စတုတ္ထိဝိဘတ်တည်း၊ အဝလောကယန္တီတိ- အဝလောကယန္တီဟူ
သည်ကား၊ မယာ- ငါသည်၊ အဝလောကိတာ- ကြည့်အပ်သည်ရှိသော်၊ သယမ္ပိ-
သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း၊ မံ- ငါ့ကို၊ အဝလောကယန္တိ- ကြည့်လျက်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဥမ္မတ္ထကံ-
ရူးသွပ်အောင်၊ အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- နက်တည်း။

သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တီသည်၊ တဿ- ထိုသိဝိမင်း၏၊ ကမ္ပိတဘာဝံ- တုန်လှုပ်သည်၏
အဖြစ်ကို၊ ဥ တွာ- သိ၍၊ ဝါတပါနံ- လေသာတံခါးကို၊ ထကေတွာ- ပိတ်၍၊
သိရိဗ္ဗမေဝ- ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့သာလျှင်၊ အဂမာသိ- သွားလေပြီ၊
ရညောပိ- သိဝိမင်းအားလည်း၊ တဿာ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊ ဒိဋ္ဌကာလတော- မြင်အပ်ရာ
ကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ- စ၍၊ နဂရံ- မြို့သို့၊ ပဒက္ခိဏ ကရဏေ- လက်ယာရစ် လှည့်ခြင်းကို
ပြုခြင်း၌၊ စိတ္တမေဝ- စိတ်သည်သာလျှင်၊ နာဟောသိ- မဖြစ်ပြီ၊ သော- ထိုသိဝိမင်းသည်၊
သာရထိ- ရထားထိန်သုနန္ဒကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “သမ္ပ သုနန္ဒ- အမောင်
သုနန္ဒ၊ ရထံ- ရထားကို၊ နိဝတ္တေဟိ- ပြန်လှည့်စေလော၊ အယံ ဆဏော- ဤပွဲသဘင်
သည်၊ အမှာကံ- ငါတို့အား၊ နာနုစ္ဆဝိကော- မလျော်ချေတကား၊ အဘိပါရကဿ-
အဘိပါရကအမည်ရှိသော၊ သေနာပတိဿေဝ- စစ်သူကြီးအားသာလျှင်၊ အနုစ္ဆဝိကော-
သင့်လျော်ပေ၏၊ ရဇမ္ပိ- မင်း၏အဖြစ်သည်လည်း၊ တဿေဝ- ထိုအဘိပါရက
စစ်သူကြီးအားသာလျှင်၊ အနုစ္ဆဝိကံ- သင့်လျော်ပေ၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊)
ရထံ- ရထားထိန်ကို၊ နိဝတ္တာပေတွာ- ပြန်လည်စေပြီး၍၊ ပါသာဒံ- ရွှေနန်းပြာသာဒ်
ထက်သို့၊ အဘိရုယျ- တက်တော်မူ၍၊ သိရိသယနေ- ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာ
တိုက်ခန်း၌၊ နိပဇ္ဇိတွာ- လျောင်း၍၊ ဝိပွလပန္နော- ဖောက်ပြန်စွာ ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍။
“ယာ ပုဏ္ဏမာသေ (ပ) တတော သိယ”န္တိ- “ယာ ပုဏ္ဏမာသေ (ပ) တတော
သိယံ”ဟူကုန်သော၊ (ဣမာ နဝဂါထာ- ဤကိုးဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၆၂) ပုဏ္ဏရီကတ္တစကီ- ကြာနီပွင့်နှင့်တူသော အရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ကိုယ်ရှိသော၊ မိဂမန္တလောစနာ- ယနေ့ မွေးဖွားစဖြစ်သော သမင်မငယ်၏ မျက်စိနှင့် တူသော ပြုံးရွှင်ခြင်းကိုပြု၍ ရှုလေ့ရှိသော မျက်စိရှိသော၊ ယာဏုတ္တိ- အကြင် မိန်းမသည်၊ [ပုဏ္ဏမာသေ(ပုဏ္ဏမာယေ)]- လပြည့်နေ့ ညဉ့်၌၊ ပဒုမဝဏ္ဏေန- ပဒုမာကြာပန်းအဆင်းနှင့် တူသော၊ ကရတလေန- လက်ဝါးပြင်ဖြင့်၊ ပုပ္ဖာနိ- ပန်းတို့ကို၊ ခိပိတ္တာ- ပစ်လိုက်၍၊ မံ- ငါကို၊ သြလော- ကေန္တိ- စိန်းစိန်းကြည့်လျက်၊ ဝါတပါနေ- လေသွန်ပြတင်းဝ၌၊ ဥပါဝိသိ- ရပ်လျက် နေ၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ [ပါရာဝဠရတ္တဝါသိနိ (ပါရာဝဠရတ္တဝါသိနိ)]- ခိုခြေအဆင်းနှင့် တူသော နီသောအဝတ်ကို ဝတ်သော၊ တံဏုတ္တိ- ထိုမိန်းမကို၊ ဒိသွာန- မြင်ရ၍၊ တဒဟု- ထိုပွဲသဘင်ခံသော လပြည့်နေ့၌၊ ဒွေပုဏ္ဏမာယော- လပြည့်ဝန်းနှစ်ခုတို့သည်၊ ဥဂ္ဂန္တာ- ထွက်လာကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အမညိ- အောက်မေ့မိ၏။

(၆၃) ပဗ္ဗတေ- ဟိမဝန္တာတောင်၌၊ ဌိတေ- တည်သော၊ [ဇာတာဝနေ (ဇာတိဝနေ)]- ကောင်းစွာ ပွင့်သောမြတ်လေးပန်းတော၌၊ ဝိဏံ- စောင်းကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ တန္တိဿရေန- စောင်းသံနှင့်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သရံ- သီချင်းသံကို၊ သံသန္တန္တိ- နှိုးနှောညီညွတ်စေသော၊ [ကိမ္မရိသိ (ကိပုရိသိ)]- ကိန္နရီမသည်၊ ကိပုရိသဿ- ကိန္နရာဖို၏၊ မနံ- ချစ်စိတ်ကို၊ ဟရတိဣဝ- ဆောင်ယူဘိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ [ဝဂ္ဂုဘိ (ဝဂ္ဂုဘိ)]- ကောင်းသော အခြင်းအရာနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော၊ သုဘေဟိ- တင့်တယ်ကုန်သော၊ အာဠာရပမေဟိ- စုတ်နှင့်ငင်၍ မင်နှင့်ရေးသို့ ညွတ်ကွေး ရှုဖွယ် တင့်တယ်သော မျက်မွေးရှိသော မျက်လုံးတို့ဖြင့်၊ ဝိဇ္ဇမ္မာနာ- တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဥမ္မာဒန္တီသည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပလောဘယန္တိ- ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက်၊ ယဒါ- အကြင်အခါ၌၊ ဥဒိက္ခတိ- ကြည့်ဘိ၏၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ မေ- ငါ၏၊ မနော- စိတ်ကို၊ ဟရတေဝ- ဆောင်ယူနိုင်လေသလျှင်ကတည်း။

(၆၄) တဒါဟိတဒါဇဝ- ထိုအဘိပါရက၏ အိမ်နားသို့ရောက်သောအခါလျှင်၊ [ဗြဟတိ(ဗြဟတိ)]ဥဠာရာ- မွန်မြတ်စွာထသော၊ သာမာ- ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော၊ အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလာ- ပတ္တမြားနားဌောင်း ဝတ်သော၊ ဧကစ္စဝသနာ- တစ်လွှာတည်းသော အဝတ်ကို ဝတ်သော၊ နာရီ- ရှင်မဥမ္မာဒန္တီသည်၊ ဘန္တာ- တုန်လှုပ်သော၊ မိဂီဝ- သမင်မကဲ့သို့၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဥဒိက္ခတိ- ကြည့်လိုက်၏။

(၆၅) တမ္ဗနခါ- တွေးတွေးနီသော လက်သည်းရှိသော၊ သုလောမာ- မျက်စဉ်းညိုအဆင်းနှင့်တူသော ကောင်းမြတ် တင့်တယ်သော အမွှေးရှိသော၊ မုဒုဗာဟာ- နူးညံ့သော မောင်းရှိသော၊ စန္ဒနသာရလိတ္တာ- ဂေါသီတ စန္ဒကူးဖြင့် လိမ်းကျံသော ကိုယ်ရှိသော၊ ဝဋ္ဋဂုံလီ- ရင်းကြီး ဖျားငယ် ရှည်သွယ်ညံ့ပျောင်းလုံးလျောင်းသော လက်ညှိုးလက်သန်းရှိသော၊ သုဘာ- တင့်တယ်စွာသော၊ နာရီ- ရှင်မဥမ္မာဒန္တိသည်၊ ကဒါ- အဘယ်အခါ၌၊ မံ- ငါကို၊ သီသတော- ဦးခေါင်းမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ မန္တမန္တိ- ညံ့ညံ့ညံ့ညံ့၊ သန္တတဓီရကုတ္တိယာ- ကောင်းစွာ တွေ့စေခြင်းဟူသော လိမ္မာသော အမှုအရာဖြင့်၊ ဥပညိဿတိ- နှစ်သက်စေလတ္တံ့နည်း။

(၆၆) ဗြဟ္မာဝနေ- ကျယ်သောတော၌၊ ဇာတဒုမံ- မြတ်လေးပင်ကို၊ မာလုဝါ- မာလောနွယ်သည်၊ ပလိဿဇုတိက္ကဝ- ရစ်ပတ်နွယ်ဘိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ကဉ္စနဇာလုရစ္ဆဒါ- ရွှေကွန်ယက်နှင့်တူသော ရင်းလွမ်း တန်ဆာရှိသော၊ ဝိလဂ္ဂမဇ္ဈာ- သေးသေး သွယ်သွယ် ငယ်သော ခါးလည်း ရှိသော၊ တိရိဋ္ဌိဿ- တိရိဋ္ဌိရှင်သူဌေး၏၊ ဓိတာ- သမီးတော် ရှင်မဥမ္မာဒန္တိ သည်၊ မုဒုဟိ- နူးညံ့ကုန်သော၊ ဗာဟာဟိ- လက်မောင်းတို့ဖြင့်၊ ကဒါ- အဘယ် နံခါမှ၊ မံ- ငါကို၊ [ပလိဿဇိဿတိ(ပလိဿဇိဿတိ)]- ပိုက်ဖက်ပါ မည်နည်း။

(၆၇) သောဏ္ဏော- သောသောက်ကြူးတစ်ယောက်သည်၊ သောဏ္ဏဿ- သေသောက်ကြူးတစ်ယောက်အား၊ သုရာယံ- သေဖြင့်၊ ပူရိတံ- ပြည့်သော၊ ထာလံ- ခွက်ကို၊ ဥပနာမေသိက္ကဝ- ကပ်လေဘိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ လာခါရသရတ္တသုစ္ဆဝီ- လက်ဖဝါးခြေဖဝါး လက်သည်းဖျား ခြေသည်းဖျား နှုတ်ခမ်းသားတို့၌ ချိမ်ရည်ဆိုးသကဲ့သို့ တွေးတွေးနီသော ကောင်းသော အရေအဆင်းရှိသော၊ ဗိန္နုတ္တနီ- ရေပြွန်ကဲ့သို့ ဝန်းသော သားမြတ်လည်း ရှိသော၊ ပုဏ္ဏရီကတ္တစီ- ကြာနီအဆင်းနှင့်တူသော အရေတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ကိုယ်ရှိသော ရှင်မဥမ္မာဒန္တိသည်၊ ကဒါ- အဘယ်နံခါမှ၊ မံ- ငါကို၊ မုခေနမုခံ- မျက်နှာချင်းချင်း၊ ဥပနာမယိဿတိ- အပ်လာ ကပ်လာပါ မည်နည်း။

(၆၈) သဗ္ဗဘဒ္ဒံ- အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ မနောရမံ- နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ [တိဌန္တိ(တိဌန္တိ)]- လေသွန်ပြတင်းဝ၌

ရပ်လျက်နေသော၊ ယံတံဥမ္မာဒန္တိ- အကြင် ရှင်မဥမ္မာဒန္တိကို၊ အဒ္ဓသံ- ငါမြင်ခဲ့
မိ၏၊ တတောပစ္ဆာ- ထိုသို့မြင်သည်မှ နောက်၌၊ သကဿ စိတ္တဿ-
မိမိစိတ်ကို၊ [ကဗ္ဗိနံ(ကိဗ္ဗနံ)]- တစ်ရံတစ်ခါမျှ၊ နာဝဗောဓာမိ- မသိနိုင်။

(၆၉) သဟဿံ ပရာဇိတောဣဝ- ဥစ္စာတစ်ထောင် နှံ့သောသူကဲ့သို့၊ မယာ-
ငါသည်၊ [အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလံ(အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလီ)]- ပတ္တမြားနားဆောင်း
ဝတ်သော၊ [ဥမ္မာဒန္တိ(ဥမ္မာဒန္တိ)]- ရှင်မဥမ္မာဒန္တိကို၊ [ဒဌာ (ဒိဌာ)]- မြင်ရသော
ကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဒိဝါရတ္တိ- နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး၊ [နသုပ္ပါမိ(နသုပ္ပါမိ)]-
မကျိန်းစက်နိုင်။

(၇၀) ဧကရတ္တံဝါ- တညဉ့်မျှပင်ဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ ဒွိရတ္တံဝါ- နှစ်ညဉ့်
မျှပင် ဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ရှင်မဥမ္မာဒန္တိသည်၊ မမ- ငါ၏၊
ဂေဟေ- ရွှေနန်းတော်၌၊ [ဘဝေယံ(ဘဝေယျ)]ဘဝတု- စုံနေလာသည် ဖြစ်ပါ
လေလော၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ရှင်မဥမ္မာဒန္တိနှင့်၊ ရမိတွာန- မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်၍၊
[အဘိပါရကော(အဘိပါဒကော)]- အဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ ဘဝ-
ဖြစ်ဦးတော့၊ တတောပစ္ဆာ- ထိုနောင်မှ၊ သိဝိရာဇာ- သိဝိမင်းသည်၊ [သိယံ
(သိယာ)]ဘဝါဟိ- ဖြစ်ဦးတော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သက္ကော- သိကြား နတ်မင်း
သည်၊ မေ- ငါအား၊ ယံဝရံ- အကြင် ဆုကို၊ ဒဇ္ဇာစေ- ပေးလာငြားအံ့၊
သောစဝရောတဉ္စဝရံ- ထိုဆုကိုပင်လည်း၊ မေ- ငါသည်၊ [လဗ္ဘေထ (လဘေထ)]
လဘေယံ- ရချင်ပါ၏။

တတ္ထ- ထိုယာ ပုဏ္ဏမာသေစသော ဂါထာတို့၌၊ ပုဏ္ဏမာသေတိ- ပုဏ္ဏမာသေ
ဟူသည်ကား၊ ပုဏ္ဏစန္ဒာယ- ပြည့်သော လရှိသော၊ ရတ္တိယာ- ညဉ့်၌၊ မိဂမန္တလော-
စနာတိ- မိဂမန္တလောစနာဟူသည်ကား၊ ကဏ္ဍသန္တာသေန- မြားဘေးမှကြောက်
သဖြင့်၊ ပလာယိတွာ- ပြေး၍၊ ဝနန္တရေ- တောခြံကြား၌၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ လုဒ္ဓံ- မုဆိုး
ကို၊ ဩလောကေန္တိယာ- ကြည့်နေသော၊ မိဂိယာ- သမင်မ၏၊ လောစနာနိ ဝိယ-
မျက်လုံးတို့ကဲ့သို့၊ အဿ- ထိုဥမ္မာဒန္တိ၏၊ မန္တာနိ- နို့ကုန်သော၊ (လောစနာနိ-
မျက်လုံးတို့သည်၊ အတ္ထိ- ရှိကုန်၏၊) ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ မိဂမန္တလောစနာ- မိဂမန္တ
လောစနာမည်၏၊ ဥပါဝိသီတိ- ဥပါဝိသီဟူသည်ကား၊ ပဒုမဝဏ္ဏေန- ပဒုမ္မာကြာ
အဆင်းရှိသော၊ ကရတလေန- လက်ဝါးပြင်ဖြင့်၊ ပုပ္ဖာနိ- ပန်းတို့ကို၊ ခိပိတွာ- ပစ်၍၊
မံ- ငါ့ကို၊ ဩလောကေန္တိ- ကြည့်လျက်၊ ဝါတပါနေ- လေသောက်ပြုတင်း၌၊ နိသီဒိ-
နေခဲ့ပြီ၊ ပုဏ္ဏရိကတ္တစကီတိ- ပုဏ္ဏရိကတ္တစကီဟူသည်ကား၊ ရတ္တပဒုမဝဏ္ဏသရီရာ-

နိသောပဒုမ္မာကြာ အဆင်းရှိသော ကိုယ်ရှိသည်။ ဒွေ ပုဏ္ဏမာယောတိ- ဒွေ ပုဏ္ဏမာယောဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ တဒဟု- ထိုနေ့၌၊ တသ္မိံ ဆဏဒိဝသေ- ထိုပွဲနေ့၌၊ ပါရာဝတပါဒသမာနဝဏ္ဏရတ္တဝတ္ထနိဝတ္ထံ- ခိုခြေနှင့်တူသော နိမြန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ တဿာ- ထိုသူမ၏၊ မုခသောဘံ- မျက်နှာ၏တင့်တယ်ခြင်းကို၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်၍၊ ပါစီနလောက- ဓာတုတော- အရှေ့လောကဓာတ်မှ၊ ဧကဿ- လတစ်စင်း၏၊ အဘိပါရကဿ- အဘိပါရကအမည်ရှိသော၊ သေနာပတိနော- စစ်သူကြီး၏၊ နိဝေသနေ- နေအိမ်၌၊ ဧကဿ- လတစ်စင်း၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒွိန္ဒ- နှစ်ခုကုန်သော၊ ပုဏ္ဏစန္ဒာနံ- လပြည့်ဝန်းတို့၏၊ ဥဂ္ဂတတ္တာ- ထွက်ပေါ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပုဏ္ဏမာယော- လပြည့်ဝန်းတို့သည်၊ ဒွေ- နှစ်ခုတို့တည်း၊ (ဣတိ- ဤသို့) အမညိ- မှတ်ထင်ခဲ့ပြီ၊ အဠာရပမေဟိတိ- အဠာရပမေဟိဟူသည်ကား၊ ဝိသာလပခုမေဟိ- ကျယ်ပြန့်သော မျက်ခုံးမွေးတို့ဖြင့်၊ သုဘေဟိတိ- သုဘေဟိဟူသည်ကား၊ ပရိသုဒ္ဓေဟိ- စင်ကြယ်ကုန်သော၊ ဝဂ္ဂဘိတိ- ဝဂ္ဂဘိဟူသည်ကား၊ မဓုရာကာရေဟိ- ချိုသာသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့်၊ ဥဒိက္ခတိတိ- ဥဒိက္ခတိဟူသည်ကား၊ ဧဝရူပေဟိ- ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ နေတ္တေဟိ- မျက်လုံးတို့ဖြင့်၊ ယသ္မိံ ခဏေ- အကြင်ခဏ၌၊ ဩလောကေတိ- ကြည့်၏၊ ပဗ္ဗတေတိ- ပဗ္ဗတေဟူသည်ကား၊ ဟိမဝန္တပဗ္ဗတေ- ဟိမဝန္တာတောင်၌၊ သုပုပ္ဖိတဝနေ- ကောင်းစွာ ပွင့်သော ပန်းရှိသော တော၌၊ ဝိဏံ- စောင်းကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ တန္တိဿရေန- စောင်းသံနှင့်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သရံ- အသံကို၊ သံသန္တန္တိ- ညှိလျက်၊ ကိမ္မရိသီ- ကိန္နရာမသည်၊ ကိမ္မရိသဿ- ကိန္နရာဖို၏၊ မနံ- စိတ်ကို၊ ဟရတိ ယထာ- ဆောင်ယူဘိသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ မေ- ငါ၏၊ မနော- စိတ်ကို၊ ဟရတေဝ- ဆောင်ယူသည်သာ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝိပုလပတိ- မည်တမ်း၏။

ဗြဟတိတိ- ဗြဟတိဟူသည်ကား၊ ဥဠာရာ- ကျယ်ပြန့်သော၊ သာမာတိ- သာမာဟူသည်ကား၊ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏသာမာ- ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော၊* ဧကစ္စဝသနာတိ- ဧကစ္စဝသနာဟူသည်ကား၊ ဧကစ္စိကဝသနာ- တစ်လွှာသော

* သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏသာမာ= သာမာ-ပုဒ်သည် သက္ကတ အလို အနက်ရောင်၊ အညိုရောင်ကို ဟော၏။ ၎င်းနောင် ဣတ္ထိလိင်အာပစ္စည်းသက်၍ အသားရောင်ခပ်ညိုညိုရှိသော အမျိုးသမီးကို ဟောနိုင်သည်။ ဤ၌ကား ညိုသော မိန်းမကို မယူဘဲ ရွှေ၏အမဲရောင်အဆင်းရှိသော မိန်းမ-ဟု သိစေလို၍ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏ-ဟု ဖွင့်သည်။ ရွှေအိုရောင်ဟု ဆိုလိုသည်။

အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော၊ ဧကဝတ္ထနိဝတ္ထာ- တစ်ထည်သော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဘန္တောဝုဒိက္ခတီတိ- ဘန္တောဝုဒိက္ခတိဟူသည်ကား၊ သဏှကေသာ- နူးညံ့သော ဆံပင်ရှိသော၊ ပုထုနလာဋ္ဌာ- ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်ရှိသော၊ အာယတဘမ္မ- ကြီးမားသော မျက်ခုံးရှိသော၊ ဝိသာလက္ခိ- ကျယ်ပြန့်သော မျက်လုံးရှိသော၊ တုဂ်နာသာ- ဖြောင့်စင်းသော နှာတံရှိသော၊ ရတ္တောဌာ- နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းရှိသော၊ သေတဒန္တာ- ဖြူဖွေးသော သွားရှိသော၊ တိခိဏဒါဌာ- ထက်သော အစွယ်ရှိသော၊ သုဝဋ္ဋိတဂီဝါ- ကောင်းစွာ လုံးဝန်းသော လည်ရှိသော၊ သုတနုဗာဟု- သေးသွယ်သော လက်မောင်းရှိသော၊ သုသဏ္ဌိတပယောဓရာ- ကောင်းသော သဏ္ဌာန်ရှိသော သားမြတ်ရှိသော၊ ကရမိတမဇ္ဈာ- လက်ဖြင့် တိုင်းထွာ၍ ရသောခါးရှိသော၊ ဝိသာလသောဏီ- ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော တင်ပါးရှိသော၊ သုဝဏ္ဏကဒလိသမာနောရ- ရွှေငှက်ပျော်တုံးနှင့်တူသော ပေါင်ရှိသော၊ သာ ဥတ္တမိတ္ထိ- ထိုမိန်းမမြတ်သည်၊ တသ္မိံ ခဏေ- ထိုခဏ၌၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဥဒိက္ခန္တိ- ကြည့်လျက်၊ ဘယေန- ကြောက်သဖြင့်၊ ဝနံ- တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ပြေးဝင်၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ နိဝတ္တိတွာ- နစ်၍၊ (ဝါ)နောက်သို့ လှည့်၍၊ လုဒ္ဓံ- မုဆိုးကို၊ ဥဒိက္ခန္တိ- ကြည့်သော၊ ဘန္တော- တုန်လှုပ်သော၊ မိဂီဝ- သမင်မကဲ့သို့၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဥဒိက္ခတိ- ကြည့်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ ဗာဟာမုဒုတိ- ဗာဟာမုဒုဟူသည်ကား၊ မုဒုဗာဟာ- နူးညံ့သော လက်မောင်းရှိသော၊ သန္ဓတဓီရကုတ္တိယာတိ- သန္ဓတဓီရ ကုတ္တိယာဟူသည်ကား၊* သုဖုသိတဆေကကရဏာ- ကောင်းစွာ ထိတွေ့ခြင်းဟူသော လိမ္မာပါးနပ်သော အပြုအမူဖြင့်၊ ဥပညိဿတိ မန္တိ- ဥပညိဿတိ မံဟူသည်ကား၊ သုဘာ- တင့်တယ်သော၊ သာ နာရီ- ထိုအမျိုးသမီးသည်၊ ကဒါ- အဘယ်အခါ၌၊ မံ- ငါ့ကို၊ တေဟိ တမ္ပနခေဟိ- ထိုနီမြန်းသော လက်သည်းရှိသော လက်တို့ဖြင့်၊ သီသတော- ဦးခေါင်းမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ သန္ဓတေန- ကောင်းစွာ ညွတ်အပ်သော၊

*သန္ဓတဓီရ= သန္ဓတ-ပုဒ် ညွတ်ခြင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် လိုက်လျော် ညီထွေဖြစ်ခြင်း၊ အနက်ကိုဟော၏။ ဓီရ-ပုဒ် စွဲမြဲခြင်း၊ ဖိဖိစီးစီး လေးလေးနက်နက် ဟူသော အနက်ကိုဟော၏။ ကုတ္တိ-အပြုအမူဟူသော အနက်ကိုဟော၏။ ဥမ္မာဒန္တီ၏လည်မှ လှပမှုကိုဖော်ကျူးသည်ကို ထောက်၍လည်းကောင်း၊ သီသတော-ဟူသော စကားကိုထောက်၍ လည်းကောင်း ယောက်ျား မိန်းမ အပြန်အလှန် ပွတ်သပ်ထိတွေ့စေခြင်းဟူသော ဖိဖိစီးစီး ပြုမူခြင်း-ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။

မီရေန- တည်ကြည်သော၊ ကရဏေန- အပြုအမူဖြင့်၊ ပရိတောသေဿတိနု-
နှစ်သက်စေလတုံနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပတ္ထေန္တော- တောင့်တသည်ဖြစ်၍၊ ဝိလပတိ-
မည်တမ်း၏။

ကဉ္စနဇာလုရစ္ဆဒါတိ- ကဉ္စနဇာလုရစ္ဆဒါဟူသည်ကား၊ ကဉ္စနမယ ဥရစ္ဆဒါ
လင်္ကာရာ- ရွှေဖြင့်ပြီးသော ရင်လွမ်းတန်ဆာရှိသော၊ ဝိလဂ္ဂမဇ္ဈာတိ- ဝိလဂ္ဂမဇ္ဈာ
ဟူသည်ကား* ဝိလဂ္ဂသရီရာ- သေးသွယ်သော ကိုယ်ရှိသော၊ တနုမဇ္ဈိမာ- သေးသွယ်သော
ခါးရှိသော၊ ဗြဟ္မာဝနေတိ- ဗြဟ္မာဝနေဟူသည်ကား၊ မဟာဝနေ- ကြီးမားသော
တော၌၊ လာခါရသရတ္တသုစ္ဆဝီတိ- လာခါရသရတ္တသုစ္ဆဝီဟူသည်ကား၊ ဟတ္ထပါဒတ-
လအဂ္ဂနခဩဌမံသေသု- လက်ဖဝါးပြင် ခြေဖဝါးပြင် လက်သည်းဖြား နှုတ်ခမ်းသား
တို့၌၊ လာခါရသရတ္တ မဏိပဝါလဝဏ္ဏာ- ချိတ်ရည် နီမြန်းသော ပတ္တမြား သန္တာ
အဆင်းရှိသော၊ ဗိန္ဒုတ္ထနီတိ- ဗိန္ဒုတ္ထနီဟူသည်ကား၊ ဥဒကပုပ္ဖုဠပရိမဏ္ဍာလတ္ထနီ-
ရေပွက်ကဲ့သို့ ဝန်းဝိုင်းသော သားမြတ်ရှိသော၊ တတောတိ- တတောဟူသည်ကား၊
ယဒါ- အကြင်အခါ၌၊ တိဌန္တိ- ရပ်လျက်နေသော၊ တံ- ထိုသူမကို၊ အဒ္ဓသံ- မြင်ခဲ့ပြီ၊
တတော- ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ သကဿ စိတ္တဿာတိ- သကဿ စိတ္တဿ
ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ စိတ္တဿ- စိတ်ကို၊ အနိဿရော- အစိုးမရသူ
သည်၊ ဇာတော- ဖြစ်သည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်
တည်း၊ ကဉ္စိနန္တိ- ကဉ္စိနံဟူသည်ကား၊ ကဉ္စိ- တစ်စုံတစ်ယောက်ကို၊ အယံ- ဤသူ
သည်၊ အသုကော နာမ- ဤအမည်ရှိသူဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ န ဇာနာမိ- မသိ၊
ဥမ္မတ္တကော- ရူးသွပ်သူသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်သည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊
ဝဒတိ- ဆို၏၊ ဒဌာတိ- ဒဌာဟူသည်ကား၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ န သုပါမီတိ- န သုပါမီဟူ

* ဝိလဂ္ဂမဇ္ဈာ= ဝိ-ရှေ့ရှိသော လဂ္ဂ-ဓာတ်(စုရာဒိ) သာယာခြင်း-ဝိလဂ္ဂတီတိ ဝိလဂ္ဂေါဟု
ဝိဂြိုဟ် ပြု၊ လိင်ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတို့ကို ကပ်ငြိစေတတ် စွဲမက်စေတတ်သော
အမျိုးသမီးတို့၏ သေးသွယ်သောခါး သို့မဟုတ် ခါးအရပ်၏သေးသွယ်ခြင်း ဂုဏ်ကိုရ၏။ မဇ္ဈေ
ဘဝါ မဇ္ဈာ-ဟု ဝိဂ္ဂဟပြု၊ ခန္ဓာကိုယ်၏ အလယ်ဖြစ်သော ခါးအရပ်ကို ရ၏၊ ဝိလဂ္ဂါ မဇ္ဈာ
ယဿာတိ ဝိလဂ္ဂမဇ္ဈာ-သေးသွယ်သော ခါးရှိသော အမျိုးသမီး၊ ဝိလဂ္ဂသရီရာ-ဟု ဖွင့်ခြင်းမှာ
သေးသွယ်သော ကိုယ်ရှိသော အမျိုးသမီးတို့၌သာ သေးသွယ်သော ခါးရှိနိုင်သည်၊ ခန္ဓာကိုယ်
ဝဲဖြိုးလျှင် သေးသွယ်သော ခါးမရှိနိုင်ဟု ဆိုလိုသည်၊ ထို့ကြောင့် တနုမဇ္ဈိမာ-ဟု ထပ်၍
ဖွင့်ဆိုသည်၊ ဤအဖွင့်ကို ထောက်၍ ဝိလဂ္ဂပုဒ် သေးသွယ်ခြင်း အနက်ဟု ယူရမည်။

သည်ကား၊ ရတ္တိ- ညဉ့်အခါ၌၊ နိဒ္ဒ- အိပ်ပျော်ခြင်းကို၊ နေဝ လဘာမိ- မရ၊ ဒိဝါ- နေ့အခါ၌၊ နိဒ္ဒ- အိပ်ပျော်ခြင်းကို၊ န လဘာမိ- မရ၊ သော စ လဗ္ဘေထာတိ- သော စ လဗ္ဘေထဟူသည်ကား၊ မေ- ငါ့ကို၊ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်၊ ယံ ဝရံ- အကြင် မြတ်သော ဆုကို၊ ဒဒေယျ- ပေးငြားအံ့၊ သော စ ဝရော- ထိုမြတ်သော ဆုကို၊ မေ- ငါသည်၊ လဗ္ဘေထ- ရလို၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ ဝရံ- ထိုဆုကို၊ လဘေယျ- လိုချင်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုသိဝိမင်း ဖောက်ပြန်စွာ ပြောဆိုသောအခါ၌၊ တေ အမစ္စာ- ထိုအမတ် တို့သည်၊ အဘိပါရကဿပိ- အဘိပါရကစစ်သူကြီးအားလည်း၊ (တံ- ထိုအကြောင်း ကို) အာရောစယိသု- ပြောကြားကြကုန်ပြီ၊ (ကိံ အာရောစယိသု- နည်း၊) သာမိ- အရှင်စစ်သူကြီး၊ ရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ နဂရံ- မြို့တော်ကို၊ ပဒက္ခိဏံ- လက်ယာရစ်လှည့်လည်ခြင်းကို၊ ကရောန္တော- ပြုတော်မူသည်ရှိသော်၊ တုမ္ဘာကံ- အရှင်စစ်သူကြီးတို့၏၊ ယရဒ္ဒါရံ- အိမ်တံခါးသို့၊ ပတွာ- ရောက်တော်မူ၍၊ နိဝတ္တိတွာ- ပြန်လည်တော်မူခဲ့၍၊ ပါသာဒံ- ရွှေနန်းပြာသာဒ်သို့၊ အဘိရုဟိ- တက်တော်မူပြီ။” ဣတိ- ဤသို့၊ (အဘိပါရကဿပိ- အဘိပါရကစစ်သူကြီးအားလည်း၊ အာရော- စယိသု- ပြောကြားကြကုန်ပြီ) သော- အဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ အတ္တနော- မိမိ ၏၊ ဂေဟံ- အိမ်သို့၊ ဂန္တာ- သွားပြီး၍၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ဇနီးဥမ္မာဒန္တီကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “ဘဒ္ဒေ- ရှင်မဥမ္မာဒန္တိ၊ ကစ္စိ- အသို့နည်း၊ ရညော- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ အတ္တာနံ- ရှင်မကိုယ်ကို၊ ဒသေသိ- ပြသလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ သာမိ- အရှင်၊ မဟောဒရော- ကြီးသော ဝမ်းဗိုက်ရှိသော၊ မဟာဒါဠိကော- ကြီးသော အစွယ်ရှိသော၊ ရထေ- ရထား၌၊ ဌတွာ- စီး၍၊ အာဂတော- လာသော၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တံ- ထိုဝမ်းဗိုက်ကြီးနှင့် ရထားစီး၍လာသော ယောက်ျားကို၊ ရာဇာဝါ- မင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အရာဇာဝါ- မင်းမဟုတ်သူ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ န ဇာနာမိ- မသိပါ၊ ဧကော ဣဿရောတိ- အရှင်တစ်ပါးဟူ၍၊ ဝုတ္တေပန- ပြောဆို အပ်သည်ရှိသော်ကား၊ ဝါတပါနေ- လေသာပြတင်းဝ၌၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ ပုပ္ဖါနိ- ပန်းတို့ကို၊ ဒိပိ- ပစ်လိုက်မိပေပြီ၊ သော- ထိုအရှင်သည်၊ တာဝ ဒေဝ- ထိုပစ်စဉ်ခဏ၌ ပင်လျှင်၊ နိဝတ္တိတွာ- ပြန်လည်၍၊ ဂတော- သွားလေပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ပြောဆိုလေပြီ)

သော- အဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ တံ- ထိုဇနီးဥမ္မာဒန္တိပြောဆိုသော စကားကို၊
 သုတ္တာ- ကြားရ၍၊ “တယာ- ရှင်မည်၊ (အဟံ- ငါ့ကို) နာသိတော- ဖျက်ဆီးအပ်
 သည်၊ အမှီ- ဖြစ်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတ္ထာ- ဆို၍) ပုနဒိဝသေ- နက်ဖြန်နေ၌၊
 ပါတောဝ- စောစော၌ပင်လျှင်၊ ရာဇနိဝေသနံ- နန်းတော်သို့၊ အာရယု- တက်၍၊
 သိရိဂဗ္ဘဒ္ဒါရေ- ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်းတံခါးဝ၌၊ ဌတ္တာ- ရပ်၍၊ ဥမ္မာဒန္တိ-
 ဥမ္မာဒန္တိကို၊ နိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ရညော- ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းသော သိဝိမင်း၏၊
 ဝိပုလာပံ- ဖောက်ပြန်သော အသံကို၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ “အယံ- ဤမင်းသည်၊
 ဥမ္မာဒန္တိယာ- ဥမ္မာဒန္တိ၌၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော- တပ်မက်သော စိတ်ရှိသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်ပြီ၊
 တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊ အလဘန္တော- မရသည်ရှိသော်၊ မရိဿတိ- သေလတ္တံ့၊ ရညောစ-
 မင်းအားလည်းကောင်း၊ မမစ- ငါအားလည်းကောင်း၊ အဂုဏံ- အကျိုးမရှိခြင်းကို၊
 မောစေတွာ- လွတ်စေ၍၊ ဣမဿ- ဤမင်းအား၊ မယာ- ငါသည်၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊
 ဒါတုံ- ပေးခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ- သင့်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ (မနသိကရိတွာ- နှလုံးသွင်း၍၊)
 အတ္တနော- မိမိ၏၊ နိဝေသနံ- အိမ်သို့၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ဒဠမန္တံ- ခိုင်မြဲလုံခြုံသော
 အတိုင်အပင်ရှိသော၊* ဧကံ- တစ်ယောက်သော၊ ဥပဋ္ဌာကံ- အလုပ်အကျွေးကို၊
 ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ “တာတ- အမောင်၊ အသုကဋ္ဌာနေ- ဤမည်သော
 အရပ်၌၊ သုသိရစေတိယရက္ခော- အခေါင်းရှိသော လူတို့၏ ပူဇော်ရာသစ်ပင်သည်၊
 အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တံ- သင်သည်၊ ကပ္ပိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို၊ အဇာနာပေတွာ-
 မသိစေမူ၍၊ သူရိယေ- နေသည်၊ အတ္ထဂံတေ- ဝင်သည်ရှိသော်၊ တတ္ထ- ထိုအရပ်သို့၊
 ဂန္တာ- သွား၍၊ အန္တောရက္ခေ- သစ်ခေါင်းအတွင်း၌၊ နိသီဒ- နေနှင့်လော၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ တတ္ထ- ထိုလူတို့ ပူဇော်ရာသစ်ပင်၌၊ ဗလိကမ္ပံ- ပူဇော်ပသသော အမှုကို၊
 ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ တံ ဌာနံ- ထိုအရပ်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ဒေဝတာ- နတ်ကို၊
 နမဿန္တော- ရှိခိုးသည်ရှိသော်၊ ‘သာမိ ဒေဝရာဇ- အရှင်နတ်မင်း၊ အမှောက်- ငါတို့၏၊
 ရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ နဂရမိ- မြို့တော်၌၊ ဆဏေ- ပွဲသဘင်သည်၊ ဝတ္ထမာနေ-
 ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ အကိဋ္ဌိတွာ- ကစားတော်မမူဘဲ၊ သိရိဂဗ္ဘံ- ကျက်သရေရှိသော
 အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ဝိပုလပန္နောဝ- ဖောက်ပြန်စွာ ပြောဆိုလျက်
 သာလျှင်၊ နိပန္နော- လျောင်းတော်မူပြီ၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ တတ္ထ- ထိုအရှင်မင်းကြီး၏
 အမူအရာတော်၌၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ န ဇာနာမ- မသိပါကုန်၊ ရာဇာ-

* ဒဠမိတ္တံ- ရှိလျှင် “ခိုင်မြဲသော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော”ဟု အနက်ပေးပါ။

အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဒေဝတာနံ- နတ်တို့အား၊ ဗဟုပကာရော- များစွာ ကျေးဇူးပြု
တော်မူ၏။ အနုသံဝစ္ဆရံ- နှစ်စဉ်မပြတ်၊ သဟဿံ- တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို၊
ဝိဿဇ္ဇေတွာ- စွန့်၍၊ ဗလိကမ္ပံ- ပူဇော်ပသသော အမှုကို၊ ကရောတိ- ပြုတော်မူ၏။
ဣဒံနာမ- ဤမည်သော သူကို၊ နိဿာယ- အမှီပြု၍၊ ရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊
ဝိပ္ပလပတိ- ဖောက်ပြန်စွာ ပြောဆိုတော်မူ၏။ ဝါ- မြည်တမ်း ယောင်ယမ်းတော်မူ၏။
ဣတိ- ဤသို့ အာစိက္ခထ- ကြားပါကုန်၏။ နော- ငါတို့၏၊ ရညော- အရှင်မင်းမြတ်အား၊
ဇီဝိတဒါနံ- အသက်ကို ပေးလှူခြင်းကို၊ ဒေထ- ပေးပါကုန်လော”။ ဣတိ- ဤသို့
(ဝတွာ- ဆို၍) ယာစိဿာမိ- တောင်းပန်လာအံ့၊ တံ- သင်သည်၊ တသ္မိခဏေ-
ထိုခဏ၌၊ သဒ္ဓံ- အသံကို၊ ပရိဝတ္တိတွာ- ဖောက်ပြန်စေ၍၊ ‘သေနာပတိ- စစ်သူကြီး၊
တုမ္ဟာကံ- သင်တို့၏၊ ရညော- အရှင်သိဝိမင်းအား၊ ဗျာဓိနာမ- အနာမည်သည်၊ နတ္ထိ-
မရှိ သော ပန- ထိုသိဝိမင်းကြီးသည်ကား၊ တဝ- သင်၏၊ ဘရိယာယ- မယားဖြစ်သော၊
ဥမ္မာဒန္တိယာ- ဥမ္မာဒန္တိ၌၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော- တပ်မက်သော စိတ်ရှိ၏၊ နံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊
သစေ လဘိဿတိ- အကယ်၍ရအံ့၊ ဇီဝိဿတိ- အသက်ရှင်လတ္တံ့၊ နော စေ
လဘိဿတိ- အကယ်၍မရအံ့၊ မရိဿတိ- သေလတ္တံ့၊ တဿ- ထိုသိဝိမင်းအား၊
ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ သစေ ဣစ္ဆသိ- အကယ်၍အလိုရှိအံ့၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ဥမ္မာဒန္တိကို၊
အဿ- ထိုသိဝိမင်းအား၊ ဒေဟိ- ပေးလေလော”။ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒေယျာသိ-
ဆိုလော”။ ဣတိဇဝံ- ဤသို့၊ တံ- အလုပ်အကျွေးကို၊ ဥဂ္ဂဏှာပေတွာ- သင်စေ၍၊
ဥယျောဇေသိ- လွှတ်လိုက်ပြီ။

သော- ထိုအလုပ်အကျွေးသည်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တသ္မိရုက္ခေ- ထိုသစ်ပင်
ခေါင်း၌၊ နိသီဒိတွာ- ဝင်အောင်းနေနှင့်၍၊ ပုနဒိဝသေ- နောက်နေ့၌၊ အမစ္စဂဏပရိ-
ဝုတေန- အမတ်အပေါင်းခြံရံအပ်သော၊ သေနာပတိနာ- စစ်သူကြီးသည်၊ တံ ဌာနံ-
ထိုအရပ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ယာစိတော- တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ တထာ- ထို
စစ်သူကြီး မှာလိုက်သည့်အတိုင်း၊ အဘာသိ- ဆိုပြီ၊ သေနာပတိ- စစ်သူကြီး
အဘိပါရကသည်၊ “သာဓူ”တိ- “ကောင်းပြီ”ဟူ၍၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဒေဝတံ- နတ်ကို၊
ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ အမစ္စေ- အမတ်တို့ကို၊ ဇာနာပေတွာ- ကြားသိစေ၍၊ နဂရံ- မြို့သို့၊
ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ရာဇနိဝေသနံ- နန်းတော်သို့၊ အာရယျ- တက်၍၊ သိရိဂဗ္ဘဒ္ဒါရံ-
ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်းတံခါးကို၊ အာကောဋေသိ- ခေါက်ပြီ၊ ရာဇာ-
သိဝိမင်းသည်၊ သတိံ- သတိကို၊ ဥပဋ္ဌပေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ “ဧသော- ဤသူသည်၊

ကော- အဘယ်နည်း။” ကုတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ အဘိပါရကော- အဘိပါရကပါတည်း၊ ကုတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ) အထ- ထိုသို့လျှောက်တင်သောအခါ၌၊ ရာဇ- သိဝိမင်းသည်၊ အဿ- ထိုကျက်သရေရှိ အိပ်ရာတိုက်ခန်း၏၊ ဒွါရံ- တံခါးကို၊ ဝိဝရိ- ဖွင့်တော်မူပြီ။

သော- အဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ ပဝိသိတွာ- (အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့) ဝင်၍၊ ရာဇာနံ- သိဝိမင်းကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ (ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊ ကထေ-န္တော- လျှောက်ကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဘူတာနိ မေ ဘူတပတိ (ပ) တံ ပရိစာရယဿ” တိ- “ဘူတာနိ မေ ဘူတပတိ (ပ) တံ ပရိစာရယဿ” ဟူသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၇၁) ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ဘူတာနိ- နတ်တို့ကို၊ နမဿတော- ရှိခိုးသော၊ မေ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ သန္တိကံ- အထံသို့၊ ဘူတပတိ- နတ်တကာတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော၊ ယက္ခော- နတ်မင်းသည်၊ အာဂမ္မ- လာလတ်၍၊ ရညော- သင်တို့၊ အရှင်သိဝိမင်း၏၊ မနော- စိတ်တော်သည်၊ ဥမ္မာဒန္တိာ- ဥမ္မာဒန္တိအမည်ရှိသော မိန်းမ၌၊ နိဝိဋ္ဌော- ဝင်တော်မူ၏၊ ကုတိ- ဤသို့၊ ဧတံ ဝစနံ- ဤစကားကို၊ မေ- အကျွန်ုပ်အား၊ အဗြဝိ- ပြောဆို၏၊ ဒေဝ- အရှင် မင်းမြတ်၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊ တုမ္မာကံ- အရှင် မင်းမြတ်တို့၏၊ ပရိစာရိကံ- အလုပ်အကျွေးတော်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဒဒါမိ- ဆက်သပါ၏၊ တာယ- ထိုဥမ္မာဒန္တိအမည်ရှိသော မိန်းမနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ပရိစာရယဿ- ဓမ္မလျော် စံပျော်တော်မူပါလော။

တတ္ထ- ထိုဘူတာနိစသော ဂါထာ၌၊ နမဿတောတိ- နမဿတောဟူသည် ကား၊ တုမ္မာကံ- သင်မင်းကြီးတို့၏၊ ဝိပုလာပကာရဏဇာနနတ္ထံ- မြည်တမ်းခြင်း၏ အကြောင်းကို သိခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဗလိကမ္ပံ- ပူဇော်မှုကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ နမဿန္တဿ- ရှိခိုးသော အကျွန်ုပ်အား၊ တန္တိ- တံဟူသည်ကား၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ တံ ဥမ္မာဒန္တိ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊ တုမ္မာကံ- သင်မင်းကြီးတို့၏၊ ပရိစာရိကံ- အလုပ်အကျွေးကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဒဒါမိ- ပေးပါ၏၊ ကုတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုသို့လျှောက်တင်သောအခါ၌၊ နံ- ထိုအဘိပါရကစစ်သူကြီးကို၊ ရာဇာ- သိဝိမင်းသည်၊ “သမ္မ အဘိပါရက- အရွယ်တူအဘိပါရက၊ မမ- ငါ၏၊ ဥမ္မာဒန္တိယာ- ဥမ္မာဒန္တိ၌၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တတာယ- တပ်မက်(စွဲလန်း)တော်မူသော စိတ်ရှိသည်၏

အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝိပုလဝိတဘာဝံ- ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းတော်မူသည်၏ အဖြစ်ကို၊
ယက္ခာပိ- နတ်တို့သည်လည်း၊ ဇာနန္တိ- သိကြချေကုန်လော၊” ကုတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ-
မေးတော်မူပြီ၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ အာမ- သိကြလေကုန်ပြီ၊ ကုတိ- ဤသို့ (အာဟ-
လျှောက်တင်ပြီ) သော- ထိုသိဝိမင်းသည်၊ “သဗ္ဗလောကေန- အလုံးစုံသော လောက
သည်၊ မေ- ငါ၏၊ လာမကဘာဝေါ- ယုတ်မာသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဉတောကိရ-
သိအပ်ချေသတတ်၊” ကုတိ- ဤသို့၊ လဇ္ဇိမဓမ္မ- သူတော်ကောင်းသဘော၌၊ ပတိဋ္ဌာယ-
တည်၍၊ (အဘိပါရကဿ- အဘိပါရကစစ်သူကြီးအား၊ ကာရဏံ- အကြောင်းကို၊
ပဋိကထေန္တော- ပြန်ကြားတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ပုညာစ ခံသေ (ပ) ဥမ္မဒန္တီ
အဒဋ္ဌာ”တိ- “ပုညာစ ခံသေ (ပ) ဥမ္မဒန္တီ အဒဋ္ဌာ”ဟူသော၊ အနန္တရံ- အခြားမရှိသော၊
ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၇၂) သမ္မအဘိပါဒက- အရွယ်တူ အဘိပါဒက၊ အဟံ- ငါသည်၊ တာယ-
ထိုဥမ္မဒန္တီနှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ ကိလေသဝသေန- ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်၊
ပရိစာရေန္တော- စံစား မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်တော်မူချေက၊ [ပုညာဝိခံသေ
(ပုညာဝ)]- ကောင်းမှုမှလျှင်၊ (ခံသေ)- ရွေ့လျော့ရာ၏၊ အမရောစ- မသေနေ
ရသည်လည်း၊ နအမိ- မဖြစ်ချေ၊ ဇနောစ- လူအပေါင်းသည်လည်း၊ မေ-
ငါ၏၊ ကုဒံပါပဉ္စ- ဤယုတ်မာသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း၊ ဇညာ- သိရာချေ၏၊
တဝ- သင်၏၊ ကုဒံပါပဉ္စ- ဤယုတ်မာသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း၊ ဇညာ-
သိရာချေ၏၊ တဝ- သင်၏၊ ပိယံ- မယားဖြစ်သော၊ ဥမ္မဒန္တီ- ဥမ္မဒန္တီကို၊
မမ- ငါအား၊ ဒတ္တာ- ဆက်သ၍၊ အဒိဋ္ဌာ- မမြင်ရသောကြောင့်၊ ဘုသော
ဧကန္တေန- စင်စစ်သဖြင့်၊ တေတဝ- သင်အား၊ မနသော- စိတ်၏၊ ဝိယာတောစ-
ပင်ပန်းခြင်းသည်လည်း၊ အဿ- ဖြစ်လေရာ၏။

တတ္ထ- ထိုပုညာ စ စသော ဂါထာ၌၊ ခံသေတိ- ခံသေဟူသည်ကား၊ သမ္မ
အဘိပါရက- အိုအဘိပါရက၊ အဟံ- ငါသည်၊ တာယ- ထိုဥမ္မဒန္တီနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊
ကိလေသဝသေန- ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ပရိစာရေန္တော- မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍၊
ပုညတော စ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှလည်း၊ ခံသေယံ- ပျက်စီးရာ၏၊ တာယ-
ထိုဥမ္မဒန္တီနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊ ပရိစာရိတမတ္တေန- မွေ့လျော်ရုံမျှဖြင့်၊ အမရော စ-
မသေသည်လည်း၊ န ဟောမိ- မဖြစ်၊ မဟာဇနော စ- လူများအပေါင်းသည်လည်း၊
မေ- ငါ၏၊ ကုမံ လာမကဘာဝံ- ဤယုတ်ညံ့သော အဖြစ်ကို၊ ဇာနေယျ- သိရာ၏၊

တတော- ထို့အပြင်၊ ရညာ- မင်းသည်၊ အယုတ္တံ- မသင့်သော အမှုကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ၊
 ဣတိ- ဤသို့၊ ဂရဟေယျ- ကဲ့ရဲ့ရာ၏၊ စ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊
 မမ- ငါ့အား၊ ဒတ္တာ- ပေးပြီး၍၊ ပစ္စာ- နောက်ကာလ၌၊ ပိယဘရိယံ- ချစ်အပ်သော
 မယားကို၊ အဒဋ္ဌာ- မမြင်ရ၍၊ တဝ- သင်၏၊ မနသော- စိတ်၏၊ ဝိယာတော-
 ပင်ပန်းခြင်းသည်လည်း၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဥဘိန္ဒမ္ပိ- နှစ်ဦးလည်းဖြစ်ကုန်သော သိဝိမင်းနှင့် အဘိပါရကစစ်သူကြီးတို့အား၊
 သေသာ- ထိုဂါထာမှ ကြွင်းကုန်သော၊ ဝစန၊ ပဋိဝစနဂါထာ- ပြောဆိုအပ်သော
 ဂါထာ စကားတုံ(စကားပြန်) ဂါထာတို့သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။ “ဇနိန္ဒ နာညတြ
 (ပ) ဓမ္မံ ရာဇ ပါမဒေါ ”တိ- “ဇနိန္ဒ နာညတြ (ပ) ဓမ္မံ ရာဇ ပါမဒေါ” ဟူသော၊
 (ဂါထာ- ကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။)

(၇၃) ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်၊ တယာဝါ- အရှင်
 မင်းမြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မယာဝါ- အကျွန်ုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အညတြ-
 ထား၍၊ သဗ္ဗာပိပဇာ- အလုံးစုံသော လူတို့သည်လည်း၊ ကတဿ- ဥမ္မာဒန္တီကို
 ဆက်သခြင်းကို ပြုအပ်သော၊ ကမ္မဿ- အမှုကို၊ နဇညာနဇာနိဿန္တိ-
 မသိကုန်လတ္တံ့၊ ယံယေနကာရဏေန- အကြင်ကြောင့်၊ မယာ- အကျွန်ုပ်
 သည်၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ဥမ္မာဒန္တီကို၊ ပဒိန္နာ- ဆက်သ
 အပ်ပြီ၊ တေနကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ ရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊
 တံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဝနထံ- အလိုတော်ကို၊ ဘုသေဟိ- ဖြည့်တော်မူ
 လော၊ သဇာဟိ- အလိုတော်ပြည့်မှ အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူဦးလော။

(၇၄) သမ္ပအဘိပါရက- အရွယ်တူအဘိပါရက၊ ယောမနုဿော- အကြင်
 လူသည်၊ ပါပကံ- ယုတ်မာသော၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ ကရံ- ပြုသည်ရှိသော်၊
 သောမနုဿော- ထိုလူသည်၊ ပစ္စာ- နောက်ကာလ၌၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊
 အညေ- တစ်ပါးကုန်သော သူတို့သည်၊ မမ- ငါ၏၊ ဣဒံပါပကမ္မံ- ဤ
 ယုတ်မာသော အမှုကို၊ မာမညိသု- မသိကုန်သတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊
 မညတိ- အောက်မေ့၏၊ ကရောန္တံ- ပြုစဉ်ကပင်၊ တဿ- ထိုသူ၏၊
 ဧတံပါပကမ္မံ- ထိုယုတ်မာသော အမှုကို၊ ဘူတာနိ- ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 အရိယာ အရှင်မြတ်တို့သည်၊ ပဿန္တိ- မြင်ကုန်၏၊ ပထဗျာ- မြေအပြင်၌၊
 ယေနရာစ- အကြင်သူတို့သည်လည်း၊ ယုတ္တာ- တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သည်၊
 ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ တေစ- ထိုလူတို့သည်လည်း၊ ပဿန္တိ- မြင်ကုန်၏။

(၇၅) သမ္မအဘိပါရက- အရွယ်တူ အဘိပါရက၊ လောကသို့- လောက၌၊ ပထဗျာ- အလုံးစုံသော မြေအပြင်၌၊ အညော- တစ်ပါးသော၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ နရော- လူသည်၊ တေတဝ- သင်၏၊ သာပိယာ- ထိုမယား၊ ဥမ္မာဒန္တီကို၊ မေ- ငါ၏၊ ပိယာတိ- မိဖုရားဟူ၍၊ န- စင်စစ်၊ [နသဒ္ဓေယျ(နသဒ္ဓဟေယျ)]- မယုံကြည်လေရာ၊ ပိယံ- ချစ်လှစွာသော၊ ဥမ္မာဒန္တီ- မယားဥမ္မာဒန္တီကို၊ မမ- ငါအား၊ ဒတ္တာ- ဆက်သ၍၊ ပစ္ဆာ- နောက်ကာလ၌၊ အဒိဌာ- မမြင်ရ၍၊ ဘုသောစ- လွန်စွာလည်း၊ တေတဝ- သင်အား၊ မနသော- စိတ်၏၊ ဝိယာတော- ပင်ပန်းခြင်းသည်၊ အဿ- ဖြစ်လေရာ၏။

(၇၆) ဇနိန္ဒ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ဧသာ- ဤဥမ္မာဒန္တီသည်၊ မယံ- အကျွန်ုပ်၏၊ အဒ္ဓါပိယာ- စင်စစ်ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မယားပင်တည်း၊ ဘူမိပါလ- ရေမြေရှင်၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တီသည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ အပိယာ- မယား မဟုတ်သည်ကား၊ န- မဟုတ်ပေ၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ သီဟော- ကိလေသာ ပူပန်ခြင်းရှိသော သားများ သေဌ်နင်း ခြင်္သေ့မင်းသည်၊ သေလဿဂုဟံသေလေနနိပ္ပန္နဂုဟံ- ခြင်္သေ့မငယ်၏ နေရာပတ္တမြားဖြင့် ပြီးသော ဂူသို့၊ ဥပေတိဣဝ- ကပ်လေသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဥမ္မာဒန္တီ- ဥမ္မာဒန္တီနေရာသို့၊ ဂစ္ဆေဝ- ကြွသွားတော် မူပါလော၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ ဘဒ္ဒံ- ကောင်းခြင်းသည်၊ အတ္ထု- ဖြစ်စေသတည်း။

(၇၇) သမ္မအဘိပါရက- အရွယ်တူ အဘိပါရက၊ ဓီရာ- ပညာရှိတို့သည်၊ အတ္တဒုက္ခေန- မိမိအား ဆင်းရဲခြင်းသည်၊ ပိဋိတာ- နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ သုခပ္ပလံ- ချမ်းသာသော အကျိုးကိုပေးတတ်သော၊ ကမ္မံ- ကောင်းမှုကံကို၊ နပရိစ္စဇန္တိ- မစွန့်ကုန်၊ သုခေန- ကာယသုခ စိတ္တသုခဖြင့်၊ မတ္တာ- မေ့လျော့ ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သမ္မောဟိတာဝါပိ- ပြင်းစွာတွေဝေကုန်သည်ဖြစ်၍ လည်း၊ ပါပကမ္မဉ္စ- ယုတ်မာသော အမှုကိုလည်း၊ နသမာစရန္တိ- မကျင့်ကုန်။

(၇၈) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ [တုဝံဟိ(တွဉ်)]- အရှင်မင်းမြတ်သည် လျှင်၊ မယံ- အကျွန်ုပ်၏၊ မာတာစ- အမိသည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊ ပိတာစ- အဖသည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဘတ္တာစ- အရှင်သည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊ [ပတီစ(ဂတီစ)]- ကိုးကွယ်ရာသည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊ ပေါသကောစ- သားမယားနှင့်တကွ ကျွေးမွေးပေတတ်သော

အရှင်သည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏။ ဒေဝတာစ- နတ်သည်လည်း၊
အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏။ သပုတ္တဒါရော- သားမယားနှင့် တကွ၊ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ တုယံ- အရှင်မင်းမြတ်၏။ ဒါသော- ကျွန်သည်၊ အမှီ- ဖြစ်၏။
သာမိ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ယထာသုခံ- ချမ်းသာတော်မူတိုင်း၊ ကာမံ-
အလိုတော်ကို၊ ကရောဟိ - ဖြည့်တော်မူလော။

(၇၉) သမ္မအဘိပါရက- အမောင်အဘိပါရက၊ ယော- အကြင်သူသည်၊
ဣဿရောမှီတိ- ငါအစိုးရသော သူကိုကားဟူ၍၊ ပါပံ- ယုတ်မာသော
အမှုကို၊ ကရောတိ- ပြု၏။ သော- ထိုသူသည်၊ ကတွာစ- ယုတ်မာသော
အမှုကို ပြုပြီး၍လည်း၊ ပရေသံ- တစ်ပါးသော သူတို့အား၊ နုတ္တသတေ-
မထိတ်လန့်၊ သော- ထိုသူသည်၊ တေန- ထိုယုတ်မာသော အမှုကြောင့်၊
ဒီယံ- ကြာမြင့်စွာ၊ နဇီဝတိ- အသက်မရှည်၊ အာယု- အသက်သည်၊
အပ္ပမေဝ- တိုသည်သာလျှင်တည်း၊ ဒေဝါပိ- သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကို
သိကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း၊ နပုဂ္ဂလံ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ပါပေန- ယုတ်မာသော
ရှုခြင်းဖြင့်၊ သမေက္ခရေ- ရှုကုန်၏။

(၈၀) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ [သာမိကေဟိ(သာမိကေဟိ)]- ဥစ္စာရှင်
တို့သည်၊ ပဒိန္နံ- ဆက်သအပ်သော၊ အညာတကံ- သူတစ်ပါးတို့၏
ဥစ္စာဖြစ်သော၊ ဒါနံ- ဒါနဝတ္ထုကို၊ ဓမ္မေ- မိမိသဘော၌၊ ဌိတာ- တည်ကုန်
သော၊ ယေ- အကြင်သူတို့သည်၊ ပဋိစ္ဆန္တိ- ခံကုန်၏။ တတ္ထ- ထိုနှစ်ဦးသော
သူတို့တွင်၊ ပဋိစ္ဆကာစ- အလှူခံတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒါယကာစာပိ-
အလှူပေးတို့သည်လည်းကောင်း၊ သုခပ္ပလညေဝ- ချမ်းသာသော အကျိုးကို
ပေးတတ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ ကရောန္တိ- ပြုကုန်၏။

(၈၁) သမ္မအဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ လောကသ္မိ- လောက၌၊
ပထဗျာ- အလုံးစုံသော မြေအပြင်၌၊ အညော- တစ်ပါးသော၊ ကောစိ-
တစ်စုံယောက်သော၊ နရော- လူသည်၊ တေတဝ- သင်၏။ သာပိယာ- ထိုမယား
ဥမ္မာဒန္တီကို၊ မေ- ငါ၏၊ ပိယာတိ- မယားဟူ၍၊ နု- စင်စစ်၊ [နသဒ္ဓေယျ
(နသဒ္ဓဟေယျ)]- မယုံကြည်ရာ၊ ပိယံ- ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော၊ ဥမ္မာဒန္တိ-
ဥမ္မာဒန္တီကို၊ မမ- ငါအား၊ ဒတွာ- ဆက်သ၍၊ ပစ္စာ- နောက်၌၊ အဒိဋ္ဌာ-
မမြင်ရ၍၊ ဘုသောစ- လွန်စွာလည်း၊ တေတဝ- သင်အား၊ မနသော- စိတ်၏၊
ဝိယာတော- ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းသည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏။

(၈၂) ဇနိန္ဒ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ဒေသာ- ဤဥမ္မာဒန္တီသည်၊ မယံ- အကျွန်ုပ်၏၊ အဒ္ဓါပိယာ- စင်စစ်ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မယားပင် မှန်ပေ၏၊ ဘူမိပါလ- ရေမြေရှင်၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တီသည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ အပ္ပိယာ- မယားမဟုတ်သည်ကား၊ န- မဟုတ်ပေ၊ ရာဇ- အရှင်မြတ်၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ ယံယေနကာရဏေန- အကြင်သို့သော အကြောင်းကြောင့်၊ မယာ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဥမ္မာဒန္တီ- ဥမ္မာဒန္တီကို၊ ပဒိန္နာ- ဆက်သအပ်ပြီ၊ တေနကာရဏေန- ထိုသို့သောအကြောင်းကြောင့် တွဲ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဝနထံ- အလိုတော်ကို၊ ဘုသေဟိ- ဖြည့်တော်မူဦးလော၊ သဇာဟိ- တပ်စွန်းခြင်းပြေမှ အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူလော။

(၈၃) သမ္မအဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ အတ္တဒုက္ခေန- မိမိအား ဆင်းရဲခြင်းသည်၊ ပီဠိတော- နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒုက္ခံ- မိမိကိုယ်၌ရှိသော ဆင်းရဲခြင်းကို၊ အပနေတွာ- မိမိကိုယ်မှ ခွါ၍၊ ပရဿ- သူတစ်ပါး၏၊ သရီရေ- ကိုယ်ပေါ်၌၊ [ဒဟာတိ(ဒဟတိ)]- တင်တတ်၏၊ သုခေနဝါပရဿသုခံဂဟေတွာဝါ- သူတစ်ပါး၏ချမ်းသာခြင်းကို ယူ၍မူလည်း၊ အတ္တသုခံ- မိမိကိုယ်၌ချမ်းသာခြင်းကို၊ [ဒဟာတိ (ဒဟတိ)]- တင်တတ်၏၊ သော- ထိုသူသည်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ နဇာနာ တိ- မသိ၊ ယောပန- အကြင်သူသည်ကား၊ မယံ- ငါ့အား၊ ဣဒံ- ဤချမ်းသာဆင်းရဲသည်၊ ဟောတိယထေဝ- ဖြစ်သကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့အား၊ ဣဒံ- ဤချမ်းသာဆင်းရဲသည်၊ ဘဝေယျ- ဖြစ်လေရာ၏၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပဇာနာတိ- သိ၏၊ သောပုဂ္ဂလော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ဝေဒိ- သိသည်မည်၏။

(၈၄) သမ္မအဘိပါရက- အရွယ်တူ အဘိပါရက၊ လောကသ္မိံ- လောက၌၊ ပထဗျာ- အလုံးစုံသော မြေအပြင်၌၊ အညော- တစ်ပါးသော၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ နရော- လူသည်၊ တေတဝ- သင်၏၊ သာပိယာ- ထိုမယား ဥမ္မာဒန္တီကို၊ မေ- ငါ၏၊ ပိယာတိ- မယားဟူ၍၊ န- စင်စစ်၊ [နသဒ္ဓေယျ(နသဒ္ဓဟေယျ)]- မယုံကြည်ရာ၊ ပိယံ- ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော၊ ဥမ္မာဒန္တီ- ဥမ္မာဒန္တီကို၊ မမ- ငါ့အား၊ ဒတွာ- ဆက်သ၍၊ ပစ္ဆာ- နောက်ကာလ၌၊ [အဒဋ္ဌာ(အဒိဋ္ဌာ)]- မမြင်ရ၍၊ ဘုသောစ- လွန်စွာလည်း၊ တေတဝ- သင်အား၊ မနသော- စိတ်၏၊ ပိယာတော- ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းသည်၊ အဿ- ဖြစ်လေရာ၏။

(၈၅) ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်၊ တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဇာနာသိ- သိတော်မူ၏၊ ဒသာ- ဤဥမ္မာဒန္တိသည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ပိယာ- ချစ်လှစွာသော မယားပင် မှန်ပေ၏၊ ဘူမိပါလ- ရေမြေရှင်၊ သာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိသည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ အပ္ပိယာ- မယားမဟုတ်သည်ကား၊ န- မဟုတ်ပေ၊ ဇနိန္ဒ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ ပိယေန- ချစ်မြတ်နိုးသော အကျိုးကို လိုလားသောကြောင့်၊ ပိယံ- ချစ်မြတ်နိုးသောမယား ဥမ္မာဒန္တိကို၊ တေ- သင်မင်းကြီးအား၊ ဒမ္ပိ- ဆက်သပါ၏၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ပိယဒါယိနော- ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဝတ္ထုကို လှူလေ့ရှိသော သူတို့သည်၊ သံသာရေ- သံသရာ၌၊ သံသရန္တော- ကျင်လည်ရသည်ရှိသော်၊ ပိယံ- ချစ်မြတ်နိုးသော ဝတ္ထုကို၊ လဘန္တိ- ရကုန်၏။

(၈၆) သမ္မအဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ သောအဟံ- ထိုငါသည်၊ ကာမဟေတုကံ- ကာမဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ အတ္တာနံ - ကိုယ်ကို၊ ဝဓိဿာမိနုန- ဖျက်ဆီးရတော့မည်လော၊ ဟိသစ္စံ- မှန်၏၊ အဘိပါဒက- အမောင် အဘိပါဒက၊ အဓမ္မေန- တရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြင့်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ဝဓိတုံ- ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ၊ အဟံ- ငါသည်၊ နဥဿဟေ- မဝံ့ချေ။

(၈၇) ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော၊ နရဝီရ- လူတို့ထက် ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော၊ သေဌ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တုဝံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ မယံ- အကျွန်ုပ်၏၊ [သတိ(သန္တိ)]- ဥစ္စာဟူ၍၊ သစေနကာမယာသိ- အကယ်၍ အလိုတော်မရှိငြာအံ့၊ သဗ္ဗဇနဿ- လူအပေါင်း၏၊ သိဗျာ- အလယ်၌၊ နံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊ စဇာမိ- အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပြုကျင့်သော မိန်းမဟူ၍ ကွာရှင်းပါတော့အံ့၊ တတော- ထိုကွာရှင်းကြပြီးသော နောင်မှ၊ မယာ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ပမုတ္တံ- ကွာရှင်း စွန့်ပစ်အပ်ပြီးသော၊ နံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊ [အဝုယေသိ(အဝုယာသိ) စ- ခေါ်တော်မူလော။

(၈၈) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ တုဝံ- သင်သည်၊ အဒ္ဓသိယံ- အပြစ်မရှိပေသော ဥမ္မာဒန္တိကို၊ စဇာသိစေ- အကယ်၍ ကွာရှင်း စွန့်ပစ်ငြားအံ့၊ ကတ္တေ- အလုံးစုံသော မင်းမှုရပ်ကို ဆောင်ရွက်ပေတတ်သော အမတ်ကောင်း၊ တေ- သင်အား၊ အဟိတာယ- စီးပွားမရှိခြင်းငှာ၊ အဿ- ဖြစ်လေရာ၏၊ တေ- သင်အား၊ မဟာဥပဝါဒေါပိစ- ကြီးစွာသော စွပ်စွဲဖွယ်သည်လည်း၊ အဿ- ဖြစ်လေရာ၏၊ တေ- သင်အား၊ နဂရမ္ပိ- မြို့၌၊ ပက္ခောအပိစ- အပေါင်းအဖော်သည်လည်း၊ နအဿ- မရှိသည်ဖြစ်လေရာ၏။

(၈၉) ဘူမိပါလ- ရေမြေရှင်၊ ဥပဝါဒဉ္စ- စွပ်စွဲခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နိန္ဒဉ္စ- မျက်မှောက် ရှုတ်ချခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပသံသဉ္စ- ချီးမွမ်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂရဟဉ္စ- အပြစ်တင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဧတံသဗ္ဗ- ထိုအလုံးစုံကို၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ သဟိသံ- သည်းခံနိုင်ပါ၏၊ ဧတံ- ထိုအလုံးစုံသော အပြစ်သည်၊ မမံ- အကျွန်ုပ်ဆီသို့၊ အာဂစ္ဆတု- လာပါစေ၊ သိဝိ- အရှင် သိဝိမင်းမြတ်၊ ယထာသုခံ- ချမ်းသာတော်မူတိုင်း၊ ကာမံ- အလိုတော်ကို၊ ကရောဟိ- ဖြည့်တော်မူပါလော။

(၉၀) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ ထလမ္ဘာ- မြင့်သော ကုန်ကြည်း အရပ်မှ၊ သုဝုဋ္ဌိ- အရည်ထန်စွာရွာသော၊ အာပေါ- မိုးရေသည်၊ အပေတိ- ယထာ- နိမ့်ရာ အရပ်သို့ စီးသွားလေသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ နိန္ဒ- ရှုတ်ချခြင်းကို၊ နေဝအဒိယတိ- မစိုးရိမ်သည်သာတည်း၊ ပသံသံ- ချီးမွမ်းခြင်းကို၊ နပနအာဒိယတိ- မခံချင်သည်သာတည်း၊ ဂရဟံပိ- အပြစ်တင်ခြင်းကိုလည်း၊ နောအာဒိယတိ- မယူ မခံချင်သည်သာတည်း၊ တမ္ဘာ- ထိုသူမှ၊ သိရိစ- ဘုန်းကျက်သရေသည်လည်းကောင်း၊ လက္ခိစ- ပညာသည်လည်းကောင်း၊ အပေတိ- ကင်း၏။

(၉၁) ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ပထဝီ- မြေကြီးသည်၊ ထာဝရာနံစ- အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော အရှင်မြတ်တို့တွင်လည်းကောင်း၊ တသာနံစ- ပုထုဇဉ်တို့တွင် လည်းကောင်း၊ ကိဉ္စိ- အချို့သော သူကို၊ နသမ္ပဋ္ဌိစ္စိ- ခံသည်မဟုတ်၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံကို၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္စိယထာ- ခံသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ယံကိဉ္စိ- အလုံးစုံ သော၊ ဒုက္ခဉ္စ- ဆင်းရဲကိုလည်းကောင်း၊ သုခဉ္စ- ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ ဧတ္ထော- ဤဥမ္မာဒန္တီကို ကွာရှင်းခြင်းကြောင့်၊ ပဝတ္ထံ- ဖြစ်သော၊ ဓမ္မာတိသာရဉ္စ- ကုသိုလ်တရားကို လွန်၍ဖြစ်သော အကုသိုလ်တရားကို လည်းကောင်း၊ မနောဝိယာတဉ္စ- စိတ်၏ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဥရသာ- ရင်ဖြင့်၊ ပစ္စုတ္တရိသာမိ- ခံပါအံ့။

(၉၂) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ အဟံ- ငါသည်၊ ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့၏၊ ဓမ္မာတိသာရဉ္စ- ကုသိုလ်ကို လွန်၍ဖြစ်သော အကုသိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ မနောဝိယာတဉ္စ- စိတ်၏ပင်ပန်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒုက္ခဉ္စ- ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နိစ္ဆာမိ- အလိုမရှိ၊ ဓမ္မေ- ကုသိုလ် တရား၌၊ ဌိတော- တည်၍၊ ကိဉ္စိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို၊ အဟာပ- ယန္တော- မပူပန်မဆင်းရဲစေမူ၍၊ ဧကောဝ- တစ်ယောက်အထည်းကည်း

သာလျှင်၊ ဣမံဘာရံ- ဤဆင်းရဲခြင်းတည်းဟူသော ဝန်ကို၊ ဟာရယိဿာ-
မိ- ထမ်းပိုးရွက်ဆောင်တော့အံ့။

(၉၃) ဇနိန္ဒ- လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်၊ တုဝံ- အရှင်မင်းမြတ်
သည်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊ သဂ္ဂူပဂံ- နတ်ရွာသို့လားကြောင်း ခရီးဖြစ်သော၊
ပုညကမ္မံ- ကောင်းမှုကံကို၊ အန္တရာယံ- ဖျက်ဆီးခြင်းကို၊ မာအကာသိ-
ပြုတော်မမူပါလင့်၊ ရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ဗြာဟ္မဏာနံ- ပုဏ္ဏားတို့အား၊
ယညေဓနံ- ယဇ်ပူဇော်သော ဥစ္စာကို၊ ဒေတိဣဝ- ပေးသကဲ့သို့၊ တထာ-
ထိုအတူ၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ ပသန္နော- ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍၊ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ဥမ္မာဒန္တိကို၊ ဒဒါမိ- ဆက်သပါ၏။

(၉၄) ကတ္တေ- ငါ၏အမှုတော်ရပ်ကို ဆောက်ရွက်ပေတတ်သော အမောင်
အဘိပါရက၊ တုဝံ- သင်သည်၊ အဒ္ဓါ- စင်စစ်၊ မယံ- ငါ၏၊ ဟိတော-
အစီးအပွားတော်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဥမ္မာဒန္တိစ- ဥမ္မာဒန္တိသည်လည်း
ကောင်း၊ တုဝဉ္စ- သင်သည်လည်းကောင်း၊ မမ- ငါ၏၊ သခါ- အဆွေခင်ပွန်း
ချည်းသာတည်း၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဥမ္မာဒန္တိယာ- ဥမ္မာဒန္တိကို၊ ပရိဂ္ဂဟိ-
တာယ- သိမ်းဆည်းအပ်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝါစ- နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊
ပိတရောစ- ဗြဟ္မာတို့သည်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေစ- အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသူ
အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ နိန္ဒေယျံ- အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားသော
မင်းဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ အဘိသမ္မရာယံ အဘိသမ္မရာယေ-
တမလွန်ဘဝ၌၊ ပါပဉ္စ- ယုတ်မာသော အဖြစ်သို့လည်း၊ ပသံ- ရောက်ရာ၏။

(၉၅) သိဝိရာဇ- သိဝိမင်းမြတ်၊ ယံယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ မယာ- အကျွန်ုပ်
သည်၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ဥမ္မာဒန္တိကို၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ ပဒိန္နာ- ဆက်သ
အပ်ပြီ၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ သနေဂမာ- နိဗ္ဗာန်နှင့် တကွကုန်သော၊ ဇနပဒါစ-
ဇနပုဒ်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေစ- အလုံးစုံသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်
လည်းကောင်း၊ ဧတံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို သိမ်းဆည်းခြင်းကို၊ အဓမ္မံ- တရားနှင့်
မလျော်သော အကျင့်ဟူ၍၊ နဟိဝဇ္ဇံ- မဆိုကုန်ရာ၊ ရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဝနထံ-
အလိုတော်ကို၊ ဘုသေဟိ- ဖြည့်တော်မူလော၊ သဇာဟိ- တပ်စွန်းခြင်းပြေမှ
အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူပါလော။

(၉၆) ကတ္တေ- ငါ၏အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်ပေတတ်သော အမောင်
အဘိပါရက၊ အဒ္ဓါ- စင်စစ်၊ တုဝံ- သင်သည်၊ မယံ- ငါ၏၊ ဟိတော-

အစီးအပွားတော်သည်၊ အသိ- ဖြစ်၏၊ ဥမ္မာဒန္တိစ- ဥမ္မာဒန္တိသည်လည်း
 ကောင်း၊ တုဝဉ္စ- သင်သည်လည်းကောင်း၊ မမ- ငါ၏၊ သခါ- အဆွေခင်ပွန်း
 ချည်းတကား၊ ဒုရစ္စယာ- လွန်နိုင်ခဲ့ကုန်သော၊ သမုဒ္ဒဝေလာဝ- သမုဒ္ဒရာ
 ကမ်းကို ကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ဒုရစ္စယာနိ- လွန်နိုင်ခဲ့ကုန်သော၊ သတံ-
 သူတော်ကောင်းတို့၏၊ သုကိတ္တိတာနိ- ကောင်းစွာ ဟောတော်မူ အပ်ကုန်သော၊
 ဓမ္မာနိစ- ခန္တိမေတ္တာဘာဝနာ သီလအာစာရဟု ဆိုအပ်သော တရားတို့သည်
 လည်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ တဿာ- ထို့ကြောင့်၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ဥမ္မာဒန္တိကို၊ နဂဏှိ-
 သာမိ- ငါမယူအံ့။

(၉၇) ရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ မေ- အကျွန်ုပ်၏၊
 အာဟုနေယျောစ- အဝေးမှ ဆောင်ယူ၍လှူအပ်သော အလှူဝတ္ထု
 ဧည့်သည်တို့အား ရည်၍ ထားအပ်သော အလှူဝတ္ထုပူဇော်သက္ကာရကို
 ခံထိုက်သည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဟိတာနုကမ္မိစ- အကျွန်ုပ်အား
 စီးပွားလိုသည် အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူတတ်သည်လည်း၊ အသိ-
 ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဓာတာ- အကျွန်ုပ်အား ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည်လည်း၊
 အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဝိဓာတာစ- စည်းစိမ်ချမ်းသာကို စီရင်ပေတတ်သည်
 လည်း၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊ ကာမပါလောစ- အလိုရှိတိုင်း အလိုရှိတိုင်းသော
 ကာမတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေတတ်သည်လည်း၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊ [တယိ
 (တယိ)]တုယံ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊ ဟုတာ- ပူဇော်အပ်သည်ရှိသော်၊
 မဟပ္ပလော- အကျိုးကြီးမြတ်သည်၊ အမိ- ဖြစ်၏၊ မေ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊
 ကာမေန- အလိုအားဖြင့်၊ ဥမ္မာဒန္တိ- ဥမ္မာဒန္တိကို၊ ပဋိစ္စ- ခံတော်မူပါလော။

(၉၈) ကတ္တု- အမှုကြီးငယ်ကို ရွက်ဆောင်ပေတတ်သော၊ အဘိပါရက-
 အဘိပါရကအမည်ရှိသော၊ ပုတ္တ- ငါချစ်သား၊ တံ- သင်ချစ်သားသည်၊ အဒ္ဓါ-
 စင်စစ်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးကာလက၊ မမ- ငါ၏၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊ ဓမ္မ- အကျိုး
 စီးပွားကို၊ အစရိ- ဆောင်ရွက်ကျင့်ဖူးပြီ၊ ဣဇေဝလောကေ- ဤလူ့ပြည်၌၊
 အရုဏေ- အာရုဏ်သည်၊ ဥဂ္ဂစ္ဆန္တေ- တက်လတ်သော်၊ အညော- ငါမှ
 တစ်ပါးသော၊ တေ- သင်အား၊ သောတ္ထိကတ္တာ- ချမ်းသာခြင်းကို ပြုတတ်
 သော၊ ဒွိပဒေါ- အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော၊ ကောနရော- အဘယ်မင်းသည်၊
 အတ္ထိနု- ရှိပါသနည်း။

(၉၉) နရိန္ဒ- လူများသေဌ်နင်း ပြည့်ရှင်မင်း၊ တံနု- အရှင်မင်းမြတ်သည်
 သာလျှင်၊ သေဌော- မင်းတကာတို့ထက်မြတ်သည်၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊

တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်၊ အနုတ္တရော- ပြိုင်တူဘက် ကင်းမြတ်သော
မင်းသည်၊ အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏။ တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်၊ [ဓမ္မ-
ဂုတ္တော(ဓမ္မဂု)]- အဆုံးအဖြတ်တရား အစဉ်အဆက်တရား သုစရိုက်
တရားတို့ကို လုံခြုံစေတော်မူတတ်၏။ တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်၊ ဓမ္မဝိဒ္ဓ-
တရားကို သိတော်မူပေ၏။ တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်၊ သုမေဓော-
ကောင်းသော ပညာရှိတော်မူ၏။ သောတွံ- ထိုအရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်၊
ဓမ္မဂုတ္တော- တရားကို စောင့်ရှောက်တော်မူတတ်၏။ ဓမ္မပါလ- တရားစောင့်
တော်မူသော အရှင်မင်းမြတ်၊ တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ စိရမေဝဇီဝ-
သက်တော်ရှည်သည်သာလျှင်ဖြစ်စေသော၊ တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ မေ-
အကျွန်ုပ်အား၊ ဓမ္မဉ္စ- တရားကိုလည်း၊ ဒေသယ- ဟောတော်မူပါလော။

(၁၀၀) [အဘိပါရက(အဘိပါဒက)]- အမောင် အဘိပါရက၊ ယသ္မာ- အကြင်
ကြောင့်၊ မံ- ငါ့ကို၊ တွံ- သင်သည်၊ ဣယံ- တောင်းပန်းတိုက်တွန်း၏။
တံတသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ တေ- သင်အား၊ သတံသန္တေဟိ- ဘုရား အစရှိသော
သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ အာသေဝိတံ- မှီဝဲတော်မူအပ်သော၊ ဓမ္မ-
တရားတော်ကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဒေသယိဿာမိ- ဟောအံ့၊ တွံ- သင်သည်၊
မမ- ငါ၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုဏောဟိ- နာလော။

(၁၀၁) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ ဓမ္မရူစိ- အကုသိုလ်တရားကို
ပယ်၍ ကုသိုလ်တရားကို နှစ်သက်တတ်သော၊ ရာဇာ- ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊
သာဓု- ကောင်း၏။ [ပညာဏဝါ(ပညဝါ)]- ပညာရှိသော၊ နရော- ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
သာဓု- ကောင်း၏။ မိတ္တနာ- အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို အဒ္ဓုဗ္ဗော- မပြစ်မှားသည်၏
အဖြစ်သည်၊ သာဓု- ကောင်း၏။ ပါပဿ- မကောင်းမှုကို၊ အကရံ- မပြု
မကျင့်ခြင်းသည်၊ သုခံ- နောက်အခါချမ်းသာ စံရအံ့သော အကြောင်းတည်း။

(၁၀၂) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ အက္ကောဓနဿ- အမျက်
ထွက်ခြင်း ကင်းထသော၊ ဌိတဓမ္မဿ- သုံးပါးသော တရား၌တည်ထသော၊
ရာဇိနော- ပြည့်ရှင်မင်း၏၊ ဝိဇိတေ- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ ဝသန္တာ- နေကုန်သော၊
မနုဿာ- လူတို့သည်၊ သီတဏ္ဍာယာယ- သားသမီးမယား ဆွေမျိုးသားချင်း
မိတ်ဆွေခင်ပွန်းတို့၏ ချမ်းမြေ့သာယာသော အရိပ်ဖြင့်၊ သံဃရေ- မိမိတို့၏
အိမ်၌၊ သုခံ- ချမ်းသာစွာ၊ အာသေထ- နေရကုန်၏။

(၁၀၃) သမ္မအဘိပါရက- အရွယ်တူ အဘိပါရက၊ အသမေက္ခ-
မဆင်ခြင်မှု၍၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ယံကမ္ပံ- အကြင်အမှုသည်၊ အတ္ထိ-

ရှိ၏။ [အသာဓု(အသာဓုံ)]- မကောင်းသော၊ ဧတံကမ္မံ- ထိုအမှုကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ နစအဘိရောဓယာမိ- မနှစ်သက်သည်သာတည်း၊ ယေဝါပိရာဇာ- နော- အကြင် ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည်ကား၊ ဥ တွာန- သိ၍၊ သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ ကရောန္တိ- ပြုကုန်၏၊ တေသံ- ထိုမင်းတို့၏၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ ရောဓေမိ- နှစ်သက်တော်မူ၏၊ မယံ- ငါ၏၊ ဣမာဥပမာ- ဤနှစ်ပါးသော ဥပမာတို့ကို၊ တုဝံ- သင်သည်၊ သုဏောဟိ- နာလော။

(၁၀၄) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ တရမာနာနံ ဂစ္ဆန္တာနံ- သွားကုန်သော၊ ဂဝံ- နွားတို့တွင်၊ ပုဂံဝေါ- ရှေ့ဆောင်နွားမင်းဥသဘသည်၊ ဇိမ္ဗု- ကောက်တကျစ်၊ စေဂစ္ဆတိ- သွားငြားအံ့၊ နေတ္ထေ- ရှေ့ဆောင် နွားမင်းဥသဘသည်၊ ဇိမ္ဗု- ကောက်တကျစ်၊ ဂတေ- သွားသည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ သဗ္ဗာ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ တာဂါဝီ- ထိုနောက်လိုက်နွားအပေါင်း တို့သည်၊ ဇိမ္ဗု- ကောက်တကျစ်၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားကုန်၏။

(၁၀၅) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ ဧဝမေဝ- ဤအတူလျှင်၊ မနုဿေသု- လူတို့တွင်၊ ယောရာဇာ- အကြင် ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊ သေဌ- သမ္ပတော- အမြတ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်သော သူသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ သောရာဇာ- ထိုအမြတ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်သော ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊ အဓမ္မံ- မတရားသော အကျင့်ကို၊ စရတိစေ- ကျင့်ငြားအံ့၊ ဣတရာ- မင်းမှတစ်ပါး သော၊ ပဇာ- သတ္တဝါသည်ကား၊ ပဂေဝ- အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ အဓမ္မံ- မတရားသော အကျင့်ကို၊ အတိဝိယ- အလွန်လျှင်၊ စရတိယေဝ- ကျင့်လေသည်သာတည်း၊ အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ ရာဇာ- ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊ အဓမ္မိကော- တရားမကျင့်သည်၊ ဟောတိစေ- ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့ပြည့်ရှင်မင်း တရားမကျင့်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗရဋ္ဌံ- အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသည်၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲစွာ၊ သေတိဝသတိ- နေရ၏။

(၁၀၆) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ တရမာနာနံ ဂစ္ဆန္တာနံ- သွားကုန်သော၊ ဂဝံ- နွားတို့တွင်၊ ပုဂံဝေါ- ရှေ့ဆောင်နွားမင်းဥသဘသည်၊ ဥဇုံ- ဖြောင့်စွာ၊ ဂစ္ဆတိစေ- သွားငြားအံ့၊ နေတ္ထေ- ရှေ့ဆောင်နွားမင်းဥသဘ သည်၊ ဥဇုံ- ဖြောင့်စွာ၊ ဂတေ- သွားသည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ သဗ္ဗာ- ခပ်သိမ်း ကုန်သော၊ တာဂါဝီ- ထိုနောက်လိုက်နွားအပေါင်းတို့သည်၊ ဥဇုံ- ဖြောင့်စွာ၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားကုန်၏။

(၁၀၇) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ ဧဝမေဝ- ဤအတူလျှင်၊ မနုဿေသု- လူတို့တွင်၊ ယောရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ သဋ္ဌသမ္ပတော- အမြတ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်သော သူသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ သောရာဇာပိ- ထိုမင်းသည်လည်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရတိစေ- ကျင့်ငြားအံ့၊ ဣတရာ- မင်းမှတစ်ပါးသော၊ ပဇာ- သတ္တဝါသည်၊ ပဂေဝ- အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ စရတိဧဝ- ကျင့်သည်သာလျှင်တည်း၊ [အဘိပါရက(အဘိပါဒ-က)]- အမောင် အဘိပါရက၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ဓမ္မိကော- တရားစောင့်သည်၊ ဟောတိစေ- ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့မင်းတရား စောင့်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗရဋ္ဌ- အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသူ အပေါင်းသည်၊ သုခံ- ချမ်းသာစွာ၊ သေတိဝသတိ- နေရ၏။

(၁၀၈) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ အဟံ- ငါသည်၊ အဓမ္မေန- တရားမကျင့်သဖြင့်၊ အမရတ္တံ- နိဗ္ဗာန်ကို၊ နစာပိအဘိပတ္ထယေ- ဆုမပန်ဆင်၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊ ဣမံဝါပထဝီ- ဤမြေအပြင်ကိုလည်း၊ ဝိဇေတု- တိုင်းနိုင်ငံပြုအံ့သောငှာ၊ နက္ကန္တမိ- အလိုမရှိ။

(၁၀၉) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ ဣဓဏ္ဏမသ္မိလောကေ- ဤလောက၌၊ မနုဿေသု- လူတို့၌၊ ယံကိဉ္စိ- အလုံးစုံသော၊ ရတနံ- သဝိညာဏက အဝိညာဏက ဖြစ်သောရတနာသည်၊ ဝိဇ္ဇတိ- ရှိ၏၊ ဂါဝေါ- နွားတို့လည်းကောင်း၊ ဒါသော- ကျွန်လည်းကောင်း၊ ဟိရညဉ္စ- ရွှေလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထိယံ- ကာသိကတိုင်း၌ဖြစ်သော အဝတ်လည်းကောင်း၊ ဟရိစန္ဒနံ- စန္ဒကူးရွှေလည်းကောင်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဣမာနိ ရတနာနိ- ဤရတနာတို့သည်၊ ဝိဇ္ဇန္တိ- ရှိကုန်၏။

(၁၁၀) အသိတ္ထိယောပိ- လေနှင့်တူသော လျင်မြန်ခြင်းရှိကုန်သော မြင့်မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်ကုန်သော မိန်းမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယဉ္ဇာ- ပိရတနံ- အကြင်ခုနစ်ပါး အပြားရှိသော ရတနာကိုလည်းကောင်း၊ ယဉ္ဇာပိ- မဏိကံ- အကြင် အဖိုးများစွာထိုက်သော ပတ္တမြားတုံးကိုလည်းကောင်း၊ ဣမေစန္ဒသူရိယာ- ဤလနေတို့သည်၊ အဘိပါလယန္တိ- စောင့်ကုန်၏၊ အဘိပါဒက- အမောင် အဘိပါဒက၊ ဟိယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ အဟံ- ငါသည်၊ သိဝီနံ- သိဝီတိုင်းသူတို့၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ဥသဘောဝ- မြတ်သော မင်းသည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ ဇာတော- ဖြစ်သည်၊ အမှီ- ဖြစ်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ တဿဟေတု- ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ရတနာအပေါင်း

ဖြစ်သော စကြာဝတေးမင်း၏ စည်းစိမ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း၊
ဝိသမံ- အညီညွတ်သော အကျင့်ကို၊ နစရေယျံ- မကျင့်အံ့။

(၁၁၁) အဘိပါရက- အမောင် အဘိပါရက၊ ယသ္မာ- အကြွင့်ကြောင့်၊
နေတာ- လူအများကို နတ်ပြည်သို့ ပို့ဆောင်တတ်သော၊ ဟိတာ-
လူအများ၏ စီးပွားကို ဆောင်တတ်သော၊ ဥဂ္ဂတော- တရားကျင့်သော
မင်းဟူ၍ ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံး၌ ကျော်စောထသော၊ ရဋ္ဌပါလော- တိုင်းနိုင်ငံသူ
အပေါင်းကို စောင့်ရှောက်တတ်သော၊ သိဝီနံ- သိဝိတိုင်းကို အစိုးရသော
ရှေးမင်းမြတ်တို့၏၊ ဓမ္မံ- အစဉ်အဆက်ဖြစ်သော တရားကို၊ အပစယမာနော-
ပူဇော်သော၊ သော အဟံ- ထိုငါသည်၊ ဓမ္မမေဝ- တရားကိုသာလျှင်၊
အနုဝိစိန္တယန္တော- ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ [သကေစိတ္တ-
ဝသေန(သကစိတ္တဝသေန)]- မိမိစိတ်၏ အစွမ်းအားဖြင့်၊ ဝတ္တော- ကျင့်အံ့။

(၁၁၂) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ဟိယသ္မာ- အကြွင့်ကြောင့်၊ တဝ-
အရှင်မင်းမြတ်၏၊ ပညာ- ပညာတော်သည်၊ တာဒိသီ- ထိုအရှင်မင်းမြတ်၏
အကျင့်နှင့် တူသော သဘောရှိသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊
အဒ္ဓါ- စင်စစ်၊ တုဝံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ စိရံ- မြင့်ရှည်စွာ၊ ရဇံ- မင်းအဖြစ်ကို
နိစ္စံ- အမြဲ၊ အဗျာသံ- ပျက်စီးခြင်းကင်းသည်ကို၊ [အဗျာသနံဝိသံ (နိဝိသံ)]-
အဆိပ်ကင်းသည်ကို၊ ကရိဿသိ- ပြုတော်မူ လတ္တံ့။

(၁၁၃) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ယံဓမ္မံ-
အကြင်တရားတော်ကို၊ နပ္ပမဇ္ဇသိ- မေ့လျော့တော်မမူပေ၊ ဧဝံက္ကမိနာ
ကာရဏေန- ဤသို့သော အကြောင်းအားဖြင့်၊ တေ- အရှင်မင်းမြတ်အား၊
မယံ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ အနုမောဒါမ- ဝမ်းမြောက်ပါကုန်၏၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊
ပမဇ္ဇ- မေ့လျော့၍၊ ဣဿရော- အစိုးရသော၊ ခတ္တိယော- ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊
ရဋ္ဌာ- တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ စဝတိ- ရွှေ့လျော၏။

(၁၁၄) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ မာတာပိတူသု- မယ်တော်
ခမည်းတော်တို့၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ-
အရှင်မင်းမြတ်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရိတွာန- ကျင့်၍၊
တွံရာဇာ- အသင်မင်းမြတ်သည်၊ သဂ္ဂံ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူ
ရလတ္တံ့။

(၁၁၅) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ပုတ္တဒါရေသု- သားတော်သမီးတော် အရှင်မိဖုရားတို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တွံရာဇာ- မြတ်သော မင်းသည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတွာန- ကျင့်တော်မူ၍၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူရလတ္တံ့။

(၁၁၆) မဟာရာဇ- မြတ်သောမင်းကြီး၊ တွံ- အရှင်မင်းကြီးသည်၊ မိတ္တာ- မစ္စေသု- အဆွေခင်ပွန်း အမတ်တို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တွံရာဇာ- အသင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတွာန- ကျင့်တော်မူ၍၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူရလတ္တံ့။

(၁၁၇) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တွံ- အရှင်မင်းကြီးသည်၊ ဝါဟနေ- သုစ- ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဗလေသုစ- ဗိုလ်ပါတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တွံရာဇာ- အသင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတွာန- ကျင့်တော်မူ၍၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူရလတ္တံ့။

(၁၁၈) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တွံ- အရှင်မင်းကြီးသည်၊ ဂါမေသုစ- ရွာသူတို့၌လည်းကောင်း၊ နိဂမေသုစ- နိဂုံးသူတို့၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တွံရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တွံရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတွာန- ကျင့်တော်မူ၍၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူရလတ္တံ့။

(၁၁၉) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တွံ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ရဋ္ဌေသုစ- တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၌လည်းကောင်း၊ ဇနပဒေသုစ- ဇနပုဒ်သူတို့၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တွံရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တွံရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊

ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူ၍၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူရလတ္တံ့။

(၁၂၀) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တုံ- အရှင်မင်းကြီးသည်၊ သမဏေသုစ- ရဟန်းတို့၌လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏေသုစ- ပုဏ္ဏားတို့၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တုံရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူ၍၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူရလတ္တံ့။

(၁၂၁) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တုံ- အရှင်မင်းကြီးသည်၊ မိဂပက္ခိ- သု- သားဌက်တို့၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ ခတ္တိယ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တုံရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူ၍၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူရလတ္တံ့။

(၁၂၂) မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တုံ- အရှင်မင်းကြီးသည်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်တော်မူလော၊ သုစိဏ္ဏော- ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော၊ ဓမ္မော- တရားတော်သည်၊ သုခံ- ချမ်းသာခြင်းကို၊ အာဝဟတိ- ဆောင်တတ်၏၊ တုံရာဇာ- အရှင်မင်းမြတ်သည်၊ ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်တော်မူ၍၊ သဂ္ဂ- နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿသိ- လားတော်မူရလတ္တံ့။

(၁၂၃) ဣဓ- ဤလောက၌၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရိတ္တာန- ကျင့်၍၊ သဗြဟ္မကာ- ဗြဟ္မာနှင့် တကွကုန်သော၊ ဣန္ဒာဒေဝါ- သိကြားကာမာဝစရနတ်တို့သည်၊ သုစိဏ္ဏေန- ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော သုစရိုက်တရားကြောင့်၊ ဒိဝံ- နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်သို့၊ ပတ္တာ- ရောက်ကုန်၏၊ ရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ [မာပါမဒေါ(မာပမာဒ)]- မေ့လျော့တော်မမူလင့်၊

တတ္ထ- ထိုဇနိန္ဒစသော ဂါထာတို့၌၊ သဗ္ဗာပီတိ- သဗ္ဗာပိဟူသည်ကား၊ ဇနိန္ဒ- အိုမင်းမြတ်၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧတံ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊ ဧကကောဝ- တစ်ဦးချင်းသာ၊ ပဋိစ္ဆာဒေတွာ- ဝန်ခံစေ၍၊ အာနေဿာမိ- ဆောင်ခဲ့အံ့၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မမဉ္ဇ- အကျွန်ုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ တုဝဉ္ဇ- သင်မင်းကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ အညာ- အခြားသော၊ သဗ္ဗာပိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ ပဇာ- လူတို့သည်၊ ဣမဿ- ကတဿ- ဤပြုအပ်သော အမှု၏၊ အာကာရမတ္တမ္ပိ- အခြင်းအရာမျှကိုလည်း၊ န

ဇော န ဇာနိဿန္တိ- မသိကုန်လတံ၊ **ဘုသေဟိတိ**- ဘုသေဟိဟူသည်ကား၊ တာယ-
 ထိုဥမ္မာဒန္တိနှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊ အဘိရမန္တော- မွေ့လျော်လျက်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
 တဏှာဝနထံ- တဏှာအလိုကို၊ ဘုသံ- ပြင်းစွာ၊ ကရောဟိ- ပြုလော့၊ ဝဗေဟိ-
 ပွားစေလော၊ မနောရထံ- စိတ်အလိုကို၊ ပူရေဟိ- ပြည့်စေလော၊ **သဇာဟိတိ**-
 သဇာဟိဟူသည်ကား၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ မနောရထံ- စိတ်အလိုကို၊ ပူရေတွာ-
 ပြည့်စေပြီး၍၊ တေ- သင်မင်းကြီးသည်၊ သစေ န ရုက္ခတိ- အကယ်၍ မနှစ်သက်တော့အံ့၊
 အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊ သဇာဟိ- စွန့်လော့၊ မယုမေဝ- ငါ့အားသာလျှင်၊
 ပဋိဒေဟိ- ပြန်ပေးလော့၊ **ကမ္မကရန္တိ**- ကမ္မကရ်ဟူသည်ကား၊ သမ္မ အဘိပါရက-
 အိုအဘိပါရက၊ ယော မနုဿော- အကြင်လူသည်၊ ပါပကံ- ယုတ်မာသော၊ ကမ္မ-
 အမှုကို၊ ကရောန္တော- ပြုလျက်၊ သော- ထိုသူသည်၊ ပစ္ဆာ- နောက်ကာလ၌၊ ဣဓ-
 ဤလောက၌၊ အညေ- ငါမှတစ်ပါး အခြားသူတို့သည်၊ ဣဒံ ပါပကမ္မံ- ဤမကောင်းမှုကို၊
 မာ မညီသု- မသိပါစေကုန်၊ မာ ဇာနန္တု- မသိပါစေကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညတိ-
 မှတ်ထင်၏၊ စိန္တေတိ- ကြံစည်၏၊ ဧတံ- ဤအကြံအစည်သည်၊ တဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်
 အတွက်၊ ဒုစိန္တိတံ- မကောင်းသော အကြံအစည်တည်း၊ ကိံကာရဏာ?- အဘယ်
 အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဧတံ- ဤအမှုကို၊ ကရောန္တံ- ပြုနေစဉ်၊ ဘူတာနိ-
 သတ္တဝါတို့သည်၊ ပဿန္တိ- သိမြင်ကုန်၏၊ ဣတိ- ထို့ကြောင့်တည်း၊ ယေ စ ဗုဒ္ဓါ-
 အကြင်ဘုရားရှင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယေ စ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ- အကြင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့
 သည်လည်းကောင်း၊ ယေ စ ဗုဒ္ဓပုတ္တာ- အကြင် ဘုရားသားတော် ရဟန်းတော်တို့သည်
 လည်းကောင်း၊ ဣဒ္ဓိယာ- တန်ခိုးဖြင့်၊ ယုတ္တာ- ယှဉ်ကုန်၏၊ တေ စ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်
 လည်း၊ နံ- ထိုမကောင်းမှုကို၊ ပဿန္တိယေဝ- သိမြင်ကုန်သည်သာ၊ န မေ ပိယာတိ-
 န မေ ပိယာဟူသည်ကား၊* သမ္မ အဘိပါရက- အိုအဘိပါရက၊ ဣဓ လောကသို့-
 ဤလောက၌၊ သကလာယပိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ ပထဝိယာ- မြေ၌၊ ဥမ္မာဒန္တိ-
 ဥမ္မာဒန္တိသည်၊ မေ- ငါ၏၊ န ပိယာ- မယားမဟုတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တေ- သင်၏၊
 ဧဝံ- ဤသို့ ပြောသောစကားကို၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်၊
 သဒ္ဓဟေယုနု- ယုံကြည်ရာသလော။

* န မေ ပိယာ= အဋ္ဌကထာအလို အဆွေအဘိပါရက ဤမြေပြင်အလုံး၌ ဥမ္မာဒန္တိသည်
 ငါ့မယား မဟုတ်ပါဟု သင်၏ ဤပြောစကားကို ယုံကြည်မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရှိပါမ
 လားဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏၊ မိုးထိမူပါဠိတော်နိဿယ၌ ဤဝါကျကို အနက်တစ်မျိုးကြံဆထားသည်။

သီဟောဝ သေလဿ ဂုဟန္တိ- သီဟောဝ သေလဿ ဂုဟံဟူသည်ကား၊
မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တံ- သင်သည်၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊ ဣဓ-
ဤနန်းတော်သို့၊ သစေ န အာနေသိ- အကယ်၍ မဆောင်ယူလိုအံ့၊ အထ- ထိုအခါ၌၊
သီဟော- ခြင်္သေ့မင်းသည်၊ ကိလေသပရိဋ္ဌာဟေ- ကိလေသာပူပန်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပန္န-
ဖြစ်လတ်သော်၊ သီဟပေါတိကာယ- ခြင်္သေ့မ၏၊ ဝသနဌာနံ- နေရာအရပ်ဖြစ်သော၊
မဏိဂုဟံ- ပတ္တမြားဂူသို့၊ ဥပေတိ ယထာ- ချဉ်းကပ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ တဿာ-
ထိုဥမ္မာဒန္တီ၏၊ ဝသနဌာနံ- နေရာအရပ်သို့၊ ဂစ္ဆ- သွားပါလော့၊ တတ္ထ- ထိုအရပ်၌၊
အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပတ္ထနံ- တောင့်တမှုကို၊ ပူရေဟိ- ပြည့်စေပါလော့၊ ဣတိ- ဤကား၊
အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **သုခပ္ပလန္တိ-** သုခပ္ပလံဟူသည်ကား၊ သမ္မ အဘိပါရက-
အို အဘိပါရက၊ ပဏှိတာ- ပညာရှိတို့သည်၊ ဒုက္ခေန- ဆင်းရဲသည်၊ ဖုဋ္ဌာ- တွေ့ထိ
အပ်သည်၊ သမာနာ- ဖြစ်လတ်သော်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သုခဝိပါကဒါယကကမ္မံ-
ချမ်းသာတည်းဟူသော အကျိုးကို ပေးတတ်သော အမှုကို၊ န ပရိစ္စဇန္တိ- မစွန့်ကုန်၊
သမ္မောဟိတာ- တွေဝေသည်၊ ဟုတွာ ဝါပိ- ဖြစ်၍လည်း၊ မောဟေန- မောဟသည်၊
မုဋ္ဌာ- တွေဝေအပ်သည်ဖြစ်၍၊ သုခေန- ချမ်းသာဖြင့်၊ မတ္တာ- ယဇ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊
ပါပကမ္မံ နာမ- မကောင်းမှုမည်သည်ကို၊ န သမာစရန္တိ- မကျင့်ကုန်၊ **ယထာသုခံ**
သာမိ ကရောဟိ ကာမန္တိ- ယထာသုခံ သာမိ ကရောဟိ ကာမံဟူသည်ကား၊ သာမိ
သိဝိရာဇ- အရှင်သိဝိမင်း၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒါသိ- ကျွန်မကို၊ ပရိစာရေန္တဿ-
လုပ်ကျွေးစေသော သူအား၊ ဂရဟာ နာမ- ကဲ့ရဲ့ခြင်းမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ တံ-
သင်သည်၊ ယထာသုခံ- ချမ်းသာသည့်အားလျော်စွာ၊ ယထာဇ္ဈာသယံ- အလိုရှိသည့်
အားလျော်စွာ၊ ကာမံ- အလိုကို၊ ကရောဟိ- ပြုလော့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဣစ္ဆံ-
အလိုကို၊ ပူရေဟိ- ပြည့်စေလော့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **န**
တေန သော ဇီဝတိတိ- န တေန သော ဇီဝတိဟူသည်ကား၊ သမ္မ အဘိပါရက-
အို အဘိပါရက၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ (အဟံ- ငါသည်) ဣဿရော- အစိုးရသူ
သည်၊ အမှိ- ဖြစ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပါပံ- မကောင်းမှုကို၊ ကရောဟိ- ပြု၏၊ ကတွာ
စ- ပြုပြီး၍လည်း၊ မံ- ငါ့ကို၊ ဒေဝမနုဿာ- နတ်လူတို့သည်၊ ကိ- အဘယ်ကို၊ ဝက္ခန္တိ-
ဆိုကုန်လတံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ န ဥတ္တသတိ- မကြောက်၊ န ဩတ္တပ္ပတိ- မလန့်၊
သော- ထိုသူသည်၊ တေန ကမ္မေန- ထိုမကောင်းမှုကံကြောင့်၊ ဒီဃကာလံ-
ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး၊ န စ ဇီဝတိ- အသက်လည်း မရှင်၊ ခိပ္ပမေဝ- လျင်မြန်စွာ

သာလျှင်၊ မရတိ- သေရ၏။ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဒေဝတာပိ- နတ်တို့သည်လည်း၊
ဣမဿ ပါပရညော- ဤယုတ်မာသော မင်းအား၊ ရဇေန- မင်းအဖြစ်ဖြင့်၊ ကိ-
အဘယ်မှုအံ့နည်း၊ ဝါဠုကယဋ်- သဲအိုးကို၊ ဂလေ- လည်၍၊ ဗန္ဓိတွာ- ချည်နှောင်၍၊
မရဏံ- သေခြင်းကသာလျှင်၊ အဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက်၊ ဝရံ- မြတ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊
လာမကေန- ယုတ်ညံ့ သော၊ စက္ခုနာ- မျက်စိဖြင့်၊ ဩလောကေန္တိ- ကြည့်ကုန်၏။

အညာတကန္တိ- အညာတကံဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊
အညေသံ- အခြားသော သူတို့၏၊ သန္တကံ- ဥစ္စာကို၊ တေဟိ သာမိကေဟိ- ထိုဥစ္စာ
အရှင်တို့သည်၊ ပဒိန္နံ- ပေးလှူအပ်သော၊ ဒါနံ- အလှူဒါနကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
ဓမ္မေ- တရား၌၊ ဌိတာ- တည်ကုန်သော၊ ယေ- အကြင်သူတို့သည်၊ ပဋိစ္ဆန္တိ- ခံယူ
ကုန်၏၊ တတ္ထ- ထိုသို့ခံယူရာ၌၊ ထေ ပဋိစ္ဆကာ စ- ထိုအလှူခံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်
လည်းကောင်း၊ တေ ဒါယကာ စ- ထိုအလှူပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်းကောင်း၊
သဗ္ဗေပိ- ခပ်သိမ်းကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း၊ သုခပ္ပလံ- ချမ်းသာသော အကျိုး
ကိုပေးသော၊ ကမ္မဇဝ- ကံကိုသာလျှင်၊ ကရောန္တိ- ပြုကုန်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ ပဋိဂ္ဂဟကေ-
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ပဋိဂ္ဂဏှန္တေ- ခံယူသည်ရှိသော်၊ တံ ဒါနံ- ထိုအလှူသည်၊
ဒါယကဿ- ပေးသောသူအတွက်၊ မဟန္တံ- ကြီးသော၊ ဝိပါကံ- အကျိုးကို၊ ဒေတိ-
ပေး၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ယော အတ္တဒုက္ခေနာတိ- ယော
အတ္တဒုက္ခဟူသည်ကား၊ သမ္မ အဘိပါရက- အို အဘိပါရက၊ ယော- အကြင်သူ
သည်၊ ဒုက္ခေန- ဆင်းရဲသည်၊ ပိဋိတော- နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
တံ- ထိုဆင်းရဲကို၊ ပရဿ- သူတစ်ပါး၏၊ (သရီရေ- ကိုယ်၌) ဒဟတိ- တင်ထား၏၊
အတ္တနော- မိမိ၏၊ သရီရတော- ကိုယ်မှ၊ အပနေတွာ- ခွါ၍၊ ပရဿ- သူတစ်ပါး၏၊
သရီရေ- ကိုယ်၌၊ ခိပတိ- ပစ်ချ၏၊ ဝါ- ထစ်နည်းကား၊ ပရဿ- သူတစ်ပါး၏၊
သုခေန- ချမ်းသာဖြင့်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သုခံ- ချမ်းသာကို၊ ဒဟတိ- တင်ထား၏၊
ပရဿ- သူတစ်ပါး၏၊ သုခံ- ချမ်းသာကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ အတ္တနိ- မိမိ၌၊ ပက္ခိပတိ-
တင်ထား၏၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲကို၊ ဟရိဿာမိ- ပယ်ရှားအံ့၊ ဣတိ-
ဤသို့၊ ပရံ- သူတစ်ပါးကို၊ ဒုက္ခိတံ- ဆင်းရဲခြင်းရှိသည်ကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ အတ္တာနံ-
မိမိကိုယ်ကို၊ သုခေဿာမိ- ချမ်းသာစေအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပရံ- သူတစ်ပါးကို၊ ဒုက္ခိတံ-
ဆင်းရဲခြင်းရှိသည်ကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ သုခေဿာမိ-
ချမ်းသာစေအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပရဿ- သူတစ်ပါး၏၊ သုခံ- ချမ်းသာကို၊ နာသေတိ-

ဖျက်ဆီး၏။ သော- ထိုသူသည်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ န ဇာနာတိ- မသိ၊ ယော ပန- အကြင်သူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဇာနာတိ- သိ၏။

မယံ- ငါ့အား၊ ဣဒံ သုခဒုက္ခံ- ဤချမ်းသာဆင်းရဲသည်၊ ယထေဝ- ရှိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့အား၊ (သုခ ဒုက္ခံ- ချမ်းသာဆင်းရဲသည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏။) ဣတိ- ဤသို့၊ (ဇာနာတိ- သိ၏။) သ-သော- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဝေဒိ- စင်စစ်၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ဇာနာတိ နာမ- သိသည်မည်၏။ ဣတိ အယံ- ဤသည် ကား၊ ဧတိဿာ ဂါထာယ- ဤဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ပိယေန တေ ဒမ္မိတိ- ပိယေန တေ ဒမ္မိဟူသည်ကား၊ ပိယေန- ချစ်အပ်သော၊ ကာရဏဘူတေန- အကြောင်းဖြစ်သော တရားဖြင့်၊ ပိယံ- ချစ်အပ်သော၊ ဖလံ- အကျိုးကို၊ ပတ္ထေန္တော- တောင့်တလျက်၊ ဒမ္မိ- ပေး၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **ပိယံ လဘန္တိတိ-** ပိယံ လဘန္တိဟူသည်ကား၊ သံသာရေ- သံသရာ၌၊ သံသရန္တာ- ကျင်လည်ရကုန်သည်ရှိသော်၊ ပိယမေဝ- ချစ်အပ်သော တရားကိုသာ၊ လဘန္တိ- ရကုန်၏၊ ကာမဟေတုကန္တိ- ကာမဟေတုကံဟူသည်ကား၊ သမ္ပ အဘိပါရ- က- အဆွေ အဘိပါရက၊ ကာမဟေတုကံ- ကာမတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ အယုတ္တံ- မသင့်သော အမှုကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ ဝဓိဿာမိ- သတ်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မေ- ငါ၏၊ ပရိဝိတက္ကော- အကြံအစည်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ- ဖြစ်၏၊ မယု သတိန္တိ- မယု သတိဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ သန္တကံ- ဥစ္စာတည်း၊ မယု သတိတိပိ- မယု သတိဟူ၍လည်း၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ ဘဝတိ- ရှိ၏၊ မမ- ငါ၏၊ သန္တကာ- ဥစ္စာဖြစ်သော မယားတည်း၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ မညမာနော- မှတ်ထင်သည်ဖြစ်၍၊ သစေ- အကယ်၍၊ တွံ- သင်သည်၊ တံ- ထိုဥစ္စာကို၊ န ကာမေသိ- အလိုမရှိပါအံ့၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **သဗ္ဗဇနဿာတိ-** သဗ္ဗဇနဿဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗာ- အလုံးစုံကုန်သော၊ သေနိယော- စစ်တပ်တို့ကို၊ သန္တိပါတာပေတွာ- စုဝေးစေပြီး၍၊ တဿ သဗ္ဗဇနဿ- ထိုအလုံးစုံသော လူအပေါင်း၏၊ (သိဗျာ- အလယ်၌) အယံ- ဤဥမ္မာဒန္တီသည်၊ မယံ- ငါ၏၊ အဟိတာ- အစီးအပွားမဲ့ကို ပြုကျင့်သူတည်း၊ ဣတိ- ဤသို့ဆို၍၊ ပရိစ္ဆေဓိဿာမိ- စွန့်ပါအံ့၊ ကတော အဝုယေသီတိ- ကတော အဝုယေသီဟူသည်ကား၊ ကတော- ထိုစွန့်ပြီးသောအခါမှ၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊ အပရိဂ္ဂဟိ တတ္တာ- မသိမ်းပိုက်အပ်သော မယားဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အာနေယျာသိ- ဆောင်ယူပါလော၊ **အဒ္ဓသိယန္တိ-** အဒ္ဓသိယံဟူသည်ကား၊ အနုပရာဓံ-

အပြစ်မရှိသောသူကို၊ ကတ္တေတိ- ကတ္တေဟူသည်ကား၊ တမေဝ- ထိုအဘိပါရက
စစ်သူကြီးကိုပင်၊ အပရေန- တစ်ပါးသော၊ နာမေန- အမည်ဖြင့်၊ အာလပတိ-
ခေါ်ဝေါ်၏၊ ဟိ- မှန်၏၊ သော- ထိုအဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ ရညော- မင်း၏၊
ဟိတံ- အစီးအပွားကို၊ ကရောတိ- ပြုတတ်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ကတ္တာတိ-
ကတ္တာဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊ န စာပိ တျဿာတိ- န စာပိ တျဿဟူသည်ကား၊
ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ အကိစ္စကာရီတိ- မပြုသင့်သော အမှုကိုပြုသူဟူ၍၊ နဂရေ- မြို့၌၊
တဝ- သင်၏၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ပက္ခောပိ- အသင်းအပင်းသည်လည်း၊
န ဘဝေယျ- မရှိရာ။

နိန္ဒန္တိ- နိန္ဒဟူသည်ကား၊ ကေဝလံ- သက်သက်၊ ဥပဝါဒမေဝ- စွပ်စွဲရုံမျှသာလျှင်၊
န- မဟုတ်သေး၊ သစေပိ- အကယ်၍လည်း၊ မ- ငါ့ကို ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော
သူသည်၊ သမ္ပုခါ- မျက်မှောက်၌၊ နိန္ဒဿတိ ဝါ- ကဲ့ရဲ့မှုလည်း ကဲ့ရဲ့အံ့၊ ပသံသိဿတိ
ဝါ- ချီးမွမ်းမှုလည်း ချီးမွမ်းအံ့၊ ဒေါသံ- အပြစ်သို့၊ အာရောပေန္တော- တင်လျက်၊
ဂရဟိဿတိ ဝါ ပန- ကဲ့ရဲ့မှုလည်း ကဲ့ရဲ့အံ့၊ အဟံ- ငါသည်၊ တံ နိန္ဒပိ- ထိုကဲ့ရဲ့ခြင်းကို
လည်းကောင်း၊ တံ ပသံသံပိ- ထိုချီးမွမ်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ ဂရဟန္တု- အပြစ်တင်၍
ကဲ့ရဲ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ သဟိဿာမိ- သည်းခံအံ့၊ သဗ္ဗံ-
အလုံးစုံသော၊ ဧတံ- ဤရှုတ်ချခြင်း ကဲ့ရဲ့ခြင်းစသော အရာသည်၊ မမ- ငါ့အထံသို့၊
အာဂစ္ဆတု- လာပါစေ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ တမ္ဘာတိ- တမ္ဘာဟူသည်ကား၊
ယော- အကြင်သူသည်၊ ဧတေ နိန္ဒာဒယော- ထိုရှုတ်ချခြင်းအစရှိသည်တို့ကို၊ န
ဂဏှာတိ- မခံယူ၊ တမ္ဘာ ပုရိသာ- ထိုယောက်ျားမှ၊ ဣဿရိယသင်္ခါတာ- အစိုးရခြင်းဟု
ဆိုအပ်သော၊ သိရီ စ- အသရေသည်လည်းကောင်း၊ ပညာသင်္ခါတာ- ပညာဟုဆိုအပ်
သော၊ လက္ခိ စ- ကျက်သရေသည်လည်းကောင်း၊ ထလဋ္ဌာနတော- ကြည်းကုန်း
အရပ်မှ၊ သုဝုဋ္ဌိသင်္ခါတာ- ကောင်းစွာ ရွာသွန်းအပ်သော မိုးရေဟု ဆိုအပ်သော၊
အာပေါ- ရေအလျဉ်သည်၊ အပေတိ ဝိယ- ကင်းဘိသကဲ့သို့၊ န ပတိဋ္ဌာတိ- မတည်၊
ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ဧတ္ထောတိ- ဧတ္ထောဟူသည်ကား၊ မမ-
ငါ၏၊ တဿာ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို၊ ဣတော ပရိစ္စတ္တကာရဏာ- ဤစွန့်လွှတ်ခြင်းဟူသော
အကြောင်းကြောင့်၊ ဓမ္မာတိသာရဇ္ဇာတိ- ဓမ္မာတိသာရဇ္ဇဟူသည်ကား၊ ဓမ္မံ-
ကုသိုလ်ထရားကို၊ အတိက္ကမိတ္တာ- ကျော်လွန်၍၊ ပဝတ္တံ- ဖြစ်သော၊ ယံ ကိဉ္စိ-
တစ်စုံတစ်ခုသော၊ အကုသလံ ဝါ- အကုသိုလ်သည်မှုလည်း၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊

ပစ္စုတ္တရိဿာမိတိ- ပစ္စုတ္တရိဿာမိဟူသည်ကား၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိဿာမိ- ခံယူပါအံ့၊ ဓာရယိဿာမိ- ဆောင်ယူပါအံ့၊ ထာဝရာနံ တဿာနန္တိ- ထာဝရာနံ တဿာနံ ဟူသည်ကား၊ မဟာပထဝီ- ကြီးမားသော မြေအပြင်သည်၊ ခီဏာသဝါနံ- ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ (ကိဉ္စိစ- တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကိုလည်းကောင်း၊) ပုထုဇ္ဇနာနဉ္စ- ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ကိဉ္စိစ- တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကိုလည်းကောင်း၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆတိယထာ- ခံယူဘိသကဲ့သို့၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံကို၊ အဓိဝါသေတိယထာ- သည်းခံဘိသကဲ့သို့၊ တထေဝ- ထို့အတူ၊ အဟမ္ပိ- ငါသည်လည်း၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊ ဧတံ- ထိုရှုတ်ချခြင်း ကဲ့ရဲ့ခြင်းစသည်ကို၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိဿာမိ- ခံယူပါအံ့၊ အဓိဝါသေဿာမိ- သည်းခံပါအံ့၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေတိ- ပြ၏၊ ဧကောဝိမန္တိ- ဧကောဝိမံဟူသည်ကား၊ အဟံ- ငါသည်၊ ဧကောဝ- တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍သာလျှင်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဣမံဒုက္ခ- ဘာရုံပိ- ဤဆင်းရဲတည်းဟူသော ဝန်ကိုလည်း၊ ဟာရယိဿာမိ- ဆောင်ယူပါအံ့၊ ဓာရယိဿာမိ- ဆောင်ယူပါအံ့၊ ဝဟိဿာမိ- ဆောင်ယူပါအံ့၊ ဓမ္မေ ဌိတောတိ- ဓမ္မေ ဌိတောဟူသည်ကား၊ ဝိနိစ္ဆယဓမ္မေစ- ဆုံးဖြတ်ကြောင်းဖြစ်သော တရား၌ လည်းကောင်း၊ ပဝေဏိဓမ္မေစ- အစဉ်အဆက်ဖြစ်သော တရား၌လည်းကောင်း၊ တိဝိသုစရိတဓမ္မေ စ- သုံးပါးအပြားရှိသောသုစရိတ် တရား၌လည်းကောင်း၊ ဌိတော- တည်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍။

သဂ္ဂုပဂန္တိ- သဂ္ဂုပဂံဟူသည်ကား၊ ဒေဝ- မင်းကြီး၊ ဧတံ ပုညကမ္မံ နာမ- ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုမည်သည်၊ သဂ္ဂုပဂံ- နတ်ပြည်သို့ လားကြောင်းသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ယညေ ဓနန္တိ- ယညေ ဓနံဟူသည်ကား၊ ယညဓနံ- ယဇ်ပူဇော်ဖို့ ဥစ္စာသည်၊ အယမေဝ ဝါ- ဤယည ဓနံဟူသော ပါဌ်သည်ပင်လျှင်၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏၊) သခါတိ- သခါဟူသည်ကား၊ ဥမ္မာဒန္တိပိ- ဥမ္မာဒန္တိသည်လည်း၊ မမ- ငါ၏၊ သဟာယိကာ- အပေါင်းအဖော်မသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

တွမ္ပိ- သင်အဘိပါရကသည်လည်း၊ သဟာယကော- အဆွေခင်ပွန်းသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ပိတရောတိ- ပိတရောဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မာနော- ဗြဟ္မာတို့သည်၊ သဗ္ဗေတိ- သဗ္ဗေဟူသည်ကား၊ ကေဝလံ- သက်သက်၊ ဒေဝဗြဟ္မာနောဝ- နတ်ဗြဟ္မာ တို့သည်သာလျှင်၊ န- မဟုတ်သေး၊ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော၊ ရဋ္ဌဝါသိနောပိ- တိုင်းသူပြည်သားတို့သည်လည်း၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပဿထ- ရှုလော့၊ ဘော- အိုအချင်းတို့၊ သဟာယကဿ- သူငယ်ချင်း၏၊ သဟာယိကာ- သူငယ်ချင်းမဖြစ်သော၊ ဘရိယာ-

မယားကို၊ ဣမိနာ- ဤမင်းကြီးသည်၊ ဂေဟေ- အိမ်၌၊ ကတာ- မယားအဖြစ်ကို ပြုအပ်ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ နိန္ဒေယျံ- ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏၊ **န ဟေတဓမ္မန္တိ**- န ဟေတဓမ္မ ဟူသည်ကား၊ ဟိ- မှန်၏၊ ဧတံ- ဤဥမ္မာဒန္တိ ကိုသိမ်းပိုက်ခြင်းကို၊ အဓမ္မိကံ- မတရားသော အမှုဟူ၍၊ (နဟိဝဇ္ဇံ- မဆိုကုန်ရာ၊) ယံ တေ မယာတိ- ယံ တေ မယာဟူသည်ကား၊ ယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ မယာ- ငါသည်၊ သာ- ထို ဥမ္မာဒန္တိကို၊ တုယံ- သင့်အား၊ ဒိန္နာ- ပေးအပ်ပြီ၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ဧတံ- ထိုဥမ္မာဒန္တိကို သိမ်းပိုက်ခြင်းကို၊ အဓမ္မောတိ- အဓမ္မဟူ၍၊ န ဝဒိဿန္တိ- မဆိုကုန်လတ်၊ သတန္တိ- သတံဟူသည်ကား၊ သန္တာနံ- သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓါဒိနံ- ဘုရားအစရှိ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ခန္တိမေတ္တာဘာဝနာသီလာစာရသင်္ခါတာနိ- ခန္တိမေတ္တာဘာဝနာ- သီလအာစာရဟု ဆိုအပ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာနိ- တရားတို့သည်၊ သုဝဏ္ဏိတာနိ- ကောင်းစွာ ချီးမွမ်းအပ်ကုန်၏၊ သမုဒ္ဒဝေလာဝ- သမုဒ္ဒရာကမ်းကိုကဲ့သို့၊ ဒုရစ္စယာနိ- လွန်နိုင်ခဲ့ ကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ သမုဒ္ဒေါ- သမုဒ္ဒရာသည်၊ ဝေလံ- ကမ်းကို၊ နာတိက္ကမတိ- ယထာ- မကျော်လွန်ဘိသကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ အဟမ္ပိ- ငါသည်လည်း၊ သီလဝေလံ- သီလတည်းဟူသော ကမ်းကို၊ နာတိက္ကမိဿာမိ- မကျော်လွန်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒတိ- ဆို၏။

အာဟုနေယျော မေသီတိ- အာဟုနေယျော မေသီဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တံ- သင်မင်းကြီးသည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ အာဟုနပါဟုန သက္ကာရဿာနုစ္ဆဝိကော- အဝေးမှဆောင်ယူ၍ လှူအပ်သော အလှူဝတ္ထုဧည့်သည် အလို့ငှာ ယူဆောင်လာသော အလှူဝတ္ထု ပူဇော်သက္ကာကို ခံယူခြင်းငှာ လျှောက်ပတ် သူသည်၊ **ဓာတာ ဝိဓာတာ စသိ ကာမပါလောတိ**- ဓာတာ ဝိဓာတာ စသိကာမပါလော ဟူသည်ကား၊ တံ- သင်မင်းကြီးသည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဒေဝ ဓာရဏတော- နတ်ပြည်ကို ဆောင်တတ်သောကြောင့်၊ ဓာတာ- ဆောင်တတ်သူပါတည်း၊ ဣဿ- ရိယသုခဿ- အစိုးရခြင်း ချမ်းသာကို၊ ဝိဒဟနတော- စီရင်တတ်သောကြောင့်၊ ဝိဓာတာ- စီရင်တတ်သူသည်၊ ဣစ္ဆိတပတ္တိတာနံ- အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်ကုန် သော၊ ကာမာနံ- ကာမတို့ကို၊ ပါလနတော- စောင့်ရှောက်တတ်သောကြောင့်၊ ကာမပါလော- ဝတ္ထုကာမတို့ကို စောင့်ရှောက်တတ်သူတည်း၊ **ကယီ ဟုတာတိ**- တယီ ဟုတာဟူသည်ကား၊ တုယံ- သင်မင်းကြီးအား၊ ဒိန္နာ- ပေးအပ်ပါပြီ၊ **ကာမေန မေတိ**- ကာမေန မေဟူသည်ကား၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ကာမေန- အလိုအားဖြင့်၊ မမ-

အကျွန်ုပ်၏၊ ပတ္တနာယ- တောင့်တမှုဖြင့်၊ ဥမ္မာဒန္တီ- ဥမ္မာဒန္တီကို၊ ပဋိစ္စ- လက်ခံပါ၊
 ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့ အဘိပါရကော- အဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ ရညော- မင်းကြီးအား၊
 ဒေတိ- ပေး၏၊ ရာဇာ- မင်းကြီးသည်၊ မယံ- ငါ့အဖို့၊ န အတ္ထော- အလိုမရှိ၊ ဣတိ-
 ဤသို့၊ ပဋိက္ခိပတိ- ပယ်မြစ်၏၊ ဘူမိယံ- မြေ၌၊ ပတိတံ- ကျသော၊ သာကုဏိကပစ္ဆိ-
 ငှက်လှောင်ချိုင့်ကို၊ ပိဋ္ဌိပါဒေန- ခြေဖမ်းဖြင့်၊ ပဟရိတွာ- ပုတ်ခတ်၍၊ အဋ္ဌဝိယံ-
 တောအုပ်၌၊ ခိပန္တာ ဝိယ- ပစ်ကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ ဥဘောပိ- နှစ်ဦးသားတို့သည်လည်း၊
 နံ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊ ဇဟန္တေဝ- စွန့်ကြကုန်သည်သာ၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ရာဇာ-
 မင်းသည်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ အကထနတ္ထာယ- စကားမဆိုစိမ့်သောငှာ၊ တံ-
 ထိုအဘိပါရကကို၊ သန္တဇေန္တော- ခြိမ်းခြောက်လိုသည်ဖြစ်၍၊ **အဒ္ဓါ ဟိတိဂါထံ**- အဒ္ဓါ
 ဟိအစရှိသော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တတ္ထ- ထိုအဒ္ဓါ ဟိစသော ဂါထာ၌၊
ကတ္ထုပုတ္တာတိ- ကတ္ထုပုတ္တာဟူသည်ကား၊* အဿ- ထိုအဘိပါရက၏၊ ပိတာပိ-
 ဖခင်သည်လည်း၊ ကတ္တာဝ- အမတ်သည်သာလျှင်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တေန-
 ထို့ကြောင့်၊ နံ- ထိုအဘိပါရကကို၊ ဧဝံ- ဤသို့ ကတ္ထုပုတ္တာဟူ၍၊ အာလပတိ- ခေါ်၏၊
 ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ အဒ္ဓါ- မချွတ်၊ တုံ-
 သင်သည်၊ ဣတော- ဤကာလမှ၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ မယံ- ငါ့အတွက်၊ သဗ္ဗဓမ္မံ-
 အလုံးစုံသော တရားကို၊ အစရိ- ကျင့်ခဲ့ပြီ၊ ဟိတမေဝ- အစီးအပွားကိုသာလျှင်၊
 ဝုမိမေဝ- တိုးပွားမှုကိုသာလျှင်၊ အကာသိ- ပြုခဲ့ပြီ၊ ဣဒါနိ ပုန- ယခုအခါ၌ကား၊
 ပဋိပက္ခော- ဆန့်ကျင်ဘက်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဗဟံ- များစွာသော စကားကို၊
 ကထေသိ- ဆိုခဲ့ပြီ၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ မာ ဝိပ္ပလပသိ- မပြောဆိုပါလင့်၊ တေ- သင့်အား၊
 အညော- ငါမှတစ်ပါးသော၊ ဒွိပဒေါ- အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော၊ နရော- လူပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
 အတ္ထိနု- ရှိလေသလော၊ ဣဓ ဇီဝလောကေ- ဤသက်ရှိလောက၌၊ အရုဏေယေဝ-
 အရုဏ်တတ်ချိန်၌ပင်လျှင်၊ သောတ္ထိကတ္တာ- သင်၏ချမ်းသာ စီးပွားကိုပြုမည့်သူသည်၊
 ကော- အဘယ်သူနည်း၊ ဟိ- ချဲ့ဦးအံ့၊ သစေ- အကယ်၍၊ အဟံ ဝိယ- ငါကဲ့သို့သော၊
 အညော- တစ်ပါးသော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ တဝ- သင်၏၊ ဘရိယာယ- မယား၌၊
 ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော- တပ်မက်သော စိတ်သည်၊ အဘဝိဿ- ဖြစ်ငြားအံ့၊ အန္တောအရုဏေ-

* ကတ္ထုပုတ္တာ= အမတ်၏သားဟု အဋ္ဌကထာအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ထား၏၊ မိုးထိမူပါဠိတော်
 နိဿယ၌ ကတ္ထု-နှင့် ပုတ္တ-ကို နှစ်ပုဒ်ခွဲ၍ ဝိသေသန ဝိသေသျှအဖြစ် အနက်ကြံဆထား၏၊
 အဋ္ဌကထာနှင့် မကိုက်ညီပေ။

ယေဝ- အရုဏ်မတတ်မီအတွင်း၌ပင်လျှင်၊ တဝ- သင်၏၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ ဆိန္ဒာပေတွာ- ဖြတ်စေ၍၊ တံ- ထိုဥမ္မာဒန္တီကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ယရေ- အိမ်၌၊ ကရေယျ- မယားအဖြစ်ပြုရာ၏၊ အဟံ ပန- ငါတမူကား၊ အကုသလဘယေနဝ- အကုသိုလ်မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့်သာလျှင်၊ န ကရောမိ- မယားအဖြစ်ကို မပြု၊ တုဏှိ- ဆိတ်ဆိတ်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်လော့၊ မေ- ငါ့အား၊ ဧတာယ- ထိုဥမ္မာဒန္တီဖြင့်၊ န အတ္ထော- အလိုမရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တံ- ထိုအဘိပါရကကို၊ သန္တဇ္ဇေသိ- ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပြီ။

သော- ထိုအဘိပါရကသည်၊ တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြားရ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ကိဗ္ဗိ- တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ဝတ္တု- ဆိုခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တော- မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ရညော- မင်းကြီးကို၊ ထုတိဝသေန- ချီးမွမ်းခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်၊ တုဝံ နူတိ ဂါထံ- တုဝံ နုဟူသော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တဿ- ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ တုညေဝ- သင်မင်းကြီးသည်သာလျှင်၊ သကလ- ဇမ္ဗုဒီပေ- အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒိပ်၌၊ သဗ္ဗေသံ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ နရိန္ဒာနံ- မင်းတို့ထက်၊ သေဋ္ဌော- မြတ်သူတည်း၊ တံ- သင်မင်းကြီးသည်၊ အနုတ္တရော- လွန်မြတ်သူတည်း၊ တံ- သင်မင်းကြီးသည်၊ ဝိနိစ္ဆယဓမ္မပဝေဏိဓမ္မသုစရိတဓမ္မာနံ- ဆုံးဖြတ်ကြောင်း တရား အစဉ်အဆက်လာသောတရား သုစရိတ်တရားတို့ကို၊ ဂေါပါယနေန- လုံခြုံစေခြင်းဖြင့်၊ ဓမ္မဂုတ္တော- တရားစောင့်ရှောက်သူတည်း၊ တေသံ- ထိုတရားတို့ကို၊ ဝိဒိတတ္တာ- သိသူ၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဓမ္မဝိဒု- တရားကို သိသူတည်း၊ တံ- သင်မင်းကြီးသည်၊ သုမေဓော- ကောင်းသော ပညာရှိသူသည်၊ (အသိ- ဖြစ်တော်မူ၏၊) သော တံ- ထိုသင်မင်းကြီးသည်၊ ယံ ဓမ္မံ- အကြင်တရားကို၊ ဂေါပေသိ- စောင့်ရှောက်ပြီ၊ တေနော- ထိုမင်းကြီးစောင့်ရှောက်သော တရားသည်ပင်လျှင်၊ ဂုတ္တော- စောင့်ရှောက် အပ်သည်ဖြစ်၍၊ စီရံ- ကြာမြင့်စွာ၊ ဇီဝ- အသက်ရှည်တော်မူလော့၊ ဓမ္မပါလက- အိုတရားကို စောင့်ရှောက်တတ်သူ၊ ဓမ္မဂေါပက- အိုတရားကို စောင့်ထိန်းတတ်သူ၊ ရာဇဝရာ- အိုမင်းမြတ်၊ မေ- အကျွန်အား၊ ဓမ္မဉ္စ- တရားကိုလည်း၊ ဒေသေဟိ- ဟောပါလော၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

အထ- ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ- မင်းကြီးသည်၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ဒေသေန္တော- ဟောလိုသည်ဖြစ်၍၊ တဒိယံတိအာဒိ- တဒိယံအစရှိသော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဟောတော်မူပြီ၊ တတ္ထ- ထိုတဒိယံစသော ဂါထာ၌၊ ဣယံတိ- ဣယံဟူသည်ကား၊

စောဒနတ္ထေ- တိုက်တွန်းခြင်းအနက်၌၊ နိပါတော- နိပါတ်ပုဒ်တည်း၊ ယသွာ- အကြင့်ကြောင့်၊ မံ- ငါ့ကို၊ တံ- သင်သည်၊ စောဒေသိ- တိုက်တွန်းခဲ့ပြီ၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ ဣတိ အတ္ထော- ဤကား အနက်တည်း၊ သတန္တိ- သတံဟူသည်ကား၊ ဗုဒ္ဓါဒိဟိ- ဘုရားအစရှိကုန်သော၊ သပ္ပုရိသေဟိ- သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ အာသေဝိတံ- အမြဲမပြတ် မှီဝဲအပ်သော၊ သာဓူတိ- သာဓုဟူသည်ကား၊ သုန္ဓရော- ကောင်းသော၊ ပသတ္ထော- ချီးမွမ်းအပ်သော၊ ဝိနိစ္ဆယပဝေဏိသုစရိတဓမ္မေ- ဆုံးဖြတ်ကြောင်းတရား အစဉ်အဆက်လာသောတရား သုစရိတ်တရားတို့ကို၊ ရောစေတိ- နှစ်သက်တတ်၏၊ ဣတိတသွာ- ထို့ကြောင့်၊ ဓမ္မရုစိ- တရားကို နှစ်သက်တတ်သော၊ ဟိ- မှန်၏၊ တာဒိသော- ထိုကဲ့သို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ ဇဟန္တောပိ- စွန့်ရသော်လည်း၊ အကိစ္စံ- မပြုသင့်သော အမှုကို၊ န ကရောတိ- မပြု၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ သာဓု- ကောင်း၏၊ ပညာဏဝါတိ- ပညာဏဝါဟူသည်ကား၊ ဉာဏသမ္ပန္နော- ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ မိတ္တာနမဒ္ဓုဗ္ဗောတိ- မိတ္တာနမဒ္ဓုဗ္ဗောဟူသည်ကား၊ မိတ္တဿ- မိတ်ဆွေကို အဒုဿနဘာဝေါ- မပြစ်မှားခြင်း၏ အဖြစ်သည်၊ ဌိတဓမ္မဿာတိ- ဌိတဓမ္မဿဟူသည်ကား၊ ပတိဌိတတိဝိဓဓမ္မဿ- တည်သော သုံးပါးအပြားရှိသော တရားရှိသော၊ အာသေထာတိ- အာသေထ ဟူသည်ကား၊ အာသေယျံ- နေကုန်ရာ၏၊ နိသီဒေယျံ- နေကုန်ရာ၏၊ စ- ဆက်၍ ဆိုဦးအံ့၊ ဧတံ- ဤအာသေထဟူသော စကားရပ်သည်၊ ဒေသနာသီသမေဝ- ဒေသနာတော်၏ ဦးခေါင်းမျှသာတည်း၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ စတ္တာရောပိ- လေးပါး လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဣရိယာပထေ- ဣရိယာပုတ်တို့ကို၊ သုခံ- ချမ်းသာစွာ၊ ကပ္ပေယျံ- ပြုစီရင်ကုန်ရာ၏၊ ဣတိ အယံ- ဤသည်ကား၊ ဧတ္ထ- ဤအာသေယျံဟူသော ပုဒ်၏၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ သီတစ္ဆာယာယာတိ- သီတစ္ဆာယာယဟူသည်ကား၊ ပုတ္တဒါရဉာတိမိတ္တာနံ- သားမယားဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတို့၏၊ သီတလာယ- အေးချမ်းသော၊ ဆာယာယ- အရိပ်၌၊ သံဃဇေတိ- သံဃဇေဟူသည်ကား၊ သကဃဇေ- မိမိအိမ်၌၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဂေဟေ- အိမ်၌၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ အဓမ္မဗလိဒဏ္ဍာဒိဟိ- မတရားသော အခွန်ဒဏ်ပေးခြင်း အစရှိသည်တို့သည်၊ အနုပဒ္ဓုတာ- မနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ သုခံ- ချမ်းသာစွာ၊ ဝသေယျံ- နေကုန်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒသေတိ- ပြ၏၊ န စာဟမေတန္တိ- န စာဟမေတံဟူသည်ကား၊ သမ္မ အဘိပါရက- အဆွေ အဘိပါရက၊ အသမေက္ခိတွာ- ဉာဏ်ဖြင့် မဆင်ခြင်မှု၍၊

ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ယံ ဧတံ အသာဓုကမ္ပံ- အကြင် မကောင်းသော အမှုသည်၊
(အတ္ထိ- ရှိ၏။) ဧတံ- ဤအမှုကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ န ရောစယာမိ- မနှစ်သက်၊ ယေ
ဝါပိ ဥတွာနာတံ- ယေ ဝါပိ ဥတွာနဟူသည်ကား၊ ယေ ဝါ ပန ရာဇာနော-
အကြင်မင်းတို့သည်၊ ဥတွာ- သိ၍၊ တုလေတွာ- နှိုင်းချိန်၍၊ တီရေတွာ- စူးစမ်း၍၊
သယံ- ကိုယ်တိုင်၊ ကရောန္တိ- ပြုကုန်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ တေသံ- ထိုမင်းတို့၏၊
ကမ္ပံ- အမှုကို၊ ရောစေမိ- နှစ်သက်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အဓိပ္ပါယော- အဓိပ္ပါယ်တည်း၊
ဥပမာ ဣမာတံ- ဥပမာ ဣမာဟူသည်ကား၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမသ္မိ အတ္ထေ-
ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်၌၊ တံ- သင်သည်၊ မယံ- ငါ၏၊ ဒွေ- နှစ်ပါးကုန်သော၊ ဣမာ
ဥပမာ- ဤဥပမာတို့ကို၊ သုဏောဟိ- နာဦးလော့။

ဇိမ္မန္တိ- ဇိမ္မဟူသည်ကား၊ ဝင်္ဂီ- ကောက်သော၊ နေတ္ထေတိ- နေတ္ထေဟူသည်
ကား၊ ယော- အကြင် နွားလားဥသဘသည်၊ ဂါဝိယော- နွားမတို့ကို၊ နေတိ-
ဆောင်တတ်၏၊ တသ္မိ ဇေဋ္ဌကဥသဘေ- ထိုအကြီးအကဲဖြစ်သော နွားလားဥသဘ
သည်၊ ပဂေဝါတိ- ပဂေဝဟူသည်ကား၊ တသ္မိ- ထိုအကြီးအကဲဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
အဓမ္မံ- မတရားသောအမှုကို၊ စရန္တေ- ကျင့်သည်ရှိသော်၊ ဣတရာ- ဤအကြီးအကဲမှ
တစ်ပါးကုန်သော၊ ပဇာ- သတ္တဝါတို့သည်၊ ပဂေဝ စရတိ- အဘယ်မှာ မကျင့်ဘဲရှိ
အံ့နည်း၊ အတိဝိယ- အလွန်လျှင်၊ ကရောတိ- ပြုတတ်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း၊ မမ္မိကောတိ- မမ္မိကောဟူသည်ကား၊ စတ္တာရိ- လေးပါးကုန်သော၊
အဂတိဂမနာနိ- မလားအပ်သောအရာသို့ လားခြင်းတို့ကို၊ ပဟာယ- ပယ်၍၊ ဓမ္မေန-
တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ- ပြုစေလျက်၊ အမရတ္တန္တိ- အမရတ္တံ
ဟူသည်ကား၊ ဒေဝတ္တံ- နတ်၏အဖြစ်သို့၊ ရကနန္တိ- ရတနံဟူသည်ကား၊
သဝိညာဏကာ ဝိညာဏကရတနံ- သက်ရှိသက်မဲ့ဖြစ်သော ရတနာသည်၊ (အတ္ထိ-
ရှိ၏။) ဝတ္ထိယန္တိ- ဝတ္ထိယံဟူသည်ကား၊ ကာသိကဝတ္ထမေဝ- ကာသိတိုင်းဖြစ်
အဝတ်လည်းကောင်း၊ အသိတ္ထိယောတိ- အသိတ္ထိယောဟူသည်ကား၊ ဝါတသမ-
ဂတိအသေပိ- လေနှင့် အညီအမျှ သွားနိုင်သော မြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဥတ္တမရူပဓရာ-
မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်ကုန်သော၊ ဣတ္ထိယောပိ- မိန်းမတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ရတနံ မဏိကဉ္စာတိ- ရတနံ မဏိကဉ္စဟူသည်ကား၊ သတ္တဝိဓရတနဉ္စ- ခုနှစ်ပါး
အပြားရှိသော ရတနာကိုလည်းကောင်း၊ မဟဂ္ဂဘဏ္ဍကဉ္စ- အဖိုးများစွာ ထိုက်တန်သော
ရတနာကိုလည်းကောင်း၊ အဘိပါလယန္တိတိ- အဘိပါလယန္တိဟူသည်ကား၊ အာလောကံ-

အလင်းရောင်ကို၊ ကရောန္တာ- ပြုကုန်လျက်၊ ရက္ခန္တိ- စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ **န**
တဿာတိ- န တဿဟူသည်ကား၊ တဿ စက္ကဝတ္တိရဇ္ဇဿပိ- ထိုစကြဝတေးမင်း၏
 အဖြစ်၏လည်း၊ ဟေတု- အကြောင်းကြောင့်၊ ဝိသမံ- မညီမညွတ်သည်ကို၊ န စရေယျ-
 မကျင့်ရာ၊ **ဥသဘောမ္ဘိတိ-** ဥသဘောမ္ဘိဟူသည်ကား၊ ယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ သိဝီနံ- သိဝိတိုင်းသူတို့၏၊ မဇ္ဈေ- အလယ်၌၊ ဇေဋ္ဌကရာဇာ- အကြီးအကဲမင်း
 သည်၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်၍၊ ဇာတော- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ စက္ကဝတ္တိရဇ္ဇကာရဏံ-
 စကြဝတေးမင်းအဖြစ်၏အကြောင်းဖြစ်သော၊ ဝိသမံပိ- မညီညွတ်သော အကျင့်ကို
 လည်း၊ န စရာမိ- မကျင့်ရာ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ **နေတာတိ-**
 နေတာဟူသည်ကား၊ မဟာဇနံ- လူများအပေါင်းကို၊ ကုသလေ- ကုသိုလ်တရား၌၊
 ပတိဋ္ဌာပေတွာ- တည်စေ၍၊ ဒေဝနဂရံ- နတ်ပြည်သို့၊ နေတာ- ဆောင်တတ်သည်၊
 ဟိတကရဏေန- အစီးအပွားကို ပြုခြင်းဖြင့်၊ တဿ- ထိုလူများအပေါင်း၏၊ ဟိတာ-
 အစီးအပွားကို ဆောင်တတ်သည်၊ သိဝိရာဇာ- သိဝိမင်းသည်၊ ဓမ္မစာရိကိရ- တရားကို
 ကျင့်သုံးသတတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သကလဇ္ဈဒီပေ- အလုံးစုံသော ဇဗ္ဗုဒိပ်၌၊ ဉာတတ္တာ-
 ထင်ရှားသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဥဂ္ဂတော- ကျော်စောသူသည်၊ သမေန- တရားနှင့်
 ညီသဖြင့်၊ ရဋ္ဌပါလနတော- တိုင်းနိုင်ငံကို စောင့်ရှောက်တတ်သောကြောင့်၊ ရဋ္ဌပါလော-
 တိုင်းနိုင်ငံကို စောင့်ရှောက်တတ်သူတည်း၊ **အပစာယမာနောတိ-** အပစာယမာနော
 ဟူသည်ကား၊ သိဝီနံ- သိဝိတိုင်းသားဖြစ်ကုန်သော၊ ပေါရာဏက ရာဇနံ- ရှေးမင်းတို့၏၊
 ပဝေဏိဓမ္မံ- အစဉ်အဆက်တရားကို၊ အပစာယမာနော- ရိုသေလေးစားသူသည်၊
သောတိ- သောဟူသည်ကား၊ သော အဟံ- ထိုငါသည်၊ တမေဝဓမ္မံ- ထိုအစဉ်
 အဆက်လားသော တရားကိုပင်လျှင်၊ အနုဝိစိန္တယန္တော- ကြံစည် စဉ်းစားတတ်သူသည်၊
 (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) တသ္မာ တေန ကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ အတ္တနော-
 မိမိ၏၊ စိတ္တဿ- စိတ်၏၊ ဝသေ- အလို၌၊ န ဝတ္တာမိ- မကျင့်အံ့။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားအလောင်း၏၊ ဓမ္မကထံ- တရား
 စကားကို၊ သုတ္တာ- ကြားရ၍၊ အဘိပါရကော- အဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ ထုတိ-
 ချီးကျူးစကားကို၊ ကရောန္တာ- ပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ **အဒ္ဓါတိ** အာဒိ- အဒ္ဓါအစရှိသော
 စကားကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ **နပ္ပမဇ္ဇသီတိ-** နပ္ပမဇ္ဇသီဟူသည်ကား၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊
 ကထိတဓမ္မံ- ဟောအပ်သော တရားကို၊ နပ္ပမဇ္ဇသီ- မမေ့လျော့၊ တတ္ထေဝ- ထိုတရား၌
 သာလျှင်၊ ဝတ္ထေသိ- ကျင့်၏၊ **ဓမ္မံ ပမဇ္ဇာတိ-** ဓမ္မံ ပမဇ္ဇာဟူသည်ကား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊

ပမုဿိတွာ- မေ၍၊ အဂတိဝသေန- အဂတိ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဂန္တာ- သွား၍၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သော- ထိုအဘိပါရကသည်၊ တဿ- ထိုသိဝိမင်းကြီး၏၊ ထုတိ- ချီးကျူးစကားကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရ- ကျင့်ပါလော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဓမ္မစရိယာယ- တရားကို ကျင့်ခြင်း၌၊ နိယျောဇေန္တော- တိုက်တွန်းလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဥတ္တရိပိ- အလွန်းလည်း၊ ဒသ- ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ဩဝါဒဂါထာ- ဩဝါဒဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ရွတ်ဆိုပြီ၊ တာသံ- ထိုဂါထာတို့၏၊ အတ္ထော- အနက်သည်၊ ဟေဋ္ဌာ- အောက်ဖြစ်သော၊ တေသကုဏဇာတကေ- တေသကုဏဇာတ်၌၊ (ဇာ၊ ၂၊ ၁၇။) ဝဏ္ဏိတောဝ- ဖွင့်ဆိုအပ်ပြီးသည်သာ။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝါ- ဧဝံ (ဣမာဟိ ဂါထာဟိ) ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊ အဘိပါရကသေနာပတိနာ- အဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ ရညော- သိဝိမင်းအား၊ ဓမ္မေ- တရားစကားကို၊ ဒေသိတေ- လျှောက်တင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ရာဇာ- သိဝိမင်းသည်၊ ဥမ္မဒန္တိယာ- ဥမ္မာဒန္တိ၌၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တံ- တပ်မက်(စွဲလန်း)သော စိတ်ကို၊ ဝိနောဒေသိ- ပယ်ဖျောက်တော်မူပြီ။

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ- ဤဥမ္မာဒန္တိဇာတ်တရားဒေသနာတော်ကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ သစ္စာနိ- သစ္စာတို့ကို၊ ပကာသေတွာ- ပြတော်မူ၍၊ ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ၊ သစ္စပရိယောသာနေ- သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌၊ သော ဘိက္ခု- သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်ချင်သော ထိုရဟန်းသည်၊ သောတာပတ္တိဖလေ- သောတာပတ္တိဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌာသိ- တည်ပြီ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌) အာနန္ဒော- အရှင်အာနန္ဒာသည်၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သုနန္ဒသာရထိ- သုနန္ဒရထားထိန်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ အဘိပါရကော- အဘိပါရကစစ်သူကြီးသည်၊ (ဣဒါနိ- ၌) သာရိပုတ္တော- အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ)၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏော - ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ (တဒါ- ၌) ဥမ္မဒန္တိ- ဥမ္မာဒန္တိသည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ)၊ (ဣဒါနိ- ၌) ဗုဒ္ဓပရိသာ- ဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ (တဒါ- ၌) သေသပရိသာ- ကြွင်းကုန်သော ပရိသတ်တို့သည်၊ (အဟောသံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ)၊ (ဣဒါနိ- ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ (တဒါ- ၌) သိဝိရာဇာ- သိဝိမင်းသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊

သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ။) ဒုတိယာ- နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊
ဥမ္မဒန္တိဇာတကဝဏ္ဏနာ- ဥမ္မဒန္တိဇာတ်၏ အဖွင့်သည်။ (နိဋ္ဌိတာ- ပြီးဆုံးခြင်းသို့
ရောက်ပါပြီ။)

၃။ မဟာဗောဓိဇာတ် (၅၂၈)

သတ္တာ- ဘုရားရှင်သည်၊ ကိန္န ဒဏ္ဍံ ကိမဇိနန္တိ ဣဒံ- “ကိန္န ဒဏ္ဍံ ကိမဇိနံ”
အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာဗောဓိဇာတ်တော်ကို၊
ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရန္တော- သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်၊ ပညာ-
ပါရမီ- ပညာပါရမီကို၊ အာရဗ္ဗ- အကြောင်းပြု၍၊ ကထေသိ- ဟောတော်မူပြီ။

ဝတ္ထု- ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည်၊ မဟာဥမင်္ဂဇာတကေ- မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌၊ အာဝိ-
ထင်ရှားစွာ၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပန- အထူးကား၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ သတ္တာ-
ဘုရားရှင်သည်၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ (တထာ-
ဂတော- ငါဘုရားသည်၊ ပညဝါ- ပညာရှိတော်မူသည်၊ ပရပ္ပဝါဒပ္ပမဒ္ဒနော- သူတစ်ပါးတို့၏
အယူဝါဒကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးတော်မူနိုင်သည်။) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေး၌လည်း၊
တထာဂတော- ငါဘုရားသည်၊ ပညာဝါယေဝ- ပညာရှိတော်မူသည်သာလျှင်တည်း၊
ပရပ္ပဝါဒပ္ပမဒ္ဒနောယေဝ- သူတစ်ပါးတို့၏အယူဝါဒကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးတော်မူနိုင်သည်
သာလျှင်တည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- မိန့်တော်မူ၍၊ အတီတံ- အတိတ်ကို၊ အာဟရိ-
ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု

အတီဝေ- လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗာရာဏသီယံ- ဗာရာဏသီပြည်၌၊
ဗြဟ္မဒတ္တေ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ- ပြုစေသည်ရှိသော်၊
ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ကာသိရဋ္ဌေ- ကာသိတိုင်း၌၊ အသီတိကောဋိ-
ဝိဘဝဿ- ကုဋေရှစ်ဆယ်ဥစ္စာရှိသော၊ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏ မဟာသာလဿ- ထင်ရှား
ကျော်ကြားသော များသော ဥစ္စာရှိသော ပုဏ္ဏား၏၊ ကုလေ- အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ- ဖြစ်ပြီ၊
အဿ- ထိုဘုရားလောင်းအား၊ “ဗောဓိကုမာရော”တိ နာမံ- “ဗောဓိသတို့သား”

ဟူသောအမည်ကို၊ ကရီသု- မှည့်ကုန်ပြီ၊ သော- ထိုဗောဓိသတို့သားသည်၊
 ဝယပ္ပတ္တာ- အရွယ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ တက္ကသိလာယံ- တက္ကသိုလ်ပြည်၌၊
 ဥဂ္ဂဟိတသိပ္ပေါ- သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိသည် (ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊) ပစ္စာဂန္ဓာ-
 တစ်ဖန် ပြန်လာ၍၊ အဂါရမဇ္ဈေ- အိမ်၏အလယ်၌၊ ဝသန္တော- နေလျက်၊ အပရဘာ-
 ဂေ- နောက်အဖို့၌၊ ကာမေ- အလိုရှိအပ်သော ဝတ္ထုကာမတို့ကို၊ ပဟာယ- စွန့်၍၊
 ဟိမဝန္တာပဒေသံ- ဟိမဝန္တာအရပ်သို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ ပရိဗ္ဗာဇကပဗ္ဗဇ္ဇံ- ပရိဗိုဇ်
 ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ပြု၍၊ တတ္ထေဝ- ထိုဟိမဝန္တာအရပ်၌သာလျှင်၊ ဝနမူလ-
 ဖလာဟာရော- တောသစ်မြစ်၊ တောသစ်သီးဟူသော အစာအာဟာရရှိသည်ဖြစ်၍၊
 စိရံ- ကြာမြင့်စွာ၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊ ဝဿာရတ္တသမယေ- မိုးလလွန်သောအခါ၌၊
 ဟိမဝန္တာ- ဟိမဝန္တာမှ၊ ဩရုယျ- ဆင်း(သက်)၍၊ စာရိကံ- ဒေသစာရီလှည့်လည်
 ခြင်းကို၊ စရန္တော- သွားသည်ရှိသော်၊ အနုပုဗ္ဗေန- အစဉ်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသီ-
 ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပတွာ- ရောက်၍၊ ရာဇယျာနေ- မင်း၏ဥယျာဉ်တော်၌၊ ဝသိတွာ-
 နေ၍၊ ပုနဒိဝသေ- နက်ဖြန်နေ့၌၊ ပရိဗ္ဗာဇကသာရုပ္ပေန- ပရိဗိုဇ်ရဟန်းအား
 လျှောက်ပတ်သော အားဖြင့်၊ နဂရေ- မြို့၌၊ ဘိက္ခာယ- ဆွမ်းခံခြင်းငှာ၊ စရန္တော-
 သွားသည်ရှိသော်၊ ရာဇဒွါရံ- မင်းအိမ်တံခါးသို့၊ ပါပုဏိ- ရောက်ပြီ။

တမေနံ- ထိုဆွမ်းခံဝင်သော ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို၊ သီဟပဉ္စရေ- ခြင်္သေ့ခံသော
 လေသာပြတင်းပေါက်၌၊ ဌိတော- ရပ်သော၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဒိသွာ-
 မြင်၍၊ တဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်၏၊ ဥပသမေ- ကူနွေတော်၏ ငြိမ်သက်ခြင်း၌၊ ပသိဒိတွာ-
 ကြည်ညို၍၊ တံ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဘဝနံ- နန်းတော်သို့၊
 ပဝေသေတွာ- ဝင်စေတော်မူ၍၊ ရာဇပလ္လင်- မင်း၏ပလ္လင်၌၊ နိသီဒါပေတွာ-
 ထိုင်နေစေပြီး၍၊ ကတပဋိသန္တာရော- ပြုအပ်ပြီးသော စကား အစေ့အစပ်ရှိသည်
 ဖြစ်၍၊ ထောက်- အနည်းငယ်သော၊ ဓမ္မကထံ- တရားစကားကို၊ သုတွာ- နာကြားပြီး၍၊
 နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ- အထူးထူးသော၊ မြတ်သော၊ အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို၊
 ဒါပေသိ- လျှူစေပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ ဘတ္တံ- ဆွမ်းကို၊
 ဂဟေတွာ- ခံယူတော်မူ၍၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (ကိံ စိန္တေသိ- အဘယ်သို့ ကြံတော်မူ
 သနည်း၊) “ဣဒံ ကုလံနာမ- ဤမင်းမျိုးမည်သည်၊ ဗဟုဒေါသံ- များသော အပြစ်ရှိ
 သည်၊ ဗဟုပစ္စာမိတ္တံ- များသော ရန်သူရှိသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ မမ- ငါအား၊
 ဥပ္ပန္နံ- ဖြစ်လာသော၊ ဘယံ- ဘေးကို၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ နိတ္ထရိဿတိနုခေါ-

ထုတ်ဆောင်နိုင်လတ္တံ့ နည်း။” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (စိန္တေတွာ- ကြံပြီး၍၊) သော- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ အဝိဒူရေ- အနီး၌၊ ဌိတံ- တည်သော၊ ရာဇဝလ္လဘံ- မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်သော၊ ဧကံ- တစ်ကောင်သော၊ ပိင်္ဂလသုနခံ- ပိင်္ဂလမည်သော ခွေးကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ မဟန္တံ- ကြီးစွာသော၊ ဘတ္တ ပိဏ္ဍံ- ထမင်းစိုက်ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ တဿ- ထိုပိင်္ဂလမည်သော ခွေးအား၊ ဒါတုကာမတာကာရံ- ပေးလိုသော အခြင်းအရာကို၊ ဒဿေသိ- ပြုပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ဥတွာ- သိ၍၊ သုနခဿ- ခွေး၏၊ ဘာဇနံ- စားခွက်ကို၊ အာဟာရာပေတွာ- ဆောင်ယူစေပြီး၍၊ ဘတ္တံ- ထမင်းခဲကို၊ ဂါဟာပေတွာ- ယူစေ၍၊ ဒါပေသိ- ပေးစေပြီ၊ မဟာသတ္တောပိ- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်လည်း၊ တဿ- ထိုခွေးအား၊ ဒတွာ- ပေး၍၊ ဘတ္တကိစ္စံ- ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို၊ နိဋ္ဌပေသိ- ပြီးစေပြီ၊ ရာဇာပိ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် လည်း၊ အဿ- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်၏၊ ပဋိညံ- ဝန်ခံခြင်းကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ အန္တောနဂရေ- မြို့တွင်း၌၊ ရာဇယျာနေ- မင်းဥယျာဉ်တော်၌၊ ပဏ္ဏသာလံ- သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကို၊ ကာရေတွာ- ဆောက်စေ၍၊ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရေ- ရသေ့ရဟန်းတို့၏ အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ဒတွာ- လှူ၍၊ တံ- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို၊ တတ္ထ- ထိုကျောင်း၌၊ ဝါသာပေသိ- နေစေပြီ၊ ဒေဝသိကဉ္စ- နေတိုင်း နေတိုင်းလည်း၊ ဒွေ တယောဝါရေ- နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်တို့တိုင်တိုင်၊ အဿ- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်အား၊ ဥပဌာနံ- ဆည်းကပ်ခစားခြင်းသို့၊ အဂမာသိ- သွားပြီ၊ ဘောဇန- ကာလေပန- ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော ကာလ၌ကား၊ မဟာ သတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ နိစ္စံ- အမြဲ၊ ရာဇပလ္လကေယေဝ- မင်းပလ္လင်၌သာလျှင်၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်နေ၍၊ ရာဇဘောဇနမေဝ- မင်း၏စားဖွယ် သောက်ဖွယ် ဘောဇဉ်ကိုသာ၊ ဘုဉ္ဇတိ- ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဒွါဒသ သံဝစ္ဆရာနိ- တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့သည်၊ အတီတာနိ- လွန်ကုန်ပြီ။

တဿ ပန ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအားကား၊ ပဉ္စ- ငါးယောက်ကုန်သော၊ အမစ္စာ- အမတ်တို့သည်၊ အတ္ထဉ္စ- အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဉ္စ- အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ အနုသာသန္တိ- ဆုံးမကုန်၏၊ တေသု- ထိုငါးယောက်ကုန်သော အမတ်တို့တွင်၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော အမတ်သည်၊ အဟေတုကဝါဒီ- (သတ္တဝါတို့သည်) အကြောင်းကံတရားမရှိဘဲ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို ခံစံကြသည်ဟု အယူဝါဒရှိ၏၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော အမတ်သည်၊ ဣဿရ ကတဝါဒီ-

(လောကကို)အစိုးရသော မဟာဗြဟ္မာသည် ပြုလုပ်ဖန်ဆင်းအပ်၏ဟု အယူဝါဒရှိ၏။
 ဧကော- တစ်ယောက်သော အမတ်သည်၊ ပုဗ္ဗေကတဝါဒီ- ရှေး၌ပြုဖူးခဲ့သော
 ကံကြောင့် ချမ်းသာဆင်းရဲ၏ဟု အယူဝါဒရှိ၏။ ဧကော- တစ်ယောက်သော အမတ်
 သည်၊ ဥစ္ဆေဒဝါဒီ- အတ္တကောင်၊ သတ္တဝါကောင်သည် သေပြီးနောက် ထပ်၍မဖြစ်၊
 အဆက်ပြတ်၏ဟူသော အယူဝါဒရှိ၏။ ဧကော- တစ်ယောက်သော အမတ်သည်၊
 ခတ္တဝိဇ္ဇဝါဒီ- မိဘတို့ကိုသော်လည်း သတ်၍ မိမိအကျိုးကိုသာ ပြုအပ်၏ဟု အယူဝါဒ
 ရှိ၏။ တေသု- ထိုအမတ်တို့တွင်၊ အဟေတုကတဝါဒီ- အဟေတုက၏ အယူရှိသော
 အမတ်သည်၊ “ဣမေ သတ္တာ- ဤသတ္တဝါတို့သည်၊ သံသာရသုဒ္ဓိကာ- အကြောင်း
 မရှိ၊ သံသရာဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာဇနံ- လူအများကို၊
 ဥဂ္ဂဏှာပေသိ- ယူစေပြီ၊ ဣဿရကတဝါဒီ- ဣဿရကတဝါဒရှိသော အမတ်သည်၊
 “အယံလောကော- ဤသက်ရှိသက်မဲ့ တစ်လောကလုံးကို၊ ဣဿရနိမ္မိတော-
 အစိုးရသော မဟာဗြဟ္မာ(ဗိဿနိး)သည် ဖန်ဆင်းအပ်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာဇနံ-
 လူအများကို၊ ဥဂ္ဂဏှာပေသိ- ယူစေပြီ၊ ပုဗ္ဗေကတဝါဒီ- ပုဗ္ဗေကတဝါဒရှိသော အမတ်
 သည်၊ “ဣမေသံ သတ္တာနံ- ဤသတ္တဝါတို့အား၊ သုခံ ဝါ- ချမ်းသာသည်လည်းကောင်း၊
 ဒုက္ခံဝါ- ဆင်းရဲသည်လည်းကောင်း၊ ဥပ္ပဇ္ဇမာနံ- ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ပုဗ္ဗေကတေနေဝ-
 ရှေး၌ပြုအပ်သော ကံကြောင့်သာလျှင်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ- ဖြစ်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာဇနံ-
 လူအများကို၊ ဥဂ္ဂဏှာပေသိ- ယူစေပြီ၊ ဥစ္ဆေဒဝါဒီ- ဥစ္ဆေဒဝါဒရှိသော အမတ်သည်၊
 “ဣတော- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ၊ ပရလောကံ- တမလွန်ဘဝသို့၊ ဂတောနာမ- သွားသော
 သူမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ အယံလောကော- ဤ (ပစ္စုပ္ပန်) လောကသည်၊ ဥစ္ဆေဒတိ-
 ပြတ်၏။” ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာဇနံ- လူအများကို၊ ဥဂ္ဂဏှာပေသိ- ယူစေပြီ၊ ခတ္တဝိဇ္ဇဝါဒီ-
 ခတ္တဝိဇ္ဇဝါဒရှိသော အမတ်သည်၊ “မာတာပိတရောပိ- မိဘတို့ကိုလည်း၊ မာရေတွာ-
 သတ်၍၊ အတ္တနောဝ- မိမိ၏သာလျှင်၊ အတ္ထော- အကျိုးကို၊ ကာတဗ္ဗော- ပြုအပ်၏။”
 ဣတိ- ဤသို့၊ မဟာဇနံ- လူအများ ကို၊ ဥဂ္ဂဏှာပေသိ- ယူစေပြီ။

တေ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ဝိနိစ္ဆယေ- ဆုံးဖြတ်သော
 တရားသူကြီးအရာ၌၊ နိယုတ္တာ- တည်ကုန်လျက်၊ လဉ္စခါဒကာ- လာဘ် (တံစိုးလက်
 ဆောင်)ကို စားကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ အဿာမိကံ- ဥစ္စာရှင် မဟုတ်ဘော
 သူကို၊ သာမိကံ- ဥစ္စာရှင်ကို၊ (ကရောန္တိ- ပြုကုန်၏။) သာမိကံ- ဥစ္စာရှင်ကို၊
 အဿာမိကံ- ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သည်ကို၊ ကရောန္တိ- ပြုကုန်၏။

အထ- ထိုအခါ၌၊ ဧကဒိဝသံ- တစ်နေ့သ၌၊ ကုဋုဋ္ဌပရာဇိတော- ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသောအားဖြင့် တရားစီရင်ခြင်းကြောင့် ရှုံးသော၊ ဧကော- တစ်ယောက်သော၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊ ဘိက္ခာယ- ဆွမ်းအလို့ငှာ၊ စရန္တံ- ကြွတော်မူသော၊ ရာဇဂေဟံ- မင်း၏နန်းတော်သို့၊ ပဝိသန္တံ- ဝင်သော၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသ္မာ- မြင်၍၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တုမေ- အရှင်ဘုရားတို့သည်၊ ရာဇဂေဟေ- အရှင်မင်းကြီး၏နန်းတော်၌၊ ဘုဉ္ဇမာနာ- ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကုန်သည်ဖြစ်၍၊ လဉ္စ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ လောကံ- လူကို၊ ဝိနာသေန္တေ- ဖျက်ဆီး ကုန်သော၊ ဝိနိစ္ဆယာမစ္ဓေ- တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်ကုန်သော အမတ်တို့ကို၊ ကဿာ- အဘယ်ကြောင့်၊ အဇ္ဈပေက္ခထ- လျစ်လျူရှုတော်မူကုန်ဘိသနည်း၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ပဉ္စဟိ- ငါးယောက်ကုန်သော၊ အမစ္ဓေဟိ- အမတ်တို့သည်၊ ကုဋုဋ္ဌကာရကဿ- ကောက်ကျစ်သောအားဖြင့် တရားတွေ့တတ်သော သူ၏၊ ဟတ္ထတော- လက်မှ၊ လဉ္စ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ သာမိကော- ဥစ္စာရှင်သည်၊ သမာနောဝ- ဖြစ်ပါလျက်ပင်၊ အဿာမိကော- ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သည်ကို၊ ကတော- ပြုအပ်ပြီ” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- လျှောက်ထား၍၊) ပရိဒေဝိ- ငိုကြွေးပြီ။

သော- ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ တသ္မိ- ထိုတရားရှုံးသော ယောက်ျား၌၊ ကာရုညဝသေန- သနားတော်မူသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်၊ ဝိနိစ္ဆယံ- တရားဆုံးဖြတ်ရာ သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ဝိနိစ္ဆိနိတွာ- စီရင်ဆုံးဖြတ်၍၊ သာမိကညေဝ- ဥစ္စာရှင်ဖြစ်သော သူကိုသာလျှင်၊ သာမိကံ- ဥစ္စာရှင်ကို၊ အကာသိ- ပြုတော်မူ၏၊ မဟာဇနော- များစွာသော လူသည်၊ ဧကပ္ပဟာရေနေဝ- တပြိုင်နက်သာလျှင် ဖြစ်သော၊ မဟာသဒ္ဓေန- ကျယ်သော အသံဖြင့်၊ သာဓုကာရံ- ကောင်းချီးကြွေးကြော် သော အခြင်းအရာကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တံ သဒ္ဓံ- ထိုအသံကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ “အယံ- ဤအသံသည်၊ ကိံ သဒ္ဓေါနာမ- အဘယ်အသံ မည်သနည်း” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေး၍၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ သုတွာ- ကြားသိရ၍၊ ကတဘတ္တကိစ္စံ- ပြုအပ်ပြီးသော ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စရှိသော၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်းအထံသို့ ဥပနိသိဒိတွာ- အနီး၌နေ၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ အဇ္ဇ- ယနေ့၊ ဝေါ- အရှင်ဘုရားတို့သည်၊ အဇ္ဇော- တရားကို၊ ဝိနိစ္ဆိတောကိရ- ဆုံးဖြတ် တော်မူအပ်သလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ အာမ- ဆုံးဖြတ်သည် မှန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်တင်ပြီ၊) ဘန္တေ-

အရှင်ဘုရား၊ တုမေသု- အရှင်ဘုရားတို့သည်၊ ဝိနိစ္ဆနန္တေသု- စီရင်ဆုံးဖြတ်တော်မူ
 ကုန်သည်ရှိသော်၊ မဟာဇနဿ- လူအများ၏၊ ဝုဇိ- စီးပွားချမ်းသာသည်၊ ဘဝိဿတိ-
 ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ ဣတော- ဤနေ့မှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ တုမေဝ- အရှင်ဘုရားတို့သည်သာလျှင်၊
 ဝိနိစ္ဆနထ- စီရင်ဆုံးဖြတ်တော်မူပါ ကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- လျှောက်ပြီ၊)
 မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ပဗ္ဗဇိတာနာမ- ရဟန်းမည်ကုန်၏၊
 အမှာကံ- ငါတို့အား၊ ဧတံ ကမ္မံ- ထိုတရား(အမှု)ကို၊ ကမ္မံ- (စီရင်သော) အမှုသည်၊
 န (ဝဋ္ဋတိ) မအပ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ပြောဆိုပြီ၊) ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊
 မဟာဇနေ- လူအများ၌၊ ကာရုညေန- သနားတော်မူခြင်းဖြင့်၊ ကာတုံ- စီရင်ဆုံးဖြတ်
 တော်မူခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- အပ်ပါ၏၊ တုမေ- အရှင်ဘုရားတို့သည်၊ သကလဒိဝသံ-
 အလုံးစုံသော နေ့တို့ပတ်လုံး၊ မာ ဝိနိစ္ဆနထ- ဆုံးဖြတ်တော်မူကုန်လင့်၊ ဥယျာနတော-
 ဥယျာဉ်တော်မှ၊ ဣဓ- ဤနန်းတော်သို့၊ အာဂစ္ဆန္တာပန- ကြွလာတော်မူကုန်သည်
 ရှိသော်ကား၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနံ- တရားစီရင်ရာအရပ်သို့၊ ဂန္တာ- ကြွတော်မူ၍၊ ပါတောစ-
 စောစောကသာလျှင်၊ စတ္တာရော- လေးပါးကုန်သော၊ အဇ္ဇေ- တရား(မှုခင်း)တို့ကို၊
 ဝိနိစ္ဆနထ- ဆုံးဖြတ်တော်မူကုန်လော၊ ဘုတ္တာ- ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး၍၊ ဥယျာနံ-
 ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ဂစ္ဆန္တာ- ကြွတော်မူလိုကုန်သည်ရှိသော်၊ စတ္တာရော- လေးပါးကုန်သော
 တရားတို့ကို၊ (ဝိနိစ္ဆနထ- ဆုံးဖြတ်တော်မူကုန်လော၊) ဧဝံ- ဤသို့ဆုံးဖြတ်စီရင်တော်
 မူကုန်သည်၊ (သန္တေသု- ရှိကုန်လတ်သော်၊) မဟာဇနဿ- လူအများအား၊ ဝုဇိ-
 စီးပွားချမ်းသာခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ- (အာဟ- လျှောက်ပြီ၊) သော-
 ထိုဘုရားလောင်း ပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ တေန- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ပုနပ္ပုနံ-
 အဖန်တလဲလဲ၊ ယာစိယမာနော- တောင်းပန်အပ်သည်ရှိသော်၊ “သာဇူ”-တိ-
 ကောင်းပြီဟု၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတ္တာ- ဝန်ခံတော်မူပြီး၍၊ တတော- ထိုနေ့မှ၊ ပဌာယ- စ၍၊
 တထာ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းလျှောက်ထားတောင်းပန်သည့်အတိုင်း၊ အကာသိ- ပြုပြီ။

ကုဋ္ဌဋ္ဌကာရကာ- ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ တရားတွေ့တတ်ကုန်သော သူတို့
 သည်၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ န လဘိသု- မရကုန်ပြီ၊ တေပိ အမစွာ- ထိုအမတ်တို့
 သည်လည်း၊ လဉ္စ- တံစိုးလက်ဆောင်ကို၊ အလဘန္တာ- မရကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဒုဂ္ဂတာ-
 ဆင်းရဲကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ စိန္တယိသု- ကြံကြကုန်ပြီ၊ (ကိံ စိန္တယိသု-
 အဘယ်သို့ ကြံကြကုန်သနည်း၊) “ဗောဓိပရိဗ္ဗာ ဇကဿ- ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်း၏၊
 ဝိနိစ္ဆနကာလတော- တရားဆုံးဖြတ်ရာအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ မယံ- ငါတို့သည်၊

ကိဗ္ဗိ- တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ၊ န လဘာမ- မရကုန်၊ ဟန္တ- ယခု၊ နံ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းကို၊ “ရာဇဝေရိကော”တိ- “အရှင်မင်းကြီး၏ရန်သူ”ဟု၊ ဝတ္တာ- လျှောက်တင်၍၊ ရညော- အရှင်မင်းကြီး၏၊ အန္တရေ- နှလုံးတော်၌၊ ပရိဘိန္ဒိတွာ- ချစ်ခြင်းကို ဖျက်၍၊ မာရာပေဿာမ- သတ်စေကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (စိန္တယိသု- ကြံကြကုန်ပြီ၊) (စိန္တယိတွာ- ကြံကြကုန်ပြီး၍၊) တေ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ ရာဇာနံ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်ကုန်၍၊ “မဟာရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကော- ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ တုမှာကံ- အရှင်မင်းမြတ်တို့၏၊ အနတ္ထကာမော- အကျိုးမဲ့ကို အလိုရှိ၏၊” ဣတိ- ဤသို့ ဝတ္တာ- လျှောက်တင်ကုန်၍၊ အသဒ္ဒဟန္တေန- မယုံကြည်သည် ၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည်၊ “ဧသဧသော- ဤဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်း သည်၊ သီလဝါ- သီလရှိ၏၊ ဉာဏသမ္ပန္နော- ဉာဏနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ န ကရိဿတိ- မပြုလတ္တံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်လတ်သော်၊ “မဟာရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တေန- ထိုအရှင်မင်းမြတ်သည်၊ သကလနဂရ ဝါသိနော- အလုံးစုံသော မြို့၌နေကုန်သော သူတို့ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဟတ္ထေ- လက်၌၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ကေဝလံ- သက်သက်၊ အမေယေဝ ပဉ္စဇနေ- အကျွန်ုပ်တို့ ငါးယောက်ကိုသာလျှင်၊ ကာတုံ- ပြုခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ- မတတ်နိုင်၊ အမှာကံ- အကျွန်ုပ် တို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သစေန သဒ္ဒဟထ- အကယ်၍ ယုံကြည်တော်မမူကုန်အံ့၊ တဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်၏၊ ဣဓ- ဤနန်းတော်ကို၊ အာဂမနကာလေ- လာသော အခါ၌၊ ပရိသံ- ပရိသတ်ကို၊ ဩလောကေထ- ကြည့်တော်မူပါကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟံသု- လျှောက်တင်ကုန်ပြီ။

ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ “သာဓူ”တိ- “ကောင်းပြီ”ဟု၊ သီဟပဉ္စရေ- ခြင်္သေ့ ခံသော လေသာပြတင်းပေါက်၌၊ ဌိတော- ရပ်လျက်၊ အာဂစ္ဆန္တိ- လာနေသော၊ တံ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းကို၊ ဩလောကေန္တော- ကြည့်သည်ရှိသော်၊ ပရိဝါရံ- အခြံအရံနှင့် တကွဖြစ်သည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အညာဏေန- မလိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အဋ္ဌကာရကမနုဿေ- တရား(မှုခင်း)တွေ့ကုန်သော လူတို့ကို၊ “တဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်၏၊ ပရိဝါရာ”တိ- “အခြံအရံတို့”ဟု၊ မညမာနော- အောက်မေ့ လျက်၊ ဘိဇ္ဇိတွာ- (အချစ်)ပျက်၍၊ တေ အမစ္စေ- ထိုအမတ်တို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ “ကိန္တိ- အဘယ်သို့၊ ကရောမ- ပြုရကုန်အံ့နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊ ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ နံ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းကို၊ ဂဏှာပေထ- ဖမ်းစေ

တော်မူလော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟံသု- လျှောက်တင်ကုန်ပြီ၊) ဩဠာရိကံ- ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်သော၊ အပရာဓံ- အပြစ်ကို၊ အပဿန္တာ- မမြင်ကုန်လျက်၊ ကထံ- အဘယ်သို့၊ ဂဏှာမ- ဖမ်းရအံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ၊) မဟာရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊ တေန ဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ အဿ- ထိုဗောဓိပရိပ္ပိုဇ်ရဟန်း၏၊ ပကတိ ပရိဟာရံ- လှူမြဲတိုင်းသော ပူဇော်သက္ကာရကို၊ ဟာပေထ- ယုတ်စေတော်မူကုန်လော၊ တံ- ထိုပူဇော်သက္ကာရကို၊ ပရိဟာယန္တံ- ဆုတ်ယုတ်စေသည်ကို၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသော၊ ပရိဗ္ဗာဇကော- ဗောဓိပရိပ္ပိုဇ်ရဟန်းသည်၊ ကဿစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား၊ အနာရောစေတွာ- မပြောကြားမူ၍၊ သယမေဝ- မိမိအလိုလိုသာလျှင်၊ ပလာယိဿတိ- ပြေးလတ္တံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟံသု- လျှောက်တင်ကုန်ပြီ။)

ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ “သာဓူ”တိ- “ကောင်းပြီ”ဟု၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ အနုပုဗ္ဗေန- အစဉ်သဖြင့်၊ တဿ- ထိုဗောဓိပရိပ္ပိုဇ်ရဟန်းအား၊ ပရိဟာရံ- ပူဇော်သက္ကာရကို၊ ပရိဟာပေသိ- ယုတ်စေပြီ၊ ပဌမဒိဝသံ- အစစသော နေ၌၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ နံ- ထိုဗောဓိပရိပ္ပိုဇ်ရဟန်းအား၊ (ဝါ-ကို၊) တုစ္ဆပလ္လင်္ကေယေဝ- အခင်းမရှိအချည်းနှီးသော ပလ္လင်၌သာလျှင်၊ နိသီဒါပေသံ- နေစေကုန်ပြီ၊ သော- ထိုဗောဓိပရိပ္ပိုဇ်ရဟန်းသည်၊ တုစ္ဆပလ္လင်္ကီ- အချည်းနှီးသော ပလ္လင်ကို၊ ဒိသွာဝ- မြင်၍သာလျှင်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ပရိဘိန္နဘာဝံ- အချစ်ပျက်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ သယမေဝ- ကိုယ်တိုင်သာလျှင်၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ တံဒိဝသမေဝ- ထိုနေ၌ပင်လျှင်၊ ပက္ကမိတုကာမော- ဖဲသွားခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ ဟုတွာပိ- ဖြစ်၍လည်း၊ “ဧကန္တေန- စင်စစ်အားဖြင့်၊ ဥတွာ- သိ၍၊ ပက္ကမိဿာမိ- ဖဲသွားအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့ကြံ၍၊ နပက္ကာမိ- မဖဲပြီ၊ အထ- ထို့နောင်မှ၊ ပုနဒိဝသေ- နက်ဖြန်နေ၌၊ တုစ္ဆပလ္လင်္ကီ- အချည်းနှီးပလ္လင်၌၊ နိသိန္နဿ- နေသော၊ အဿ- ထိုဗောဓိပရိပ္ပိုဇ်ရဟန်းအား၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ပကတိဘတ္တဇ္ဇ- လှူမြဲတိုင်းသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ အညဇ္ဇ- တစ်ပါးသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂဟေ-တွာ- ယူ၍၊ မိဿကဘတ္တံ- ရောနှောသော ဆွမ်းကို၊ အဒံသု- ပေးကြကုန်ပြီ၊ တတိယဒိဝသေ- သုံးရက်မြောက်သော နေ၌၊ မဟာတလံ- မြတ်သော နန်းတော်အပြင်သို့၊ ပဝိသိတံ- ဝင်ခြင်းငှာ၊ အဒတွာ- မပေးမူ၍၊ သောပါနသီသေယေဝ- လှေခါးဦး၌သာလျှင်၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ မိဿကဘတ္တံ- ရောနှောသောဆွမ်းကို၊ အဒံသု- ပေးကြကုန်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း

ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ တမ္ဗိ- ထိုရောနှောသော ဆွမ်းကိုလည်း၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဘတ္တကိစ္စံ- ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စကို၊ အကာသိ- ပြုတော်မူပြီ၊ စတုတ္ထဒိဝသေ- လေးရက်မြောက်သော နေ့၌၊ ဟေဋ္ဌာပါသာဒေ- နန်းတော်ပြာသာဒ်အောက်၌၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ ကဏာဇကဘတ္တံ- ဆန်ကွဲထမင်းကို၊ အဒံသု- ပေးကြကုန်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ တမ္ဗိ- ထိုဆန်ကွဲထမင်းကိုလည်း၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဘတ္တကိစ္စံ- ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စကို၊ အကာသိ- ပြုတော်မူပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အမစ္စေ- အမတ်တို့ကို၊ ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊ (ကိံ ပုစ္ဆိ- အဘယ်သို့မေးတော်မူသနည်း၊) “ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇကော- ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ သက္ကာရေ- ပူဇော်သက္ကာရကို၊ ပရိဟာပိတေပိ- ဆုတ်ယုတ်စေသော်လည်း၊ န ပက္ကမတိ- မဖဲ၊ နံ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ် ရဟန်းကို၊ ကိန္တိ- အဘယ်သို့လျှင်၊ ကရောမ- ပြုရကုန်အံ့နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးပြီ၊) ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ သော- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ ဘတ္တတ္ထာယ- ဆွမ်းအကျိုးငှာ၊ န စရတိ- မကျင့်၊ ဆတ္တတ္ထာယပန- ထီးနန်းအကျိုး ငှာသာ၊ စရတိ- ကျင့်၏၊ ဘတ္တတ္ထာယ- ဆွမ်းအကျိုးငှာ၊ သစေ စရေယျ- အကယ်၍ ကျင့်ငြားအံ့၊ ပဌမဒိဝသံယေဝ- ရှေးဦးစွာသော နေ့၌ပင်လျှင်၊ ပလာယေယျ- ပြေးလေရာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟံသု- လျှောက်တင်ကြကုန်ပြီ၊) ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ကိံ- အဘယ်သို့၊ ကရောမ- ပြုရကုန်အံ့နည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊) မဟာရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊ သွေ- နက်ဖြန်၌၊ နံ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ် ရဟန်းကို၊ ယာတာပေထ- သတ်စေတော်မူကုန်လော၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟံသု- လျှောက်တင်ကြကုန်ပြီ။)

သော- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ “သာဓူ”တိ- ကောင်းပြီဟု၊ တေသံ- ထိုအမတ် တို့၏၊ ဟတ္ထေယေဝ- လက်၌သာလျှင်၊ ခဂ္ဂေ- သန်လျက်တို့ကို၊ ဌပေတွာ- ထား၍၊ “သွေ- မနက်ဖြန်၌၊ အန္တရဒ္ဓါရေ- တံခါးမ၊ တံခါးငယ်တို့၏အကြား၌၊ ဌတွာ- ရပ်၍၊ ပဝိသန္တဿေဝ- ဝင်လာစဉ်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ အဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်း၏၊ သီသံ- ဦးခေါင်းကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊ ခဏ္ဍာခဏ္ဍိကံ- အပိုင်းအပိုင်းရှိသည်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ကပ္ပိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို၊ အဇာနာပေတွာ- မသိစေမူ၍၊ ဝစ္စကုဋိယံ- ရေအိမ်တွင်း၌၊ ပက္ခိပိတွာ- ချပြီး၍၊ နှတွာ- ရေချိုး၍၊ အာဂစ္ဆေယျာထ- လာခဲ့ကြ ကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊ တေ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ “သာဓူ”တိ-

ကောင်းပြီဟု၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ “သွေ- နက်ဖြန်၌၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ကရိဿာမ- ပြုကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အညမညံ- အချင်းချင်း၊ ဝိစာရေတွာ- စီရင်ကုန်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ နိဝေသနံ- အိမ်သို့၊ အဂမံသု- သွားကြကုန်ပြီ။

ရာဇာပိ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း၊ သာယံ- ည၌အခါ၌၊ ဘုတ္တဘောဇနော- ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်အပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သိရိသယနေ- အသရေရှိသော အိပ်ရာ၌၊ နိပဇ္ဇိတွာ- လျောင်း၍၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏော- ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို၊ အနုဿရိ- အောက်မေ့ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ တာဝဒေဝ- ထိုအောက်မေ့စဉ်ခဏ၌ပင်လျှင်၊ သောကော- စိုးရိမ်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ- ဖြစ်ပြီ၊ သရီရတော- ကိုယ်မှ၊ သေဒါ- ချွေးတို့သည်၊ မုစ္ဆံသု- ထွက်ကုန်ပြီ၊ သယနေ- အိပ်ရာ၌၊ အဿာသံ- သက်သာရာကို၊ အလဘန္တော- မရသည်ဖြစ်၍၊ အပရာပရံ- ထိုမှ ဤမှ၊ ပရိဝတ္တိ- တပြောင်းပြန်ပြန်ဖြစ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ အဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသီ- မိဖုရားကြီးသည်၊ ဥပနိပဇ္ဇိ- အနီး၌ အိပ်ပြီ၊ သော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တာယ- ထိုမိဖုရားကြီးနှင့် သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ သလ္လာပမတ္တမ္ပိ- စကားပြောဆိုခြင်းကို မျှလည်း၊ န ကရိ- မပြုပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ သာ- ထိုမိဖုရားကြီးသည်၊ “မဟာရာဇ- အရှင်မင်းကြီး၊ ကိံ နုခေါ- အဘယ်ကြောင့်၊ သလ္လာပမတ္တမ္ပိ- စကားပြောဟောခြင်းကိုမျှလည်း၊ န ကရောထ- ပြုတော်မမူကုန်သနည်း၊ အပိ- စင်စစ်သော်ကား၊ မေ- ငါ့အား၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ခုသော၊ အပရာဓော- အပြစ်သည်၊ အတ္ထိ နု ခေါ- ရှိသလော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးလျှောက်ပြီ) ဒေဝိ- ရှင်မိဖုရား၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ အပိ စ ခေါ- စင်စစ်သော်ကား၊ ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇကော- ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇရဟန်းသည်၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ပစ္စတ္ထိကော- ရန်သူသည်၊ ဇာတောကိရ- ဖြစ်သတတ်၊ ဣတိ(တသွာ)- ထို့ကြောင့်၊ တဿ- ထိုဗောဓိပရိဗ္ဗာဇရဟန်းအား၊ သွေ- နက်ဖြန်၌၊ ယာတနတ္ထာယ- သတ်ခြင်းအကျိုးငှာ၊ ပဉ္စ- ငါးယောက်ကုန်သော၊ အမစ္စေ- အမတ်တို့ကို၊ အာဏာပေသိ- စေလွှတ်လိုက်ပြီ၊ တေ ပန- ထိုအမတ်ငါးယောက်တို့သည်ကား၊ နံ- ထိုဗောဓိပရိဗ္ဗာဇရဟန်းကို၊ မာရေတွာ- သတ်ပြီး၍၊ ခဏ္ဍာခဏ္ဍိကံ- အပိုင်း အပိုင်းရှိသည်ကို၊ ကတွာ- ပြုကုန်၍၊ ဝစ္စကူပေ- ကျင်ကြီးတွင်း၌၊ ပက္ခိပိဿန္တိ- ပစ်ချကုန်လတ္တံ့သော ပန- ထိုဗောဓိပရိဗ္ဗာဇရဟန်းသည်ကား၊ အမှာကံ- ငါတို့အား၊ ဒွါဒသ သံဝစ္ဆရာနိ- တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ဗဟုံ- များစွာသော၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ဒေသေသိ-

ဟောလေပြီ၊ မယာ- ငါသည်၊ အဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်း၏၊ ဧကာပရာဓောပိ-
တစ်စုံတစ်ခုသော အပြစ်ကိုလည်း၊ ပစ္စက္ခတော- မျက်မှောက်အားဖြင့်၊ န ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗော-
ရှေ့၌ မမြင်အပ်ခဲ့ဖူးချေ၊ ပရပတ္တိယေန- သူတစ်ပါး၏ စကားကို ယုံကြည်သည်၊ ဟုတွာ-
ဖြစ်၍၊ တဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းကို၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝဇော- သတ်လေဟူ၍၊
အာဏတ္တော- စေခိုင်းအပ်ပြီ၊ တေန ကာရဏေန- ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ သော
စာမိ- စိုးရိမ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ၊) အထ- ထိုသို့ပြောဆိုသောအခါ၌၊
နံ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ သာ- ထိုမိဖုရားကြီးသည်၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းကြီး၊ တေ-
ထိုအရှင်မင်းကြီး၏၊ သော- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ ပစ္စတ္ထိကော- ရန်သူသည်၊
သစေ ဇာတော- အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ တံ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းကို၊ ယာတေ-
န္တော- သတ်သည်ရှိသော်၊ ကိံ- အဘယ်သို့၊ သောစသိ- စိုးရိမ်တော်မူသနည်း၊ ပစ္စတ္ထိကံ
နာမ- ရန်သူမည်သည်ကို၊ ပုတ္တမ္ပိ- သားကိုသော်လည်း၊ ယာတေတွာ- သတ်၍၊
အတ္တနော- မိမိ၏၊ သောတ္ထိဘာဝေါ- ချမ်းသာသည်အဖြစ်ကို၊ ကာတဗ္ဗောဝ-
ပြုအပ်၏သာလျှင်တည်း၊ မာ သောစိတ္တ- စိုးရိမ်တော်မူလင့်၊” ဣတိ- ဤသို့၊
အဿာသေသိ- သက်သာရာရစေပြီ၊ သော- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ တဿာ-
ထိုမိဖုရားကြီး၏၊ ဝစနေန- စကားဖြင့်၊ ပဋိလဒ္ဓဿာသော- ရအပ်သော သက်သာခြင်း
ရှိသည်ဖြစ်၍၊ နိဒ္ဒံ- အိပ်ပျော်ခြင်းသို့၊ ဩက္ကမိ- ရောက်ပြီ။

တသ္မိံ ခဏေ- ထိုခဏ၌၊ ကောလေယျကော- နန်းတွင်း၌ ပေါက်ဖွားသော၊
ပိင်္ဂလသုနခေါ- ပိင်္ဂလအမည်ရှိသော ခွေးသည်၊ တံ ကထံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ-
ကြား၍၊ “သွေ- နက်ဖြန်၌၊ မယာ- ငါသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဗလေန- အစွမ်းဖြင့်၊
အဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းအား၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ ဒါတုံ- ပေးခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ-
သင့်၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေတွာ- ကြံ၍၊ ပုနဒိဝသေ- နက်ဖြန်နေ့၌၊ ပါတောဝ-
စောစောကပင်လျှင်၊ ပါသာဒါ- နန်းတော်ပြဿာဒ်ထက်မှ၊ ဩရုယု- သက်ဆင်း၍၊
မဟာဒွါရံ- တံခါးမသို့၊ အာဂန္တာ- လာပြီး၍၊ ဥမ္မာရေ- တံခါးခုံပေါ်၌၊ သီသံ-
ဦးခေါင်းကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ မဟာသတ္တဿ- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်း၏၊
အာဂမနမဂ္ဂံ- လာလတ္တံ့သော လမ်းကို၊ ဩလောကေန္တောဝ- ကြည့်မျှော်လျက်သာလျှင်၊
နိပဇ္ဇိ- ဝပ်နေပြီ၊ တေပိ အမတ္တ- ထိုအမတ်တို့သည်လည်း၊ ပါတောဝ- စောစောကပင်လျှင်၊
ခဂ္ဂဟတ္တာ- လက်၌ သန်လျက်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အာဂန္တာ- လာကုန်၍၊ ဒွါရန္တရေ-
တံခါးမ၊ တံခါးငယ်တို့၏ အကြား၌၊ အဋ္ဌံသု- တည်ကုန်ပြီ၊ ဗောဓိသတ္တောပိ-

ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်လည်း၊ ဝေလံ- အချိန်အခါကို၊ သလ္လက္ခေတ္တာ- မှတ်၍၊ ဥယျာနာ- ဥယျာဉ်တော်မှ၊ နိက္ခမ္မ- ထွက်ခဲ့၍၊ ရာဇဒွါရံ- မင်းအိမ်တံခါးသို့၊ အာဂန္တိ- သွားလေပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို၊ သုနခေါ- ပိဂံလအမည်ရှိသော ခွေးသည်၊ ဒိသွာ- မြင်လေ၍၊ မုခံ- ခံတွင်းကို၊ ဝိဝရိတွာ- ဖွင့်၍၊ စတဿော- လေးချောင်းကုန်သော၊ ဒါဌာ- အစွယ်တို့ကို၊ ဒဿေတွာ- ပြ၍၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ ဇမ္ဗုဒီပတလေ- ဇမ္ဗုဒီကျွန်းအပြင်၌၊ အညတ္ထ- တစ်ပါးသော ရပ်၌၊ ဘိက္ခံ- ဆွမ်းကို၊ န လဘတိ ကိ- မရသလော၊ အမှာကံ- အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ရာဇာ- အရှင်မင်းကြီးသည်၊ တဝ- အရှင်ဘုရားအား၊ မာရဏတ္ထာယ- သတ်စေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ခဂ္ဂဟတ္ထေ- လက်၌သန်လျက်ရှိကုန်သော၊ ပဉ္စ- ငါးယောက် ကုန်သော၊ အမစ္စေ- အမတ်တို့ကို၊ ဒွါရန္တရေ- တံခါးနှစ်ခုတို့၏ အကြား၌၊ ဌပေသိ- ထားတော်မူပြီ၊ တံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ နလာဋေန- နဖူးပြင်ဖြင့်၊ မစ္စံ- သေမင်းကို၊ ဂဟေတွာ- ဆောင်ယူခဲ့၍၊ မာ အာဂမိ- မလာလင့်၊ သီယံ- လျင်မြန်စွာ၊ ပက္ကမ- ဖဲသွားလေလော၊” က္ကတိ- ဤသို့၊ မဟာသဒ္ဓေန- ပြင်းထန်စွာသော အသံဖြင့်၊ ဝိရဝိ- ဟောင်ပြီ၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ သဗ္ဗရုတညာတာယ- အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ အသံကို သိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တမတ္ထံ- ထိုအကြောင်းကို၊ ဥတွာ- သိ၍၊ တတောဝ- ထိုအရပ်မှသာလျှင်၊ နိဝတ္တိတွာ- ပြန်လည်၍၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ပက္ကမနတ္ထာယ- (အရပ်တစ်ပါးသို့) ဖဲသွားခြင်း အကျိုးငှာ၊ ပရိက္ခာရေ- ပရိက္ခရာတို့ကို၊ အာဒိယိ- ယူပြီ။

ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ သီဟပဉ္စရေ- ခြင်္သေ့ခံသော လေသာတံခါးဝ၌၊ ဌိတော- ရပ်လျက်၊ တံ- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းကို၊ အာဂန္တန္တိ- လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂန္တန္တိ- (ပြန်လည်၍)သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ “အယံ- ဤဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ မမ- ငါ၏၊ ပစ္စတ္ထိကော- ရန်သူသည်၊ သစေ ဘဝေယျ- အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွားပြီး၍၊ ဗလံ- ရဲမက်ဗိုလ်ပါကို၊ သန္နိပါတာပေတွာ- စုရုံးစည်းဝေးစေ၍၊ ကမ္မသဇ္ဇော- (ယုဒ- သဇ္ဇော)- စစ်ထိုးမှုကို စီရင်ပြင်ဆင်ထားသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ (မမ- ငါ၏၊ ပစ္စတ္ထိကော- ရန်သည်) နောစေဘဝေယျ- အကယ်၍မဖြစ်ငြားအံ့၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပရိက္ခာရေ- မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဂမနသဇ္ဇော-

ပြေးသွားအံ့သောငှာ အစီအရင်ရှိသည်။ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ အဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်း၏၊ ကိရိယံ- အမှုအရာကို၊ ဇာနိဿာမိ- သိအောင်ပြုအံ့။ က္ကတိ- ဤသို့၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပရိက္ခာရေ- မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ပရိက္ခရာတို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ “ဂမိဿာမီ”တိ- သွားအံ့ဟု၊ ပဏ္ဏသာလတော- သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းမှ၊ နိက္ခန္တံ- ထွက်သော၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို၊ စင်္ကမနကောဋိယံ- စင်္ကြံဦး၌၊ ဒိသ္မာစ- မြင်၍သာလျှင်၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ဧကမန္တံ- တင့်သင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ ဌိတော- ရပ်လျက်၊ (ပုစ္ဆန္တော- မေးလျှောက်လိုသည်ဖြစ်၍)၊ “ကိံနု ဒဏ္ဍံ ကိမဇိနံ (ပ) ကိံ နု ပတ္ထယသေ ဒိသ”န္တိ- “ကိံ နု ဒဏ္ဍံ ကိမဇိနံ (ပ) ကိံ နု ပတ္ထယသေ ဒိသ”ဟူသော၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာသော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၂၄) ဗြာဟ္မဏ- မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရဟန်း၊ တံ- အရှင် ဘုရားသည်၊ တရမာနရူပေါ- လျင်မြန်သော သဘောရှိလျက်၊ ဒဏ္ဍံ- တောင်ဝှေးကို၊ ကိန္နုအဟာသိ- အဘယ်ကြောင့် ဆောင်ယူဘိသနည်း၊ အဇိနံ- သစ်နက်ရေကို၊ ကိအဟာသိ- အဘယ်ကြောင့်ဆောင်ယူဘိသနည်း၊ ဆတ္တံ- ထီးကို၊ ကိအဟာသိ- အဘယ်ကြောင့် ဆောင်ယူဘိသနည်း၊ ဥပါဟနံ- ဘိနပ်ကို၊ ကိအဟာသိ- အဘယ်ကြောင့်ဆောင်ယူဘိသနည်း၊ အင်္ကျီသဉ္စ- သပိတ်အိပ်ဆွဲသော ချွန်းကောက်ကိုလည်း၊ ကိအဟာသိ- အဘယ်ကြောင့် ဆောင်ယူဘိသနည်း၊ ပတ္တဉ္စ- သပိတ်ကိုလည်း၊ ကိအဟာ-သိ- အဘယ်ကြောင့် ဆောင်ယူဘိသနည်း၊ သံဃာဋ္ဌိဉ္စာပိ- ဒုက္ခကိုလည်း၊ ကိအဟာသိ- အဘယ် ကြောင့် ဆောင်ယူဘိသနည်း၊ တံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ [ကိနုဒိသံ(ကိန္နုဒိသံ)]- အဘယ်အရပ်မျက်နှာကိုလျှင်၊ ပတ္ထယသေ- သွားခြင်းငှာ တောင့်တတော်မူ သနည်း။

တဿ- ထိုကိံ နု ဒဏ္ဍံစသော ဂါထာ၏၊ အတ္ထော- အနက်သည်ကား၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ တံ- အရှင်သည်၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ ယရံ- အိမ်သို့၊ အာဂစ္ဆန္တော- လာသည်ရှိသော်၊ ဒဏ္ဍာဒီနိ- တောင်ဝှေးအစရှိသည်တို့ကို၊ န ဂဏှာ- သိ- မကိုင်ဆောင်၊ အဇ္ဇ ပန- ယနေ့၌ကား၊ ဂေန ကာရဏေန- အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်၊ ဒဏ္ဍဉ္စ- တောင်ဝှေးကိုလည်းကောင်း၊ အဇိနဉ္စ- သစ်နက်ရေအခင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ဆတ္တုပါဟနဉ္စ- ထီးဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မတ္တိက ပသိဗ္ဗကောလမ္ပန-

အင်္ဂုသဉ္စ- မြေသပိတ်အိတ်ကို ဆွဲကြောင်းဖြစ်သော ချန်းချိတ်ကိုလည်းကောင်း၊
မတ္တိကပတ္တဉ္စ- မြေသပိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာဋီဉ္စ- ဒုက္ခကိုလည်းကောင်း၊
ဣတိ- ဤသို့၊ သဗ္ဗေပိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဣမေ ပရိက္ခာရေ- ဤပရိက္ခရာ
တို့ကို၊ တရမာနရူပေါ- အဆောတလျင် ခရီးကြွလှိုသော သဘောရှိသည်၊ (ဟုတွာ-
ဖြစ်၍)၊ ဂဏှာသိ- ကိုင်ဆောင်၏၊ ကတရံ- အဘယ်မည်သော၊ ဒိသံ- အရပ်မျက်နှာသို့၊
(ဂန္တု- သွားခြင်းငှာ)၊ ပတ္တေသိနု- တောင့်တသနည်း၊ ကတ္ထ- အဘယ်အရပ်သို့၊
ဂန္တုကာမော- သွားခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ အသိ- ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ-
မေးပြီ။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်
ရဟန်းသည်၊ ‘အယံ- ဤမင်းသည်၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ ကတကမ္ပံ- ပြုအပ်သော
အမှုကို၊ န ဇာနာတိ- မသိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညတိ- မှတ်ထင်လေ၏၊ (တသ္မာ-
ထို့ကြောင့်)၊ နံ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ ဇာနာပေဿာမိ- သိစေအံ့” ဣတိ- ဤသို့၊
(ဇာနာပေန္တော- သိစေတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍)၊ “ဒွါဒသေတာနိ ဝဿာနိ (ပ)
ဝီတသဒ္ဓဿ မံ ပတိ”တိ- “ဒွါဒသေတာနိ ဝဿာနိ (ပ) ဝီတသဒ္ဓဿ မံ ပတိ”
ဟူကုန်သော၊ ဒွေဂါထာ- နှစ်ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ- ဆိုတော်မူပြီ။

(၁၂၅) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တဝန္တိကေ- ဒါယကာမင်းမြတ်အထံ၌၊
ဝသိတာနိ- မင်းမြတ်ကို အမှီပြု၍ နေအပ်ကုန်သော၊ ယာနိဒွါဒသဝဿာနိ-
အကြင် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့သည်၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ ဧတာနိဒွါဒသဝဿာနိ-
ထိုတစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ပိင်္ဂလေန- ပိင်္ဂလအမည်ရှိသော၊ သောဏေန-
အရှင်မင်းမြတ်၏ ခွေးတော်သည်၊ မံ- ငါ့ကို၊ အဘိက္ခုဇိတံ- ပြင်းထန်စွာ
ဟောင်ဖူးသည်ကို၊ အဟံ- ငါသည်၊ နာဘိဇာနာမိ- မသိစဘူး။

(၁၂၆) မံပတိ- ငါ၏ကိုယ်တွင်း၌၊ သဘရိယဿ- မိဖုရားနှင့်တကွ၊ ဝီတသဒ္ဓဿ-
သဒ္ဓါကြည်ညိုခြင်းကင်းထသော၊ တဝ- အရှင်မင်းမြတ်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊
သုတွာ- ကြား၍၊ သွာယံသောအယံသုနခေါ- ထိုခွေး တော်ပိင်္ဂလသည်၊
သုက္ကဒါဋ္ဌံ- ဖြူသော အစွယ်လေးချောင်းကို၊ ဝိဒံသယံ- ဖော်ပြလျက်၊
ဒိတ္တာဝ- ဆုံးမဘိသကဲ့သို့၊ မံ- ငါ့ကို၊ နဒတိ- ပြင်းစွာ ဟောင်၏။

တတ္ထ- ထိုဒွါဒသေတာနိစသော ဂါထာတို့၌၊ အဘိက္ခုဇိတန္တိ- အဘိက္ခုဇိတံဟူ
သည်ကား၊ တဝ- သင်၏၊ ဧတေန သုနခေန- ထိုခွေးသည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ မဟာဝိရ-

ဝေန- ကျယ်စွာသော ဟောင်သံဖြင့်၊ ဝိရဝိတံ- ရှေး၌ဟောင်ခဲ့ဖူးသည်ကို၊ (အဟံ- ငါသည်၊) န ဇာနာမိ- မသိ၊ **ဒိတ္တော ဝါတိ-** ဒိတ္တော ဝဟူသည်ကား၊ ဒပ္ပိတောဝိယ- မာန်မူသကဲ့သို့၊^၁ (ဝါ) ငါ့ကို ဆုံးမဘိသကဲ့သို့၊ **သဘရိယဿာတိ-** သဘရိယဿဟူ သည်ကား၊ သဘရိယဿ- မယားနှင့် တကွဖြစ်သော၊ တဝ- သင်၏၊ မမ- ငါ့ကို၊ မာရဏတ္ထာယ- သတ်စိမ့်သောငှာ၊ ပဉ္စန္ဒ- ငါးယောက်ကုန်သော၊ အမစ္စာနံ- အမတ် တို့ကို၊ အာဏတ္တဘာဝံ- စေခိုင်းသည်၏အဖြစ်ကို၊^၂ ကထေန္တဿ- ပြောဆိုနေစဉ်၊ သုတ္တာ- ကြားရ၍၊ ကိ- အသို့နည်း၊ တံ- သင်သည်၊ အညတ္ထ- တစ်ပါးသော အရပ်၌၊ ဘိက္ခံ- ဆွမ်းကို၊ န လဘသိ- မရလေသလော၊ ရညာ- မင်းသည်၊ တေ- သင့်ကို၊ ဝဓော- သတ်ခြင်းကို၊ အာဏတ္တော- စေခိုင်းအပ်ပြီ၊ ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊ မာဂစ္ဆိ- မကြွပါလင့်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဒိတ္တာဝ- မာန်မူသကဲ့သို့၊ နဒတိ- ဟောင်၏၊ ဝီတသဒ္ဓဿ

၁။ ဒပ္ပိတော ဝိယ= ဒိတ္တော-ပုဒ်သည် ဒီပ-ဓာတ်၊ ထွန်းပခြင်း အနက်ဖြင့်လည်း ရုပ်ပြီးနိုင်၏။ သက္ကတ၌ ဒပ-ဓာတ်၊ မာန်မူခြင်းအနက်ဖြင့်လည်း ရုပ်ပြီးနိုင်၏။ ဤ၌ ဒပ္ပိတော-ဟု ဖွင့်သဖြင့် တောက်ပခြင်းအနက် ဟောမဟုတ်ဟု သိနိုင်သည်။ ပါဠိတော်နိဿယ၌ ဒိတ္တာဝ-ကို ဆုံးမဘိ သကဲ့သို့ဟု အနက်ပေးထားသည်။ အဓိပ္ပါယ်တ္ထဟုသိလေ၊ ခွေးထီးများတစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင်တွေ့လျှင် သွားဖြ၍ ဟောင်ကြ မာန်မူကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ၌လည်း ရဟန်းကိုမြင်လျှင် အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဟောင်လေ၏။

၂။ အာဏတ္တဘာဝံ= အာဏာပုဒ်ကို ပါဠိဆရာတို့က အဏ-ဓာတ်၊ အာဏ-ဓာတ်ဟု ရုပ်ကြံကြ၏။ သက္ကတ၌ အာ-ရှေးရှိသော ၆၃ (၆ နှင့် ၃ ကို အထက်အောက်ဆင့်ရမည်၊ ဆင့်မရ၍ ဤအတိုင်းရိုက်ထားသည်။)-ဓာတ်ဖြစ်သည်။ ၆၃-၌ ၆-ဗျည်းအားကောင်းလျှင် ဇာနာတိ-ဟု ပါဠိရုပ်ဖြစ်၍ ၃-ဗျည်းအား ကောင်းလျှင် ဉာယတိ-ဟု ပါဠိရုပ်ဖြစ်၏။ ၎င်း ဉာ-သည် စ-ဝက်မှ ၄-ဝက်သို့ ဌာန်ပြောင်းလျှင် ဏာ-ဗျည်းဖြစ်သွား၏။ ဥပမာ ငါးဆယ်သင်္ချာအနက်ဟော ပညာသ- မှ ပဏ္ဏာသ-သို့ ပြောင်းသကဲ့သို့တည်း။ ဤပုဒ်လည်း ထို့အတူ ဏာ-သို့ပြောင်း၍ အာဏာဟု ဖြစ်သည်။ ဓာတ်နောင် ကာရိတ်ပစ္စည်းသက်၊ ၎င်းပစ္စည်းကို ချေ၊ ကာရိတ်ပစ္စည်းကျေလျှင် ၎င်းနေရာ၌ ပ-ဗျည်းကလေးကျန်နေတတ်၏။ ၎င်း ပ-ဗျည်းသည် ကျေသွားသော ကာရိတ်ပစ္စည်းကို ထွန်းပြ၏။ ၎င်း ပ-ဗျည်းသည် နောက်၌သရရှိလျှင် သရကိုမှီ၍တည်သော်လည်း၊ ဗျည်းရှိလျှင်မူ ထိုဗျည်းနှင့် အသံတူသဒိသရုပ်ပြုရသည်။ ဤ-နောက်က တ-ပစ္စည်းသက်ထား၍ ၎င်း တ-နှင့် သဒိသပြုသော် တွ-ဟု သံယုတ်ဖြစ်သွားသည်။ သိ+စေ=ဟု အနက်ရ၏။ ဤဟာကို လုပ်ရမည် ဤဟာကို မလုပ်ရ၏ သိစေခြင်းသည်ပင် အမိန့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ စေခိုင်းခြင်းဟု လည်းဆိုရ၏။ အာဏတ္တဿ ဘာဝေါ-ဟု သမာသ်တွဲ၍ စေခိုင်းသည်၏အဖြစ်ဟု အနက်ထွက်၏။ စေခိုင်းသည်၏ အဖြစ်ဆိုသည်မှာ စေခိုင်းကြောင်းဖြစ်သော အမိန့်ပေးသည့် စကားပင်တည်း။ ထိုစကားကို ပြောနေစဉ်ကြားသိ၍-ဟု အဓိပ္ပါယ်အဖြောင့်ယူလေ။

မံ ပတိတိ- ဝိတသဒ္ဓဿ မံ ပတိဟူသည်ကား၊ မမ- ငါ၏၊ အန္တရေ- အတွင်း၌၊ (ဝါ) မမန္တရေ- ငါ့အပေါ်၌၊ ဝိဂတသဒ္ဓဿ- ကင်းသောသဒ္ဓါတရားရှိသော၊ တဝ- သင်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ ဧဝ- ကြား၍သာလျှင်၊ နဒတိ- ဟောင်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ။

တတော- ထို့နောင်မှ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ- ဝန်ခံ၍၊ ခမာပေန္တော- သည်းခံစေ (ကန်တော့လို့) သည်ဖြစ်၍၊ “အဟု ဧက ကတော (ပ) ဗြာဟ္မဏ မာ’ဂမာ”တိ- “အဟု ဧက ကတော (ပ) ဗြာဟ္မဏ မာ’ဂမာ”-ဟူသော၊ စတုတ္ထံ- လေးခုမြောက်သော၊ ဂါထံ- ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၂၇) ဗြာဟ္မဏ- မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော အရှင်မြတ်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဒေါသံ- အပြစ်ကို၊ ယထာ- အကြင် အခြင်းအရာဖြင့်၊ ဘာသသိ- ဆိုတော်မူ၏၊ တထာ- ထိုအရှင်ဘုရားဆိုတော်မူတိုင်း၊ မယာ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဧသဧသောဒေါသော- သတ်ပေတော့ဟူ၍ စေခြင်းဟူသော ဤအပြစ်ကို၊ ကတော- ပြုအပ်သည်၊ အဟု- ဖြစ်ချေ၏၊ ဧသဧသောအဟံပန- ဤသို့ ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို သတ်ပေတော့ဟူ၍ စေမိသော အပြစ်ရှိသော အကျွန်ုပ် သည်ကား၊ ဘိယျော- အတိုင်းထက်အလွန်၊ ပသီဒါ-မိ- ယခု ကြည်ညိုလှပါပြီ၊ ဗြာဟ္မဏ- မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော အရှင်မြတ်၊ ဝသ- ဤတွင်သာ နေတော်မူပါလော၊ မာဂမာ- တစ်ပါးသော အရပ်သို့ ကြွတော်မမူပါလင့်။

တတ္ထ- ထိုအဟု ဧသဧသော ဂါထာ၌၊ ဘိယျောတိ- ဘိယျောဟူသည်ကား၊ သစ္စံ- မှန်၏၊ မယာ- ငါသည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဏတ္တံ- စေခိုင်းအပ်ပြီ၊ အယံ- ဤ စေခိုင်းခြင်းသည်၊ မေ- ငါ၏၊ ဒေါသော- အပြစ်တည်း၊ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဧသ အဟံ- ထိုငါသည်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ အဓိကတရံ- ပို၍၊ တယိ- သင်၌၊ ပသီဒါမိ- ကြည်ညိုပါ၏၊ ဣဓေဝ- ဤအရပ်၌သာလျှင်၊ ဝသ- နေပါလော့၊ အညတ္ထံ- တစ်ပါးသော အရပ်သို့၊ မာ ဂမိ- မကြွပါလင့်၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ “မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ပဏ္ဍိတာနာမ- ပညာရှိ မည်သည်တို့သည်၊ တာဒိသေန- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ပရပတ္တိယေန- သူတစ်ပါးတို့၏ စကားကို ယုံကြည်တတ်သော၊ အပစ္စက္ခကာရိနာ- မျက်မြင်ပြုလေ့မရှိသော သူနှင့်၊

သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ န ဝသန္တိ- မနေကုန်၊” က္ကတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ တဿ- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ အနာစာရံ- မရှိမသေပြုခြင်းကို၊ ပကာသေန္တာ- ထင်ရှားပြတော် မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ “သဗ္ဗသေတော (ပ) ဟောမ အပ္ပိယာ”တိ- “သဗ္ဗသေတော (ပ) ဟောမ အပ္ပိယာ”ဟူကုန်သော၊ (နဝ ဂါထာ- ကိုးဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဆိုပြီး။

(၁၂၈) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ပုရေ- ရှေးအခါ၌၊ တယာ- သင်မင်းမြတ် သည်၊ မမ- ငါအား၊ ဒိန္နော- လှူအပ်သော၊ သြဒနော- ဆွမ်းသည်၊ သဗ္ဗ- သေတော- အလုံးစုံဖြူသည်၊ အာသိ- ဖြစ်၏၊ တတောပိ- ထိုနောင်မှလည်း၊ သဗလော- ကြောင်ကျားသည်၊ အဟု- ဖြစ်ပြီး၊ က္ကဒါနိ- ယခုတမူကား၊ သဗ္ဗလောဟိတကော- အလုံးစုံနီသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်၏၊ က္ကဒါနိ- ယခု၊ မမ- ငါအား၊ ပက္ကမိတုံ- အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားအံ့သောငှာ၊ ကာလော- အခါသင့်ပြီး။

(၁၂၉) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ပုရေ- ရှေးအခါ၌၊ မမ- ငါ၏၊ အတ္ထာယ- အကျိုးငှာ၊ ပညတ္တံ- ခင်းအပ်သော၊ အာသနံ- နေရာသည်၊ အဗ္ဘန္တရံ- ထီးဖြူဆောင်သော ရာဇပလ္လင်ဟု ဆိုအပ်သော အတွင်းတော်၌၊ အာသိ- ဖြစ်၏၊ တတော- ထိုနောင်မှ၊ မဇ္ဈေ- လှေကားတော်ဦးဟု ဆိုအပ်သော အလယ်၌၊ အာသိ- ဖြစ်၏၊ တတော- ထိုနောင်မှ၊ ဗဟိ- အပ၌၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ နိဒ္ဒမနာ- လည်ဆစ်ကို ကိုင်၍ နှင်ထုတ်ခြင်းကို၊ ပုရာဟောတိ- မဖြစ်မိခင်၊ အဟံ- ငါသည်၊ သယမေဝ- အလိုလိုသာလျှင်၊ ဝဇာမိ- သွားတော့အံ့။

(၁၃၀) အနောဒကံ- ရေမရှိသော၊ ဥဒပါနံ- ရေတွင်းကို၊ နသေဝေယျ- က္ကဝ- မမှီဝဲရာသကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဝီတသဒ္ဓံ- ကြည်ညိုခြင်းကင်းသော သူကို၊ နသေဝေယျ- မမှီဝဲရာ၊ နံ- ထိုရေမရှိသော ရေတွင်းကို၊ သစေပိအနုခဏေ- အကယ်၍လည်း ယက်ရာ တူးရာသေး၏၊ တထာပိ- ထိုသို့ တူးငြား ယက်ငြားသော်လည်း၊ ဝါရိ- ရေသည်၊ ကဒ္ဒမဂန္ဓိကံ- ညွှန်စော်နံသည်၊ ဘဝေယျ- ဖြစ်ရာ၏။

(၁၃၁) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဥဒကတ္ထိကော- ရေကို အလိုရှိသော သူသည်၊ ရဟဒံ- နက်စွာသော ရေအိုင်ကြီးသို့၊ ပတ္တာ- ရောက်၍၊ ပသန္တံ- ကြည်လင် သော ရေကို၊ ပယိရူပါသေယျက္ကဝ- မှီဝဲသုံးဆောင်ရာသကဲ့သို့၊ တထာ- ထို့အတူ၊ ပက္ကိတော- ပညာရှိသော သူသည်၊ ပသန္တမေဝ- မိမိအား

ကြည်ညိုသော သူကိုသာလျှင်၊ သေဝေယျ- ပေါင်းဖော် မှီဝဲရာ၏။ အပ္ပသန္တံ- မိမိအား မသဒ္ဓါ မကြည်ညိုသော သူကို၊ ဝိဝဇ္ဇယေ- ရှောင်လွှဲ ခွဲရဲရာ၏။

(၁၃၂) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဘဇန္တံ- မိမိကို မှီဝဲဆည်းကပ်သော၊ ပုရိသံ- မိမိစီးပွား ချမ်းသာကို အလိုရှိသော ယောက်ျားကို၊ ဘဇေ- မှီဝဲဆည်းကပ် ရာ၏။ အဘဇန္တံ- မိမိကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်သော ရန်သူကို၊ [နဘဇ္ဇယေ (နဘဇယေ)]- မမှီဝဲ မဆည်းကပ်ရာ၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ဘဇန္တံ- မိမိကို မှီဝဲဆည်းကပ်သော မိတ်ဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သူကို၊ [နဘဇ္ဇတိ (နဘဇတိ)]- မမှီဝဲ မဆည်းကပ်၊ သော- ထိုသူသည်၊ အသပ္ပရိသဓမ္မော- သူယုတ်မာတို့၏ အကျင့်ရှိသော သူမည်၏။

(၁၃၃) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ သာဓဿိတော- သစ်ခက်ကို မှီသော၊ မိဂေါယထာ- မျောက်ကဲ့သို့၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ဘဇန္တံ- မိမိကို ဆည်းကပ်သော သူကို၊ နဘဇတိ- မဆည်းကပ်၊ သေဝမာနံ- မိမိကို မှီဝဲသော သူကို၊ နသေဝတိ- မမှီဝဲ၊ သော- ထိုသူသည်၊ ဝေ- စင်စစ်၊ မနုဿပါပိဋ္ဌော- အလွန်ယုတ်မာသော သူမည်၏။

(၁၃၄) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ အစ္စာဘိက္ခဏသံသဂ္ဂါ- မပြတ်ပေါင်းဖော် လွန်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အဿမောသရဏေနစ- မပေါင်းဖော်ခြင်း ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အကာလေ- မလျှောက်ပတ်သောကာလ၌၊ ယာစနာယစ- ချစ်မြတ်နိုးသော ဥစ္စာကို တောင်းခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဧတေနကာရဏေန- ထိုဆိုအပ်ပြီးသော အကြောင်းကြောင့်၊ မိတ္တာ- အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်၊ [ဇီရန္တိ(ဇီရန္တိ)]- ဆွေးမြည့် ပျက်စီးကုန်၏။

(၁၃၅) တဿာ- ထိုကြောင့်၊ အဘိက္ခဏံ- အစဉ်မပြတ်၊ နဂစ္ဆေ- မဆည်း ကပ်ရာ၊ စိရာစိရံ- အလွန်မြင့်ရှည်စွာလည်း၊ နစဂစ္ဆေ- မဆည်းကပ်ဘဲ မနေရာ၊ ကာလေန- လျှောက်ပတ်သောကာလ၌၊ ယာစံ- တောင်းအပ်သော ဥစ္စာကို၊ ယာစေယျ- တောင်းရာ၏။ ဧဝံဣမိနာ ပကာရေန- ဤသို့သော အပြားအားဖြင့်၊ စရမာနေ- ကျင့်သည်ရှိသော်၊ မိတ္တာ- အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်၊ [နဇီယရေ(နဇီယရေ)]- မဆွေမြည့် မပျက်စီးကုန်။*

* နစဂစ္ဆေ-မဆည်းကပ်ဘဲမနေရာဟု ပဋိသေခ နှစ်ချက်ပြထားသဖြင့် ဆည်းကပ်ရ မည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ အဋ္ဌကထာနှင့် မညီပေ အလွန်အချိန်ကြာမှ မသွားပါနှင့် အချိန်သိပ် မကြာခင်သွားပါဟု ဆိုလိုသည်။

(၁၃၆) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ အတိစိရံ- အလွန်ကြာမြင့်စွာ၊ နိဝါသေန- နေခြင်းကြောင့်၊ ပိယော- ချစ်မြတ်နိုးသော သူသည်၊ အပ္ပိယော- မုန်းသော သူသည်၊ ဘဝတိ- ဖြစ်တတ်ချေ၏၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ မယံ- ငါတို့ သည်၊ တေ- သင်မင်းမြတ်၏၊ အပ္ပိယာ- မုန်းတော်မမူသည်၊ ပုရာဟောမ- မဖြစ်ကုန်မီ၊ တံ- သင်မင်းမြတ်ကို၊ အာမန္တခေါ- ပန်ကြား၍သာလျှင်၊ ဂစ္ဆာမ- သွားပါကုန်အံ့။

တတ္ထ- ထိုသဗ္ဗသေတောစသော ဂါထာတို့၌၊ သဗ္ဗသေတောတိ- သဗ္ဗ သေတောဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ပဌမမေဝ- ရှေးဦးကပင်လျှင်၊ တဝ- သင်၏၊ နိဝေသနေ- နေအိမ်၌၊ မမ- ငါ့အတွက်၊ သြဒနော- ထမင်းသည်၊ သဗ္ဗသေတော- အလုံးစုံဖြူသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ယံ- အကြင် ထမင်းကို၊ တံ- သင်သည်၊ ဘုဉ္ဇသိ- စား၏၊ တမေဝ- ထိုထမင်းကိုသာလျှင်၊ ဒါပေသိ- ပေးစေ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ တတောတိ- တတောဟူသည်ကား၊ တတော ပစ္ဆာ- ထိုမှနောက်၌၊ ပရိဘေဒကာနံ- ကုန်းတိုက်သူတို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ တဝ- သင်၏၊ မယိ- ငါ့အပေါ်၌၊ ဝိရတ္တကာလေ- ချစ်ခြင်း ကင်းသောအခါ၌၊ သဗလော- ပြောက်ကျားသော၊ မိဿကောဒနော- အရော အရောသော ထမင်းသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဒါနီတိ- ဒါနီဟူသည်ကား၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ သဗ္ဗလောဟိတကော- အလုံးစုံနီသော ထမင်းသည်၊ ဇာတော- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ကာလောတိ- ကာလောဟူသည်ကား၊ အဂုဏညဿ- ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိသော၊ တဝ- သင်၏၊ သန္တိကာ- အထံမှ၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ မမ- ငါ၏၊ ပက္ကမိတုံ- ပယ်ခွါခြင်းငှာ၊ ကာလော- အချိန်တည်း၊ အပ္ပန္တရန္တိ- အပ္ပန္တရံဟူသည်ကား၊ ပဌမံ- ရှေးဦးစွာ၊ မမ- ငါ့အတွက်၊ အပ္ပန္တရံ- အတွင်းဖြစ်သော၊ အာသနံ- နေရာသည်၊ အာသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ အလင်္ကတမဟာတလမ္ပိ- တန်ဆာဆင်အပ်သော ကြီးမားသော နန်းရင်ပြင်၌၊ ဥဿိတ သေတစ္ဆတ္ထေ- စိုက်ထောင်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော၊ ရာဇပလ္လင်္ကေယေဝ- ရာဇပလ္လင်၌သာလျှင်၊ မံ- ငါ့ကို၊ နိသိဒါပေသုံ- နေစေခဲ့ကြ ကုန်ပြီ၊ မဇ္ဈေတိ- မဇ္ဈေဟူသည်ကား၊ သောပါနမတ္ထကေ- စောင်းတန်းထိပ်၌၊ ပုရာ နိဒ္ဒမနာ ဟောတိတိ- ပုရာ နိဒ္ဒမနာ ဟောတိဟူသည်ကား၊ ယာဝ- အကြင်မျှ လောက်၊ ဂိဝါယံ- လည်ကို၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ နိက္ကမနာ- နှင်ထုတ်ခြင်းသည်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်သေး၊ (တာဝ- ထိုသို့လည် ကိုကိုင်၍ မနှင်ထုတ်မီ။)

အနုခဏေတိ- အနုခဏေဟူသည်ကား၊ **အနုဒကံ-** ရေမရှိသော၊ ဥဒပါနံ-
 ရေတွင်းသို့၊ **ပတ္တာ-** ရောက်သော၊ **ပုရိသော-** ယောက်ျားသည်၊ **ဥဒကံ-** ရေကို၊
အပဿန္တော- မမြင်သည်ဖြစ်၍၊ **ကလလံ-** ရွံ့ညွှန်ကို၊ **ဝိယူဟိတွာ-** ဖယ်ရှား၍၊
သစေပိအနုခဏေယျ- အကယ်၍ကား တစ်ဖန်ထပ်၍ တူးရာ၏၊ **တထာပိ-** ထိုသို့ပင်
 ထပ်၍ တူးပါသော်လည်း၊ **တံ-** ထိုရေတွင်းသည်၊ **ဝါရိ ကဒ္ဒမဂန္ဓိကံ-** ရွံ့နံ့နံ့သော
 ရေရှိသည်၊ **ဘဝေယျ-** ဖြစ်ရာ၏၊ **အမနုညတာယ-** နှစ်သက်ဖွယ် မဟုတ်သည်၏အဖြစ်
 ကြောင့်၊ **န ပိဝေယျ-** မသောက်ရာ၊ **တထေဝ-** ထို့အတူပင်၊ **ဝီတသဒ္ဓံ-** ကင်းသော
 သဒ္ဓါတရားရှိသော သူသို့၊ **ပယိရုပါသန္တေန-** ချဉ်းကပ်သဖြင့်၊ **လဒ္ဓပစ္စယာပိ-** ရအပ်သော
 ပစ္စည်းသည်လည်း၊ **ပရိတ္တာ စေဝ-** နည်းသည်လည်းကောင်း၊ **လူခါ စ-** ခေါင်းပါးသည်
 လည်းကောင်း၊ (**ဘဝေယျ-** ဖြစ်ရာ၏၊) **အမနုညာ-** နှစ်သက်ဖွယ် မရှိသည်၊
အပရိဘောဂါရဟာ- သုံးဆောင်ခြင်းငှာ မထိုက်သည်၊ (**ဘဝေယျ-** ဖြစ်ရာ ၏၊) **ဣတိ-**
ဤကား၊ **အတ္ထော-** အနက်တည်း၊ **ပသန္တန္တိ-** ပသန္တဟူသည်ကား၊ **ပတိဋ္ဌိတသဒ္ဓံ-**
 တည်သော သဒ္ဓါတရားရှိသော သူကို၊ **ရဟဒန္တိ-** ရဟဒံဟူသည်ကား၊ **ဂမ္ဘီရံ-** နက်သော၊
မဟာရဟဒံ- ကြီးစွာသော ရေအိုင်သို့၊ **ဘဇန္တန္တိ-** ဘဇန္တဟူသည်ကား၊ **အတ္တာနံ-**
 မိမိကိုယ်ကို၊ **ဘဇန္တမေဝ-** မှီဝဲဆည်းကပ်သော သူသို့သာလျှင်၊ **ဘဇေယျ-** မှီဝဲဆည်းကပ်
 ရာ၏၊ **အဘဇန္တန္တိ-** အဘဇန္တဟူသည်ကား၊ **ပစ္စတ္တိကံ-** ရန်သူကို၊ (**ဝါ**) မိမိအကျိုးကို
 မလိုလားသူကို၊ **န ဘဇ္ဇယေတိ-** န ဘဇ္ဇယေဟူသည်ကား၊ **န ဘဇေယျ-** မမှီဝဲ
 မဆည်းကပ်ရာ၊ **န ဘဇ္ဇတီတိ-** န ဘဇ္ဇတီဟူသည်ကား၊ **ယော ပုရိသော-** အကြင်
 ယောက်ျားသည်၊ **အတ္တာနံ-** မိမိကိုယ်ကို၊ **ဘဇန္တံ-** မှီဝဲဆည်းကပ်သော၊ **ဟိတစိတ္တံ-**
 အဇီအပွားကို လိုလားသော စိတ်ရှိသော၊ **ပုဂ္ဂလံ-** ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ **န ဘဇတိ-** မမှီဝဲ မဆည်းကပ်
 သော- ထိုယောက်ျားသည်၊ **အသပ္ပုရိသဓမ္မော နာမ-** သူတော်ကောင်း တရားမရှိသူ
 မည်၏၊ **ဣတိ-** ဤကား၊ **အတ္ထော-** အနက်တည်း၊ **မနုဿပါပိဋ္ဌောတိ-** မနုဿပါပိဋ္ဌော
 ဟူသည်ကား၊ **မနုဿလာမကော-** လူယုတ်မာသည်၊ **ပတိကုဋ္ဌော-** စက်ဆုတ်အပ်သူ
 သည်၊ **သဗ္ဗပစ္စိမကော-** အညံ့ဆုံးသော သူသည်၊ **သာဓဿိ တောတိ-** သာဓဿိတော
 ဟူသည်ကား၊ **မက္ကဋ္ဌော-** မျောက်သည်။

အစွာဘိက္ခဏသံသဂ္ဂါတိ- အစွာဘိက္ခဏသံသဂ္ဂါဟူသည်ကား၊ **အတိဝိယ-**
 အလွန်လျှင်၊ **အဘိဏ္ဍသံသဂ္ဂေန-** မပြတ်ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်၊ **အကာလေတိ-**
 အကာလေဟူသည်ကား၊ **အယုတ္တပ္ပတ္တကာလေ-** မလျောက်ပတ်သည်၏အဖြစ်သို့

ရောက်သောအခါ၌၊ ပရဿ- သူတစ်ပါး၏၊ ပိယဘဏ္ဍ- ချစ်အပ်သော ဥစ္စာကို၊
ယာစနာယ- တောင်းခြင်းဖြင့်၊ မိတ္တာ- မိတ်ဆွေတို့သည်၊ ဇီရန္တိ နာမ- ဆွေးမြေ့ကုန်
သည်မည်၏၊ တွမ္ပိ- သင်သည်လည်း၊ အတိစိရံ- အလွန်ကြာမြင့်စွာ၊ နိဝါသေန-
နေသဖြင့်၊ မယိ- ငါ၌၊ မိတ္တိ- မိတ်ကို၊ ဘိန္ဒိ- ဖျက်ဆီးပြီ၊ **တသ္မာတိ-** တသ္မာဟူသည်ကား၊
ယသ္မာ- အကြွင့်ကြောင့်၊ အစွာဘိက္ခဏသံသဂ္ဂေနစ- မပြတ်ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်
လည်းကောင်း၊ အသမောသရဏေန စ- မတွေ့ဆုံ မပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်လည်း
ကောင်း၊ မိတ္တာ- မိတ်တို့သည်၊ ဇီရန္တိ- ဆွေးကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ **စိရာစိရန္တိ-**
စိရာစိရံဟူသည်ကား၊ စိရကာလံ- ကြာမြင့်သော အချိန်ကို၊ ဝီတိနာမေတွာ-
ကုန်လွန်စေ၍၊ စိရံ- ကြာမြင့်သော အချိန်သို့ န ဂစ္ဆေ- မရောက်ရာ၊ န ဥပသင်္ကမေယျ-
မကပ်ရာ၊ **ယာစန္တိ-** ယာစံဟူသည်ကား၊ ယာစိတဗ္ဗံ- တောင်းအပ် တောင်းသင့်သော၊
ဘဏ္ဍကံ- ဘဏ္ဍာကို၊ ယုတ္တကာလေ- သင့်သောအခါ၌၊ ယာစေယျ- တောင်းရာ၏၊
န ဇီယရေတိ- န ဇီယရေဟူသည်ကား၊ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မိတ္တာ- မိတ်တို့သည်၊ န
ဇီရန္တိ- မဆွေးကုန်၊ **ပုရာ တေ ဟောမ အပ္ပိယာတိ-** ပုရာ တေ ဟောမ အပ္ပိယာ
ဟူသည်ကား၊ ယာဝ- အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး၊ တဝ- သင်၏၊ အပ္ပိယာ-
မချစ် မနှစ်သက်အပ်သူသည်၊ န ဟောမ- မဖြစ်၊ တာဝ- ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး၊
တံ- သင့်ကို၊ အာမန္တေတွာဝ- ပန်ကြား၍သာလျှင်၊ ဂစ္ဆာမ- သွားကုန်အံ့၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

(တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊) ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ (အတ္တနော-
မိမိ၏၊ ရဋ္ဌံ- တိုင်းပြည်သို့၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ နိဝတ္တိတုံ- ပြန်လည် ကြွတော်မူခြင်းငှာ၊
အဘိယာစန္တော- တောင်းပန်လိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဧဝံ စေ ယာစမာနာနံ (ပ) ပုန
ကယိရာသိ ပရိယာယ”န္တိ- “ဧဝံ စေ ယာစမာနာနံ (ပ) ပုန ကယိရာသိ ပရိယာယံ”
ဟူသော၊ (ဂါထံ- ဂါထာကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၃၇) ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ဧဝံဣမိနာပကာရေန- ဤသို့သော အပြားအားဖြင့်
တေ- အရှင်ဘုရားအား၊ ယာစမာနာနံ- တောင်းပန်အပ်သော အကျွန်ုပ်တို့၏၊
အဗ္ဗလီ- လက်အုပ်ချီခြင်းကို၊ တံ- အရှင်ဘုရားသည်၊ နာဝဗုဇ္ဈသိ- သိတော်မမူ
ငြားအံ့၊ ပရိစာရိကာနံ[သတံ(သတ္တာနံ)]- အလုပ်အကျွေး ပစ္စည်းဒါယကာ
ဖြစ်ကုန်သော၊ နော- အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ဝစနံ- လျှောက်ထား တောင်းပန်သော
စကားကို၊ နကရောသိ- နာယူတော်မမူသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့ နာယူ

တော်မမူသည်ရှိသော်၊ တံ- အရှင်ဘုရားကို၊ အဘိယာစာမ- အထူးတောင်းပန်
ပါကုန်ဦးအံ့၊ ပုနပရိယာယံ- ဤနေပြည်တော်သို့ တစ်ဖန် ပြန်လည်တော်မူ
ခြင်းငှာ အလှည့်ကို၊ ကယ်ရာသိ- ပြုတော်မူပါဦးလော။

တတ္ထ- ထိုဧဝံ စေစသော ဂါထာတို့၌၊ နာဝဗုဇ္ဈသီတိ- နာဝဗုဇ္ဈသီဟူသည်ကား၊
ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ယာစန္တေန- တောင်းပန်စကားပြောကြားသော၊
မယာ- တပည့်တော်သည်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ အဇ္ဈလီ- လက်အုပ်ကို၊ သစေ န
ဇာနာသိ- အကယ်၍မသိအံ့၊ သစေ န ပဋိဂ္ဂဏှာသိ- အကယ်၍မခံယူအံ့၊ ဣတိ-
ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း၊ ပရိယာယန္တိ- ပရိယာယံဟူသည်ကား၊ ပုန- တစ်ဖန်၊
ဣဓ- ဤအရပ်သို့၊ အာဂမနာယ- ပြန်လာခြင်းငှာ၊ ဧကဝါရံ- တလှည့် တစ်ကြိမ်ကို၊
ကရေယျာသိ- ပြုတော်မူပါ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ယာစတိ- တောင်းပန်၏။

ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိပိုင်ရဟန်းသည်၊ (သမ္ပဋိစ္ဆန္တော-
ဝန်ခံတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊) “ဧဝံ စေ နော ဝိဟရတံ (ပ) အဟောရတ္တာန မစ္စယေ”
တိ- “ဧဝံ စေ နော ဝိဟရတံ (ပ) အဟောရတ္တာန မစ္စယေ”ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ-
ဤဂါထာကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၃၈) [ရဋ္ဌဝဒ္ဓန(ရဋ္ဌဝဗန)]- တိုင်းနိုင်ငံသူ ရှင်လူအများကို ပွားစေတော်မူ
တတ်သော၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တုယံဝါပိ- သင်မင်းမြတ်အားလည်း
ကောင်း၊ မယံဝါပိ- ငါအားလည်းကောင်း၊ ဧဝံဝိဟရတံ- ဤသို့ ကွေကွင်း၍
နေကြလတ္တံ့ကုန်သော၊ နောအမှာကံ- ငါတို့အား၊ အန္တရာယော- အန္တရာယ်
သည်၊ နဟေဿတိစေ- မဖြစ်ပါငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့ အန္တရာယ်မဖြစ်ကြ
ပါသည်ရှိသော်၊ အဟောရတ္တာနံ- နေ့ညဉ့်တို့၏၊ အစ္စယေ- လွန်ခြင်းသည်၊
သတိ- ရှိသော်၊ အပ္ပေဝနာမပဿေမ- မြင်ရကုန်ငြားအံ့လည်းမသိ။

တတ္ထ- ထိုဧဝံ စေ နောစသော ဂါထာ၌၊ ဧဝံ စေ နောတိ- ဧဝံ စေ နော
ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ နာနာ- အသီးသီးသည်၊
(ဝါ) ကွဲကွာသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဝိဟရန္တာနံ- နေကုန်သော၊ အမှာကံ- ငါတို့မှာ၊
အန္တရာယော- အန္တရာယ်သည်၊ သစေ န ဟေဿတိ- အကယ်၍မဖြစ်အံ့၊ တုယံ
ဝါ- သင့်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ မယံ ဝါ- ငါ့အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဇီဝိတံ-
အသက်ရှင်ခြင်းသည်၊ ပဝတ္တိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ ဣတိ- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေတိ- ပြ၏။

ပဿေမာတိ- ပဿေမဟူသည်ကား၊ အပိ နာမ ပဿေယျာမ- တွေ့မှုလည်း
တွေ့ရာ၏။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊
ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ဒေသေတွာ- ဟောတော်မူ၍၊
“မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ အပ္ပမတ္တော- မမေ့မလျော့ခြင်းသည်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်တော်မူ
လော။” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ ဥယျာနာ- ဥယျာဉ်တော်မှ၊ နိက္ခမိတွာ- ထွက်ခဲ့၍၊
ဧကသ္မိ- တစ်ခုသော၊ သဘာဂဋ္ဌာနေ- တင့်သင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ ဘိက္ခာယ-
ဆွမ်းအလို့ငှာ၊ စရိတွာ- လှည့်လည်၍၊ ဗာရာဏသီတော- ဗာရာဏသီပြည်မှ၊ နိက္ခမ္မ-
ထွက်သွားလေ၍၊ အနုပုဗ္ဗေန- အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့်၊ ဟိမဝန္တာကာသမေဝ-
ဟိမဝန္တာအရပ်သို့သာလျှင်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ကိဉ္စိ- အတန်ငယ်သော၊ ကာလံ-
ကာလပတ်လုံး၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဩတရိတွာ- (ဟိမဝန္တာမှ) သက်ဆင်း၍၊
ဧကံ- တစ်ခုသော၊ ပစ္စန္တဂါမံ- တိုင်းစွန်ပြည်ဖျားအရပ်ကို၊ နိဿာယ- အမှီပြု၍၊
အရညေ- တော၌၊ ဝသိ- နေပြီ။

ပန- အဖို့တစ်ပါးကို ဆိုဦးအံ့၊ တဿ- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်း၏၊ ဂတကာလ
တော- သွားရာအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ- စ၍၊ တေ အမတ္တာ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊
ဝိနိစ္ဆယေ- တရား(မှုခင်း) ဆုံးဖြတ်ရာ၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်နေကုန်၍၊ ဝိလောပံ-
ဖျက်ဆီးခြင်းကို၊ ကရောန္တာ- ပြုကုန်လျက်၊ စိန္တယိသု- ကြံကြကုန်ပြီ၊ (ကိံ စိန္တယိသု-
နည်း၊) “မဟာဗောဓိပရိဗ္ဗာဇကော- မဟာဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ သစေ
အာဂမိဿတိ- အကယ်၍လားငြားအံ့၊ နော- ငါတို့၏၊ ဇီဝိတံ- အသက်သည်၊ နတ္ထိ-
ရှိတော့မည်မဟုတ်၊ နုခေါ- စင်စစ်သော်ကား၊ အဿ- ထို မဟာဗောဓိပရိဗိုဇ်၏၊
အနာဂမနကာရဏံ- မလာလတ္တံ့သော အကြောင်းကို၊ ကိံ- အဘယ်သို့၊ ကရေယျာမ-
ပြုကြကုန်အံ့နည်း”၊ ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တယိသု- ကြံကြကုန်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နေသံ-
ထိုအမတ်တို့အား၊ ဧတံ ဧသော- ဤအကြံသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ၊ (ကိံ အဟောသိ-
နည်း၊) “ဣမေသတ္တာ- ဤသတ္တဝါတို့သည်၊ ပဋိဗဒ္ဓဌာနံနာမ- တပ်မက်သူရှိရာအရပ်
မည်သည်ကို၊ ဇဟိတုံ- စွန့်ခြင်းငှာ၊ နသက္ကေန္တိ- မတတ်နိုင်ကုန်၊ ဣဓ- ဤမြို့၌၊ အဿ-
ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်း၏၊ ပဋိဗဒ္ဓဌာနံ- တပ်မက်နှစ်သက်ရာဌာနသည်ကား၊ ကိနုခေါ-
အဘယ်နည်း” ဣတိ- ဤသို့သော အကြံသည်၊ အဟောသိ- ပြီ၊ တတော- ထို့နောင်မှ၊
“ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိ- မိဖုရားကြီးတည်း” ဣတိ- ဤသို့ ဥ တွာ-

သိ၍၊ “ယံ (ယသ္မာ)- အကြင်အကြောင်းကြောင့်၊ သော- ထိုဗောဓိပရိပ္ပိဋ်သည်၊ ဣမံ- ဤမိဖုရားကို၊ နိဿာယ- အမှီပြု၍၊ အာဂစ္ဆေယျ- လာပြန်လာရာ၏၊ ဧတံ ဌာနံ- ထိုအကြောင်းသည်၊ ဝိဇ္ဇတိ ခေါ် ပန- ရှိချေ၏သာလျှင်တည်း၊ ပဋိကစ္ဆေဝ- ဗောဓိပရိပ္ပိဋ် မလာမီကပင်လျှင်၊ နံ- ထိုမိဖုရားကို၊ မာရာပေဿာမ- သတ်စေကုန်အံ့၊” ဣတိ- ဤသို့ (စိန္တေတွာ- ကြံကြကုန်၍၊) တေ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ ရာဇာနံ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ ဧတံ- ဤစကားကို၊ အဝေါစုံ- လျှောက်တင်ကုန်ပြီ၊ “ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊ ဣမသ္မိ- ဒိဝသေ- ဤနေ၌၊ နဂရေ- မြို့တော်၌၊ ဧကာ- တစ်ခုသော၊ ကထာ- စကားကို၊ (အမေဟိ- အကျွန်ုပ်တို့သည်၊) သူယတိ- ကြားအပ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အဝေါစုံ- ကုန်ပြီ၊) ကထာနာမ- စကားမည်သည်၊ ကိ- အဘယ်နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊) (မဟာရာဇ- အရှင်မင်းမြတ်၊) မဟာဗောဓိပရိပ္ပိဋာဇကောစ- မဟာ ဗောဓိပရိပ္ပိဋ်သည်လည်းကောင်း၊ ဒေဝီစ- မိဖုရားကြီးသည်လည်းကောင်း၊ အည- မညံ- အချင်းချင်း၊ သာသနပဋိသာသနံ- သတင်းစကား၊ တုံ့ပြန်သော သတင်း စကားကို၊ ပေသေန္တိ ကိရ- မှာကြားပို့သစေကုန်သတတ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အဝေါစုံ- လျှောက်တင်ကုန်ပြီ၊) ကိန္တိ- အဘယ်သို့လျှင်၊ ကတွာ- ပြု၍၊ (ပေသေန္တိ- မှာကြား ပို့သစေခိုင်းကုန်သနည်း၊) ဣတိ- ဤသို့၊ (ပုစ္ဆိ- မေးတော်မူပြီ၊) “(ဒေဝီ- အရှင်မိဖုရား၊) အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဗလေန- အစွမ်းဖြင့်၊ ရာဇာနံ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ မာရာပေတွာ- သတ်စေ၍၊ မမ- ငါ့အား၊ သေတစ္ဆတ္တံ- ထီးဖြူကို၊ ဒါတုံ- ပေးခြင်းငှာ၊ သက္ကာနုခေါ- တတ်နိုင်ပါမည်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ တေန- ထိုမဟာဗောဓိပရိပ္ပိဋ်သည်၊ ဒေဝိယာ- အရှင်မိဖုရားအား၊ ပေသိတံကိရ- ပို့ဆောင်စေခိုင်းအပ်သတတ်၊ “ရညော- မင်းအား၊ မာရဏံနာမ- သေစေခြင်းမည်သည်၊ မမ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဘာရော- တာဝန်တည်း၊ မဟာဗောဓိပရိပ္ပိဋာဇကော- မဟာဗောဓိပရိပ္ပိဋ်သည်၊ ခိပ္ပံ- လျင်မြန်စွာ၊ အာဂစ္ဆတု- ကြွလာလှည့်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ တာယပိ- ထိုမိဖုရားကြီးသည်လည်း၊ အဿ- ထိုမဟာ ဗောဓိပရိပ္ပိဋ်အား၊ ပေသိတံ- မှာကြားစေခိုင်းအပ်ပြီ၊ (ဣတိ- ဤသို့၊ အဝေါစုံ- လျှောက်တင်ကြကုန်ပြီ၊) ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ပုနပျုနံ- အဖန်တလဲလဲ၊ ကထေန္တာနံ- လျှောက်တင်ကြကုန်သော၊ တေသံ- ထို အမတ်တို့၏၊ (ဝစနံ- စကားကို၊) သဒ္ဒဟိတွာ- ယုံကြည်၍၊ “ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ကိ- အဘယ်သို့၊ ကတ္တဗ္ဗံ- ပြုအပ် သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ- မေးတော်မူ၍၊ “(ဒေဝ- အရှင်မင်းမြတ်၊) ဒေဝီ- မိဖုရားကြီးကို၊ မာရေတုံ- သတ်ခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- ထိုက်ပါ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝုတ္တေ-

လျှောက်တင်အပ်သော်၊ အနုပပရိက္ခိတွာဝ- မစုံစမ်း မဆင်ခြင်မှု၍သာလျှင်၊
 “တေနဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ တုဗ္ဗေဝ- သင်တို့သည်ပင်လျှင်၊ နံ- ထိုမိဖုရားကြီးကို၊
 မာရေတွာ- သတ်၍၊ ခဏ္ဍာခဏ္ဍိကံ- အပိုင်းအပိုင်းရှိသည်ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ- ဖြတ်၍၊
 ဝစ္စကူပေ- ကျင်ကြီးတွင်း၌၊ ခိပထ- ပစ်ချကုန်လော၊” ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ဆိုပြီ၊
 တေ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ တထာ- ထိုသို့စီရင်သည့်အတိုင်း၊ ကရိသု- ပြုကြကုန်ပြီ၊
 တဿာ- ထိုမိဖုရားကြီးကို၊ မာရိတဘာဝေါ- သတ်စေအပ်သည်၏အဖြစ်သည်၊
 သကလနဂရေ- အလုံးစုံသော မြို့၌၊ ပါကဋ္ဌော- ထင်ရှားကျော်စောသည်၊ အဟောသိ-
 ဖြစ်ပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ “ဣမိနာ- ဤမင်းသည်၊ နော- ငါတို့၏၊ နိရပရာဓာ-
 အပြစ်မရှိသော၊ မာတာ- မယ်တော်မိဖုရားကြီးကို၊ မာရိတာ- သတ်စေအပ်ပြီ၊” ဣတိ-
 ဤသို့၊ အဿာ- ထိုမိဖုရားကြီး၏၊ စတ္တာရော- လေးယောက်ကုန်သော၊ ပုတ္တာ-
 သားတော်တို့သည်၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ပစ္စတ္ထိကာ- ရန်သူတို့သည်၊ အဟေသု-
 ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ မဟာဘယပ္ပတ္တော- ကြီးစွာသော ဘေးသို့
 ရောက်သည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ပြီ။

မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း မဟာဗောဓိပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်၊ ပရမ္မရာယ-
 အဆင့်ဆင့်အားဖြင့်၊ တံ ပဝတ္တိ- ထိုသတင်းစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ “မံ- ငါကို၊
 ဌပေတွာ- ထား၍၊ အညော- ငါမှတစ်ပါးသော၊ တေ ကုမာရေ- ထိုမင်းသား
 လေးယောက်တို့ကို၊ သညာပေတွာ- သိစေ၍၊ ပိတရံ- ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊
 ခမာပေတုံ- သည်းခံစေခြင်းငှာ၊ သမတ္ထောနာမ- စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည်၊ နတ္ထိ-
 မရှိ၊ ရညောစ- မင်းအားလည်း၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊ ဒဿာမိ- ပေးအံ့၊ ကုမာရေစ-
 မင်းသားလေးယောက်တို့ကိုလည်း၊ ပါပတော- မကောင်းမှုမှ၊ မောစေဿာမိ-
 လွတ်စေအံ့၊” ဣတိ- ဤသို့၊ စိန္တေသိ- ကြံပြီ၊ (စိန္တေတွာ- ကြံပြီး၍၊) သော-
 ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ ပုနဒိဝသေ- နောက်တစ်နေ့၌၊ ပစ္စန္တဂါမံ-
 ပစ္စန္တရစ်ရွာသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ မနုဿေဟိ- လူတို့သည်၊ ဒိန္နံ- ပေးလှူအပ်သော၊
 မက္ကဋ္ဌမံသံ- မျောက်သားကို၊ ခါဒိတွာ- ဘုန်းပေးတော်မူပြီး၍၊ တဿ- ထိုမျောက်၏၊
 စမ္ပံ- သားရေကို၊ ယာစိတွာ- တောင်း၍၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ အဿမပဒေ-
 သင်္ခမ်းကျောင်း၌၊ သုက္ခာပေတွာ- ခြောက်စေပြီး၍၊ နိဂ္ဂန္တံ- အနံ့မရှိအောင်၊ ကတွာ-
 ပြု၍၊ နိဝါသေသိပိ- ဝတ်လည်း ဝတ်ပြီ၊ ပါရုပေသိပိ- ရုံလည်း ရုံပြီ၊ အံသေပိ-

ပန်း၌လည်း၊ ဌပေသိ- တင်ပြီ၊ ကိ ကာရဏာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ (ဧဝံ- ဤသို့၊ ကရော-သိ- ပြုသနည်း၊) “(မက္ခဋေ- မျောက်သည်၊) မေ- ငါ့အား၊ ဗဟူပကာရော- များစွာ ကျေးဇူးရှိ၏၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝစနတ္ထာယ- ဆိုခြင်းအကျိုးငှာ၊ (ကရောသိ- ပြုတော်မူပြီ၊) သော- ထိုဘုရားလောင်းဗောဓိပရိပ္ပိဋ်သည်၊ တံ စမ္ပ- ထိုမျောက်သားရေကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အနုပုဗ္ဗေန- အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့်၊ ဗာရာဏသီ- ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ- ရောက်၍၊ ကုမာရေ- မင်းသားတို့ကို၊ ဥပသင်္ကမိတွာ- ချဉ်းကပ်တော် မူ၍၊ “(ကုမာရေ- မင်းသားတို့၊) ပိတုဃာတက- ကမ္ပနာမ- အဖကိုသတ်သော မကောင်းမှုကံမည်သည်၊ ဒါရဏံ- ကြမ်းကြုတ်လှစွာ သော မကောင်းကျိုးရှိ၏၊ တံ- ထိုပိတုဃာတကကံကို၊ ဝေါ- သင်မင်းသားတို့သည်၊ န ကာတဗ္ဗံ- မပြုအပ်၊ အဇရာမရော- မအို၊ မသေ(နေရ)သော၊ သတ္တောနာမ- သတ္တဝါမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ အဟံ- ငါသည်၊ တုမေ- သင်မင်းသားတို့ကို၊ အညမညံ- အချင်းချင်း၊ သမဂ္ဂေ- တင့်သင့်ညီညွတ်သည်တို့ကို၊ ကရိဿာမိစ္စေဝ- ပြုအံ့ဟူ၍ သာလျှင်၊ အာဂတော- လာ၏၊ တုမေ- သင်မင်းသားတို့သည်၊ မယာ- ငါသည်၊ သာသနေ- သတင်းစကားကို၊ ပဟိတေ- စေအပ်သည်ရှိသော်၊ အာဂစ္ဆေယျထ- လာကြကုန်လော့” ဣတိ- ဤသို့၊ ကုမာရေ- မင်းသားတို့ကို၊ သြဝဒိတွာ- ဆုံးမပြီး၍၊ အန္တောနဂရေ- မြို့တွင်း၌၊ ဥယျာနံ- ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ မက္ခဋစမ္ပ- မျောက်သားရေကို၊ အတ္ထရိတွာ- ခင်း၍၊ သိလာပဋေ- ကျောက်ဖျာ၌၊ နိသီဒိ- ထိုင်နေပြီ။

အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိပ္ပိဋ်ကို၊ ဥယျာနပါလကော- ဥယျာဉ်စောင့်သည်၊ ဒိသွာ- မြင်၍၊ ဝေဂေန- လျင်မြန်စွာ၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ရညော- ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ အာရောစေသိ- လျှောက်ကြားပြီ၊ ရာဇာ- ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ သုတွာဝ- ကြား၍သာလျှင်၊ သဉ္ဇာတသောမနဿော- ကောင်းစွာဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ တေ အမစ္စေ- ထိုအမတ်တို့ကို၊ အာဒါယ- ခေါ်၍၊ တတ္ထ- ထိုဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ မဟာသတ္တံ- ဘုရားလောင်း ဗောဓိ ပရိပ္ပိဋ်ကို၊ ဝန္တိတွာ- ရှိခိုး၍၊ ဧကမန္တံ- တင့်သင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်နေ၍၊ ပဋိသန္တာရံ- နွေးထွေးပျူငှာ လောကဝတ်ပြုခြင်းကို၊ ကာတံ- ပြုခြင်းငှာ၊ အာရဘိ- အားထုတ်ပြီ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိပ္ပိဋ်သည်၊ တေန- ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိံ- အတူတကွ၊ အသမ္မောဒိတွာ- မဝမ်းမြောက်မူ၍၊

မက္ကဋ္ဌစမ္ပမေဝ- မျောက်သားရေကိုသာ၊ ပရိမဇ္ဇိ- သုံးသပ်ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို၊ “ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ တုမေ- အရှင်ဘုရားတို့ သည်၊ မံ- အကျွန်ုပ်ကို၊ အကထေတွာ- မပြောဆိုမူ၍၊ မက္ကဋ္ဌစမ္ပမေဝ- မျောက်သား ရေကိုသာလျှင်၊ ပရိမဇ္ဇထ- သုံးသပ်တော်မူကုန်ဘိ၏၊ ဝေါ- အရှင်ဘုရားတို့အား၊ ဣဒံ- ဤမျောက်သားရေသည်၊ မယာ- အကျွန်ုပ်ထက်၊ ကိ ဗဟူပကာရတရံ- ကျေးဇူးကြီးမြတ်လေသလော၊” ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟ- မေးလျှောက်ပြီ၊ မဟာ- ရာဇ- ဒါယကာမင်းမြတ်၊ ဧသ ဧသော ဝါနရော- ဤမျောက်သည်၊ မေ- ငါ့အား၊ ဗဟူပကာရော- များသော ကျေးဇူးရှိသည်၊ အာမ- ဟုတ်၏၊ အဟံ- ငါသည်၊ အဿ- ထိုမျောက်၏၊ ပိဋ္ဌေ- ကျောက်ကုန်း၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်(စီး)၍၊ ဝိစရိ- သွားရပြီ၊ အယံ- ဤမျောက်သည်၊ မေ- ငါ၏၊ ပါနီယယဋ္ဌံ- သောက်ရေအိုးကို၊ အာဟရိ- ဆောင်ပေပြီ၊ ဝသနဋ္ဌာနံ- နေရာအရပ်ကို၊ သမ္ပဇ္ဇိ- တံမြက်လှည်းပေးပြီ၊ မမ- ငါ့အား၊ အာဘိသမာ- စာရိကဝတ္ထ ပဋိဝတ္ထံ- ထူးကဲမြင့်မြတ်သော အကျင့်ဖြစ်သော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် (သီလသိက္ခာ)ကို၊ အကာသိ- ပြုပြီ၊ အဟံပန- ငါသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒုဗ္ဗလစိတ္တတာယ- အားနည်းသော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အဿ- ထိုမျောက်၏၊ မံသံ- အသားကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ ဓမ္မံ- သားရေ(အရေ)ကို၊ သုက္ခာပေတွာ- ခြောက်စေ၍၊ အတ္ထရိတွာ- ခင်း၍၊ နိသီဒါမိစေဝ- ထိုင်လည်း ထိုင်၏၊ နိပဇ္ဇာမိစ- အိပ်လည်း အိပ်၏၊ ဧဝံ- ဤအကြင် အကြင်ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်၊ ဧသ ဧသော- ဤမျောက်သည်၊ မယံ- ငါ့အား၊ ဗဟူပကာရော- များစွာ ကျေးဇူးရှိပေ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ) ဣတိ- ဤသို့၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ တေသံ- ထိုအမတ်တို့၏၊ ဝါဒေ- အယူတို့ကို၊ ဘိန္ဒနတ္တာယ- ဖျက်ဆီးခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဝါနရစမ္ပေ- မျောက်သားရေ၌၊ ဝါနရဝေါဟာရံ- မျောက်ဟူ၍ခေါ်ဝေါ် (ပြောဆို)ခြင်းကို၊ အာရောပေတွာ- တင်၍၊ တံ တံ ပရိယာယံ- ထိုထိုအကြောင်း ပရိယာယ်ကို၊ သန္ဓာယ- ရည်ရွယ်၍၊ ဣမံ ကထံ- ဤစကားကို၊ ကထေသိ- ဆိုတော်မူပြီ၊ ဟိ- ထိုစကားသည် မှန်၏၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ တဿ- ထိုမျောက်၏၊ (ဥပရိ- အရေပေါ်၌) နိဝုတ္ထပုဗ္ဗတ္တာ- ရှေး၌နေအပ်ဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ “ပိဋ္ဌေ- ကျောက်ကုန်း၌၊ နိသီဒိတွာ- စီးထိုင်၍၊ ဝိစရိ- သွားရပြီ၊” ဣတိ-ဣမံကထံ- ဤစကားကို၊ အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ၊ တံ(စမ္ပံ)- ထိုမျောက်(သား)ရေကို၊ အံသေ- ပခုန်း၌၊ ကတွာ- တင်၍၊ ပါနီယ ယဋ္ဌဿ- သောက်ရေအိုးကို၊ အာဟဋ္ဌပုဗ္ဗတ္တာ- ရှေး၌(ထမ်းပို့)

ဆောင်ယူအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ “ပါနီယယဋ်- သောက်ရေအိုးကို၊ အာဟရိ- ထမ်းပိုးရွက်ဆောင်ပြီ၊” ဣတိ- ဤသို့သော စကားကို၊ အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ၊ တေန ဓမ္မေန- ထိုမျောက်(သား)ရေဖြင့်၊ ဘူမိယံ- မြေ၌၊ သမ္ပဋ္ဌပုဗ္ဗတ္တာ- ရှေး၌တံမြက်လှည်း အပ်ဖူးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ “ဝသနဌာနံ- နေရာအရပ်ကို၊ သမ္ပဇ္ဇိ- တံမြက်လှည်း ဖူးပြီ၊” ဣတိ(ဝစနံ)- ဤသို့သော စကားကို၊ အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ၊ နိပန္နကာလေ- (လျောင်း)အိပ်သော ကာလ၌၊ တေန ဓမ္မေန- ထို မျောက်(သား)ရေနှင့်၊ ပိဋိယာ- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကျောတော်၏၊ ဝါ- ကို၊ အက္ကန္တကာလေ- နင်းသော ကာလ၌၊ ပါဒါနံ- ခြေတော်တို့၏၊ ဝါ- တို့ကို၊ ဖုဋ္ဌပုဗ္ဗတ္တာ- ရှေး၌တွေ့ထိအပ်ဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ “မေ- ငါအား၊ ဝတ္တပဋိဝတ္တံ- ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို၊ အကာသိ- ပြုဖူးပြီ၊” ဣတိ(ဣမံဝစနံ)- ဤသို့သော စကားကို၊ အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ၊ ဆာတကာလေပန- မွတ်သိပ် ဆာလောင်သောအခါ၌ကား၊ တဿ- ထိုမျောက်၏၊ မံသံ- အသားကို၊ လဘိတွာ- ရ၍၊ ခါဒိတတ္တာ- ခဲစားအပ်ပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ “အဟံ ပန- ငါသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဒုဗ္ဗလစိတ္တတာယ- အားနည်းသော စိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ တဿ- ထိုမျောက်၏၊ မံသံ- အသား ကို၊ ခါဒိ- စားပြီ၊” ဣတိ (ဣမံ ဝစနံ)- ဤသို့သော စကားကို၊ အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ။

တံ- ထိုစကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ တေ အမတ္တာ- ထိုအမတ်တို့သည်၊ “တေန- ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ ပါဏာတိပါတော- သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းကို၊ ကတော- ပြုအပ်ပြီ၊” ဣတိသညာယ- ဤသို့သော အမှတ်ဖြင့်၊ “ဘော- အိုပရိသတ် အပေါင်းတို့၊ ပဗ္ဗဇိတဿ- ရဟန်း၏၊ ကမ္မံ- အမှုကို၊ (တုမေ- သင်တို့သည်၊) ပဿ- ထ- ရှုကြပါကုန်လော၊ မက္ကဋ်- မျောက်ကို၊ မာရေတွာ- သတ်၍၊ မံသံ- မျောက်သားကို၊ ခါဒိတွာ- စား၍၊ စမ္မံ- အရေကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဝိစရတိကိရ- လှည့်လည်သတတ်၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ပါဏိ- လက်ခုပ်ကို၊ ပဟရိတွာ- တီး၍၊ ပရိဟာသံ- ပြက်ရယ်ခြင်းကို၊ အကံသု- ပြုကြကုန်ပြီ။

မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ တေ- ထိုအမတ်တို့ကို၊ တထာ- ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ကရောန္တေ- ပြက်ရယ်ပြုကုန်သည်တို့ကို၊ ဒိသွာ- မြင်တော်မူ၍၊ “ဣမေ- ဤအမတ်တို့သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝါဒဘေဒနတ္ထာယ- အယူဝါဒကို ဖျက်ဆီးခြင်းအကျိုးငှာ၊ မမ- ငါ၏၊ စမ္မံ- မျောက်ရေကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အာဂတဘာဝံ- လာသည်၏အဖြစ်ကို၊ န ဇာနန္တိ- မသိကြကုန်၊ နေ- ထိုအမတ်တို့

ကို၊ ဇာနာပေဿာမိ- သိစေအံ့” ဣတိ- ဤသို့လုံးသွင်း၍၊ အဟေတုကဝါဒိ- အဟေတုကဝါဒိအမတ်ကို၊ တာဝ- ရှေးဦးစွာ၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “အာဝုသော- ဒါယကာ၊ တံ- သင်သည်၊ ကသ္မာ- အဘယ်ကြောင့် မ- ငါ့ကို ပရိဟသသိ- ပြက်ရယ်ပြု ဘိသနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့ ပဉ္စိ- မေးတော်မူပြီ (ဘိက္ခု- အိုရဟန်း၊) မိတ္တဒမ္ဘိကဗ္ဗဿစေ- အဆွေခင်ပွန်းကိုပြစ်မှားသော အမှုကိုလည်းကောင်း၊ ပါဏာတိပါတဿစ- သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကတတ္တာ- ပြုအပ်သည်၏အဖြစ် ကြောင့်၊ (ပရိဟသာမိ- ပြက်ရယ်ပြု၏၊) ဣတိ- ဤသို့၊ (အာဟ- ဆိုပြီ၊) တတော- ထို့နောင်မှ၊ မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်၊ “(အာဝုသော- ဒါယကာ၊) ယောပန- အကြင်သူသည်ကား၊ (တာဝ- သင်၏၊) ဂတိယာစေ- လားရာဂတိအားလည်းကောင်း၊ တေ- သင်၏၊ ဒိဋ္ဌိယာစ- အယူဝါဒအားလည်း ကောင်း၊ သဒ္ဓဟိတွာ- ယုံကြည်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားခြင်းအမှု၊ ပါဏာတိပါတအမှုကို၊ ကရေယျ- ပြုလေရာ၏၊ တေန- ထိုသူသည်၊ ကိ- အဘယ် အမှုကို၊ ဒုက္ကဋ်- မကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝတွာ- ဆို၍၊) တဿ- ထိုအဟေတုကဝါဒအမတ်၏၊ ဝါဒ- အယူဝါဒကို၊ ဘိန္နန္တော- ဖျက်ဆီး တော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဥဒီရဏာစေဝ သံဂတျာ (ပ) ဟိ တာဒိသော”တိ- “ဥဒီရဏာ- စေဝ သံဂတျာ (ပ) ဟိ တာဒိသော”ဟူကုန်သော၊ (ဣမာတိဿော ဂါထာ- ဤသုံးဂါ ထာတို့ကို၊) အာဟ- ဆိုပြီ။

(၁၃၉) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ လောကော- လောကသည်၊ သံဂတျာစ- ခြောက်ပါးသော အမျိုးသားတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အမျိုးသို့ရောက်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘာဝါယ- သဘောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနုဝတ္တတိ- ချမ်းသာခြင်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အကာမာ- အလိုမရှိသဖြင့်၊ အကရ- ဇနီစယံဝါ- မကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ ကရဇနီယံဝါပိ- ကောင်းမှုကို လည်းကောင်း၊ ကုဗ္ဗတိ- ပြု၏၊ ဣတိ- ဤသို့ တံ- သင်ဒါယကာသည်၊ ဝဒတိ- ဆို၏၊ အယံ- ဤစကားသည်၊ တဝ- သင်၏၊ ဥဒီရဏာစေ- စကားဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံသန္တေ- ဤသို့သင့်စကားဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ကောနာမ- အဘယ်မည်သော သတ္တဝါသည်၊ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်၊ [လိပ္ပတိ (လိမ္မတိ)]- လိမ်းကျံမည် နည်း။

(၁၄၀) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ တဝ- သင်၏၊ သော အတ္ထောစ- ထိုအဟေတုက ဝါဒဟုဆိုအပ်သောအနက်သည်လည်းကောင်း၊ သော ဓမ္မောစ- ထိုအနက်ကို

ပြတတ်သော သဒ္ဓါသည်လည်းကောင်း၊ ကလျာဏော- ကောင်းမြတ်သည်၊
ဟောတိစေ- ဖြစ်ငြားအံ့၊ ပါပကော- ယုတ်မာသည်၊ နစဟောတိစေ-
မဖြစ်ငြားအံ့၊ ဘောတော- သင်ဒါယကာ၏၊ ဝစနံ- အကြောင်းမရှိဘဲ သတ္တဝါ
တို့သည် ဆင်းရဲချမ်းသာကို ခံရကုန်၏ဟူသော စကားသည်၊ သစ္စံစေ-
မှန်ငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့မှန်သည်ရှိသော်၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝါနရော-
မျောက်ကို၊ သုဟတော- သတ်အပ်သည် ကောင်းပါတောင်းတကား။

(၁၄၁) ဟိသစ္စံ- မျောက်ကို သတ်အပ်သည်ကား ကောင်းစွာဟူ၍ ဆိုအပ်
သော ငါစကားသည် မှန်၏၊ ဘောတော- အရှင်၏၊ ဝါဒေါ- အယူဝါဒသည်၊
တာဒိသော- ထိုငါပြုသောအမှုနှင့် တူသော သဘောရှိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊
မမ- ငါအား၊ ဂရဟမာနေ- ကဲ့ရဲ့မိသော အပြစ်ကို၊ ဝိဇာနိ ယာစေ- သိသည်
ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့ သိသည်ရှိသော်၊ မံ- ငါကို၊ တံ- သင်ဒါယကာ
သည်၊ နဂရဟေယျာသိ- မကဲ့ရဲ့ရာ။

တတ္ထ- ထိုဥဒီရဏာစသော ဂါထာတို့၌၊ ဥဒီရဏာတိ- ဥဒီရဏာဟူသည်ကား၊
ကထာ- စကားသည်၊ သံဂတျာတိ- သံဂတျာဟူသည်ကား၊ သံဂတိယာ- ဘဝ
ခြောက်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးသို့ ကပ်ရောက်ခြင်းဖြင့်၊ ဆန္ဒ- ခြောက်ပါးကုန်သော၊
အဘိဇာတီနံ- အမျိုးဇာတ်တို့တွင်၊ တံ တံ အဘိဇာတိ- ထိုထိုအမျိုးဇာတ်သို့၊
ဥပဂမနေန- ကပ်ရောက်ခြင်းဖြင့်၊ ဘာဝါယမနုဝတ္တတိတိ- ဘာဝါယမနုဝတ္တတိဟူ
သည်ကား၊ ဘာဝေန- ပင်ကိုယ်သဘောအားဖြင့်၊ အနုဝတ္တတိ- ဖြစ်၏၊ ကရဏတ္ထေ-
ကရိုဏ်းအနက်၌၊ သမ္ပဒါနံ- သမ္ပဒါနိဝိဘတ်တည်း၊ အကာမာတိ- အကာမာဟူသည်
ကား၊ အကာမေန- အလိုမရှိသဖြင့်၊ အနိစ္ဆာယ- အလိုမရှိသဖြင့်၊ အကရဏီယံ ဝါ
တရဏီယံ ဝါပီတိ- အကရဏီယံ ဝါ ကရဏီယံ ဝါပီဟူသည်ကား၊ အကတ္တဗ္ဗံ- မပြု
သင့်သော၊ ပါပံ ဝါ- မကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ ကတ္တဗ္ဗံ- ပြုသင့်သော၊ ကုသလံ
ဝါ- ကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ ကုပ္ပတိတိ- ကုပ္ပတိဟူသည်ကား၊ ကရောတိ- ပြု၏၊
က္ခိဇာတိ- ကိစ္စာဟူသည်ကား၊ ဣဓ- ဤအရာ၌၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ ဣဒံ-
ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တံ- သင်သည်၊ အဟေတု-
ကဝါဒီ- အဟေတုကအယူရှိသူသည်၊ သတ္တာနံ- သတ္တဝါတို့၏၊ သံကိလေသာယ-
ညစ်ညူးခြင်းငှာ၊ ဟေတု- အကြောင်းသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ပစ္စယော- အကြောင်းသည်၊
နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ အာဒိဒိဋ္ဌိကော- ဤသို့စသော အယူရှိသူသည်၊ (အသိ- ဖြစ်၏။)

အယံ လောကော- ဤလောကသည်။ သံဂတိယာ စေတ- ဂတိခြောက်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးသို့ လားရောက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဘာဝေန စ- ပင်ကိုယ်သဘော အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနုဝတ္တတိ- ဖြစ်၏။ ပရိဏမတိ- ကိုင်းညွတ်၏။ တတ္ထ တတ္ထ- ထိုထိုဘဝ၌၊ သုခဒုက္ခ- ချမ်းသာဆင်းရဲကို၊ ပဋိသံဝေဒေတိ- ခံစားရ၏။ အကာမကောဝ- အလိုမရှိဘဲသာလျှင်၊ ပါပံ ဝါ- မကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ ပုညံ ဝါ- ကောင်းမှုကို လည်းကောင်း၊ ကရောတိ- ပြု၏။ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒသိ- ဆိုဘိ၏။ တဝ- သင်၏။ အယံ ဥဒီရဏာ- ဤစကားသည်။ တထာ- ထိုသို့ဆိုသည့်အတိုင်း၊ သစေ(ဘဝတိ)- အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ ဧဝံ သန္တေ- ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ အကာမကရဏီယသ္မိ- အလိုမရှိဘဲပြုရာ၌၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဓမ္မတာယ- ပင်ကိုယ် သဘောအားဖြင့်၊ ပဝတ္တမာနေ- ဖြစ်သော၊ ပါပေ- မကောင်းမှု၌၊ ကော- အဘယ်မည် သော၊ သတ္တော- သတ္တဝါသည်၊ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်၊ လိပ္ပတိ- လိမ်းကျံပါအံ့၊ ဟိ- မှန်၏။ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ အကတေန- မပြုအပ်သော၊ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်၊ သစေ လိပ္ပတိ- အကယ်၍လိမ်းကျံအံ့ (ယော- အကြင် သူသည်၊ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်) န လိပ္ပေယျ- မလိမ်းကျံရာ၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ (သော- ထိုသူသည်၊) န- မရှိလေရာ၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း။

သော စေတိ- သော စေဟူသည်ကား၊ အဟေတုကဝါဒသင်္ခါတော- အဟေတု ကဝါဒဟုဆိုအပ်သော၊ တဝ- သင်၏။ သော ဘာသိတတ္ထော စ- ထိုဆိုအပ်သော အနက်သည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထဇောတကော- အနက်ကိုထွန်းပြတတ်သော၊ သော ဓမ္မော စ- ထိုသဒ္ဒါသည်လည်းကောင်း၊ ကလျာဏော- ကောင်းသည်၊ န စ ပါပ- ကော- မယုတ်ညံ့သည်၊ (စေ ဟောတိ- အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊) အဟေတူ- အကြောင်း မရှိမူ၍၊ အပ္ပစ္စယာ- အကြောင်းမရှိမူ၍၊ သတ္တာ- သတ္တဝါတို့သည်၊ သံကိလိဿန္တိ- ညစ်နွမ်းရကုန်၏။ သုခဒုက္ခ- ချမ်းသာဆင်းရဲကို၊ ပဋိသံဝေဒိယန္တိ- ခံစားရကုန်၏။ ဣတိ- ဤသို့၊ ဘောတော- အရှင်သည်၊ ဣဒံ ဝစနံ- ဤစကားသည်၊ သစ္စံ စေ- အကယ်၍မှန်ငြားအံ့၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝါနရော- မျောက်ကို၊ သုဟတော- ကောင်းစွာ သတ်အပ်သည်မည်၏။ ဧတ္ထ- ဤမျောက်ကို သတ်ရာ၌၊ မမ- ငါ့အတွက်၊ ဒေါသော- အပြစ်သည်၊ ကော- အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း၊ ဝိဇာနိယာတိ- ဝိဇာနိယာဟူသည်ကား၊ ဟိ- မှန်၏။ သမ္ပ- အဆွေ၊ တွံ- သင်သည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝါဒဿ- ဝါဒ၏၊ အပရာဓံ- အပြစ်ကို၊ သစေ ဇာနေယျာသိ-

အကယ်၍ သိခဲ့ငြားအံ့၊ မ- ငါ့ကို၊ န ဂရဟေယျာသိ- မကဲ့ရဲ့လေရာ၊ ကိကာရဏာ?- အဘယ်အကြောင်းကြောင့် နည်းဟူမူကား၊ ဟိ- အကြောင်းကား၊ ဘောတော- အရှင်၏၊ ဝါဒေါ- ဝါဒသည်၊ တာဒိသော- ထိုကဲ့သို့သဘောရှိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ အယံ- ဤရဟန်းသည်၊ မမ- ငါ၏၊ ဝါဒံ- ဝါဒကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မ- ငါ့ကို၊ (တံ- သင်သည်၊) ပသံသေယျာသိ- ချီးမွမ်းရာ၏၊ ပန- စင်စစ်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝါဒံ- ဝါဒကို၊ အဇာနန္တော- မသိသည်ဖြစ်၍၊ မ- ငါ့ကို၊ ဂရဟေယိ- ကဲ့ရဲ့ဘိ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- (ဣမာဟိဂါထာဟိ)- ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုလ်သည်၊ တံ- ထိုအဟေတုကဝါဒီအမတ်ကို၊ နိဂ္ဂဏိတွာ- နှိပ်တော်မူ၍၊ အပ္ပဋိဘာဏံ- ဉာဏ်၌ရှေးရှုမထင်ခြင်းကို၊ ဝါ- ဉာဏ်ကင်းသည်ကို၊ အကာသိ- ပြုတော်မူပြီ၊ သောပိ- ထိုအဟေတုကဝါဒီအမတ်သည်လည်း၊ ရာဇပရိသတိ- မင်း၏ ပရိသတ်၌၊ မင်္ဂုဘူတော- မျက်နှာမသာယာသည်ဖြစ်၍၊ ပတ္တက္ခန္ဓော- ဦးခေါင်းငိုက် ဆိုက်ကျသည်ဖြစ်၍၊ နိသိဒိ- ထိုင်နေပြီ။

မဟာသတ္ထောပိ- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုလ်သည်လည်း၊ တဿ- ထိုအဟေ- တုကဝါဒီအမတ်၏၊ ဝါဒံ- အယူဝါဒကို၊ ဘိန္ဒိတွာ- ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍၊ ဣဿရက- တဝါဒီ- လောကကိုအစိုးရသော မဟာဗြဟ္မာသည် ပြုလုပ်အပ်၏ဟု အယူရှိသော အမတ်ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ၍၊ “အာဝုသော- ဒါယကာ၊ တံ- သင်သည်၊ ဣဿရနိမ္မိတဝါဒံ- မဟာဗြဟ္မာ(ဗိဿနိ) အစိုးရသော သူသည် ဖန်ဆင်းအပ်၏ဟူသော အယူဝါဒကို၊ သာရတော- အနှစ်သာရအားဖြင့်၊ ယဒိ ပစ္စေသိ- အကယ်၍ ယုံကြည်အံ့၊ (ဧဝံသတိ- ဤသို့ ယုံကြည်သည်ရှိသော်၊) ကသ္မာ- အဘယ်ကြောင့်၊ မ- ငါ့ကို၊ ပရိဟသသိ- ပြက်ရယ်ပြုရဘိသနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (တံ- ထိုအယူဝါဒကို၊ ဘိန္ဒန္တော- ဖျက်ဆီးထော်မူလိုသည်ဖြစ်၍)၊ “ဣဿရော သဗ္ဗလော- ကဿ (ပ) ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော”တိ- “ဣဿရော သဗ္ဗလောကဿ (ပ) ဘောတောဝါဒေါဟိ တာဒိသော”ဟူကုန်သော၊ (ဣမာတိသောဂါထာ- ဤသုံးဂါ ထာတို့ကို) အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ။

(၁၄၂) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ သဗ္ဗလောကဿ- အလုံးစုံသော သတ္တဝါ၏၊ ဇီဝိတဉ္စ- အသက်မွေးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ [ဣဒ္ဓိ(ဣဒ္ဓိ)]ဗျသနဘာဝဉ္စ- တန်ခိုးပြည့်စုံခြင်း ပျက်စီးခြင်း အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကလျာဏပါပကံ-

ကောင်း မကောင်းသော၊ ကမ္မဉ္စ- ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊
 ဣဿရော- ဗြဟ္မာဗိဿနိုးအစိုးရသော သူသည်၊ သစေကုပ္ပေတိ-
 အကယ်၍ စီရင်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဧဝံသန္တေ- ဤသို့ ဗြဟ္မာဗိဿနိုးအစိုးရသော
 သူ စီရင်သည်ရှိသော်၊ ပုရိသော- သတ္တဝါသည်၊ နိဒ္ဒေသကာရီ- ညွှန်ပြ
 စီရင်သည်ကိုသာ ပြုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်၊ [နလိပ္ပတိ
 (နလိမ္မတိ)]- မလိမ်းကျံပါတကား၊ ဣဿရော- ဗြဟ္မာဗိဿနိုး အစိုးရသော
 သူသည်သာ၊ တေန- ထိုမကောင်းမှုဖြင့်၊ [လိပ္ပတိ(လိမ္မတိ)]- လိမ်းကျံလူးကပ်
 ပါလေသည်တကား။

(၁၄၃) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ တဝ- သင်၏၊ သောတာဒိသော- ထိုသို့
 သဘောရှိသော၊ အတ္ထောစ- ဗြဟ္မာဗိဿနိုးအစိုးရသောသူ ဖန်ဆင်းစီရင်၏
 ဟူသော အနက်သည်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မောစ- ထိုအနက်ကိုပြတတ်သော
 သဒ္ဓါသည်လည်းကောင်း၊ ကလျာဏော- ကောင်းမြတ်သည်၊ ဟောတိစေ-
 ဖြစ်ငြားအံ့၊ ပါပကော- ယုတ်မာသည်၊ နစဟောတိစေ- မဖြစ်ငြားအံ့၊
 ဘောတော- သင်ဒါယကာ၏၊ ဝစနံ- ဗြဟ္မာဗိဿနို့ အစိုးရသောသူ
 ဖန်ဆင်းစီရင်၏ဟူသော စကားသည်၊ သစ္စံ စေ- မှန်ငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ-
 ဤသို့ မှန်သည်ရှိသော်၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝါနရော- မျောက်ကို၊ သုဟတော-
 သတ်အပ်သည် ကောင်းစွာတကား။

(၁၄၄) ဟိသစ္စံ- မျောက်ကို သတ်အပ်သည် ကောင်းစွာတကားဟူ၍ ဆိုအပ်
 သော စကားသည် မှန်၏၊ အာဝုသော- ဒါယကာ၊ ဟိယသ္မာ- အကြံကြောင့်၊
 ဘောတော- သင်ဒါယကာ၏၊ ဝါဒေါ- ဝါဒသည်၊ တာဒိသော- ထိုငါပြုသော
 အမှုနှင့် တူသော သဘောရှိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ မမ- ငါအား၊ စောဒိယ-
 မာနေ- ကဲ့ရဲ့သည်ရှိသော်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝါဒဿ- အယူဝါဒအား၊
 အပရာဓံ- ကဲ့ရဲ့မိသောအပြစ်ကို၊ ဝိဇာနိယာစေ- သိငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့
 သိသည်ရှိသော်၊ မံ- ငါကို၊ တံ- သင်သည်၊ နဂရဟေ-ယျာသိ- မကဲ့ရဲ့ရာ။

တတ္ထ- ထိုဣဿရောစသော ဂါထာတို့၌၊ ကပ္ပေတိ ဇီဝိဟန္တိ- ကပ္ပေတိ ဇီဝိတံ
 ဟူသည်ကား၊ သစေ- အကယ်၍၊ ဗြဟ္မာ ဝါ- ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း၊ အညော-
 အခြားသော၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ဣဿရော ဝါ- အစိုးရသူသည်
 လည်းကောင်း၊ တံ- သင်သည်၊ ကသိယာ- လည်ထွန်ခြင်းဖြင့်၊ ဇီဝ- အသက်မွေးလော့၊
 တံ- သင်သည်၊ ဂေါရက္ခေန- နွားကို ထိန်းကျောင်းခြင်းဖြင့်၊ (ဇီဝ- အသက်မွေးလော့၊)

ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ သဗ္ဗလောကဿ- အလုံးစုံသော လောက၏၊ ဇီဝိတံ- အသက်ကို၊
 (ဝါ) ရှင်သန်မှုကို၊ သံဝိဒဟတိ- စီရင်အံ့၊ ဝိစာရေတိ- စီမံခန့်ခွဲအံ့၊ ဣဒ္ဓိ ဗျသနဘာ-
 ဝဇ္ဇာတိ- ဣဒ္ဓိ ဗျသနဘာဝဇ္ဇဟူသည်ကား၊ ဣဿရိယာဒိဘေဒါ- ဖန်ဆင်းခြင်းစသည်
 အပြားရှိကုန်သော၊ ဣဒ္ဓိယော စ- တန်ခိုးအစွမ်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဉာတိဝိန-
 ဘသာဒိကံ- ဉာတိ (ဆွေမျိုး) ပျက်စီးခြင်းအစရှိသော၊ ဗျသနဘာဝဇ္ဇ- ပျက်စီးခြင်း၏
 အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သေသံ- ကြွင်းကျန်သော၊ ကလျာဏပါပကံ- အကောင်း
 အဆိုးဖြစ်သော၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊ ကမ္မဉ္စ- ကံကိုလည်းကောင်း၊ ဣဿရောဝ-
 ဖန်ဆင်းသူသည်သာ၊ ယဒိ ကပေတိ ကရေတိ- အကယ်၍ ပြုငြားအံ့၊ နိဒ္ဒေသတာရီတိ-
 နိဒ္ဒေသကာရီဟူသည်ကား၊ တဿ- ထိုအစိုးရသူ၏၊ နိဒ္ဒေသံ- ညွှန်ပြချက်ကို၊
 အာဏတ္တိမေဝ- စေခိုင်းမှုကိုသာ၊ သေသော- ကြွင်းသော၊ ယော ကောစိ- တစ်စုံ
 တစ်ယောက်သော၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊ ယဒိ ကရေတိ- အကယ်၍ ပြုငြားအံ့၊
 ဧဝံ သန္တေ- ဤသို့ပြုသည်ရှိသော်၊ ယော ကောစိ- တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ပုရိသော-
 ယောက်ျားသည်၊ ပါပံ- မကောင်းမှုကို၊ ကရေတိ- ပြု၏၊ တဿ- ထိုမကောင်းမှု၏၊
 ဣဿရေန- ဖန်ဆင်းရှင်သည်၊ ကတတ္တာ- ပြုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
 ဣဿရောဝ- ဖန်ဆင်းရှင်သည်သာလျှင်၊ တေန ပါပေန- ထိုမကောင်းမှုဖြင့်၊ လိပ္ပတိ-
 လိမ်းကျံ၏၊ သေသံ- ကြွင်းသော စကားရပ်ကို၊ ပုရိမနယေနေဝ- ရှေ့နည်းဖြင့်သာလျှင်၊
 ဝေဒိတဗ္ဗံ- သိအပ်၏၊ စ- ထို့အပြင်၊ ဣဓ- ဤနေရာ၌၊ ယထာ ဝေဒိတဗ္ဗံ- သိအပ်သကဲ့သို့၊
 ဧဝံ- ဤအတူ၊ သဗ္ဗတ္ထ- အလုံးစုံသော အရာ၌၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ- သိအပ်၏။

ဣတိ- ဤသို့၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိပိုဇ်သည်၊ အဗ္ဗတောဝ-
 သရက်ပင်မှသာလျှင်၊ မုဂ္ဂရံ- တင်းပုတ်ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ အဗ္ဗံ- သရက်သီးကို၊
 ပါတေန္တောဝိယ- ကျစေ(ကြွေစေ)သကဲ့သို့၊ ဣဿရကရဏေနေဝ- လောကကို
 အစိုးရသော မဟာဗြဟ္မာသည် ပြုလုပ်(ဖန်ဆင်းခြင်း)ဖြင့်သာလျှင်၊ ဣဿရကတဝါဒိ-
 လောကကို အစိုးရသော မဟာဗြဟ္မာသည် ပြုလုပ်(ဖန်ဆင်း)အပ်၏ဟု ပြောဆိုကြောင်း
 အယူဝါဒကို၊ ဘိန္ဒိတွာ- ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍၊ ပုဗ္ဗေကတဝါဒီ- ရှေး၌ပြုဖူးသော
 ကံကြောင့် ချမ်းသာဆင်းရဲ၏ဟု အယူရှိသော အမတ်ကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်တော်မူ
 ၍၊ “အာဝုသော- ဒါယကာ၊ တွံ- သင်သည်၊ ပုဗ္ဗေကတဝါဒိ- ပုဗ္ဗေကတဝါဒကို၊
 သစ္စံ- မှန်၏ဟူ၍၊ ယဒိမညသိ- အကယ်၍အောက်မေ့အံ့၊ (မှတ်ထင်အံ့)၊ (ဧဝံ- ဤသို့
 အောက်မေ့သည်၊ သတိ- ရှိလတ်သော်) မံ- ငါ့ကို၊ ကိံ- အဘယ်ကြောင့်၊ ပရိဟသသိ

ဝါ- ပြက်ရယ်ပြုဘိသနည်း။” ဣတိ- ဤသို့ ဝတ္ထု- ဆို၍၊ (တမ္ဗိ- ထို အယူဝါဒကိုလည်း၊ ဘိန္ဒုန္တော- ဖျက်ဆီးတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍)။ “သစေ ပုဗ္ဗေကတ-ဟေတု၊ (ပ) ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော”တိ- “သစေ ပုဗ္ဗေကတ ဟေတု (ပ) ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော” ဟူကုန်သော၊ (ဣမာတိသောဂါထာ- ဤသုံးဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ။

(၁၄၅) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ ပုဗ္ဗေကတဟေတု- ရှေးဘဝ၌ပြုအပ်သော ကံကြောင့်သာလျှင်၊ လောကော- သတ္တဝါသည်၊ သုခဒုက္ခံ- ချမ်းသာ ဆင်းရဲခြင်းသို့၊ သစေနိဂစ္ဆတိ- အကယ်၍ရောက်အံ့၊ တေန- ထိုသတ္တဝါ သည်၊ ပေါရာဏကံ- ရှေး၌ဖြစ်သော၊ ယံပါပံ- အကြင် မကောင်းမှုကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ၊ ဧသော- ဤသတ္တဝါသည်၊ ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ တံဣ- ဣတိ- ထိုမြီးဟောင်းမှ၊ သစေမုစ္စတေ- အကယ်၍ လွတ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဧဝံသန္တေ- ဤသို့လွတ်သည်ရှိသော်၊ သောသတ္တော- ထိုသတ္တဝါသည်၊ ပေါရာဏကံပေါရာဏကာ- ရှေးမကောင်းမှုတည်းဟူသော မြီးဟောင်းမှ၊ မုစ္စတိယထာ- လွတ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ- ထိုအတူ၊ မမပိ- ငါအားလည်း၊ ဣဏမောက္ခော- မြီးမှလွတ်ခြင်းသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ ကောနာမ- အဘယ်မည်သော သူသည်၊ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်၊ [လိပ္ပတိ (လိပ္ပတိ)]- လိမ်းကျံလိမ့်မည်နည်း။

(၁၄၆) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ သောတာဒိသော- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ အတ္ထောစ- ရှေးဘဝကပြုအပ်သော ကံကြောင့်သာလျှင် ချမ်းသာဆင်းရဲ ဖြစ်၏ဟူသော အနက်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မောစ- အနက်ကိုပြုတတ်သော သဒ္ဓါလည်းကောင်း၊ ကလျာဏောစ- မှန်ကန်ကောင်းမြတ်ငြားအံ့၊ ပါပကော- ယုတ်မာသည်၊ န စ ဟောတိစေ- မဖြစ်ငြားအံ့၊ ဘောတော- ဒါယကာ၏၊ ဝစနံ- ရှေးဘဝကပြုအပ်သော ကံကြောင့် ချမ်းသာဆင်းရဲဖြစ်၏ဟူသော စကားသည်၊ သစ္စံ- မှန်ငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့မှန်သည်ရှိသော်၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝါနရော- မျောက်ကို၊ သုဟတော- သတ်အပ်သည် ကောင်းစွာ တကား၊ ဟိသစ္စံ- မျောက်ကို သတ်အပ်သည်ကား ကောင်းစွာဟူ၍ ဆိုအပ်သော စကားသည် မှန်၏။

(၁၄၇) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊ ဘောတော- ဒါယကာ၏၊ ဝါဒေါ- အယူဝါဒသည်၊ တာဒိသော- ထိုငါပြုအပ်သော အမှုနှင့် တူသော သဘောရှိ၏၊ တသွာ- ထိုကြောင့်၊ မမ- ငါ့အား၊ စောဒိမာနေ-

အပြစ်တင်သည်ရှိသော်၊ အတ္တနာ- မိမိ၏၊ ဝါဒဿ- အယူဝါဒအား၊ အပရာဇံ- တင့်မိသောအပြစ်ကို၊ တွံ- သင်သည်၊ ဝိဇာနိယာစေ- သိငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့ သိသည်ရှိသော်၊ မံ- ငါ့ကို၊ နဂရဟေယျာသိ- မကဲ့ရဲ့လေရာ။

တတ္ထ- ထိုသစေ စသော ဂါထာတို့၌၊ ပုဗ္ဗေကတဟေတူတိ- ပုဗ္ဗေကတ ဟေတု ဟူသည်ကား၊ ပုဗ္ဗေကတဟေတု- ရှေးဘဝ၌ပြုအပ်သော ကံဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ ပုရိမဘဝေ- ရှေးဘဝ၌၊ ကတကမ္မကာရဏေနေဝ- ပြုအပ်သော ကံဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင်၊ တမေသော မုစ္စတေ ဣဏန္တိ- တမေသော မုစ္စတေ ဣဏံဟူသည်ကား၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ ဝဗေန္ဓာဒီဟိ- သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲသို့၊ ပါပုဏာတိ- ရောက်၏၊ တေန- ထိုသူသည်၊ ကတံ- ပြုအပ်သော၊ ပေါရာဏကံ- ရှေ့၌ဖြစ်သော၊ ယံ ပါပံ- အကြင် မကောင်းမှုသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊) တံ- ထိုမကောင်းမှုသည်၊ ဣဒါနိ- ယခုဘဝ၌၊ ဣဏံ- ကြွေးမြီးသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) သော- ထိုဤဘဝ၌ ဆင်းရဲသို့ ရောက်သော သူသည်၊ (တတော- ထိုကြွေးမြီးမှ) ယဒိ မုစ္စတိ- အကယ်၍လွတ်သည် မည်အံ့၊ ဧဝံ သန္တေ- ဤသို့ဖြစ်သည် ရှိသော်၊ မမပိ- ငါ့အဖို့လည်း၊ ဧသ- ဤမျောက်ကို သတ်ခြင်းသည်၊ ပေါရာဏကဏ္ဍဏ- တော- ရှေးဖြစ်သော ကြွေးမြီးမှ၊ မောက္ခော- လွတ်သည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊)၊ ဟိ- ခဲ့ဦးအံ့၊ အနေန မက္ကဋေန- ဤမျောက်သည်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးဘဝ၌၊ ပရိဗ္ဗာဇကေန-

၁။ ရှေးဘဝရဟန်းဖြစ်စဉ်က မျောက်ဖြစ်ခဲ့သော ငါ့ကို သတ်ခဲ့သဖြင့် မျောက်အကုသိုလ် ကြွေးတင်ရှိခဲ့သည်၊ ယခုဘဝမျောက်ကနေ ရဟန်းဖြစ်သော ငါက ရှေးဘဝ ရဟန်းကနေ ယခု မျောက်ဖြစ်နေသော သူ့ကို သတ်လိုက်သည့်အတွက် ထိုမျောက်ကလေးသည် တင်နေသော အကုသိုလ်ကြွေးမှ လွတ်မြောက်သွားသည်၊ အကယ်၍သာ ငါမသတ်လျှင် ထိုမျောက်ကြွေးမှ မလွတ်မြောက်နိုင်ပေဟု ဆိုလိုသည်။

၂။ မောက္ခော-ဤပုဒ်ကို ပါဠိဆရာတို့က မုစ-ဓာတ်၊ တ-ပစ္စည်းဟု ပုဒ်ပြီးကြံကြ၏၊ စ- နှင့် တ-ပေါင်းစပ်လျှင် တ္ထ-သာဖြစ်နိုင်စရာရှိ၏၊ ကွ-ဟုမဖြစ်နိုင်ပေ၊ ထို့ကြောင့် အချို့ဆရာတို့ကား မောက္ခ-ဓာတ်၊ အ-ပစ္စည်းဟု ပုဒ်ပြီးကြကုန်၏၊ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သက္ကတ၌ မုစ-ဓာတ်နောင် သ-ပစ္စည်းဆက်၍ စ-နှင့် သ-တို့တွေ့ဆုံသောအခါ ကွ-သို့ပြောင်းသော တုမိစ္ဆတ္ထကြိယာ ပုဒ်ရှိ သည်၊ ထိုတုမိစ္ဆတ္ထကြိယာပုဒ်ကို အာချာတ်ဝိဘတ် မသက်ဘဲ နာမ်ပုဒ်အနေဖြင့် အသုံးပြုသော အခါ မောက္ခ-ဟု ရုပ်ပုံစံဖြစ်သွားတော့၏၊ ထို့ကြောင့် မောက္ခ-ဓာတ်ဟု ကြံခြင်းက ပါဠိပုဒ်အနေဖြင့် သင့်တော်မည်ဟု ထင်ရ၏၊ ဤပုဒ်နှင့် ဓာတ်ပစ္စည်း ယောင်မှားတတ်သော ပါမောက္ခ-ဟူသော ပုဒ်လည်းရှိ၏၊ ထိုပုဒ်မှာ ပ-ရှေးရှိသော မုခ-ဓာတ်ဖြစ်၏၊ ပမုခ-အကြီးအမှူး ဟူသော အနက်ကို

ပရိဗ္ဗိဇရဟန်းသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ခဲ့၍၊ အဟံ- ငါသည်၊ မက္ကဋ္ဌော- မျောက်သည်၊ သမာနော- ဖြစ်လတ်သော်၊ မာရေတွာ- သတ်၍၊ ခါဒိတော- စားအပ်သည်၊ ဘဝိဿာမိ- ဖြစ်အံ့၊ ဣဓ- ဤဘဝ၌၊ မက္ကဋ္ဌတ္တံ- မျောက်အဖြစ်သို့၊ ပတ္တော- ရောက်သော၊ သွာယံ- ထိုရှေးဘဝက ပရိဗ္ဗိဇကို၊ ပရိဗ္ဗာဇကတ္တံ- ပရိဗ္ဗိဇရဟန်းအဖြစ်သို့၊ ပတ္တေန- ရောက်သော၊ မယာ- ရှေးဘဝက မျောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ငါသည်၊ မာရေတွာ- သတ်၍၊ ခါဒိတော- စားအပ်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ်၊ ဣဓ- ဤသို့ အပြန်အလှန် သတ်၍စားရာ၌၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်၊ လိပ္ပတိ- လိမ်းကျံအံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤ ကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း။

ဣတိ- ဤသို့၊ သော- ထိုဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗ္ဗိဇသည်၊ တဿ- ထိုပုဗ္ဗေကတဝါဒီအမတ်၏၊ ဝါဒမ္ပိ- အယူဝါဒကိုလည်း၊ ဘိန္ဒုတွာ- ဖျက်ဆီးတော်မူ၍၊ ဥစ္ဆေဒဝါဒိ- ဥစ္ဆေဒဝါဒီအမတ်သို့ အဘိမုခံ- ရှေးရှုသည်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ “အာဝုသော- ဒါယကာ၊ တံ- သင်သည်၊ ‘ဒိန္နံ- ပေးလှူကြောင်း ဒါနစေတနာ၏ အကျိုးသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊’ ဣတိအာဒိနိ- ဤသို့အစရှိသည်တို့ကို၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ‘ဣဓေဝ- ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ သာလျှင်၊ သတ္တာ- သတ္တဝါတို့သည်၊ ဥစ္ဆိန္နံ- ပြတ်ကုန်၏၊ ပရလောကံ- တမလွန်ဘဝသို့ ဂတာနာမ- သွားကုန်သော သူတို့မည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိကုန်၊’ ဣတိ- ဤသို့ မညမာနော- မှတ်ထင်လျက်၊ ကဿာ- အဘယ်ကြောင့်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပရိဟသသိ- ပြက်ရယ်ပြုဘိ သနည်း၊” ဣတိ- ဤသို့၊ သန္တဇေတွာ- ခြိမ်းခြောက်၍၊ (တဿ- ထိုအမတ်၏၊ ဝါဒမ္ပိ- အယူကိုလည်း၊ ဘိန္ဒုန္တော- ဖျက်ဆီးတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍)၊ “စတုန္ဒယေဝုပါဒါယ (ပ) ဘောတော ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော” တိ- “စတုန္ဒယေ-ဝုပါဒါယ (ပ) ဘောတော ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော”ဟူကုန်သော၊ (ဣမာစတသော ဂါထာ- ဤလေးဂါထာတို့ကို) အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ။

(၁၄၈) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ ပါဏိနံ- သတ္တဝါတို့၏၊ ရူပံ- ရူပက္ခန္ဓာသည်၊ စတုန္ဒယေဝ- ပထဝီအစရှိသော လေးပါးသော မဟာဘုတ်တို့ကိုသာလျှင်၊ ဥပါဒါယ- စွဲ၍၊ သမ္ဘေဒတိ- ဖြစ်၏၊ ယတောစ- အကြင်ပထဝီ အစရှိသော

ဟော၏၊ ပမုခ-နောင် ကျ-ထပ်ဆင့်သက်၍ ပါမောက္ခ-ဟု ရုပ်ဖြစ်၏၊ အကြီးအမှူး၏ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သော ရာထူးဌာနန္တရကိုရ၏၊ ခ-ဗျည်းနှင့် ယ-ဗျည်း ပေါင်းစပ်လျှင် ချ-ဟုဖြစ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဤ၌ ကွ-ဟု ဖြစ်သွား၏။

မဟာဘုတ်ကြောင့်သာလျှင်၊ ရှုပ်- ရှုပ်ကွနွာသည်၊ သမ္ဘောတိ- ဖြစ်၏၊
မရဏကာလေ- သေသောကာလ၌၊ တတ္ထေဝ- ထိုပထဝီအစရှိသော
ဘုတ်အပေါင်းကိုသာလျှင်၊ ရှုပ်- ရှုပ်ကွနွာသည်၊ အနု ပဂစ္ဆတိ- ဆည်းကပ်ဝင်
လေ၏။

(၁၄၉) ဣဓေဝ- ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌သာလျှင်၊ ဇီဝေါ- သတ္တဝါသည်၊ ဇီဝတိ-
အသက်ရှင်၏၊ ပေစ္စ- ဘဝတစ်ပါး၌၊ နိဗ္ဗတ္တော- ဖြစ်သောသတ္တဝါသည်၊
ဣဓ- ဤပစ္စုပ္ပန်လောကသို့၊ အနာဂန္တာ- မရောက်လာမူ၍၊ ပေစ္စ-
တမလွန်ဘဝ၌၊ ဝိနဿတိ- ပျက်စီးလေ၏၊ ယေဗာလာစ- အကြင် ပညာ
မရှိကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ယေပဏ္ဍိတာစ- အကြင် ပညာရှိ
ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏၊ အယံ- ဤသို့
သဘောရှိသော၊ လောကော- ပညာရှိမဲ့ဖြစ်သော လူအပေါင်းသည်၊ ဥစ္ဆိဇ္ဇတိ-
ဘဝတစ်ပါးသို့ မပြောင်းမသွား ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင်သာ ပြတ်လေတော့သည်
တည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ တံ- သင်သည်၊ ဝဒသိ- ဆို၏၊ ဧဝံယထာ ဝုတ္တ-
နယေန- အကြင်အကြင် သင်ဆိုအပ်သော နည်းဖြင့်၊ လောကသ္မိ- သတ္တဝါ
အပေါင်းသည်၊ ဥစ္ဆိဇ္ဇမာနေ- ပြတ်သည်ရှိသော်၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ ကော-
အဘယ်သူသည်။ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်၊ [လိပ္ပတိ (လိမ္မတိ)]- လိမ်းကျံလိမ်
မည်နည်း။

(၁၅၀) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ သောတာဒိသော- ထိုသို့သဘောရှိသော၊
အတ္ထောစ- ဥစ္ဆေဒဝါဒဟူသော အနက်သည်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မောစ-
အနက်ကို ပြတတ်သော သဒ္ဓါသည်လည်းကောင်း။ ကလျာဏောစေ-
ကောင်းငြားအံ့၊ ပါပကော- ယုတ်မာသည်၊ န စ ဟောတိစ- မဖြစ်ငြားအံ့၊
ဘောတော- ဒါယကာ၏၊ ဝစနံ- သတ္တဝါသည် သေလွန်သည်မှနောက်၌
ပြတ်လေတော့သည်ဟူသော စကားသည်၊ သစ္စံစေ- မှန်ငြားအံ့၊ မယာ-
ငါသည်၊ ဝါနရော- မျောက်ကို၊ သုဟတော- သတ်အပ်သည်ကား ကောင်း၏။

(၁၅၁) ဟိသစ္စံ- မျောက်ကို သတ်အပ်သည်ကား ကောင်း၏ဟူသော
စကားသည် မှန်၏၊ အာဝုသော- ဒါယကာ၊ ဟိယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊
ဘောတော- ဒါယကာ၏၊ ဝါဒေါ- အယူသည်၊ တာဒိသော- ထိုငါပြုသော
အမှုနှင့် တူသော သဘောရှိ၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ မမ- ငါအား၊ ဂါရယု-
မာနေ- ကဲ့ရဲ့သည်ရှိသော်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဝါဒဿ- အယူဝါဒအား၊

အပရာဓံ- ကဲ့ရဲ့မိသော အပြစ်ကို၊ ဝိဇာနိယာစေ- သိငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့သိသည်ရှိသော်၊ တံ- သင်သည်။ မံ- ငါ့ကို၊ နဂရဟေယျသိ- မကဲ့ရဲ့လေရာ။

တတ္ထ- ထိုစတုန္ဒယေဝစသော ဂါထာတို့၌၊ စတုန္ဒန္တိ- စတုန္ဒဟူသည်ကား၊ ပထဝီအာဒိနံ- ပထဝီအစရှိကုန်သော၊ ဘူတာနံ- မဟာဘုတ်တို့ကို၊ ရူပန္တိ- ရူပဟူသည်ကား၊ ရူပက္ခန္ဓော- ရူပက္ခန္ဓာသည်၊ တတ္ထေဝါတိ- တတ္ထေဝဟူသည်ကား၊ ယတော- အကြင် မဟာဘုတ်မှ၊ တံ ရူပံ- ထိုရူပက္ခန္ဓာသည်၊ သမ္ဘောတိ- ဖြစ်၏၊ နိရုဇ္ဈနကာလေပိ- ချုပ်သောအခါ၌လည်း၊ တတ္ထေဝ- ထိုမဟာဘုတ်၌ပင်လျှင်၊ အနုပဂစ္ဆတိ- ပြန်၍ ကပ်ရောက်၏၊ ဣမိနာ- ဤစကားရပ်ဖြင့်၊ တဿ- ထိုအမတ်၏၊ စာတုမဟာဘူတိကော- လေးပါးသော မဟာဘုတ်ရုပ်ရှိသော၊ အယံ ပုရိသော- ဤယောက်ျားသည်၊ ယဒါ- အကြင်အခါ၌၊ ကာလံ- သေခြင်းကို၊ ကရောတိ- ပြု၏၊ တဒါ- ထိုအခါ၌၊ ပထဝီ- ပထဝီဓာတ်သည်၊ ပထဝီကာယံ- ပထဝီဓာတ် အစုအဝေးသို့၊ အနုပေတိ အနုပဂစ္ဆတိ- ကပ်ရောက်၏၊ အာပေါ- အာပေါဓာတ်သည်၊ တေဇော- တေဇောဓာတ်သည်၊ ဝါယော- ဝါယောဓာတ်သည်၊ ဝါယောကာယံ- ဝါယောဓာတ် အစုအဝေးသို့၊ အနုပေတိ အနုပဂစ္ဆတိ- ကပ်ရောက်၏၊ အာကာသံ- ကောင်းကင်သို့၊ ဣန္ဒြိယာနိ- ဣန္ဒြေတို့သည်၊ သင်္ကမန္တိ- ပြောင်းကုန်၏၊ အာသန္နိပဉ္စမာ- ညောင်စောင်းလျှင် ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်ကုန်သော၊^၁ ပုရိသာ- ယောက်ျားတို့သည်၊ မတံ- သေသူကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားကြကုန်၏၊ ယာဝ အာဠာဟနာ- သုဿာန်တိုင်အောင်၊ ပဒါနိ- ကိုယ်ကောင်တို့သည်၊ ပညာယန္တိ- ထင်ရှားကုန်၏၊ ကာပေါတကနိ- ခိုခြေအဆင်းရှိကုန်သော၊^၂ အဋ္ဌိနိ- ရိုးတို့သည်၊ ဘဝန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏၊ အာဟုတိယော- ပေးလှူပူဇော်ခြင်းတို့သည်၊ ဘသုန္တာ- ပြာလျှင်အဆုံးရှိကုန်၏၊ ယဒိဒံ ဒါနံ- အကြင်အလှူသည်၊ (အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တံ- ထိုအလှူကို၊) ဒတ္တုပညတ္တံ- လူမိုက်တို့ပညတ်အပ်၏၊ တေသံ- ထိုလူမိုက်တို့၏၊ တုတ္ထာ- အချည်းအနှီးသော၊ မုသာ-

၁။ အာသန္နိပဉ္စမာ-ဆဋ္ဌမူ စာအုပ်၌ အာသန္နိ-ဟု စာမှားနေ၏၊ ညောင်စောင်းခြေလေးခု၌ ကိုင်ထားသော ယောက်ျားလေးယောက်နှင့် ညောင်စောင်းပေါင်းလျှင် ငါးခုရှိ၍ အာသန္နိပဉ္စမာ-ဟု ဆိုသည်၊ (သီလက္ခန် အဋ္ဌကထာ-၁၄၉-၌ရှု။)

၂။ ကာပေါတက-ကာပေါတ-ခိုငှက်၊ ကာပေါဟက-ခိုငှက်ကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသော မီးခိုးရောင်ဖြော၊ လူ့အရိုး၏ အဆင်းကို ဖော်ပြရာတွင် သုံးသည်။

ချို့ယွင်းသော၊ ဝိလာပေါ- စကားသည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏။) ယေ ကေစိ- ခပ်သိမ်းကုန်သော လူတို့သည်၊ အတ္တိကဝါဒ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုရှိ၏ဟူသော ဝါဒကို၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏။ ဗာလေ စ- လူမိုက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍိတေ စ- ပညာရှိတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကာယဿ- ကိုယ်ခန္ဓာ၏၊ ဘေဒါ- ပျက်စီးခြင်းမှ၊ (ပရံ- နောက်၌) ဥစ္ဆိဇန္တိ- ပြတ်ကုန်၏။ ဝိနဿန္တိ- ပျက်စီးကုန်၏။ မရဏာ- သေသည်မှ၊ ပရံ- နောက်၌၊ န ဟောန္တိ- မရှိကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဣမံ ဒိဋ္ဌိ- ဤအယူဝါဒကို၊ ပတိဋ္ဌာပေသိ- တည်စေခဲ့ပြီ၊ ဣဓေဝါတိ- ဣဓေဝဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိယေဝ လောကေ- ဤလောက၌သာလျှင်၊ ဇီဝေါ- သတ္တဝါသည်၊ ဇီဝတိ- အသက်ရှင်၏။ **ပေစ္စ ပေစ္စ ဝိနဿတီတိ-** ပေစ္စ ပေစ္စ ဝိနဿတီဟူသည်ကား၊ ပရလောကေ- တစ်ပါးသောလောက၌၊ နိဗ္ဗတ္တော- ဖြစ်သော၊ သတ္တော- သတ္တဝါသည်၊ ဂတိဝသေန- ဂတိ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဣဓ- ဤလောကသို့၊ အနာဂန္တာ- မလာရှ်၊ တတ္ထေဝ ပရလောကေ- ထိုတစ်ပါးသောလောက၌သာလျှင်၊ ဝိနဿတိ- ပျက်စီး၏၊ ဥစ္ဆိဇ္ဇတိ- ပြတ်၏။ ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ လောကသ္မိ- လောကသည်၊ ဥစ္ဆိဇ္ဇမာနေ- ပြတ်သည်ရှိသော်၊ ဣဓ- ဤလောက၌၊ ကော- အဘယ်သူသည်၊ ပါပေန- မကောင်းမှုဖြင့်၊ လိပ္ပတိ- လိမ်းကျအံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္တော- အနက်တည်း။

ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ သော- ထိုဗောဓိပရိဗိုလ်သည်၊ တဿပိ- ထိုအမတ်၏လည်း၊ ဝါဒ- ဝါဒကို၊ ဘိန္ဒိတွာ- ချိုးဖျတ်၍၊ ခတ္တဝိဇ္ဇဝါဒိ- ခတ္တဝိဇ္ဇာအယူရှိသော အမတ်ကို* အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ အာဝုသော- ဒါယကာ၊ တွံ- သင်သည်၊ မာတာပိတရောပိ- အမိအဖတို့ကိုလည်း၊ မာရေတွာ- သတ်၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အတ္တော- အကျိုးကို၊ ကာတဗ္ဗော- ပြုအပ်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဣမံ လဒ္ဓိ- ဤအယူကို၊ ဥက္ခိပိတွာ- ထမ်းရွက်၍၊ (ဝါ)ခိုးမြှောက်၍၊ ဝိစရန္တော- လှည့်လည်လျက်၊ ကသ္မာ- အဘယ်ကြောင့်၊ မံ- ငါ့ကို၊ ပရိဟသသိ- ပြက်ရယ်ပြုဘိသနည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ (တဿ- ထိုအမတ်၏၊ ဝါဒမိ- အယူဝါဒကိုလည်း၊ ဘိန္ဒိန္တော- ဖျက်ဆီးလိုသည်ဖြစ်၍)၊ “အာဟု

* ခတ္တဝိဇ္ဇာ-ခိ-ဇာတ် အစိုးရခြင်းအနက်၊ တ-ပစ္စည်းသက်၍ မင်း အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားကို ခတ္တ-ဟုယူ၊ ၎င်းတို့တတ်သင့် တတ်ထိုက်သော ပညာရပ်ကို ခတ္တဝိဇ္ဇာ-ဟု ခေါ်၏။ ခေတ်စကား ဖြင့်နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ ဘာသာရပ်ဟု ခေါ်နိုင် အုပ်ချုပ်မှုအတတ်ပညာတည်း။ ရှေးခေတ်ရာဇသတ် ကျမ်းများလည်း ဤ၌ပါဝင်မိမိအကျိုးစီးပွားအတွက် အမိအဘကိုပင်သော်လည်း သတ်သင့်လျှင် သတ်ရမည်ဟု ထိုကျမ်းတို့၌ မိန့်ဆိုထားသည်။

ခတ္တိယဝိဒါ (ပ) တာဒိသော သိယာ”တိ- “အာဟု ခတ္တိယဝိဒါ (ပ) တာဒိသော သိယာ”ဟူသော၊ (ဣမံ ဂါထံ- ဤဂါထာကို) အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ။

(၁၅၂) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ လောကေ- လောက၌၊ ဗာလာ- ပညာမရှိ ဘဲလျက်၊ ပဏ္ဍိတမာနိ- မိမိကိုယ်ကို ငါပညာရှိဟု ထင်မှတ်ကုန်သော၊ [ခတ္တဝိဒါ(ခတ္တဗိဇာ)]- မိဘဟူသော မိုးစေ့ကို ဖျက်ဆီးအပ်၏ဟု အယူရှိကုန်သော သူတို့သည်၊ တာဒိသော- ထိုသို့မိဘစသည်တို့ကို သတ်သင့်သော သဘော ရှိသော၊ အတ္ထော- မိမိအလိုသည်၊ သိယာစေ- ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ မာတရံပိ- အမိကိုလည်းကောင်း၊ ပိတရံပိ- အဖကိုလည်း ကောင်း၊ ဟညေ- သတ်ရာ၏၊ အထော- ထိုမှ တစ်ပါး၊ ဇေဋ္ဌံပိ- အစ်ကိုကို လည်းကောင်း၊ ဘာတရံပိ- ညီကိုလည်းကောင်း၊ ပုတ္တဝါရေစ- သားမယား တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဟနေယျ- သတ်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟု- ဆိုကုန်၏၊ နေသံ- ထိုခတ္တဝိဇာတတ်ကုန်သူတို့တွင်၊ တွံပိ- သင်သည်လည်း၊ အညတရော- တစ်ယောက်ပင်တကား။

တတ္ထ- ထိုအာဟုစသော ဂါထာ၌၊ ခတ္တဝိဒါတိ- ခတ္တဝိဒါဟူသည်ကား၊ ခတ္တ- ဝိဇာ- ခတ္တဝိဇာကျမ်းတတ်ကုန်သူတို့သည်၊ အယမေဝ ဝါ- ဤခတ္တဝိဇာသည်ပင်လျှင်၊ ပါဌော- ပါဌ်သည်၊ (ဘဝတိ- ဖြစ်၏) ဧတံ- ဤခတ္တဝိဒါဟူသည်၊ ခတ္တဝိဇာစရိယာနံ- ခတ္တဝိဇာကို တတ်ကုန်သော ဆရာတို့၏၊ နာမံ- အမည်တည်း၊ ဗာလာ ပဏ္ဍိတမာနိ- နောတိ- ဗာလာ ပဏ္ဍိတမာနိနောဟူသည်ကား၊ ဗာလာ- သူမိုက်တို့သည်၊ သမာနာပိ- ဖြစ်ကုန်လျက်လည်း၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ပဏ္ဍိတာ- ပညာရှိကုန်၏၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပဏ္ဍိတဘာဝံ- ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ပကာသေမ- ပြကုန်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မညမာနာ- မှတ်ထင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပဏ္ဍိတမာနိနော- ပညာရှိဟု ထင်မှတ်ကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ အာဟု- ဆိုကြပြီ၊ အတ္ထော စေတိ- အတ္ထော စေ ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ အတွက်၊ ယထာရူပေါ- အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊ ကောစိ- တစ်စုံတစ်ခုသော၊ အတ္ထော- အကျိုးစီးပွားသည်၊ သစေ သိယာ- အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ကိဉ္စိ- တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ၊ န ပရိဝဇ္ဇေ-ယျ- မရှောင်ရာ၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ ဟနေယျေဝါ- သတ်မှုလည်း သတ်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏၊ တွမ္ပိ- သင်အမတ်သည်လည်း၊ နေသံ- ထိုခတ္တဝိဇာတတ်ကုန်သူတို့တွင်၊ အညတရော- တစ်ယောက်တည်း၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်ကည်း။

(မဟာသတ္တော- ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်။) ဧဝံ(ဣမာယ ဂါထာယ)- ဤဂါထာဖြင့်၊ တဿ- ထိုခတ္တဝိဇ္ဇာဝါဒီအမတ်၏၊ လဒ္ဓိ- အယူကို၊ ပတိဋ္ဌာပေတွာ- တည်စေပြီး၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ လဒ္ဓိ- အယူကို၊ ပကာသေန္တော- ထင်ရှားပြတော်မူ လိုသည်ဖြစ်၍၊ “ယဿ ရုက္ခဿ (ပ) ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော”တိ- “ယဿ ရုက္ခဿ (ပ) ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော”ဟူကုန်သော၊ (ဣမာ စတဿော ဂါထာ- ဤလေးဂါထာ တို့ကို၊) အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ။

(၁၅၃) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊ မိတ္တဒုဇ္ဈော- အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားသော သူသည်၊ ပါပကော- ယုတ်မာသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊ ယဿရုက္ခဿ- အကြင်သစ်ပင်၏၊ [ဆာယာယ (ဆာယာယံ)]- အရိပ်၌၊ နိသီဒေယျဝါ- နေမှုလည်း နေဖူးငြားအံ့၊ သယေယျဝါ- အိပ်မှုလည်း အိပ်ဖူးငြားအံ့၊ တဿ- ထိုသစ်ပင်၏၊ သာခံ- သစ်ခက်သစ်ရွက်ကို [နဘဉ္ဇေယျ(နဘိဉ္ဇေယျ)]- မချိုးမဖျက်ရာ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ အာစရိယာ- ဆရာတို့သည်၊ ဝဏ္ဏယန္တိ- ချီးမွမ်းတော်မူကုန်၏။

(၁၅၄) တံပန- သင်သည်မူကား၊ အတ္ထေ- အလိုသည်၊ သမုပ္ပန္နေ- ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ သမူလံအပိ- အမြစ်နှင့် တကွပင်သော်လည်း၊ [အဗ္ဗဟေ (အဗ္ဗဟေ)]- နှုတ်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒေသိ- ဆို၏၊ အထ- ထိုသို့ သင်ဆိုတိုင်းပြုသင့်သည်ရှိသော်၊ မေ- ငါအား၊ [သမ္ပလေန(သံဗလေနာပိ)]- ရိက္ခာဖြင့်လည်း၊ အတ္ထော- အလိုရှိရကား၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝါနရော- မျောက်ကို၊ သုဟတော- သတ်အပ်သည် ကောင်းစွတကား။

(၁၅၅) အာဝုသော- ဒါကာယ၊ သောတာဒိသော- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ အတ္ထောစ- အလိုရှိသော မိဘကိုပင်သော်လည်း သတ်အပ်၏ဟူသော အနက်သည်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မောစ- အနက်ကိုပြတတ်သော သဒ္ဓါသည် လည်းကောင်း၊ ကလျာဏောစ- ကောင်းငြားအံ့၊ ပါပကော- ယုတ်မာသည်၊ န စ ဟောတိစေ- မဖြစ်ငြားအံ့၊ ဘောတော- ဒါယကာ၏၊ ဝစနံ- စကားသည်၊ သစ္စံစေ- မှန်ငြားအံ့၊ မယာ- ငါသည်၊ ဝါနရော- မျောက်ကို၊ သုဟတော- သတ်အပ်သည် ကောင်းစွ။

(၁၅၆) အာဝုသော- ဒါယကာ၊ ဟိသစ္စံ- မှန်၏၊ ဘောတော- ဒါကာယာ ၏၊ ဝါဒေါ- အယူဝါဒသည်၊ တာဒိသော- ထိုငါပြုသောအမှုနှင့် အလားတူ သည်၊ ဟိယသွာ- အကြံကြောင့်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တသွာ- ထို့ကြောင့်၊

တွံ- သင်သည်၊ မမ- ငါအား၊ စောဒိယမာနေ- ကဲ့ရဲ့သည်ရှိသော်၊ အတ္တ-
နော- မိမိ၏၊ ဝါဒဿ- အယူဝါဒအား၊ အပရာဓံ- ကဲ့ရဲ့သော အပြစ်ကို၊
ဝိဇာနိယာစေ- သိငြားအံ့၊ မံ- ငါကို၊ နဂရဟေ ယျာသိ- မကဲ့ရဲ့ရာ။

တတ္ထ- ထိုယဿ ရုက္ခဿစသော ဂါထာတို့၌၊ အဗ္ဘော ခတ္တဝိဒ- အိုခတ္တဝိဇ္ဇာ
အတတ်ကိုတတ်သူ၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ အာစရိယာ ပန- ဆရာတို့သည်ကား၊ ဧဝံ-
ဤသို့၊ ဝဏ္ဏယန္တိ- ဖွင့်ဆိုကုန်၏၊ အတ္တနာ- မိမိသည်၊ ပရိဘုတ္တစ္ဆာယဿ-
သုံးဆောင်အပ်သော အရိပ်ရှိသော၊ ရုက္ခဿပိ- သစ်ပင်၏လည်း၊ သာခံ ဝါ- အခက်
ကိုလည်းကောင်း၊ ပဏ္ဏံ ဝါ- အရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ န ဘဉ္ဇေယျ- မချိုးဖျက်ရာ၊
ကိကာရဏာ?- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဟိ- မှန်၏၊ မိတ္တဒုဗ္ဘော-
အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားခြင်းသည်၊ ပါပကော- ယုတ်မာ၏၊ တွံ ပန- သင်သည်ကား၊
ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝဒေသိ- ဆိုဘိ၏၊ အထ- ထိုမှတစ်ပါး၊ အတ္ထေ- အကျိုးစီးပွားသည်၊
သမုပ္ပန္န- ဖြစ်လတ်သော်၊ သမူလမပိ သမူလံအပိ- အမြစ်ရင်းနှင့် တကွလည်း၊
အဗ္ဗဟေ- နှုတ်ပစ်ရာ၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝဒေသိ- ဆိုဘိ၏၊) စ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊
မမ- ငါ့အတွက်၊ ပါထေယျေန- ရိက္ခာဖြင့်၊ အတ္ထော- အလိုသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊
တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ သစေပိ- အကယ်၍လည်း၊ ဧသ- ဤမျောက်ကလေးကို၊ မယာ-
ငါသည်၊ ဟတော- သတ်သည်ဆိုဦးတော့၊ တထာပိ- ထိုသို့သတ်သော်လည်း၊ မေ-
ငါ့အတွက်၊ သမ္ပလေနာပိ- ရိက္ခာဖြင့်လည်း၊ အတ္ထော- အကျိုးရှိ၏၊ မယာ- ငါသည်၊
ဝါနရော- မျောက်ကို၊ သုဟတော- ကောင်းစွာ သတ်အပ်သည် မည်၏။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သော- ထိုရှင်ရသေ့သည်၊ တဿပိ- ထိုအမတ်၏လည်း၊
ဝါဒံ- ဝါဒကို၊ ဘိန္ဒိတွာ- ချိုးဖျက်၍၊ ပဉ္စသု- ငါးယောက်ကုန်သော၊ အပဋိဘာနေသု-
စကားမဆိုကုန်သော၊ တေသု- ထိုအမတ်တို့သည်၊ နိသိန္ဓေသု- ထိုင်နေကုန်သည်ရှိသော်၊
ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အာမန္တေတွာ- ခေါ်၍၊ “မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ တွံ- သင်သည်၊
ပဉ္စ- ငါးယောက်ကုန်သော၊ ဣမေ ရဋ္ဌဝိလောပကေ- ဤတိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီးကုန်
သော၊ မဟာစောရေ- ခိုးသူကြီးတို့ကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဝိစရသိ- လှည့်လည်ဘိ၏၊
အဟော- အော်၊ ဗာလော- မိုက်ပေစွ၊ ဟိ- အကြောင်းကား၊ ဧဝရူပါနံ- ဤသို့သဘော
ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ သံသဂ္ဂေန- ပေါင်းဖော်ခြင်းဖြင့်၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊
ဒိဋ္ဌဓမ္မိကမ္ပိ- ဤမျက်မှောက်၌လည်းဖြစ်သော၊ သမ္ပရာယိကမ္ပိ- တမလွန်၌လည်း
ဖြစ်သော၊ မဟာဒုက္ခံ- ကြီးစွာသော ဆင်းရဲသို့၊ ပါပုဏေယျာ- ရောက်ရာ၏။” ဣတိ-

ဤသို့၊ ဝတ္တာ- ဆို၍၊ ရညော- မင်းအား၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ ဒေသေန္တော- ဟောလိုသည် ဖြစ်၍၊ “အဟေတုဝါဒေါ (ပ) ဒုက္ခန္တော ကဋျကုဒြယော”တိ- “အဟေတုဝါဒေါ (ပ) ဒုက္ခန္တော ကဋျကုဒြယော”ဟူသော၊ ဂါထာဒွယံ- ဂါထာနှစ်တို့၏ အပေါင်းကို၊ အာဟ- ဆိုတော်မူပြီ။

(၁၅၇) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ အဟေတုကဝါဒေါ- အကြောင်းမရှိဟု အယူရှိသော၊ ယောပုရိသောစ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ ဣဿရ- ကုတ္တိကော- ဗြဟ္မာဗိဿနိအစိုးရသောသူ ဖန်ဆင်းစီရင်သည်ဟု အယူရှိသော၊ ယောပုရိသောစ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ ပုဗ္ဗေကတီ- ရှေးဘဝ၌ ပြုအပ်သော ကံကြောင့်သာ ချမ်းသာ ဆင်းရဲဖြစ်၏ဟု အယူရှိသော၊ ယောပုရိသောစ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ ဥစ္ဆေဒီ- သေသည်မှ နောက်၌ သတ္တဝါသည် မဖြစ်ပြီ ပြတ်လေတော့သည်ဟု အယူဝါဒရှိသော၊ ယောပုရိသောစ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ ခတ္တဗီဇော- ခတ္တဗီဇ အယူရှိသော၊ ယောနုရောစ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ သန္တိ- ရှိကုန်၏။

(၁၅၈) လောကေ- လောက၌၊ ဧတေဧတာဒိသာ- ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော၊ အသပ္ပုရိသာ- သူတော်မဟုတ်သူယုတ်တို့သည်၊ ဗာလာ- ပညာမရှိကုန် ဘဲလျက်၊ ပဏ္ဍိတမာနိနော- မိမိကိုယ်ကို ငါပညာရှိဟု ထင်မှတ်ကြကုန်၏၊ တာဒိသော- ထိုသို့သဘောရှိသော သူယုတ်မာသည်၊ ပါပံ- မကောင်းမှုကို။ ကရေယျ- မိမိလည်း ပြုရာ၏၊ အထော- ထိုမြို့၊ အညမ္ပိ- သူတစ်ပါးကိုလည်း၊ ကာရယေ- ပြုစေရာ၏၊ အသပ္ပုရိသ သံသဂ္ဂေါ- သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်းဖော်သော သူသည်။ [ဒုက္ခန္တော(ဒုက္ခန္တော)]- ဆင်းရဲအစုကို ခံရ၏၊ ကဋျကုဒြယော- ပြင်းထန် ပူပန်သော မကောင်းကျိုးကို ရ၏။

တတ္ထ- ထိုအဟေတုဝါဒေါစသော ဂါထာတို့၌၊ တာဒိသောတိ- တာဒိသော ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ပဉ္စ- ငါးယောက်ကုန်သော၊ ဧတေ ဒိဋ္ဌိဂတိကာ- ဤမှားသော အယူရှိကုန်သော သူတို့သည်၊ ယာဒိသာ- အကြင်သို့ သဘောရှိကုန်၏၊ တာဒိသော- ထိုကဲ့သို့သဘောရှိသော၊ ပုရိသော- ယောက်ျားသည်၊ သယမ္ပိ- ကိုယ်တိုင်း လည်း၊ ပါပံ- မကောင်းမှုကို၊ ကရေယျ- ပြုရာ၏၊ ယော- အကြင်သူသည်၊ အဿ- ထိုသို့သဘောရှိသော သူ၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုဏာတိ- နာယူ ၏၊ တံ အညမ္ပိ- ထိုစကားကိုလိုက်နာသော အခြားသူကိုလည်း၊ (ပါပံ- မကောင်းမှုကို) ကာရယေ-

ပြုစေရာ၏။ **ဒုက္ခန္ဓောတိ**- ဒုက္ခန္ဓောဟူသည်ကား၊^၁ ဧဝရူပေဟိ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ အသပ္ပရိသေဟိ- သူတော်ကောင်းမဟုတ်ကုန်သော သူတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ သံသဂ္ဂေါ- ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်၊ ဣဓလောကေပိ- ဤလောက၌လည်းကောင်း၊ ပရလောကေပိ- တမလွန်လောက၌လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခန္ဓော- ဆင်းရဲလျှင် အဆုံးရှိသည်၊ ကဋျကုဒြိယောဝ- ပြင်းထန်သော မကောင်းကျိုးကို ပွားစေတတ်သည်သာလျှင်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ပန- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဣမဿ အတ္ထဿ- ဤအနက်ကို၊ ပကာသနတ္ထံ- ပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ ယာနိ ကာနိစိ ဘိက္ခဝေ ဘယာနိ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ သဗ္ဗာနိ တာနိ ဗာလတောတိသုတ္တံ- ယာနိ ကာနိစိ ဘိက္ခဝေ ဘယာနိ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ သဗ္ဗာနိ တာနိ ဗာလတောဟူသော သုတ်ကို၊ အာဟရိတဗ္ဗံ- ဆောင်အပ်၏။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ယာနိ ကာနိစိ- အမှတ်မထား တစ်ပါးပါးကုန်သော၊ ဘယာနိ- ဘေးတို့သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။ သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ တာနိ- ထိုဘေးတို့သည်၊ ဗာလတော- လူမိုက်ကြောင့်၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။ **ဂေါဓဇာတက သဗ္ဗိဝဇာတက အကိတ္တိဇာတကာဒိဟိစ**- ဂေါဓဇာတ် သဗ္ဗိဝဇာတ် အကိတ္တိဇာတ်အစရှိသည်တို့ဖြင့်လည်း၊^၂ အယံအတ္ထော- ဤအနက်ကို၊ ဒီပေတဗ္ဗော- ပြအပ်၏။ (ဧဝံ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ- တရားဟောပြီး၍) ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ဩပမ္ပဒဿန ဝသေန- ပမာပြသည်၏အစွမ်းအားဖြင့်၊ ဓမ္မဒေသနံ- တရားဟောပြောခြင်းကို၊ ဝမေန္ဓော- ပွားစေတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ “ဥရဟ္မရူပေန ဝကဿု (ပ) ဣန္ဒြောဝ အသုရာဓိပေါ” တိ- “ဥရဟ္မရူပေန ဝကဿု (ပ) ဣန္ဒြောဝ အသုရာဓိပေါ”ဟူကုန်သော၊ (စတုဗ္ဗိသ ဂါထာယော- နှစ်ဆယ်လေးဂါထာတို့ကို၊) အာဟ- ဟောတော်မူပြီ။

(၁၅၉) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေးကာလ၌၊ ဝကော- သားရဲသည်။
ဥရဟ္မရူပေန- ဆိတ်အသွင်ဖြင့်၊ အသံကိတော- ရွံရှာခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၏။
အဇယူထံ- ဆိတ်အပေါင်းသို့၊ ဥပေတိ- ကပ်၏။ ဥရဏိ- သတ်ပုတ် ညှဉ်းဆဲ

၁။ ဒုက္ခန္ဓော=ဤ၌ အန္တ-သဒ္ဓါသည် အထွတ်အထိပ်ဟူသော အနက်ကိုဟော၏။ ထို့ကြောင့် ကဋျကုဒြိယော-ဟု ဖွင့်သည်။ ဒုက္ခဿအန္တကိရိယာယ-ပုဒ်၌ ဆင်းရဲ၏အဆုံးဆိုသည်မှာ ဆင်းရဲချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်ကို ဆိုလိုသည်။ ဤ၌ကား ဒုက္ခ၏ အထွတ်အထိပ် (ဝါ) ပြင်းထန်သော ဆင်းရဲဟု ဆိုလိုသည်။ ကဋျက= နာကျင်မှုဆင်းရဲ၊ ဥဒြိယ-တိုးပွားခြင်း၊ မိုးထိမှုနိဿယ၌ ဒုက္ခန္ဓ-ဟု ပါဌ်ကွဲရှိ ဒုက္ခအစုအဝေး-ဟု အနက်ပေးထားသင့်သကဲ့သို့ပင် ထင်မိသည်။

၂။ (အ၊ နိ၊ ၃၊ ၁)၊ (ဇာ၊ ၁၊ ၁၃-၁၃၈)၊ (ဇာ၊ ၁၊ ၁၊ ၁၅၀) (ဇာ၊ ၁၊ ၁၃-၈၃)။

သော်လည်း မမြည်တတ်သောကြောင့် ဥရဏီအမည်ရှိသော၊ အဓိကဉ္စ-
ဆိတ်မကိုလည်းကောင်း၊ အဇ္ဈ- ဆိတ်ဖိုကိုလည်းကောင်း၊ ဟန္တာ- သတ်၍၊
ဥတြသယိတွာ- ဆိတ်အပေါင်းကို ထိတ်လန့်စေ၍၊ ယေန- အကြင် အရပ်သို့
ကာမံ- ပြေးသွားလို၏။ တေန- ထိုသွားလိုရာ အရပ်သို့၊ ပလေတိ- ပြေးသွား
လေ၏။

(၁၆၀) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တထာဝီဓေ- ထိုသို့ဆိတ်ယောင်ဆောင်သဖြင့်
ဆိတ်အပေါင်းကို သတ်၍ စားတတ်သော သားရဲနှင့်တူသော သဘာရှိ
ကုန်သော၊ ဧကေ- အချို့ကုန်သော၊ [သမဏဗြဟ္မဏာသေ(သမဏဗြဟ္မဏာ)]-
ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ဆဒနံကတွာ- ရဟန်းယောင်ဆောင်၍၊ မနုဿေ-
လူတို့ကို၊ ဝဇ္ဇယန္တိ- လှည့်စားတတ်ကုန်၏၊ ကိဆဒနံကရောန္တိ- အဘယ်သို့
ရဟန်းယောင်ဆောင်ကြကုန်သနည်းဟူမူကား၊ အနာသကာ- တစ်စုံတစ်ခု
သော အစာအာဟာရကို မစားဟန်ပြုကြကုန်၏၊ ထဏှိလသေယျကာစ-
မြေ၌ အိပ်ဟန်လည်း ပြုကြကုန်၏၊ ရဇောဇလ္လံ- မြူအညစ်အကြေးကို၊
ဓာရယန္တိ- ဆောင်ကြကုန်၏၊ ဥက္ကုဋ္ဌိကပ္ပဓာနံ- ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍
အားထုတ်ခြင်းလုံ့လကို၊ ကရောန္တိ- ပြုကြကုန်၏၊ ပရိယာယဘတ္တဉ္စ-
ခုနစ်ရက်တစ်ကြိမ် ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ် တင်လဲကို စားခြင်းဟု ဆိုအပ်သော
အလှည့်အားဖြင့် စားဟန်ကိုလည်း၊ ကရောန္တိ- ပြုကြကုန်၏၊ အပါနကတ္တာ-
ရေမသောက်ဟန်ပြုကြကုန်၏၊ ပါပါစာရာ- ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်
လျက်၊ အရဟန္တာ- ငါ့ကို ရဟန္တာတည်းဟူ၍၊ ဝဒါနာ- ပြောဆိုကြကုန်၏၊
ဣတိ- ဤသို့၊ ဆဒနံကရောန္တိ- ရဟန်းယောင်ဆောင်ကြကုန်၏။

(၁၆၁) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ လောကေ- လောက၌၊ ဗလာ- မလိမ္မာ
ကုန်ဘဲလျက်၊ ပဏ္ဏိတမာနိနော- မိမိကိုယ်ကို ငါပညာရှိဟူ၍ ထင်မှတ်ကြ
ကုန်သော၊ ဧတေပုဂ္ဂလာ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ အသပ္ပရိသာ- သူတော်မဟုတ်
သူယုတ်နှင့်နှင်တို့သည်၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တာဒိသော- ထိုသို့သဘောရှိသော
သူယုတ်မာသည်၊ ပါပံ- မကောင်းမှုကို၊ ကရေယျ- မိမိသော်လည်း ပြုရာ၏၊
အတော- ထိုမြို့၊ အညမ္ပိ- တစ်ပါးသော သူကိုလည်း၊ ကရေယေ- ပြုစေရာ၏၊
မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ အသပ္ပရိသသံသဂ္ဂေါ- သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့နှင့်
ပေါင်းဖော်သော သူသည်။ [ဒုက္ခန္ဓော (ဒုက္ခက္ခန္ဓော)]- ဆင်းရဲအစုကို
ခံရသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ ကဋ္ဌကု ခြယော- စပ်ခါးပြင်းထန် ပူပန်သော
မကောင်းကျိုးကို ခံရသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

(၁၆၂) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယေသတ္တာ- အကြင်သတ္တဝါတို့သည်၊ ဝီရိယံ- ဉာဏသမ္ပယုတ်ဖြစ်သော ဝီရိယ၏အကျိုးသည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊ ဣတိ ဣဒံစနံ- ဤသို့သော စကားကို၊ အာဟု- ဆိုကုန်၏၊ ယေသတ္တာ- အကြင် သတ္တဝါတို့သည်၊ အဟေတု- အကြောင်းကင်း၍ဖြစ်၏ဟူသော အယူကို၊ ပဋိစ္စ- စွဲ၍၊ အပဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏၊ ယေသတ္တာ- အကြင် သတ္တဝါတို့သည်၊ ပရကာရဉ္စ- သူတစ်ပါးတို့အား ကျေးဇူးပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တကာရဉ္စ- မိမိအား သူတစ်ပါးတို့၏ ကျေးဇူးပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ တုစ္ဆံ- အချည်းနှီးဟူ၍၊ သမဝဏ္ဏယံ- အမျှပြု ဆိုကုန်၏။

(၁၆၃) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ လောကေ- လောက၌၊ ဗာလာ- ပညာမရှိ ကုန်ဘဲလျက်၊ ပဏ္ဍိတမာနိနော- မိမိကိုယ်ကို ငါပညာရှိဟု ထင်မှတ်ကုန်သော၊ ဧတေသတ္တာ- ထိုသတ္တဝါတို့သည်၊ အသပ္ပုရိသာ- သူတော်မဟုတ် သူယုတ် နှင်နှင်တို့တည်း၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တာဒိသော- ထိုသို့သဘောရှိသော သူယုတ်မာသည်၊ ပါပံ- မကောင်းမှုကို၊ ကရေယျ- မိမိသော်လည်း ပြုရာ၏၊ အထော- ထိုမြို့၊ အညမ္ပိ- တစ်ပါးသော သူကိုလည်း၊ ကာရယေ- ပြုစေရာ၏၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ အသပ္ပုရိသ-သံသဂ္ဂေါ- သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်းဖော် သော သူသည်၊ [ဒုက္ခန္ဓော(ဒုက္ခက္ခန္ဓော)]- ဆင်းရဲအစုကို ခံရ၏၊ ကဋကုဒြယော- သာယာခြင်း ကင်းသော အကျိုးကို ရ၏။

(၁၆၄) ဟိသစ္စံ- မှန်၏၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဝီရိယံ- ဉာဏသမ္ပယုတ် ဖြစ်သော ကာယိကစေတသိကဝီရိယအကျိုးသည်၊ သစေ နအဿ- အကယ်၍ မရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ကလျာဏပါပကံကမ္မံ- ကောင်းမှုကံ မကောင်းမှုကံ၏အကျိုးသည်၊ သစေနအဿ- အကယ်၍မရှိသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံသန္ဓေ- ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ရာဇာ- မင်းသည်။ ဝဗေကိ- လက်သမား စသည်ကို၊ နဘရေ- မမွေးမြူရာ၊ ယန္တာနိပိ- ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း၊ နကာရယေ- မပြုစေရာ။

(၁၆၅) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယသ္မာစ- အကြင်ကြောင့်လည်း၊ ဝီရိယံ- ဝီရိယ၏အကျိုးသည်လည်းကောင်း၊ ကလျာဏပါပကံကမ္မံ- ကောင်းမှု မကောင်းမှု၏ အကျိုးသည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ယန္တာနိ- ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်စသည်တို့ကို၊ ကာရေတိ- ပြုစေ၏၊ ဝဗေကိ- လက်သမားအစရှိသော သူကို၊ ဘရေတိ- မွေး၏။

(၁၆၆) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဝဿသတံ- အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး၊ ဒေဝေါ- မိုးသည်၊ ယဒိနဝဿေ- အကယ်၍မရွာငြားအံ့၊ ဟိမံ- ဆီးနှင်းသည်၊ ယဒိနပတေ- အကယ်၍ မကျငြားအံ့၊ ဧဝံသတိ- ဤသို့ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး မိုးမရွာ ဆီးနှင်းမကျသည်ရှိသော်၊ အယံလောကော- ဤလောကသည်၊ ဥစ္ဆိဇ္ဇေယျ- ပြတ်ရာ၏၊ အယံပဇာ- ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည်၊ ဝိနဿေယျ- ပျက်စီးရာ၏။

(၁၆၇) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယသ္မာ- အကြင်ကြောင့်၊ ဒေဝေါစ- မိုးသည်လည်း၊ ဝဿတိ- ရွာ၏၊ ဟိမဉ္ဇ- ဆီးနှင်းသည်လည်း၊ [အနုဖုဿာယတိ (အနုဖုသိ- ယတိ)]- မိုး၏နောက်၌ကျ၏၊ တသ္မာ- ထိုကြောင့်၊ သဿာနိ- ကောက်တို့ သည်။ ပစ္စန္တိ- မှည့်ကုန်၏၊ စိရံ- မြင့်ရှည်စွာ၊ ရဋ္ဌဉ္ဇ- တိုင်းနိုင်ငံသူကိုလည်း၊ ပါလိတေ- စောင့်ရှောက်၏။

(၁၆၈) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တရမာနာနံ- သွားကုန်သော၊ ဂဝံ- နွားတို့ တွင်၊ ပုဂံဝေါ- ရှေ့ဆောင်နွားမင်းဥသဘသည်၊ ဇိမ္မံ- ကောက်တကျစ်၊ ဂစ္ဆတိစေ- သွားငြားအံ့၊ နေတ္ထေ- ရှေ့ဆောင်နွားမင်းဥသဘသည်၊ ဇိမ္မံ- ကောက်တကျစ်၊ ဂတေ- သွားသည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ သဗ္ဗာ- ခပ်သိမ်း ကုန်သော။ တာ- ထိုနောက်လိုက်နွားတို့သည်၊ ဇိမ္မံ- ကောက်တကျစ်၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားကုန်၏။

(၁၆၉) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဧဝမေဝ- ဤအတူသာလျှင်၊ မနုဿေသု- လူတို့တွင်၊ ယောရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ သေဋ္ဌသမ္ပတော- အထွတ်အမြတ်ဟု သမုတ်အပ်သော သူသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ အဓမ္မံ- မတရားသော အကျင့်ကို၊ စရတိစေ- ကျင့်ငြားအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့မင်းသည် မတရားသော အကျင့်ကို ကျင့်သည်ရှိသော်၊ ဣတရာ- မင်းမှတစ်ပါးသော၊ ပဇာ- ပြည်သူပြည်သားသည်ကား၊ ပဂေဝ- အဘယ်သို့ ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ အဓမ္မံ- မတရားသော အကျင့်ကို၊ အတိဝိယ- အလွန်လျှင်၊ စရတိဧဝ- ကျင့်သည်သာလျှင်တည်း၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ အဓမ္မိကော- မတရားသော အကျင့်ကို ကျင့်သည်၊ ဟောတိစေ- ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့ မင်းသည် မတရားသော အကျင့်ကို ကျင့်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗရဋ္ဌံ- အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသူသည်။ ဒုခံ- ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ၊ သေတိဝသတိ- နေရ၏။

(၁၇၀) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တရမာနာနံ- သွားကုန်သော၊ ဂဝံ- နွားတို့ တွင်၊ ပုဂံဝေါ- ရှေ့ဆောင်နွားမင်းဥသဘသည်၊ ဥဇံ- ဖြောင့်စွာ၊ ဂစ္ဆတိ-

စေ- သွားငြားအံ့၊ နေတ္ထေ- ရှေ့ဆောင်နွားမင်းဥသဘသည်၊ ဥဇုံ- ပြောင့်
စွာ၊ ဂတေ- သွားသည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ သဗ္ဗာ- ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ တာ-
ထိုနောက်လိုက် နွားတို့သည်၊ ဥဇုံ- ပြောင့်စွာ၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားကုန်၏။

(၁၇၁) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ဧဝမေဝ- ဤအတူသာလျှင်၊ မနုဿေသု-
လူတို့တွင်၊ ယောရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ သေဋ္ဌသမ္ပတော- အထွတ်
အမြတ်ဟု သမုတ်အပ်သောသူသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ သော ရာဇာ-
ထိုမင်းသည်၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရတိစေ- ကျင့်ငြားအံ့၊ ဧဝံ- ဤသို့
မင်းတရားကျင့်သည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ ဣတရာ- မင်းမှ တစ်ပါးသော၊ ပဇာ-
ပြည်သူပြည်သားသည်၊ ပဂေဝ- အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊
စရတိဧဝံ- ကျင့်သည်သာလျှင်တည်း၊ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ရာဇာ-
ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊ ဓမ္မိကော- တရားကျင့်သည်၊ ဟောတိစေ- ဖြစ်ငြားအံ့၊
ဧဝံ- ဤသို့ မင်းတရားကျင့်သည်၊ သတိ- ရှိသော်၊ သဗ္ဗရဋ္ဌံ- အလုံးစုံသော
တိုင်းနိုင်ငံသူသည်၊ သုခံ- ချမ်းမြေ့သာယာစွာ၊ သေတိ-ဝသတိ- နေရ၏။

(၁၇၂) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယောဇနော- အကြင် သူသည်၊ ဖလိနော-
ချီးမြှင့်မြတ်သော အရသာရှိသော အသီးကို ဆောင်သော၊ မဟာရုက္ခဿ-
သရက်ပင်မြတ်၏၊ အာမကံဖလံ- အသီးစိမ်းကို ဆိန္ဒုတိ- ဆွတ်၏၊ သောဇနော-
ထိုသူသည်၊ အဿ- ထိုသရက်သီး၏၊ ရသဉ္စ- အရသာကိုလည်း၊ နဇာနာတိ-
မခံစားရ၊ အဿ- ထိုသရက်သီး၏၊ ဗိဇ္ဇေ- မျိုးစေ့သည်လည်း၊ ဝိနဿတိ-
ပျက်စီး၏။

(၁၇၃) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယောရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ မဟာ ရုက္ခပမံ-
ချီးမြှင့်မြတ်သော အရသာရှိသော အသီးကိုဆောင်သော သရက်ပင်မြတ်နှင့်
တူသော၊ ရဋ္ဌံ- တိုင်းနိုင်ငံကို၊ အဓမ္မေန- အဂတိသို့ လားသဖြင့်၊ ပဿာသတိ-
ဆုံးမစီရင်၏၊ သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ အဿ- ထိုတိုင်းနိုင်ငံ၏၊ ရသဉ္စ-
အရသာကိုလည်း၊ နဇာနာတိ- မခံစားရ၊ အဿ- ထိုမင်း၏၊ ရဋ္ဌဉ္စ-
တိုင်းနိုင်ငံသည်လည်း၊ ဝိနဿတိ- ပျက်စီး၏။

(၁၇၄) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယောဇနော- အကြင်သူသည်၊ ဖလိနော-
ချီးမြှင့်မြတ်သော အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော အသီးကိုဆောင်သော၊ မဟာ
ရုက္ခဿ- သရက်ပင်မြတ်၏၊ ပက္ကံဖလံ- ထိုသရက်သီးမှည့်ကို၊ ဆိန္ဒုတိ-
ဆွတ်ယူ၏၊ သောဇနော- ထိုသူသည်၊ အဿ- ထိုသရက်သီး၏၊ ရသဉ္စ-

အရသာကိုလည်း၊ ဝိဇာနာတိ- ခံစားရ၏။ အဿ- ထိုသရက်သီး၏။ ဗီဇ္ဇ- မျိုးစေ့သည်လည်း၊ နနဿတိ- မပျက်စီး။

(၁၇၅) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယောရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ မဟာ ရုက္ခပမံ- ချိုမြိန်မြတ်သော အရသာရှိသော အသီးကိုဆောင်သော သရက်ပင်မြတ်နှင့် တူသော၊ ရဋ္ဌ- တိုင်းနိုင်ငံကို၊ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ပဿာသတိ- ဆုံးမစီရင်၏။ သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ အဿ- ထိုပြည်တိုင်းကား၏။ ရသဉ္စ- အရသာကိုလည်း၊ ဝိဇာနာတိ- ခံစားရ၏။ အဿ- ထိုမင်း၏။ ရဋ္ဌဉ္စ- တိုင်းနိုင်ငံသည်လည်း၊ နနဿတိ- မပျက်စီး။

(၁၇၆) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယောစရာဇာ- အကြင်မင်းသည်လျှင်၊ ဇနပဒံ- ဇနပုဒ်သူကို၊ အဓမ္မေန- အဂတိလေးပါးသို့ လားရောက်သော အားဖြင့်၊ ပဿာသတိ- ဆုံးမစီရင်၏။ ခတ္တိယော- ရေမြေကို အစိုးရသော၊ သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ [သဗ္ဗောသမိဟိ(သဗ္ဗောသမိဘိ)]- အလုံးစုံသော အမြစ် အခွံ အရွက် အပွင့် အသီး ထောပတ် ဆီးဦး အစရှိကုန်သော ဆေးတို့နှင့်၊ ဝိရုဇ္ဈေါ- ဆန့်ကျင်ဘက်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

(၁၇၇) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ တထေဝ- ထိုမှတစ်ပါးလျှင်၊ ယောရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ နေဂမေစ- နိရုံး၌နေကုန်သော သူကြွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယေဝါဏိဇာ- အကြင်ကုန်သည်တို့သည်၊ ကယဝိက္ကယေ- ရောင်းဝယ်ခြင်း၌၊ ယုတ္တာ- လုံ့လပြုကုန်၏။ ဩဇဒါနဗလိကာရေ- ထိုသို့ အရပ်မှ ဥစ္စာကို ဆောင်ယူခဲ့ခြင်း အခွန်အတုတ်ပေးခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဩဇာကို ပေးခြင်း ခြောက်စုတစ်စု ဆယ်စုတစ်စုအစရှိသော အခွန်အတုတ် ပေးခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော၊ တေဝါဏိဇေစ- ထိုကုန်သည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဟိသံဟိသန္ဓော- ညှဉ်းဆဲတတ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ သသောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ ကောသေန- ကျီကြနှင့်၊ ဝိရုဇ္ဈတိ- ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။

(၁၇၈) မဟာရာဇ- မင်းမြတ်၊ ယောရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ ပဟာရဝန- ခေတ္တညူ- ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ နေသင့်ရာ ခေတ်ကို သိကုန်သော လေးသမားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဂါမေ- စစ်ထိုးခြင်း၌၊ [ကကနိဿမေ (ကကနိယမေ)]- ကောင်းစွာ သင်အပ် ကျင့်အပ်သော အမှုရှိကုန်သော သူရဲကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဥဿိတေ- ကျော်စောထင်ရှားကုန်သော အမတ်ကြီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဟိသယံ ဟိသယန္ဓော- ညှဉ်းဆဲတတ်

ညှဉ်းဆဲစေတတ်၏။ သသောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ ဗလေန- ဗိုလ်ပါနှင့်၊
ဝိရုဇ္ဈတိ- ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။

(၁၇၉) မဟာရာဇာ- မင်းမြတ်၊ အဓမ္မစာရီ- တရားမကျင့်သော၊ ခတ္တိယော-
ရေမြေကို အစိုးရသော၊ ယောရာဇာ- အကြင်မင်းသည်၊ နေဂမာဒယော-
နီဂုံးသူအစရှိသည်တို့ကို၊ ဟိသတိယထာ- ညှဉ်းဆဲသကဲ့သို့၊ တထေဝ-
ထိုအတူသာလျှင်၊ [သညတေ(သံယမေ)]- ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်ရှောက်
ကုန်ထသော၊ [ဗြဟ္မစာရိနော(ဗြဟ္မစရိယေ)]- မြတ်သော အကျင့်ကို
ကျင့်ကုန်ထသော၊ ဣသယော- ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရှာတတ်ကုန်သော ရသေ့
ရဟန်းတို့ကို၊ ဟိသံဟိသန္တော- ညှဉ်းဆဲတတ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။
သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ သဂ္ဂေန- နတ်ပြည်နှင့်၊ ဝိရုဇ္ဈတိ- ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်၏။

(၁၈၀) မဟာရာဇာ- မင်းမြတ်၊ အဓမ္မဌော- တရား၌မတည်သော၊ ယောစ-
ရာဇာ- အကြင်မင်းသည်လျှင်၊ [အဒ္ဓသိကံ(အဒ္ဓသကံ)]- အပြစ်မရှိသော၊
ဘရိယံ- မိဖုရားကို၊ ဟန္တိဟနသိ- သတ်၏၊ သောရာဇာ- ထိုမင်းသည်။
[လုဒ္ဒဌာနံ(လုဒ္ဒဌာနံ)]- ရန်ရင်း ကြမ်းကြုတ်သော ငရဲ၌ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း
မကောင်းမှုကို၊ ပသဝတေ- ပွားစေ၏၊ ပုတ္တေဟိစ- သားတို့နှင့်လည်း၊
ဝိရုဇ္ဈတိ- ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။

(၁၈၁) မဟာရာဇာ- မင်းမြတ်၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ဇနပဒေစ- ဇနပုဒ်သို့၌
လည်းကောင်း၊ နေဂမေသုစ- နီဂုံးသူတို့၌လည်းကောင်း၊ ဗလေသုစ-
ဗိုလ်ပါတို့၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ- တရားကို၊ စရေ- ကျင့်ရာ၏၊ ဣသယော-
စ- ရသေ့ရဟန်းတို့ကိုလည်း၊ နဟိသေယျ- မညှဉ်းဆဲရာ၊ ပုတ္တ ဒါရေ-
သားမယား၌၊ သမံ- တရားနှင့်အညီ၊ စရေ- ကျင့်ရာ၏။

(၁၈၂) မဟာရာဇာ- မင်းမြတ်၊ အသုရာဓိပေါ- အသုရာတို့ကို နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး
အစိုးရသော၊ ဣန္ဒော- သိကြားမင်းသည်၊ သပတ္တေ- မိမိရန်သူတို့ကို၊
သမ္ပကမ္မေတိဣဝ- ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စေသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊
ဘူမိပတိ- မြေကို အစိုးရသော၊ ရဋ္ဌပါလော- တိုင်းနိုင်ငံသူတို့ကို စောင့်ရှောက်
တတ်သော၊ အကောဓနော- အမျက်မထွက်သော၊ တာဒိသော- ထိုတရား
စောင့်သော ရှေးမင်းတို့နှင့် တူသော သဘောရှိသော၊ သသောရာဇာ-

ထိုမင်းသည် သပတ္တေ- မိမိရန်သူတို့ကို ရာဇတေဇနေ- မင်း၏ တန်ခိုးအရှိန်ဖြင့်
သမ္ပကမ္ပေတိ- ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စေနိုင်၏။ ဣတိ- ဤသို့လျှင် အပြီးတည်း။

တတ္ထ- ထိုဥရဗ္ဗရူပေနသော ဂါထာတို့၌၊ ဝကဿူတိ- ဝကဿူဟူသည်ကား၊
ဝကော အဿု- ဝံပုလွေသည်၊ အဿူတိ- အဿူဟူသည်ကား၊ နိပါတမတ္တံ-
နိပါတ်ပုဒ်မျှတည်း၊ ဣဒံ- ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊
မဟာရာဇ- မြတ်သော မင်းကြီး၊ ပုဗ္ဗေ- ရှေး၌၊ ဧကော- တစ်ကောင်သော၊ ဥရဗ္ဗရူ-
ပေါ- ဆိတ်ပမာဏရှိသော၊ ဝကော- ဝံပုလွေသည်၊ အဟောသိ- ရှိခဲ့ပြီ၊ တဿ-
ထိုဝံပုလွေ၏၊ နဂိုဌမတ္တမေဝ- အမြီးမျှသည်သာ၊ ဒီဃံ- ရှည်လျား၏၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊
သော- ထိုဝံပုလွေသည်၊ တံ- ထိုရှည်သော အမြီးကို၊ အန္တရသတ္တိမ္ပိ- ပေါင်ကြား၌၊
ပက္ခိပိတ္တာ- ထည့်သွင်း၍၊ ဥရဗ္ဗရူပေန- ဆိတ်အသွင်ဖြင့်၊ အသံကိတော- မကြောက်ရွံ့
မူ၍၊ အဇယူထံ- ဆိတ်အုပ်သို့၊ ဥပေတိ- ကပ်လေ၏၊ တတ္ထ- ထိုဆိတ်အုပ်၌၊
ဥရဏိကဉ္စ- သိုးကိုလည်းကောင်း၊ အဇိကဉ္စ- ဆိတ်ထီးကိုလည်းကောင်း၊ အဇ္ဈ-
ဆိတ်မကိုလည်းကောင်း၊ ဟန္တာ- သတ်၍၊ ယေနကာမံ- အလိုရှိရာအရပ်သို့၊ ပလေတိ-
ပြေးသွားလေ၏၊ တထာဝိဓေကေတိ- တထာဝိဓေကေဟူသည်ကား၊ တထာဝိဓာ-
ထိုကဲ့သို့သဘောရှိကုန်သော၊ ဧကေ- အချို့ကုန်သော၊ သမဏဗြဟ္မဏာ- ရဟန်း
ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာလိင်္ဂေန- ရဟန်းအသွင်ဖြင့်၊ ဆဒနံ- အဖုံးအလွှမ်းကို၊ ကတွာ-
ပြု၍၊ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို၊ ဆာဒေတွာ- ဖုံးလွှမ်း၍၊ မဓုရဝစနာဒီဟိ- ချို့မြှိန်သော
စကားအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ဟိတကာမာ ဝိယ- အစီးအပွားကိုလိုလား သူတို့ကဲ့သို့၊
ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ လောကံ- လူအပေါင်းကို၊ ဝဉ္ဇေန္တိ- လှည့်ပတ်ကုန်၏၊ အနာသကာတိ
အာဒိ- အနာသကာ ဤသို့အစရှိသော စကားရပ်ကို၊ တေသံ- ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏၊
ဆဒနဿ- အဖုံးအလွှမ်းကို၊ ဒဿနတ္ထံ- ပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်၏၊ ဟိ-
ချဲ့ဦးအံ့၊ ဧကစ္စေ- အချို့ကုန်သော သမဏဗြဟ္မဏတို့သည်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊
အနာသကာ- အစားအစာကို မစားကုန်၊ ကိဉ္စိ- တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ၊ န အာဟာရေမ-
မစားသောက်ကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ မနုဿေ- လူတို့ကို၊ ဝဉ္ဇေန္တိ- လှည့်ပတ်ကုန်၏၊
အပရေ- တစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ ထဏှိလ
သေယျကာ- ယဇ်မြေလျှင် အိပ်ယာရှိကုန်၏၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏၊)
အညေသံ ပန- အခြားသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ကား၊ ရဇောဇလ္လံ- မြူအညစ်အကြေး
သည်၊ ဆဒနံ- အဖုံးအလွှမ်းသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏၊) အညေသံပန- အခြားသော

ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ကား၊ ဥက္ကဋ္ဌိကပ္ပဓာနံ- ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည်၏ အဖြစ်ဟူသော အားထုတ်ခြင်းသည်၊ (ဆဒနံ- အဖုံးအလွှမ်းသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။) တေ- ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ဂစ္ဆန္တပိ- သွားကုန်သော်လည်း၊ ဥပ္ပတိတွာ- ခုန်၍၊ ဥက္ကဋ္ဌိကာဝ- ဆောင့်ကြောင့်သာလျှင်၊ ဂစ္ဆန္တိ- သွားကုန်၏။ အညေသံ-ပန- အခြားသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ကား၊ သတ္တာဟဒသာဟာဒိဝါရဘောဇနသင်္ခါတံ- ခုနစ်ရက်တစ်ကြိမ် ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်စသော အလှည့်ဖြင့် အစားအစာကို စားခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ ပရိယာယဘတ္တဆဒနံ- အလှည့်ကျအစားအစာကို စားခြင်းတည်းဟူသော အဖုံးအလွှမ်းသည်၊ (ဟောတိ- ဖြစ်၏။) အပရေ- အခြားသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အပါနကတ္တာ- သောက်ရေကို မသောက်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။ မယံ- ငါတို့သည်၊ ပါနီယံ- သောက်ရေကို၊ န ပိဝါမ- မသောက်ကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏။ **အရဟန္တာ ဝဒါနာတိ-** အရဟန္တာ ဝါဒနာဟူသည်ကား၊ ပါပါစာရာယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်သည်၊ ဟုတွာပိ- ဖြစ်ကုန်၍လည်း၊ မယံ- ငါတို့သည်၊ အရဟန္တာ- ရဟန္တာတို့တည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ဝဒန္တာ- ဆိုကုန်လျက်၊ ဝိစရန္တိ- လှည့်လည်ကုန်၏။ **ဧတေတိ-** ဧတေဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ပဉ္စငါးယောက်ကုန်သော၊ ဣမေ ဝါ ဇနာ- ဤလူတို့သည်မူလည်း၊ ဟောန္တု- ဖြစ်ပစေကုန်၊ အညေ ဝါ- အခြားသော သူတို့သည်မူလည်း၊ (ဟောန္တု- ဖြစ်ပစေကုန်၊) ယာဝန္တာ- အကြင်မျှလောက်ကုန်သော သူတို့သည်၊ ဒိဋ္ဌိဂတိကာနာမ- မှားယွင်းသော အယူရှိကုန်သည်မည်၏။ သဗ္ဗေပိ- အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတေ- ထိုလူတို့သည်၊ အသပ္ပရိသာ- သူတော်ကောင်း မဟုတ်ကုန်၊ ယမာဟူတိ- ယမာဟု-ဟူသည်ကား၊ ယေ- အကြင်သူတို့သည်၊ အာဟု- ဆိုကုန်၏။ ယေ- အကြင် သူတို့သည်၊ ဝဒန္တိ- ဆိုကုန်၏။

သစေ တိ ဝီရိယံ နာဿာတိ- သစေ ဟိ ဝီရိယံ နာဿဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ဉာဏသမ္ပယုတ္တံ- ဉာဏနှင့်ယှဉ်သော၊ ကာယိကစေတသိက ဝီရိယံ- ကိုယ်၌ဖြစ်သော အားထုတ်မှု စိတ်၌ဖြစ်သော အားထုတ်မှုသည်၊ သစေ န ဘဝေယျ- အကယ်၍ မဖြစ်ငြားအံ့၊ ကမ္မန္တိ- ကမ္မဟူသည်ကား၊ ကလျာဏပါပကံ- အကောင်း မကောင်းအတိုင်းဖြစ်သော၊ ကမ္မမ္ပိ- ကံသည်လည်း၊ ယဒိ န ဘဝေယျ- အကယ်၍ မဖြစ်ငြားအံ့၊ **န ဘရေတိ-** န ဘရေဟူသည်ကား၊ ဧဝံ သန္တေ - ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ဝမကံ ဝါ- လက်သမားကိုလည်းကောင်း၊ အညေ- အခြားကုန်သော၊

ကာရကေဝါ- အမှုကိစ္စကို ပြုတတ်သော သူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊
 န ပေါသေယျ- မမွေးမြူနိုင်ရာ၊ နပိ ယန္တာနီတိ- နပိ ယန္တာနီဟူသည်ကား၊ တေဟိ-
 ထိုလက်သမားစသည်တို့ကို၊ သတ္တဘူမိက ပါသာဒါဒီနိ- ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြသာဒ်
 အစရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယန္တာနိ- စက်ယန္တယားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နပိ
 ကာရေယျ- မပြုလုပ်စေနိုင်ရာ၊ ကိကာရဏာ?- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း
 ဟူမူကား၊ ဝီရိယဿစေဝ- အားထုတ်မှု၏လည်းကောင်း၊ ကမ္မဿ စ- ကံ၏လည်း
 ကောင်း၊ အဘာဝါ- မရှိခြင်းကြောင့်တည်း၊ ဥစ္ဆိဇ္ဇေယျာတိ- ဥစ္ဆိဇ္ဇေယျဟူသည်ကား၊
 မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ဧတ္တကံ- ဤမျှလောက်သော၊ ကာလံ- ကာလပတ်လုံး၊ ဒေဝေါ-
 မိုးသည်၊ ယဒိ နေဝ ဝသေယျ- အကယ်၍မရွာသွန်းငြားအံ့၊ ဟိမံ- ဆီးနှင်းသည်၊ န
 ပတေယျ- မကျငြားအံ့၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ ကပ္ပဋ္ဌာနကာလော ဝိယ- ကမ္ဘာပျက်ရာ
 အခါကဲ့သို့၊ အယံ လောကော- ဤလောကသည်၊ ဥစ္ဆိဇ္ဇေယျ- ပြတ်ရာ၏၊ ပန-
 ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ ဥစ္ဆေဒဝါဒီနာ- ဥစ္ဆေဒအယူရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ကထိတနိယာမေန-
 ဆိုအပ်သော နိယာမအားဖြင့်၊ ဥစ္ဆေဒေါ နာမ- ပြတ်ခြင်းမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိ၊
 ပါလိတေတိ- ပါလိတေဟူသည်ကား၊ ပါလယတိ- စောင့်ရှောက်၏။

ဂဝံ စေတိ- ဂဝံ စေအစရှိသော၊ စတဿော- လေးခုကုန်သော၊ ဂါထာ-
 ဂါထာတို့ကို၊ ရညော- မင်းအား၊ ဓမ္မဒေသနာယမေဝ- တရားဟောခြင်း အကျိုးငှာ
 သာလျှင်၊ ဝုတ္တာ- ဆိုအပ်ပြီ၊ မဟာရုက္ခဿာတိအာဒိကာ- မဟာရုက္ခဿ အစရှိသော
 ဂါထာတို့ကိုလည်း၊ တထာ- ထို့အတူ၊ (ဝုတ္တာ- ဆိုအပ်ပြီ) တတ္ထ- ထိုဂါထာတို့၌၊
 မဟာရုက္ခဿာတိ- မဟာရုက္ခဿဟူသည်ကား၊ မဓုရအဓမ္မရုက္ခဿ- ချို့မြိန်သော
 အသီးကို ဆောင်သော သရက်ပင်၏၊ အဓမ္မေနာတိ- အဓမ္မနဟူသည်ကား၊ အဂတိ
 ဂမနေန- မလားအပ်သည်ကို လားခြင်းဖြင့်၊ ရသဉ္ဇဿ န ဇာနာတိတိ- ရသဉ္ဇဿ
 န ဇာနာတိဟူသည်ကား၊ အဓမ္မိကော- တရားမစောင့်သော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊
 ရဋ္ဌဿ- တိုင်းနိုင်ငံ၏၊ ရသံ- အရသာကို၊ ဩဇံ- ဩဇာကို၊ န ဇာနာတိ- မသိ၊
 အာယသမ္ပတ္တိ- တိုးပွားခြင်းဟူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ န လဘတိ- မရ၊
 ဝိနဿတိတိ- ဝိနဿတိဟူသည်ကား၊ သုညံ- ဆိတ်သုညံသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊
 မနုဿာ- လူတို့ သည်၊ ဂါမနိဂမေ- ရွာနိဂုံးတို့ကို၊ ဆဉ္ဇေတွာ- စွန့်၍၊ ပစ္စန္တံ- ပစ္စန္တရစ်သို့၊
 ပဗ္ဗတဝိသမံ- တောင်ကုန်းဒေသ မညီညွတ်သော အရပ်သို့၊ ဘဇန္တိ- ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏၊
 သဗ္ဗာနိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ အာယမုခါနိ- တိုးပွားခြင်း၏အကြောင်းတို့သည်၊ ပစ္ဆိန္တိ-

ပြတ်ကုန်၏။ **သဗ္ဗောသမိဟိတိ**- သဗ္ဗောသမိဟိဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗဟိ- အလုံးစုံကုန်သော၊ မူလတစပတ္တပုပ္ဖလာဒိဟိစေဝ- အမြစ် အခေါက် အခွံ အပွင့် အသီး အစရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ သပ္ပိနဝနီတာဒိဟိ- ထောပတ်ဆီဦးအစရှိကုန်သော၊ **ဩသဓေဟိစ**- ဆေးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိရုဇ္ဈတိ- ဆန့်ကျင်၏၊ တာနိ- ထိုဆေးတို့သည်၊ န သမ္ပန္နန္တိ- အဆီဩဇာ မပြည့်စုံကုန်၊ ဟိ- မှန်၏၊ အဓမ္မိကရညော- တရားမစောင့်သော မင်း၏၊ ပထဝီ- မြေသည်၊ နိရောဇာ- ဩဇာမရှိသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ တဿာ- ထိုမြေ၏၊ နိရောဇတာယ- အဆီဩဇာမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ **ဩသဓာနံ**- ဆေးတို့၏၊ ဩဇာ- ဩဇာသည်၊ န ဟောတိ- မဖြစ်၊ တာနိ- ထိုဆေးတို့သည်၊ ရောဂဉ္စ- ရောဂါကိုလည်း၊ ဝူပသမေတုံ- ငြိမ်းစေခြင်းငှာ၊ န သက္ကောန္တိ- မစွမ်းနိုင်ကုန်၊ ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ သော- ထိုမင်းသည်၊ တေဟိ- ထိုဆေးတို့ဖြင့်၊ ဝိရုဒ္ဓေါ နာမ- ဆန့်ကျင်သည်မည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

နေဂမေတိ- နေဂမေဟူသည်ကား၊ နိဂမဝါသိကုဋ္ဌမ္ပိကေ- နိဂုံး၌နေသော သူကြွယ်တို့ကို၊ **ဟိသန္တိ**- ဟိသံဟူသည်ကား၊ ဟိသန္တော- ညှင်းဆဲလျက်၊ ပီဠေန္တော- နှိပ်စက်လျက်၊ **ယေ ယုတ္တာတိ**- ယေ ယုတ္တာဟူသည်ကား၊ ယေ- အကြင်သူတို့သည်၊ ကယဝိက္ကယေ- ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်၌၊ ယုတ္တာ- ယှဉ်ကုန်၏၊ အာယာနံ- တိုးပွားခြင်းတို့၏၊ မုခါ- အကြောင်းဖြစ်ကုန်၏၊ ထလဇလပထဝါဏီဇာ- ကုန်းလမ်းရေလမ်းဖြင့် ကုန်သွယ်ကြကုန်၏၊ တေ စ- ထိုသူတို့ကိုလည်း၊ ဟိသန္တော- ညှင်းဆဲသည်ဖြစ်၍၊ **ဩဇဒါနဗလိကာဓရတိ**- ဩဇဒါနဗလိကာဓရဟူသည်ကား၊ တတောတတော- ထိုထိုအရပ်မှ၊ ဘဏ္ဍာဟရဏသုက္ခဒါနဝသေန- အခွန်ဘဏ္ဍာကို ပေးဆောင်ခြင်း ကင်းခွန်ကို ပေးဆောင်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဩဇဒါနဉ္စေဝ- ဩဇာကို ပေးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆဘာဂဒသဘာဂါဒိဘေဒံ- ခြောက်ဖို့တစ်ဖို့ပေးခြင်း ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ပေးခြင်းစသည်အပြားရှိသော၊ ဗလိဉ္စ- အခွန်အတုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကရောန္တေ- ပြုတတ်သူတို့ကို၊ **သ ကောသေနာတိ**- သ ကောသေနဟူသည်ကား၊ သော အဓမ္မိကရာဇာ- ထိုတရားမစောင့်သော မင်းသည်၊ ဧတေ- ထိုကုန်သည်တို့ကို၊ ဟိသန္တော- ညှင်းဆဲလျက်၊ ဓနဓညေဟိ- ဥစ္စာစပါးတို့မှ၊ ပရိဟာယန္တော- ဆုတ်ယုတ်သည်ဖြစ်၍၊ ကောသေန- ကျီဖြင့်၊ ဝိရုဇ္ဈတိ နာမ- ဆန့်ကျင်သည်မည်၏၊ **ပဟာရဝရခေတ္တညတိ**- ပဟာရဝရခေတ္တညဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိံ ဌာနေ- ဤအရပ်၌၊ ဝိဇ္ဇိတုံ- ထိုးပစ်ခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- အပ်၏၊ ဣတိ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပဟာရဝရာနံ-

ထိုးပစ်အပ်သော ရာထူးအားဖြင့် ကြီးမြတ်သူတို့၏၊^၁ ခေတ္တံ- နေရာကို၊ ဇာနန္တေ- သိကုန်သော၊ ဓနုဂ္ဂဟေ- လေးသမားတို့ကို၊ သင်္ဂါမေ ကတနိဿမေတိ- သင်္ဂါမေ ကတနိဿမေဟူသည်ကား၊^၂ ယုဒ္ဓေ- စစ်ပွဲ၌၊ သုကတကမ္မေ- ကောင်းစွာပြုအပ်ပြီး သောအမှုကိစ္စရှိကုန်သော၊ မဟာယောဓေ- စစ်သူကြီးတို့ကို၊ ဥဿိတေတိ- ဥဿိတေဟူသည်ကား၊ ဥဂ္ဂတေ- ကျော်စောကုန်သော၊ ပညာတေ- ထင်ရှားကုန် သော၊ မဟာမတ္တေ- အမတ်ကြီးတို့တို့၊ ဟိ သယန္တိ- ဟိ သယံဟူသည်ကား၊ ဧဝရူပေ- ဤသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ သယံ ဝါ- ကိုယ်တိုင်မူလည်း၊ ဟိသန္တော- ညှင်းဆဲလျက်၊ ပရေဟိ ဝါ- သူတစ်ပါးတို့ကိုမူလည်း၊ ဟိသာပေန္တော- ညှင်းဆဲစေလျက်၊ ဗလေနာတိ- ဗလေနဟူသည်ကား၊ ဗလကာယေန- ဗိုလ်အစုဖြင့်၊ ဟိ- ချဲ့၍ ဆိုဦးအံ့၊ တထာဝိဓံ- ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အယံ- ဤမင်းသည်၊ ဗဟုကာရေ- ကျေးဇူးများကုန်သော၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ရဇ္ဇဒါယကေပိ- မိမိမင်းအဖြစ်ကို ပေးတတ်သူတို့ကိုလည်း၊ ဟိသတိ- ညှင်းဆဲတတ်၏၊ အမေပန- ငါတို့ကိုမူကား၊ ကိမင်္ဂီ- အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အဝသေသာ- စစ်သူကြီးမှ ကြွင်းကျန် ကုန်သော၊ ယောဓာပိ- စစ်သည်တို့ကိုလည်း၊ ဝိဇဟန္တိယေဝ- စွန့်ကြဲကုန်သည်သာ၊ ဣတိ- ဤသို့လျှင်၊ သော- ထိုမင်းသည်၊ ဗလေန- စစ်တပ်နှင့်၊ ဝိရုဒ္ဓေါ နာမ- ဆန့်ကျင် သည်မည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

တထေဝ ဣသယော ဟိသန္တိ- တထေဝ ဣသယော ဟိသံဟူသည်ကား၊ စ- ဆက်၍ဆိုဦးအံ့၊ နေဂမာဒယော- နိဂုံးသူအစရှိသည်တို့ကို၊ (ဟိသန္တော) ယထာ- ညှင်းဆဲကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ တထေဝ- ထို့အတူပင်၊ ဧသိတဂုဏေ- ရှာမှီးတတ်သော ဂုဏ်ရှိကုန်သော၊ ပဗ္ဗဇိတေ- ရဟန်းတို့ကို၊ အက္ကောသနပဟရဏာဒိဟိ- ဆဲရေးခြင်း ပုတ်ခတ်ခြင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ဟိသန္တော- ညှင်းဆဲလျက်၊ အဓမ္မစာရီ- မတရားသော

၁။ ပဟာရဝရာနံ- ပဟာရ-ပုတ်ခတ်ခြင်း-ဤနေရာ၌ မြားဖြင့် ထိုးပစ်ခြင်းကိုယူ၊ ဝရ- သဒ္ဓါ မြတ်သူ အထတ်တန်းစား၊ အဓိကထား၍ မြားဖြင့် ထိုးပစ်ရမည့် ရာထူးအရ အထတ်တန်း ကျသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆိုလိုသည်။

၂။ ကတနိဿမေ- ကတ-ကို သုကတ-ဟု ဖွင့်ပြီး နိဿမေ-ကို ကမ္မေ-ဟု ဖွင့်သည်၊ နိဿမေ-မှာ နိ-ရှေးရှိသော သမု-ဓာတ် ငြိမ်းအေးခြင်းအနက်ဟောဖြစ်သည်၊ ငြိမ်သက်ခြင်း အေးချမ်းခြင်း မရှိဆိုသည်မှာ လှုပ်ရှားတတ်ကြွနေသည်ဟု ဆိုလိုသည်၊ အားထုတ်ခြင်း လုံးလဝီရိယ စိုက်ထုတ်ခြင်းတည်း၊ စစ်မြေပြင်၌ အားထုတ်မှုကြီးသူ တိုက်ပွဲအတွေအကြို ရင့်ကျက်သူဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။

အကျင့်ကို ကျင့်သော၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ကာယဿ- ကိုယ်ခန္ဓာ၏၊ ဘေဒါ- ပျက်သည်မှ၊ (ပရံ- နောက်၌) အပါယမေဝ- အပါယ်သို့သာလျှင်၊ ဥပေတိ- ကပ်ရောက်ရ၏၊ သဂ္ဂေ- နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတုံ- ဖြစ်ခြင်းငှာ၊ န သက္ကောတိ- မစွမ်းနိုင်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သဂ္ဂေန- နတ်ပြည်နှင့်၊ ဝိရဒ္ဓေါ နာမ- ဆန့်ကျင်သည်မည်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏၊ **ဘရိယံ ဟန္တိ အဒ္ဓသိကန္တိ**- ဘရိယံ ဟန္တိ အဒ္ဓသိကံဟူသည်ကား၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဗာဟုတ္ထာယာယ- လက်ရုံးအရိပ်၌၊^၁ ဝမိတံ- ကြီးပွားသော၊ ပုတ္တဓိတာဟိ- သားသမီးတို့ဖြင့်၊ သံဝဗ္ဗံ- ပွားစည်းသော၊ သီလဝတိ- သီလရှိသော၊ ဘရိယံ- မယားကို၊ မိတ္တပတိရူပကာနံ- မိတ်ဆွေတုဖြစ်ကုန်သော၊ စောရာနံ- ခိုးသူတို့၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ မာရေတိ- သတ်၏၊ **လုဒ္ဓံ ပသဝတေ ဌာနန္တိ**- လုဒ္ဓံ ပသဝတေ ဌာနံဟူသည်ကား၊ သော- ထိုမင်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ နိရယူပပတ္တိ- ငရဲ၌ဖြစ်ခြင်းကို၊ ပသဝတိ- ပွားစေ၏၊ နိပ္ပါဒေတိ- ပြီးစေ၏၊ **ပုတ္တေဟိ စာတိ**- ပုတ္တေဟိ စဟူသည်ကား၊ ဣမသို့ညေဝ အတ္တဘာဝေ- ဤဘဝ၌ပင်လျှင်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ပုတ္တေဟိ- သားတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ- တကွ၊ ဝိရုဇ္ဈတိ- ဆန့်ကျင်၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ သော- ထိုရှင်ရသေ့သည်၊ အဿ- ထိုမင်း၏၊ ပဉ္စန္ဒ- ငါးယောက်ကုန်သော၊ တေသံ ဇနာနံ- ထိုအမတ်တို့၏၊ ကထံ- စကားကို၊ ဂဟေ- တွာ- ယူ၍၊ ဒေဝိယာ- မိဖုရားကို၊ မာရိတဘာဝဉ္စ- သတ်အပ်သည်၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ပုတ္တာနံ- သားတို့၏၊ ဝိရုဒ္ဓဘာဝဉ္စ- ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သန္ဓိမုခေ- အိမ်ခြံ၌၊ စောရံ- ခိုးသူကို၊ စူဠာယံ- ယောင်ထုံး၌၊ ဂဏှန္တော ဝိယ- ဆွဲကိုင်ဘိသကဲ့သို့၊ ကထေသိ- ပြောဆိုပြီ၊ ဟိ- ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားအလောင်းသည်၊ တေသံ အမတ္တာနံ- ထိုအမတ်တို့ကို၊ နိဂ္ဂဏှနဉ္စ- နှိပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊^၂ ဓမ္မဒေသနဉ္စ- တရားဟောကြားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ (ကတွာ- ပြုပြီး၍) စ- ထို့အပြင်၊ ဒေဝိယာ- မိဖုရားကို၊ တေဟိ- ထိုအမတ်တို့သည်၊

၁။ ဗာဟုတ္ထာယာယ=လက်ရုံးအရိပ်-ဟုသဒ္ဓါနက်ယူ၊ ဇနီးမယားဖြစ်သူသည် ယောက်ျား၏ ဘုန်းလက်ရုံးကို မှီခို၍နေရသဖြင့် လက်ရုံးရိပ်၌ ကြီးပွားသူဟု ဆိုရသည်။

၂။ နိဂ္ဂဏှနဉ္စ= ရှေ့၌အာဝိကရဏတ္ထဉ္စ-ဟု ပါဠိရှိသည်ကို ထောက်၍ ဤ၌လည်း နိဂ္ဂဏှနတ္ထဉ္စ-ဓမ္မဒေသ နတ္ထဉ္စ-ဟုပါဠိရှိလျှင် ကောင်းမည်၊ အတ္ထ-ပုဒ်ကျနေသည်ဟုထင်မိ၏၊ သို့သော် ပါဠိရှိအတိုင်းဖြစ်အောင် အနက်ပေးလိုက်သည်။

မာရိတဘာဝဿ- သတ်အပ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ အာဝိကရဏတ္ထံ- ထင်စွာပြုခြင်း
 အကျိုးငှာ၊ တတ္ထ- ထိုနန်းတော်၌၊ အနုပုဗ္ဗေန- အစဉ်အားဖြင့်၊ ကထံ- စကားကို၊
 အာဟရိတွာ- ဆောင်၍၊ ဩကာသံ- အခွင့်ကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ ဧတမတ္ထံ-
 ဤအကြောင်းတရားကို၊ ကထေသိ- ဟောကြားခဲ့ပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ တဿ-
 ထိုမဟာဗောဓိပုရိသ်၏၊ ဝစနံ- စကားကို၊ သုတွာ- ကြား၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊
 အပရာဓံ- အပြစ်ကို၊ ဇာနိ- သိခဲ့ပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုမင်းကို၊ မဟာ-သတ္တော-
 ဘုရားအလောင်းတော်သည်၊ မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ဣတော- ဤအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ-
 စ၍၊ ဧဝရူပါနံ- ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ပါပါနံ- မကောင်းသူတို့၏၊ ကထံ-
 စကားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ပုန- တစ်ဖန်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ မာ အကာသိ- မပြုပါလင့်၊
 ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆို၍၊ ဩဝဒန္တော- ဆုံးမလိုသဖြင့်၊ ဓမ္မံ စရေတိအာဒိ- ဓမ္မံ
 စရေစသော ဂါထာကို၊ အာဟ- ဆိုပြီ။

တတ္ထ- ထိုဓမ္မံ စရေစသော စကားရပ်၌၊ ဓမ္မံ စရေတိ- ဓမ္မံ စရေဟူသည်ကား၊
 မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ရာဇာ နာမ- မင်းမည်သည်၊ ဇနပဒံ- ဇနပုဒ်သူအပေါင်းကို၊
 အဓမ္မိကေန- မတရားသော၊ ဗလိနာ- အခွန်ဖြင့်၊ အပီဠေန္တော- မနှိပ်စက်မှု၍၊
 ဇနပဒေ- ဇနပုဒ်သူအပေါင်း၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရေယျ- ကျင့်ရာ၏၊ သာမိကေ-
 ပိုင်ရှင်တို့ကို၊ အသာမိကေ- ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူတို့ကို၊ အကရောန္တော- မပြုမှု၍၊ နေဂ-
 မေသု- နိဂုံးသူတို့၌၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ စရေယျ- ကျင့်ရာ၏၊ အဋ္ဌာနေ- အရာမဟုတ်
 သည်၌၊ အကိလမေန္တော- မပင်ပန်းစေမှု၍၊ ဗလေသု- စစ်သည်တို့၌၊ ဓမ္မံ- တရား
 ကို၊ စရေယျ- ကျင့်ရာ၏၊ ဝဗန္ဓအက္ခောသပရိဘာသေ- သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်း
 ဆဲးရေးခြင်း ရေရွတ်ခြင်းတို့ကို၊ ပရိဟရန္တော- ပယ်ရှားလျက်၊ စ- ထို့အပြင်၊ ပစ္စယေ-
 ပစ္စည်းတို့ကို၊ နေသံ- ထိုရသေ့တို့ကို၊ ဒဒန္တော- ပေးလှူလျက်၊ ဣသယော- ရသေ့
 တို့ကို၊ န ဝိဟိသေယျ- မညှင်းဆဲရာ၊ ဓိတရော- သားသမီးတို့ကို၊ ယုတ္တဋ္ဌာနေ-
 သင့်သောအရာ၌၊ ပတိဋ္ဌာပေန္တော- တည်စေလျက်၊ စ- ထို့အပြင်၊ ပုတ္တေ- သားတို့
 ကို၊ သိပ္ပါနိ- အတတ်တို့ကို၊ သိက္ခာပေတွာ- သင်စေ၍၊ သမ္မာ- ကောင်းစွာ၊
 ပရိဟရန္တော- ဆောင်လျက်၊ ဘရိယံ- မယားကို၊ ဣဿရိယဝေါဿဂ္ဂအလင်္ကာရ-
 ဒါနသမ္မာနနာဒိဟိ- အစိုးရမှုကို ပေးခြင်း အဆင်တန်ဆာကို ပေးခြင်း မြတ်နိုးခြင်း
 အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ အနုဂ္ဂဏန္တော- ချီးမြှောက်လျက်၊ ပုတ္တဒါရေ- သားမယား၌၊ သမံ-
 အညီအမျှ၊ စရေယျ- ကျင့်ရာ၏၊ သ တာဒိသောတိ- သ တာဒိသောဟူသည်ကား၊

တာဒိသော- ထိုကဲ့သို့သဘောရှိသော၊ သော ရာဇာ- ထိုမင်းသည်၊ ပဝေဏိ- အစဉ်အဆက်ကို၊ အဘိန္နိတွာ- မချိုးဖျက်မှု၍၊ ဓမ္မေန- တရားဖြင့်၊ သမေန- မျှတမှုဖြင့်၊ ရန္တံ- မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တော- ပြုစေလျက်၊ ရာဇာဏာယ- မင်းအာဏာဖြင့်၊ ရာဇတေဇေန- မင်းတန်ခိုးဖြင့်၊ သပတ္တေ- ရန်သူတို့ကို၊ သမ္ပကမ္ပေတိ- တုန်လှုပ်စေ၏၊ တာသေတိ- ခြိမ်းခြောက်၏၊ စာလေတိ- လှုပ်ရှားစေ၏၊ ဣန္ဒောဝါတိ ဣဒံ- ဣန္ဒောဝါဟူသောဤစကားကို၊ ဥပမတ္ထံ- ဥပမာပြုခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်ပြီ၊ အသုရေ- အသူရာတို့ကို၊ ဇေတွာ- အောင်၍၊ အဘိဘဝိတွာ- လွှမ်းမိုး၍၊ ဌိတကာလတော- တည်သောအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ အသုရာဓိပေါတိ- အသူရာတို့၏အရှင်ဟူ၍၊ သင်္ချိ- ရေတွက်ခြင်းသို့၊ ဂတော- ရောက်သော၊ ဣန္ဒော- သိကြားမင်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ သပတ္တဘူတေ- ရန်သူဖြစ်၍ဖြစ်ကုန်သော၊ အသုရေ- အသူရာတို့ကို၊ ကမ္ပေသိ ယထာ- တုန်လှုပ်စေဘိသကဲ့သို့၊ တထာ- ထိုအတူ၊ ကမ္ပေတိ- တုန်လှုပ်စေ၏၊ ဣတိ- ဤကား၊ အတ္ထော- အနက်တည်း။

ဧဝံ- ဤသို့လျှင်၊ မဟာသတ္ထော- အလောင်းတော်သည်၊ ရညော- မင်းအား၊ ဓမ္မံ- တရားကို၊ ဒေသေတွာ- ဟော၍၊ စတ္တာရောပိ- လေးယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ကုမာရေ- မင်းသားတို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ- ခေါ်စေ၍၊ သြဝဒိတွာ- ဆုံးမ၍၊ ရညော- မင်း၏၊ ကတကမ္ပံ- ပြုအပ်သော အမှုကို၊ ပကာသေတွာ- ထင်စွာပြု၍၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ ခမာပေတွာ- သည်းခံစေ၍၊ မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ဣတော- ဤအခါမှ၊ ပဌာယ- စ၍၊ အတုလေတွာ- မနှိုင်းချိန်မူ၍၊ ပရိဘေဒကာနံ- ကုန်းတိုက်သူတို့၏၊ ကထံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဧဝရူပံ- ဤသို့သဘောရှိသော၊ သာဟသိကကမ္ပံ- အဆောတလျင်ပြုအပ်သော အမှုကို၊ မာ အကာသိ- မပြုလင့်၊ တုမ္ပေပိ ကုမာရာ- သင်မင်းသားတို့သည်လည်း၊ ရညော- မင်းကို၊ မာ ဒဗ္ဗိတ္တာ- မပြစ်မှားကြကုန်လင့်၊ ဣတိ- ဤသို့ သဗ္ဗေသံ- အလုံးစုံသော သူတို့အား၊ သြဝါဒံ- အဆုံးအမကို၊ အဒါသိ- ပေးပြီ၊ အထ- ထိုအခါ၌၊ နံ- ထိုမဟာဗောဓိပုရိမ္ပိကို၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ အဟံ- တပည့်တော်သည်၊ တုမ္ပေသု စသင်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဒေဝိယာ စ- မိဖုရား၌လည်းကောင်း၊ အပရဇ္ဈန္တော- ပြစ်မှားသည်ဖြစ်၍၊ ဣမေ- ဤအမတ် ငါးယောက်တို့ကို၊ နိဿာယ- မှီ၍၊ ဧတေသံ- ထိုအမတ်တို့၏၊ ကထံ- စကားကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဧတံ ပါပကမ္ပံ- ဤယုတ်မာသော အမှုကို၊ ကရိံ- ပြုခဲ့ပြီ၊ ပဗ္ဗပိ- ငါးယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဣမေ- ဤအမတ်တို့ကို၊

မာရေမိ- သတ်ပါအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ မဟာရာဇ- မင်းကြီး၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ကာတုံ- ပြုခြင်းငှာ၊ န လတ္တာ- မရအပ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ တေန ဟိ- ထိုသို့ဖြစ်လျှင်၊ တေသံ- ထိုအမတ်တို့၏၊ ဟတ္ထပါဒေ- လက်ခြေတို့ကို၊ ဆေဒါပေမိ- ဖြတ်စေအံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ ဣဒမ္ပိ- ဤလက်ခြေဖြတ်ခြင်းကိုလည်း၊ ကာတုံ- ပြုခြင်းငှာ၊ န လတ္တာ- မရအပ်၊ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဟ- ပြောပြီ၊ ရာဇာ- မင်းသည်၊ ဘန္တေ- အရှင်ဘုရား၊ သာဓု- ကောင်းပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတော- ဝန်ခံ၍၊ တေ- ထိုအမတ် ငါးယောက်တို့ကို၊ သဗ္ဗသံဟရဏေ- အလုံးစုံရုပ်သိမ်းမှုတို့ကို* ကတွာ- ပြု၍၊ ပဉ္စစူဠာကရဏဂဒ္ဒုလဗန္ဓနဂေါမယာသိဉ္စနေဟိ- ဆံထုံးငါးခုပြုခြင်း သရေကြီးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ခြင်း နွားချေးရေဖြင့် သွန်းလောင်းခြင်းတို့ဖြင့်၊ အဝမာနေတွာ- ရှုတ်ချမှုကို ပြု၍၊ ရဋ္ဌာ- တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ပဗ္ဗာဇေသိ- နှင်ထုတ်စေပြီ၊ ဗောဓိသတ္တော- ဘုရားအလောင်းတော်သည်၊ တတ္ထ- ထိုတိုင်းပြည်၌၊ ကတိပါဟံ- ရက်အနည်းငယ်၊ ဝသိတွာ- နေ၍၊ အပ္ပမတ္တော- မမေ့လျော့သည်၊ ဟောဟိ- ဖြစ်လော့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ သြဝဒိတွာ- ဆုံးမ၍၊ ဟိမဝန္တယေဝ- ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင်၊ ဂန္ဓာ- သွား၍၊ ဈာနာ ဘိညာ- ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ယာဝဇီဝံ- အသက်ထက်ဆုံး၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေ- ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို၊ ဘာဝေတွာ- ပွားစေ၍၊ ဗြဟ္မလောကူပဂေါ- ဗြဟ္မပြည်သို့ ကပ်ရောက်ရသည်၊ အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သတ္တာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဣမံ ဒေသနံ- ဤမဟာဗောဓိဇာတ်တရား ဒေသနာကို၊ အာဟရိတွာ- ဆောင်တော်မူ၍၊ “ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဣဒါနေဝ- ယခုအခါ၌သာလျှင်၊ (တထာဂတော- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပညဝါယေဝ- ပညာရှိသည်သာ၊) န- မဟုတ်သေး၊ ပုဗ္ဗေပိ- ရှေးအလောင်းတော်ဘဝ၌လည်း၊ တထာဂတော- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပညဝါယေဝ- ပညာရှိသည်သာ၊ ပရပ္ပဝါဒပ္ပမဒ္ဒနောယေဝါ- သူတစ်ပါးတို့၏ ဝါဒကို နှိမ်နင်းနိုင်သည်သာ၊” ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတွာ- ဆိုတော်မူ၍၊ ဇာတကံ- ဇာတ်ကို၊ သမောဓာနေသိ- ပေါင်းတော်မူပြီ၊ တဒါ- ထိုမဟာဗောဓိ ပုရိဗိုဇ်ဖြစ်သောအခါ၌၊ ပဉ္စ- ငါးယောက်ကုန်သော၊ ဒိဋ္ဌိဂတိကာ- မိစ္ဆာအယူရှိသူတို့သည်၊ (ဣဒါနိ- ယခုအခါ၌၊) ပူရဏကဿပမက္ခလိဂေါသာလပကုဓကဇ္ဈာန-

* သဗ္ဗသံဟရဏေ- အလုံးစုံရုပ်သိမ်းခြင်းဟူသည် ၎င်းတို့အား အပ်နှင်းထားသော ရာထူးဌာနန္တရ စည်းစိမ်အားလုံးကို ရုပ်သိမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ သဟဿပဟရဏေ-ဟု ပါဌ်ကွဲရှိသေး၏။ အကြိမ်တစ်ထောင် ရိုက်နှက်မှုတို့ကို-ဟုအနက်ပေးလေ။

အဇိတကေသကမ္မလနိဂဏ္ဌာနာဋပုတ္တာ- ပူရဏကဿပ မက္ခလိဂေါသာလ ပကုဓကစ္စာန
 အဇိတကေသကမ္မလ နိဂဏ္ဌာနာဋပုတ္တတို့သည်။ အဟေသုံ- ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ (တဒါ-
 ထိုအခါ၌) ပိင်္ဂလသုနခေါ- ခွေး ကြောင်ကြီးသည်၊ (ဣဒါနိ- ၌) အာနန္ဒော-
 အာနန္ဒာသည်၊ (အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ) (တဒါ- ၌) မဟာဗောဓိပရိဗ္ဗာ-ဇကော ပန-
 မဟာဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်ကား၊ (ဣဒါနိ- ၌) အဟမေဝ- ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊
 အဟောသိ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ (ဇာတကံ- ဇာတ်တော်ကို၊ သမောဒါနေသိ-
 ပေါင်းတော်မူပြီ။) တတိယော- သုံးခုမြောက်သော၊ မဟာဗောဓိဇာတကဝဏ္ဏနာ-
 မဟာဗောဓိဇာတ်သည်၊ နိဋ္ဌတာ- ပြီးပြီ။

ဇာတကုဒ္ဒါနံ- ဇာတ်တို့၏ဥဒါန်းကား၊ သနိဋ္ဌိနိကမဂ္ဂယနော- သနိဋ္ဌိနိကနှင့်
 တကွဖြစ်သောကြောင့် နိဋ္ဌိနိကာဟုခေါ်ဆိုအပ်သော၊ ပဌမော- ပဌမဇာတ်လည်း
 ကောင်း၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ သဥမ္ပဒန္တိဝရော- ဥမ္ပဒန္တိမိန်းမမြတ်နှင့် တကွဖြစ်သော၊
 ဒုတိယော- နှစ်ခုမြောက်သော ဥမ္ပဒန္တိဇာတ်လည်းကောင်း၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ ဗောဓိ-
 သိရိဂ္ဂယနော- ဗောဓိသိရိဟူ၍ခေါ်ဆိုအပ်သော၊ တတိယော- သုံးခုမြောက်သော
 မဟာဗောဓိဇာတ်လည်းကောင်း၊ ပန- ဆက်ဦးအံ့၊ သုဘာသိတာ- တင့်တယ်ခြင်းရှိ
 ကုန်သော၊ တိဏိ- သုံးပါးသော ဇာတ်တို့ကို၊ ဇိနေန- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကထိ-
 တာ- ဟောတော်မူအပ်ကုန်ပြီ။ ပဏ္ဏာသနိပါတဝဏ္ဏနာ- ပဏ္ဏာသနိပါတ်အဖွင့်သည်၊
 နိဋ္ဌတာ- ပြီးပြီ။ ။

၁၃၇၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း ၉-ရက်၊ ၂၈-၆-၂၀၁၂ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နိုင်ငံတော်
 ပရိယတ္တိ သာသနာ့တက္ကသိုလ် (ရန်ကုန်/မန္တလေး)မှ ရိုက်နှိပ် စိစစ်ပြီးစီးသည်။

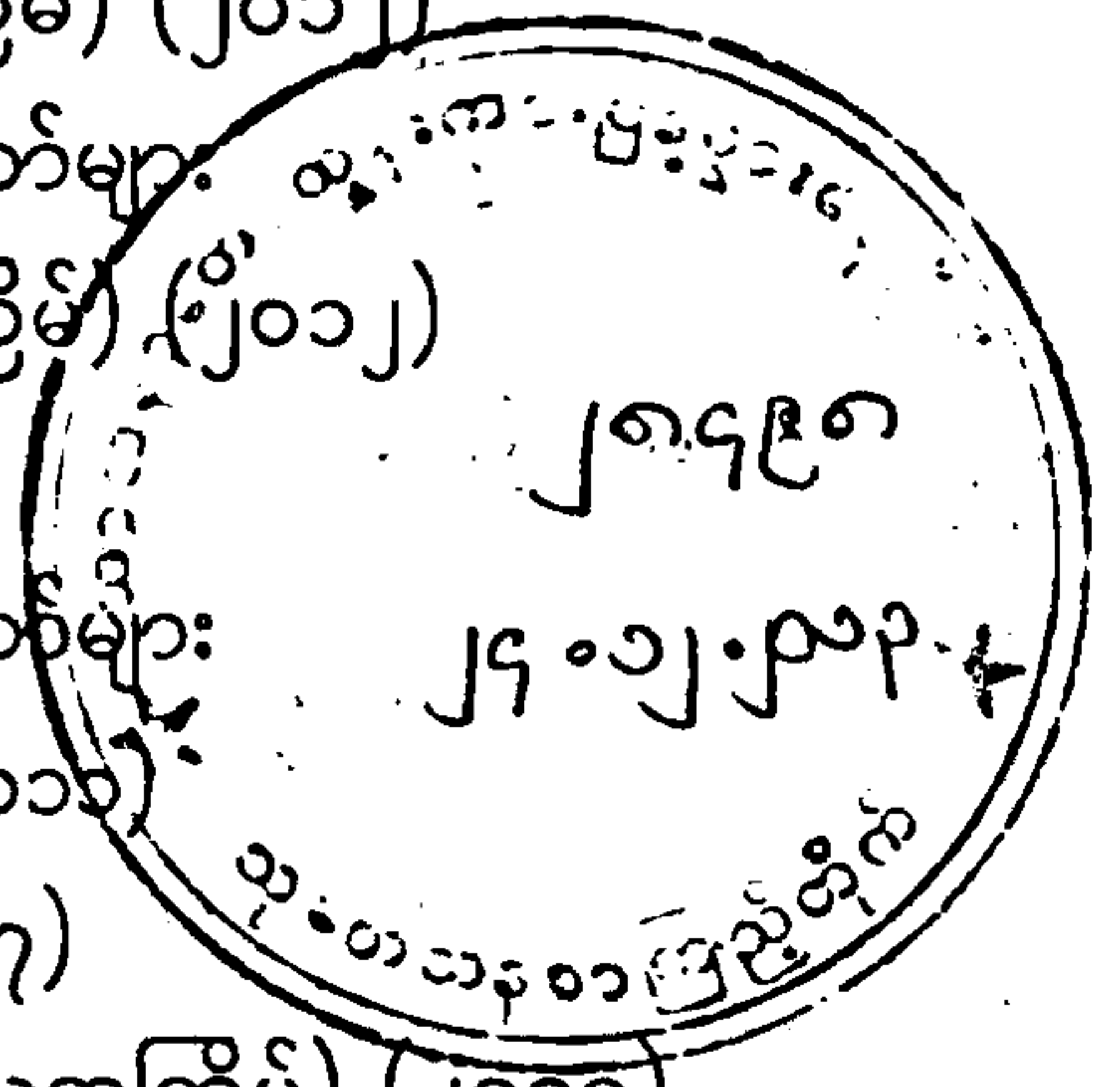

**အရှင်သာသနဝရ ရေးသားထုတ်ဝေပြီး
ကျမ်းစာအုပ်များ**

- ၁။ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် ဓမ္မစကြာ (တတိယအကြိမ်) (၂၀၀၉)
- ၂။ ဗုဒ္ဓ၏ ပုံတော်နှင့် ဂုဏ်တော်များ (၁၉၉၉)
- ၃။ မိဘမေတ္တာ (ဒုတိယအကြိမ်) (၂၀၀၉)
- ၄။ ဘဝငြိမ်းချမ်းအောင် နေမယ် (၂၀၀၀)
- ၅။ အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ၏ အနှိုင်းမဲ့တရားတော်များ
ဥပရိပဏ္ဏာသ (၁) (တတိယအကြိမ်) (၂၀၁၂)
- ၆။ အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ၏ အနှိုင်းမဲ့တရားတော်များ
ဥပရိပဏ္ဏာသ (၂) (တတိယအကြိမ်) (၂၀၁၂)
- ၇။ ဓမ္မလက်ဆောင် (၂၀၀၁)
- ၈။ အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ၏ အနှိုင်းမဲ့တရားတော်များ
မူလပဏ္ဏာသ (ဒုတိယအကြိမ်) (၂၀၁၁)
- ၉။ ပိဋက ဝိနိစ္ဆယကထာ (၁) (၂၀၀၇)
- ၁၀။ စိန်ရတနာ ပါဠိသင်နည်း (ဒုတိယအကြိမ်) (၂၀၁၁)
- ၁၁။ ပရိတ်တော် အဓိပ္ပာယ် ကြည်ညိုဖွယ် (၂၀၀၈)
- ၁၂။ ပရိတ်တော် လင်္ကာများ (၂၀၀၈)
- ၁၃။ ပဌာန်းလင်္ကာများ (၂၀၀၈)
- ၁၄။ သဒ္ဒါအုတ်မြစ် (၂၀၀၉)
- ၁၅။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ နိဿယ (ပထမတွဲ) (၂၀၁၀)

ဖြန့်ချိရေး

- သစ္စာမဏ္ဍိုင်စာပေ၊ ရွှေတိဂုံတောင်ဘက်မုခ်
ဖုန်း-၀၁-၃၈၇၈၄၉၊ ၀၉-၅၁၂၅၂၈၅

ဓမ္မဗိမာန်ထုတ် ကျမ်းစာအုပ်များ

- ၁။ ဂါထာသုစိ (ဒုတိယအကြိမ်) (၂၀၁၀)
- ၂။ ဗုဒ္ဓဘာသာအရေး ဓမ္မဒဿန အတွေးအမြင်များ (၂၀၀၃)
- ၃။ WHAT BUDDHISM HAS TO OFFER THE WORLD (2003)
- ၄။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဗုဒ္ဓဝင် (၂၀၀၃)
- ၅။ ဣတိဝုတ်ပါဠိတော် နိဿယသစ် (၂၀၀၃)
- ၆။ သီလက္ခန္ဓ် အဋ္ဌကထာ မြန်မာပြန် (၂၀၀၃)
- ၇။ အဋ္ဌသာလိနီ စည်းမျဉ်းရောင်ခြည် (၂၀၀၃)
- ၈။ ပိဋကတ်ဝတ္ထုလမ်းညွှန် (၂၀၀၄)
- ၉။ ဗုဒ္ဓညွှန်ပြ အလှူကမ္ဘာ (၂၀၀၄)
- ၁၀။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် (၂၀၀၄)
- ၁၁။ KHANDHA (THE AGGREGATES) AND THEIR NATURE (2005)
- ၁၂။ ဥဒါန်းပါဠိတော် နိဿယသစ် (၂၀၀၅)
- ၁၃။ သီလက္ခန္ဓ်စည်းမျဉ်း အဖြေ (၂၀၀၅)
- ၁၄။ နေတ္တိအဋ္ဌကထာနိဿယ (ပထမတွဲ) (၂၀၀၅)
- ၁၅။ ဘာသာဋီကာလမ်းညွှန် (၂၀၀၇)
- ၁၆။ နေတ္တိအဋ္ဌကထာနိဿယ (ဒုတိယတွဲ) (၂၀၀၇)
- ၁၇။ သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ မြန်မာပြန် (၂၀၀၉)
- ၁၈။ မဟာဝဂ္ဂဋီကာ နိဿယ (ပထမတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၁၉။ မဟာဝဂ္ဂဋီကာ နိဿယ (ဒုတိယတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၂၀။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (ပထမတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၂၁။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (ဒုတိယတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၂၂။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (တတိယတွဲ) (၂၀၁၁)
- ၂၃။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (စတုတ္ထတွဲ) (၂၀၁၁)

ဖြန့်ချိရေး

– သစ္စာမဏ္ဍိုင်စာပေ၊ ရွှေတိဂုံတောင်ဘက်မုခ်

ဖုန်း-၀၁-၃၈၇၈၄၉၊ ၀၉-၅၁၂၅၂၈၅